

Giới thiệu Khế Ước Hào Môn 2

Truyện Khế Ước Hào Môn 2 nói về “Tần Mộc Ngữ, trên thế giới này ngoại trừ Cẩn Lan, ai cũng không xứng có con với ta.” Đêm khuya, chỉ bộ quần áo trên người, nàng bỏ hắt trốn đi. Trốn chạy là gì? Là tôi rõ ràng yêu anh, yêu anh vô cùng... thế nhưng, sao lại đối với tôi tàn nhẫn như vậy. “Người đừng động đến đứa bé... Nó là con của người... Van xin người đừng động đến nó” Tần Mộc Ngữ trong bóng đêm cạnh một người đàn ông, tuyệt vọng gào khóc... Thượng Quan Hạo cười yếu ớt, giữ chặt hai vai nàng, đầu gối mảnh lực hung hăng đá vào bụng nàng vốn đã hơi lớn lên. Một tiếng kêu thê lương thấm thiết vang vọng bầu trời đêm... “Mối hận chậm rãi tiến gần tai nàng thủ thủ : “Có phải của tôi hay không, cho đến bây giờ cũng không có gì quan trọng, chỉ cần liên quan đến cô, tất cả phải tìm đến cái chết...” Đây là một tựa truyện ngôn tình đặc sắc, hứa hẹn sẽ mang đến những trải nghiệm thú vị cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đêm đen như mực...

Tại khu nhà cao cấp, chỉ tồn tại âm thanh tĩnh lặng...

Hình ảnh một người con gái mảnh khảnh, khó khăn lê bước, mồ hôi bệt vào tóc dính đáp trên hai bên mặt, cổ tay trắng nõn nhỏ bé và yếu ớt cố gắng với chiếc điện thoại trên tủ giường.

Trong bóng tối, nàng nhấn phím, ánh sáng từ chiếc điện thoại làm sáng một góc phòng.

Nàng gắng giữ hơi thở, cắn môi chịu đựng thân thể đang đau nhức, lướt 8 chữ số...

Âm thanh đồ đô.. thật dài, trong bóng tối nghe thật bi thương.

“Ai a...” Giọng nữ quyến rũ êm tai, mang theo tiếng khàn khàn truyền đến.

Nàng im lặng một vài giây.

Rồi ổng nghe, nàng liếc mắt tìm phone gắn vào một bên tai.

“Xin Chào, tôi tìm Quan Hạo, đây là điện thoại của anh ấy?” Thanh âm suy yếu của nàng vang vọng.

“Cô tìm Hạo”. Âm điệu của cô gái bên kia mang một chút ngạc nhiên, tiếng nói không chút kiên nhẫn, “À, bên này đang có chút chuyện. Cô là ai? Tìm anh ấy có việc gì?”

Đầu nàng tựa trên tủ đầu giường, ánh mắt một mảng ươn ướt, ngữ điệu vẫn bình tĩnh : “Tôi là Tần Mộc Ngữ, làm phiền cô, tôi cần tìm Quan Hạo”

“Tần Mộc Ngữ!” Nữ tử thanh âm khàn khàn càng thêm dày, “Tôi không cần biết Tần Mộc Ngữ là cái gì, đã khuya, cô muốn tìm anh ấy thì cứ chờ đi, đêm nay anh ấy là của tôi, không phần cô!”

Điện thoại rất nhanh bị ngắt. Đồ đô đồ đô..

Nàng ngồi lặng trong lạnh lẽo...

Mê muội theo nhau mà đến.

Nàng ngửa đầu, lông mi run run nhần nại, tay lại sờ trên điện thoại.

“Tôi cần tìm Quan Hạo.... Cô làm ơn đưa điện thoại cho anh ấy” Hơi thở nàng trở nên mong manh.

Bên kia vang lên một giọng trầm thấp nam tính : “Ai đang gọi?” Nữ tử đưa điện thoại cho hắn nói nhỏ “Nó gọi là gì Ngữ, em không biết, trẻ thế này mà còn gọi điện thoại cho anh, là hồ ly nào đây?”

Nam nhân khẽ cười một tiếng, thần nhiên nói : “Đưa cho tôi.”

Di động rút cục cũng trong tay hắn.

Môi nàng tái nhợt kẻ sát ổng nghe : “Tôi đau... bụng rất đau... Anh đưa tôi đi bệnh viện được không?”

Nam nhân giọng nói vẫn thản nhiên : “Gọi cho tôi làm chi, sao không nhấc 120 ấy?”

“Thân tôi không có một đồng... không thể đi bệnh viện được...” Dòng lệ trong đáy mắt chọt tuôn trào, thanh âm rõ ràng suy yếu, nhưng có chút gì không thích hợp trong lời nói : “Anh chỉ cần quay về một chút thôi, có được không...”

“Ý cô là tôi ngược đãi cô?” Khóe miệng hấn hơi cong lên.

“Không có...” Bàn tay nhỏ bé trên nền nhà, rất nhanh tràn đầy máu, “Tôi bị sanh non rồi. xuất huyết máu nhiều quá... tôi đau...”

“Chà... sanh non...” Hấn vẫn thản nhiên như trước tiếng nói trầm thấp rõ ràng “chỉ là sanh non, đã chết đâu, cô gấp gấp làm cái gì...”

Sự nhẫn nhịn đã tới giới hạn, lửa hận bộc phát nhanh chóng.

Dòng nước mắt nóng bỏng chảy xuống, khuôn mặt tái nhợt mỏng manh như một tờ giấy, tiếng gào kèm nỗi đau đớn trong lòng nàng vang lên : “Thượng Quan Hạo! Anh đem con trả lại cho tôi... trả lại cho tôi...!”

Người nàng dính đầy máu ôm bụng, thống khổ.

Hấn trầm mặt, chờ nàng gào khóc xong, cúi đầu nói : “Tần Mộc Ngữ, đem Cẩm Lan trả lại cho tôi.”

Khuôn mặt nồng đậm trong đêm tối, chỉ một câu nói làm cho nàng kịch liệt đau đớn, tâm can lạnh lẽo như rơi vào địa ngục. Hình ảnh 3 năm trước hiện rõ trong tiềm thức của nàng, tội ác trầm trọng từ trên trời giáng xuống, khiến nàng hoàn toàn suy sụp. Suốt 3 năm nàng đã phải trả cái giá quá đắt, nhưng lửa hận ẩn sâu trong lòng hấn không có cách nào dập tắt được.

“Không phải tôi giết cô ấy.... Không phải tôi, không phải tôi... Vì sao anh không tin tôi?” Tay nàng nắm chặt tóc mình, gào khóc, thanh âm trở nên biến đổi.

Hấn khàn giọng, thản nhiên nói : “Chỉ là báo ứng. Tần Mộc Ngữ, cô nợ cô ấy, tôi muốn cô phải lấy cả đời này hoàn trả.”

Điện thoại cắt đứt.

Đồ đồ đồ đồ...

Tần Mộc Ngữ giữ lấy tóc mình, cổ tay mảnh khảnh yếu ớt như sắp gãy. Ông nghe để lại, cảm giác toàn bộ máu đều chảy xuôi ra ngoài, nàng muốn ngừng, lại như thế nào cũng không dừng được.

.....

Tại sao anh không tin.

Tôi rất yêu anh, anh đối xử với tôi thế nào, tôi cũng đều chịu đựng, thừa nhận, chẳng sợ khuất phục, chẳng sợ vô tội.

Nhưng là hiện tại, sự nhẫn nại của tôi đã đến hồi cuối cùng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Người Này, Ba Ba Cho Con

Tại tòa nhà Tần Thị

Trong tòa nhà cao ngất có kiến trúc mang dáng vẻ xa hoa, tiếng giày cao gót vang lên thanh thúy, từ ba mươi ba tầng trên cao xuyên qua hành lang, mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi giày thanh nhã đi vào.

“Tiểu thư, chính là nơi này.” Nam nhân quay đầu lại, đem hành lý của nàng đặt ở cửa.

Tần Mộc Ngữ gật đầu cười yếu ớt : “Cám ơn anh”

Nơi này có một cái phòng to như vậy, không gian gấp hai lần so với căn phòng bình thường, khung rèm màu râm nắng thổi tung ở vị trí, cửa sổ sát đất xuất hiện một người có thân ảnh cao lớn, không cần lên tiếng cũng toát ra vẻ uy nghiêm, giống như nghe thấy được tiếng bước chân nhỏ nhẹ của nàng

đang đi đến, thân ảnh to lớn có một chút run run.

Tần Mộc Ngữ nhìn ông, miệng khẽ nhếch lên mặt đỏ bừng, nhưng không nói chuyện.

“Tiên sinh, tiểu thư đã đến đang ở phía sau ngài.” Nam nhân kia đi tới đối diện thân ảnh nói.

Thân ảnh kia rốt cục giật giật người, chậm rãi xoay người lại.

Một người đàn ông tóc hơi lốm đốm bạc, chỉ khoảng 40 tuổi thôi, hai tròng mắt sáng ngời rất thần, hơi thờ lợ ra vẻ uy nghiêm, thân ảnh nhìn rất mê li, ánh mắt ông hơi giật giật dần dần trở nên hài hòa dịu dàng.

“Tiểu Ngữ, phải không?” Giọng nói Tần Chiêu Vân hơi khàn khàn một chút.

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ hơi lóe sáng: “Ba ba.”

Hai chữ đơn giản dường như kéo dài cả mấy đời. Mười mấy năm qua hắn đã không muốn nhớ rõ chính mình đã có một đứa con gái.

Trái tim Tần Chiêu Vân một chút rung động.

Vẫy tay cho thủ hạ theo cửa đi ra ngoài, ông làm tư thế cho Mộc Ngữ đi tới.

Nàng do dự một chút, vẫn chậm rãi đi qua, đứng ở bên người ông. Nam nhân này rất cao, nàng vừa bước qua tay ông đã khoác lên vai của nàng, dẫn nàng đi, dừng lại dưới tầng lầu ba mươi ba, cả một tòa thành phố huy hoàng và phồn vinh.

“Mẹ con, đã qua đời.” Tần Chiêu Vân giữ thanh âm hỏi.

Nàng gật gật đầu.

Tần Chiêu Vân vỗ vỗ bả vai nàng, mở miệng nói: “Mộc Ngữ, ba ba không ở bên cạnh con mười mấy năm, sau này sẽ bù lại cho con. Con xem xem, tòa thành thị này rất phồn hoa phải không? Ba là vua nơi này. Sau này, ba ba muốn con đứng ở vị trí cao nhất, cho con tất cả có được không?”

Mộc Ngữ quay đầu nhìn ông.

Lúc đó, nàng còn không biết ông rốt cuộc ở trong tòa thành này có bao nhiêu quyền thế, có bao nhiêu cánh tay có thể che trời.

Nàng theo bản năng gật đầu: “Được ạ.”

Tần Chiêu Vân chậm rãi cười rộ lên, mười mấy năm qua chưa bao giờ có cảm giác thư thái như lúc này.

“Tiểu Ngữ, con tới...”

Tần Chiêu Vân cúi mặt về phía văn kiện ở trên bàn. Chỉ chốc lát, có tiếng gõ cửa ở bên ngoài, chỉ có 3 tiếng vang đều nhau.

Tần Mộc Ngữ tò mò nghiêng đầu.

“Vào đi.” Tần Chiêu Vân nói một tiếng, đợi người kia mở cửa đi vào, bọn họ lặng im đứng trước mặt nhau, Tần Chiêu Vân mới mở miệng chậm rãi nói “Tiểu Ngữ, ba ba giao cho con người này, từ nay về sau bên cạnh bảo vệ an toàn cho con, con ở đây cái gì cũng không phải sợ, có việc gì con có thể nói cho hắn, hắn sẽ nói cho ba ba.”

Tần Mộc Ngữ nhìn người này, so với nhiều nam nhân cao hơn mình một cái đầu.

“...Chà”. Ánh mắt hắn thâm sâu như biển, trong lòng lại có một chút gì đó không thể hiểu được, lại có cảm giác như đã từng quen biết.

Thượng Quan Hạo cảm lấy hành lý của nàng, con người nhìn về phía nàng.

“Tần Tiểu Thư. Đi Thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Được Sủng Ái

Thế giới này có một loại yêu, tên là lúc ban đầu.

Tình yêu của tôi dành cho anh khi đó, không ngờ rằng dù đã trải qua bao nhiêu năm vẫn mãi như ngày hôm qua, chưa lúc nào thay đổi.

Hiện tại ngẫm lại, đó là một việc thực đáng sợ ...

*

*

Suốt thời gian một tuần, sống ở nước ngoài mười mấy năm, Tần Mộc Ngữ trở lại Trung Quốc, cuộc sống giống như rơi vào bụi rậm.

Nàng ở ngoại ô Tần Chiêu Vân, nơi xa hoa nhất trong biệt thự.

Nàng học chơi đàn violon có chuyên gia giảng dạy.

Tạm thời nàng không có công việc gì, mỗi ngày theo Thượng Quan Hạo làm quen với cảnh vật thành thị nơi đây.

Tần Mộc Ngữ chưa bao giờ ngờ được cuộc sống chính mình lại trở thành như vậy, nàng tựa vào thành xe sau, giống như công chúa, ngày ngày dạo quanh thành thị, không lo cơm áo gạo tiền.

Ở nước ngoài mấy năm, nàng đi theo nẫu thân vô số nơi, chỗ ở vô định, không dựa vào bất cứ ai, khó khăn gian khổ bao nhiêu nàng cũng đều đã trải qua.

Cho nên nếu một ngày nào đó, nàng chợt bừng tỉnh sau một giấc mộng. ngoài cửa sổ xe ánh mặt trời lóe sắc vàng kim đến chói mắt, cả thành thị tĩnh lặng như một bức tranh, nàng tự nhéo vào tay áo mình, nhẹ giọng nói: “Giống như một giấc mơ...”

Nàng thật sự đã trải qua một giấc mộng dài, tỉnh lại cũng đã 18 tuổi, nàng là người của Tần gia được yêu thương như một cô công chúa.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy, đen như mực, im lặng nhìn nàng một lúc, cười yếu ớt nhưng một chút ấm áp cũng không có.

*

Nàng rất được yêu thương chiều chuộng.

Vì sự trở về của nàng làm cho Tần Chiêu Vân vui vẻ vạn phần, nhất định bù lại cho nàng tất cả những tháng năm mà nàng đã phải chịu thua thiệt.

Tần Mộc Ngữ cũng thật bất ngờ sau khi biết được chính mình có một người chị gái _ Tần Cẩm Lan.

Cô mang theo hành lý trở về, bộ dạng thật mệt mỏi, Tần Mộc Ngữ đứng trong phòng khách nhìn theo, bất động cùng một chút kinh ngạc, người nam nhân bên cạnh nàng đi qua, đỡ lấy hành lý của Tần Cẩm Lan.

“Em là Tiểu Ngữ sao?” Tần Cẩm Lan đi tới, cười yếu ớt vương tay, “Chị là tỷ tỷ của em, tên Tần Cẩm Lan, chắc ba cũng đã nói qua cho em biết?”

Tần Mộc Ngữ theo bản năng nắm lấy tay cô, cũng theo bản năng trả lời: “Vẫn chưa...”

Ba ba chưa bao giờ đề cập qua, nàng có một người chị.

Tần Cẩm Lan tươi cười kèm chút xấu hổ.

“Chà.. có thể ba ba bận việc nên đã quên mất.” Tần Cẩm Lan tiếp tục cười, “Chị mới từ Hà Lan trở về, thay ba xử lý một việc, chị đi lên dọn hành lý trước, Vũ Trương giúp tôi.”

“Ta giúp là được rồi.” Thượng Quan Hạo thản nhiên nói.

Tần Cẩm Lan liếc mắt một cái rồi đi qua, đôi mắt như dòng nước xuân khẽ lay động, mang theo sự ủy khuất cùng vẻ bất đắc dĩ rồi đi ra.

Thượng Quan Hạo nhận thấy, mặt ngoài lãnh đạm, nhưng trong tâm cũng đã bắt đầu đau lòng.

“Chà, thật xin lỗi đại tiểu thư, khi nhị tiểu thư trở về Tần tiên sinh đã nói giao phòng đằng trước cho nhị tiểu thư ở, dù sao ngài cũng không có ở...”

Tần Cẩm Lan lặng đi một vài giây.

Nàng đứng lên, nhớ lại phòng mình ở lầu hai có ba gian phòng, gần với thư phòng của ba ba nhất.

Hiện tại thì đó không còn là phòng của nàng nữa.

Trong mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia băng lạnh.

“Ba chưa nói với em đó là phòng của tỷ tỷ, em...” Tần Mộc Ngữ có chút kinh ngạc giải thích.

“Không sao cả.” Tần Cẩm Lan cười rộ lên, “Chỉ nghỉ ngơi ở đâu đều như nhau cả, Vũ Trương, tôi dọn vào phòng nào đây?”

“Ồ lâu ba, đại tiểu thư, tôi dẫn tiểu thư đi lên.” Vũ Trương có chút áy náy đi tới.

“Không cần, bà cứ làm việc bà.” Thượng Quan Hạo thản nhiên nói, trên khuôn mặt tuần tú không có chút biểu cảm.

Tần Mộc Ngữ đứng trong phòng khách, nhìn một nam một nữ đi lên lầu, nhìn thật xứng đôi, tỷ tỷ hình như có chút đau đầu day day huyết thái dương, Thượng Quan Hạo vươn tay đỡ lấy nàng, ngón tay thon dài xoa đầu nàng.

Trông thấy cảnh ấy, Tần Mộc Ngữ trong tim lay động, lòng có chút không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nếu Nàng Không Thấy

Đi đến nơi học violon, Tần Mộc Ngữ xuống xe, Thượng Quan Hạo cầm đàn của nàng mang ra khỏi xe.

“Anh theo ba ba tôi làm vệ sỹ sao?” Tần Mộc Ngữ đứng ở bên cạnh xe, nhẹ giọng hỏi, đôi mắt trong vắt, “Vẫn luôn làm việc như thế này?”

Thượng Quan Hạo khựng lại trong chốc lát, đóng cửa xe, đưa đàn cho nàng.

“Đã đến giờ, đi vào thôi.” Thân ảnh cao ngất của hắn tỏa ra một hương vị tao nhã khiếp người.

Không hỏi ra được điều gì, Tần Mộc Ngữ có chút mất mát, cầm lấy đàn, tiếp tục hỏi: “Anh thích tỷ tỷ của tôi phải không?”

Ánh mắt đen sâu như mực của Thượng Quan Hạo lóe sáng, sờ nhẹ vào làn môi mỏng, không nói lời nào.

Tần Mộc Ngữ ngừng nhìn hắn, mang theo mất mát hướng tới phòng tập đi được hai bước, lại quay lại, đột nhiên bước đến trước mặt hắn, đôi bàn tay trắng như phấn vờ đánh lên mặt hắn, đột ngột dừng lại ở khoảng cách chỉ vài li.

Nàng nghĩ, Thượng Quan Hạo sẽ nhảy dựng lên, hay ít nhất sẽ kinh ngạc một chút.

Nhưng là không có.

Lông mi hắn dài nồng đậm, ánh mắt đen xa xôi vẫn dừng lại ở nàng, không động.

“Ách...” Tần Mộc Ngữ thu nắm tay lại, sắc mặt xấu hổ, “Tôi chỉ là đùa giỡn với anh.”

Suốt một tiết đầu, ta có chút lòng không yên, ánh mắt vẫn hướng tới cửa sổ, liên tiếp chơi đàn sai nhịp âm, thầy giáo người Pháp xoa xoa đầu nàng, dùng ngữ điệu cười cười nói với nàng, có phải không thấy người yêu ở cửa sổ cho nên tâm trí thất thần như vậy.

Tần Mộc Ngữ đỏ mặt, cãi lại, nói làm gì có, là ngoài cửa sổ rất ồn ào.

Lão sư người Pháp rất ngạc nhiên, không ngờ học trò nói tiếng Pháp tốt như thế, trong lòng vui sướng, lãng mạng tặng cho nàng một cái ôm.

Tâm tư Tần Mộc Ngữ vẫn chưa thu hồi, nàng muốn biết, Thượng Quan Hạo thật sự vẫn ở đó chờ nàng sao?

*

Nàng thật sự nhịn không được. Liên hành động.

Trong giờ luyện tập, nàng nói với lão sư có việc muốn đi liên, cầm theo đàn violon, trốn ra từ cửa sau.

Lúc chạy ra, Tần Mộc Ngữ cảm thấy chính mình như là chim bay ra khỏi lồng, từ nay về sau làm việc gì cũng không bị ai theo sát, đợi lúc tan học nếu nhìn không thấy nàng đi ra nhất định sẽ sốt ruột. Cái khối mặt băng lãnh ấy, từ trước đến giờ đều không biểu lộ xúc cảm gì, nàng cũng không tin không thấy sắc mặt hắn biến đổi.

Không khí bên ngoài cảm thấy cực kỳ vui sướng.

Tần Mộc Ngữ đi ra đường lớn quẹo vài con phố, liền lập tức thấy hối hận.

Nàng không mang theo bất cứ thứ gì cả.

Không đi động, không tiền, thậm chí cả địa chỉ nhà cũng không biết.

Từ trước đến nay, mỗi lần ra khỏi cửa đều có Thượng Quan Hạo đi theo, căn bản không cần nhớ rõ lộ tuyến, ngày thường mặt hắn không chút biến đổi cùng nàng đi khắp con đường trong thành thị, nàng chỉ mãi đưa mắt nhìn hắn xem xem hắn vốn có bao nhiêu cọng lông mi, căn bản là không để ý chút gì cả.

“...” Tần Mộc Ngữ có chút sốt ruột nhìn khắp mọi nơi.

Chung quanh toàn tòa nhà cao tầng, nàng thậm chí quên mất chính mình đi từ hướng nào chỉ biết đã đi xa rất xa.

Làm sao bây giờ.

Ngựa xe như nước, huyên náo mà phồn hoa.

Một chiếc Roll-roys ở ven đường chậm rãi dừng lại, một nữ tử nước mắt đầm đìa từ trên xe đi ra, không cam lòng, bám vào cửa kính xe rung rung nói : “Ngự, đừng đuổi em đi, em thật sự đang mang thai!”

“Ngay lập tức bỏ đi,” hắn thâm sâu mở miệng, mị lực rất mê li, “Còn cần tôi nói cho cô biết phải làm thế nào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Một Trận Lôi Đình

“Không! Nó là con của anh, anh sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ nó!” Nữ tử than thở khóc, tâm can vô cùng đau đớn.

“Tôi không rảnh đi kiểm nghiệm xem nó có phải là con của tôi hay không,” miệng hắn khẽ cười, đối diện xe ở phía trước cách đó vài thước có một nữ hài tử đang nhìn chằm chằm vào hắn khiến hắn nổi lên hứng thú, “Tránh xa một chút đừng ô uế xe của tôi.”

“Ngự Phong Trì! Anh làm sao có thể như vậy, không có lấy một chút lương tâm!” Nữ tử cuối cùng cũng không thể khống chế, đứng lên la to.

“Lương tâm không đáng giá một cắc tiền, tôi khinh thường,” Ngự Phong Trì cười, khởi động xe, vòng tay lái, “Đây là tôi nói lần cuối cùng, không tính thân phận của cô, chuyện mang thai này mà để lộ ra, rồi xem là tôi thân bại danh liệt hay là cô... Cút ngay!”

Nữ tử cắn răng, đem nước mắt nuốt trở về, hung hăng đạp một cước lên cửa xe của hắn : “Ngự Phong Trì, xem như anh lợi hại!”

Ở khoảng cách rất xa, Tần Mộc Ngữ nhìn xem khẽ nhủ mày.

Nàng chưa bao giờ biết trên thế giới này còn có thể có loại đàn ông bỉ ổi như vậy.

“Xem chưa đủ sao? Tiểu tử kia!” Ngự Phong Trì tao nhã mà cao ngạo tựa trên cần điều khiển xe, cười hỏi.

Tần Mộc Ngữ run sợ một chút, phản ứng tiếp theo, nhẹ nhàng lui vài bước, xoay người bước đi.

Ngự Phong Trì tươi cười một lúc, khởi động xe, đi theo phía sau nàng.

“Gia đình em có phải hay không đã dạy em không được tùy tiện nói chuyện với người lạ? Ha ha...” Hắn mang một giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc, cười nhẹ, “Yên tâm, anh cam đoan người ở trên xe của anh, không đến một giờ chúng ta liền quen biết... Em đây là muốn đi đâu nhỉ?”

Nàng không cẩn thận bị vấp chân vào một tảng đá, đau một chút nên dừng lại, nhẹ nhàng xoa chân.

Ngự Phong Trì cũng dừng lại, neho mắt nhìn nàng, đột nhiên nhận ra chiếc váy nàng đang mặc.

“Đau không? Có muốn anh giúp em không?” Hắn cười cười bước xuống xe.

– Chiếc váy kia là tác phẩm quý giá được thiết kế bởi Victoria, số lượng trên toàn cầu rất ít, tiểu tử kia thân thể như thế nào mà có thể ăn mặc như vậy?

Tần Mộc Ngữ vội vàng đứng lên, “Thật ngại, tôi không biết anh.” Người này có hai chữ kẻ xấu được viết ngay trên trán.

“Đổi với em anh nghĩ là đã thấy ở đâu...” Ngự Phong Trì bước tới gần, tươi cười như nắng, “Giữ cho anh chút thể diện, đưa em một đoạn không được sao?”

Tần Mộc Ngữ cố gắng giữ bình tĩnh.

“Tôi muốn đi đến một nơi, nhưng chắc anh không biết.” Nàng cố gắng làm ra vẻ chắc chắn.

“Phải không? em nói xem!” Ngự Phong Trì ánh mắt lấp láy, càng thêm hứng thú.

“Phố người điên, anh có biết không?”

Khóe miệng Ngự Phong Trì hơi hơi run rẩy, cũng hơi hơi xấu hổ: “Thành này có nơi gọi là phố người điên sao?”

“Đương nhiên là có, anh ngay cả cái này cũng không biết, anh còn học người ta tiếp cận nữ tử sao?” Tần Mộc Ngữ dùng đàn violon bắt tay hắn, “nhường anh một chút, ngu ngốc.”

Ngự Phong Trì nhúm mày: “Cô nói ai ngu ngốc?”

“Anh nên đi thăm hỏi rõ ràng thai nhi của cô gái kia rồi đem về nhà đi, bằng không thật mất mặt.” Tần Mộc Ngữ hào tâm nhắc nhở hắn.

Mãi cho đến khi nàng đi rất xa, Ngự Phong Trì vẫn còn cau mày, nhất thời nhện không được lấy điện thoại ra nhấn phím 114, hắn vẫn là không tin chính mình thật không biết chỗ này. “Tôi hỏi một chút, phố người điên ở chỗ nào?”

Lúc sau, sắc mặt hắn xanh mét, cắt đứt điện thoại, hận không thể quăng đi.

Sống hai mươi năm, hắn Ngự Phong Trì lần đầu tiên bị một con nha đầu chơi xỏ.

*

Đến khi tìm được Tần Mộc Ngữ, vẻ mặt hàn khí của Thượng Quan Hạo chậm rãi tiêu tán, lại khôi phục khuôn mặt băng lãnh.

Ngược lại, Tần Mộc Ngữ không nhìn ra được như vậy...

Mấy chục chiếc xe ở ven đường ngừng xuống, vệ sỹ quần áo đen đứng xếp hai hàng, chặn toàn bộ phương tiện giao thông, chỉ vì một cô gái bé nhỏ là nàng, chiếc xe màu đen như mực dưới bóng đêm bên trong lóe ra một vầng hào quang tối tăm khiến người ta thở không thông, Thượng Quan Hạo bước xuống mở cửa xe.

“Tiểu thư, mời lên xe.” Hắn thần nhiên nói.

Tần Mộc Ngữ bị như vậy cảm giác không khí trở nên rét lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Thực xin lỗi...”

Nàng chỉ là muốn đùa một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đòn Hiểm

“Tiên sinh, hiện tại đang vội... trở về rồi nói sau.” Tiếng nói hắn trầm thấp, một chút độ ấm cũng không có.

Trong lòng Tần Mộc Ngữ vô cùng áy náy, chui vào trong xe.

Dọc đường đi, Thượng Quan Hạo vẫn như trước sắc mặt không thay đổi, hơi thở mạnh hơn so với bình thường, Tần Mộc Ngữ sợ tới mức không dám cử động, nàng ngắm nhìn bộ dạng sứt ruột của Thượng Quan Hạo, không nghĩ mọi chuyện lại xảy ra như thế.

Trong biệt thự, đèn đèn sáng trưng.

“Tiểu Ngừ!” Tần Chiêu Vân vốn chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong gian phòng, nhìn thấy nàng trở về, giọng trầm kêu lên nghênh đón.

Tần Cẩm Lan ngồi trên ghế sofa, cũng đứng lên, trong ánh mắt ẩn chứa sự lo lắng.

“Ba ba, tỷ tỷ, thật xin lỗi, con không phải cố ý.” Tần Mộc Ngừ được cha ôm vào trong ngực, nhỏ giọng nhận sai.

Tần Chiêu Vân vỗ vào vai nàng, mọi cảm xúc đều đặt trong lòng, thấp giọng nói : “Tiểu Ngừ, con cùng Cẩm Lan cứ đi lên trước.”

Đôi mắt Tần Cẩm Lan mang đầy âu lo : “Ba ba...”

“Ta nói con lên lầu cùng con bé, có nghe thấy gì cũng không được bước xuống.”

Tần Mộc Ngừ tuy rằng cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhìn thấy sắc mặt chị mình hơi tái nhợt, liền kéo tay cô đi lên lầu.

Cũng sắp tới cửa, nghe thấy âm thanh phía dưới vang lên.

Sắc mặt Tần Cẩm Lan càng thêm tái nhợt, buông tay nàng ra, chạy đến bậc cầu thang nhìn.

Con người Tần Mộc Ngừ trong suốt tràn ngập sự tò mò cùng sợ hãi, đi qua, theo tỷ tỷ cùng nhìn xuống dưới.

Thượng Quan Hạo quỳ gối trên mặt đất, khuôn mặt tuấn tú trở nên tái nhợt, hình như bụng đã bị thương nặng, sự đau đớn quét trên khuôn mặt hân. Tần Cẩm Lan nắm chặt tay cẩm lan can.

Âm thanh lại vang đến, Thượng Quan Hạo bị một cây côn sắt hung hăng đánh mạnh vào lưng.

“...” Một tiếng thét lớn, một tay hân đỡ lấy khuôn mặt, một chút máu chảy ra từ đôi môi mỏng.

“Ba ba!” Tần Cẩm Lan chịu không được chạy xuống, về mặt thống khổ, chạy tới giữ chặt cánh tay Tần Chiêu Vân, “Ba ba đừng như vậy! Anh ấy không phải cố ý, em gái cũng nói là chính em ấy vụng trộm trốn đi, Quan Hạo đã đuổi kịp, không có chuyện gì xảy đến ạ!”

Tần Mộc Ngừ sợ đến mức tim đập loạn nhịp, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt.

“Ta không phải đã nói với con đem em lên lầu sao? Con xuống dưới đây làm cái gì!” Tần Chiêu Vân rống giận, “Con đi lên cho ta!”

“Ba ba!” Nước mắt Tần Cẩm Lan chảy xuống hai bên má, “Ba phân xử rõ ràng rồi hãy đánh ạ! Thật sự không phải lỗi của anh ấy! Cho dù anh ấy có lỗi, Tiểu Ngừ cũng không có việc gì sao! Người đã tìm được trở về rồi! Anh ấy đã bị đánh thương, ba không cần năng tay như vậy...”

“Con cũng rút ra cho ta!” Tần Chiêu Vân lửa giận càng sâu, chỉ vào Thượng Quan Hạo nói, “Nó vốn chỉ là kẻ bỏ đi, ta hảo tâm nhận nuôi nó, cho nó ở lại Tần Thị làm việc, nó cố tình làm cho ta suy sụp, muốn leo lên trên ta, con nghĩ là ta và con đã rõ! Lần trước con cầu xin ta nên ta mới tha cho nó, cho nó tiếp tục ở lại Tần Thị, lần này còn dám cư nhiên quăng con gái yêu của ta!”

Một tia máu từ trên khóe môi văng ra, Thượng Quan Hạo nhủ mảy dưng ở phía trước, ôm ngực, giữ thanh âm lại lãnh liệt nói : “Cẩm Lan, đứng lên, đi lên trên lầu.”

“Không được!” Tần Cẩm Lan lắc đầu, lòng đau như dao đâm, “Baba con cầu xin người, cầu xin người! Người cũng thấy đấy, Tiểu Ngừ căn bản là không có việc gì, anh ấy trong tích tắc đã muốn lật tung toàn bộ thành thị! Người không cần phải đánh anh ấy có được không...”

Tần Mộc Ngừ hét thấy đều chứng kiến toàn bộ sự việc xảy ra.

Tay chân nàng lạnh ngắt, cũng bước xuống lầu, chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ.

“Con thật là đưa con gái ngọc, sớm muộn gì cũng có ngày bị hân bán đứng vì tiền mà không biết!” Tần Chiêu Vân chỉ tay vào mặt con gái mình mắng.

“Ba ba...” Khuôn mặt Tần Mộc Ngừ tái nhợt, đứng ở khoảng cách xa, nhát gan kêu lên một tiếng.

Tần Chiêu Vân vừa thấy nàng, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Tiểu Ngừ, sao lại xuống dưới này? Chạy nhanh lên lầu đi, chuyện dưới này con không cần để ý, cũng không cần thấy chị con làm gì thì làm theo, không cần để ý đến chị con!” Ông vỗ vỗ lên vai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Là Nữ Nhân Của Thượng Quan Hạo Ta

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ lại một trận tái nhợt.

Tần Chiêu Vân giúp nàng, dùng người che khung cảnh tàn nhẫn kia. Nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy phía sau, một vệ sỹ thân mặc đồng phục đen, một cánh tay cầm côn sắt.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy mà lãnh đạm không dời khỏi người Tần Cẩm Lan chút nào.

“Ba ba...” Tần Mộc Ngữ nắm một góc áo, ngẩng đầu nhìn ông, vì sợ hãi, tiếng nói nàng ngập ngừng liên tục, “Ba ba, con... sai rồi, về sau con sẽ không chạy lung tung nên ba không cần...”

Không cần đánh người được không?

Tần Chiêu Vân sắc mặt thâm trầm, ôm bả vai con gái vỗ vỗ, quay đầu gằm nhẹ nói: “Các người rút đi ra ngoài cho ta!”

Cơ thể Thượng Quan Hạo đứng thẳng dậy, dáng vẻ bệ vệ, trên người tỏa ra khí chất lãnh đạm như băng.

Tần Cẩm Lan đứng lên muốn đi ra cửa lại bị Tần Chiêu Vân quát bảo dừng lại: “Con đứng lại đó cho ta! Đi lên lầu!”

Một hồi sau, sự việc tựa hồ như vậy mà kết thúc.

*

Đêm đã khuya, Tần Mộc Ngữ nằm mãi mà không ngủ được, nhắm mắt lại thấy hình ảnh hàng lông mi của Thượng Quan Hạo nửa cuối xuống, đôi môi mỏng sắc bén cùng thân người vậy máu. Nàng sờ soạng xuống giường, bước ra khỏi cửa phòng, lại nghe bụi cây dưới cửa sổ tựa hồ có chút động tĩnh.

Tần Mộc Ngữ sùng sốt, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

“Anh có sao hay không? Có đau hay không?” Tần Cẩm Lan cắn môi, nước mắt rung rung, “Ba luôn xuống tay rất nặng, dù đau nhưng anh vẫn nói phải nhẫn nhịn một chút, em giúp anh rửa sạch.”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh như băng, bắt lấy tay nàng đang muốn chạm vào vết thương, một tay ôm lấy nàng kéo vào trong ngực, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, cánh môi mạnh mẽ đè xuống. Tần Cẩm Lan nức nở vì bị hấn hôn, hấn hung hăng hôn nàng mạnh mẽ như vậy, tựa như có thể nuốt toàn bộ cơ thể nàng.

Hơi thở gấp gáp tách nhau ra, Thượng Quan Hạo vuốt ve mấy sợi tóc của nàng rồi nói giọng khàn khàn: “Cẩm Lan hãy nhớ kỹ em là cô gái của anh, từ nay về sau bất luận là kẻ nào cũng không được cầu xin. Anh sẽ không cho em phải sống khổ sở chật vật, dù chỉ một chút.”

Trong lòng Tần Cẩm Lan một trận chua xót, vòng tay qua cổ ôm hấn: “Hạo...”

Ánh mắt lạnh lẽo của Quan Hạo trong một khắc trở nên nóng rực, ôm nàng say đắm, giống như thiên thần.

Tần Mộc Ngữ nhìn thấy thế, hít một hơi thật sâu rồi lùi bước nhưng tay không cẩn thận đụng vào cửa sổ, phát ra một tiếng nhỏ “Ui da...”

Ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Hạo nhìn lại phía đó.

*

Sáng sớm hôm sau, hấn mang một dáng người thẳng thớm khoác lên mình bộ đồ tây sắc đen tỏa ra hơi thở lãnh đạm.

Mở cửa xe đem violon của nàng bỏ vào.

Tần Mộc Ngữ bám vào cửa xe, ngẩng đầu nhẹ giọng nói: “Tối hôm qua, tôi nhìn thấy anh và chị của tôi ở cùng một chỗ.”

Bộ mặt Thượng Quan Hạo mặt lạnh băng cảm nhìn nàng.

Ánh mắt đó khiến Tần Mộc Ngữ cảm thấy đau lòng, nàng đứng lên tay nấp cửa xe giọng nói có chút run run: “Sau này tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, cam đoan không chạy lung tung, không khiến ba ba vì tôi mà giận cá chém thớt, tôi hứa...”

Nàng nuốt chút nữa bắt đầu làm dấu Thánh giá (Thập Tự Giá) hướng nhìn hấn thề thốt.

Thượng Quan Hạo vẫn nhìn nàng như trước, thản nhiên mở miệng: “Tần tiểu thư, cô sẽ vào học trễ đó.”

Tần Mộc Ngữ hơi hoảng loạn, định ngồi vào xe, nhưng rồi lại lui về phía sau đánh vào lưng hấn. Chân mày Thượng Quan Hạo hơi giãn ra, tay chống cửa xe, cùng nàng giữ một khoảng cách.

“Anh yêu chị tôi rất nhiều phải không?” Nàng xoay người, cặp mắt trong suốt nhìn hấn có vẻ ngờng mộ, “Đối với mọi người, anh lúc nào cũng mang khuôn mặt lãnh đạm, nhưng đối với chị tôi...”

Nàng nhớ tới tới hôm qua, hấn hôn chị mình rất mạnh mẽ, cái loại khí phách mang chút kiêu ngạo này...

Thượng Quan Hạo chậm rãi ngược lên.

“Muốn ném thử sao?” Hấn thân nhiên mở miệng, “Tôi hôn cô ấy mang hương vị gì... muốn ném thử sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cứu Tôi, Cứu Cứu Tôi

Nói ra những lời này, Thượng Quan Hạo cũng bắt đầu hồi hận.

Hấn kiểm chế, ản ản, che dấu khả năng của mình, theo giờ phút này bắt đầu có một chút sơ hở.

Hấn dời ánh mắt, thân ảnh cao lớn lùi về phía sau vài bước, vòng qua nàng, lên xe theo hướng bên kia.

Suốt chặng đường không hề nói gì.

*

Tần Mộc Ngữ dần dần cũng biết vài chuyện liên quan đến Thượng Quan Hạo qua lời đồn đại.

Bao gồm việc khi nào hấn bước vào Tần Thị, khi nào bắt đầu nắm trong tay mọi động thái của Tần Thị, khi nào bắt đầu ở thành phố bước vào thương giới gió tanh mưa máu, khiến cho Tần Chiêu Vân vốn là một Lão Hồ Ly gian xảo suýt nữa không khống chế được.

Hấn từng có một giai thoại vang dội khắp trong ngoài Tần Thị đều biết, nhưng lại nhanh chóng sụp đổ đến tận đáy xã hội, trở thành cận vệ của thiên kim nhà Tần Thị.

Tần Mộc Ngữ bỏ ống nghe điện thoại xuống dùng mắt tại thân ảnh cao lớn đang đứng ngay cửa lớn.

“Hôm nay tôi muốn đi thưởng ngoạn vườn trái cây, anh hãy dẫn đường cho tôi?”

Thượng Quan Hạo không phát ra tiếng động nào cứ thế im lặng.

Không đợi hấn trả lời, Tần Mộc Ngữ liền dặt tay hấn : “Đi thôi, chúng ta sẽ trở về nhanh thôi, ba ba không thể không cho phép.”

Thượng Quan Hạo cúi xuống, nhìn những ngón tay xanh xao của nàng đang đặt trên tay hấn.

Tần Mộc Ngữ giữ cho thân thể mình không run lên, cũng không khăn trương ra vẻ rất tự nhiên.

“Chỉ cần trong khuôn viên biệt thự, cô muốn đi bất cứ nơi đâu đều được,” hấn rút tay về, khuôn mặt không chút thanh sắc, “Tôi sẽ theo cô.”

Là theo. Không phải cùng.

*

Trong vườn trái cây, Tần Mộc Ngữ đi cà nhắc do chân bị vướng phải dây leo của cây dưa chuột mang những bông hoa sắc vàng nho nhỏ héo úa.

“Thượng Quan Hạo, ba ba tôi thật sự tốt lắm, tôi nói tôi muốn ăn rau quả được trồng tự nhiên, ông ấy liền xây cho tôi một vườn trái cây, ngại xem có đúng không?”

“Thượng Quan Hạo, mỗi ngày anh đều cùng tôi như vậy có cảm thấy nhàm chán không?”

“Thượng Quan Hạo, anh có muốn biết chị tôi hiện đang làm gì không? Tôi gọi điện cho chị ngay nhé?”

“Thượng Quan Hạo...”

Hắn một trăm linh một lần đều bị kêu gọi như thế, nàng khẽ cười chân đi cà nhấc.

Con người Thượng Quan Hạo hiện một chút khác thường.

“Tôi không biết. Không cần phải gọi.” Hắn chậm rãi lấy tay ngăn lại.

“Anh rõ ràng muốn biết, đừng tưởng rằng tôi không nhận ra được! Tôi giúp anh không được à?” Trong lòng Tần Mộc Ngữ một chút ê ẩm, cắn môi, lại hi vọng có thể cảm thông được những tâm sự trong lòng hắn, tiếp tục nhấn dây số di động của chị mình.

Thượng Quan Hạo nhú mày chậm rãi đứng lên.

“Không cần làm loạn.” Thanh âm của hắn hơi trầm xuống, cánh tay dài vươn tới, muốn bắt lấy điện thoại của nàng.

Tần Mộc Ngữ chạy trốn về phía sau, không cho hắn bắt được, thật không ngờ hụt chân trượt vào cái ao bên cạnh, hét lên, vang một tiếng “Rầm!” ngã cả người vào trong nước!

“Tiểu thư!! Nhị tiểu thư!!” Vài người đứng trên bờ sợ hãi, “Tối cứu nhanh a! Nhị tiểu thư bị rơi xuống nước!!”

Nước ao lạnh lẽo, nhanh chóng nuốt chửng thân người trắng muốt.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trở nên tái nhợt, nhanh chóng cởi bỏ áo khoác ngoài, nhảy xuống nước.

Cái ao sâu không thấy đáy, cao khoảng 10 mét, hắn lao xuống bắt lấy thân ảnh nhỏ bé, ôm lấy nàng rồi trôi lên trên mặt nước. Trên bờ toàn tiếng hét chói tai hoảng loạn, Tần Mộc Ngữ ho khan kịch liệt, trong miệng sặc nước phun ra, khô sở như sắp chết, sợ hãi muốn khóc lên : “Cứu tôi... Cứu cứu tôi...”

Thượng Quan Hạo ôm chặt thân thể ướt đẫm của nàng, nắm cánh tay nàng đưa lên trên cổ mình : “Ôm tôi!”

Tần Mộc Ngữ lạnh run, ôm hắn, vùi đầu vào gáy hắn khóc nức nở.

Trên bờ liền có người tiếp ứng, bồi rối lộ vẻ sợ hãi, ai cũng không biết phải xử trí như thế nào khi nhị tiểu thư gặp chuyện ngoài ý muốn như thế, lúc này một chiếc xe Lincoln màu đen chậm rãi đi vào trong biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cô Ta Nghĩ Cô Ta Là Ai

Thượng Quan Hạo ôm nàng bước ra khỏi ao, tay nàng cứ như thế không chịu buông.

“Tiểu thư, tiểu thư cô có sao không...” một tràng thanh âm hoảng sợ hỏi.

Thượng Quan Hạo nghỉ một chút, lại muốn gỡ cánh tay nàng ra khỏi người, thì phát hiện chỉ phí công vô ích.

“Tần tiểu thư không có việc gì.” Hắn ưỡn oai nói, bên bả vai, trên trán lấm tấm nước lóng lánh tỏa ra ánh hào quang.

Từ trên xe Lincoln, Tần Cẩm Lan mang theo túi xách, di chuyển theo đám đông, ngay lập tức bị shock khi chứng kiến tình cảnh đó, tiếp đó lo lắng chạy đến hỏi : “Làm sao vậy? đã phát sinh chuyện gì? Tiểu Ngữ sao lại thế này!”

“Đại tiểu thư trở về rồi, nhị tiểu thư với Thượng Quan tiên sinh ở vườn trái cây, chúng tôi cũng không biết nhị tiểu thư làm thế nào mà lại bị té xuống ao, chúng tôi thật không biết...” Người hầu trong nhà đều sợ hãi mắt ngấp đầy nước.

“Không sao.” Tần Cẩm Lan an ủi mọi người, “Tôi biết, tôi biết không liên quan đến các người, đừng sợ a...”

Nàng lo lắng đưa mắt nhìn Thượng Quan Hạo thì thấy hắn cũng đang nhìn nàng.

Ánh mắt hắn gọi lên một tia phức tạp.

“Mặc kệ thế nào, trước tiên đem tiểu Ngữ về phòng đã, nhanh mang nước nóng cho cô ấy tắm rửa.” Tần Cẩm Lan cúi mắt, cắn môi, không nhìn hai người họ ôm nhau, khăn giọng nói.

Thượng Quan Hạo lặng im vài giây, đem người đang ôm trong lòng, bước đi hướng về biệt thự.

*

“Tiểu Tình, mau mau mang thuốc chống cảm ra đây! Nhanh lên.” Tần Mộc Ngữ trở mình quỳ xuống bên cạnh ngăn kéo, che miệng nhin không hắt xì, đảo người phía sau hỏi.

“Em đã nhanh chóng lấy cho cô, có phải thuốc này, chỉ cần khoảng một ngày dùng thuốc này là có thể khỏe lên!” Cô người hầu trung thực nói.

“Tôi sẽ uống thuốc này liền, cảm ơn người!” Tần Mộc Ngữ nhanh tay cầm lấy bình dược.

Chỉ còn vài giờ là Tần Chiêu Vân trở về, nàng tuyệt đối không để ông biết nàng vì rơi xuống nước mà bị cảm lạnh... nhớ tới lần nàng bị mất tích, trong mắt Tần Chiêu Vân tỏa ra sát khí, còn hung hăng dùng côn sắt đánh Thượng Quan Hạo, Tần Mộc Ngữ liền một trận hoảng vía.

Nàng uống vài viên thuốc, muốn đi ra ngoài nói vài lời tốt đẹp.

Đi đến cửa phòng của chị mình, chưa kịp gõ cửa thì nghe có động tĩnh bên trong.

Cửa phòng tỷ tỷ không đóng chặt, còn để mở một cánh cửa.

Phía bên trong, Tần Cẩm Lan nhón chân lên để giúp Thượng Quan Hạo lau khô tóc, vẻ mặt mệt mỏi và buồn bã.

“Làm sao vậy?” Thượng Quan Hạo một tay giữ thất lưng của nàng nhẹ nhàng hỏi.

Tần Cẩm Lan bối rối, cười châm biếm, tiếp tục giúp hắn lau tóc. “Em luôn suy nghĩ, nếu như không phải Mộc Ngữ mà là em bị bỏ rơi ở nước ngoài mười mấy năm, hiện tại em cũng có thể được nâng niu yêu thương, không phải suy nghĩ đến việc gì, cũng không phải làm điều gì. Không cần chỉ vì một câu nói của ba ba mà chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, dùng tuổi thanh xuân của chính mình giúp ông ấy gây dựng sự nghiệp, cũng không phải như lúc này nhìn thấy anh cùng người khác ôm nhau...”

Cánh tay Thượng Quan Hạo siết chặt, chỉ vào trán của nàng : “Ghen à?”

Tần Cẩm Lan hơi thờ nhẹ nhàng : “Không có. Tiểu Ngữ là em của ta.”

Hắn cười lạnh : “Mười mấy năm chị em em vốn chẳng biết nhau.”

“Nhưng cũng là em gái của em,” Tần Cẩm Lan thở dài, ngẩng đầu, “Ba ba muốn bù đắp cho cô ấy, anh thấy đấy, chúng ta ai cũng không thể đụng đến cô ấy, em có thể sao?”

“Tần Chiêu Vân thiếu cô ta, không phải chúng ta.” Thượng Quan Hạo ôm chặt nàng vào trong ngực, sắc mặt lãnh liệt.

“Hạo...”

“Sau này ai cũng không được đề cập đến cô ta nữa...” Trong lời nói của hắn, khí phách mà lãnh đạm, cúi đầu hôn vào môi nàng, “Cô ta nghĩ cô ta là ai...”

Cả người hắn nóng như lửa, trong chốc lát Tần Cẩm Lan đã bị hắn mạnh mẽ đặt ở trên giường.

Ở cửa, Tần Mộc Ngữ lẳng lặng nghe bọn họ đối thoại, khuôn mặt nhỏ nhắn dần trở nên tái nhợt, đôi mắt trong suốt như ánh sao chợt lóe lên. Trong đầu nàng chỉ còn lại một câu nói của hắn. Hắn ôm chị của nàng, khinh miệt mà nói ra một câu như thế kia.

... Cô ta nghĩ cô ta là ai.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Sẽ Không Bận Tâm Nữa

Tần Chiêu Vân trở về, luôn khiến cho biệt thự mang một tầng áp suất thấp.

“Ba ba” Tần Cẩm Lan bước đến gần, giúp ông cầm tập công văn, rồi tiếp tục giúp ông cởi bỏ trang phục, “Con đã có được Dạ Lan, đó là mảnh đất chúng ta đặt mức giá thầu không ai có thể dự đoán, thời gian này có thể phát huy tối đa.”

“Ừm...” tiếng nói Tần Chiêu Vân trầm thấp, sắc mặt lãnh liệt, khi nhìn thấy con gái yêu quý đang bước từ trên cầu thang xuống thì dần dần dịu đi, hỏi một câu, “Tiều Ngừ hôm nay con đã làm những gì nào?”

Tần Cẩm Lan miệng như bị nhét một khúc gỗ, khô khốc, nhất thời đã không có thanh âm.

Nàng bồn ba vất vả khắp nơi suốt một tuần với dự án đầu thầu này, để cuối cùng đổi lại chỉ với một từ duy nhất.

“Con ở trong phòng đọc sách, sau đó tập violon một lúc, không có đi đâu cả.” Tần Mộc Ngừ đi xuống trước mặt ông ngoan ngoãn trả lời.

“Phải không?” Tần Chiêu Vân cười rộ lên, sờ đầu nàng, “Ồ nhà suốt không nhàm chán à?”

“Có một chút,” Tần Mộc Ngừ thực lòng trả lời, hàng lông mi ú ỉu khẽ nâng lên trông giống như cánh bướm, mở miệng nói, “Ba ba, con muốn ra ngoài làm việc, có được không ba?”

“À...” Tần Chiêu Vân có chút ngoài ý muốn.

Ông xoay người, ánh mắt lãnh liệt nhìn Tần Cẩm Lan, còn có cả Thượng Quan Hạo đứng ở cầu thang.

“Là người nhà này đối xử với con không tốt hay sao? Nên con phải ra ngoài làm việc?”

“Con không thể ở nhà mãi được, hoặc con đi học cũng được, nếu không con sẽ tự cảm thấy bản thân như một con sâu vô dụng, ba cũng không muốn có một đứa con gái như vậy phải không?” Tần Mộc Ngừ cười ngọt ngào.

“À... ba cũng từng nghĩ đến việc này, thôi chúng ta đi ăn cơm trước đã.” Tần Chiêu Vân nói.

“Dạ,” Nàng kéo tay Tần Chiêu Vân hướng vào nhà ăn, tiếp tục nói, “Cha, nếu con đi học hay đi làm, ba cũng không cần cho cận vệ đi theo con? Rất khó chịu.”

Tần Chiêu Vân cau mày càng sâu.

“Ba an bài cho con, con không hài lòng?”

Bước chân Tần Mộc Ngừ dừng lại, cảm giác rõ ràng phía sau sắc mặt tí tí đang tái nhợt, lo sợ cô nói gì tiếp theo, mà sắc mặt Quan Hạo cũng lạnh lên.

Khuôn mặt nhỏ bé của nàng rất trong sáng, vẫn điềm tĩnh, nở nụ cười hơi hột.

“Không phải, ba. Con muốn được tự do.”

*

Trường Đại học của Anh, ở nơi này toàn là con cái thân thích của các ông trùm kinh doanh, các chính trị gia hoặc các quý tộc, là hình ảnh tượng trưng cho sự giàu có và quyền lực của thành phố này.

Tần Mộc Ngừ thật không ngờ có một ngày học trong một ngôi trường như thế này.

Kiến trúc theo phong cách Châu Âu, ngay cả nét chạm trổ trên cửa sổ và trên các bức tường đều chân thật và giản dị đến như vậy, Tần Mộc Ngừ lặng lẽ đi dọc theo hành lang, chờ đợi người đó giúp nàng hoàn thành thủ tục nhập học.

“Tất cả các thủ tục đăng ký đều có người giúp cô xử lý, đây là thời khóa biểu, đúng giờ đến lớp học là được rồi.” Thượng Quan Hạo đem tờ giấy mỏng nhét vào trong tay nàng.

Tần Mộc Ngừ gật gật đầu, mắt nhìn chăm chăm vào tờ giấy: “Được. Anh có thể đi rồi.”

Thượng Quan Hạo hơi khựng lại, tập trung nhìn nàng.

Tần Mộc Ngừ ngẩng đầu: “Anh không nghe tôi nói sao? Anh có thể đi rồi, sau này không cần đi theo tôi, muốn làm gì thì làm.”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo trở nên phức tạp, từ từ chau mày.

Bên trong hành lang, tiếng đồng hồ vang lên, cảm giác có chút khác lạ.

Nàng đến trước mặt hắn, mở miệng nói: “Thượng Quan Hạo, không phải anh muốn hỏi tôi nghĩ mình là ai sao? Tôi hiện tại có thể nói cho anh, tôi không là gì cả. Không ai tự nhiên sinh ra là đã có được cái thìa vàng, tỷ tỷ có vận mệnh của tỷ tỷ, tôi có vận mệnh của tôi, một lần khi tôi 6 tuổi ở dưới cầu vượt bị đóng băng suýt chết, 12 tuổi bị xe đâm phải khi băng qua đường suýt trở thành kẻ tàn tật, tôi đã từng trải qua những việc mà các người cũng không thể hình dung được, tôi ở trong mắt các người có thể không là gì cả.”

“Tôi thích anh, anh thích tỷ tỷ của tôi, số phận đã định, không ai có thể thay đổi được.” Nàng đỏ mặt nói, trong lòng nàng vô cùng ảm đạm.

“Tôi sau này sẽ không làm phiền anh nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ngựa Đực! Chớ Xăng Bậy

Tại thư viện của trường Đại học Anh quốc, Tần Mộc Ngữ vẫn ôn bài đến tận khuya.

Nàng đã trải qua những năm tháng đau khổ thiếu thốn và đói nghèo, nên rất thèm khát được đi học.

Thời gian tự do học trong thư viện đã kết thúc, thư viện sắp tắt đèn, nàng thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ra ngoài, lại mơ hồ nghe thấy những tiếng động lạ đằng sau một hàng kệ.

Tần Mộc Ngữ hoảng sợ, ôm chặt mấy quyển sách trong lòng, đi sang phía bên kia.

Nhìn qua khe giá sách.

“Em yêu, mở ra chút... Đây, chính là thế này, thật chặt khít...” Nghe mơ hồ tiếng hơi thở hổn hển, không khí có vẻ loãng và nóng nực.

“Ngự... A... Chậm một chút, không cần sâu như vậy...” Thanh âm cô gái thống khổ lại khoái lạc, khóc lên.

Một hỗn hợp âm thanh bàn ghế rung kịch liệt, Tần Mộc Ngữ có thể đoán được bọn họ đang làm cái gì.

Người phụ nữ hét lên cái tên có chút quen thuộc, nhưng nàng đỏ mặt, muốn nhanh chóng bỏ đi.

Một quyển sách đột nhiên rơi trên mặt đất.

Một đoạn kịch liệt phía sau bị gián đoạn, cô gái hét lên một tiếng, nhưng người nam thì rất bình tĩnh, cười nhẹ, ôm chặt cô gái ôn nhu dỗ: “Sợ cái gì? Sợ ai đó đến à?”

Ngự Phong Trì qua khe hở của giá sách nhìn ra, một cô gái nhỏ xinh đẹp, hoảng sợ nhìn sang một bên.

A... lại là cô!

Tần Mộc Ngữ đương nhiên cũng nhìn thấy Ngự Phong Trì, nhặt sách của mình lên, nhanh chóng chạy đi.

*

Ở bên ngoài thư viện, không khí vô cùng mát mẻ, vì vậy không nhìn thấy những thứ dơ bẩn.

Một bàn tay đột ngột xuất hiện, bẻ những ngón tay trước mặt cô!

Tần Mộc Ngữ do dự, nhìn lại khuôn mặt đó một lần nữa.

“Đã trễ như thế này, không phải về nhà sao?” Ngự Phong Trì cười nhẹ, vẫn nhìn vào khuôn mặt nàng chăm chú, “hay là quay về phố người điên? Hử?”

“Anh là... học sinh trường này?” Nàng cau mày hỏi.

“Lúc này không có học sinh,” Ngự Phong Trì quan sát vẻ đáng yêu của nàng, nhẹ nhàng thổi vào tai nàng, “Chỉ có nam nhân cùng nữ nhân, có mấy người đến đây thực sự để đọc sách? Không biết à?”

Tần Mộc Ngữ né ra một chút, thì thào một tiếng: “Tôi là nữ nhân nhưng thấy nhà người không giống một nam nhân.”

Ngự Phong Trì cau mày.

Hắn giữ chặt bả vai nàng, cúi đầu: “Phải không? Tôi không giống nam nhân chỗ nào?”

“Ồ trong thư viện vụng trộm, không quang minh chính đại, là loại đàn ông gì? “ Tần Mộc Ngữ vội vàng thoát khỏi anh ta, vì hoảng loạn một chút mà nói không suy nghĩ.

“Phải không?” Ngự Phong Trì cười rộ lên, càng ngày càng cảm thấy nàng thú vị, dễ dàng nói lòng nàng ra một chút, và sau đó lại từng bước từng bước dồn nàng vào bên trong, từ từ tháo gỡ nút áo của hắn, “Tôi quyết định ở nơi rõ như ban ngày làm nó lại một lần nữa... lần này cho cô làm nhân vật nữ chính, được không?”

Tần Mộc ngữ tâm trạng cảnh giác mãnh liệt.

Nàng cắn môi, vòng ra phía ngoài hắn, nhưng không ngờ hắn lại cử động trở lại, ép nàng trên tường, làm tất cả sách đều rơi xuống.

“Anh... Ngựa đực! Không được làm càn!” Nàng hét lên.

“A... Cô không biết làm ngựa đực cũng phải biết kiểm lợi sao?” Ngự Phong Trì đơn giản liếm vào mặt cô, đôi mắt quyến rũ nở một nụ cười đầy nguy hiểm, “cũng phải có đủ sức lực chiến đấu, nhưng cũng phải khiến người phụ nữ dưới thân anh ta hài lòng...”

“... “Tần Mộc Ngữ thực sự sợ hãi, bắt đầu đẩy hắn ra.

Ngự Phong Trì cười, thậm chí bắt kể gia cảnh của cô như thế nào, trực tiếp muốn bắt đầu với cô.

“Buông cô ấy ra.” Một giọng nam lạnh lùng vang lên từ phía sau.

Ngự Phong Trì quay đầu, thấy một người đàn ông ẩn trong bóng tối.

“Thượng Quan Hạo!” Tần Mộc Ngữ buột miệng kêu lên.

Ngự Phong Trì một chút bất mãn, cười lạnh : “Cô sao có thể trong hoàn cảnh quan trọng này lại có thể kêu một cái tên khó nghe như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Không Được Lộn Xộn

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ nhăn nhó không muốn nghe, trực tiếp dùng cánh tay đẩy hắn ra, muốn thoát khỏi hắn.

Ngự Phong Trì theo bản năng ôm chặt nàng, không cho nàng trốn.

Bả vai bị một bàn tay giữ lại, Ngự Phong Trì quay đầu, chưa đầy một giây, một cú đá hung hăng quét qua khuôn mặt đẹp tuấn tú kiêu ngạo của hắn, sau tiếng ngã là một thanh âm vang lên thốt khồ, Ngự Phong Trì lao đảo chóng đờ mạnh mẽ, đau đến nổi miệng để lộ mấy cái răng bị rạn nứt.

Hàm dưới cũng sắp gãy đến nơi, miệng tanh toàn mùi máu.

Một nửa thân người đàn ông ẩn trong bóng tối, khuôn mặt đẹp trai sắc nét, như một tác phẩm điêu khắc, hắn nhẹ nhàng bẻ lại cổ áo, đi ngang qua nhật những quyển sách nằm ngổn ngang trên mặt đất, đặt vào trong tay nàng.

Tần Mộc Ngữ chưa kịp định thần, giữ chặt mấy quyển sách, nhẹ nhàng thở, không nói được một câu.

“Này, ngươi là ai?!” Ngự Phong Trì cau mày quát.

Thượng Quan Hạo xem như không có hắn, chỉ cúi đầu, nhìn chằm chằm vào Tần Mộc Ngữ : “Xe ở cửa, có thể đi rồi.”

Tần Mộc Ngữ vẫn có chút sợ hãi và lo lắng, một hồi hoảng sợ không có ai để bày tỏ, Thượng Quan Hạo nhìn thấy nàng thất thần, bất động, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên lưng cô, vỗ nhẹ, sau đó đưa cô ấy đi.

“Này! Chết tiệt...” Ngự Phong Trì đẩy tường ra, ác quỷ khôi phục như trước.

Cổng trường, Thượng Quan Hạo đã giúp cô mở cửa, cô cầm quyển sách ngồi vào trong, im lặng nhu thuận cư xử giống như cây dành dành.

“Ây! Tiểu tử kia!” Ngự Phong Trì bị bỏ lại, bước theo chuẩn bị bắt lấy nàng, nhìn vào giá trị của chiếc xe ô tô đó, nhìn lại bên cạnh nàng là tên vệ sỹ băng lãnh, cười rộ lên, bàn tay tao nhã cho vào túi, “Tôi sẽ đợi cho đến khi trái tim em đến với tôi, tôi sẽ đợi em!”

Sau đó hắn bỏ tay vào miệng huyệt sáo, cười tà mị, sau đó bỏ đi.

Thượng Quan Hạo ngồi vào ghế, đột nhiên phát hiện ánh mắt Tần Mộc Ngữ vẫn dừng lại trên người Ngự Phong Trì, với sự bất mãn khó hiểu, nhưng bây giờ cô ấy cần một nơi an toàn, đêm nay tránh khỏi loại người này.

“Không phải tôi đã nói ba không cần anh tới đón tôi sao? Tại sao anh lại đến nữa?” Tần Mộc Ngữ trong xe nghĩ đến chuyện này, nhin không được mở miệng hỏi.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy, không nhìn nàng, chỉ thản nhiên trả lời : “Tôi không đến. Chờ cô bị người khác cưỡng bạo à?”

Tần Mộc Ngữ hoàn toàn ghen lời.

Trong ngực bắt đầu một cảm giác cảm động, rất ấm áp, rất hạnh phúc. Tay nàng vẫn giữ mấy quyển sách, cánh tay áo của bộ đồng phục đen của hân không chút tí vết, dè dặt nắm lấy, hồi tưởng một chút nhỏ giọng nói : “Cám ơn anh, Thượng Quan Hạo.”

Mùi hương thơm ngát của cô gái phảng phất bay tới.

Chiếc xe Thượng Quan Hạo không được ổn định, chiếc xe đột ngột bị trệch khỏi đường ray. Tần Mộc Ngữ vì động lực đột ngột của chiếc xe mà va vào hân, thấp giọng kêu lên, sách nằm rải rác khắp nơi.

Thượng Quan Hạo một lớp mồ hôi lạnh, theo bản năng một tay đỡ lấy bả vai nàng, bàn tay chạm vào mái tóc mượt của nàng, làn da ấm áp thơm tho, ngón tay hân nhu lạnh, không muốn buông nàng ra.

Cuối cùng xe cũng đã ổn định. Nhưng có thứ không thể ổn định được, là nhịp tim đập.

Tần Mộc Ngữ cuối cùng đã nắm lấy cánh tay mình để ổn định cơ thể, mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy, buông tay ra, bình tĩnh nói : “Tôi lái xe không được lắm xáo trộn, hãy nhớ lấy?”

Tần Mộc Ngữ đỏ mặt thẳng người, tình thế không thể nghe thấy một tiếng “À”.

Chỉ là không ngờ, nửa đường thì nhận được một cuộc gọi của Tần Cẩm Lan.

“Chào?”

“Hạo... Hạo anh mau tới đây!!” Tần Cẩm Lan khóc , “Em đang ở Tây Uyển, chúng tôi đang nói chuyện làm ăn thì xảy ra chuyện!!”

Thượng Quan Hạo đôi mắt sắc lạnh, chiếc xe đột ngột dừng lại.

“Em chờ anh.” Hân nói một câu, tắt điện thoại, đột ngột quay xe hướng tới Tây Uyển chiếc xe phóng đi với tốc độ chóng mặt. Tần Mộc Ngữ cũng đã nhận ra, ánh mắt thanh liệt mà khấn trương : “Tỷ tỷ xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Hạo không trả lời, nhưng khuôn mặt hân tái mét.

Chờ cho đến khi họ đến Tây Uyển, chỉ thấy ồn ào bên trong, một đồng kẻ say mụn rệu làm cản.

Thượng Quan Hạo một thân lãnh liệt xuống xe, “Bang” một tiếng đóng cửa xe, một mạch đi vào đây toàn bộ mấy kẻ cản đường, thẳng đến gian phòng có Tần Cẩm Lan, đẩy cửa bên trong là một cảnh tượng xa hoa tục tĩu.

Một người nước ngoài ép Tần Cẩm Lan vào trong góc, ha ha cười, không hiểu hân nói thứ ngoại ngữ gì, tay hân đặt trên người nàng chạy lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đây Là Nhà Của Chị

Mắt Thượng Quan Hạo bắt đầu nổi máu.

Lúc Tần Mộc Ngữ chạy vào, cuộc ẩu đả liều mạng đã lên đến cao trào, Thượng Quan Hạo một mình đánh hạ một đám người ra sức đem Tần Cẩm Lan thoát khỏi đó, chính mình bị chai thủy tinh văng ra từng mảnh làm chảy máu một chút.

Tần Mộc Ngữ lấy tay che miệng, sợ đến nỗi kêu cũng kêu không được.

“Hợp đồng... chúng ta mới vừa ký!” Tần Cẩm Lan đẩy Thượng Quan Hạo ra sau, vẫn còn hoảng sợ mà kêu lên điều gì đó. Các nàng toàn bộ buổi tối này bồi rượu bọn vô lại không bằng cảm thú để đàm phán làm ăn.

Một đồng hỗn loạn như thế, Tần Mộc Ngữ chính mình không biết có thể làm cái gì.

Ánh mắt nàng nhìn xuống dãy ghế, thấy được dưới móng ai đó có một tập văn kiện, đầu óc nàng nóng lên, né tránh những mảnh thủy tinh văng tung tóe bỏ chạy hướng vào bên trong, lúc Thượng Quan Hạo đang ở phía trên tên ngoại quốc hung hăng xử hấn, nàng cầm tập văn kiện kia kéo ra khỏi, vui vẻ hướng về phía công gọi : “Tỷ tỷ! có đúng cái này hay không?!”

Tần Cẩm Lan kinh hãi một trận : “chính là... cái đó!”

Tần Mộc Ngữ lúc này muốn chạy ra ngoài, nhưng lại có mấy người đàn ông chặn lại ở bên trong, nàng hét chói tai, ngồi xổm xuống, muốn thừa cơ chạy ra, thế nhưng đột nhiên thấy một tiểu đệ bên cạnh bắt đầu cầm một chai rượu, hướng về phía đầu Thượng Quan Hạo ném tới.

“Không!” Tần Mộc Ngữ quát to một tiếng, đem toàn bộ người nàng đi tới mà ôm chặt lấy Thượng Quan Hạo!!

“Phịch!” một tiếng, toàn bộ thế giới tinh tảo của nàng lúc đó đều đã vỡ vụn.

Trong nháy mắt Tần Mộc Ngữ không thể nghe thấy bất cứ điều gì, bên tai chỉ cảm thấy có một dòng chất lỏng chảy xuống, thế giới xung quanh nàng chỉ còn tiếng kêu o o, phía trước là một màu trắng, nàng không thể nhìn thấy bất cứ điều gì, chỉ ôm chặt bờ vai rộng trong lòng ngực nàng toàn bộ thế giới tinh tảo đều bị vỡ vụn.

“Tiểu Ngừ... Tiểu Ngừ!” thanh âm Tần Cẩm Lan phá tan mọi thứ truyền vào màng nhĩ.

Tần Mộc Ngữ đầu đầy máu ngã xuống, Thượng Quan Hạo quay người ôm lấy thân thể nàng, về mặt tái nhợt thiếu sức sống.

Trong lòng ngực hấn, cô gái giống như cánh hoa của cây dành dành, máu rơi dính đầy khuôn mặt nàng.

Tĩnh giấc, trần nhà là màu trắng.

Tần Mộc Ngữ nhớ tới bản thân, di chuyển thì cảm giác đầu choáng váng muốn vỡ ra, ưm một tiếng, lại quay về giường.

Lông mi cô run rẩy, nghiêng đầu nhìn xung quanh, rèm cửa màu trắng, đồ nội thất đơn giản, màu sắc trang nhã động lòng người mang chút hương vị ấm áp.

“Em tỉnh rồi à?” Tần Cẩm Lan đẩy cửa ra nói.

“Tỷ tỷ...” Tần Mộc Ngữ gắng sức ngồi dậy.

“Em cứ nghỉ ngơi một lúc đi...” Tần Cẩm Lan về mặt mệt mỏi, đi qua giữ vai nàng, trong ánh mắt có chút do dự, “Tiểu Ngừ, em thứ lỗi cho chị, em trong tình trạng này chị không dám mang về nhà, tính khí tàn bạo của ba em cũng đã biết, nếu cho ông ấy biết em vì chị muốn ký hợp đồng mà bị thương, có lẽ sẽ không trách cứ chị, thế nhưng Hạo anh ấy không phải người nhà chúng ta, ba ba sẽ không nhân từ với hấn.”

Tần Mộc Ngữ run sợ một chút gật gật đầu : “Em biết.”

Tần Cẩm Lan nhìn nàng mỉm cười, có chút đau khổ : “Chị thực ích kỷ phải không?”

Tần Mộc Ngữ cái hiểu cái không lắc đầu, nhìn xung quanh : “Tỷ tỷ, đây là nơi nào?”

“Đây là nhà của chị.” Tần Cẩm Lan cười rất ấm áp, “Tiểu Ngừ, em hãy nhìn xem.”

Tần Mộc Ngữ bước xuống giường, đến bên cửa sổ, rèm cửa bị gió thổi, nàng như thế nào cũng không nghĩ đến sau bức màn là bờ biển xanh rộng sóng cuộn trào dữ dội, đường chân trời, khiến tim nàng cũng dâng lên rộng mở.

— nhà của chị? Chị ở bên ngoài lúc nào đã có nhà?

“Nơi này là nơi chị sống cùng Hạo, tại bờ biển, rất đẹp phải không?” Tần Cẩm Lan cười nhìn nàng, “Ba ba vẫn không cho phép chị cùng anh ấy, nói rằng bụng dạ anh ấy khó lường, thế nhưng anh ấy là người hiểu rõ chị muốn gì, chị muốn gì anh ấy cũng đều đáp ứng, người như vậy, chị có lý do gì không yêu?”

Tần Mộc Ngữ nghe lơ mơ, nhưng cũng cười, có chút bối rối.

Chương 14: Lần Sau Không Nên Như Vậy

“Chúng ta đi lâu vậy không về, ba ba sẽ không hỏi sao?” Tần Mộc Ngữ có chút không yên tâm.

Tần Cẩm Lan nụ cười giảm đi chút ít, cho biết : “ Chị nói rằng em ra bên ngoài cùng chị, qua hai ngày mang em trở về. Ba ba có chút lo lắng nên chị đoán một hoặc hai ngày là em phải quay trở về.”

Tần Mộc Ngữ gật đầu.

“Tỷ tỷ, Thượng Quan Hạo hần... hần hay không... bị trọng thương?” Nàng do dự hồi lâu mới hỏi.

Nụ cười Tần Cẩm Lan hoàn toàn biến mất, cười gượng một chút : “Khá ổn.”

Hai ngày sau, một loạt bảo vệ đứng thẳng hai bên cổng, im lặng chờ đợi.

Thượng Quan Hạo giúp nàng cầm sách, khi thấy nàng bước từ bậc thang đi xuống, ánh mắt như trước sâu xa như biển, nhưng lại có chút phức tạp.

Tần Mộc Ngữ theo bản năng sờ đầu mình, giấu bên trong tóc băng gạc kia, là màu đen, vì nàng không muốn bị người khác phát hiện nên mua một đồng băng gạc đặc biệt màu đen.

Dọc đường đi, chỉ thấy nàng qua kính chiếu hậu, xem có hay không bị người khác phát hiện.

May thay, tóc nàng trời sinh nồng đậm đen như mực, nhìn qua sẽ không thấy chỗ sơ hở.

“Tỷ tỷ nói anh cũng bị thương, vết thương của anh ở chỗ nào? Nói cho tôi biết nữa!” Tần Mộc Ngữ nhớ đến chuyện cũ nói với người bên cạnh, lại như trẻ con quậy phá, cả hai dưới ánh nắng mặt trời lộ rõ những vết sẹo nhỏ.

Chỉ có nàng đặc ý một chút, có cơ hội này cùng hần đánh nhau.

Thượng Quan Hạo im lặng, nhưng ngược lại ánh mắt sắc bén của Tần Mộc Ngữ nhìn thấy được cổ áo hần lộ ra băng gạc trắng, tò mò mà đuổi người qua sờ vào, thậm chí đẩy cổ áo hần ra xem : “Là cánh tay bị thương sao?”

Thượng Quan Hạo theo bản năng nắm bàn tay mềm mại của nàng, không cho nàng tiếp tục động tay xuống phía dưới nữa.

Tần Mộc Ngữ lúc này mới nhận ra không được bình thường.

“A... Tôi là... tò mò.” Nàng uốn nắn, rút bàn tay mình từ trong lòng bàn tay Thượng Quan Hạo, xấu hổ ho khụ hai tiếng.

Mãi cho đến khu biệt thự.

Lúc xuống xe toàn bộ cận vệ đều bốn phía đi xuống, tại chỗ chỉ còn lại hai người. Tần Mộc Ngữ đi tới, trong lòng nghĩ nên nói dối như thế nào để nói lời lý do với ba ba hai ngày nay đã cùng chị gái làm gì, nàng không biết nói dối, cho nên trong lòng tập đi tập lại mới được.

Thượng Quan Hạo đưa cánh tay ngăn cản hướng đi của nàng.

“...?” Tần Mộc Ngữ có chút khó hiểu, ánh mắt nhìn hần, “Anh làm sao vậy?”

Thượng Quan Hạo vòng tay qua nàng, đồng phục đen làm nổi bật với chiếc váy trắng của nàng, trắng đen hòa hợp, dừng mảnh cùng mềm yếu đối lập, rất mãnh liệt. Tần Mộc Ngữ bị động tác của hần làm hoảng sợ, trong nháy mắt bị hơi thở nam tính vây quanh mãnh liệt.

Hần cúi đầu, nhẹ nhàng hôn nàng giấu sau sợi tóc miêng băng gạc kia.

“Cám ơn, “ Thanh âm của hần mát lạnh mà trầm thấp, âm hưởng giống như ngoài không gian bay tới, từng câu từng chữ đều nhẹ nhàng chậm chạp đi vào trong màng tai của nàng, “bắt quá lần sau không nên như thế này.”

Tần Mộc Ngữ cảm thấy thanh âm càng ngày càng lớn nàng nhắm mắt lại, cứ tưởng lời nói dối cùng lời thoại tiêu tan thành mây khói, thế giới của nàng vì một câu nói đơn giản của nam nhân này lấp kín toàn bộ.

“Ngày xưa ngày xưa có một chiếc dừa, nó đi mãi đi mãi, đột nhiên cảm thấy chính mình rất cao, sau đó nó khom lưng... khom lưng... sau đó...” Tần Mộc Ngữ nét mặt gian xảo nở nụ cười, “Nó liền gãy đôi!”

Thượng Quan Hạo dựa vào bên người, thân ảnh đen bóng cao ngất khiến sự hiện diện của hắn mị hoặc mà lạnh khốc.

Về mặt hắn nhàn nhạt, không có chút cảm xúc.

Tần Mộc Ngữ gãi gãi đầu, “Được rồi, chuyện này không buồn cười, để tôi kể chuyện khác! Khụ khụ... Trước đây, có một ổ bánh mì, nó đi trên đường đi mãi đi mãi thì cảm thấy mình đói bụng, sau đó... nó đã tự ăn chính mình!”

Trước mặt là nam nhân rạng rỡ đẹp như một bức tranh, nài ra sức lấy lòng, thế nhưng hắn như cũ không có chút phản ứng.

Tần Mộc Ngữ nán lòng, nhíu mày : “Không nói nữa, về nhà!”

Thượng Quan Hạo nắm cổ tay nàng, “Ta không có ý khác, cô kể chuyện cười rất khá.”

“Vậy vì sao anh không cười?”

Thượng Quan Hạo im lặng chốc lát : “... Tôi không giỏi cười.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Khiến Cô Mê Mệt Đến Thần Hồn Điên Đảo

“Làm sao có thể!” Tần Mộc Ngữ vòng đến trước mặt hắn, nhìn biểu cảm trên mặt hắn, “Miễn trên mặt không thiếu cơ xương thì đều có thể cười, tôi dạy anh có muốn không?”

Sự hứng khởi của nàng tăng lên, cầm lấy cánh tay hắn không cho hắn di chuyển, ngửa đầu nhìn khuôn mặt hắn : “Thôi nào, anh làm theo tôi!”

“Mắt nheo lại, khóe miệng hướng lên trên, nhớ đến những chuyện vui nhất, trên thực tế cười chỉ cần tác động đến ba cơ mặt trên khuôn mặt là đủ rồi, rất đơn giản, miệng của anh phải nhếch lên mới được...”

Tần Mộc Ngữ đi khắp khiêng, nhìn không được tự thể nghiệm giúp hắn sửa chữa biểu cảm khuôn mặt.

Thượng Quan Hạo để bàn tay nhỏ bé của nàng tùy ý trên mặt mình, trong lòng có một loại cảm xúc kì lạ dâng lên, ánh mắt hắn sâu xa, nhìn ở lùm đồng tiền bên môi nàng, không biết nàng có thể cười với hắn như vậy bao lâu, lúc nào đó sẽ tan biến mất.

Hắn đứng là chưa bao giờ mang cảm xúc cá nhân, thế nhưng ám áp như thế này, gần đến thế này khiến hắn thất thần.

“Tần Tiểu Thư...” nhận thấy chính mình đang thất thần, thanh điệu Thượng Quan Hạo đột nhiên lạnh lùng, bàn tay giữ chặt thắt lưng nào.

Hắn nhíu mày, vô thức muốn đẩy nàng ra xa một chút.

Tần Mộc Ngữ nhón chân nên đứng không vững, hắn đẩy nàng như thế, nàng kêu một tiếng lão đảo ngã về phía sau!

Thượng Quan Hạo con ngươi mắt chợt rung lên, vội vã lao lên phía trước giữ vững cơ thể hắn, cánh tay kéo lại thật mạnh khiến Tần Mộc Ngữ một lần nữa lại ngã trở về lòng ngực của hắn, cái trán đột nhiên trúng vào ngực hắn, nàng khẽ kêu một tiếng, mới nắm lấy cổ áo hắn bước chân loạng choạng ổn định lại.

Hai người cùng lúc thở gấp, thanh âm khuếch đại.

Tần Mộc Ngữ ngẩng đầu lên, ánh mắt trong veo nhìn chăm chú cổ áo mở rộng của hắn lộ ra xương quai xanh khêu gợi cùng nước da màu mật ong của hắn, miệng lưỡi có chút khô khốc. Lòng mi nàng run một chút, thanh điệu thật nhỏ : “Anh... còn muốn ôm tôi bao lâu?”

Thắt lưng của nàng bị hắn giữ chặt, hít thở không thông một chút.

Thượng Quan Hạo cuối cùng có thể phản ứng trở lại.

“Cô đi đến trường, tôi ở chỗ này chờ cô.” Hắn lên tiếng.

Không hiểu tại sao, hần đột nhiên nhớ lại câu nói trước kia của nàng, tôi thích anh, anh thích chị của tôi, tất cả đều đã định trước, không ai có thể thay đổi được.

Đúng vậy. Người mà Thượng Quan Hạo hần yêu chính là Tần Cẩm Lan, điều này, bất luận kẻ nào cũng không thể khiến hần thay đổi.

Tần Mộc Ngữ đứng xa một chút, dùng trước mặt hần, hé miệng nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng vẫy tay, bước lùi về phía sau : “Tạm biệt! Thượng Quan Hạo!”

Ngự Phong Trì từ phía trên cầu thang ưu nhã nhanh chóng xoay người, nhảy đến trước mặt nàng.

Tần Mộc Ngữ lại càng hoảng sợ.

“Này, nhóc ... chúng ta lại gặp nhau!” Hần tươi cười tà mị mà ảm áp, cổ áo lộ ra trang sức màu bạc mang vẻ kiêu ngạo chói mắt.

“Tôi không phải con nít, tôi đã trưởng thành rồi, trẻ con phải là nhà người mới đúng!” Tần Mộc Ngữ dùng lại một chút, thì thầm rồi bỏ anh ta bước đi.

“Ồ? Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Ngự Phong Trì đuổi theo nàng.

“Dù sao cũng đã trưởng thành.” Tần Mộc Ngữ không hiểu vì sao người này luôn đi theo cô, lại nhỏ giọng nói.

“Ha ha...” Ngự Phong Trì cười tỏa sáng, thân ảnh cao lớn gần kề bên tai nàng nói, “Vậy là cô thật sự xem tôi còn nhỏ tuổi, cô bé kia, ta cũng không còn nhỏ nữa, cô có muốn hay không thử nghiệm một chút?”

Tần Mộc Ngữ lắc đầu : “Tôi không muốn, anh đừng đi theo tôi nữa.”

“Toàn bộ cô gái ở đây rất ít có thể cưỡng lại sự quyến rũ của tôi, không những thế còn rất hay quấy rầy tôi ...”

Ngự Phong Trì chỉ đơn giản nắm lấy tay cầm cầu thang phía trước mặt nàng, nàng bị mắc kẹt trong ngực hần với thành cầu thang, mỉm cười tươi sáng : “Cô vì sao, đối với tôi không có lấy một chút cảm giác chứ?”

Tần Mộc Ngữ đứng lại, cau đôi mày tinh tế : “Anh luôn tự kỷ như thế này sao?”

“Tôi không phải tự kỷ, là đang nói thật lòng, tôi luôn khiến các cô gái hải lòng với kỹ thuật của tôi...” Ngự Phong Trì kẻ sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt mang chút tò mò cùng say đắm, “Còn cô đối với tôi thờ ơ lãnh đạm.”

“Xem ra anh có khuynh hướng tự ngược, nhiều cô gái lấy lòng anh như vậy, nhưng anh lại muốn đến với người nguội lạnh như tôi đây, là tật xấu của anh sao?” Tần Mộc Ngữ ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào nam nhân đẹp trai đang phẫn nộ, mở miệng nói.

Ngự Phong Trì cười hai tiếng, giữ nàng ở trong lòng càng chặt, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú : “Tôi không phải muốn tìm bát nước lạnh, tôi là muốn nhìn thấu cô vì sao đối với tôi không có cảm giác, chẳng qua là.. hiện tại tôi đã biết.”

“Anh biết cái gì?” Nàng phản đối.

“Tần tiểu thư, bạn học tiểu Mộc Ngữ, trên thế giới này đúng là nam nhân có rất nhiều, nhưng trong con mắt cô không chỉ nhìn hần mà ngay cả nụ cười cũng dành cho tên vệ sỹ kia — hần có cái gì tốt, có thể khiến cô thần hồn điên đảo như thế?” Mắt Ngự phong Trì tỏa ánh sáng mờ ảo.

Trái tim Tần Mộc Ngữ như đột ngột bị đâm trúng, con mắt trong veo nhìn chăm chăm vào hần.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhẫn Nhịn Để Trả Thù

“Cô thích hần, thích hần vô cùng nhỉ?” nụ cười Ngự Phong Trì càng ngày càng trở nên xấu đi.

Tần Mộc Ngữ đột ngột đưa tay che miệng hần thật chặt, hơi thở cũng bắt đầu bất ổn : “Người... người không được nói lung tung!”

Ngự Phong Trì có chút say mê bất ngờ hôn vào bàn tay đã thấm đẫm mồ hôi của nàng, mở miệng nói : “Ngự Phong Trì — tên của tôi.”

Khi lòng bàn tay cảm thấy hơi ngứa, nàng nhanh chóng đưa tay về.

Lòng dạ nàng rối bời, khuôn mặt đã bắt đầu hồng lên, Ngự Phong Trì cười càng cảm thấy hứng thú, nhếch khóe miệng nói : “Chỉ có điều tiểu thư cô, có phần quá đơn thuần, lẽ nào không ai nói với cô Thượng Quan Hạo ở Tần Thị có liên quan đến một kế ước? Hẳn trước đây đã làm gì, hẳn rốt cuộc có phải là sói đội lốt cừu bí mật theo dõi các người nhằm nhằm vào gia sản cùng toàn bộ quyền lực của Tần Thị, cô lẽ nào không biết?”

Điều đó nghĩa là đã tồn tại đã tâm đáng sợ, giới nguy tạo thành một nam nhân lãnh khốc, lại có thể khiến nàng xem mình như một báu vật?

“Tôi không hiểu anh nói cái gì, tôi thích hẳn cùng mọi thứ khác đều không quan hệ tới anh, là việc của riêng tôi.” Tần Mộc Ngữ thấp giọng nói, trong trẻo mà quyết đoán.

Điều bộ Ngự Phong Trì tươi cười có chút cứng ngắc : “... được cô ưa thích thật đúng là kẻ may mắn.”

Tần Mộc Ngữ bị hấn khiêu khích có chút không bình tĩnh, ánh mắt trong veo như nước : “Cám ơn quá khen.”

Ánh sáng chói lóa, tiểu nữ trước mặt hẳn đơn thuần như bông hoa dành dành, giờ mới thấy lão Tần Chiêu Vân kia rất có phúc, cư nhiên có một đứa con gái có thể động lòng người đến thế.

*

Hai năm trước, trưởng nữ Tần Cẩm Lan của Tần Thị cùng Thượng Quan Hạo công bố mối quan hệ tình cảm.

Kẻ đứng đầu giới giang hồ Tần Chiêu Vân của gia tộc Tần Thị vô cùng yêu thương con gái rượu, trong thời gian lâm bệnh ủy thác mọi trọng trách cho Thượng Quan Hạo.

Nửa năm sau, Tần Chiêu Vân đi thị sát, phát hiện một lượng lớn viên chức lâu năm bị cắt giảm, được thay thế bằng những người mới, thế lực toàn bộ đã nằm trong tay hắn, vô phương cứu chữa, chức vị chủ tịch hoàn toàn mất hết quyền lực giống hệt như cái thùng rỗng.

Một luồng dự cảm không tốt bao phủ Tần Chiêu Vân, ông ra viện giành lại chức vụ cũ, điên cuồng đoạt quyền trong hai tháng, khiến nội bộ bên trong vô cùng lũng loạn. Trực tiếp xung đột với Thượng Quan Hạo, đã từng khiến cho cảnh sát chống bạo động phải can dự — một trận gió tanh mưa máu, Thượng Quan Hạo bị vu oan bán thông tin cơ mật tối quan trọng của công ty, xem chút nữa phải ngồi tù, thân bại danh liệt.

Vào ngày mưa như trút nước, giữa cơn mưa lớn Tần Cẩm Lan van xin phụ thân tha thứ, nhưng bị Thượng Quan Hạo ngăn lại.

Hắn đích thân tạ lỗi, thừa nhận hành vi phạm tội, dưới quyền thế to lớn của Tần Chiêu Vân mà ăn sâu bén rễ, giấu kín toàn bộ tài năng cùng nhuệ khí, tự hạ thấp phong thái bản thân, ở trong đêm mưa lớn mà cầu xin chủ tịch tha thứ.

Ngày sau đó, Tần Chiêu Vân rút lại đơn kiện, dưới sự hiện diện của toàn bộ thành viên hội đồng quản trị, người nam tử trẻ tuổi với nét mặt xanh xao cùng dáng người cao lớn kiên cường, bị trục xuất khỏi Tần Thị, tất cả mọi thứ của hắn đều bị hủy hoại.

Sự mãnh liệt cùng sức chống chọi của tuổi trẻ, bất quá cũng chỉ là trải qua một thời kỳ tồi tệ nhất mà thôi.

Tần Mộc Ngữ vì một giấc chiêm bao mà chột tỉnh giấc trong buổi sáng tinh mơ ——

Nàng thờ hồn hển đứng dậy, cả người thấm đẫm mồ hôi, trong giấc mộng của nàng, câu chuyện đó thật lợi hại, tài năng của Thượng Quan Hạo được bộc lộ, cơn mưa xối xả gột rửa thân thể hắn, ánh mắt tỏ rõ hận ý, nhưng lại thần nhiên chịu đựng.

“Nhị tiểu thư, người đã tỉnh dậy rồi!” người hầu đi đến trong tầm mắt có chút trốn tránh.

“Ừm...” Tần Mộc Ngữ hơi mệt, nhắm nghiền mắt, ngã người lên giường, lẳng lặng nghe tiếng động bên ngoài, “Tiểu Tình, bên ngoài có âm thanh gì vậy, có ai ầu ơ à?”

Nàng dường như nghe được có tiếng người tranh cãi.

“Đúng là... Đại tiểu thư cùng tiền sinh cãi nhau ạ.” Người hầu Tiểu Tình dè dặt nói.

“Chỉ tôi?” Tần Mộc Ngữ đứng dậy, con ngươi sáng trong có chút tỉnh táo, “Chỉ tôi làm sao vậy?”

“Em cũng không rõ, chỉ là có liên quan đến Thượng Quan Hạo, đại tiểu thư đưa cho anh ta việc hợp tác thương lượng làm ăn, kết quả hình như rất tốt, nhưng khi ông chủ biết thì lại nổi giận đùng đùng...” Tiểu Tình đầu nghiêng sang một bên nghi hoặc nói.

Tần Mộc Ngữ trong lòng căng thẳng, vội nhắc tấm chăn, lập tức chạy xuống dưới lầu.

Chương 17: Con Nghĩ Ta Không Dám Dạy Cho Con Một Bài Học Sao!!

Sàn nhà rất lạnh, bóng bàn chân nhỏ bé của nàng chạy nhẹ nhàng không rõ tiếng động.

Dưới lầu trong phòng khách, Tần Chiêu Vân đang nổi trận lôi đình.

“Ta đã nuôi lớn con như thế nào mà trở nên ngu ngốc như vậy!” Ông tròn trừng mắt, ngón tay chỉ vào mặt Tần Cẩm Lan gầm nhẹ.

“Ba ba!” Sắc mặt Tần Cẩm Lan đỏ lựng, lại lớn tiếng tranh luận, “Ba hãy nắm rõ tình hình, nếu không nhờ Hạo, cùng hợp tác với các thương nhân nước ngoài thì ta căn bản là không thể đạt được thỏa thuận tốt như vậy! Anh ấy đều là vì lợi ích của Tần thị! Như vậy thì có gì sai chứ!”

Tần Chiêu Vân càng nổi con thịnh nộ : “Con câm miệng cho ta!!”

“Trước kia khi ta giao trọng trách công việc cho người, người đã nói cái gì nào? Người đã quỳ xin ta tha cho một lần rồi!”

“Ba ba,” mặt Tần Cẩm Lan bắt đầu đầm lẹ, “Ba lúc nào mới có thể thấy rõ sự thực? Không ai muốn đoạt sản nghiệp của ba, cũng không ai thật sự muốn hãm hại ba cả, ba thực đã suy nghĩ quá nhiều! Sao trong lòng ba lại đề phòng tất cả mọi người như thế, ngay cả chính con gái mình ba cũng không tin tưởng! Nhưng con xin nói với ba, ba thực sự đã già rồi, đã già rồi! Ba không thể chỉ sống với Tần thị, chẳng lẽ ba muốn mang tất cả những thứ này vào trong quan tài sao?!”

Như đột ngột bị đâm vào vết thương hiểm chết người, mặt Tần Chiêu Vân trở nên đỏ như máu, hung hăng đưa tay hướng về khuôn mặt Tần Cẩm Lan, giữa chừng thì bỗng nhiên bị một cánh tay bắt được!”

Con người mất Thượng Quan Hạo thâm thúy, mang theo ấn nhẫn chịu đựng, gắt gao bắt được cổ tay ông ta.

“Chủ tịch, không nên tùy ý đánh người, Cẩm Lan là con gái của ngài.” Làn môi mỏng của hắn mang chút xanh xao, phát âm từng chữ rõ rệt.

Khí phách Tần Chiêu Vân gần giảm một nửa, sắc mặt tái nhợt : “Lúc nào thì người dám chuyển sang giáo huấn ta!!”

“Ba ba!” Tần Cẩm Lan hô to một tiếng như muốn tiến lên, nàng đã hiểu rất rõ ba mình thủ đoạn vô cùng thâm độc, nàng thà để bản thân xung đột với ba, còn hơn để Thượng Quan Hạo che chở nàng gánh toàn bộ tội lỗi thay cho nàng.

Cánh tay Thượng Quan Hạo mạnh mẽ đem nàng ra phía sau, con người không chút động tĩnh, giọng sắc như lưỡi dao nói : “Tránh xa một chút, đừng tới đây.”

“Không...” Sắc mặt Tần Cẩm Lan trở nên tái nhợt, “Ba ba! Chuyện này là do con tự mình quyết định, là con ngu, là con dốt, là con không có năng lực giúp ích cho ba và Tần thị! Người muốn phạt thì cứ phạt con, Hạo không có gì sai, anh ấy vì thấy con vất vả cực nhọc nên mới giúp con tham gia vào chuyện làm ăn của công ty, baba!”

Nàng đau xót, cuối cùng hô lên một tiếng mang chút thê lương.

“Con nghĩ ta không dám dạy cho con một bài học sao!!” Lửa giận của Tần Chiêu Vân lúc này đã vô cùng dữ dội, bọn cận vệ về mặt vô cùng lãnh khốc đứng ngay trước cửa chờ chỉ thị, “Tần Chiêu Vân ta sẽ dạy loại con gái ngu xuẩn như con thế nào đây!!”

Ông ta cầm chén trà trên bàn, hướng về phía Tần Cẩm Lan dùng lực mạnh ném tới!

Thượng Quan Hạo rùng mình, vẫn giữ chặt lấy nàng!

“Phịch!” “Rầm!” Chén trà vỡ nát tan tành chất ngổn ngang trên mặt đất.

“...” Một tiếng rên rỉ rất nhỏ, đau đớn đến tận xương cốt, một dáng người nhỏ nhắn sát bên người đàn ông cao lớn từ từ ngã xuống.

Mọi người trong phòng khách như đang hấp phải khí lạnh, ai ai cũng đều thấy rõ, chén trà trong nháy mắt tan ra từng mảnh, Tần Mộc Ngữ chạy tới phía trước chắn cho Thượng Quan Hạo, khoác trên người một cái váy mỏng, tách trà vỡ nát trên bả vai gầy trắng ngần của nàng.

Cánh tay Thượng Quan Hạo đột ngột giữ chặt, ôm lấy người trong lòng, khuôn mặt tuần tú tái nhợt, quả thật không biết nàng chạy tới từ lúc nào.

“Tiểu Ngữ!” Người có phản ứng đầu tiên là Tần Cẩm Lan, nàng hét to, “Tiểu Ngữ! em thế nào rồi!”

“Nhị tiểu thư...” Trên lầu các người hầu cũng đều chạy xuống chỗ nàng.

“Nhị tiểu thư người làm cách nào mà có thể chạy xuống được như thế...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ảo Giác

Nét mặt Tần Chiêu Vân thay đổi nhanh chóng, chính mình nhìn thấy đứa con gái yêu quý trên vai đầy những vết cắt do mảnh vỡ chén trà để lại, một lượng máu nhỏ chảy ra, trán ông thấm đẫm mồ hôi cần mồi nhìn nỗi đau trong lòng dấp dấp mang đầy vẻ đau thương, lửa giận trong lòng lại một lần nữa hùng hực bốc cháy.

“Thượng Quan Hạo!” Giọng nói hùng hồn của ông trầm xuống, run rẩy lại khàn khàn ba chữ đó thôi như đang ôm hận vừa mang theo sát khí.

Tần Chiêu Vân phát run lên, không hiểu tại sao hai đứa con gái của chính mình lại liều mạng bảo vệ tên người ngoài lòng lang dạ sói như nó.

Thượng Quan Hạo ôm chặt người trong lòng ngực, cắn chặt môi, có chút tái nhợt.

Con người mất sau xa dừng lại người nằm trên ngực hắn, không nói gì, nhưng con mắt rõ ràng trộn lẫn cảm giác kinh ngạc cùng dịu dàng.

“Tôi không sao...” Tần Mộc Ngữ trải qua một trận đau nhức, ôm cánh tay, nhìn xung quanh những khuôn mặt đang tái nhợt mà cười để bọn họ yên lòng. “Chỉ ở trên đầu khớp xương, đau một lúc sẽ không sao cả.”

Nàng ngoảnh đầu lại, đôi mắt có chút sợ sệt, nhưng vẫn cười nhợt nhạt nói: “Ba, con nghe Tiểu Tinh nói, không phải dùng đến kiện tụng là chuyện tốt? Sao ba lại nổi cáu nhiều đến vậy?”

Đôi mắt Tần Chiêu Vân đột ngột biến động, đáy mắt phức tạp mà dữ dội nhớ lại những chuyện trước kia.

“... Sau này con ở trên lầu cho ta, không được xuống nếu không có lệnh của ta, rõ chứ!” Tần Chiêu Vân vẫn còn lửa giận, đang xen cùng thương yêu, chỉ vào nàng run rẩy nói.

Tần Mộc Ngữ thấy vẻ kiêu ngạo của ba đã hạ bớt vài phần, ngoan ngoãn gật đầu.

“Các người lo lắng làm gì!” Tần Chiêu Vân lại một lần nữa rống lên, “Còn không mau đem Tiểu Ngữ lên lầu cho ta!”

Tần Cẩm Lan phản ứng trở lại, nước mắt đã trở nên nguội lạnh, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Tới đây, giúp ta đem em ấy lên...”

Các người hầu đi tới tính giúp đỡ, Thượng Quan Hạo ôm chặt thắt lưng của nàng, thần nhiên: “Không cần!”

Ánh mắt hắn vẫn lạnh lùng thâm thúy như trước, đem nàng ôm lấy, hướng lên trên lầu.

Tần Cẩm Lan ở phía sau có chút kinh ngạc, nàng ngây người, nhìn các người hầu cùng Thượng Quan Hạo chạy lên trên lầu, bất chợt cảm giác khó chịu trong lòng, ánh mắt ôn nhu cùng bá đạo đó vốn chỉ thuộc về mình nàng, hiện tại lại dành cho Mộc Ngữ.

Phải chăng chỉ là ảo giác?

Trong phòng, Tần Cẩm Lan dùng khăn lau mặt một chút, giao lại cho người hầu, ôm vai mình ngồi ở trước bàn.

“Mệt mỏi sao?” Thượng Quan Hạo cúi người tại tường quai xanh của nàng thấp giọng nói.

Tần Cẩm Lan nhẹ nhàng hít một hơi, đôi mắt có phần mệt mỏi, mở miệng nói: “Hạo, em nói thật với anh, ba chỉ có hai người con gái, không có đứa con nào khác, ba có ý muốn đem toàn bộ công ty giao cho em, điều đó là không có khả năng. Em không có thông minh lẫn tài cán gì, em chỉ là một con người bình thường, một mình em không hoàn thành được những công việc đó...”

Mắt nàng ngấn lệ, quay vào gương nhìn hắn nói: “Em chỉ muốn làm một người phụ nữ bình thường không được sao?”

Thượng Quan Hạo ôm chặt bả vai nàng, khẽ hôn lên khuôn mặt nàng: “Có thể chứ. Em mãi là người con gái của riêng ta thôi.”

Tần Cẩm Lan có chút xúc động, ôn nhu trên tay hắn.

“Trước khi Tiểu Ngử đến em rất lo lắng, em không biết tính cách cô ấy như thế nào, từng nghĩ cách đối phó với cô ấy, nhưng em không ngờ rằng cô ấy lại đứng về phía của chúng ta... vì vậy ba có thể càng tức giận.”

Trong ánh mắt Thượng Quan Hạo thoáng hiện lên một tia sáng khác thường.

“Hôm nay đã mệt rồi, em hãy nghỉ ngơi sớm một chút.” Hắn vỗ vai nàng, mở lời nói.

“Ừm. Anh cũng quay về nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Ừm.”

Hai người cúi đầu nói với nhau mấy câu, Thượng Quan Hạo từ trong phòng Tần Cẩm Lan đi ra, con ngươi mắt thâm thúy, tại hành lang chậm rãi dừng lại, cách phía trước một vài bước, cánh cửa phòng Tần Mộc Ngử mở gần một nửa.

“Tiểu thư, chị như thế này có đau lắm không?” Tiểu Tinh tới bên nàng dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tôi Không Có Cách Nào Cảm Kích Cô Được

Tần Mộc Ngử hít một chút khí lạnh, nhìn trong chốc lát, thành thật nói : “Đau.”

Tiểu Tinh lắc đầu : “Không có cách, vết thương quá sâu, cần băng vải nữa chứ, tiểu thư đợi một chút nhé!”

Cô chạy ra, ở cửa tò mò mà kêu lên : “Thượng Quan Hạo! Anh còn chưa đi sao?”

Tần Mộc Ngử nghe thấy tiếng gọi, quay đầu lại, ngẩn ra trong nháy mắt khi thấy thân ảnh cao lớn, nàng tay chân luống cuống, vội vàng kéo lại dây kéo phía sau áo váy, một mảng da trắng nõn lộ ra, còn thấy rõ cả áo ngực màu trắng sữa.

Thượng Quan Hạo ở cửa cùng Tiểu Tinh nói vài câu, chậm rãi đẩy cửa đi vào.

Trong phòng trầm mặc đến nghẹt thở, Tần Mộc Ngử một trận hỗn loạn, tự mình dọn dẹp đồ đạc lộn xộn trên bàn, không để ý đến vết thương có đau hay không, nói chung đây là lần đầu tiên Thượng Quan Hạo đến phòng nàng, nàng không muốn để lại ấn tượng không tốt!

“Anh chờ một chút, tôi dọn xong ngay thôi!” Tần Mộc Ngử đỏ mặt, khăn trưng gom dọn đồ ngủ, tiếp tục đem sách rơi vãi trên mặt đất cùng giấy viết ở trên bàn sắp xếp lại.

“Bây giờ ổn rồi!” nàng đứng trước mặt hàng, nở nụ cười nhạt.

Một lát sau, Thượng Quan Hạo đi tới phía nàng.

Tần Mộc Ngử tự thừa nhận với bản thân mỗi lần hắn tới gần đều khiến lòng hết sức khẩn trương, lòng bàn tay đã bắt đầu đổ mồ hôi, nàng có chút xấu hổ mà chống tay vào bàn, không ngờ Thượng Quan Hạo lại đến gần nàng hơn, cúi gần đến mức có thể hôn vào hàng lông mi của nàng.

“Anh... có chuyện muốn nói với tôi phải không?” Nàng khó khăn thốt lên.

Con ngươi mắt Thượng Quan Hạo buông xuống, ngón tay thon dài nắm lấy bờ vai nàng, cúi đầu nói : “Đang chảy máu.”

Tần Mộc Ngử cả kinh, quay đầu lại.

“Đừng nhúc nhích.” Hắn thân nhiên ra lệnh.

Nàng ngoan ngoãn bất động, cảm nhận được dòng máu nóng đang chảy, nhưng không cảm thấy đau nhức, chỉ có cảm giác ngón tay hắn đang chạm vào nàng, nhịp tim kịch liệt phóng đại.

Thượng Quan Hạo nhíu mày, chậm rãi dùng sức nắm bả vai nàng, như muốn đem nàng bóp nát.

Tần Mộc Ngữ có ngực cũng cảm giác được con đau, thờ mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, định mở miệng nói : “Đừng làm tôi đau!”, giọng nói nhỏ khàn khàn của Thượng Quan Hạo vang bên tai, khiến không thể quên được.

“Sau này đừng làm những chuyện như thế này cho ta nữa, nếu có gặp tốt nhất nên tránh xa. Tôi không cách nào cảm kích cô được. Tần Mộc Ngữ. Những thứ cô muốn tôi không thể cho.” Trong thanh âm của hắn lộ vẻ thờ ơ lạnh lùng.

Lòng yêu thích của cô, nỗ lực của cô, tôi cũng không thể báo đáp.

Tần Mộc Ngữ giờ khắc này cuối cùng đã hiểu. Hiểu trong ánh mắt hắn vì sao có nhiều phức tạp đến vậy.

Nàng cười yếu ớt, trong nụ cười có một tia bi thương, khẽ hít một hơi rồi thoát khỏi cánh tay hắn, rút khăn tay tự lau vết máu chảy, nhẹ giọng nói : “Tôi không phải muốn anh báo đáp, trên đời này không phải ai cũng đều muốn được trả ơn nghĩa đến vậy, tôi thích anh là món nợ của tôi, không liên quan tới anh.”

“Anh có biết mẹ của tôi? Cuộc đời bà không được kết hôn với ba tôi, chỉ dẫn tôi ra nước ngoài sinh sống mấy mươi năm, thậm chí một chút tiền sinh hoạt cũng chưa từng yêu cầu ba lấy một lần, đến khi bà ra đi cũng chưa từng cầu xin tình yêu.”

“Cho nên Thượng Quan Hạo, anh không cần cảm thấy áp lực, tôi... chẳng qua tự mình muốn làm thế thôi.”

Thanh âm nàng càng ngày càng thấp, dáng ngồi ngay ngắn thanh tao, giống như một bức tranh.

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chăm vào nàng, trong lòng cảm thấy bức bối cùng chút rung động.

“Tiểu thư, em đã tìm được băng vải! Tiểu Tình mở cửa tung tăng đi vào, lại có chút ngờ vực nhìn hai người.

Con người mắt Thượng Quan Hạo buông xuống, mang theo chút tức giận cùng vẻ lạnh lùng, xoay người đi ra cửa.

“Ngự, ta nghe nói gần đây người đang theo đuổi nữ nhân bằng giá nhà Tần gia? Như thế nào rồi?” Một nam sinh đẹp trai có chút tà khí hỏi một câu.

Tiếng nhạc báo tan học vang lên, một đồng người trong lớp học tiếng anh tràn ra.

“Khốn nạn, người có thể hay không hỏi hã!” Một nam sinh khác đẩy hắn, móc vào bả vai Ngự Phong Trì, “Cô ta có đúng là người chưa có kinh nghiệm?”

Về vấn đề này, khiến cho Ngự Phong Trì bị kích động có chút cáu kỉnh.

“Cút đi và hỏi ít thôi!” Hắn lạnh lùng phui vai.

“Ha ha, không thể nào, Ngự nhà người còn cảm thấy không phải với một cô gái non nớt ? Người để ý cô ta hã!” Những người xung quanh cười rộ lên.

Dưới lầu trong đại sảnh, Tần Mộc Ngữ cùng vài cô gái cầm sách đi tới.

“Nhìn kia! Đã xuất hiện rồi! Chà... nữ nhân này càng lớn càng xinh đẹp, người lại chưa hề đụng đến? Chơi đùa cũng cho chúng ta nếm thử hã!” Có kẻ đụng nhẹ vào bả vai của Ngự Phong Trì.

Thân ảnh Ngự Phong Trì có chút lay động, con người mắt chăm chú dừng lại ở hình bóng nữ nhân kia.

“Không có sự cho phép của ta, không được chạm vào cô ấy, biết không?” Hắn lạnh lùng bỏ lại một câu, “Cút ra xa, ta xuống dưới!”

“Người đùa sao? Đây là lầu hai.”

“Hai mươi!” Ngự Phong Trì bỏ lại một câu, sau khi lùi lại mấy bước bắt đầu chạy, bay qua thanh cầm cầu thang, xoay người nhảy xuống.

Tiếng thét chói tai của đám nữ sinh phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Anh Đừng Xen Vào

Thân ảnh kia rơi xuống, mị hoặc mà đường hoàng, lộ ra lực hấp dẫn chết người.

Tần Mộc Ngữ lại càng hoảng sợ, dừng lại ôm sách cùng các bạn xung quanh, trong đám người nhốn nháo rộn ràng, thân ảnh Ngự Phong Trì tao nhã đứng lên, khẽ mỉm cười một cách ác ý hướng về phía nàng đi tới.

Các cô gái xung quanh đều nhận ra thiếu gia nhà họ Ngự, trong đôi mắt toát lên sự sùng bái cùng yêu thích, nhưng trong ánh mắt hắn lại tràn ngập hình ảnh của Tần Mộc Ngữ, điều đó lại làm dấy lên sự đố kỵ cùng ngưỡng mộ của bao người.

“Ồ, cậu ấm nhà họ Ngự hôm nay lại đi học, chuyện này thật là hiếm thấy!”

“Đúng thế, mấy trăm năm mới thấy anh ta một lần, như thế nào, từng chơi đùa phong lưu với loại con gái phóng đãng, nay lại lưu luyến trong chốn học đường này!”

“Ha ha...”

Các nữ sinh xung quanh mỉm cười ồ ạt làm dáng hị vọng có thể chiếm được ánh mắt hắn.

Hắn búng tay về phía trước, Ngự Phong Trì cúi đầu sát vào Tần Mộc Ngữ nở nụ cười tà ý nói : “Không phải ta không muốn rời xa chốn học đường, ta chỉ là nhớ nhưng một bông hoa nơi này thôi—ngày hôm nay, cô ấy là của ta...”

Ngón tay thon dài của hắn bắt lấy cổ tay trắng nõn của Tần Mộc Ngữ, nàng bị hoảng hốt bởi những cặp mắt khó hiểu của người khác lập tức rút cánh tay của mình lại!

Tần Mộc Ngữ không ngờ đến hành động của hắn, cổ tay bị kéo đi, toàn bộ thân thể nàng hướng về phía trước, vết thương trên vai đột ngột bị xé toạc, nàng kêu đau một tiếng, khuôn mặt tái nhợt, suýt nữa ngã vào lòng Ngự Phong Trì!

Ngự Phong Trì nở nụ cười tà, nhưng ngay lập tức đã thay đổi nét mặt!

“Này...” Hắn nhanh chóng ôm lấy thắt lưng nàng, trong ánh mắt một mảng căng thẳng đến nghẹt thở, “Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ cô sao thế này?!”

Người này... không phải chỉ lôi kéo một chút sao? Thế nào mà phải đau đến như thế!

Ngự Phong Trì nhanh chóng ôm chặt lấy nàng, ánh mắt sắc bén xem xét cánh tay nàng, cuối cùng cũng chú ý thấy bờ vai phía sau nàng xuất hiện một vết đỏ thẫm, nắm chặt lấy bả vai nàng, thấp giọng mắng : “Chết tiệt... em làm sao như thế này?!”

Tần Mộc Ngữ không một chút sức lực phản kháng, bị ôm sát vào người hắn : “Anh buông tôi ra... đừng có ôm tôi...”

“Anh hỏi em làm thế nào mà như vậy!” Ngự Phong Trì đứng lên gầm nhẹ.

“Tôi đang đau lắm, buông tôi ra!”

Tại phòng y tế Tần Mộc Ngữ được xử lý tốt vết thương, nàng bước xuống bậc thang ngồi xuống ở bên cạnh.

“Cha cô thẳng tay đối xử độc ác với cô như vậy? Cô tính lừa gạt ai hả?” Ngự Phong Trì lạnh lùng nhếch khóe miệng, ngồi xuống bên cạnh nàng, hai chân duỗi thẳng, tùy ý kéo dãn cơ thể một cách khoan khoái nhưng đầy mị hoặc.

“Không sai đúng là ba tôi, nhưng không phải là vì đánh tôi thế thôi.” Nàng nói thẳng, lấy tay chạm nhẹ vào miếng băng vải đã được quấn chặt, dùng ánh mắt cảnh cáo mà nhìn hắn : “Anh không được đụng đến tôi lần nữa, bằng không tôi với anh sẽ trở mặt.”

Sắc mặt Ngự Phong Trì rất lạnh, khóe miệng nhếch lên : “Ta sẽ không làm gì.”

Hắn tiến sát vào mặt nàng nói, “Chẳng qua tôi chỉ tò mò là cô vì ai mà che dấu thôi? Lại là tên cận vệ mà cô rất yêu thích sao?”

“Anh đừng có xen vào!” Tần Mộc Ngữ nhàu mày nói.

“Tôi không xen vào!” Ngự Phong Trì cười giãn dữ, hừ lạnh một tiếng, chống tay bên hông nàng tiến sát vào nàng đe nạt, “Tần Mộc Ngữ nào cô quá thực có vấn đề! Cô có khi nào thấy mình giống thánh nữ không? Ai khiến cô vướng phải loại tình cảnh này?”

Tần Mộc Ngữ nghe vậy nên hơi nhàu mày, trong lòng rất khó chịu, bỗng nhớ lại tối hôm qua khi Thượng Quan Hạo bỏ đi khuôn mặt lộ vẻ tức giận, cảm giác như có cái gì đâm vào đau nhức, khuôn mặt méo mó : “Anh cầm miệng ngay! Tôi thích anh ta, yêu anh ta thì làm sao?”

“Cô bệnh rồi mới có thể gây ra cái loại chuyện này.” Ngự Phong Trì thấp giọng buông lời hạ tiện.

“Anh cần gì dùng lời lẽ bần thiêu như thế? Anh nói lại thử xem!” Khẩu khí Tần Mộc Ngữ có chút vang dội, tên nam nhân này thật khó ưa.

“Nói lại lần nữa thì thế nào!” Ngự Phong Trì bóp lấy cằm nàng, đôi mắt lóe lên ánh nhìn châm biếm lãnh liệt, “Ngu xuẩn, nếu là trượng phu sẽ không để nữ nhân thay mình gánh chịu mọi chuyện, tôi chính là mắng chửi tên kia, thật là đồ phá rối!”

“Anh...”

Tần Mộc Ngữ không biết phải nói thế nào, nàng vốn không biết cãi nhau, lại thêm không muốn cùng tên nam nhân không biết xấu hổ này. Nàng thâm nghĩ mau mau thoát đi, lắc lắc khuôn mặt muốn thoát khỏi tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Không Phải Là Hôn

Ngự Phong Trì nhìn khuôn mặt nàng, hàng lông mi cong dài như cánh bướm, trong con mắt như mặt hồ gọn sóng, hơi thở hắt đột ngột trở nên ồ ồ, chẳng những không buông nàng ra trái lại còn ôm nàng chặt hơn, giọng khàn khàn nói : “Không bằng em theo tôi, thích loại nam nhân phá hoại kia làm gì? Tôi đảm bảo sẽ đối tốt với em, chỉ xem mình em là phụ nữ những kẻ khác cũng không bằng... Thế nào?”

“Ngự Phong Trì anh buông ra!” Tần Mộc Ngữ khản trương đứng dậy, bắt đầu sợ hãi.

Sức lực của nam nhân này rất lớn, hơi thở hắt bao trùm khắp nơi, nàng vốn không quen, lại càng không thích!

Đôi mắt Ngự Phong Trì đột ngột thay đổi, cười nhạt : “Lại từ chối... Tôi chưa khi nào bị một nữ sinh từ chối nhiều lần như vậy đâu...”

Tần Mộc Ngữ còn đang giãy dụa, ra sức muốn thoát khỏi cái ôm của hắn.

“Cũng tốt... Ta thì lại thích tiểu mèo hoang này” Ngự Phong Trì nói một tiếng khàn khàn, đôi mắt đỏ tươi, đột ngột bóp chặt hàm dưới của nàng, nàng đau đến nỗi kêu lên, kẻ rằng hơi nói lỏng.

Ngự Phong Trì thừa cơ hội hôn vào cánh môi nàng.

Môi nàng rất mềm mại, nàng giãy dụa nên hắn chỉ có thể trần trọc trên môi nàng, bất quá cũng chỉ cảm thấy như gậy ngứa, càng gắng sức bóp nàng mạnh hơn, kẻ rằng nàng mở ra, đầu lưỡi hắn cũng suông sã mà chui vào trong.

Phút chốc bị thứ ẩm ướt kia chạm vào đầu lưỡi, toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy, nước mắt tuôn ra.

“Đừng đừng...” Nước mắt tuôn nhanh chóng, nàng đau khổ như muốn chết.

Cánh cửa phòng y tế bị đẩy ra, người thấy cảnh bên ngoài kia lại càng hoảng sợ, Ngự Phong Trì có chút kiêng dè, muốn dừng lại, đầu gối Tần Mộc Ngữ được nói lỏng ở bậc thang hướng lên trên đánh vào cái nguồn sống ấy của hắn.

“Đừng!” Ngự Phong Trì kêu lên một tiếng đau đớn, kiềm chế lực đạo của nàng.

Tần Mộc Ngữ nhân cơ hội này từ trong lồng ngực hắn giãy dụa thoát ra, đẩy hắn rất mạnh, trái lại làm chính mình ngã trên mặt đất, chống tay cọ xát một mảng da trên nền nhà!

“Con nhỏ đáng chết...” Ngự Phong Trì vừa nói vừa nghiêng răng vừa che đây một bộ vị trọng điểm nào đó, nàng hạ thủ thật độc ác!

“Ai bảo anh đụng vào tôi!”

Tần Mộc Ngữ tức giận cùng ủy khuất run rẩy nói một câu rồi đứng lên, Ngự Phong Trì chịu đựng cơn đau đứng lên theo, chặn túm lại nàng đang muốn chạy đi, ra sức kéo nàng vào lồng ngực.

“Không phải là hôn em, làm gì mà phản ứng dữ dội như vậy? Em muốn chạy đi đâu?” Hắn thở hổn hển hỏi.

“Anh buông tôi ra...” Tần Mộc Ngữ giãy dụa.

“Tôi hỏi em muốn chạy đi đâu!” Ngự Phong Trì nhủ mảy may nhẹ.

“Không liên quan tới anh!!” Tần Mộc Ngữ cuối cùng hung hăng đá vào cẳng chân hắn, có thể đoán là

Sau việc này hắn có bò cũng bò không nổi, nàng lão đạo bỏ chạy.

Trên đường cao tốc, vài sợi tóc nàng có phần lộn xộn, váy cũng bị gió thổi tung, bước đi lảo đảo.

Tay che miệng, cố gắng quên đi cảm giác lúc nãy.

Đúng. Bị hôn thì không có gì ghê gớm

Nhưng đó là nụ hôn đầu tiên, là nụ hôn đầu tiên!!

“Đồ vô lại...” Tần Mộc Ngữ lấy tay lau môi, tay có chút run rẩy nhưng vẫn tiếp tục chùi.

Lúc này ở một nơi khác trên đường quốc lộ, Thượng Quan Hạo một mặt lái xe một mặt gọi điện thoại cho nàng, tiếng chuông ưu nhã lặp đi lặp lại nhiều lần nhưng không ai tiếp. Hắn tới trường Anh Quốc, chờ tất cả mọi người đi ra cũng không thấy nàng.

Khuôn mặt phân minh góc cạnh, mũi hoặc đến bức người, giờ đây đã bị che phủ bởi một tầng sương mờ nhạt.

Hắn móc điện thoại ra lạnh lùng ném sang một bên.

Sắc trời dần tối.

Hắn chú ý thấy một bóng dáng mảnh khảnh rất thu hút trên đường cao tốc, con người mất Thượng Quan Hạo thâm thúy dừng ở người kia một chút, xe đang chạy với tốc độ điên cuồng từ từ giảm tốc, chậm rãi chạy tới hướng về phía kia.

Khoảng cách càng gần hắn lại càng có thể khẳng định đó là nàng.

Chiếc xe dừng ở bên cạnh khiến Tần Mộc Ngữ có chút sững sờ, chờ Thượng Quan Hạo bước ra khỏi xe, nàng mới thấy rõ khuôn mặt nghiêm nghị của hắn.

Gió lạnh xào xạc.

“Đi đâu vậy?” Thượng Quan Hạo kiểm chế cơn giận hỏi.

Tâm tình Tần Mộc Ngữ giảm bớt, con người mất nhìn hắn chăm chú, giọng nói khàn khàn : “Tâm trạng ta không tốt, tùy tiện đi đi bộ một chút không được sao?”

“Điện thoại di động ở đâu?”

“Tôi quên mang theo!” Mặt nàng méo mó hướng về phía khác.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ti Tiện Mà Không Ti Tiện

“Sách cũng quên mang theo?” Thượng Quan Hạo chấp vắn mạng chút nguy hiểm.

Tần Mộc Ngữ ghen giọng.

Hai tay nàng trắng trẻo, tóc có phần lộn xộn tung bay ở bên gáy một cách xinh đẹp, y phục cũng có chút nhăn nhúm, rõ ràng như vậy làm sao lừa được ai.

“Cô chừng nào thì học được cách nói dối?” Giọng nói Thượng Quan Hạo trầm ngâm lộ ra vẻ oai phong, đôi lông mày nhíu lại lộ vẻ tức giận, một tay nâng cằm nàng, “Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Nói.”

Tần Mộc Ngữ đưa mắt nhìn lên, tại sắc trời u ám mà khiến cho vẻ mặt nam nhân này tản ra tia lạnh lẽo, khoảng cách lại gần nàng như vậy.

Vừa mới bị Ngự Phong Trì ức hiếp, thoáng cái sự ủy khuất trong lòng nàng đã bắt đầu nổi lên.

Nàng nén lệ, hai tay mảnh khảnh nâng khuôn mặt hắn, đem cánh môi mình hướng tới.

Đôi môi đỏ mọng mềm mại chạm vào đôi môi lạnh lẽo sắc sảo của hắn, trong mắt Tần Mộc Ngữ một mảng ấm áp ẩm ướt, nàng biết rất rõ ràng, cực kỳ rõ ràng! Nàng không muốn thứ quý giá của mình bị kẻ khác cường thế cướp đoạt, nàng chỉ muốn cho hắn trước tiên, tất cả đều cho hắn! Chỉ ít như vậy trước mặt hắn nàng vẫn còn thuần khiết!

Thượng Quan Hạo kinh ngạc, ngay tại chỗ cứng ngắc cả người.

Cánh môi mềm mại của nàng trần trọc trên môi hắn, tham lam không dứt, dường như đang khao khát cảm giác an toàn.

Hắn nhú mày, đột ngột kéo thắt lưng nàng : “Tần Mộc Ngữ, cô buông ra.”

Cánh môi hắn khẽ nhếch, nàng nuốt lệ vẫn muốn tiến vào, như trẻ con tham luyến sự ấm áp, lồng ngực hắn thắt chặt.

“Cô buông ra cho tôi...” tiếng nói Thượng Quan Hạo trầm thấp khàn khàn, đột ngột nhấn tâm kéo tay nàng xuống, cầm lấy cổ tay nàng ấn giữ trên xe, phía sau lưng nàng phát ra tiếng nói buồn bực rất nhỏ, “Tần Mộc Ngữ cô tỉnh táo chút đi!”

Ngực hắn hơi phập phồng, mang theo lửa giận cùng kinh ngạc, đem nàng xoay người lại ở trên xe.

Tần Mộc Ngữ cũng đã tỉnh táo lại, hai mắt nàng đầm lệ, cũng biết vừa rồi bản thân mình làm cái gì.

Thượng Quan Hạo nhìn chằm chằm vào biểu cảm trên mặt nàng, giọng nói có chút hứng thú : “Nghe đây, Tôi sẽ xem chuyện lúc này như chưa từng xảy ra, còn không mau tỉnh táo nếu cứ ở chỗ này mãi gió lạnh sẽ lại thổi đến!... Tôi ở trong xe chờ cô.”

Hắn buông nàng ra, mở cửa xe.

Tần Mộc Ngữ lại nuốt lệ ôm chặt thắt lưng hắn!

Thượng Quan Hạo một lần nữa động tác cứng ngắc, nhú mày, tay chậm rãi đặt trên vai nàng, “Tôi không muốn động thủ với cô, buông tay.”

“Chỉ cần vài giây thôi...” Nàng nghẹn ngào, khuôn mặt chôn vào lồng ngực hắn.

Nàng chẳng qua muốn một chút cảm giác được bảo vệ.

Trong ngực Thượng Quan Hạo một mảnh lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, hắn không có đủ cứng rắn để suy nghĩ làm sao đẩy nàng ra, chỉ cười lạnh mà phịch tung, mở miệng nói : “Vài giây? Vài giây đủ chưa?”

Tần Mộc Ngữ run lên, thanh âm tà mị của hắn khiến nàng luống cuống.

“Cô đã thấy tôi cùng Cẩm Lan, hắn là hiểu rõ chúng tôi có quan hệ như thế nào... Vậy cô có biết hay không vốn dĩ cô ấy luôn được hạnh phúc? Là do sự xuất hiện của cô, đoạt gian phòng của cô ấy, đoạt cha của cô ấy, đoạt cả sự sùng ái... Hiện tại ngay cả nam nhân của cô ấy cũng nhất định phải đoạt được có đúng không?”

Tần Mộc Ngữ giống như bị bò cạp đốt, tay như bị điện giật buông hắn ra.

Đúng.

Đó là người đàn ông của chị nàng.

Nàng một lúc tước đoạt của chị mọi thứ, hiện tại làm loại chuyện như thế này thật không biết xấu hổ.

“Thích tôi phải không?” Bàn tay Thượng Quan Hạo chạm vào khuôn mặt nàng, giọng nói sâu kín, “Tần Mộc Ngữ, cô thật cho rằng bản thân mình là đại thiên kim tiểu thư, muốn có cái gì là có cái đó sao? Thực ra chị cô so với cô tốt vạn lần, trên thế giới này chỉ có cô ấy mới xứng đáng để tôi yêu... Về phần cô, cô xứng sao?”

Cánh môi hắn phủ vào tai nàng : “Muốn cho một người chán ghét cô yêu cô, làm như vậy, ti tiện mà không ti tiện?”

Tần Mộc Ngữ đột ngột che hai bên tai, trái tim mỏng manh như bị xé ra từng đoạn, cảm giác sợ hãi cùng nhục nhã cuộn trào mãnh liệt quét qua ngực nàng! Nàng xoay người, ngồi xổm xuống, run giọng nói : “Đừng nói nữa... Cầu xin anh đừng nói nữa...”

Con người mất Thượng Quan Hạo dừng ở cô gái đang ngồi co ro trước mặt hắn, nhìn nước mắt nàng rơi trên mặt đất, ngực đau nhức.

Xem ra chỉ có cách nói ra những lời này, mới có thể khiến nàng cách xa hắn một chút.

“Lên xe.” Hắn cuối cùng cũng lạnh lùng ra lệnh một tiếng rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nếu Đột Ngột Xảy Ra Chuyện

Tần Mộc Ngữ thần thờ không biết chính mình ngồi vào trong xe như thế nào.

Nam nhân bên cạnh toàn thân tản ra hơi thở lạnh giá, khởi động xe, ngón tay thon dài ưu nhã khẽ chạm vào môi... đó là nơi mà nàng vừa mới không khống chế được hôn lên, mùi thơm dịu cùng cảm giác mềm mại của thiếu nữ vẫn còn vương, trong ngực hắn một trận phiền toái cùng tức giận khó nén không biết trút vào đâu.

Tần Mộc Ngữ nóng lòng tìm đồ đạc lại tự trách mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ hồng lúc trắng bệch, đầu óc chứa đầy những lời lẽ châm biếm cùng nhục nhã của hắn, trong lòng đan xen uất ức cùng đau đớn, khó chịu đến cực điểm.

Chiếc xe phóng đi với tốc độ chóng mặt trên đường, chiếc điện thoại di động trong túi áo hắn rung lên.

“Có chuyện gì?” Thượng Quan Hạo bắt máy.

Tần Mộc Ngữ dựa vào ghế ngồi, con mắt một trận mê man hòa cùng bi thương, ngạc nhiên khi thấy tay hắn duỗi ra trước mặt mình, giọng nói trầm thấp bên tai: “Điện thoại của chị cô.”

Nàng có chút kinh ngạc, dè dặt tiếp nhận.

“Alo? Chị.”

“Tiểu Ngữ, em tan học chưa? Tan học rồi khẩn trương kêu Hạo dẫn em đến bệnh viện trung tâm! Ba ba ông...” Thanh âm Tần Cẩm Lan có chút nghẹn ngào, “Ông vừa mới té xỉu tại hội đồng quản trị! Em nhanh qua đây!”

“Cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ một trận tái nhợt.

*

Ở bệnh viện thành phố.

Tiếng bước chân lao đảo, hỗn loạn huyền ảo, xe của Tần Mộc Ngữ nhanh chóng chạy vào bên trong hành lang, tiếng gió vù vù bên tai nàng cũng không cảm nhận được. Mãi chạy vội đến cửa phòng giải phẫu, từ xa trông thấy một đoàn y tá đẩy cáng cứu thương có người đi vào, đèn đỏ phòng giải phẫu sáng lên.

“Ba ba!” Tần Mộc Ngữ kêu lên một tiếng, nhào đầu về phía trước chạy tới, nhưng tay chỉ có thể chạm được cánh cửa đã đóng lại.

“Tiểu Ngữ!” Tần Cẩm Lan đi tới nắm hai tay nàng.

“Tiểu Ngữ, đừng kích động, ba chỉ vừa mới được đưa vào đây nên không được tri hoãn!” Tay nàng nắm lấy bả vai Mộc Ngữ, “Người đã đưa vào rồi, chúng ta ở đây đợi một chút, chờ giải phẫu xong!”

Tần Mộc Ngữ trong ngực phập phồng, sắc mặt đỏ lên, giọng khàn nói: “Không phải cơ thể ba luôn tốt lắm sao? Làm sao lại đột nhiên té xỉu?”

“Ông trước đây từng có bệnh án, chẳng qua lần này quá đột ngột...” Tần Cẩm Lan giải thích.

“... là như thế này...” đợi Tần Mộc Ngữ bình tĩnh một chút.

Tất cả đến quá đột ngột, nàng chưa từng gặp phải chuyện như thế này nên rất hoảng sợ.

“Đến bên này ngồi một chút.” Tần Cẩm Lan kéo tay nàng đến bên ghế dài ngồi bên cạnh.

Con hoảng loạn cuối cùng cũng đã dịu xuống, Tần Mộc Ngữ như cánh hoa dịu dàng ngồi trên ghế, trong mắt nhàn nhạt một tầng hơi nước. Nàng không có người thân, nếu nói có, người thân duy nhất của nàng không ai khác ngoài ba và chị, nàng luôn cho rằng trên đời này mất đi một người cũng là quá đủ,

nhưng cuộc sống tàn nhẫn không bao giờ ngừng lại.

Thượng Quan Hạo cũng đi tới, Tần Cẩm Lan đứng dậy nói chuyện với hắn, Tần Mộc Ngữ vẫn cúi đầu không ngẩng lên.

Ngực nàng rói bời, nhớ tới chuyện mình vừa làm, một trận xấu hổ.

Nhẹ nhàng hít một hơi, nàng đứng dậy nhẹ giọng mở miệng nói : “Chị chờ ở đây, em đi tìm bác sỹ hỏi thăm tình hình một chút, em muốn tìm hiểu bệnh tình của ba trước kia.”

Tần Cẩm Lan ngoảnh đầu lại : “Ừ, em nhớ chú ý, đi đi.”

Tần Mộc Ngữ gật đầu : “Dạ.”

Nói xong nàng vội vã bỏ đi, từ đầu đến cuối không dám nhìn vào vẻ mặt Thượng Quan Hạo.

Trong phòng làm việc của vị bác sỹ chính, ông rút ra một tập văn kiện đưa cho nàng : “Đây là bệnh án hai năm trước của Tần chủ tịch, cô thử xem qua. Lần trước là vì bản thân bệnh nhân huyết áp cao lại bị kích động hưởng hồ tính cách cũng rất dễ bộc phát, lúc này đây lại không chuẩn đoán ra kết quả, chúng tôi sẽ phải tiến hành kiểm tra thêm mới được.”

Ngón tay xanh nhạt của Tần Mộc Ngữ lật những trang giấy, nghĩ đến chuyện hai năm trước, đó không phải là...

Con người mất trong trời hiện ra chút ánh sáng.

Cuộc chiến nội bộ của Tần thị, Thượng Quan Hạo một mình nắm quyền, Tần Chiêu Vân không từ mọi thủ đoạn tiêu diệt hắn trong một năm.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bí Mật Của Hắn

“Tần tiểu thư, có vấn đề nào không?” Vị bác sỹ thấy nàng ngây người, mở miệng hỏi.

“À, không có,” Tần Mộc ngữ cầm bản bệnh án trả lại, “Lần này nếu có kết quả chuẩn bệnh thì nói cho tôi, tôi muốn biết rõ ràng bệnh tình của ông, có thể chứ?”

Bác sỹ gật đầu : “Được, không có vấn đề gì.”

Tần Mộc Ngữ từ trong phòng làm việc đi ra, một mạch các suy nghĩ liên tiếp nhau, hai năm trước Thượng Quan Hạo rõ ràng đã khiến ba ba phát bệnh, vì sao chị vẫn còn bệnh vực hắn như thế? Chị đã thương hắn đến nỗi không còn quan tâm đến chuyện gì khác nữa sao?

Đi đến chỗ quẹo nàng bước từng bước, con người mất dừng ở hai người đang đứng trước cửa sổ.

Tần Cẩm Lan có chút yếu ớt tựa vào ngực Thượng Quan Hạo, trong mắt ẩm ướt, tay vòng qua thắt lưng cường tráng của hắn. Bước chân nàng ngay tức khắc dừng lại, như bị hóc tại cổ họng, không dám đi qua, con người mất Quan Hạo lơ đãng đưa lên, cùng ánh mắt nàng gặp nhau.

“Đừng khóc... ông ấy sẽ không có việc gì đâu... hử?” Thượng Quan Hạo cúi đầu nhẹ giọng dỗ dành Tần Cẩm Lan, ngón tay nhu thuận mân mê sợi tóc mềm mại của nàng, thấy nàng vẫn còn thương cảm, đơn giản hôn trụ cánh môi nàng, đem nghẹn ngào cùng chua xót của nàng mà nuốt vào trong.

Hôn kịch liệt triền miên, đổi lại tiếng than nhẹ của Tần Cẩm Lan, vẻ mềm yếu của nàng càng khiến hắn tăng thêm cường thế, kích thích thần kinh hắn.

Tần Mộc Ngữ cứng lại, xoay người tựa vào tường, không nhìn tới bọn họ!

Nàng cúi đầu thở hổn hển, vừa vặn bị một màn kia kích động không nhỏ, hơn nữa nàng cũng hiểu được chung quy Thượng Quan Hạo làm thế là để cho nàng nhìn thấy, chính là muốn nàng hiểu rõ, người hắn yêu chính là chị nàng Tần Cẩm Lan, khiến nàng biết mà lui!

Bầu không khí đột nhiên trở nên đè nén, khuôn mặt nàng méo mó, chợt cảm thấy những ngày sau này một mảnh mù mịt.

*

Thật không ai ngờ, Tần Chiêu Vân như vậy mà hôn mê hết nửa tháng.

Tần Mộc Ngữ mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện, mỗi ngày đều ở bên cạnh ông trông nom, máy trợ hô hấp ngày đêm không ngừng hoạt động, duy trì mạng sống cho ông.

“Tiểu Ngữ, em cầm lấy hộp giữ nhiệt!” Tần Cẩm Lan chạy đến, cầm một cái hộp đưa cho nàng, “Buổi trưa kiếm cái gì mà ăn, nếu em chưa về nhà mà từ bệnh viện chạy tới trường, Hạo sẽ đưa em đi,” Nàng nói trong ánh mắt lóe lên một tia áy náy, “Vì chuyện công ty nên chị quá bận, không cách nào chăm sóc cho ba, vất vả cho em rồi...”

Tần Mộc Ngữ vội vàng lắc đầu : “Không có gì đâu chị, em cũng hiểu rõ chị bận nhiều việc rất mệt, ba ở đây chị cứ giao cho em!”

Tần Cẩm Lan có chút cảm động, nhoen miệng cười : “Được.”

Nàng mang theo hộp giữ nhiệt đi tới chiếc xe đỗ trước biệt thự, chị vẫy tay chào, nàng mở cửa xe bước vào.

Lúc nàng vào xe, Thượng Quan Hạo đang gọi điện thoại, nàng mơ hồ nghe được một chút.

“... Công ty cổ phần đó tạm thời không nên động thủ, cũng không nên bắt chước những người đó mà rút cổ phần trong công ty, anh chắc chắn ông ấy sẽ không tỉnh lại nữa sao...” Giọng nói hần thâm thấp lộ ra vẻ uy nghiêm, trong con mắt tản ra sự thâm thúy chưa từng có, nắm trong tay tất cả ánh hào quang.

Thấy Tần Mộc Ngữ đã ngồi vào, hần mới ngưng cuộc nói chuyện, tắt máy.

Nhưng chỉ có nói mấy câu như vậy, khiến Tần Mộc Ngữ nghe được vô cùng lo sợ.

Thượng Quan Hạo không nói thêm gì nữa, chỉ là nhìn Tần Cẩm Lan ở trên bậc thềm thêm một chút, trao cho nàng một cái nhìn đầy vẻ ôn nhu, khởi động xe chậm rãi đi ra. Tần Mộc Ngữ ngồi bên cạnh hần im lặng, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói : “Thượng Quan Hạo, tôi nghĩ, kỳ thực với thực lực của anh, anh có thể đi tới bất cứ đâu cũng tốt hơn so với việc làm vệ sỹ, ba không dùng anh là vì ông ấy cảnh giác đề phòng, anh vì sao không thay đổi công việc, đi đến chỗ nào tốt ấy?”

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hỏi thăm hần chuyện này.

Con người mắt Thượng Quan Hạo đưa lên, sau khi lướt nhìn sắc mặt cô gái qua kính chiếu hậu, nàng không còn là cô gái 19 tuổi thanh thuần non nớt có thể khiến tim người khác đập lác nhịp.

“Cô có vẻ rất thích quản chuyện của ta?” Giọng điệu hần nhàn nhạt, không nghe ra chút tâm tư gì.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Một Trận Bão Táp

Tần Mộc Ngữ lắc đầu : “Tôi cũng chỉ nghĩ là anh có khả năng phát triển hơn nữa, không nhất định phải tự mình chịu ủy khuất như thế.”

Thượng Quan Hạo không nói gì.

Khi đến bệnh viện, Tần Mộc Ngữ không chịu nổi không khí trầm mặc này, nhanh chóng xuống xe.

“Đừng tốt với tôi...” Thượng Quan Hạo nhẹ giọng nói, “Tôi chưa từng nghĩ cô đơn giản và tốt bụng như vậy. Nếu có thể cách xa tôi một chút, càng xa càng tốt.”

Tần Mộc Ngữ dừng bước.

Nàng lại gần xe, tại cửa sổ xe khom lưng xuống, con mắt trong veo nhìn hần, mở miệng nói : “Có đúng không? Anh nói như vậy nghe như là rất suy nghĩ cho tôi. Thế nhưng không phải chị tôi theo anh là người thân nhất sao? Nếu anh là một kẻ nguy hiểm, vì sao không từ chối chị tôi cách xa anh một chút?”

Thượng Quan Hạo khựng lại, con người mắt đưa lên dừng lại ở nàng.

Tần Mộc Ngữ không cách nào chống lại đôi mắt sâu và mát lạnh của hần, chỉ nhìn vài giây mà không thoát ra được, nàng vội vàng thu lại tầm mắt, không chế trông ngơ đôn dập hỗn loạn của chính mình : “Tôi đi xem ba tôi, bác sỹ nói ông ấy bắt đầu chuyển biến theo chiều hướng tốt hơn, ông ấy sẽ không có việc gì!”

Nói xong nàng mang theo hộp giữ nhiệt, mặc một bộ y phục trắng tinh đi vào trong.

Thượng Quan Hạo đứng ở bóng dáng nàng thật lâu, không có chút ý thức nào chính mình đã nhìn bao lâu.

Tình cảm luôn khiến cho người ta ngu ngốc, trước đây lúc gặp nàng cho rằng nàng chỉ là một tiểu nha đầu đơn giản non nớt, hiện tại quan hệ hai người gần lại một chút, trái lại lại càng cảm thấy sự thông tuệ ẩn giấu đằng sau vẻ đơn thuần của nàng, nàng cái gì cũng không nói, nhưng trên thực tế, nàng cái gì cũng biết. Đôi môi kia, mềm mại mà ngây ngô, hôn lên cảm giác thực sự tốt.

Thượng Quan Hạo bất thành linh nhú mảy.

Chát tiệt... Hấn làm sao lại nghĩ như vậy.

*

Ba ngày sau, Tần Chiêu Vân cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại.

Khoảnh khắc đó, chính Tần Mộc Ngữ ghé vào bên người hấn vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Tay ông khoát lên trên tóc đưa con gái nhỏ, Tần Mộc Ngữ đang ngủ cảm giác được vuốt ve, lúc tỉnh lại thì thấy khuôn mặt ông. Nàng ngạc nhiên mừng rỡ mà kêu lên, chạy ra gọi bác sỹ y tá, hơn nửa đêm tiếng la hét âm ỉ vang khắp một tầng của phòng bệnh.

Nàng cũng không biết, Tần Chiêu Vân lúc này đây đã minh mẫn, và một trận bão táp sắp bắt đầu.

“Ba ba!” Tần Cẩm Lan đẩy cửa đi vào, nhận thấy người đàn ông trên giường bệnh có chút yếu ớt nhưng vẫn quắc thước đầy sinh lực như trước, nước mắt mừng rỡ cũng chảy ra, “Ba ba, ba tỉnh lại thật tốt quá... thật sự tốt quá!”

Liên tục mấy ngày làm việc suốt cả đêm, đi công tác, ký phê chuẩn, đàm phán, quản lý công ty đưa vào hoạt động... Tần Cẩm Lan cả người gầy hơn nhiều, lúc này thấy phụ thân duy nhất tỉnh lại, nước mắt phấn khởi bắt đầu chảy không ngừng.

“Chà...” Tần Chiêu Vân rầu rĩ lên tiếng, nắm chặt bàn tay con gái vào trong lòng bàn tay mình, “Tiểu Ngữ con ngày hôm nay không cần phải đến trường?”

“Ngày hôm nay là ngày nghỉ, baba!” Tần Mộc Ngữ cười ngọt.

“Ồ...” “đổi lại Tần Chiêu Vân nắm chặt tay nàng hơn một chút, con người mắt dừng ở Tần Cẩm Lan phía sau còn có Thượng Quan Hạo, trầm giọng mở miệng: “Ta ngủ mê một mấy ngày nay, đúng là Cẩm Lan con giúp ta sắp xếp chuyện công ty?”

Tần Cẩm Lan gật đầu, có chút áy náy: “Đúng ạ, có điều là ba, khả năng một mình con làm việc có chút không giỏi, có rất nhiều đại cổ đông cũng bắt đầu dao động, trong đó có một ít cổ đông nhỏ cũng bắt đầu rút lui, con...”

Nàng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, việc này vốn định chờ cơ thể ba tốt một chút rồi hẵng nói, thế nhưng không nghĩ tới ba ba vừa mới tỉnh lại đã chấp vấn.

Con mắt Tần Chiêu Vân tối sầm lại, vẫy vẫy tay: “Không sao, việc này ta đã liệu đến, con không cần phải nói... Thượng Quan Hạo, người tìm luật sư Lục Sâm đến cho ta, ta có việc muốn tuyên bố!”

Trong con mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia sáng, nhàn nhạt mở miệng: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Di Chúc Tần Chiêu Vân

Lục Sâm – luật sư riêng của Tần Chiêu Vân, người được bàn giao sắp xếp rất nhiều vụ việc liên quan đến công ty và chuyện cá nhân của ông.

Khung mắt kính bằng bạc trên sống mũi, Lục Sâm đi tới phía trước giường bệnh của ông mở miệng hỏi: “Tần tiên sinh, ngài có gì muốn dặn dò?”

“Anh lại đây,” Tần Chiêu Vân thở hắt hắt, cổ giữ vững tinh thần khỏe mạnh tráng kiện, giọng nói trầm thấp lấp đầy toàn bộ căn phòng, “Cơ thể ta mấy

ngày này đều gặp chuyện không may, bản thân ta cũng không biết có thể duy trì được bao lâu, ta trước tiên muốn lập di chúc, để tránh ngày nào đó ta rời bỏ thế gian này, chết cũng không biết chết như thế nào.”

Lông mày Thượng Quan Hạo đột ngột nhíu lên.

“Ba, ba đừng nói vậy,” Tần Cẩm Lan lúng túng nói, “Bác sỹ nói bệnh tình của người đã ổn hơn, sau này chỉ cần không bị kích động như vừa rồi thì sẽ không phát sinh chuyện gì cả...”

Tần Chiêu Vân vẫy vẫy tay, sắc mặt ủ dột, lạnh giọng nói : “Ta không phải là không còn nuối tiếc cuộc sống, nếu có người muốn ta chết, còn phải tốn công sức để khiến ta chịu kích động sao? Lục Sâm, anh nhớ kỹ, công khai một phần di chúc này, mọi người ở đây đều làm chứng cho ta được rồi...”

Lục Sâm cầm quyển sổ ghi chép mang theo người mở ra, thấu kính lóe ra ánh sáng : “Vâng, Tần tiên sinh ngài có thể nói.”

Toàn bộ mọi người trong phòng bệnh hô hấp cũng ngừng lại, tập trung nghe Tần Chiêu Vân nói.

“Trong tay ta hiện tại có 35% cổ phần của Tần Thị, thêm vào đó là toàn bộ nguyên vật liệu cơ sở thiết bị cùng tiền vốn hoạt động kinh doanh của công ty, tổng số là bao nhiêu các người trong lòng chắc cũng đều nắm rõ, khi ta chết đi, hai người con gái đều có quyền thừa kế...”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ có chút ngỡ ngàng, nàng nghe không hiểu những số liệu này.

“Toàn bộ sở hữu bất động sản cùng vốn cố định mang tên ta, cho Cẩm Lan,” Tần Chiêu Vân chậm rãi nói, ngón tay thon dài của Lục Sâm bay lượn trên quyển sổ ghi chép, vẻ mặt không chút thay đổi, “Tiếp theo là toàn bộ tập đoàn Tần thị, thì giao cho Tiểu Ngữ...”

Một câu nói ra, giống như sét đánh, làm cho cả phòng bệnh đều chấn kinh!

Tất cả mọi người cứng ngắc tại chỗ, gồm cả ngón tay Lục Sâm cũng dừng lại, có chút hít thở không thông, con ngươi mắt trầm ngâm nhìn Tần Chiêu Vân.

“Ý ngài nói là con gái út của ngài, tiểu thư Tần Mộc Ngữ đúng không?” Lục Sâm hỏi lại một lần nữa.

Ở bên cạnh sắc mặt Tần Cẩm Lan đã hoàn toàn trắng bệch.

Nàng hiểu rõ. Nàng cho tới bây giờ đều biết ba không vừa ý năng lực nghiệp vụ của nàng, vẫn hiểu được là nàng không giỏi, thế nhưng thật không ngờ sự việc lại chuyển biến mĩa mai như vậy, ba ngay cả do dự cũng không có, tự nguyện đem toàn bộ Tần thị giao cho em gái vừa mới thành niên cái gì cũng không biết, cũng không nguyện giao cho nàng!!!

“Ừh, anh tiếp tục viết đi...” Giọng nói Tần Chiêu Vân trầm thấp như không thấy được vẻ kinh ngạc của mọi người, tiếp tục nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ cũng một mảnh trắng bệch, mở miệng một cách khó khăn : “Thế nhưng... Ba, chị gái một lòng quản lý chuyện công ty, con... con cái gì cũng không hiểu, con thậm chí cũng chưa tốt nghiệp, con sẽ không!”

Tần Chiêu Vân đưa tay ngăn câu nói của nàng, tiếp tục nói cho xong bản di chúc.

Đợi cho đến khi hắn nói đến câu cuối cùng trong bản di chúc, toàn bộ phòng bệnh như đông cứng, mọi người thật lâu sau mới có thể lấy lại được tinh thần.

“Con là con gái Tần Chiêu Vân ta, ta muốn cho con cái gì là cho con cái đó,” giọng nói của ông hùng hổ khí phách, “Ngoan đến trường học, đợi đến khi ta chết thì kế tục sự nghiệp của ta, tương lai đem Tần thị chúng ta phát triển rộng rãi!”

Tần Mộc Ngữ một hồi nghẹn giọng : “Nhưng ba...”

“Quyết định như thế đi, Lục Sâm ở lại, mọi người cũng về đi.” Tần Chiêu Vân phát tay đuổi mọi người ra ngoài.

Thượng Quan Hạo tại cửa đứng lặng im hồi lâu, ánh mắt bình tĩnh sâu xa, giống như tất cả mọi chuyện đều trong dự liệu của hắn. Mà Tần Cẩm Lan sau khi nghe xong những lời này chống đỡ thân thể gắng sức đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, không chú ý đến bất kỳ ai, xoay người đi ra ngoài.

“Chị!” Tần Mộc Ngữ không biết nên làm thế nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng trong lộ ra vẻ bất lực, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chị Đã Thất Bại

Trước cửa sổ hành lang bệnh viện, Tần Cẩm Lan che miệng đứng thẳng người, tâm tư như bị đè nặng, cả người không nhận được mà run rẩy.

“Chị...” Nàng chạy tới, hơi thở dốc, trong ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

“Chị em xin lỗi... em không biết vì sao ba lại quyết định như vậy,” Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng hít một hơi mở miệng nói, “Em căn bản chưa bao giờ đề ý đến công ty, dù chỉ một chút kiến thức về quản lý em cũng không biết, em...”

“Em đừng nói nữa.” Tần Cẩm Lan ngắt lời nàng.

Cô xoay người, trong mắt mang theo tầng nước mắt mỏng manh, im lặng một lúc, rồi lại cười, mang chút châm biếm: “Tiểu Ngữ, chị nghĩ em tới nhà này lâu như vậy chắc cũng đã nhìn ra, ba không thích chị, vẫn mãi là không thích, bất luận chị đã nỗ lực vất vả như thế nào, ông cũng đều thờ ơ, những ngày trước chị vẫn cảm thấy có thể cứu vãn được, thực sự, tình yêu của ba dành cho chị còn có thể cứu vãn được...”

Nói ra những lời này cô có chút nghệt thờ, dừng lại, thở dốc một hồi rồi mới tiếp tục nói: “Mộc Ngữ, thế giới này quả thật không công bằng, em đã đến nhà này lâu như vậy, chị đối xử với em không bạc — nhưng em xem, sự thực lại như thế này.”

Đáy mắt Tần Cẩm Lan lộ ra tia sáng lạnh giá: “Chị còn là một kẻ thất bại, thất bại thảm hại.”

Nói xong, cô cười lạnh xé tấm danh thiếp của mình, mặt trên có đề tước hiệu tổng giám đốc càng khiến cô cười mỉa mai, trực tiếp ném vào thùng rác, đi ra ngoài.

“...” Tần Mộc Ngữ nhìn bóng lưng chị xa dần, một câu cũng không nói nên lời.

Mà ở cuối hành lang, Thượng Quan Hạo cũng nhìn bóng dáng Tần Cẩm Lan đi khuất, lần đầu tiên hắn không hề đuổi theo.

*

Hoa anh đào nở dọc hai bên đường của khu phố, gió thổi rải đầy trên mặt đất.

Tần Mộc Ngữ chậm rãi tản bộ, lòng đầy phiền muộn, muốn nhón chân hái một cánh hoa, gió thổi qua đầu ngón tay nàng làm cánh hoa rơi mất.

Một chiếc xe chậm rãi đi theo nàng, một cách điềm tĩnh, nàng cũng đã chú ý thấy.

Nhìn lướt qua, ở trong xe nở một nụ cười toe toét, khuôn mặt Ngự Phong Trì hướng về phía nàng cười, bộ vest đen cùng trang sức bạc khiến cả người hắn toả ra ánh hào quang rực rỡ.

Tần Mộc Ngữ lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi xin lỗi em, được không? Lần trước tôi hôn em mà không có sự cho phép, lần sau tôi nhất định sẽ cầu xin sự đồng ý của em, có được hay không?”

“Mộc Ngữ...”

“Mộc tiểu Ngữ...”

Hắn có gọi như thế nào, nàng cũng không chịu dừng bước, thậm chí không thèm quay đầu nhìn hắn một cái.

Hắn dừng xe, bước xuống đi tới phía sau nàng, nhẹ nhàng thổi cánh hoa vương trên tóc nàng, ánh mắt mơ màng, thân thể gần sát nàng cũng không dám khinh suất, nói giọng khàn khàn: “Tôi xin lỗi... Theo tôi, vào trong xe ngồi một lúc chứ, tôi đưa em về nhà, hử?”

“Tôi có chân dài, tự mình đi được.”

“Chân tôi dài hơn em, đi nhanh hơn — bánh xe đổi lại còn nhanh hơn nữa, không tin em lên thử xem?”

“Cách xa tôi một chút.”

“Xa không được!” Ngự Phong Trì một tay ôm nàng vào trong ngực, xấu xa đem cánh môi dán chặt vào tóc nàng, “Tôi thấy em là đã muốn bắt nạt em, em càng cứng bướng như thế tôi lại càng thích em hơn!”

Tần Mộc Ngữ giả vờ ở trong lòng hắn, con mắt trong trẻo một mảnh cảnh cáo: “Ngự Phong Trì, anh lần này còn dám đụng đến tôi thì tôi sẽ liều mạng với anh!”

Ngự Phong Trì say mê nhìn khuôn mặt tức giận của nàng, chạm vào trán nàng cúi đầu nói: “Tôi nào chịu để cho em liều mạng? Theo tôi lên xe, em muốn trút giận như thế nào thì như thế này?”

Nàng lại giả vờ, nhưng làm thế nào cũng không thoát được cái ôm của hắn.

Bị ép ngồi trên xe hán, nhìn thấy hán cười hài lòng, Tần Mộc Ngữ nhú mồm mở miệng : “Đây là cách xin lỗi của anh sao? Đây đâu phải là xin lỗi, phải là ‘được voi đòi tiên’ mới đúng.”

“Thì cho là tôi ‘được voi đòi tiên’ đi, em về nhà? Tôi sẽ đưa em về!” Ngự Phong Trì ôn nhu nhéo vào cằm của nàng.

“...” Tần Mộc Ngữ cả kinh, chờ hán thu tay về, lúc này mới ra sức dùng tay chùi đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thích Bị Người Khác Bắt Nạt Vậy Sao

“Chuyện của em tôi cũng đã nghe qua,” Ngự Phong Trì đổi sang chuyện khác, tư thế lái xe rất kiêu ngạo, “Lão gia nhà em còn chưa chết đã tuyên bố di chúc, còn muốn giao toàn bộ Tần thị cho em quản lý – chà chà, thật là đáng cảm.”

Tia sáng trong mắt Tần Mộc Ngữ thoáng vụt qua, cắn môi : “Anh đừng đề cập đến chuyện này.”

Từ đó tới nay chị đối với nàng không lạnh không nhạt, nàng ở nhà cũng như sắp phát điên lên.

“Tôi không nói nữa,” Ngự Phong Trì cười khan, ngón tay tao nhã vuốt ve cánh môi, “Tôi không nói tới nhưng chắc em cũng rõ, lão gia nhà em chẳng qua là đề phòng tên lòng lang dạ sói bên cạnh chị em thôi, em tưởng hán coi trọng em? Chuyện vợ vãn!”

Đến cả người ngoài cũng có thể nhìn ra sự việc, đương nhiên Tần Mộc Ngữ nàng cũng có thể hiểu rất rõ ràng.

Nàng nhẹ nhàng hít một hơi rồi lại thở ra, lông mi thật dài buông xuống : “Tùy ý anh.” Nàng tiếp tục lau cằm, tên nam nhân này, sao lại thích động tay động chân như thế!

Ngự Phong Trì có chút mất hứng, cười nhạt, mở miệng nói : “Tôi đã nói, không phải em không ngồi trên xe tôi sao? Cảm giác thế nào? Có khác gì so với tên Quan Hạo kia?”

“Không giống.”

“Không giống như thế nào?” Ngự Phong Trì nhú mồm.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, suy nghĩ một chút, mở miệng nói : “Tôi ngồi xe anh ta không ồn ào như thế này, anh ta rất yên tĩnh, tôi muốn biết anh ta suy nghĩ gì, luôn muốn nhìn vào biểu cảm trên mặt anh ta là gì, muốn được đến gần anh ta.”

Ngự Phong Trì cười càng lạnh hơn : “Ta là cái gì chứ?”

Tần Mộc Ngữ thành thật nói : “Tôi chỉ muốn về nhà nhanh một chút.”

“Shit...” Không nghĩ chênh lệch lại lớn như vậy, Ngự Phong Trì thốt ra lời thô tục, mặt hán đỏ lên đột ngột dừng xe lại!

Tần Mộc Ngữ nắm chặt dây đai an toàn, nhú : “Anh định làm gì?”

“Tôi phải trừng phạt em!” Ngự Phong Trì dừng xe, tự tháo dây đai an toàn, nhào đầu về phía trước chụp lấy nàng ở chỗ ngồi. Tần Mộc Ngữ sợ đến mặt mũi trắng bệch, cái miệng nhỏ nhắn run rẩy, la lên thất thanh : “Ngự Phong Trì anh đừng xằng bậy, không được đụng vào tôi!”

Ngự Phong Trì gắt gao đè bờ vai nàng, nghiêng răng nghiêng lợi : “Tôi không chạm vào em... Tôi bóp chết em!”

Nói xong thì tay hán bất thành linh bóp cổ Tần Mộc Ngữ, nàng hét lên sợ hãi, tránh bàn tay hán, nhưng vẫn bị hán đặt ở phía trước chỗ ngồi không thể nhúc nhích, cảm giác khó thở kéo tới, hán say sưa nhìn ở khuôn mặt nhỏ nhắn mê ly dần dần đỏ hồng của nàng.

Xa xa, Thượng Quan Hạo lái xe chậm rãi dừng ở phía trước bọn họ.

Chiếc xe ở phía trước kia, chậm rãi truyền ra tiếng thét chói tai cùng tiếng than nhẹ... Nhìn từ góc độ này của hán, chỉ có thể nhìn thấy hơn phân nửa thân thể Ngự Phong Trì bào trùm toàn bộ trên chỗ ngồi lái xe, nắm chặt cổ tay nàng không cho nàng di chuyển, như là ép hôn.

Như sợi dây đàn, trong tim hần đột nhiên như bị kéo căng đứt đoạn.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo dần tái mét, xuống xe, “Bang!” Một tiếng đóng cửa xe.

Hai người trong xe đối diện còn đang dây dưa, Ngự Phong Trì chỉ nghe tiếng mở cửa, một lực mạnh hần bị túm lấy cổ áo, còn chưa kịp phản ứng thì hần đã bị đánh một cú đấm hung ác ngửa ra sau! Đầu hần bị đập vào mũi xe, rồi bật lại chỗ ngồi.

Chộp lấy cổ áo hần ra khỏi chỗ ngồi của Tần Mộc Ngữ, đang ho khan, thờ dốc.

Nàng không phản ứng gì, cũng bị túm ra khỏi xe, bước chân nàng hỗn loạn, suýt té liệt mà ngã xuống, Thượng Quan Hạo nắm ngang thắt lưng nàng, con giận dữ rất rõ ràng, đem nàng gất gao ôm vào trong ngực.!

“Thượng Quan Hạo...” Đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ, khiếp sợ do dự mà kêu lên một tiếng.

“Chết tiệt...” Ngự Phong Trì từ trong xe lau vệt máu đứng dậy, hung hăng chửi rủa, “Lại là nhà người?!”

“Cô có phải thích người khác bất nạt như vậy?” Thượng Quan Hạo băng lãnh buông ra từng chữ độc ác, gất gao nhìn cô gái trong lòng ngực hần chậm rãi nói, “Đã từng một lần bị những kẻ như thế bất nạt thì nên cách xa một chút! Điều này cũng cần tôi phải cảnh báo cô sao!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tôi Khiến Cô Thỏa Mãn Thì Thế Nào?

Trong khoảnh khắc, tiếng gào khiến Tần Mộc Ngữ dừng lại sùng sốt, tìm không ra phương hướng.

“Chúng tôi không phải như thế, anh ta chỉ là...” Nàng tức giận đến đỏ mặt.

“Tôi không có hứng thú biết rõ các người làm gì?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói, “Về nhà.”

Nói xong tay hần túm lấy Tần Mộc Ngữ lôi lên xe, nàng bị đau nên than nhẹ một tiếng, hần vẫn sải bước như trước. Bị nhét vào trong xe trong nháy mắt tay Tần Mộc Ngữ chống vào đỉnh xe, quay đầu nói: “Anh có thể hay không nói cho rõ sự việc nếu không lại sẽ nổi cáu? Anh ta chẳng qua là đưa tôi về nhà, chúng tôi chưa làm gì cả, anh tại sao lại muốn đánh người?”

Con mắt nàng trong vắt lóe ra ánh hào quang chói lọi, cánh môi mềm mại đỏ tươi.

Trong lòng Thượng Quan Hạo không rõ con tức giận từ đâu đến, nắm chặt tay nàng chống ở cửa xe, không nói hai lời đem toàn bộ người nàng nhét vào trong xe, Tần Mộc Ngữ cúi đầu kêu một tiếng, đã bị bỏ vào trong.

“Thượng Quan Hạo!” Nàng nhồm dậy vỗ lên cửa sổ xe.

Tất cả xảy ra quá nhanh chóng, chờ Ngự Phong Trì từ trong xe đi ra, chỉ nhìn thấy Thượng Quan Hạo lạnh lùng đóng cửa xe, nhanh chóng khởi động xe rẽ sang hướng khác, hướng về phía trước điên cuồng chạy.

“Anh...” Tần Mộc Ngữ chợt tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, “Anh quả thật không chịu hiểu sao!”

“Tôi hiểu như thế nào?” Thượng Quan Hạo cười giận dữ, con mắt sâu xa lạnh lùng nhìn về phía nàng, “Tần Mộc Ngữ, trước đó không lâu là ai còn không biết xấu hổ nói thích tôi, còn chủ động hiến dâng, bị tôi từ chối thì ngay tức khắc thay một nam nhân khác — Tôi có đúng hay không làm phiền các người làm chuyện tốt? Các người còn muốn tiếp tục chơi trò trong xe sao?!”

Con mắt Tần Mộc Ngữ trừng lớn, nổi cảm phẫn cùng nhục nhã trong nháy mắt vây quanh.

“Anh...” Hần sao có thể nói lời cay độc như thế! Tần Mộc Ngữ không chịu được, “Anh dừng xe, tôi không muốn cùng ngồi xe của anh về nhà!”

Nàng chẳng qua là bị di chúc của ba làm cho phiền muộn, trong lúc đó chỉ muốn cùng bạn bè trò chuyện thế thôi, nàng đã đụng chạm đến ai?!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo lạnh hơn, tốc độ xe chạy nhanh hơn.

“... Thượng Quan Hạo, tôi nói anh dừng xe!” Khẩu khí Tần Mộc Ngữ cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hoàn toàn đỏ lên.

Hắn đột nhiên phanh lại, Tần Mộc Ngữ lần này không thắt dây an toàn, cả người lao về phía trước, đập vào phần phía trước xe, đầu hung hăng đập vào kính chắn gió!

“...” Tần Mộc Ngữ chống đỡ cơ thể, đau đến sắc mặt tái nhợt.

Xe đã dừng lại ổn định, Thượng Quan Hạo liếc mắt nhìn nàng chăm chú, có chút không nổi, nhưng đôi mắt như trước vẫn lãnh liệt như băng.

Tần Mộc Ngữ lòng xót xa một hồi, ôm lấy cái trán, trong mắt đã lóng lánh hai hàng lệ.

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn trong sạch nhìn về phía hắn, một mảnh buồn bã : “Thượng Quan Hạo, tôi biết anh ghét tôi, ghét tôi đoạt lấy sự sủng ái của chị, lại càng ghét tôi cùng cô ấy tranh giành nam nhân, tôi biết rõ anh yêu cô ấy vô cùng, cho nên tôi sẽ không tranh giành! Được chưa?! Tôi hiện tại phải đi tìm nam nhân khác, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa! Anh cũng không cần lo cho tôi đi tìm ai, với ai chơi đùa trong xe, việc đó không liên quan tới anh!!”

Nói xong nàng mở cửa xe.

Mắt Thượng Quan Hạo trở nên hung ác nguy hiểm, đã lên đến cực điểm.

Cánh tay hắn duỗi ra, trước khi nàng bước ra khỏi cửa xe đã bị hắn hung hăng tóm trụ lấy nàng! Tần Mộc Ngữ kêu lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng lại, cả người nàng đã bị hắn lôi vào trong lòng ngực! Thắt lưng nàng hơi đau, con người mất vừa đưa lên thì nhận thấy ánh mắt Thượng Quan Hạo đang nổi giận.

“Nếu muốn ra ngoài tìm nam nhân, tôi khiến cô thỏa mãn thì thế nào?” Hắn âm lãnh nói.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ nhất thời trở nên trắng bệch.

Cánh môi nàng mở ra, một câu phản kháng còn chưa kịp nói ra, hắn mãnh liệt hôn xuống phát không ra tiếng.

Dùng lực cực mạnh giữ cố định cái ót phía sau của nàng, Thượng Quan Hạo mãnh liệt mà ngượng ngùng cạy mở kẽ răng nàng, chiếm đoạt toàn bộ vị ngọt bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nụ Hôn Kích Động Của Hai Người

Trong tim một hồi chấn động.

Ngón tay mảnh khảnh của Tần Mộc Ngữ lần mò trong không trung, nhưng không nắm bắt được bất cứ thứ gì.

Thượng Quan Hạo có chút không khống chế, mãnh liệt hôn môi, dùng sức mà hút lấy vị ngọt ở đầu lưỡi. Mút, mùi vị khiến hắn mất hồn như thế mà không muốn buông tay, vừa nghĩ đến nàng chủ động muốn bỏ chạy quay về tìm tên đàn ông thích động tay động chân đó lần nữa, trong ngực như muốn nổ tung!

Hắn cảm một cái cổ tay nàng giữ chặt ở phía sau lưng, cúi đầu hôn nàng ác liệt hơn, mãi cho đến khi máu trong môi chảy ra.

Nàng run rẩy đau đớn, ngón tay đột ngột nhấn phải công tắc bật nhạc trong xe –

“Just one last dance...” (*) tiếng nhạc như dòng nước chảy ngân lên cao vút, lấp đầy không gian trong xe.

Sống lưng Thượng Quan Hạo đột nhiên chấn động.

Hắn đã tỉnh táo lại.

Tần Mộc Ngữ thờ hồn hèn, cảm giác được hắn đang thả lỏng, bất thành linh đẩy hắn ra, đụng vào vô-lăng phía sau, phát ra tiếng “rắc..” đinh tai. Nàng ôm lấy hai lỗ tai, bị dọa đến hai mắt nhắm lại.

Những thanh âm này, đủ khiến hai người đang vượt ngoài tầm kiểm soát trở nên cực kỳ tỉnh táo.

Thượng Quan Hạo cau mày, nắm thắt lưng nàng ôm lấy, cái loa lúc này cũng đã chấm dứt, nàng ở trong lòng ngực hắn, hoảng hồn còn chưa tỉnh.

Mà lúc này –

Một chiếc xe chậm rãi đi ngang qua bên cạnh bọn họ, bên trong, một bóng dáng mỹ lệ nhưng chất đầy âu sầu lặng im.

“Tần tiểu thư, phản hợp đồng hợp tác làm ăn cô có muốn xem qua một chút? Chuyến bay của vị người Nhật đó đến Trung Hoa là vào buổi chiều, cô có muốn tự mình đến khách sạn đón?” Người tài xế kiêm trợ lý ngồi bên cạnh vừa lái xe vừa hỏi.

“Tôi không đi,” Tần Cẩm Lan quả quyết cự tuyệt, ánh mắt băng lãnh, cùng với ngữ khí khá yếu ớt, “Ba sớm muộn gì cũng không giao công ty cho tôi quản lý, tôi liều mạng như vậy để làm cái gì? Anh đưa cho Tiểu Ngừ xem đi.”

“Tần tiểu thư...” Trợ lý có chút lúng túng, “Cô đừng như vậy, nhị tiểu thư xem ra cái gì cũng không hiểu, bây giờ để cô ấy tiếp nhận đồng nghĩa với việc khiến cho Tần thị tự hủy diệt trong tương lai sao...”

Tần Cẩm Lan cười nhạt : “Ba tình nguyện phá hủy tương lai cũng không nguyện tin tưởng tôi, tôi vì sao lại phải thay ông bán mạng? Anh xem có phải hiện tại tôi đã già rồi không? Tôi mới 25 tuổi, thế nhưng vì bốn ba công việc cho công ty nhiều năm, mỗi ngày khi tỉnh giấc tôi đều cảm thấy chính mình đã 30 rồi, có đáng hay không?”

Trợ lý một hồi quần bách : “Tần tiểu thư, tôi không có ý đó...”

Tần Cẩm Lan không muốn nói nữa, ngón tay nhẹ nhàng khẽ xoa huyết thái dương, con mắt dừng lại ở bên ngoài, vô tình chứng kiến hình ảnh bên trong cửa kính chiếc xe kia – họ để mặc mọi thứ phía sau chiếc xe đang đậu, hai người trong xe đang kịch liệt hôn nhau.

Nàng vốn không tin, đợi khi nhìn thật kỹ bên trong mới thấy rõ người đó là ai, con mắt nàng mới đột nhiên trừng lớn!

Tay bám chặt vào chỗ ngồi, Tần Cẩm Lan đột nhiên ngoảnh đầu lại một lần nữa, nhìn chiếc xe kia xa dần.

“Tần tiểu thư, cô làm sao vậy?” Người trợ lý lo lắng hỏi thăm.

“Anh có thấy không?” Tần Cẩm Lan quay đầu lại hỏi, sắc mặt tái nhợt, “Chiếc xe vừa mới đi qua, đó là xe của Tần gia! Anh có thấy rõ người ngồi bên trong không? Tôi thấy...”

Rồi nàng đột ngột nghẹn giọng, nghẹn ngào nói không nên lời!

“Cô nhìn thấy gì?” Người trợ lý càng thêm nghi hoặc, dè dặt hỏi thăm.

Tần Cẩm Lan bịt kín miệng mình, ngăn không cho bản thân mình lỡ miệng... Chúa ơi...

Nàng vừa vận thấy được rõ ràng!! – Bên trong chiếc xe, Thượng Quan Hạo gắt gao giam giữ nữ nhân kia trong lòng, cúi đầu cướp đoạt hôn cô ấy thô bạo, ép buộc cô ấy... Màu sắc bộ tây trang hần mặc càng làm nổi trội bộ váy trắng thuần của cô ấy, mà cái váy kia trông rất quen thuộc! Toàn bộ Tần gia, chỉ có mỗi em gái Tần Mộc Ngừ của nàng mới có thể mặc váy thuần sắc như thế!!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra...

Đầu óc Tần Cẩm Lan hoàn toàn hỗn loạn, mãi cho đến khi về đến Tần gia vẫn vô tri vô giác.

(*) Just one last dance (Chỉ một điệu nhảy cuối cùng này thôi) : bài hát do Sarah Connor và Marc Terenzi trình bày.

Trong bài hát có đoạn điệp khúc mình tạm dịch thế này :

“Just one last dance

Chỉ một điệu nhảy này thôi

Before we say goodbye

Trước khi đôi ta nói lời từ biệt

When we sway and turn round and round and round

Khi chúng ta lắc lư theo điệu nhạc và xoay tròn, xoay tròn và xoay tròn.

It's like the first time

Cũng giống như lần đầu tiên gặp nhau

Just one more chance

Chỉ một cơ hội này nữa thôi

Hold me tight and keep me warm

Hãy ôm chặt và sưởi ấm trái tim tôi

Cause the night is getting cold

Bởi màn đêm đang dần lạnh

And I don't know where I belong

Mà tôi lại không biết mình thuộc về nơi đâu

Just one last dance

Chỉ một điệu nhảy cuối cùng này thôi

...

I'll never forget how romantic they are

Tôi sẽ không bao giờ quên chúng đã lãng mạn như thế nào

But I know, tomorrow I lose the one I love

Nhưng tôi biết, chỉ ngày mai thôi tôi sẽ đánh mất người mà tôi yêu

There's no way to come with you

Không có cách nào đến được với em

It's only way to do...

Đây là điều duy nhất tôi có thể làm..."

Bài hát lâu rồi nhưng nghe lại vẫn thấy hay dễ nghe dễ hiểu, gần với cảm xúc của hai nhân vật chính lúc này, đặc biệt là Thượng Quan Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cảm Giác Bức Bách Cùng Nguy Hiểm

Màn đêm buông xuống, ánh đèn nhà Tần gia sáng dần lên.

Tần Cẩm Lan mặc chiếc váy sắc tím chờ trong phòng khách, mãi cho đến khi chiếc xe kia đi vào biệt thự.

Nàng đứng dậy, chậm rãi đi tới cửa nhìn.

ở phía xa — Thượng Quan Hạo bước xuống xe trước tiên, bên kia bước tới là Tần Mộc Ngữ, không có điều gì quá khác thường, chỉ khi hắn đưa túi sách của nàng đưa cho nàng, nàng có chút sợ hãi rụt rè, Thượng Quan Hạo chỉ cầm túi sách vứt thẳng vào nàng.

Khoảng không gian ngưng ngừng của họ đã bắt đầu tăng lên.

"... Hạo," Tần Cẩm Lan hoảng hốt mà kêu lên một tiếng, "Hôm nay sao về muộn như vậy?"

Đôi mắt thâm sâu của Thượng Quan Hạo không có nửa điểm tỳ vết, nhìn vào ánh mắt cô vẫn ôn nhu như trước : "Cô ấy tan học trễ, phải đợi một hồi lâu."

"... À, có đúng không?" Tần Cẩm Lan sững sờ một chút, lúng túng cười cười.

Tần Mộc Ngữ đi tới, mái tóc đen bóng rơi là tả trên vai trên váy, hai tròng mắt rất sáng, chỉ là cánh môi có chút sưng đỏ rướm máu, hơi thở nàng mong manh nói : “Chị, em hơi mệt, đi nghỉ ngơi trước một chút, lát nữa ăn cơm không cần phải gọi em.”

“Như vậy sao được, em không đói bụng sao?”

Tần Mộc Ngữ lắc đầu, lông mi chậm rãi buông xuống : “Em đi lên trước.”

Nàng nói xong, đi vòng qua họ bước lên cầu thang, lòng rối bời, tới phòng thì hoàn toàn trầm tĩnh lại, ném túi sách sang một bên, đi tới giường rồi ngã người xuống, dùng gối chôn vùi mặt mình vào trong.

“Hạo, ba còn chưa xuất viện, đêm nay cũng chỉ có em một mình ăn cơm, anh cùng em có được không?” Tần Cẩm Lan đi tới ôm lấy hán, trong ngực hán ôn nhu nói.

Thượng Quan Hạo vô thức mà ôm lấy nàng, trong đôi mắt hiện lên một cảm giác tội lỗi, nhưng đầu óc vẫn còn thanh tĩnh. Vỗ vỗ vào bờ vai nàng : “Đừng ôn ào, ta buổi tối còn có việc, lần khác cùng em có được không?”

Tần Cẩm Lan lắc đầu : “Em gần đây cũng rất nhàn, chuyện công ty không có ý định quản lý nữa, nếu ba đã thích Tiểu Ngữ, vậy đưa cho cô ấy, nói không chừng cô ấy còn làm tốt hơn em, anh nói xem?”

Thượng Quan Hạo cười lên, lạnh lùng lắc đầu : “Em đây là hại cô ấy, cô ấy vẫn là cái gì cũng không biết.”

Tần Cẩm Lan nhớ tới cảnh tượng hôn nhau kịch động của bọn họ hôm nay, trong ngực một trận đau đớn.

“Ừ... cũng đúng.” Nàng buông hán ra, cười dịu dàng, “Nếu là anh khẳng khái để em làm, em sẽ kiên trì, em cái gì cũng nghe anh, trên thế giới này ngay cả ba cũng không thích em, chỉ có anh mới có thể làm em tổn thương.”

Thượng Quan Hạo nhìn vào mắt cô, chút cảm giác tội lỗi kia càng ngày càng nặng nề, như bị hóc tại cổ họng.

“Tốt...” Hán buông mắt, hôn lên trán cô thương yêu, “Cẩm Lan, ta đi.”

Tần Cẩm Lan ôn nhu cùng hán nói lời từ biệt, nhìn bóng lưng hán khuất dần tại cổng Tần gia, một cảm giác bức bách đầy nguy hiểm kia càng ngày càng trào dâng, con ngươi mắt có chút sắc bén mà nhìn lên trên lầu —

Tiểu Ngữ, chị cái gì cũng sẽ cho em, thực sự.

Chỉ có người này, dù liều mạng chị cũng không muốn cho em.

*

Đêm khuya, Tần Mộc Ngữ đi đến phòng chị, nàng gọi người hầu bưng lên một phần thức ăn khuya.

Đẩy cửa ra, thì thấy Tần Cẩm Lan mặc một bộ nội y mỏng, màu hồng điểm chút đen, nói chung giống như vỏ củ hành tây, che phủ bộ ngực và phần hông của cô lúc ẩn lúc hiện, cô đứng trước gương cười có chút ghen ghét.

“Khụ... Chị...” Tần Mộc Ngữ đỏ mặt tía tai, nhỏ giọng kêu lên.

“Há!” Tần Cẩm Lan lại càng hoảng sợ, vội vàng mang áo khoác mặc vào người, lúng túng nói, “Tiểu Ngữ, em vào đi!”

“Chị, các cô ấy đã chuẩn bị chè hạt sen mộc nhĩ, đã để lạnh, chị có muốn ăn không?”

Tần Cẩm Lan đi tới, bưng bát chè đến bên cạnh : “Việc này em để cho các cô ấy làm là được rồi, động tay vào làm gì?” Nói xong thì trên mặt có chút ngượng ngùng, “Tiểu Ngữ, cái đó là do Hạo tặng ta nội y, chị không có thời gian để thử, vừa tắm xong thì mặc thử một chút... Có chút thú vị, anh ấy thích như vậy... Em đừng chê cười chị à.”

Tần Mộc Ngữ dờ dẩn một chút, sắc mặt đổi lại càng thêm hồng, lắc đầu : “Em... sẽ không...”

Nàng đương nhiên sẽ không chê cười chị, nàng chỉ biết tưởng tượng ra tình cảnh kia, chị mặc lộ nội y quá khích như thế, bất cứ đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ trở thành sói lang mất kiểm soát như nhau... Thượng Quan Hạo cư nhiên lại tặng chị món quà như vậy...

“Vậy là được rồi,” Tần Cẩm Lan vui vẻ, “Được rồi Tiểu Ngữ, lúc em về nước thì sau đó chị lại liên tục bận bịu công việc, còn không dẫn em ra ngoài dạo chơi, ngày mai chị không có việc gì ở công ty, dẫn em đi dạo phố có được không?”

“... Dạ...” Tần Mộc Ngữ hoảng loạn gật đầu, không chú ý đến ánh mắt Tần Cẩm Lan tỏa ra một tia băng lãnh.

Chương 32: Tôi Chưa Từng Nói Bất Cứ Gì

Bên trong khu trung tâm mua sắm, Tần Mộc Ngữ có chút thận trọng tản bộ.

Vì chị trước đó cũng không có nói qua – các nàng đi dạo, Thượng Quan Hạo cũng muốn đi theo!

Khu mua sắm bên trong rộn ràng nhộn nhịp, Tần Cẩm Lan liên tục lôi kéo, đặt đủ loại quần áo vào tay nàng và hỏi nàng có thích hay không, nàng miễn cưỡng nói thích, Tần Cẩm Lan bắt nàng đi vào trong thay đồ, đến lúc thay quần áo đi ra, trên cơ bản không loại trừ khả năng nàng có thể thấy tình cảnh thân mật giữa chị và Thượng Quan Hạo cùng một chỗ.

Thượng Quan Hạo cầm tay Tần Cẩm Lan kéo xuống, con mắt lạnh lẽo nhìn lướt xung quanh, cúi đầu nói : “Hôm nay làm sao vậy? Đây là bên trong cửa hàng, rất dễ gây sự chú ý.”

Cô ngày hôm nay nhiệt tình có chút quá mức.

“Em thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi được một ngày, muốn đối tốt với anh mà, thế nhưng em lại sợ ba nói em lạnh nhạt với Tiểu Ngữ cho nên dắt cô ấy theo, thế nào mà anh lại không vui?” Tần Cẩm Lan ôm trọn thắt lưng hắn, dịu dàng hỏi.

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng hít một hơi, vuốt ve tóc cô, che dấu cảm giác khó chịu trong đáy mắt : “Không, ta rất vui.”

Hắn đã nhạy cảm nhận ra, nữ nhân này bình thường cũng không quá lên như thế.

“Chị, em đi toilet, lâu một chút, anh chị đi trước đi, đợi em ra tìm hai người sau.” Tần Mộc Ngữ thật sự không thể chịu đựng được, mở miệng nói.

“Đừng bận tâm, em cứ vào đi, chị cùng Hạo ở chỗ này chờ em!” Tần Cẩm Lan cười ngọt.

...

Vào toilet, Tần Mộc Ngữ mới thở dài một hơi.

Nàng dùng nước rửa mặt mình liên tục, nghĩ không rõ lắm thế nào bọn họ lại thành ra như vậy. Ngày hôm qua, tên Thượng Quan Hạo kia thô bạo hung hãn hôn nàng khiến nàng giờ nhắm lại vẫn còn run rẩy, nàng quả thật không hiểu, hẳn vì sao lại hôn nàng!

Bản thân từ toilet đi ra, Tần Mộc Ngữ không thấy chị mình đâu, ngược lại thấy Thượng Quan Hạo dựa vào cửa hút thuốc, chờ nàng.

“Chị tôi đâu?” Tần Mộc Ngữ có chút căng thẳng, mở miệng hỏi.

Thượng Quan Hạo lấy điều thuốc đang cháy trên miệng và nhả khói, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo rõ rệt lộ vẻ âm lãnh anh tuấn, chậm rãi tới gần nàng. Tần Mộc Ngữ vô thức lùi về phía sau, vẫn bị hắn áp sát vào trong góc phòng, con mắt hắn sắc bén càng làm cho người ta run rẩy.

“Cô đã nói với cô ấy cái gì? Cô ấy hôm nay sao lại khác thường như thế.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng hỏi.

Tần Mộc Ngữ sửng sốt.

“Tôi chưa hề... chưa từng nói điều gì!” Nàng có chút không rõ ý đồ của hắn.

Mây mù như lượn lờ bao quanh Thượng Quan Hạo, hắn cười nhếch mép, gần sát nàng hơn nữa, khiến nàng cảm giác được sự lạnh khốc bao trùm đến khó thở, chậm rãi mở miệng nói : “Tần Mộc Ngữ, đừng tưởng rằng tôi hôm qua hôn cô thì đại diện cho điều gì đó, cô chỉ là cái quái gì, nếu như cô đem chuyện này nói lung tung trước mặt Tần Cẩm Lan thì cô nhất định phải chết, tôi sẽ khiến cho cô biết đã làm sai chuyện gì!”

Mọi thứ đã sáng tỏ, Tần Mộc Ngữ cuối cùng cũng hiểu ý tứ của hắn.

Nàng cảm thấy thật nhục nhã và tàn nhẫn.

Nhẹ nhàng hít một hơi, con mắt trong veo một mảnh thân nhiên : “Tôi sẽ không nói gì cả, chuyện hôm qua xem như tôi bị chó cắn, ai mà biết được anh nổi điên vì cái gì!”

Con ngươi mắt lạnh băng của Thượng Quan Hạo khẽ rung, đột ngột nắm chặt nàng gấp bội hung hăng giam giữ tại vách tường, tiếng khàn khàn kéo đến : “Cô nói lại lần nữa!”

Tần Mộc Ngữ rất đau, nước mắt đau đớn sắp trào ra, vẫn quật cường nói : “Rõ ràng, hôm qua anh hôn tôi, là anh khiến tôi thấy nhục nhã, là anh bắt nạt

tôi, dựa vào cái gì ở chỗ này cảnh cáo tôi không được nói lung tung! Anh bệnh à!”

Theo lời nàng nói, giống như một con chó cắn người sẽ không chấp!

Đôi mắt sâu đen của Thượng Quan Hạo cuộn cuộn bốc cháy, con giận dữ xâm chiếm, đến gần chớp mũi của nàng tàn nhẫn nói : “Tôi có bệnh thì thế nào? Cô bị bắt nạt thì thế nào? Đó là điều cô xứng đáng được nhận! Chị cô chưa bao giờ cam lòng mà trách cô, chỉ biết trách số mệnh cô ấy bạc bẽo, nhưng không có nghĩ là tôi sẽ bỏ qua cho cô! Đây mà gọi là nhục nhã sao? Cô chịu đựng kém cỏi quá đó!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nàng Không Học Được Cách Khôn Khéo!

“Anh...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc NGữ đỏ lên, trong lòng mang theo vị chất cùng chua xót, con mắt buông xuống chỉ muốn ra sức thoát khỏi tay hắn cách xa nơi này.

Thượng Quan Hạo thấy bộ dạng chống cự của nàng như thể càng thêm tức giận, hẳn nhớ không rõ lắm, nàng không phải luôn thích hắn sao? Trước đây hẳn tùy tiện làm gì nàng vẫn kè bên, thế mà hiện tại cũng chỉ muốn tránh hắn?

“Đừng nhúc nhích...” Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Tần Mộc NGữ vẫn giãy dụa, nước mắt sắp tuôn ra, con ngươi mất trong veo tồn tại ý chí quật cường mà ần ần.

“Tôi nói cô không được chuyển động!” Thanh âm Thượng Quan Hạo phát ra trầm thấp mà hùng hồn, lãnh liệt như băng, nắm chặt bả vai nàng.

“A!!” Tần Mộc NGữ đột ngột bị đau thét lên, cố gắng trốn ra phía sau, Thượng Quan Hạo ngăn ra, không buông ra mà ngược lại còn nắm chặt cánh tay nàng, đột ngột ôm lấy nàng vào lồng ngực, thấy nàng ôm cánh tay bị đau khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mồ hôi chảy ròng ròng, nhíu mày hỏi : “Làm sao vậy?”

“...” Tần Mộc NGữ nghẹn ngào, dưới chân như nhũn ra, tê liệt ngã xuống trong khuỷu tay hắn.

Con ngươi mất Thượng Quan Hạo sắc lạnh, nhìn nàng ôm lấy chỗ đó, mới phát hiện là vừa mới cầm đầu lọc thuốc không cẩn thận làm bong da nàng, con mắt hắn hiện lên một chút mềm mại, lập tức ôm chặt nàng vào trong ngực, lật xem vết thương của nàng —

Chẳng qua là phỏng một tầng da mà thôi, tàn thuốc vẫn còn dính ở trên, bên trong lộ ra da thịt trắng nõn.

Nàng cắn môi chịu đau, trong lòng ngực hắn mà run nhẹ nhẹ.

Con mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy mà lãnh liệt mang theo một chút âm đạm, bất thành linh ôm thân thể xụi lơ mềm mại của nàng vào trong ngực, giọng nói có chút ngập ngừng, nói không nên lời.

“Xin lỗi...” Môi hắn chạm lên trán của nàng, vài từ trong lời nói nghẹn ngào trầm thấp tuôn ra, “Tôi không thấy.”

“Hạo... Tiểu NGữ...” Tần Cẩm Lan thay một bộ quần áo đi ra, tò mò nhìn xung quanh, nghi hoặc cùng lo sợ khi phát hiện không thấy bóng dáng hai người.

Cách một bờ tường, toàn thân Tần Mộc NGữ run lên, trong con mắt trong veo bắt đầu hiện lên tia đau nhức cùng ỳu khuất.

“Anh có thể buông ra không? Chị đang tìm chúng ta.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngẩng lên, chịu đựng uất ức nói.

Trong ngực Thượng Quan Hạo như có ngọn lửa thiêu đốt, nóng lạnh đan xen, loại cảm giác lén lút này khiến hắn cảm thấy tội lỗi càng nặng hơn, nhưng hắn chết tiệt tự nhiên bắt đầu thích loại cảm giác này.

Chậm rãi đặt ngay chớp mũi nàng, có thể cảm nhận được hô hấp mãnh mẽ của nàng, con mắt thâm thúy của hắn lóe lên tia lãnh liệt, thấp giọng uy hiếp ““Học cách thông minh một chút, Tần Mộc NGữ... Tôi thích nữ nhân khôn khéo.”

Cơ thể Tần Mộc NGữ một trận run rẩy, con ngươi mất buông xuống, né tránh hơi thở của hắn.

Kì quặc, nàng sẽ không làm đường lạc lối!

Thượng Quan Hạo lúc mới lạnh lùng buông nàng ra, hai tay hắn lạnh lẽo mà kiêu ngạo cho vào trong túi quần, xoay người đi ra ngoài.

Mà ở bên ngoài, Tần Cẩm Lan lúc đầu còn rất phấn chấn, thế nhưng lúc sau thấy Tần Mộc Ngữ ôm cánh tay đi theo Thượng Quan Hạo từ phòng rửa mặt đi ra, trở nên hoảng sợ cùng lạnh lẽo.

Chật tiệt... Bất quá cũng chỉ một lúc, một lúc thế thôi! Bọn họ đúng là ở cùng một chỗ?!

*

Trên đườn về, Tần Cẩm Lan cố gắng kiềm chế mọi nghi hoặc trong lòng, cười đến chói lóa, đem quần áo tới chỗ Tần Mộc Ngữ khoa tay múa chân : “Tiểu Ngữ, em thích cái này không? Làm tôn lên khí chất của em, hôm nào mặc cho chị xem nhé!”

“Chị, chị đừng cho em nhiều như vậy, quần áo em đủ mặc rồi.” Con người mắt trong veo mang theo một chút day dứt nói.

“Tiểu Ngữ em đừng nói, từ khi về nước chị thực sự không chăm sóc em nhiều lắm, hiện tại ba đã sinh bệnh, chị nhất định phải bảo vệ em thật tốt, em không được từ chối, xem như là chị đền bù, được không?” Tần Cẩm Lan cười ngọt ngào thân mật, có cảm giác rất ấm áp.

Tần Mộc Ngữ gạt đầu, cảm giác hồ thẹn trong lòng càng ngày càng trầm trọng.

“...” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng than nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Đã Xảy Ra Chuyện

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ nghiêng qua nhìn, lập tức khẩn trương đứng dậy : “Chị... Chị làm sao vậy? Làm sao vậy...Chị!!” Nàng bất thành linh chống giữ được thân ảnh đang co rút rồi ngã xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, không hiểu chị làm thế nào mà trở nên như vậy!

Thượng Quan Hạo cũng nhìn thấy cảnh đó.

“Đã xảy ra chuyện gì?!” Giọng hắn trầm thấp chất vấn.

“Tôi không biết, chị...” Tần Mộc Ngữ khẩn trương ôm chặt chị, sốt ruột đến độ trán đã thấm đẫm mồ hôi, “Chị làm sao vậy? Bụng có bị đau không?”

“Đau quá... cảm giác như muốn nôn...” Sắc mặt Tần Cẩm Lan vàng nhợt nhạt, môi không chút sắc máu, “Thật khó chịu... đưa chị đến bệnh viện...”

Trong ngực Thượng Quan Hạo đột nhiên đau nhức đứng dậy, nhìn nàng, giọng nói khàn khàn : “Cẩm Lan, ráng chịu đựng một chút, chúng ta lập tức đến bệnh viện!”

Trên đường lớn, một chiếc xe màu bạc xa hoa đột nhiên phanh lại, lùi lại, hướng về phía ngược lại, điên cuồng chạy tới!

*

Lần thứ hai đi tới bệnh viện, Tần Mộc Ngữ lại càng lắng, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại, nhìn đám bác sỹ vội vàng đến vội vàng đi, trong lòng vô cùng lo lắng và đau xót. Trên giường bệnh, Tần Cẩm Lan nôn kịch liệt, cả người xuất hiện triệu chứng mất nước.

Nàng che miệng lại, trong ngực như dao đâm đến đau nhức.

Một trận dày vò, tình trạng của Tần Cẩm Lan cuối cùng cũng ổn định, vẫn luôn ôm lấy cô, toàn thân Thượng Quan Hạo cũng toát đầy mồ hôi lạnh, đôi mắt sâu như biển, cuộn cuộn cơn sóng, mãi cho đến khi cô ngủ mới ra khỏi phòng bệnh.

“Các anh chị đều là người nhà?” Bác sỹ ngẩng đầu hỏi.

Tần Mộc Ngữ đi tới, yếu ớt tránh thân ảnh cao ngất lãnh ngạo của Thượng Quan Hạo phía trước mặt, nhẹ nhàng mở miệng : “Tôi là.”

“Vậy cô nghĩ lại xem, lần cuối cô ấy ăn cái gì và khi nào? Sáng sớm hay tối hôm qua?” Bác sỹ nhíu mày hỏi.

“Cô ấy có vấn đề gì?” Thượng Quan Hạo cũng nhíu mày, trên mắt anh tuấn đến bức người lộ ra khí chất lãnh liệt.

“Ngộ độc thức ăn.”

Một câu nói khiến khuôn mặt Thượng Quan Hạo không còn chút máu.

Tần Mộc Ngữ bắt đầu bối rối, khuôn mặt trong trẻo nhỏ nhắn lúc trắng bệch lúc đỏ hồng, mở miệng nói : “Không thể... Chị còn chưa ăn qua thứ gì cả, sáng nay cô ấy nói đã trễ giờ, không ăn sáng mà kéo tôi đi luôn, tối hôm qua cũng không có ăn gì, bữa tối chúng tôi đúng là có ở cùng nhau, cô ấy...”

Tần Mộc Ngữ đột nhiên nhớ tới, tối hôm qua nàng bụng cho chị một chén chè hạt sen mộc nhĩ.

Thượng Quan Hạo miễn cưỡng nhìn nàng, con ngươi mắt xuất hiện tia lạnh lẽo cùng sát khí, nhìn phía nàng, lạnh giọng : “Cô ấy cái gì?” Rất nhanh hắn nắm chặt tay thành nắm đấm, khớp xương bị vặn nổi lên, trong túi quần hắn sẵn sàng động thủ.

“Tối hôm qua cô ấy ăn đồ tôi đưa...” Tần mộc Ngữ hơi thở mong manh mà nói một câu, con ngươi mắt dừng ở Thượng Quan Hạo, vì hồi hộp mà toàn thân toát mồ hôi lạnh, ánh mắt trong veo và minh bạch, “Đúng là chè hạt sen, mọi người đều ăn nó.”

Trong đầu Thượng Quan Hạo giống như sấm rền nổ tung, con mắt đờ đờ sát khí nhìn Tần Mộc Ngữ chằm chằm, rất dễ dàng nhận ra.

“Tất cả mọi người đều ăn, chỉ có mỗi cô ấy xảy ra chuyện... Ý cô là vậy?” Hắn chậm rãi bước đến gần nàng.

Tần Mộc Ngữ vô thức lùi lại, lui về phía sau bàn của bác sỹ, ánh mắt sáng lên, nhưng lại vô tội mà đau lòng : “Chị đúng là dùng chén mà tôi đã đưa, nhưng đó là Tiểu Tinh các nàng ấy đưa cho tôi, làm sao lại có chuyện...!”

Thượng Quan Hạo đột ngột hung hăng bóp cổ nàng : “Không có vấn đề gì? Không có vấn đề gì sao cô ấy lại bị như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Giúp Tôi Điều Tra Rõ Ràng

Cổ Tần Mộc Ngữ gắt gao bị giữ trụ, cảm giác nghẹt thở điên cuồng áp đảo, thống khổ nắm tay hắn, bác sỹ bên cạnh quá hoảng sợ vội vã đứng dậy ngăn cản : “Tiên sinh! Ngài mau buông tay! Không nên như vậy... Còn chưa điều tra rõ ràng, đừng động thủ!”

Cửa phòng y tế đột nhiên bị đẩy ra.

“Vị tiểu thư kia phải lập tức rửa ruột, một trong hai người ai sẽ tới giúp?” Y tá vừa nói xong, liền hít một hơi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà không dám bước vào.

Trong lòng Thượng Quan Hạo đã nổi cơn cuồng phong đến cực điểm, cười lạnh bóp chặt cổ Tần Mộc Ngữ : “Tần Mộc Ngữ, tôi cảnh cáo cô thời gian còn chưa tới hai giờ nữa, tôi nhắc nhở cô bây giờ có muộn lắm không? Cô thực sự dám đối với Cẩm Lan mà hạ thủ... Cô ấy là chị ruột của cô! Cô làm ra chuyện như thế này thật là tiện nhân!!”

Đôi mắt hắn đỏ tươi, giọng gầm nhẹ u ám, nếu như không có người ngoài ở đây, hắn chắc chắn sẽ bóp chết nàng!

“Tiên sinh! Ngài trước tiên nên buông tay, mau buông ra...”

“Tiên sinh!!”

Trong ngực chứa đầy cơn tức giận cùng đau nhức nhưng không cách nào giải tỏa, Thượng Quan Hạo hung hăng buông cổ Tần Mộc Ngữ, đem nàng ném xuống mép bàn, một tiếng kêu đau đớn cùng vẻ mặt thống khổ ngã xuống, ôm cổ há miệng thở dốc, nước mắt đã tràn đầy mà tuôn ra, hắn nghiêng răng nói : “Chờ một lát nữa tôi sẽ giết cô!”

Nói xong, hắn sai bước đi ra ngoài, chạy đến bên giường bệnh của Tần Cẩm Lan.

“Tiểu thư... Cô không sao chứ...” Y tá bước lên phía trước đỡ nàng đứng dậy hỏi han.

Tần Mộc Ngữ đứng lên, ngón tay xanh xao xoa bóp cái cổ giờ đã nổi lên những vết lằn đỏ tím, ánh lệ trong mắt.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, lúc hắn nổi điên lên trông khủng khiếp đến như thế.

“Tôi không sao...” Nàng run giọng nói, ánh mắt trong veo lộ vẻ bị ai cùng sợ hãi, “Mong mọi người dốc toàn lực chữa trị cho chị tôi, còn có...” Nàng cắn môi, chăm chú nhìn về hướng bác sỹ cùng y tá, “Giúp tôi tìm hiểu nguyên nhân, rốt cuộc là vì sao?”

*

Trước sự việc đã xảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ càng thêm tái nhợt, không biết phải làm thế nào.

“Không có khả năng... Điều đó không có khả năng!”

Trên tay cầm lấy tờ giấy xét nghiệm trên bàn, trên tờ giấy ghi chép, dạ dày Tần Cẩm Lan sau khi rửa sạch đã xét nghiệm hiện vật còn lại, sự thật chứng minh cô sau khi ăn xong canh hạt sen bên trong có chứa chất độc, khiến cho cơ thể ngất đi tiêu chảy và nôn mửa, nghiêm trọng hơn sẽ phải chịu tổn hại trực tiếp dẫn đến tử vong.

Tử vong.

Ngón tay chạm vào hai chữ tử vong, tay nàng run lên, tờ giấy xét nghiệm rơi trên mặt đất.

“Các người đã sai rồi?” Tần Mộc Ngữ trong bộ quần áo trắng tinh đứng lặng trong phòng, trong mắt ánh lệ, nhìn bọn họ, “Hãy nói cho tôi biết là các người đã nhầm, không phải vì chén canh hạt sen kia, tôi không hề hại chị của mình!”

Ánh mắt xung quanh đều mang chút dò xét, ngay cả bác sỹ lúc đầu chuẩn đoán bệnh cũng quay mặt đi, ánh mắt đầy vẻ nghiêm trọng.

“Mọi người hầu trong nhà đều ăn, tôi đã gọi điện hỏi qua các nàng ấy, không ai bị gì, chưa từng bị đau gì cả!” Cánh môi nàng trắng bệch, con mắt ứ lệ không chịu khuất phục, tiếp tục tranh luận với hi vọng mọi người có thể tin nàng.

Trong phòng một bầu không khí xơ xác tiêu điều, thân ảnh rần rời của Thượng Quan Hạo chậm rãi xuất hiện tại cửa, nghiêm nghị lãnh liệt tỏa ra sát khí từ bốn phía.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa.

Tần Mộc Ngữ đột ngột xoay người, nhìn người đàn ông, trong nháy mắt con lạnh giá bắt đầu tập kích.

Hắn tao nhã đi qua, cúi đầu nhặt tờ đơn xét nghiệm.

Tiếp theo sau đó, con mắt thâm sâu như hồ đen rõ ràng mang theo cảm giác hung ác nham hiểm cùng sâu kín nhìn về phía cô gái có bộ dáng thanh nhã đến động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Không Tha Cho Cô

Hắn chậm rãi bước qua, cúi đầu, bên tai nàng cất giọng trầm mị hoặc, tiếng nói đầy sức hấp dẫn : “Cô biết không? Cẩm Lan vừa mới tỉnh dậy, tình hình không ổn lắm, ăn cái gì cũng nôn ra... Cô ấy vừa mới tỉnh táo lại một chút, đã nói với tôi rằng cô không có quan hệ gì trong chuyện này, do bao tử cô ấy không tốt, không liên quan đến Tần Mộc Ngữ cô.”

Tần Mộc Ngữ run lên, con mắt trong veo nhìn về phía hắn : “Anh không tin tôi đúng không?”

Ánh mặt Thượng Quan Hạo thâm sâu như đang cuộn cuộn ngọn sóng, giọng nói trầm thấp : “Chứ cô nghĩ gì?”

Tần Mộc Ngữ nhìn thật lâu khuôn mặt anh tuấn như tác phẩm điêu khắc của hắn, hé nở nụ cười thống khổ, mắt vẫn còn đọng lại hàng lệ trong veo : “Kỳ thực dù có hay không có kết quả anh cũng không tin tôi... Anh yêu chị tôi, cô ấy nói cái gì thì là cái đó, cho tới bây giờ anh cũng không thêm suy xét mọi chuyện, anh...”

“Bốp!!”

Một cái tát mạnh bạo và tàn nhẫn, lướt qua khuôn mặt nàng!!

Thân ảnh mảnh khảnh kia vì quá đau đớn mà kêu lên một tiếng, loạng choạng té lộn trên mặt đất, đầu đập vào chân tủ phát ra tiếng kêu rất đáng sợ, nàng chặt vật chống đỡ cơ thể, ôm mặt, lòng bàn tay có thể cảm nhận được nửa bên mặt nóng rát đến đau nhức.

Trong lòng ngực Thượng Quan Hạo đã bị con tức giận cùng lãnh liệt lấp đầy.

Hắn đi qua, ngồi xổm xuống, túm lấy tóc nàng nhìn vào vẻ mặt khổ sở thể thâm do vừa bị đánh, hung hăng nắm chặt, nghiêng răng nói : “Tôi kinh tởm nhất là lúc một ả điếm lại muốn được tôn thờ thành nữ nhân, rẻ mặt đến tận xương tủy... Tôi đã thương cô phải không? Cô đi tìm Tần Chiêu Vân, nói hẳn tống cổ tôi đi, dù bị giết đời với tôi cũng không thành vấn đề, cô cứ việc...”

Cánh môi hắn dán chặt vào tai nàng, có thể cảm thụ được độ nóng bùng bùng trên mặt hắn : “Chỉ cần cô một ngày còn thấy tôi thì tôi một ngày không bỏ qua cho cô...”

Không ai, có thể dám đụng vào nữ nhân mà hắn yêu nhất trong tim.

Nói xong, Thượng Quan Hạo hung hăng buông nàng ra, khiến cho đầu nàng lần thứ hai đập vào chân tủ, mấy chiếc cốc kẹp cùng tập văn kiện trên nóc tủ đều bị lắc lư, thân ảnh cao ngất của hắn lạnh lùng đi ra ngoài.

Trong phòng, thậm chí không một ai dám ngăn cản, nam nhân này khí thế quá vương giả lãnh liệt.

Ngón tay mảnh khảnh của Tần Mộc Ngữ bám lấy cửa tủ, muốn đứng lên, nhưng thử vài lần đều vô ích, trong phòng vài người đang nhìn, nhưng không ai giúp nàng cả, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh đến sưng tấy, hòa cùng ánh lệ trong mắt nàng, nhưng bọn họ vẫn dứt khoát vờ bận rộn việc của mình.

Cánh tay dài mảnh trắng nõn của nàng đang run, con run rẩy không ngừng, tự mình thử vài lần đứng dậy nhưng không được đành bỏ cuộc, cánh tay yếu đuối buông xuống, ôm lấy mặt mình, đến cuối cùng nước mắt đã rơi.

*

Hai ngày sau, tại biệt thự Tần Thị cao vút.

Các nhân viên ào ạt đứng thẳng chỉnh tề, mặt đất trải thảm hồng, một đôi giày cao gót tao nhã bước lên trên đi tới, tỏa ra vẻ oai phong cùng kêu gọi, Tần Cẩm Lan đứng ở cuối thảm dừng lại, dáng tươi cười nhu hòa thân thiết, tản ra sức hấp dẫn của một nữ nhân trưởng thành.

“Ngày hôm nay tôi xin giới thiệu một chút cho mọi người biết về người nối nghiệp Tần Thị, cũng là em gái của tôi, Tần Mộc Ngữ, cô ấy từ nước ngoài trở về không lâu lắm, tình hình thực tế của Tần Thị còn chưa nắm rõ, hy vọng các quý ngài có thể giúp đỡ cô ấy, mọi người cùng Tần Thị chúng tôi cùng nhau chia sẻ vinh nhục! Mọi người hãy cùng chúc mừng!”

Tiếng vỗ tay thưa thớt cùng về do dự kéo đến, Tần Mộc Ngữ từ phía sau bước tới, dù đã mặc quần áo trang trọng, nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ non nớt thanh thuần của cô gái trẻ, xinh đẹp nhưng mỏng manh, khiến lực chú ý của mọi người cũng chìm đắm trong vẻ đẹp mỹ lệ của nàng, hầu hết tất cả mọi người không ai dám tin đây chính là chủ nhân tiếp quản sau này của họ.

“Xin chào, mọi người, sau này tôi sẽ dốc toàn lực quản lý tốt Tần Thị, hi vọng được mọi người chỉ giáo.” Nàng cúi chào, nhẹ giọng nói.

Tiếng vỗ tay xung quanh càng thưa thớt, ngược lại tiếng rì rầm không nghe rõ thành tiếng lại càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Tôi Yêu Anh, Điều Đó Không Đáng Bị Chà Đạp (16+)

“Được rồi, trước hết hôm nay như vậy đi!” Tần Cẩm Lan nghiêng đầu, “Tiểu Ngữ, em mệt rồi phải không? Chị sẽ dẫn em đến văn phòng để nghỉ ngơi một chút!”

Tần Mộc Ngữ nhìn khuôn mặt cô, con ngươi mắt trong vắt mang chút áy náy, nói khẽ : “Chị, cơ thể còn chưa khỏe hoàn toàn, tự em đi tìm hiểu là được rồi, chị cứ quay về nghỉ ngơi đi.”

Tần Cẩm Lan cười, sờ vào tóc nàng, nói thầm : “Tiểu Ngữ, chuyện lần trước chị không trách em, có lẽ em nhất thời hồ đồ nên mới có thể mang ý định hại chị. Chị nghĩ rằng trên đời này chị chỉ có một người em gái là em, chị sẽ cho em những thứ tốt nhất, được không?”

Tần Mộc Ngữ nở chút nụ cười, cay đắng mà trống rỗng.

Toàn bộ thế gian này đều cho rằng nàng là kẻ xấu, làm thế nào cũng không thể nào gột rửa được. Chẳng qua bị một cái bạt tai tàn nhẫn kia, hai ba ngày sau chỗ đau cũng sẽ tiêu tan, nhưng âm thanh của cái tát ấy vẫn còn âm ỉ vang dội.

Buổi tối lúc trở lại biệt thự, Thượng Quan Hạo đã ở đó.

Tần Mộc Ngữ cố vượt qua bầu không khí xấu hổ đó mà dùng bữa, ăn nhưng không có chút mùi vị gì, con người trong suốt đảo qua bàn ăn phía đối diện nhìn đôi tình nhân ân ái ấm nồng, nàng một trận đau lòng cùng bi ai, nàng thực sự rất muốn trốn, trốn đến nơi không nhìn thấy được bọn họ.

Trên đời có loại nam nhân như Thượng Quan Hạo, hấn yêu, thì yêu mãnh liệt, hấn hận, thì cũng hận đến tận cùng.

Hai chị em nàng cùng là hoa, đối với Tần Cẩm Lan hấn yêu, sẽ đem nàng nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay, đối với Tần Mộc Ngữ hấn hận, dù là lột da rút gân, đem lòng tự tôn của nàng mà giẫm dưới lòng bàn chân, khiến nàng nhục nhã tới cực điểm, có lẽ cũng không hà giận.

“Chị, hai người cứ tiếp tục ăn đi, em lên nghỉ.” Nàng cố gắng nhòa miệng cười, đứng dậy.

“Như vậy được không? Tiểu Ngữ, em gần như chưa ăn gì cả...”

Thượng Quan Hạo giữ chặt bờ vai cô, lạnh lùng nói: “Mặc kệ cô ta. Để cô ta đi.”

Tần Mộc Ngữ trong ngực một trận chua xót và chất đắng, con người trong veo nhìn thoáng qua nét mặt hờ hững cùng chán ghét của Thượng Quan Hạo, biết điều mà xoay người lên lầu. Nàng sẽ ngoan ngoãn, sẽ lần tránh rất xa không để cho bọn họ cảm thấy ghê tởm cùng trở ngại, như thế đã đủ chưa?

Ban đêm.

Tiếng rên rỉ mờ ám. Tiếng hơi thở đầy bối rối, lửa nóng từ bên ngoài truyền đến.

Tần Mộc Ngữ đã đóng cửa phòng, dùng chân bịt kín lỗ tai, nhưng vẫn có thể nghe thấy loại âm thanh này.

Ở phòng sát vách.

“Hạo... A... Chạm một chút... Quá sâu... Em chịu không được...” Nàng thống khổ mang theo khoái cảm, khóc lóc xin xỏ.

Tiếng thở ồ ồ cùng tiếng gầm gừ của nam nhân, thêm tiếng va chạm cơ thể cùng giao nhau kịch liệt, xuyên qua cửa phòng kiên cố đi vào trong tai nàng, hấn dừng mãnh ép nữ nhân trên người chuyển động, dùng miệng nhịp nhàng cùng kịch liệt mà âu yếm cô, thương yêu cô.

“Hạo... Dừng...” Cô gần như sắp bị hấn đốt thành tro, rời rạc chống đỡ.

Tần Mộc Ngữ ôm chặt lỗ tai, cuộn mình, nhanh chóng bị bức bách mà sụp đổ.

Van cầu các người... Nhanh chóng kết thúc đi... Kết thúc kiểu giày vò này đi...

*

Sáng sớm, sau khi hoàn tất khóa học trên trường, ngay lập tức đến công ty để tìm hiểu tình hình thực tế của Tần Thi, Tần Mộc Ngữ ôm sách đi đến bên chiếc xe, toàn thân đã mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn xinh đẹp khiến mọi cặp mắt xung quanh đều chú ý, nàng yếu ớt cuộn mình vào chỗ ngồi.

“Lái xe đi.” Nàng yếu ớt nói.

Thượng Quan Hạo ở bên cạnh, nhìn không ra biểu cảm gì, chỉ là thoáng hiện ra vẻ ôn nhu, cất giọng trầm hồi: “Tối hôm qua không ngủ được à?”

Sự ôn nhu như vậy khiến Tần Mộc Ngữ giật mình một cái, con người mắt mở to, nhìn cảnh sắc ở ngoài cửa sổ, cũng vì gần không được con mồi mới của thể xác và tinh thần. Đầu khê tựa phía trên, nàng khàn giọng trả lời: “Hai người buổi tối có thể nhỏ tiếng một chút không? Tôi phải ôn bài, vẫn còn rất nhiều tài liệu muốn xem... Tôi không ngủ được.”

Thượng Quan Hạo cười khẩy, đôi mắt lóe ra tia sáng óng ánh, giọng nói trầm thấp mà dễ nghe: “Chỉ là thiếu nam nhân thôi, có cần tôi giúp làm dịu đi cảm giác cô đơn của cô một chút không?”

“Thượng Quan Hạo...” Nàng cắn môi, cuối cùng chậm rãi phun ra vài chữ.

Con mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mà hung ác nham hiểm của nam nhân nhìn lướt qua thân ảnh của nàng trong kính chiếu hậu, đợi nàng mở miệng.

“Tôi thừa nhận lần trước là tôi làm, được chưa?” Nàng nhẹ giọng nói, từng chữ từng chữ rõ ràng, ngón tay tái nhợt mà tinh tế ôm lấy sách vở, “Tôi nói tôi xin lỗi, anh có thể đừng chia mũi nhọn vào tôi khuấy động tôi nữa có được không?... Chuyện tôi thích anh, đừng làm phá hỏng nó thêm nữa...”

Khi dừng lại ở câu nói cuối cùng, trong đôi mắt nàng đã có chút ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Giả Bộ Thanh Thuần Làm Gì?

Về âm trầm nhọt nhọt của Thượng Quan Hạo càng tăng thêm khí sắc anh tuấn, đôi mắt tản ra nguy hiểm mị hoặc, nụ cười ưu nhã mê người, giọng nói lạnh như băng: “Cuối cùng cũng thừa nhận rồi phải không? Tôi còn tưởng cô vẫn sẽ vờ vịt, tiếp tục làm thiên sứ thuần khiết chứ...”

Lông mi dài của Tần Mộc Ngữ run lên, mang vẻ u sầu đến động lòng người.

Nàng trầm mặc, sâu sắc kích động Thượng Quan Hạo.

“Chẳng qua cũng chỉ là cảnh ân ái mãnh liệt trong đêm tối cũng khiến cô chịu không được sao?” Hắn cười khẩy, tiếp tục lái xe, “Trước khi cô trở về, chỉ cô mỗi tối đều có thể hưởng thụ như vậy, cô ấy rất đẹp cũng rất đầy đặn, dù không đủ nhiệt tình, nhưng từ từ sẽ làm cô ấy chủ động nhiệt tình hơn...”

Sách vở rơi trên mặt đất, Tần Mộc Ngữ đột ngột bưng kín hai tai, bị kích động mà đỏ mặt, trong mắt một mảnh ẩm ướt.

“Đừng nói nữa...”

Thượng Quan Hạo thắng xe lại, tự ý dừng xe ở khúc rẽ.

“Cô muốn thử một chút sao?” Hắn nghiêng người qua, các ngũ quan tinh xảo sâu sắc tản ra mị hoặc, giọng nói cũng rất lạnh, cười nhạt nhẽo nhưng đôi lại càng âm lãnh, “Tôi còn tưởng cô nghe được loại âm thanh như tôi qua sẽ phải hưng phấn lắm chứ, vờ thanh thuần làm gì? Ngay cả việc hạ độc chị cô còn làm được, cần gì phải tỏ ra không biết gì?”

Ngón tay hắn nguy hiểm dò xét, vén vài sợi tóc mềm mại vương trên trán nàng, mang theo con phần nộ lãnh liệt đột ngột hôn lên, nàng thét lên kinh hãi, hắn siết chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, ngón tay hung hăng ngoào du vuốt ve viền áo nàng. Xuyên nhập, chạm vào da thịt mềm nhẵn tinh tế của nàng.

“A—!” Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, yêu kiều đầy cảm dỗ. Thân thể lún sâu vào ghế ngồi, liều mạng né tránh.

Thượng Quan Hạo giữ trụ vòng eo không cho nàng trốn tránh, cánh môi trượt xuống, mang theo ngọn lửa giận dữ bùng cháy lấp kín cánh môi nàng, đem toàn bộ thanh âm của nàng mà nuốt vào, bằng một tay cường ngạnh ôm trọn phía sau lưng, siết chặt vai nàng, khéo léo chạm vào phần phía dưới áo lót mỏng mềm mại. Sờ soạng triệt để thân thể đẹp đẽ nhưng mỏng manh của nàng.

“Không muốn... Thượng Quan Hạo. Dừng!! Hãy thả tôi ra!” Nàng run rẩy né tránh, sợ hãi đến run rẩy mà gào lên.

Thượng Quan Hạo chặt chẽ giam giữ thân thể nàng, bên cạnh nàng không lên tiếng, hôn càng thêm sâu.

Cái miệng nhỏ đỉnh hương ngọt ngào mềm mại, khiến người ta thêm phần say mê, hương vị hôn môi của nàng còn tuyệt hơn so với lần cường hôn trước đó. Hắn giữ chặt cái ót sau của nàng, hôn càng thêm say sưa, thăm dò ngực nàng. Y phục, ngón tay cứng rắn thon dài mạnh mẽ mở ra, hung hăng kéo. Nhào nặn thứ mẫn cảm dồi dào trắng muốt bên trong. Thỏa mãn!

Cảm giác tuyệt vời kia khiến Thượng Quan Hạo run lên, toàn thân mê mẫn say sưa. Cộng thêm cảm giác trơn mịn mượt mà. Lửa dục vọng như bị khiêu khích cháy lên mãnh liệt tràn trề.

Hắn tự nói với chính mình, chẳng qua chỉ là trừng phạt nàng, trừng trị lòng dạ độc ác giả nhân giả nghĩa của nàng mà thôi! Một cách tham lam, lực đạo càng mạnh hơn!

“Không. Muốn... A!...” Tần Mộc Ngữ nức nở, thanh âm bị hắn nuốt tươi.

Chưa bao giờ hắn bị kích thích mãnh liệt như vậy. Ngực hắn nổi lên con kích động nóng bỏng cùng đau nhức. Miệng mở ra, Tần Mộc Ngữ chỉ cảm thấy thất lưng nhanh chóng bị hắn man rợ bóp chặt, bị ép buộc ngửa đầu nghênh đón sự cướp đoạt cuồng phong của hắn, đầu lưỡi tê dại mê say, náo càng ngày càng thiếu khí!

“Không...” Cảm giác ghệt thờ quét qua, trái tim nàng phải gánh chịu nỗi uất ức. Nỗi nhục nhã cùng chua xót cũng bị bức bách đến cực điểm, tay gắt gao níu chặt áo sơ mi hắn, rốt cuộc cũng mất đi sức lực tranh đấu cuối cùng, nhận thức được đang bị hắn giam giữ trong ngực mà hung hăng giày vò. Làm nhục!

Mãi đến khi cảm giác được chút vị đắng từ nàng, hắn mới chậm rãi giảm bớt động tác kịch liệt.

Con người mất mang theo tia sáng khao khát cùng hủy diệt, sâu đen như mực, mắt mở to như thạch hắc diệu (*), nhìn tiểu nữ nhân trong lòng sắp bị ngạt thở.

Nàng khóc, nước mắt tuôn rơi, ngấm vào khoe miệng.

“...!” Thượng Quan Hạo chợt lấy lại tỉnh táo!!

—Hắn vừa mới làm cái gì thế này?!!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tàn Mộc Ngữ, Cô Không Xứng!

Thật quá rõ ràng, hắn cư nhiên mất kiểm soát với nữ nhân ngoài Cẩn Lan.

Trong đôi mắt thâm thúy như biển sâu gió nổi mây phun, cực tốc biến ảo, Thượng Quan Hạo rút bàn tay đang ở trên da thịt nàng. Cách xa, hơi thở hỗn hển thô kệch, còn không có phản ứng nhiều, trong lòng đang run rẩy, đột ngột mở cửa xe!

“Bang!” Một tiếng, Thượng Quan Hạo giữ lấy cửa xe, tàn nhẫn túm lấy cơ thể nàng, lạnh lùng gỡ bàn tay nàngra khỏi tay cầm.

Con người mắt lạnh liệt mà hung ác nham hiểm dừng ở nàng, hắn nghiêng răng hỏi : “Cô đi đâu?”

Toàn thân Tàn Mộc Ngữ run rẩy, tinh thần sụp đổ, con người mắt còn vương chút lệ : “Anh buông tôi ra, tôi muốn xuống xe, ngay lập tức xuống xe!!”

Thượng Quan Hạo dừng ở cánh môi bị hôn đang sưng đỏ của nàng, cười khẩy, cúi đầu nói: “Tàn Mộc Ngữ, tôi chẳng qua là chỉ dạy một chút cho cô nhận thức được mùi vị của thế giới người trưởng thành, bù đắp khoảng không cô đơn tình mịch, cô chống cự làm cái gì nào?”

“Anh cut ngay!!” Nàng thét đến chói tai, nước mắt nóng bỏng rơi xuống, ra sức lấy tay hắn đang dây dưa trên cánh môi nàng, dùng một lực đạo hung hăng chà xát, mang theo thanh âm nức nở lớn tiếng tố cáo, “Vì sao phải chạm vào tôi... Vì sao phải làm nhục nhã tôi! Tôi đã xin lỗi rồi anh còn muốn thế nào?! Anh không được dùng bàn tay đã chạm qua chị tôi mà chạm vào tôi... Không được!”

Toàn thân nàng đều run rẩy, áo ngực lỏng lẻo lộ ra, nàng ôm lấy ngực, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi trên váy nàng.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm trầm từ từ trở nên tái mét, cười lạnh, con mắt như thạch hắc diệu nhìn chăm chăm vào nàng, tay giữ bên hông nàng : “Tôi chạm vào cô thì thế nào? Cô tự cho rằng mình là thánh nữ, không ai được chạm vào đúng không?”

Nói xong, hắn túm lấy cổ tay nàng, bàn tay lại lần nữa với tốc độ nhanh như chớp xâm nhập vào trong quần áo nàng!

“A!” Tàn Mộc Ngữ thét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, kịch liệt run rẩy nắm cổ tay hắn không cho hắn làm bậy, “Không được!...Thượng Quan Hạo, buông tôi ra, anh không được chạm vào tôi! Không được!!”

Giọng nói thanh liệt của nàng đã sớm biến điệu, kịch liệt sợ hãi cùng nhục nhã run rẩy không ngớt, nước mắt tuôn rơi.

Bị ép buộc lần nữa, cơ thể mỏng manh của nàng như đã chết đi phân nửa.

Thượng Quan Hạo mắt như hồ sâu, hiện lên một tia sáng chói lóa, bao phủ lấy nàng, lạnh liệt dần dần tràn ra.

“Cô tốt nhất hãy nhớ cho kỹ, bốn phận của cô là làm cho tốt chuyện ân ái này, không được đụng đến Cẩn Lan, nếu để tôi biết cô làm tổn thương cô ấy một lần nữa, tôi sẽ trừng phạt gấp trăm lần, cô hiểu chưa?!”

Cuối cùng hắn cười lạnh nói : “Còn nữa, tôi cùng người phụ nữ của tôi làm cái gì cô không có tư cách xen vào, cũng không được nói thích tôi—Cô, Tàn Mộc Ngữ, không xứng đáng!”

Nói xong, lúc này hắn mới chậm chậm ngồi trên chỗ lái xe, tàn nhẫn đóng cửa xe lại, để phòng nàng lại lần nữa bỏ chạy.

Xe chậm rãi chuyển động.

Bên cạnh người đàn ông giống như mãnh thú, nàng sợ hãi run rẩy, cuộn mình vào bên trong ghế ngồi, ngón tay xanh nhạt vòng lấy ôm chặt phía sau lưng... Áo ngực mở, nhưng nàng cư nhiên không có cách nào móc nó lại!! Vì hắn ở bên cạnh... Nàng không dám!

*

Trong phòng tối, Tàn Cẩn Lan bưng một chén rượu hồng chăm chú theo dõi đoạn ghi hình kia, sắc mặt dần dần tái nhợt.

— Ở chỗ đó, cánh tay to lớn mạnh mẽ của người đàn ông đem tiểu nữ nhân giữ chặt trong lòng ngực, kịch liệt mà mạnh mẽ hôn nàng, bàn tay hung hăng cầm nắm nơi đầy đà của nàng. Tiếng hơi thở cũng rõ ràng mà bay ra, kịch liệt kích động dây thần kinh con người.

“Á...” Tần Cẩm Lan cười giận dữ, khuôn mặt rất nóng, đáng cười có chút dữ tợn, chậm rãi vươn tay chạm vào màn hình là thân thể hai người đang quần lấy nhau kịch liệt. Lần đầu tiên cô làm những thứ tồi tệ đến như vậy, cô cứ nhiên cài đặt camera trên xe của Thượng Quan Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Muốn Ra Tay Sao?

“Tần Mộc Ngữ... Cô có thật là em gái của tôi?” Ngón tay Tần Cẩm Lan vuốt ve cô gái trên màn ảnh, buồn bã hỏi, nụ cười hung ác có chút âm lãnh, “Sao cô lại dễ tiện như thế... muốn cám dỗ nam nhân của tôi?”

Video này rất rõ nét và sống động, nên dĩ nhiên không nghe được tiếng cô đang nói.

Tần Cẩm Lan chậm rãi đứng dậy, nhìn vào màn hình nhỏ đang chiếu, cười lạnh một tiếng tao nhã đem ly rượu uống vào bụng, nâng tay lên, đột ngột hung hăng ném cái ly vào màn hình vang một tiếng “Bốp”, vỡ tan tành!!

Cái ly bị ném vỡ thê thảm, một chút rượu còn sót lại bên trong chảy ra, âm thanh tanh tách của nguồn điện đột ngột cắt đứt.

Trong phòng càng trở nên tối đen, chỉ có ngọn đèn nhỏ vẫn còn sáng.

“Tôi đã nói rồi mọi thứ đều có thể, nhưng Thượng Quan Hạo thì không được! Anh ấy là của tôi!!!” Tần Cẩm Lan quay đầu về phía cái màn hình bị phá hỏng, hai tròng mắt đỏ tươi, tiếng gào thét the thé, “Cô là con đàn bà không biết xấu hổ, cô đoạt tất cả mọi thứ của tôi! Cái gì cũng muốn đoạt mất!! Tôi sẽ khiến cô phải trả giá!!”

Tiếng la hét đáng sợ xé rách toàn bộ gian phòng.

*

Bên trong phòng làm việc lạnh lẽo, một thân ảnh cao ngất chậm rãi đi vào.

Trong phòng có vài người đang đứng, thấp giọng thảo luận điều gì đó, vừa thấy hắn đi đến lại cẩn trọng không lên tiếng, nhìn hắn chậm rãi đứng lại điềm tĩnh, một người đàn ông trung niên lộ vẻ mặt mừng rỡ, mở miệng nói: “Thượng Quan Hạo tiên sinh, hiện tại chúng ta đã nắm giữ ít nhất 40% cổ phần Tần Thị, chẳng qua là trên danh nghĩa cổ đông, nếu ngài bằng lòng, chúng ta có thể công bố với giới truyền thông tin tức này, Tần Chiêu Vân hiện tại đang ở trong bệnh viện, quyền lực Tần Thị lại nằm trên tay một tiểu cô nương mới vừa thành niên, đây là cơ hội tốt cho chúng ta!”

Những người chung quanh đều sôi nổi gật đầu: “Đúng vậy!”

“Chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều năm, cuối cùng thời cơ cũng đã tới, Thượng Quan Hạo tiên sinh...”

Một tiếng ồn nhẹ, con người mắt đầy thâm ý của Thượng Quan Hạo đưa lên, quát thốt đảo qua nhóm người trong phòng làm việc đang còn rất sôi nổi, ý chỉ chiến đấu sục sôi, bọn họ nói quả thật không sai, mười năm chỉ cần một nhát kiếm, hiện tại là thời cơ tốt nhất.

Như vậy là hiện tại muốn ra tay sao?

“Không cần phải nói những điều này ta biết rõ.” Tiếng nói nam nhân nồng đậm trầm thấp mang theo từ tính, khiến tiếng ồn trở lại tĩnh mịch.

Thần sắc không lộ ra, chậm rãi đi đến cửa sổ, ngón tay thon dài chạm vào cánh hoa bách hợp, nhìn ra phía bên ngoài.

— Thân ảnh mảnh nhỏ yếu ớt của Tần Mộc Ngữ đi qua đi lại giữa các vách ngăn, cầm tập văn kiện, hướng về phía từng nhân viên hỏi ý kiến, thần sắc cẩn thận chăm chú. Tần Cẩm Lan không hiểu rõ nghiệp vụ công ty nên không trợ giúp, chính nàng phải tự lực học tập, rất vất vả, rất khó khăn. Như chú chim non tự học cách bay, dù cho toàn thân bị ngã đến thâm tím, cũng phải kiên trì.

Nàng nhất định phải học những điều này.

“Cảm ơn bạn, tôi biết rồi!” Tần Mộc Ngữ ghi lại vào sổ ghi chép, hướng về phía nhân viên lộ ra nụ cười ấm áp rực rỡ.

“Đừng có khách khí như vậy, Tần tiểu thư, cô như vậy chúng tôi lại cảm thấy vừa mừng vừa lo mất!” Các nhân viên tán thưởng nghị lực cùng vẻ cứng cỏi của nàng, cũng cười trêu ghẹo nàng, “Cô cứ học từ từ, công ty có chúng tôi, sẽ không sụp đổ đâu!”

Nàng gãi đầu xấu hổ, con ngươi mắt trong vắt một mảnh ngưng ngưng cảm kích : “Vây là tốt rồi, tôi chỉ sợ còn cần một khoảng thời gian để tìm hiểu mọi thứ, nên cần sự giúp đỡ của mọi người nhiều hơn!”

“Tàn tiểu thư, không thành vấn đề!”

Bầu không khí bên ngoài hài hòa ấm cúng khiến cho Thượng Quan Hạo có chút xúc động, con ngươi mắt thâm thúy nhìn tiểu nữ nhân thuần khiết như bông hoa dành dành, hương vị trên người nàng đã dần dần thay đổi, môi nàng, cổ nàng, còn có một vài sợi tóc vương trên khuôn mặt nàng... Đều có thể khiến người khác mờ mắt.

“Về việc tuyên bố trên các phương tiện truyền thông hãy hoãn lại, tạm thời không cấp bách,” Giọng nói Thượng Quan Hạo chậm rãi trong trẻo nhưng lạnh lùng, buông tay ra khỏi cánh hoa bách hợp, “Cứ như vậy đi, trước tiên giải tán...”

“Ta sẽ không cho các người chờ lâu lắm đâu.” Hắn cuối cùng thấp giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Buông Tha Tôi Đi

Tần Mộc Ngữ chính thức tiếp nhận Tần Thị tại bữa tiệc được tiến hành vào ba ngày sau đó.

Dài ruy-băng từ phía sau lưng vắt qua, tầng tầng lớp lớp mà cột chặt, màu vàng nhạt của lễ phục làm nổi bật vẻ non nớt lại vừa chín chắn, Tần Mộc Ngữ đỏ mặt quay đầu lại hỏi : “Tiểu Tình có áo khoác cho tôi không, lễ phục này... trễ ngực quá!”

Tiểu Tình chạy tới, không những không mang giúp nàng áo choàng, ngược lại còn kéo tay nàng đang che trước ngực : “Trời ơi Tiểu thư, cái gì đẹp thì phải phô ra cho người ta xem, có ai giống chị bẽ ngoài đơn giản thế này, chị không thấy mọi phụ nữ đều để lộ ra à? Còn không cố ép nó ra ấy chứ, đừng che giấu, cứ như vậy, cực kỳ đẹp nha!”

Tần Mộc Ngữ có chút xấu hổ, lông mi cong dài buông xuống, vẫn còn cảm thấy lộ liễu quá mức, nàng thực sự không quen.

“Được rồi, Tiểu thư, Chị có thể ra ngoài được chưa!!” Tiểu Tình chấp hai tay lại, con mắt như đang cười.

...

Một góc của tiệc rượu, Thượng Quan Hạo nhìn theo Tần Mộc Ngữ đang ở bên cạnh Tần Chiêu Vân, nàng còn mặc một bộ váy màu vàng nhạt trễ ngực rất gợi cảm, ánh mắt dần lạnh lẽo — nàng chẳng lẽ không biết, có biết bao nhiêu ánh nhìn nam nhân như lang sói trần trọc trên người nàng?

Nàng quá giản đơn hay có ý như vậy? Không quyến rũ người khác thì không sống nổi à?

Lạnh lùng rót một ly rượu, Thượng Quan Hạo xoay người rời khỏi.

Do uống rượu hơi nhiều đầu óc Tần Mộc Ngữ có chút quay cuồng, chạy về phòng nghỉ ngơi, lần mò bật công tắc điện, đèn vừa sáng thì thấy một thân ảnh sắc đen cao ngất đứng trước mặt mình, nàng chợt hoảng sợ, đến khi nhìn thấy rõ mặt người này thì nỗi sợ hãi càng dâng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo một trận tái nhợt, Tần Mộc Ngữ cố gắng ổn định nhịp tim đang đập hỗn loạn mãnh liệt, run giọng hỏi : “Thượng Quan Hạo, anh đến đây làm gì?”

Thượng Quan Hạo chậm rãi xoay người, đôi mắt thâm sâu như biển, đi đến trước mặt nàng, giọng nói lạnh lùng trầm thấp : “Tôi đến chúc mừng cô, cuối cùng cũng có thể chính thức tiếp quản Tần Thị, từ nay về sau nơi đây chính là thế giới của cô rồi.”

Hắn lạnh nhạt nói, mang theo ý mỉa mai, Tần Mộc Ngữ biết rất rõ, hắn vẫn là bất bình thay cho chị.

“Thượng Quan Hạo, mặc kệ anh có tin hay không, tôi căn bản không muốn gánh vác sự nghiệp ở Tần Thị.” Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng hít một hơi, đôi mắt trong veo như mặt nước, “Tôi hiện tại đã hiểu muốn giành được quyền lực và giàu sang đổi lại phải chịu hy sinh rất nhiều, trước đây tôi chỉ có một ước muốn là được chơi violon cả đời, nhưng chẳng còn cách nào khác, giấc mơ của tôi rồi cũng tan vỡ, đặt lên vai tôi quá nhiều sứ mệnh và trọng trách. Tôi là con gái của Tần Chiêu Vân, tôi yêu ba tôi và chị tôi, bọn họ muốn tôi như vậy thì tôi phải như vậy thôi.”

Nàng không thẹn với lòng mình, khuôn mặt trong vắt sáng bóng : “Anh không cần chúc mừng tôi làm gì, tôi biết anh hận tôi.”

Con ngươi mắt Thượng Quan Hạo khẽ rung lên, đột ngột ôm chặt lấy thắt lưng nàng đặt nàng vào trong lòng!!

Khoảng cách quá gần khiến Tần Mộc Ngữ kinh hãi, con mắt sâu sắc dừng ở khuôn mặt tuấn tú đang được phóng đại trước mắt, cảm giác phòng bị liên tục xuất hiện : “Thượng Quan Hạo... Anh...”

“Vậy còn đối với tôi? Cô bây giờ còn thích tôi sao?” Dung mạo mỉa mai của hắn buông xuống, chạm vào khuôn mặt mềm mại còn đang bản thân của nàng, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước, khiến cả người nàng quá sợ hãi mà run rẩy, “Để tôi xem xem sự yêu thích của cô duy trì được bao lâu, để xem rõ mặt như thế nào?”

Tần Mộc Ngữ không nghĩ tới hắn sẽ hỏi những điều này.

Nàng căng thẳng mà sợ hãi, muốn tránh, nhưng hắn không cho, chớp mũi kia ấm áp mềm mại mà lại mát lạnh, phảng phất giống như một đôi tình nhân.

“...Thượng Quan Hạo,” Tần Mộc Ngữ thật sự không thể chịu đựng được nữa, khó nhọc gọi tên hắn, con ngươi trong vắt mở to, nhìn về phía hắn, “Tôi nói một lần cuối cùng, tôi không hãm hại chị mình, tôi thích anh nhưng tôi sẽ không tước đoạt của chị ấy, tôi sẽ không bao giờ — anh buông tha cho tôi đi, không nên làm những chuyện xúc phạm đến tôi...”

Mặt nàng rất hồng rất nóng, nhưng con mắt lại kiên cường trong veo như trước, khuôn mặt nhỏ nhắn khó có thể che khuất được nỗi đau đớn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hãy Đem Tôi Đi Đi

Ánh mắt Thượng Quan Hạo vốn có chút ôn nhu, dần trở nên lạnh lẽo, càng lúc càng lạnh đến thấu xương, như băng đá!

Khóe miệng khẽ nhếch lên, hắn chậm rãi cười khẩy : “Sẽ không đoạt của chị tôi — nghe ghê gớm thật... Bất quá Tần Mộc Ngữ à, ai sẽ tin cô rộng rãi như vậy!”

Nàng cả kinh, hắn cũng rất nhanh cầm bả vai nàng từ trong ngực hắn đẩy ra!

Bước chân Tần Mộc Ngữ lao đảo, khi đụng vào cánh cửa mới dừng lại, thất lưng bị tay nắm của cánh cửa đánh trúng, nàng bị đau nên khẽ kêu lên một tiếng, run rẩy đỡ lấy cánh cửa, con mắt rõ ràng sợ hãi dừng ở vẻ mặt phức tạp của hắn.

“Hào Hào mà hưởng thụ tiệc rượu của cô, vui vẻ một chút,” Thượng Quan Hạo chậm rãi đi về phía nàng, con ngươi mát buông xuống sắc lạnh như hàn băng, “Tôi chỉ e là cô sẽ không chịu nổi mùi vị của địa ngục khi bị ném xuống từ trên mây...”

Hắn thâm ý nói xong, không quan tâm nàng vẫn còn đang tựa trên cánh cửa, tự ý mở cửa đi ra ngoài.

Tần Mộc Ngữ lao đảo từ từ đứng vững lại, không hiểu rõ ràng những điều hắn đang nói, chỉ lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bị đau, một lát sau cơn đau nhức mới trở lại bình thường. Đầu óc nàng hỗn loạn, hắn đột nhiên bá đạo cùng thân mật như vậy khiến tay chân nàng phát run.

Lúc băng qua hành lang tối mờ mịt, nàng cuối cùng cũng hiểu những lời lẽ từ trong miệng của Thượng Quan Hạo, mùi vị từ trên mây rơi xuống địa ngục là cái gì!

Trong một góc tối, một đôi nam nữ đang kịch động. Ác liệt mà quấn bện lấy nhau. Quấn quít lấy, phía dưới. Nửa thân giao nhau. Cùng một chỗ kịch liệt mà rung động.

Tần Mộc Ngữ hít một ngụm không khí!

Nàng hốt hoảng khi dưới lầu ánh đèn rực rỡ cùng tiếng ồn ào của đám đông, nhưng không có ai chú ý tới là cơ hội tốt cho việc hoan ái lén lút, nhưng mà là... mà là thân ảnh cao ngất kia, rõ ràng chính là Thượng Quan Hạo! Mà nữ nhân trong ngực hắn đang cắn môi ảm đạm, lại bị tốc độ va chạm kịch liệt trông cô có vẻ thỏa mãn mà ý thức trở nên tán loạn, chính là chị gái nàng, Tần Cẩm Lan!!

Đôi mắt cô quẩn rũ mềm mại như tơ, xoa đầu hắn, hơi thở hắn như bị xé toạc, cô mỉa mai kêu lên, nghênh đón sự chiếm giữ kịch liệt như mãnh thú của hắn.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh xuân quẩn rũ xác thực đến như vậy. Cảnh tượng mờ ám mỉa mai, Tần Mộc Ngữ bị kịch động mà hai chân mềm nhũn, đập vào nhau run rẩy, có phần đứng không vững, đầu nàng nổ tung phát ra một tiếng “ong ong”, không nghe được bất cứ thứ gì. Ngón tay hơi xanh xao đỡ lấy tay vịn cầu thang, nàng xoay người lao đảo mà chạy hướng xuống dưới lầu!

Một mảnh ánh đèn chói lóa lác lác dữ dội, cơ thể nhỏ nhắn của nàng đâm vào vòm ngực rộng của người nào đó phát ra một tiếng “bịch”.

Một tiếng huýt sáo đột ngột vang lên —

“Tiểu Mộc Ngữ, đây là lần đầu tiên em nhảy vào ôm lấy ngực tôi, thật khó ha?” Tiếng pha trò cười đùa vang lên đỉnh đầu.

Tần Mộc Ngữ ôm lấy cái trán bị đụng vào đau nhức, con mắt gương lên, mới nhìn vào chủ nhân của khuôn mặt tuấn tú kia, hóa ra là Ngự Phong Trì.

“Làm sao vậy? Kích động nói không nên lời à?” Bàn tay rắn chắc của Ngự Phong Trì lắc lắc trước mắt nàng, khoác trên người chiếc áo sơ mi ngoài cùng là áo khoác đen khiến hân toát lên khí chất tài hoa mà quý phái, “Tôi không mặc gì cũng rất đẹp trai nha, Tần Mộc Ngữ em hiện tại lại có thể nhìn tôi đến ngây người như vậy?”

Tần Mộc Ngữ cuối cùng cũng bừng tỉnh trước lời lẽ trêu chọc của hân.

Trên chóp mũi một trận chua xót mãnh liệt —

Mềm mại nắm lấy tay, đôi mắt trong suốt tràn ngập thống khổ, run giọng nói : “Hãy dẫn tôi đi, tôi không muốn ngu ngốc ở chỗ này nữa, không muốn nhìn thấy bọn họ nữa... Anh dẫn tôi đi đi...”

Trong nháy mắt tay nàng chỉ chạm vào lòng bàn tay hân, một trận tê tê dại dại, khiến Ngự Phong Trì thoáng chốc mê say.

“Được,” tưởng như đó là tất cả những gì hân muốn, lòng bàn tay rộng của hân ngược trở lại mà cầm lấy tay nàng, cúi đầu nói, “Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua nhìn thấy em lần này tội nghiệp như vậy mà cầu xin tôi, tôi giúp em một lần... Tại sao lòng yêu thích của tôi đối với em không giảm đi chứ?”

Nói xong, Ngự Phong Trì ôm lấy cả người nàng, cởi áo khoác phủ lên đầu nàng, trước khi nàng phản kháng ôm chặt nàng lần nữa nói giọng khàn khàn : “Đừng vén lên, cha em đang ở phía trước sảnh, tôi cứ như vậy sẽ mang em đi ra ngoài, đừng lên tiếng, nghe không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cảm Giác Giống Điều Gì?

Tần Mộc Ngữ giật mình, nắm lấy y phục của hân : “Anh muốn làm gì?”

Ngự Phong Trì cười mỉ hoặc, đôi mắt sắc đen như mực lóe ra ánh sáng lung linh mê muội, ôm chặt nàng, cúi đầu bên tai nàng nói : “Mang em trốn à!” Hân sớm có thể nhìn ra, bầu không khí thế gia hào phú ngọt ngào như thế này đã sắp bức điên tiểu nữ nhân thanh thuần như nước này.

Nói xong hân ôm lấy vai nàng kéo vào lòng mình, đi thẳng xuống các bậc thang xuyên qua đám khách khứa rộn ràng nhộn nhạo, khoe môi từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên nụ cười mê người; hân vốn rất nổi danh nhưng dù các mỹ nữ quý phái lên tiếng chào hân quyến rũ, hân cũng không thèm để ý, vẫn nắm chặt lấy thắt lưng nàng, để có thể được kề sát cùng nàng.

Toàn thân đột ngột mát lạnh, bầu không khí lạnh nhè nhẹ từng đợt kéo tới, bọn họ đã đi ra khỏi phòng khách.

Ngự Phong Trì đi đến phía sau bụi hoa, lướt bỏ mấy cành lá, giật lấy cái mũ ném qua nàng : “Đội lên! Theo tôi đi ra ngoài!”

Tần Mộc Ngữ ngạc nhiên nhìn cái mũ trong tay, lại tiếp tục kinh ngạc khi nhìn thấy hân dắt ra một chiếc mô tô cỡ lớn, bắt kham mà sai bước đến, hướng cái cằm về phía nàng : “Lại đây!”

Nàng do dự đi qua, giọng nói mát lạnh “Anh lái xe này như thế nào?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, tiểu nữ nhân của tôi, em lại kéo dài thời gian rồi, mọi người trong Tần Thị mà phát hiện ra Nhị tiểu thư mất tích, đến lúc đó em có muốn chạy cũng không được...” Con mắt Ngự Phong Trì lúc mỉm cười rất mê ly, kéo cổ tay nàng qua, “Mang mũ bảo hiểm đi, ngồi ở phía trước nhé.”

Tần Mộc Ngữ muốn giãy dụa, đôi mày mỏng hơi nhăn lại : “Anh đừng gạt tôi, chỗ ngồi không phải thường ở phía sau sao?”

“Đó là vì mấy chiếc xe đó không tốt, mới dần dần đặt chỗ ngồi ở phía sau!” Ngự Phong Trì xấu xa châm biếm, khoe miệng tiêu soái tức giận giật nhẹ, “Có rất ít chiếc xe có chỗ ngồi ở đằng trước.”

Tần Mộc Ngữ bán tín bán nghi, thế nhưng nàng mơ hồ đã có thể nghe được thanh âm có người kinh hô nàng mất tích ở phía sau, nàng vội vàng cầm cái mũ đội lên, còn chưa kịp phản ứng đã bị Ngự Phong Trì nắm ở thắt lưng, kiên định ép buộc đặt nàng ở phía trước, ánh mắt hân lấp lánh, cười yếu ớt cúi

đầu nói : “Loại cảm giác này thực sự xưa nay chưa từng có thật là tốt, như là bỏ trốn với em. . .”

“...Ngự Phong Trì!” Nàng nhú mảy tức giận mắng.

“Tôi đây...” Hấn đưa tay vuốt lấy chóp mũi yêu kiều của nàng, “Em cần gì hay gặp khó khăn gì thì hãy tìm đến tôi nhé.”

Nói xong, hấn khởi động xe, đạp xuống dưới một phát, chiếc xe dữ dội loạn choạng một chút, nhanh như chớp phóng ra ngoài.

Tần Mộc Ngữ theo bản năng đang cảm mũi sát tiến sát vào trong ngực hấn, nghe được trên đỉnh đầu có tiếng cười nhẹ như không, cảm thấy mỗi lần ở cùng nam nhân này đều là kinh tâm động phách, hấn phóng túng ngang ngạnh cùng cao ngạo như vậy hóa ra cũng có vài điểm tốt.

Nàng yêu Thượng Quan Hạo song song là nỗi sợ hãi, nàng sợ hấn.

Mà Ngự Phong Trì đôi khi đáng ghét muốn chết, nhưng những lúc nàng đau khổ vô lực cũng chỉ có hấn mới có khả năng giúp nàng thả lỏng.

Trên đường quốc lộ gió thổi tới lạnh đến thấu xương —

“Ngồi trên loại xe này có cảm giác gì?” Ngự Phong Trì bên tai nàng lớn tiếng.

“Anh chạy chậm một chút đi!” Nàng đón lấy cơn gió lạnh khó khăn la lớn.

Ngự Phong Trì cười ra tiếng tiếp tục hỏi : “So với tên Quan Hạo kia thì thế nào? Em thích hấn chờ hay là tôi chờ?!”

“... Anh đừng đề cập đến anh ta nữa!” Trong ngực nàng có chút đau đớn nhú mảy la lên.

Ngự Phong Trì bên môi bắt đầu cười tà ý, nắm lấy tay lái đột ngột lắc lư một chút, Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, nắm chặt lấy cái áo mỏng kiểu Âu Tây quý phái của hấn, Ngự Phong Trì lúc này mới cười lớn. Lúc Tần Mộc Ngữ đã phản ứng trở lại, đưa con mắt hung hăng lườm hấn, hấn đơn giản thu về một tay, giữ chặt lấy cái mũi của nàng, rất không biết xấu hổ mà cúi đầu lên thòm nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chuyện Này Anh Thật Biến Thái

“Ngự Phong Trì! Anh...” Tần Mộc Ngữ thấp giọng kêu một tiếng né tránh, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, đẩy mạnh cầm hấn ra.

Ngự Phong Trì vì bị đẩy mà lao đảo người, không khống chế tốt tay lái, chiếc xe phần khối lớn suýt lộn ngược, hai tay hấn vội vàng giữ lại, nhưng vẫn không kịp, chỉ có thể nhanh chóng phanh lại, chiếc xe máy cỡ lớn đột ngột té lăn quay trên mặt đất!

Ngự Phong Trì ôm chặt tiểu nữ nhân trong lòng, một trận quay cuồng trời đất cùng những cú va chạm kịch liệt nhưng nàng vốn được bảo vệ quá chặt chẽ, chiếc xe nằm ngổn ngang trên mặt đất, hấn ôm nàng lăn lông lốc vài cái, khó khăn dừng lại trên mặt đường. . .

Một tiếng nổ lớn giữa đêm khuya trên đường quốc lộ rất hãi hùng đáng sợ.

...

Trong bữa yến tiệc linh đình, một vệ sỹ về mặt tiêu điều xác xơ đi tới, đối diện với Quan Hạo thì thào vài câu.

Khuôn mặt như điêu khắc của Thượng Quan Hạo tuần dật phi phàm, trong nháy mắt trở nên nặng trĩu.

“Chuyện khi nào?” Hấn buông chén rượu xuống, giọng điệu lãnh liệt mà hướng về phía đám người kia đi tới.

“Khoảng nửa giờ trước, thiếu gia nhà họ Ngự mang nàng đi!”

“Nhiều người như vậy mà không xem chừng được một mình cô ta, thật là một lũ vô dụng!” Hấn sai bước phóng đi rất nhanh, giọng nói trầm thấp lạnh như hàn băng.

“Đạ... Thượng Quan Hạo tiên sinh, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Trong lồng ngực bị kéo căng như búa tạ nổi trống dồn dập, sắc mặt Thượng Quan Hạo trở nên xơ xác tiêu điều, nhìn lướt qua chiếc xe lăn của Tần Chiêu Vân bên cạnh là Tần Cẩm Lan, lạnh giọng mở miệng : “Chuẩn bị một chiếc xe, không nên kinh động đến chủ tịch cùng Tần tiểu thư, ngay lập tức!”

“Dạ!”

Bầu không khí trong tiệc rượu vẫn sôi nổi như trước, tiếng động lớn ồn ào náo nhiệt, không ai chú ý trong góc phòng nhỏ xảy ra chuyện gì.

...

Chiếc xe máy rơi ngay bên cạnh rung động dữ dội, Ngự Phong Trì có cảm giác vị cảm xuống đất.

Hắn nhiều năm được mệnh danh là tay đua cấp cao, mẹ nó như thế này thì thật quá mất mặt.

Đầu đau buốt như muốn nứt ra, khóe miệng vẫn còn rỉ máu âm ỉ, Ngự Phong Trì cắn răng chịu đựng, một tay chống vào ngực đỡ thân người: “Có sao không?... Bị thương chỗ nào cho tôi xem một chút?”

Tần Mộc Ngữ kêu đau rên rỉ, dưới sự trợ giúp của hắn mà tháo cái mũ xuống, vài sợi tóc rối tung nhưng vẫn mỹ lệ rơi là tả.

“Đầu gối tôi bị đau...” Cái miệng nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, run rẩy nói một câu.

“Đầu gối?!” Ngự Phong Trì khẩn trương mà mặt mũi cũng trắng bệch, vội vàng ngồi xổm xuống xem cái đầu gối của nàng — da thịt trắng nõn trơn bóng óng ánh bị cọ xát mà rách một mảng lớn, máu chảy ra, theo cẳng chân mà chảy xuống.

“Chết tiệt...” Sắc mặt hắn tái nhợt thấp giọng rủa một tiếng, nghĩ muốn lập tức cầm máu cho nàng, nhìn quanh một vòng nhưng không có cái gì có thể dùng được, đành xé rách nếp váy của nàng, đem quần chặt cái đầu gối của nàng, nhìn đáng điệu nàng cắn môi chịu đau, nỗi đau đớn trong lòng cũng hung hăng kéo đến.

“Đau không? Biết đau thì đừng lộn xộn, em xem tôi điều khiển xe tốt như thế, em đẩy tôi làm gì?!” Ngự Phong Trì cố ý nghiêm chỉnh nói.

Tần Mộc ngữ ngẩn con mắt lên, con mắt kính bắt đầu kích động đột ngột: “Ngự Phong Trì! anh nói chuyện không có đạo lý? Vì sao anh muốn hôn tôi!”

“Em nói tôi cái gì đạo lý?” Tay Ngự Phong Trì khống chế đầu nàng, để sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói, “Tôi thích em đương nhiên là chỉ muốn hôn em, ai cho em chống cự? Nếu đề tôi hôn thì tốt rồi không!”

“Anh thật quá biến thái...” Tần Mộc Ngữ nghe nói được yêu thích khuôn mặt cũng trở nên đỏ, thúc vào ngực hắn một cái.

“Thích em mà gọi là biến thái?”

“Anh so với biến thái còn biến thái hơn!” Đẩy hắn thế nào cũng không đẩy được hắn, hốc mắt không hiểu sao trở nên ẩm ướt, “Sao lại bắt nạt tôi? Tôi không làm sai chuyện gì, cũng không có lỗi với các người! Bắt nạt tôi rất gây nghiện sao? Vì sao tất cả các người đều khi dễ tôi?! Tránh ra!”

Nhìn thấy nước mắt nàng, Ngự Phong Trì lúc này mới trở nên luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thượng Quan Hạo, Là Tôi Sai Rồi

“Này...” Hắn bỗng nhiên ôm lấy nàng, đôi mắt sắc đen một mảnh đau thương hối hận, “Đừng náo loạn, tôi chỉ đùa với em thôi, em còn tưởng thật đúng không? Đừng khóc, tôi xin lỗi em, là tôi sai, là tôi có lỗi với em, được chưa...”

Vành mắt nàng hơi đỏ cũng khiến hắn kinh hồn bạt vía, hận không thể dùng tất cả khả năng có được để khiến nàng có thể không thương tâm.

“Rốp—!!!” Một tiếng chói tai sắc bén truyền đến.

Trái tim Ngự Phong Trì như bị buộc chặt, ôm lấy nàng, nhìn về phía ánh đèn xe, ánh sáng quá chói lóa khiến hắn không thể mở mắt, lấy tay che chắn, nói khẽ với nàng: “Chúng ta đang chặn đường, đứng lên trước đã, tôi đỡ em!”

Thế như thật không ngờ, chiếc xe kia dừng ngay bên cạnh họ.

Ngự Phong Trì nhìn thấy đèn xe từ từ tắt đi, ánh mắt phức tạp, trong ngực cơ hồ có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, khi nhìn thấy thân ảnh nam tử cao ngất lãnh khốc vô tình từ trên xe đi xuống, hắn quyết định lần này có chết cũng không giao lại Tần Mộc Ngữ, đêm nay, nàng là của hắn!

Tần Mộc Ngữ sợ đến nỗi không dám khóc lóc nữa, nhìn Thượng Quan Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo một mảnh thê lương hòa cùng sợ hãi.

Màn đêm chập chờn buông xuống, đầu gối nàng được cột lại bằng một mảnh vải tơ tằm màu vàng nhạt, còn có vết máu đỏ trượt xuống cẳng chân, sâu thẳm khiến trông ngực người khác đập loạn nhịp. Thượng Quan Hạo chậm rãi đến gần nàng, ánh mắt như thạch hắc diệu từ trên đầu gối nàng lạnh lùng mà chuyển đến khuôn mặt của tên nam nhân kia.

“Mới chịu chút kích động như thế mà đã nghĩ đến chuyện trốn chạy, không ngờ lại theo một kẻ như vậy mà bỏ trốn...” Giọng nói u lãnh mang theo từ tính của hắn, rất trầm thấp êm tai, “Thế nào, muốn lái xe đi tìm cái chết sao? Thật đúng là xúc động lòng người...”

Ngự Phong Trì nghe được những lời này khiến hắn bị kích động sâu sắc, hắn phảng phất như kẻ lưu manh lửa đảo hoàn toàn thất bại trước tên nam nhân kia, một chút khí phách cũng không giữ được, cười lạnh : “Chuyện quái gì đến ngươi, cô ấy thích, cho nên ta mới đem cô ấy ra ngoài. Thượng Quan Hạo, chẳng qua ngươi cũng chỉ là một con cầu nhà Tần gia thôi, ngươi ở chỗ này cần gì giả thành đại gia?”

Thượng Quan Hạo cũng nhàn nhạt cười khẩy, không để ý đến hắn, chỉ chậm rãi đến gần Tần Mộc Ngữ, nhìn mấy sợi tóc rối tung của nàng, dáng dấp như thiên sứ giáng trần, cúi đầu nói : “Trốn khỏi bữa tiệc nhận chức của chính cô, không màng đến tình thế, không nghĩ đến hậu quả, cô rốt cuộc là muốn cho cha cô khó xử, hay là muốn cho chị cô khó xử?”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, con ngươi trong veo đột ngột ngẩng lên : “Tôi không có ý này! Tôi chỉ thấy...”

Khuôn mặt nàng đột nhiên đỏ lên, khô nóng không chịu nổi... Nàng chính là thấy cảnh yêu đương mãnh liệt của chị cùng hắn, cho nên mới khó mà chịu đựng được...

“Thấy cái gì?” Giọng nói Thượng Quan Hạo vẫn trầm thấp êm tai.

Lòng chua xót cùng ủy khuất như rung chuyển đất trời, con ngươi mắt buông xuống Tần Mộc Ngữ trầm mặc trong chốc lát, khe khẽ hít một hơi, ôn nhu mở miệng nói : “Thượng Quan Hạo, tôi không muốn để chị phải khó xử, là tôi sai rồi, là tôi tùy hứng, tôi bây giờ sẽ trở về cùng anh.”

Thượng Quan Hạo chính là chờ những lời này.

Con mắt ôn nhu dần lan tỏa, đã thay bằng khí khái băng lãnh lạnh đến thấu xương, rất nhanh cầm lấy cổ tay nàng, kéo nàng đi về phía chiếc xe.

Ngự Phong Trì cũng biết không thể ngăn nàng trở về, nghiêng răng, đi tới vỗ vai Thượng Quan Hạo, ra sức chộp lấy bả vai hắn : “Ngươi chờ ta một chút! Không thấy nàng bị thương sao? Tên khốn ngươi có phải là đàn ông không, đối xử thô bạo với cô ấy như vậy?!”

Bước chân Thượng Quan Hạo lúc này mới chậm rãi dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Ta Sẽ Hủy Hoại Cô Ta

Hắn quả thật có thấy đầu gối nàng bị thương, sắc đen trong đôi mắt một mảnh mị hoặc mà lạnh nhạt, tự mình kéo thân ảnh mảnh khảnh của nàng hướng về phía trước mặt mình, ưu nhã mà cúi người ôm lấy nàng bế lên. Tần Mộc Ngữ cả kinh, vì hốt hoảng mà tay vòng qua cổ hắn, nhìn hắn sâu sắc, ánh mắt tỏa ra mị hoặc như cái hồ sâu trong vắt, khoảng cách như vậy gần thật gần.

“Cho nên mới nói sau này đừng tùy tiện đi ra ngoài với một tên không ra gì, bị thương cũng là do bản thân cô thôi...” Hắn thâm tình dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo của nàng, dùng giọng ôn nhu mà nói, “Tôi nhìn cũng biết là rất đau.”

Trong nháy mắt, Tần Mộc Ngữ có chút run rẩy, cảm thấy mơ hồ không rõ, không biết rốt cuộc hắn nói thật hay là giả.

“Ngươi...” Ngự Phong Trì nghe thấy những lời châm chọc, tức giận đến hai mắt bốc hỏa.

Đem Tần Mộc Ngữ bỏ vào xe, Thượng Quan Hạo vừa đóng cửa xe xong thì đứng thẳng người, đá văng cái mũ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía Ngự Phong Trì, bình thản nói : “Ngự thiếu gia, quả thật là ngươi có thể chạm đến mọi nữ nhân, nhưng mà người này, không có khả năng. Cho nên nếu có hiểu biết thì rút ra xa một chút, ta hy vọng đây là lần cuối cùng ngươi động tay động chân với cô ta.”

Ngự Phong Trì cười đến mức lạnh rét bất kham : “Ngươi cho là chỉ bằng một mình ngươi mà có thể đe dọa được ta sao? Chờ ngươi đoạt được Tần Thị

rồi hãy nói nhé! Chỉ có điều ngại cho rằng, Tần Chiêu Vân sẽ cho ngại cơ hội trở lại giống như xưa sao?”

Thượng Quan Hạo nhếch miệng chỉ nói một câu, cười khẩy : “Ngại nghĩ như vậy thì làm rồi.”

Ngư Phong Trì sùng sốt một chút, mà tên kia mang theo từ tính giọng nói đầy thâm ý : “Nếu bị ta phát hiện các người còn qua lại, ta đương nhiên sẽ không hủy diệt ngại... Ta sẽ hủy hoại cô ta. Ngại nghĩ xem, ta có bản lĩnh kia hay không?”

Trong ngực Ngư Phong Trì một trận chấn động, sắc mặt tái nhợt, sâu sắc nhìn tên nam nhân trước mặt.

Hắn trước đây chỉ biết Thượng Quan Hạo ở Tần Thị là một kẻ hung ác nổi tiếng, hắn lòng lang dạ sói, dã tâm của hắn biểu hiện rất rõ rệt, hắn nguy hiểm mà bá đạo, không thể trêu chọc cũng không thể đụng vào, cũng chính ngày hôm nay, hắn mới nhìn thấy được một khía cạnh băng sơn của tên nam nhân này.

Nói xong, Thượng Quan Hạo thu hồi ánh mắt băng lãnh, xoay người lên xe.

*

Lúc trở lại thì bữa tiệc cũng gần kết thúc.

Sắc mặt Tần Chiêu Vân tái mét, rõ ràng rất tức giận, thế nhưng tự mình nhìn thấy trên người đứa con gái nhỏ của mình đầy vết thâm tím, nhếch nhác mà ủy khuất, tính khí hung hăng đã bị ép xuống, phân phó bọn người làm giúp con gái chỉnh đốn một chút, lúc này mới đẩy xe lăn rời đi.

“Ba ba...” Tần Cẩm Lan kêu lên một tiếng, nhúu mày, quay đầu lại nói với nàng, “Tiểu Ngừ em trước tiên sửa soạn sạch sẽ, ba đang nổi giận chỉ đi chông chừng ông, ba hiện tại tính khí không tốt, nếu em muốn xin lỗi thì ngày mai đến thư phòng ba, nghe chưa?”

Tần Mộc Ngừ cắn môi gật đầu : “Em biết rồi. Chị, cảm ơn.”

Tần Cẩm Lan cười cười : “Đừng ngại, trước đây chị cũng thường xuyên khiến ông mất hứng, ba đối với em có kỳ vọng rất cao, em thực sự không nên tùy hứng như vậy, khiến cho ông không hài lòng.”

Nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói : “Dạ, em đã biết rồi.”

“Chị đi trước đây!”

Tần Cẩm Lan cười rồi xoay người đi hướng lên lầu, nụ cười trên môi dần dần trở nên lạnh lẽo, cô thật không muốn nhìn, cô em gái thân nhất của cô làm sao có thể quản lý tốt Tần Thị, khiến người cha khó tính của cô hài lòng. Cô trước đây đã phải chịu đựng những cái nhìn khinh thường, bất mãn, và khinh bỉ; bọn ta muốn nàng phải nếm trải từng cái từng cái một.

*

Sau khi tắm rửa qua, đem chiếc khăn ẩm xoa xoa trên đầu gối, một khối máu thịt vẫn đỏ tươi như trước, khiến người khác run như cây sậy.

“Tiểu Tình, rốt cuộc là có băng gạc hay không?” Ngón tay xanh nhạt của nàng chạm vào một chút mà đau đến thấu xương.

Cánh cửa chậm rãi bị đẩy ra.

“Tìm thấy chưa? Em giúp chị đem qua đây một chút!” Tần Mộc Ngừ ngồi ở trên giường, con ngại mắt nhắm lên.

Trong nháy mắt vừa nhìn thấy bóng người tới cửa, nàng hít một hơi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia sợ hãi, tay vô thức rất nhanh mà giữ chặt cái khăn trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cô Còn Có Thể Thanh Thuần Ở Chỗ Nào?

Trong đêm khuya tại khu nhà cao cấp, một nam nhân trông rất lãnh khốc vô tình lại tựa như thiên thần giáng thế xuất hiện ở phòng nàng.

“Tiểu Tình đâu, cô ấy ở đâu rồi?” Tần Mộc Ngừ rất khẩn trương run giọng hỏi.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo thâm hiểm, hoàn toàn không để ý đến câu hỏi của nàng, chỉ chậm rãi đi tới trước mặt nàng, thân ảnh cao lớn phẳng phiu ư

nhả ngòì xuống ngay trước mặt nàng như một con bao sấn mòi, nhìn đầu gối đã được bôi thuốc của nàng, vết thương chảy máu đỏ một vùng.

Hắn dùng những ngón tay thon dài chạm vào.

“Á—!” Cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt của Tần Mộc Ngữ hít một ngụm khí, “Anh đừng chạm vào, đau!”

Con ngươi mắt Thượng Quan Hạo lúc này mới chậm rãi nhìn nàng.

“Đau? ... Tôi thấy cô với hắn cùn một chỗ lại không có vẻ đau đơn gì lắm, chẳng phải cũng rất hưởng thụ cảm giác ngã xe cùng hắn sao?” tiếng nói hắn u lãnh mang ý châm chọc, từ tính mà lại êm tai, “Thế nào, không hy vọng tôi lúc này xuất hiện tại phòng cô, mà chỉ mong muốn chạy theo tên tiểu tử kia đến chân trời góc bể có phải không?”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ đột ngột đỏ lên, nhất thời bị hắn lạnh lùng châm biếm cùng kích động cũng không nhẹ.

Con ngươi mắt trong veo không hề sợ hãi mà nhìn hắn, nàng mở miệng: “Nếu đúng như hế thì thế nào? Tôi thích ai cùng một chỗ với ai cũng cần anh quản sao? Anh có thể cùng chị tôi quang minh chính đại yêu đương, vì sao tôi không thể cùng nam nhân đau xe?!”

Sự ừy khuất của nàng, sự sợ hãi của nàng, lúc này đây, sẽ được dấu trong lớp vỏ gai này!

Sắc mặt âm đạm của Thượng Quan Hạo từ từ trở nên xanh đen.

Hắn cười nhạt, đứng dậy, kéo căng hai bên vai nàng, nàng bị ép buộc mà cần mồi lùi lại phía sau, cảm giác bức bách to lớn khiến nàng loạn chạng đôi chút, lấy khuỷu tay chống đỡ cơ thể mình, khăn tắm trước ngực có chút lỏng lẻo.

“Tần Mộc Ngữ... cuối cùng cô cũng nói thật lòng rồi đúng không?” Con ngươi mắt Thượng Quan Hạo nhìn nàng chăm chăm, nhàn nhạt mang theo sát khí, lạnh lẽo cười như ác quỷ, “Cái quái gì ngày thơ, cái quái gì trong sạch, lúc được hắn ôm ấp thì vui vẻ chấp nhận, còn khi tôi chạm vào một chút thì giống như bà cô già đã chết,!!” Hắn hung bạo rống lên, thanh âm trở nên khàn khàn, “Tôi thực nhìn lầm cô rồi...”

Tần Mộc Ngữ cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm ửng đỏ, biết là hắn hiểu lầm nhưng không muốn giải thích: “... Không sai, tôi thà bị anh ấy chạm vào cũng không muốn anh chạm vào tôi, tôi ghét hắn!! Tôi khinh anh một giây trước vẫn còn ôm chị tôi, một giây sau lại cường bức tôi!! Tôi ghét hắn!!”

Câu nói cuối cùng được nói ra, mơ hồ trong mắt nàng cũng có lệ.

Lửa giận trong ngực Thượng Quan Hạo cũng kịch liệt bốc cháy, hắn đột ngột bóp trụ cổ nàng: “Cô...”

Nàng không chút nào sợ hãi, bộ ngực phập phồng lên xuống dữ dội, con mắt trong veo một mảnh quật cường.

Con giận dữ đánh vào tâm tưởng! Thượng Quan Hạo dữ tợn cười lạnh, hang hăng bóp cổ nàng tiến sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Ngại bản có đúng không? Tôi đây sẽ khiến cô cũng phải bản như tôi! Tôi muốn xem xem cô còn có thể thanh thuần ở chỗ nào!”

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt, ngay cả thở dốc cũng không có cơ hội, khăn tắm trên người đột ngột bị túm lấy! Hắn mãnh lực ném nàng lên giường, nàng kêu một tiếng, cơ thể kịch liệt bật lên vài cái, mái tóc nàng rối tung rơi rớt tán loạn trên mặt giường trắng như tuyết. Đơn giản cảm thấy chính mình không có một tác vãi nào che chắn. Cơ thể hoàn toàn phơi bày trong tầm mắt hắn.

“Không—!” Nàng đau khổ kêu một tiếng, vừa nhớ tới, nhưng hắn một đầu gối đã quỳ xuống, mãnh liệt áp chế!

Con mắt Thượng Quan Hạo lạnh như băng, rất nhanh nắm chặt cái ót ẩm ướt dính vài cọng tóc của nàng, bộ tây phục sắc đen dây dưa trước ngực nàng. Mà phía trước nàng không có bất cứ cái gì che phủ. Trắng sữa mềm mại, bàn tay hắn di chuyển trên người nàng, dùng mọi cách mà giày xéo. Chà đạp!

Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, hắn chế ngự sức giãy dụa kịch liệt bên dưới, toàn thân đỏ bừng. Cơ thể trần trụi khiến nàng sục sạo, nước mắt cuộn trào mãnh liệt mà rơi xuống, run rẩy trước sự khiếm nhã: “Đừng! Thượng Quan Hạo!! Anh buông tôi ra, đừng đối xử với tôi như vậy!!”

Xấu hổ như vậy. Đối xử suông sã mà nhục nhã, khiến nàng cảm thấy chính mình như một kỹ nữ, ai cũng có thể tùy tiện bốn cọt nàng. Như kỹ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đã Bao Lần Không Thể Không Chế

“Không phải cô chê tôi bản sao?” Ánh mắt Thượng Quan Hạo âm lãnh dừng ở nàng, động tác tay càng thô bạo, đem toàn thân nàng nắn bóp. Vết nhào nặng đỏ hồng, “Có cảm giác tay tôi đặt ở chỗ nào không? Chỗ nào tôi đã chạm qua cũng sẽ như nhau mà bị nhiễm bản! Tần Mộc Ngữ... Cô bây giờ có

sạch hơn là bao?!”

Hắn hớn hển, hơi thở ồ ồ nặng nhọc, hơi nóng phun trên mặt hắn, lòng bàn tay cảm giác rất tốt, nàng quá mềm mại, non nớt, mỏng manh, trơn nhẵn, mẫn cảm đến kỳ lạ, hắn chỉ lấy một bàn tay xâm nhập, nàng cũng đã nổi lên phản ứng, phản ứng rất mãnh liệt!

“Đừng đối xử với tôi như vậy... Tôi không muốn... A!” Nàng run rẩy dữ dội mà gào khóc, cánh tay mảnh khảnh dùng hết sức lực mà đẩy hắn ra, nhưng vẫn cản không được bàn tay thô bạo của hắn.. Bả vai nàng, sống lưng, nhẹ nhàng như tuyết, tất cả đều bị hắn để lại dấu tích. Đôi mắt hắn càng đỏ tươi, chạm vào trán nàng, bàn tay từ phía sau lưng ôm trọn lấy nàng, lại lần nữa nhào nặn nơi tròn đầy của nàng.

Cảm xúc kia thật tốt, tựa giống như thiên đường.

“Tần Mộc Ngữ...” Giọng nói Thượng Quan Hạo khàn khàn mà gọi tên nàng, con mắt thâm thúy nhắm lại, hung hăng chiếm giữ môi nàng!

“...” Lệ theo khóe mắt mà chảy xuống, thấm xuống gáy cổ, vào trong làn tóc, cũng không còn phát ra tiếng nữa.

Nàng kịch liệt giãy dụa, toàn thân bị vây quanh bởi hơi thở mãnh liệt của hắn, cái miệng nhỏ hoàn toàn bị thâm nhập bởi hương bạc hà thơm mát của hắn, mướt lấy hơi nóng, hấp thụ suýt nữa cũng đem hồn phách nàng mà hút mất, lưỡi một mảnh đau nhức, tê dại... Nàng vùng vẫy đến cùng nên đã không còn chút khí lực nào, các ngón tay xanh nhạt cào vào chiếc áo sơ mi của hắn, nấp nhãn một mảnh, thân thể vẫn như cũ mà run rẩy kịch liệt.

Toàn bộ nỗi xót xa trong lòng đều đã bị khuất phục, nỗi nhục nhã cùng tuyệt vọng... Tại đây dưới ánh sáng mờ ảo, cuốn sạch toàn bộ ý nghĩ của nàng.

Tiểu Tình đẩy cửa tiến vào : “Tiểu thư, băng gạc tìm được rồi, Tiểu—!”

Một thanh âm dữ dội vang lên, nàng hoảng sợ đưa tay làm rơi cái khay đựng đồ khử trùng trên mặt đất! Một đồng đồ dùng hỗn tạp rơi vãi tán loạn!!

Một trận kịch liệt trên giường, hai người đang dây dưa ác liệt cuối cùng cũng tỉnh táo.

Ngón tay Thượng Quan Hạo hung hăng chơi đùa. Chuẩn bị chạm vào ngực nàng. Một chút đỏ bừng, hưởng thụ toàn thân mềm yếu của nàng đang run rẩy tê dại, lấp kín cảnh môi nàng mà hung hăng giày vò, màu đỏ tươi vẫn còn chưa tan hết.

Một cảnh mạnh mẽ hung bạo như vậy khiến mặt mũi Tiểu Tình trắng bệch, muốn nhắm mắt cho qua, nghĩ đến chuyện muốn tông cửa mà xông ra! Nhưng ngay cả chân một bước cũng bất động!!

Thượng Quan Hạo không thể nhớ rõ, đây là lần thứ mấy không khống chế được bản thân.

—Rốt cuộc đúng là nàng rất mê người, hay là hắn kim lòng không được??

Sắc mặt Thượng Quan Hạo từ từ trở nên tái nhợt.

Trong lòng ngực run rẩy, không có chút thần sắc, hắn buông cánh môi nàng, khẽ hôn một cái, đứng dậy, đem khăn tắm bên cạnh kéo đến phủ lấy cơ thể nàng, một tay chỉnh sửa cổ áo sơ mi của chính mình.

“Thượng... Thượng Quan Hạo tiên sinh...” Tiểu Tình bầu vú lấy cánh cửa, suýt bật khóc. Nàng không rõ ràng lắm tình huống lúc này, chỉ là vô cùng khiếp sợ, Thượng Quan Hạo không phải cùng đại tiểu thư rất tốt sao? ? Thế nào mà gặp phải loại tình cảnh như thế này!!

Dáng người cao ngất, Thượng Quan Hạo chậm rãi đi tới, thần sắc vẫn lãnh đạm như cũ, chẳng qua là, có một chút mùi vị phức tạp khó hiểu.

“Đi vào đi,” Hắn nhàn nhạt ra lệnh, “Chăm sóc cho cô ấy thật tốt.”

Trong lòng hắn rất rõ ràng, Tiểu Tình là một hầu gái nhát gan như vậy, có chết cũng sẽ không đem cái loại tình cảnh này nói ra.

Tiểu Tình sợ đến nỗi nép sát vào tường mà chạy vào trong.

“Sau này cách xa tên họ Ngự một chút, bằng không tôi sẽ khiến cô trả giá khá đắt đó.” Hắn bỏ lại một câu băng lãnh, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Để Hạo Đến Giúp Em Ấy

“Tiểu thư, cô có chuyện gì không, cô còn cần...” băng gạc không??? Tiểu tình hoảng sợ mà đứng ở bên giường.

Trong mắt Tần Mộc Ngữ còn vương lệ, nhưng con mắt vẫn trong veo như trước.

Nàng đứng dậy, cầm lấy khăn tắm quấn kỹ lưỡng, bàn chân không hướng về phòng tắm, ngón tay xanh nhạt nắm lấy nắm đấm cánh cửa, vịn đi vịn lại mấy lần mới mở được, đi vào trong đóng cửa lại, vững vàng khóa chặt!

Một lát sau nàng vịn vôi sen chảy nước ở mức lớn nhất, dùng dòng nước nóng hổi mà ra sức tẩy rửa cơ thể của chính mình, làn nước ào ào theo khuôn mặt nàng lướt xuống làn tóc, không rõ là nước hay lệ đang tuôn, thế nhưng vô luận có tẩy rửa thế nào, nhưng những dấu hồng kia có tẩy được đi hay không, cơ thể nàng trời sinh mẫn cảm, dùng sức một chút cũng lưu lại dấu vết.

“...” Ánh mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ trong làn hơi nước mờ ảo, mang theo nỗi nhục nhã cùng oán hận, phun ra mấy chữ rất rõ ràng: “Thượng Quan Hạo, anh là đồ khốn nạn!”

Lông mi bị nước làm ướt, con ngươi mắt nàng buông xuống, dòng lệ nóng hổi cũng như thế mà chảy xuống.

*

“Bốp!” Một tiếng đồ xuống, Tần Chiêu Vân cảm một phần của tập văn kiện hung hăng quăng trên mặt bàn, tức giận đùng đùng.

“Đây là báo cáo quý này sao? Con giải thích rõ cho ta xem cái này là ra làm sao!! Ta mới rời khỏi công ty chưa đến hai tháng, con lại lấy cái loại kết quả như thế này mà lừa gạt ta! Cố ý gây thiệt hại cho Tần Thị chúng ta phải không?!” Tay ông ta chỉ chỉ vào mũi Tần Cẩm Lan, toàn thân run rẩy tức giận mắ

Tần Cẩm Lan hít một hơi thật sâu, khoe miệng lộ ra một chút yếu ớt: “Ba ba, con nghĩ ba hiểu sai rồi, từ khi ba tuyên bố di chúc tới nay, công việc của công ty con đã toàn quyền giao cho Tiểu Ngữ sắp xếp, ba cầm trên tay bảng lợi nhuận này— không phải là của con.”

Đôi mắt cô u tối như nước lộ ra một tia lãnh ý, rõ rệt mà nói ra.

Tần Chiêu Vân chợt như bị sét đánh, á khẩu không trả lời được, một câu cũng không nói nên lời!

Dừng lại ở bên cạnh sắc mặt Tần Mộc Ngữ cũng đỏ lên, vội vàng mở miệng: “Ba ba, là con không tốt, con vừa mới vào còn chưa hiểu rõ lắm, không có cách nào nắm trong tay toàn cục, đúng là có rất nhiều vụ hợp tác làm ăn vì ba rút khỏi Tần Thị không còn quản lý nữa mà bọn họ lấy lý do này hủy bỏ hợp đồng, điều này con cũng đã ý thức được, nhưng... tạm thời không có giải pháp nào tốt, không ai chịu nghe con...”

“Được rồi,” giọng nói Tần Chiêu Vân trầm thấp nói ơng ơng, sắc mặt âm ảm tới cực điểm, “Đừng nói nữa.”

Trong ngực Tần Mộc Ngữ một mảnh tê lương cùng bất lực, không thể làm gì khác hơn là câm miệng.

“Ba ba,” Đôi mắt Tần Cẩm Lan xoay chuyển, nhẹ giọng nói, “Tiểu Ngữ vẫn tiếp tục như vậy không phải là cách, cơ thể ba không tốt rõ ràng không thể tiếp quản được Tần Thị, mà đối với năng lực của con ba cũng không yên tâm, nếu như vậy cũng không thể tìm được ai có thể giúp Tiểu Ngữ? Ba nghĩ Hạo thế nào? Anh ấy ở Tần Thị cũng đã mười năm, nghiệp vụ cùng hoạt động của nơi này anh ấy đều nắm rất rõ, ba yên tâm, anh ấy cũng chỉ là trợ giúp Tiểu Ngữ, hay để việc này Tiểu Ngữ tự mình quyết định.”

Sắc mặt Tần Chiêu Vân trở nên rất khó đoán.

Mà kỳ thực, tâm tư của Tần Cẩm Lan rất đơn giản, chính cô ta không còn cách nào tiếp nhận Tần Thị, cũng không thể khoanh tay không làm gì cả, cô sẽ giúp Hạo đoạt được Tần Thị, anh ấy yêu cô, anh ấy đạt được bất cứ thứ gì, cư nhiên cũng sẽ là của cô!

“Chuyện này ta trước tiên suy nghĩ một chút, các con đi ra ngoài hết đi.” Tần Chiêu Vân mặt mày phẩy phẩy tay, tự mình đẩy xe lăn ra trước bàn chậm rãi cân nhắc xem xét.

Hai chị em liếc nhau một cái, đi ra ngoài.

“Tiểu Ngữ, em không cần quá áp lực, ba sau khi suy xét cẩn thận sẽ đồng ý, Hạo rất nhanh sẽ đến công ty giúp em.” Tần Cẩm Lan tự tin nhìn nàng cười nói.

Tần Mộc Ngữ neho mắt lại, con ngươi trong vắt gương lên: “Phải không? Chị vì sao lại chắc chắn như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tâm Tư Không Thể Khống Chế Được

“Chị hiểu rõ ba,” Tần Cẩm Lan tiếp tục vừa cười vừa nói, “Ông không phải là loại người thù hằn diệt hoàn toàn thứ gì, cũng không nguyện để nó rơi vào tay kẻ khác, Tần Thị là tâm huyết của ông, cho dù nằm trong tay kẻ khác, ông cũng muốn nhìn thấy nó càng ngày càng hưng thịnh.”

Tần Mộc Ngữ suy nghĩ một chút rồi gật đầu : “Thì ra là như vậy.”

Thế nhưng, nàng một chút cũng không muốn, trong công ty sẽ cùng sát cánh với Thượng Quan Hạo .

“Tiểu Ngữ,” Tần Cẩm Lan vỗ vào vai nàng, dáng tươi cười quyến rũ, “Hạo rất mê người đúng không? Nếu sau khi em cùng anh ấy hợp tác sẽ phát hiện anh ấy có bao nhiêu tài năng xuất chúng, em và chị, gồm cả ba, chúng ta có mạnh hơn nữa cũng không bằng năng lực của một mình anh ấy, anh ấy có khả năng leo lên được Tần Thị, tuyệt đối.”

Tần Cẩm Lan trong ánh mắt chứa sự mê luyến cùng ái mộ, một lần nữa khiến tâm tình Tần Mộc Ngữ trở nên càng phức tạp.

Nàng rất rõ ràng, nếu thực sự có một ngày như thế, hai người bọn họ sẽ thành người một nhà, nàng như vậy nhất định sẽ trốn đi thật xa, đem nỗi nhục nhã, những chuyện không hiểu ra làm sao cả, quên sạch không còn chút gì.

*

Dưới sự hỗ trợ của Thượng Quan Hạo đã hoàn tất cuộc họp thông qua hội nghị truyền hình (*), dường như toàn bộ manh mối rối rắm của công ty đều đã được phân định rõ ràng.

Tần Mộc Ngữ đứng dậy, chỉnh lý một chút trên người, kiểu trang phục của tiểu nữ hơi bó sát, cơ thể có phần cứng nhắc.

Thượng Quan Hạo tắt video, giọng nói lạnh lùng có một tia lãnh ý : “Phương án lần sau phải được đem ra bàn bạc, đừng để bọn họ tự mình quyết định sửa chữa trong mọi phương diện cũng như các thành quả đạt được, cô là người quyết định, không có giao dịch viên, ai có nhiều ý kiến thì ủng hộ người đó, đó là cách làm ngu xuẩn nhất, cô hiểu chứ?”

Tần Mộc Ngữ làm dịu cơn đau nhức ở cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn sụp xuống, gật đầu : “Biết rồi.”

“Không có việc gì tôi đi trước, buổi chiều còn có tiết học ở trường.” Con người mắt nàng đưa lên, nhìn hẩn một cái, cầm tập văn kiện đi ra ngoài.

Thượng Quan Hạo một tay kéo lấy nàng.

“Cô đang trốn tôi?” Giọng nói hẩn nhàn nhạt, lại nghe có vẻ khiếp người mà uy phong.

Tần Mộc Ngữ bị buộc phải dừng chân, con người mắt trong veo nhìn hẩn, nửa ngày mới dám mở miệng : “Chuyện của công ty anh biết nhiều hơn tôi, anh quyết định thì tốt rồi, chị muốn nhìn thấy anh ở đây thể hiện năng lực. Việc trốn anh, tôi đương nhiên là muốn trốn — ai lại ngu ngốc thích ở cùng một chỗ với một ác quỷ hay bắt nạt mình? Tôi đánh anh còn không lại, chẳng lẽ còn có thể trốn anh?”

Những lời nói của nàng khiến con người mắt của Thượng Quan Hạo hiện lên một tia sáng chói lóa.

“Ác quỷ...” Hẩn kéo nàng lại gần mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, các ngón tay lướt nhẹ trốn gương mặt nàng, “Cô nói tôi là ác quỷ?”

Tần Mộc Ngữ né tránh sự động chạm của hẩn : “Ý tôi là!”

Thượng Quan Hạo im lặng vài giây, thu hồi ngón tay, cho tay vào túi quần, khó nén được vẻ tiêu sái mỉa mai hoặc : “Cô chẳng lẽ không nghĩ tới, tại sao tôi hết lần này đến lần khác lại đối xử với cô như thế?”

Con mắt Tần Mộc Ngữ nhìn chằm chằm vào hẩn, trong đôi mắt có một tia mềm yếu, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng : “Tôi không biết. Anh rõ ràng là thích chị tôi không phải sao? Vì sao lại năm lần bảy lượt làm những chuyện như thế với tôi? Anh chẳng lẽ không cảm thấy có lỗi với chị? Chính chị không thể tiếp nhận Tần Thị nên đã nghĩ hết mọi cách để cho ba cất nhắc anh, anh làm sao có thể như vậy?”

Thần sắc Thượng Quan Hạo lạnh lùng mà ưu nhã, lớn mật nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng : “Trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể nào giải thích rõ lý do, tâm tư của con người, cũng không phải tự mình có thể nắm trong tay...”

Nàng giật mình lắc đầu : “Tôi không hiểu.”

Thượng Quan Hạo cúi đầu, hơi thở ấm áp phun lên trên mặt nàng : “Không có gì, tôi cũng không hiểu.”

Nàng lại ngẩn ra, cố gắng thoát khỏi lồng ngực hẩn, chống lại sự gần gũi của hẩn. Nhưng Thượng Quan Hạo lại nhanh trước một bước nắm chặt tay nàng, con người mắt có chút lạnh lẽo : “Cô có nên thử giải thích rõ xem, không phải nói là thích tôi sao? Vì sao mỗi lần chạm vào cô, cô cũng đều phản kháng như vậy?”

(*) Hội nghị truyền hình (tiếng anh Videoconferencing) : là hệ thống thiết bị truyền tải hình ảnh và âm thanh giữa hai hoặc nhiều địa điểm từ xa kết nối qua đường truyền mạng Internet, WAN hay LAN, để đưa tín hiệu âm thanh và hình ảnh của các phòng họp đến với nhau như đang ngồi họp cùng một phòng

hợp; Thiết bị này cho phép hai hay nhiều địa điểm đồng thời liên lạc hai chiều thông qua video và truyền âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đến Cảm Tạ Tôi Nữa Chứ!

Tần Mộc Ngữ cắn môi, một trận rung chuyển đất trời trong lòng, ánh mắt yếu ớt : "Tôi không thể giải thích được lý do."

Đúng vậy, nàng yêu hắn, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn bị ba nàng đánh đập tàn nhẫn, nhưng lại quật cường chịu đựng không hé lấy nửa lời, trong sự nhẫn nhịn lại lộ ra vẻ sắc sảo, vẫn theo sát chị nàng mà nói "Sẽ không bao giờ để em phải sống chật vật" từ lúc đó nàng đã yêu hắn.

Thế nhưng hiện tại, nàng lại sợ hắn, càng sợ chị sẽ nhận thấy cái tình cảm mạnh mẽ tội lỗi này.

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chú nàng rất lâu, tia lãnh ý cuối cùng cũng bay biến, lại trở thành cái nhìn ôn nhu mê say, nhẹ nhàng giữ lấy nàng, hôn lên mái tóc mềm mại đang che phủ trên trán của nàng, thấp giọng nói : "Đừng sợ, sau này có ta ở đây, trong công ty không có gì có thể làm khó dễ cô..."

Một câu nói này, dù giọng nói có hơi chút ám muội, như là từ trong lồng ngực vô tình phát ra, khiến bầu không khí trở nên lạ thường mà rất ôn nhu.

Cả người nàng đột ngột cứng ngắc, hô hấp bất ổn, suýt cho là chính mình đã nghe lầm.

Chính Thượng Quan Hạo cũng trở nên cứng đờ.

- trong lúc mê hồn, hắn rốt cuộc đã nói cái gì nào?

Buồng tiểu nữ nhân như cánh hoa pha lê trong suốt từ trong lòng hắn, vẻ mặt xấu hổ của hắn hoàn toàn biến mất khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước, thản nhiên nói : "Không có việc gì, cô đi đi."

Hô hấp Tần Mộc Ngữ như bị đè nặng, cuống quýt chạy ra khỏi phòng làm việc.

*

Một tháng ròng rã trôi qua, hoạt động kinh doanh của Tần Thị có những bước chuyển biến dữ dội.

Chế độ quy định nghiêm ngặt, song song đó là thúc đẩy toàn bộ nhân viên nâng cao hiệu suất tinh thần làm việc cũng như nghiệp vụ, tất cả đều được quản lý chặt chẽ, như mã lực hướng về tương lai huy hoàng chói lọi, Tần Mộc Ngữ sau khi hoàn tất giờ học trên trường thì chạy về công ty, đôi khi thì từ sáng sớm phải mở cuộc họp hội đồng ban giám đốc, buổi tối lại cùng bộ phận tiêu thụ bán hàng thảo luận phương án kế hoạch cả đêm, Thượng Quan Hạo có thể nhận ra nàng có một sức lực rất dẻo dai.

Dự án đầu thầu cuối năm, một nhóm người được dẫn dắt bởi Thượng Quan Hạo, chống lại sức mạnh của tám xí nghiệp lớn nhất của thành phố Z.

Ròng rã một tuần trên bàn lửa, một cuộc đọ sức tính toán, sau ba vòng sáng lọc, cuối cùng đứng như nguyên vọng, Tần Thị đã trúng thầu!

Đi ra phòng khách, toàn bộ nhân tài trong nhóm hoàn toàn bộc phát kinh ngạc cùng vui mừng mà chìm đắm trong tiếng vỗ tay hoan hô, tiếng hét chói tai bao trùm cả nhóm.

Tần Cẩm Lan nghe được tin chúc mừng của bọn họ, trong lòng tràn đầy kinh hi, tâm tình cũng nhảy nhót theo mà bước vào phòng khách, ngẩng đầu thì thấy một đám người trên lầu, miệng cô nhin không được mà mỉm cười, tầm mắt tìm kiếm người đàn ông nàng tâm tâm niệm niệm, nhưng đột nhiên lại thấy được một cảnh kia-

Tần Mộc Ngữ ngạc nhiên cùng mừng rỡ nhào vào lòng ngực ôm lấy cổ hắn, Thượng Quan Hạo tuần dật khóe miệng cũng hơi mỉm cười, duỗi cánh tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng.

"Cảm ơn anh, Thượng Quan Hạo!" Tần Mộc Ngữ xúc động lại hưng phấn mà đột ngột hôn lên mặt hắn.

Ở nước ngoài, thì đây chỉ là một kiểu hôn xã giao thông thường, nàng cũng không quá để ý, thế nhưng lúc hôn rồi mới cảm thấy không thích hợp, đây là ở trong nước... Nàng có chút xấu hổ mà buống cổ Thượng Quan Hạo ra, nhưng không nhận thấy trong đôi mắt hắn đã dấy lên một tia dục vọng.

Nàng muốn rút lui, nhưng lại bị cánh tay hắn kéo chặn lại, nét mặt tao nhã mà nguy hiểm, giữ lấy nàng, lách ra khỏi đám đông, sải bước trên hành lang hướng về phía lối thoát hiểm mà đi ra.

Ở dưới lầu, trái tim Tần Cẩm Lan như bị buộc chặt, đôi giày cao gót đột ngột chạy lên lầu một theo lối hành lang thông ra cửa an toàn.

Đi được một nửa, cô đã nhìn thấy bóng dáng của hai người kia-

-!!

"Thượng Quan Hạo..." Tần Mộc Ngữ không biết hắn muốn cái gì, có chút căng thẳng mà kêu lên.

Đến cửa cầu thang, Thượng Quan Hạo cuối cùng cũng dừng lại, một tay đẩy giữ nàng tại tay vịn cầu thang, sau đó ngang ngược mà ôm nàng vào lòng ngực, đôi mắt huyết đỏ, nói giọng khàn khàn: "Hiện tại, đến cảm ơn tôi chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Yêu Cô Gái Này

Nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn cuồng dã hung hăng hôn nàng, đè ép nàng xuống.

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt, thật không ngờ hắn can rờ như vậy mà hôn nàng! Nàng muốn kháng cự lại, nhưng không những không đẩy hắn ra được mà cơ thể càng ngày càng áp sát, còn ôm nàng với lực đạo vô cùng mãnh liệt. Thượng Quan Hạo cạy mở kẽ răng nàng vẫn tiếp tục hôn hướng vào trong, đem đầu lưỡi ngọt ngào ngượng ngùng của nàng nuốt vào trong miệng hắn, hung hăng mà hút mút thương yêu, ấn giữ cái đầu của nàng khiến nàng trốn tránh cũng không thoát được.

Từng đợt mê hoặc đến choáng váng, vì nghẹt thở mà trong mắt nàng mơ hồ như có lệ.

Thế nhưng như vậy trong nháy mắt nàng hoảng hốt vì phảng phất có chút cảm giác, hắn thật tâm mà hôn nàng.

Hắn ôn nhu cùng khao khát như vậy cũng không phải là giả.

... Trần trọc... dây dưa lẫn nhau...

Hô hấp hắn càng ngày càng nặng nhọc, tay dò xét vào mặt trong quần áo nàng...

"Thượng Quan Hạo, dừng..." Nàng cố gắng hít thở một chút, kinh hô, nhưng rất nhanh lại bị hôn trụ lần thứ hai.

Tại giờ khắc này, hắn Thượng Quan Hạo có thể rõ ràng mà thừa nhận, hắn yêu nữ nhân đang ở trong lòng ngực hắn lúc này.

Nàng còn đang kháng cự lại, Thượng Quan Hạo cười nhạt mà làm chậm lại lực đạo, trong nháy mắt đợi nàng hơi thả lỏng một chút, tiến công càng thêm mãnh liệt, đến khi đợt tấn công mạnh mẽ kia khiến ý thức của nàng hoàn toàn bị đánh nát, xụi lơ trong lòng ngực hắn, để mặc hắn đòi lấy tùy tiện.

...

Mà lúc này, tại góc cầu thang, Tần Cẩm Lan trở mặt nhìn thấy một màn, sắc mặt trở nên trắng bệch!!

Cô suýt nữa không nắm chặt tay cầm cầu thang mà té xuống, toàn thân run rẩy, có chết cũng không thể tin được chính mình nhìn thấy cảnh tượng gì!

Không thể... Không thể!! Bọn họ thế nào lại cùng nhau?!!

Lòng cảm phần cùng oán hận vì thế mà cháy lên hừng hực, tim đau nhức, không chịu đựng được nữa, giày cao gót từng bước chạy xuống, đến bậc cuối cùng không may giẫm phải gót giày mà té xuống! Toàn bộ trong hành lang truyền đến loại âm thanh trượt chân này.

Nghe thấy tiếng động, Thượng Quan Hạo lúc này mới buông nữ nhân trong lòng hắn, đôi mắt thâm thúy nguy hiểm hướng về phía tiếng động kia- hắn mơ hồ thấy được bóng dáng thân ảnh kia xẹt qua.

*

Đêm lạnh như nước.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đẩy Tần Cẩm Lan ra khỏi cửa phòng, thấy nàng một thân quần dài, bụng lộ rượu dựa vào cánh cửa.

"Đã trễ như thế này uống nhiều rượu làm gì?" Hắn đi qua, lấy ly rượu trên tay nàng, hôn lên sợi tóc mềm mại của cô, "Nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Tần Cẩm Lan quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy bi thương, nhìn thấy hân ôn nhu như vậy mà cười rộ lên : "Không có gì, hôm nay công ty thắng lớn một vụ hợp đồng, em rất vui cho nên mới uống nhiều mấy ly, anh có muốn cùng em không, em còn chưa kịp chúc mừng anh nữa!"

Nàng nói xong lại muốn đi lấy chai rượu, nhưng bị Thượng Quan Hạo đột ngột giữ lại.

"Cẩm Lan, em làm sao vậy?" Hân lần lần hỏi.

Trong ngực Tần Cẩm Lan như bị xé rách mà đau đớn... A... Trước mắt nam nhân mà nàng rất yêu, chấp nhận trả giá mọi thứ vì người đàn ông này, nhưng cuối cùng hôn phách của anh cũng đã bị con tiện nhân Tần Mộc Ngữ kia dụ dỗ lấy đi mất một nửa rồi, lại còn hỏi cô rốt cuộc là làm sao vậy...

"Không có gì, em chỉ là muốn chúc mừng, em ngày hôm nay rất vui, anh không nhận ra sao?" Cô nhón miệng cười thoát khỏi cánh tay hân.

"Cẩm Lan-" Thượng Quan Hạo giữ lấy cô, kéo cô quay vào trong lòng ngực hân.

Nước mắt chua xót của Tần Cẩm Lan đột nhiên tuôn ra.

Cô quen thuộc mùi vị trên người của tên nam nhân này, quấn chặt lấy hân, kêu gào tên hân : "Hạo... Hạo... Em cảm thấy rất sợ hãi... Tần Thị không hề thuộc về em, ba đối với em đã thất vọng triệt để rồi, nếu ngay cả anh cũng không còn yêu em nữa, em thực sự không biết sẽ nên sống thế nào đây..."

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ghen?

Thượng Quan Hạo ôm chặt cô, nhón mày : "Em nghĩ lung lung cái gì chứ? Ta làm sao không thương em?"

Con người mất Tần Cẩm Lan đưa lên, ánh lệ trong mắt : "Thật sao? Anh vẫn còn yêu em... Vẫn yêu em như trước?"

Thượng Quan Hạo ngẩn ngơ một chút, phiền mê mòng không trả lời, Tần Cẩm Lan nhón chân tiến lại gần hôn hân. Cô tuyệt vọng mà hôn người đàn ông này, dùng cơ thể mềm mại quấy rầy hân, chiếc quần dài mặc bên dưới vì thân thể mềm mại mà giống như chưa mặc gì, chắc hân hân đã cảm thụ được cái loại nhiệt độ cực nóng này.

"Cẩm Lan..." Hân khản giọng mà kêu lên một tiếng.

"Hạo... muốn em... nhanh muốn em..." Thanh âm quyến rũ thấu xương truyền vào tai.

Thượng Quan Hạo mở hai tròng mắt sâu đen thâm thúy, thấy rõ khát vọng của cô. Cô về giống như mọi ngày, hân trực tiếp ôm lấy cô, cô khẽ kêu lên một tiếng, mãi đến lúc trên giường, tóc cô tán ra khắp nơi, triền miên mà ôm lấy cổ hân. Thượng Quan Hạo cũng cúi người xuống, giữ chặt vòng eo cô, đã bắt đầu mãnh liệt tiến công.

"Hạo... Hôn em... Em là của anh..." Tần Cẩm Lan khẽ ngâm nga, mắt còn vương chút lệ, trong lòng sớm bị cảm xúc mạnh mẽ hòa cùng oán hận xông lên làm sụp đổ!! Cô nhớ lại cảnh tượng bọn họ kích động hôn nhau ngày hôm qua, trong lòng một mảng điên cuồng, đây là người đàn ông của cô Tần Cẩm Lan, không kẻ nào có quyền cướp đoạt!

Con sóng trận đầu cảm dỗ. Hương thơm mùi vị trên người kéo tới, mê hoặc tâm trí con người.

Thượng Quan Hạo duy trì động tác liên tục, nhưng trong tâm tưởng lại chợt hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tần Mộc Ngữ, nàng quật cường kháng cự mang theo ánh mắt trong veo như nước... Khát khao đang bùng cháy trong lòng hân đột nhiên bị dập tắt! Như thể bị nước lạnh tạt vào mặt mà bùng tỉnh!

"..." Tần Cẩm Lan thở hổn hển, đôi mắt quyến rũ như tơ, ôn nhu hỏi, "Hạo anh làm sao vậy?"

Thượng Quan Hạo hít thở thật sâu, sắc đen trong đôi mắt tràn đầy phức tạp, chỉ trong chớp lát mới phát ra tiếng : "Đêm nay quá mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai ta trở lại tìm em."

Hân muốn chạy, Tần Cẩm Lan vội vàng nắm lấy tay hân : "Hạo! Anh đừng đi!!"

"Anh đừng đi, anh ngày ngày vội vội vàng vàng, cả ngày em đều không gặp được anh, anh sao lại để em ngủ một mình, em thực sự đã cảm thấy cô đơn lâu lắm rồi..."

Nước mắt nữ nhân rơi xuống, hấn không cách nào cứng rắn thêm được.

“Đừng khóc...” Thượng Quan Hạo lau đi nước mắt của cô, “Ta đem nay ở lại cùng em, đừng khóc nữa.”

Tần Cẩm Lan lúc này mới ngừng khóc mà mỉm cười, Thượng Quan Hạo ôm chặt nữ nhân mà hấn đã từng yêu thương sâu đậm, xé ra trải giường bao bọc lấy cơ thể đang khỏa thân của cô, ôm vào trong ngực, lúc này mới nặng nề ngủ thiếp đi.

Bầu không khí như vậy mà kéo dài suốt đêm.

Trong bóng tối bao trùm Thượng Quan Hạo đứng dậy, con ngươi mắt như thạch hắc diệu tỏa ra ánh sáng chói mắt, Hấn đưa tay cầm lấy chiếc áo sơ mi đen tự mặc vào rồi cài lại cúc áo, tắt ngọn đèn nhỏ trên đầu giường, bước ra ngoài.

Đèn của phòng khách dưới lầu vẫn còn sáng, Tần Mộc Ngữ cuộn mình trên ghế sofa, đang sửa chữa lại một phần thiết kế.

Nàng trông rất mệt mỏi, hoặc là tâm tình không tốt, làn tóc dài tăn mác trên chiếc ghế sofa sắc trắng, cây bút trong tay đang phác họa sơ sài một bức tranh.

Nhận thấy có người đi tới, lông mi nàng run lên, giọng lên, con mắt còn đọng nước lênh láng rung động lòng người.

“Anh sao lại xuống đây?” Nàng có chút kinh ngạc, thanh âm hơi khàn.

Không mặc áo khoác, áo sơ mi đen phẳng phiu của hấn dưới ánh đèn tạo cảm giác lạnh lẽo đáng sợ, thân ảnh cao lớn rắn rỏi chậm rãi đến gần, con mắt như thạch hắc diệu không rõ ý vị, tay chống đỡ trên lưng ghế sofa, lãnh đạm nói : “Khuya như vậy còn sửa chữa bản vẽ?”

Lông mi nàng buông xuống : “Ngủ không được, chỉ bằng tranh thủ làm chút việc.”

Con mắt Thượng Quan Hạo hơi nheo lại, cúi người càng thêm thấp, hơi thở nóng như lửa đốt tỏa ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng : “Ghen sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Có Biết Hậu Quả Sẽ Thế Nào Không?

Tay Tần Mộc Ngữ run lên, trên bản vẽ thiết kế vạch ra một đường thật dài.

Trong suy nghĩ của Thượng Quan Hạo, nàng chắc hấn đã thấy hấn ở trong phòng chị nàng, mãi đến nửa đêm mới đi ra.

“Tôi không...” Nàng có phản kháng thẳng, con ngươi mắt trong veo chứa một tia cảnh giác, “Tôi chỉ không hiểu anh, Thượng Quan Hạo, anh là người yêu của chị tôi, tại sao anh không ở cùng với chị tôi, vì sao còn tới đây trêu chọc tôi...”

Nàng cố gắng chịu đựng cảm giác chua xót chát đắng, trong đáy mắt còn có một tầng hơi nước mỏng.

Còn trong đôi mắt của Thượng Quan Hạo cũng chuyển biến như sóng bão.

Chỉ trong chốc lát, hấn cười nhạt, chậm rãi tới gần khuôn mặt nàng : “Tôi trêu chọc cô?... Tần Mộc Ngữ, có lẽ cô tự cảm thấy rất hài lòng nhỉ? Hiển nhiên là cô thích dồn chị mình vào góc tường, đoạt danh tiếng của chị cô, câu dẫn nam nhân của chị mình...”

“Tôi không phải!” Tần Mộc Ngữ bác bỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh tái nhợt, ánh mắt lấp lánh trong suốt, “Là anh chủ động, lần nào cũng là anh chủ động chạm vào tôi, sau đó lại cố ý thân mật cùng chị tôi như vậy, cố ý để cho tôi nhìn thấy! ... Tôi không hiểu anh muốn cái gì, tôi thực sự không hiểu, tôi không câu dẫn anh!”

“Tôi chủ động?” Diệu cười nhạt của Thượng Quan Hạo càng sâu, cúi đầu thấp giọng áp, sát vào tai của nàng, “Tôi lần đầu hôn cô, là cô nói cô muốn đàn ông... Lần đầu chạm vào cô, cô không mặc bất cứ cái áo nào chỉ bọc một cái khăn tắm nằm ở trước mặt tôi... Cũng như gần đây nhất, trước mặt bao nhiêu người như vậy cô hôn tôi, không phải muốn tôi làm một vài điều gì đó đối với cô sao...”

Chỉ nói vài câu ngắn ngủi, đều khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ bị kích động mà nhanh chóng đỏ ửng, cả người cũng nhè nhẹ run.

Cái loại nhục nhã kia, hướng thẳng đến tim, đâm một nhát mà đau đớn.

“Không... không phải như thế...” Bản vẽ nhẹ nhàng rơi xuống, bút viết mà cũng chặt vật rớt xuống, nàng bưng kín lấy lỗ tai mình.

Cánh tay to lớn của Thượng Quan Hạo vòng qua giữ chặt lấy nàng, ánh mắt lãnh liệt cùng vẻ khinh thường : “Tôi còn nhớ vì cô đã hạ độc Tàn Cẩm Lan, mà tôi cũng đã cho cô một cái tát... Thế nào, còn không khiến cô tỉnh mộng sao? Tôi muốn thế này mà ở chỗ này chờ tôi, là muốn tôi chia sẻ trải nghiệm với cô, nói cho cô biết, mùi vị của chị cô ngọt ngào như thế nào à...”

“Anh đừng nói nữa!” Dòng lệ nóng hổi rơi xuống, nàng thực sự đã khóc, toàn thân run rẩy kịch liệt.

Thần sắc lãnh liệt của Thượng Quan Hạo cuối cùng cũng dịu lại.

Đúng vậy, phải tàn nhẫn mà khiến cho nàng nhục nhã, đẩy nàng ra, mới có thể kháng cự lại phản rung động trong trái tim hần, nhắc nhở chính mình, Tàn Cẩm Lan mới là người mà hần nên yêu phải yêu, đối với nàng, tốt nhất là biến mất mãi mãi.

Nàng mặc chiếc váy ngủ, vì cuộn người lại mà làn váy co đến bắp đùi, lộ ra một mảng màu trắng sữa lay động.

Thượng Quan Hạo cúi người, đưa vào tai nàng những từ ngữ khiến nàng kích động mãnh liệt : “Đừng khóc... Đồ lót của cô lộ ra ngoài rồi kia, là màu trắng... không cần phải hao tổn tâm sức câu dẫn tôi... Tôi không có hứng thú với cô...”

Nàng kinh hãi, tay bất thành linh túm lấy làn váy kéo xuống, run run phủ lấy đôi chân! Cảm giác nhục nhã cùng cực khiến nàng dùng rất nhiều lực, trong phút chốc từ trên ghế xô pha ngã xuống, bàn tay chặt vật chống xuống nền nhà, vì quá bất ngờ chưa kịp đề phòng mà trán đập mạnh vào bàn trà bằng cẩm thạch.

“Bang” một tiếng, lạnh lạnh mà nặng nề.

“...” Nàng đau đớn kêu một tiếng, che lấy cái trán, đau đến mức toàn thân tái nhợt, cả người run rẩy.

Thượng Quan Hạo tay chống vào lưng ghế xô pha, mí mắt nặng nề giật giật, phiến môi mỏng trắng bệch nhếch lên, nhìn nàng, không nói được một lời.

Một lát sau, hần cười nhạt, bước ra khỏi phòng khách.

*

Trán rướm máu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, làn tóc rối bù.

Tàn Mộc Ngữ đi chân trần đứng trước bệ rửa mặt, chạm vào dòng nước lạnh buốt đến thấu xương, ra sức hất nước vào mặt mình, ra sức mà hắt!!

Vết thương bị kích thích bởi làn nước lạnh, đau đến phát run nhưng động tác của nàng vẫn không dừng lại.

Nàng gội nước lâu như thế, nhưng trong đầu vẫn còn vang vọng giọng nói của Thượng Quan Hạo, hần nói từng chữ từng chữ một, mỗi câu đều có thể biến thành những nhát dao, đâm vào tim, máu tươi đầm đìa! Khuôn mặt nàng vẫn còn nóng hổi, là do hần đã ban tặng cho nàng cái nỗi nhục nhã này!!

Trong đêm khuya dày đặc, Tàn Mộc Ngữ ngắm nhìn bản thân trong gương, vết nước loang trên khuôn mặt, nàng đột ngột gio mu bàn tay của mình lên cắn, hung hăng mà cắn! Gần như đã tự cắn sâu vào da thịt của mình!!

Đau không? Đau thì hãy nhớ kỹ! Tên đàn ông này là sói, là do nàng nhìn không biết đoán cũng không ra, đến gần hần chỉ có thể bị con sói đó cắn đến máu me đầm đìa! Biết điều thì hãy cách xa hần một chút, xa thêm chút nữa!!

Dòng lệ nóng hổi rơi xuống, nàng cắn mu bàn tay, xụi lơ dưới bệ rửa mặt.

*

Mà cùng lúc đó, Tàn Cẩm Lan tựa người trên tay vịn cầu thang lầu hai, đôi mắt quyến rũ nhìn theo bóng dáng Thượng Quan Hạo rời khỏi trong đêm thanh vắng, nhìn lại ánh sáng trong phòng rửa mặt, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười nhạt, vô cùng lạnh lẽo, lại rất xinh đẹp.

“Có biết câu dẫn anh ấy thì hậu quả như thế nào không? Em gái thân yêu của tôi...” Nàng ni non thắm thì, dịu dàng như nước, “Chỉ có điều không đủ, mày phải trả giá, đâu chỉ như thế này thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đỉnh Hôn Hạnh Phúc

Ánh nắng ban mai từ từ chiếu rọi vào phòng họp hội nghị, Tàn Mộc Ngữ sờ sờ miếng băng gạc trên đầu, rồi bước vào.

“Thật ngại tôi tới trễ, thầy giáo tôi dạy ló giờ, tôi tan học muộn...” Giọng nói trong veo của nàng vang lên.

Vừa vào đã nhìn thấy mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan họp.

Nàng cảm thấy rất ngượng.

“Tần tiểu thư, mọi ghi chép trong cuộc họp tôi sẽ gửi mail một bản cho cô, các văn kiện cần ký tên được đặt trên bàn làm việc của cô rồi,” trợ lý bước đến nói giọng thân thiện, “Có việc gì không hiểu cô có thể hỏi ngài Thượng Quan Hạo!”

“Vâng... Cảm ơn.” Con mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ giờ lên rồi nói.

Thoáng chốc, trong phòng họp chỉ còn lại mỗi Thượng Quan Hạo.

“Ba giờ chiều nay có cuộc họp thảo luận các hạng mục của dự án đấu thầu lần trước, cô không cần phải đi,” hần với dáng người cao lớn ngồi xuống, cầm lấy chìa khóa xe đặt trên bàn, “Buổi chiều theo chỉ cô chọn một cái nhẫn đính hôn, tôi không có thời gian nên cô hãy đi chung với cô ấy.”

Hồ hấp của Tần Mộc Ngữ khựng lại.

Đính hôn.

Nàng chậm rai bước qua, nhặt lấy chiếc chìa khóa nắm trong lòng bàn tay, không nói một câu nào, ôm lấy sách vở đi ra ngoài.

“Tần Mộc Ngữ—” Giọng nói hần trầm thấp vang lên mang theo từ tính, đứng cách xa nàng, “Cô không có điều gì nói với tôi sao?”

Bước chân nàng dừng lại, làn váy cotton trắng giản đơn còn chưa kịp dừng lại, trông như cánh hoa mềm mại mà thanh thuần.

Nàng cười nhạt, có phần thiếu sức sống : “Đính hôn hạnh phúc. Anh rề.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng đi ra cửa.

Bước đi trên lối hành lang trống trải sạch sẽ, từ tầng ba mười nhìnra bầu trời bên ngoài, thì ra xanh đến vậy. Nàng trước kia chưa bao giờ có mơ mộng hão huyền, thế nhưng vào giờ khắc này đây, nàng hy vọng bản thân mình có thể bị lạc trong những đám mây kia, sau đó theo gió mà bay đi, đi đến nơi nào đó xa thật xa.

*

Trong cửa hàng trang sức cao cấp, một gian nhãn cưới được bài trí lấp lánh đến lóa mắt, tạo điều kiện cho khách hàng chọn lựa.

“Tiểu Ngữ, em mau tới giúp chị, không thấy kiểu nào đẹp cả?” Về mặt Tần Cẩm Lan rất hạnh phúc, kéo nàng ngồi xuống.

Một loạt ánh sáng lấp lánh kia khiến cặp mắt nàng dao động.

“... tất cả trông rất đẹp,” Tần Mộc Ngữ nửa ngày mới nói được một câu, “Chị thích kiểu nào?”

“Kỳ thực, bản thân chị thích cũng không quan trọng, chị muốn biết Hạo thích cái nào, thế nhưng anh ấy bận quá, việc của công ty vất kiệt sức lực của anh ấy, chị chỉ có thể tự mình đến lựa chọn thôi.” Trên khuôn mặt Tần Cẩm Lan hiện lên chút hui .

Tần Mộc Ngữ ngần ra, lát sau mới gạt mình mở lời : “Chị, xin lỗi, em... là em quá vô dụng, rất nhiều việc em ko có cách nào tự mình làm được, lúc nào cũng làm phiền anh ấy, hay là em tạm nghỉ học, chuyển tâm vào công việc của công ty được không?”

“Hey, đừng!”

Tần Cẩm Lan cười cười, “Chị nói là nói vậy thôi, em đừng tưởng thật, thấy Hạo trở thành trụ cột trong công ty chị cũng rất vui! Đang tốt lành thì nghỉ học làm gì, em chỉ mới có vài tuổi, không đi học sau này em dành cả đời mình cho công ty thì không phải rất phí phạm sao?”

“...” Nàng không trả lời lại, ghé vào ngăn tủ, nhìn chị chăm chú chọn nhẫn.

“Chị... Kiểu này trông đẹp không?” Nàng chợt nhìn thấy một chiếc ở sát vách, bèn cầm lên đưa cho Tần Cẩm Lan.

Sau khi nhìn thấy, Tần Cẩm Lan lộ ra vẻ thích thú thực sự, còn chưa kịp mở miệng, quản lý của cửa hàng trang sức đã đi đến bên cạnh : “Tần tiểu thư cô thật tinh mắt, đây là một mẫu trang sức nổi tiếng của Pháp mang tên “âm thanh của sự đam mê” được thiết kế bởi nhà thiết kế Carroll và vợ của ông ấy, trên thế giới số lượng không nhiều, ý tưởng của mẫu thiết kế là sự dung hòa giữa thanh âm tao nhã cùng với tình yêu trọn một đời.

Người quản lý bán hàng nói thao thao bất tuyệt, Tần Cẩm Lan càng nghe càng tích thú, thần sắc trên khuôn mặt cũng càng ngày càng hạnh phúc.

Trên khuôn mặt Tần Mộc Ngữ cũng lộ ra nụ cười nhạt, rực rỡ như một bông hoa.

Nàng không hiểu cảm giác này, rõ ràng là đau lòng, nhưng nhìn thấy chị hạnh phúc vui vẻ như vậy, tự trong tâm cũng không ngăn được cảm giác ảm áp.

Đã quên rồi sao... Đã quên Thượng Quan Hạo, không bao giờ phải theo gót chân bọn họ cùng xuất hiện nữa...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Anh Cứu Chị Tôi Đi!

Sau khi chọn được nhân, đi ra khỏi cửa hàng thì trời đã chập tối.

“Tiểu Ngừ em dừng xe ở chỗ nào?” Tần Cẩm Lan nhìn xung quanh.

Tần Mộc Ngừ cũng lướt nhìn một vòng, trong mắt có chút nghi hoặc: “Vừa nãy còn ở chỗ này mà, tài xế Lưu đưa em đến... Ở đây không cho đậu xe sao?” Cho nên tài xế mới lái xe đi?

Ở tòa nhà thương mại này, từ trước đến nay xe đỗ ở đây đều động nghet, bãi đậu xe gần nhất cách nơi này hơi vắng vẻ.

“Như vậy đi, Tiểu Ngừ em chờ chị một chút, chị sẽ đi tìm, ở chỗ này chờ chị đừng có đi đâu nha...” Tần Cẩm Lan vừa nói vừa mỉm cười, đi xung quanh tìm xe.

“Được ạ.” Nàng nhìn cô ấy xa dần, dáng người mảnh khảnh ngoan ngoãn dừng chờ ở ven đường.

Tần Cẩm Lan xoay người, nụ cười càng trở nên âm lãnh, cô ta gửi đi một tin nhắn trong hộp tin phác thảo (draft box), bên trên là mấy chữ rất lưu loát “Động thủ đi!”, bằng bất cứ giá nào cũng phải làm được, cô ta xóa toàn bộ tin nhắn đã lưu.

Gió lạnh xào xạc.

Tần Mộc Ngừ ở tại chỗ đợi rờn rã hơn mười phút, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tần Cẩm Lan đâu, gió thổi khiến mấy sợi tóc mềm mại trở nên lộn xộn, nàng tìm kiếm xung quanh, lấy điện thoại di động ra gọi cho chị, lúc này mới phát hiện máy của mình tự tắt từ bao giờ.

Thật kỳ lạ.

Nàng khởi động máy, phát hiện pin điện thoại vẫn còn điện, vì sao máy lại tắt chứ?

Ngay sau đó một loạt tin nhận ủa đến, đều là tin báo cuộc gọi nhờ của chị, nhiều như vậy... khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngừ biến sắc, không biết chuyện gì đã xảy ra, nhanh chóng cầm điện thoại gọi lại, tiếng tu tu khiến nàng kinh hồn bạt vía, nhưng có nhấn phím gọi lại thế nào cũng không bắt máy!

Nàng không tin có điều kì lạ, tiếp tục lại tiếp tục gọi.

Gọi đến lần thứ sáu cuối cùng cũng liên lạc được, Tần Mộc Ngừ vui vẻ kêu một tiếng “Chị” còn chưa kịp nói hết câu, đã bị cắt ngang bởi tiếng la hét bên trong điện thoại, thanh âm từ chiếc di động truyền ra, là tiếng kêu khóc chói tai của Tần Cẩm Lan, tiếng giãy dụa, nói “Các người cut ngay, không được đụng vào tôi!!”, còn có tiếng đám đàn ông bị ối đùa cợt cùng tiếng quần áo bị xé rách!

Tần Mộc Ngừ khiếp sợ sắc mặt trắng bệch, tay nắm chặt chiếc điện thoại!

“Chị... Chị ở đâu!! Ở nơi nào hả chị!” Trong ngực vẫn còn văng vẳng tiếng kêu la thảm thiết, Tần Mộc Ngừ lo lắng đến nỗi nước mắt cuộn trào mãnh liệt, lớn tiếng gào thét, không biết làm thế nào trước quang trường rộng lớn của khu trung tâm thương mại.

Tín hiệu của điện thoại đột ngột bị ngắt kết nối, trước đây nàng chưa từng nghe âm thanh khiến nàng đau đớn thê thảm đến như vậy!

Toàn bộ thế giới thoáng chốc trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ.

“Chị...” Tần Mộc Ngừ run giọng kêu lên, “... Chị, hãy trả lời đi chị!”

Điện thoại đã bị ngắt, giờ khắc này nàng đã biết được chị đã gặp phải chuyện gì, dòng lệ nóng hổi tuôn trào mãnh liệt!! Nàng cầm lấy điện thoại, chạy như điên đến cổng, kéo lấy tay áo của nhân viên an ninh, ngừng hô hấp mà nói: “Ngài cảnh sát, chị tôi đã xảy ra chuyện, làm ơn nhanh chóng đến cứu chị tôi! Nhanh lên!!”

Nhân viên an ninh kinh hãi, bị kéo một phát làm lão đảo, vội vàng túm giữ lấy nàng: “Tiểu thư... Haizz! Vị tiểu thư này!”

“Các vị hãy nhanh lên!!” Tần Mộc Ngữ không khống chế được mà gào thét, dòng lệ theo gò má mà rơi xuống, “Chị tôi gặp phải người xấu, chị đang bị kẻ xấu ức hiếp, anh có nghe không!! Anh làm ơn giúp tôi cứu chị ấy!”

Nhân viên an ninh cũng sợ không ít, tay hoảng loạn giữ lấy nón mình, lao đảo chạy theo nàng, “Ồ đâu? Cô phải nói cho tôi rõ chỗ nào! Cô kéo tôi chạy đi đâu đây!”

“Tôi không biết... Các vị, bãi đỗ xe gần nhất ở chỗ nào? Chị tôi đi tìm xe... Tôi cũng không biết chị ấy gặp phải sự việc như thế! Tôi vừa mới gọi cho chị ấy, chị ấy khóc... Chị ấy bị kẻ xấu ức hiếp, anh làm ơn hãy cứu chị tôi!”

Nhân viên an ninh nhìn khuôn mặt đầy lệ của cô gái nhỏ này cũng cảm thấy mềm lòng, vừa định nói điều gì đó thì một chiếc xe xông tới, hít một hơi giữ nàng lại!!

Tần Mộc Ngữ thấp giọng thét lên, đột ngột bị kéo trở lại! Chiếc xe kia dừng sát đôi chân của nàng.

Nàng nhìn thấy rất rõ, trong chiếc xe màu trắng bạc kia, khuôn mặt tuấn lãng mà sắc bén của Thượng Quan Hạo, đã trở nên trắng bệch lạnh lẽo đến cực độ!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Anh Hãy Để Em Được Chết!

Tần Mộc Ngữ có chút sợ hãi, gió thổi làm rối tung làn tóc nàng.

Nàng đột ngột đẩy nhân viên an ninh ra, nhìn theo hướng chiếc xe kia đang chạy liều mạng đuổi theo!!

“Haizz, tiểu thư!!” Nhân viên an ninh hô to, đầu óc còn đầy hỗn loạn, nhưng khi nghe nàng nói với vẻ nghiêm trọng như vậy, liền giữ cây côn sắt điên cuồng chạy theo hướng của nàng.

Ở bãi giữ xe gần tòa nhà thương mại nhất, một khu vực hẻo lánh, có rất nhiều góc chết khuất tầm ghi hình camera.

Vừa bước vào, thì nghe được tiếng la hét bên trong, còn nghe thấy âm thanh va chạm cơ thể dâm dăng, tiếng cười bi ối của bọn đàn ông, còn có tiếng kêu ô ô nhục nhĩ đau đớn...

Chiếc xe của Thượng Quan Hạo mang theo tiếng phanh xe sắc nhọn xông vào bên trong, âm thanh dâm dăng hỗn loạn bị phá vỡ, như tiếng cảnh báo của chúa trời!

Bọn đàn ông sững sờ không thôi.

Tên đàn ông đang chạy nước rút trên người Tần Cẩm Lan biến sắc, vội vàng kéo quần, buông nữ nhân đang gần như lửa thể, một số vội vàng bỏ chạy.

Chiếc xe đột ngột bám sát!! Con người đen sắc nhọn của Thượng Quan Hạo như đang cuộn cuộn sóng dữ, các khớp ngón tay vì dùng quá nhiều lực mà trở nên trắng bệch đáng sợ, phiên môi mỏng không chút máu kéo căng ra. Mười phút trước, hắn còn đang ở trong phòng họp thảo luận phương án, thì nhận được cuộc gọi kia, tiếng kêu đau đớn sắc nhọn của Tần Cẩm Lan trong nháy mắt khiến hắn sụp đổ hoàn toàn, cô khóc, cách điện thoại rất xa, dường như đang chịu đựng sự sỉ nhục to lớn!! Hắn gầm nhẹ một tiếng, chiếc điện thoại đột ngột bị quăng lên tường nhà, rơi xuống nát bấy!

Mà lúc này đây, hắn nhanh chóng hùng hổ xuống xe, hung hăng đóng cửa, bước về hướng bọn chúng.

Bọn họ chạy thực mạng, vốn định trốn khỏi tên nam nhân giống như kẻ điên khủng kia, lại bị hắn một tay tóm được, một quyền hung ác quăng lên xe rồi lăn xuống, sắc mặt hắn ảm đạm băng lãnh, lửa nóng đang hùng hùng thiêu đốt trong ngực hắn, hận không thể giết bọn chúng! Đôi mắt càng ngày càng đỏ tươi, hắn muốn nhanh chóng xem Tần Cẩm Lan hiện thời như thế nào rồi!

Dùng lực cực hung bạo lần thứ hai quật ngã một tên, nắm tay của Thượng Quan Hạo đang chảy máu, hắn buông nắm đấm, đi nhanh về phía Tần Cẩm Lan, thế nhưng mới đi được nửa chừng, bước chân hắn khó khăn khựng lại, bất động!!

— Cách đó ba mét, cơ thể quen thuộc kia bị trôi ở trên mặt đất, y phục bị xé rách thành từng mảnh, lửa bán thể, trong lúc đó hai chân còn đang chảy máu...

Giống như sét đánh ngang đầu, cả người Thượng Quan Hạo lao đảo, sắc mặt tái mét, suýt nữa đứng không vững.

“Cẩm Lan...” Hơi thở phất ra từ trong lồng ngực, đôi mắt hắn đỏ tươi như máu, thanh âm khàn khàn cũng không còn.

Lần tóc Tần Cẩm Lan tóc rối bời, môi bị rách, máu chảy xuống. Toàn thân cô run rẩy, không quan tâm khắp người toàn dấu vết ô uế bị xâm phạm, túm lấy chuôi dao của bọn kia để rút trên mặt đất, kéo ra một cái lưỡi dao cong dài, đột ngột đâm thẳng vào cổ mình!!

“Cẩm Lan!!” Một tiếng rống dữ dội, Thượng Quan Hạo tiến lên nắm lấy cổ tay cô, kiên quyết lấy cái chuôi dao từ trong tay cô ra, ném xa hơn mười mét.

“Hãy đưa cho em...” Hơi thở cô mòng manh, “Đưa dao cho em... Em không muốn sống thêm nữa, anh không được nhìn em! Đưa dao cho em!!!”

Cô khàn giọng quát, giãy dụa, cả người đã hoàn toàn sụp đổ, nước mắt điên cuồng mà rơi xuống.

“Cẩm Lan... Em đừng đi chuyển, ổn rồi!” Thượng Quan Hạo bất chấp cô giãy dụa, kéo cô ôm vào lòng, vuốt lại mấy sợi tóc rối cho cô, “Ổn rồi, anh đã đến đây... mọi chuyện kết thúc rồi...”

“Anh hãy để em được chết... Hãy để em chết đi!!” Cô khóc thét lên.

Trái tim Thượng Quan Hạo như bị xé rách mà đau đớn!! Ôm chặt lấy nàng, áp chế giọng nói của cô, Tần Cẩm Lan trong lòng ngực hấn liều mạng giãy dụa, sau một hồi vùng vẫy cô cũng xụi lơ trong lòng hắn, tuyệt vọng khóc, tiếng gào sặc sụa.

Thượng Quan Hạo ôm chặt lấy cô, để cô tùy ý trút nỗi lòng.

Đôi mắt hắn đỏ tươi, sẽ rất nổi bật nếu là máu đỏ, hắn rất muốn biết mọi chuyện xảy ra là như thế nào, ai tới nói cho hắn biết... Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!!

“...” Tần Mộc Ngự điên cuồng đuổi theo tới nơi, thở gấp dồn dập khiến lồng ngực vì cọ xát mạnh mà trở nên đau nhức, nàng run rẩy đi tới trước mặt bọn họ, chỉ liếc mắt một cái, đèn gần vừa thở một hơi lạnh khí, bỗng nhiên che lấy miệng mình!!

Nhân viên an ninh cũng đi theo, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, mới hoàn toàn khiếp sợ.

Hắn cuối cùng đã hiểu vì sao cô gái nhỏ này hoảng sợ như thể trời đất sụp đổ.

Sắc mặt hắn tái nhợt mọc ra bộ đàm, run giọng nói: “Báo động... Báo động khẩn cấp!! Có chuyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Sao Không Phải Là Cô Bị Cường Bức?

Mùi thuốc khử trùng lấp đầy chớp mũi, nương theo cánh xe cứu thương, đôi chân mảnh khảnh của Tần Mộc Ngự chạy một mạch điên cuồng, đến khi vào phòng cấp cứu, khuôn mặt nàng vẫn tái nhợt như trước, cứ thế đi theo vào trong, nhưng đột nhiên bị cản lại!

“Người nhà không được đi vào đây! Hãy chờ ở bên ngoài!”

“Bang!” Một tiếng đóng cửa ngăn cách với bên ngoài, chân nàng run lên đau nhức, gập quỳ trên mặt đất, tiếng động vang lên nặng trĩu.

Thân ảnh âm lãnh cao ngất của Thượng Quan Hạo, từ một chỗ khác trong hành lang, bước đến chậm rãi mà nguy hiểm.

Nhân viên an ninh cùng cảnh sát ở bên cạnh giải thích: “Việc này tôi thực sự không biết, chỉ là cô bé kia lòng như lửa đốt mà kéo tôi đi, tôi tính xem xét tình hình rồi mới gọi anh— Chà, không như đã được bẩm báo! Lúc tới nơi thì đã không kịp nữa rồi, cô gái kia đã bị cưỡng bức, còn không chỉ có một người!!”

Con mắt thâm thúy của Thượng Quan Hạo càng lúc càng đỏ tươi, nắm tay nhanh chóng chảy máu, tiếng kêu kệt vang lên, bước tới trước mặt Tần Mộc Ngự.

“... Chuyện gì đã xảy ra?” Giọng nói khàn khàn từ trong lồng ngực phát ra, ánh mắt sắc nhọn mang theo sát khí nhìn Tần Mộc Ngự, “Lúc chiều khi đi ra ngoài cô ấy hoàn toàn tốt... Cô nói cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì...”

Hai tròng mắt của Tần Mộc Ngự ngập tràn nước mắt, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, toàn thân run rẩy, cánh môi trắng bệch không nói được một lời.

Thượng Quan Hạo một tay đẩy nàng ra! Cạy lấy chiếc điện thoại nàng còn đang nắm chặt trong tay! Mở máy xem tin báo cuộc gọi nhớ được lưu lại...

đều là thời điểm trước khi cô ấy xảy ra tai nạn...

Con mắt lạnh liệt như băng nhìn nàng chăm chăm, Thượng Quan Hạo bất thành linh nắm chặt hai vai nàng đẩy mạnh vào tường! Cái ót phía sau đầu nàng đập vào vách tường vang lên đau đớn khó chịu, sắc mặt hắn trở nên nguy hiểm, nghiêng răng nói ra từng chữ từng chữ một : “... Vì sao không nhận điện thoại của cô ấy? Tàn Mộc Ngữ, lúc xảy ra chuyện chẳng phải cô là người gần cô ấy nhất! Mẹ kiếp, cô vì sao không bắt máy!”

Tiếng gào thét cùng mùi thuốc sát trùng tràn ngập trong hành lang, thanh âm vang vọng.

Tàn Mộc Ngữ bị đánh đập dữ tợn của Thượng Quan Hạo cùng tiếng quát tháo khiến khuôn mặt nàng càng lúc càng trắng bệch, xương bả vai như suýt bị bóp nát, mắt nàng đầy lệ, run giọng nói : “Điện thoại của tôi bị tắt... Rõ ràng trước đó tôi đã mở máy, tôi không biết sau đó máy làm sao mà bị tắt đi, tôi thực sự không biết!”

Nàng đau lòng la lên, nước mắt nóng hổi cuộn trào mãnh liệt.

Hơi thở như lửa nóng của Thượng Quan Hạo chạm vào khuôn mặt nàng, trong lòng giận dữ, nghiêng răng cười lạnh nói : “Cô không biết? Tàn Mộc Ngữ... Lần trước cô không thể giết chết cô ấy, lần này cô định hủy hoại cô ấy phải không?”

Tàn Mộc Ngữ đột ngột giật mình, con mắt trong veo trừng lớn, lệ vẫn còn ấm nóng.

Lời nói của hắn giống như ngọn đao sắc bén, đâm thẳng vào trong tim nàng!!

“... Không đúng,” Cánh môi nàng không còn huyết sắc, tiếng nói khàn đặc, dòng lệ dâng lên trong khóe mắt nàng, “Nếu biết chị tôi gặp chuyện như vậy, tôi sẽ không để chị ấy đi rồi, tôi sẽ đi cùng với chị ấy...”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo hiện lên nỗi đau buốt nhói, nghĩ đến nữ nhân mà hắn yêu nhất nằm giữa vũng máu, lửa thề, cầm lấy ngọn dao cảm thấy nhục nhã mà muốn tự vẫn, cả người đau lòng đến sập đổ...

Hắn siết chặt vai nàng, từng lời nói như nhuộm máu : “Sao người bị cưỡng hiếp không phải là cô... Tại sao lại là Cẩm Lan...”

— Hèn hạ như cô... Rõ ràng nên bị cưỡng hiếp phải là cô chứ!!

Những thanh âm này, rành rành lọt vào tai nàng, tiếng nói vang dội, vọng lại hết lần này đến lần khác...

Toàn thân Tàn Mộc Ngữ lạnh cóng, có chút mềm rũ. Nếu không phải hắn đang nắm chặt lấy bả vai nàng, nàng đã sớm không thể chống đỡ nổi.

Cảnh sát cạnh bên nghe cấp dưới báo cáo vài câu, chân mày đột ngột căng ra, đi qua, vỗ vỗ vào bả vai Thượng Quan Hạo : “Tiên sinh đây, chúng tôi đã điều tra ra một số việc, mời ngài đến giải thích một chút có được không?”

Con mắt âm lãnh đang nhìn chăm chăm vào Tàn Mộc Ngữ đã thả lỏng đôi chút, quãng cô xuống bên cánh cửa, lúc này mới bước đi.

Cảnh sát nhìn thoáng qua Tàn Mộc Ngữ, con mắt giấu một tia phức tạp : “Còn có, vị tiểu thư này cũng phải đi theo chúng tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cuộc Điều Tr

Tàn Mộc Ngữ là người đi cuối cùng, trước cánh cửa phòng thẩm vấn như một nhà tù.

Thân ảnh sắc đen của Thượng Quan Hạo chậm rãi dừng lại.

Một trận nghệt thở, nàng cũng dừng lại, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, một bước cũng không dám bước về phía trước.

Một cánh tay dài đưa ra, giữ chặt lấy bờ vai nàng, nàng khẽ kêu một tiếng rồi đột ngột bị kéo đẩy vào tường. Thượng Quan Hạo dùng con mắt hung ác nhìn nàng, phiến môi tái nhợt, như ma vương đến từ địa ngục nói từng chữ từng chữ một : “Lúc này, đừng có cho tôi biết là cô có liên quan đến chuyện này... Mọi thương tổn chúng nó gây ra cho Cẩm Lan, tôi sẽ chúng so với cái chết còn thảm hơn... Còn với cô, cho tôi biết muốn xéo đi xa bao nhiêu...”

Nói xong, cả người nàng đã bị đẩy mạnh vào trong phòng.

Bên trong, hai cảnh sát đang thu xếp tư liệu.

“Tình hình là như thế này, Thượng Quan Hạo tiên sinh, tôi biết ngài là vị hôn phu của Tần Cẩm Lan, cho nên tôi nhất định phải nói rõ mọi chuyện với ngài, xung quanh vụ cường bức này có rất nhiều tình tiết không ngờ tới,” Cảnh sát nhìn thoáng qua Tần Mộc Ngữ, nhàn nhạt nói, “Trong chuyện này có chủ tâm.”

Như có một ngọn đao chặn ngay cổ họng, con người mắt của Thượng Quan Hạo trừng lớn, hơi thở mang theo âm lãnh : “Có chủ tâm là thế nào?”

“Chúng tôi đã vừa thẩm vấn một tên trông rất khỏe mạnh. Hắn thừa nhận là có người ra lệnh cho hắn cưỡng bức Tần Cẩm Lan, sau vụ việc này sẽ có tiền thưởng,” cảnh sát đưa ra một tờ giấy, “138*****, đây số điện thoại này là của ai?”

Trong phòng bỗng chốc im bật.

Cảnh sát hỏi lại một lần nữa : “Là của ai?”

Tần Mộc Ngữ lúc này mới phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như tờ giấy, đã nghe rõ đây số kia.

Phiến môi nàng căng ra, thanh âm xem chút không nói thành lời, nhưng vẫn có thể phun ra được mấy chữ : “... Là của tôi.”

Cảnh sát nhìn biểu cảm trên mặt nàng : “Cô là em gái của Tần Cẩm Lan?”

Nàng khốn khổ gật đầu.

“Lúc sự việc phát sinh cô đang ở đâu?”

“... Tôi ở phía dưới tòa nhà mua sắm.”

“Vậy lúc Tần Cẩm Lan gặp nạn, đã gọi cho cô trên mười cuộc điện thoại cầu cứu, tại sao cô không bắt máy?”

“Nàng nhắm mắt lại, dòng lệ ẩm áp quanh hốc mắt : “... Tôi tắt điện thoại.”

Đôi mắt phức tạp của vị cảnh sát nhìn nàng, lại nhìn sang Thượng Quan Hạo, mở miệng nói : “Vậy là được rồi.”

Môi Thượng Quan Hạo căng ra, cảm giác như âm thanh ong ong nổ tung trong đầu, bàn tay hắn gắt gao kéo chiếc điện thoại màu hồng nhạt của Tần Mộc Ngữ, suýt bóp nát. Con người mắt giương lên, khàn giọng nói : “Cho nên, bọn kia liên lạc trao đổi với số điện thoại này, cũng là của cô ta.”

Cảnh sát gật đầu, liếc nhìn Tần Mộc Ngữ lần nữa : “Anh có thể xem lại các cuộc gọi vẫn còn lưu lại, thời điểm cũng như tên người liên lạc, sau khi chị của cô ta đi tìm xe ở bãi đỗ xe, phát sinh việc ngoài ý muốn, cô ta đã tắt điện thoại cho đến khi sự việc xong xuôi mới mở máy trở lại — Tất nhiên, đã quá trễ.”

Con người mắt của Tần Mộc Ngữ rớt cục cũng giương lên, con mắt sợ hãi đầy nghi hoặc nhìn hai người ở trước mặt.

Cảnh sát im thin thít, vài giây sau mới mở miệng : “Vị trí của Tần gia trong thị trấn này đúng là danh gia vọng tộc, điểm ấy chúng tôi rất rõ ràng, nhưng... Vị Tần tiểu thư này, xin hỏi cô bao nhiêu tuổi? Theo như được báo cáo thì Tần Cẩm Lan là chị gái duy nhất cùng cha khác mẹ với cô, cho dù các người có tranh giành tài sản thừa kế, chẳng phải tất cả đều là của cô, lẽ nào chị cô còn được hưởng tiền vốn cùng bất động sản của phụ thân cô mà cô lại có ý định hãm hại cô ấy sao?”

Cảnh sát biết.

Tần Cẩm Lan vừa mới đính hôn. Cô đi đến khu mua sắm, chính là chọn nhẫn đính hôn cho mình.

Nhưng chỉ trong vòng có vài giờ, cô gần như đã bị hủy đi thứ quý giá nhất trong đời người.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Nữ Nhân Mang Bộ Mặt Thanh Thuần Nhưng Tâm Địa Như Rắn Độc

Trong phòng lại một lần nữa mang một cảm giác ngột thở.

“Tôi không có... Tôi không biết các người đang nói gì...” toàn bộ gian phòng nhìn Tần Mộc Ngữ bằng ánh mắt khinh bỉ cùng căm hờn, đôi mắt nàng một mảnh thê lương: “Các người làm thế nào lại có kết quả điều tra như vậy chứ?”

Đôi mắt to tròn trong veo chứa đầy nước mắt, nàng nhớ tới khoảnh khắc nàng nhận được cuộc gọi của chị khiến lòng nàng chấn động cùng đau đớn, nhớ tới những chuyện hoang đường này, nàng nghẹn ngào kêu lên: “Các người phải nói thật rõ ràng! Tôi không biết danh sách cuộc gọi là thế nào cả, tôi làm sao có thể thông đồng cùng bọn họ!! Tôi nghe thấy giọng chị mới biết chuyện gì đã xảy ra! Liên sau đó tôi đã đi báo cảnh sát!”

Vài cảnh sát bắt đầu thu dọn tài liệu trên bàn, đứng dậy như muốn chạy đi.

“Có một số việc đúng là pháp luật có thể giải quyết, có một số việc không đủ căn cứ xác thực chỉ có thể kết luận một cách chủ quan — Ví như tình huống hiện giờ đương sự không chịu thừa nhận,” Cảnh sát cuối cùng nhìn hần nói một câu, “Thượng Quan Hạo tiên sinh, anh xem...”

“Các người cứ đi trước,” sắc mặt Thượng Quan Hạo trắng bệch, phiến môi phun ra mấy chữ, con mắt hung ác khiếp người, “Ai cũng không được nhúng tay vào chuyện này.”

Cảnh sát dừng một chút, gạt đầu, cùng với vài tên cấp dưới bước ra khỏi phòng.

Tất cả mọi chuyện vẫn còn rất hỗn loạn, còn nàng thì đã bị phản vào tội chết.

Bóng dáng mảnh khảnh của Tần Mộc Ngữ đứng tại chỗ một hồi lâu, nàng nhớ tới cái lạnh run rẩy giữa mưa đông lạnh khi đứng đợi chị hơn mười phút đồng hồ, nhớ tới giọng nói của chị đau lòng như súp đỏ, nhớ tới chính mình đuổi theo xe Thượng Quan Hạo chứng kiến cảnh tượng khiếp đảm tại bãi đậu xe vắng vẻ... Nàng không làm sai điều gì cả, cũng không gọi người đến cưỡng bức chị mình.

Ngón tay giật giật trắng bệch, nàng co cẳng chạy theo hướng mấy tên cảnh sát đang bước ra ngoài, gần như điên cuồng!!

— Nàng muốn thấy bằng chứng, nàng muốn biết sự thật! Nàng muốn thẳng thắn đối chứng rõ ràng với bọn cảnh sát đang tự cho mình là đúng!!

Thế nhưng vừa mới xông ra tới cửa đã bị một cánh tay kéo lại, con mắt Thượng Quan Hạo như nhuộm máu, mãnh lực đẩy nàng trở lại! Một lực lớn khiến Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, lui lại vài bước cả người đụng vào bàn, cái bàn bị đụng phải trượt lùi về phía sau, văn kiện rơi tán loạn, cả người nàng cũng bị đánh ngã xuống mặt đất.

Trong nháy mắt gân cốt toàn thân nàng như muốn vỡ vụn.

Nàng vật lộn đứng dậy, khuỷu tay chống xuống, sau đó đổi lại bàn tay chống trên mặt đất, con mắt ngược lên, trong ánh mắt là một dòng lệ âm ỉ.

Cách xa vài bước, khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Hạo không có lấy một giọt máu, thân ảnh cao ngất rần rờn như ma vương đến từ địa ngục — trong mắt hần đầy oán hận cùng sát khí, rất rõ ràng như thế.

Khẽ hít một hơi, Tần Mộc Ngữ chống chọi với cơn đau nhức, run giọng giải thích: “Thượng Quan Hạo, anh hãy nghe tôi nói, không phải tôi hại chị... Thực sự không phải... Đều là bọn họ bịa đặt! Không phải tôi sai khiến bọn chúng!”

Trong đôi mắt trong veo đọng đầy nước mắt, nhưng không chịu khuất phục.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi tới, âu phục phẳng phiu tỏa ra sát khí khác người, đứng trước mặt nàng.

Hần chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay ra nắm lấy cẳng nàng.

“Theo chân bọn họ giảng co — tiện thể cho bọn họ báo cáo tình hình một chút, để bọn họ tạo ra một kết luận có thể làm hài lòng cô... có đúng không?” Phiến môi tái nhợt nhấn mạnh rõ từng chữ từng chữ.

Con mắt Tần Mộc Ngữ hiện rõ sự sợ hãi, chầm chậm lắc đầu: “... Không phải. Không phải như vậy...”

“Không bằng đến chỗ tôi nói rõ một chút nhỉ...” Thượng Quan Hạo để cánh môi hần dán vào tai nàng, “Khi tôi nhìn thấy Cẩn Lan, y phục khắp người nàng đều bị xé rách, máu chảy, không biết đã bị những tên kia chơi đùa qua rồi... Khi cô ấy nhìn thấy tôi đã muốn tự sát, tôi ôm lấy cô ấy mới không để cô ấy đem thanh đao kia đâm vào cổ... Tần Mộc Ngữ, cô còn mong muốn được nhìn thấy cảnh đó đúng không?”

Sắc mặt nàng tái nhợt, chầm chậm lắc đầu: “Không...”

“Tôi trước đây cứ nghĩ cô thật là người ngây thơ thanh thuần, nhiều việc cô bị gia đình và phụ thân ép buộc, cũng không hề oán thán, tôi nghĩ cô thật sự là người đơn giản... Dù cô một lần hại Tần Cẩn Lan, tôi nghĩ là do cô nhất thời vì đồ kị mà có tà ý...” Đôi mắt hần một mảnh đỏ tươi, giọng nói khàn đặc sắc lẹm, “Thế nhưng là tôi đã sai.”

“Tần Mộc Ngữ, cuối cùng dù cô có mang cái mặt nạ ngây thơ đó như thế nào đi nữa, thì cô vẫn là con đàn bà lòng dạ rần rết!” Thượng Quan Hạo từ từ bóp chặt cổ nàng, nghiêng răng phần nộ, nói từng chữ từng chữ mang mùi máu tanh.

Chương 61: Tôi Yêu Lâm Anh

Đôi mắt Tần Mộc Ngữ ngập tràn nước mắt, toàn bộ thế giới trong tâm trí như chỉ còn tiếng ong ong.

Ánh mắt trong veo ngẩn lệ nhìn Thượng Quan Hạo, cặp mắt sâu thẳm đỏ ngầu chất đầy oán hận của hắn đang bùng cháy hùng hực, cổ nàng bắt đầu có phần khó thở, lực không chế của hắn càng ngày càng gia tăng.

Cánh tay mảnh khảnh của nàng đặt sau lưng hắn, run giọng nói : “Anh đã hiểu lầm rồi... Chuyện của chị không liên quan gì tới tôi cả...”

“Bốp!” Một tiếng giòn tan vang lên! Một cái tát trên khuôn mặt nàng!

Con đầu buốt nhức nhối cuộn cuộn kéo tới, tiếng ong ong còn vang vọng bên tai. Vết tích năm ngón tay đỏ bừng nhanh chóng hiện lên khuôn mặt trắng bệch của nàng, một dòng lệ nóng hổi trong suốt chảy dọc xuống gò má nàng.

Đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ từ từ nhìn thẳng vào hắn, trái tim như bị dao đâm vào.

“Thượng Quan Hạo... Tôi lập lại một lần nữa tôi không phải là kẻ nhẫn tâm hãm hại chị mình, không phải tôi, tôi không làm điều đó!” Nàng nghiêng răng nói ra từng chữ từng chữ rõ ràng mà hàng lệ rung rung nóng hổi!

“Bốp!!” Lại một cái tát tàn nhẫn!

Cảm giác đau rất quét toàn bộ tâm trí nàng, Tần Mộc Ngữ hơi động đậy, run rẩy, toàn bộ tinh thần trong nháy mắt sụp đổ hoàn toàn, nước mắt cứ thế cuộn cuộn chảy xuống, nàng nặc cho cái vết bầm đáng sợ trên khuôn mặt, mặc cho cái nỗi oán hận cùng cảm phần của hắn, liều mạng giãy dụa kéo cổ tay hắn ra!!

“Buông tôi ra!!” Nàng kêu lên, dòng lệ nóng hổi rơi xuống, liều mạng chống cự xô đẩy hắn còn đang bóp chặt cổ tay và cổ của nàng, cùng với lồng ngực cứng cáp của hắn, “Thượng Quan Hạo đồ vô lại!! Tôi rõ ràng không làm! Tôi chưa bao giờ hại chị mình! Anh dựa vào cái gì mà đối với tôi như vậy! Dựa vào cái gì chứ!!”

Nàng như một con thú nhỏ bị bức bách, cả người bị thương tổn máu me đầm đìa, rít gào, nỗi chua xót cùng đau đớn trong tim đã lên đến cực điểm!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm u, lửa giận thiêu đốt hung hăng giữ chặt cổ tay nàng, cơ hồ cảm nhận được nàng đang liều mạng dùng hết sức lực, cái vết bặt tai kia phủ trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, cùng với nỗi xót xa mà thống khổ!

“Cô ủy khuất cái gì kia chứ?” Hắn âm lãnh nói rõ từng chữ, tia sát khí trong đôi mắt đỏ tươi đó càng lúc càng đậm, “Trách tôi không tin cô? Ha... Tần Mộc Ngữ, ngay từ đầu tôi đã không nên tin cô! Người bị thương là Cần Lan, người bị hủy hoại đi mọi thứ cũng là Cần Lan! Cô có tư cách gì mà ở đây giả vờ đáng thương chứ?!”

Cổ tay bị bóp chặt khiến xương cốt như muốn nứt ra đau nhức, Tần Mộc Ngữ khẽ kêu lên, nước mắt chảy đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“... Đau... Anh buông tôi ra...” Hơi thở nàng mong manh mà phun ra vài chữ.

Thượng Quan Hạo cười khẩy, hơi thở cực nóng kề sát khuôn mặt nàng, giọng nói mang theo từ tính khàn khàn nói : “Đau? Cái này cũng được xem là đau sao? Cô có biết cô ấy bị người khác cưỡng bạo có bao nhiêu đau đớn không? Tần Mộc Ngữ, cô có biết tôi hận là không thể giết cô ngay lập tức!!”

Bờ môi nàng tái nhợt đau đớn, một câu cũng không nói được nên lời.

Xương cốt toàn thân đều run rẩy, Tần Mộc Ngữ nhắm mắt lại, hàng mi tràn đầy nước mắt.

Gắt gao cắn cánh môi, nàng mở mắt nhìn hắn, giọng khàn khàn run rẩy, chậm rãi nói : “Tôi đã yêu lầm anh, Thượng Quan Hạo... sai lầm lớn nhất của tôi, không phải là hãm hại chị, mà là không nên yêu một thằng đàn ông ngay cả niềm tin dành cho tôi cũng không có...”

Chỉ mấy câu nói thôi cũng khiến đôi mắt của Thượng Quan Hạo càng ngày càng đỏ tươi, âm ảm dữ dội trong lòng.

“Cô vẫn có thể tiếp tục giả bộ...” Hắn tới gần khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, tàn nhẫn nói, “Thế nhưng cô hãy ghi nhớ kỹ cho tôi, Tần Mộc Ngữ, Cần Lan ngày hôm nay đã phải cam chịu mọi thứ, tôi sẽ đòi lại tất cả không dư không thiếu trên người cô!”

“Cô chờ mà xuống địa ngục đi!” Hắn cúi đầu nói xong câu cuối cùng, lạnh lùng buông cổ tay nàng ra, đem cô gái nhỏ bé mềm rũ như bùn nhão quăng

vào cạnh chân bàn, rồi rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Nàng Thực Sự Vẫn

Mãi đến đêm khuya, Tần Cẩm Lan mới dần tỉnh lại.

Trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô, cánh môi rách, hơi sưng đỏ, lông mi thật dài nhìn người đàn ông có thân ảnh cao ngất bên cửa sổ, lòng đau xót, tay nắm chặt ra giường, khẽ gọi một tiếng : “Hạo...”

Cơ thể Thượng Quan Hạo bỗng chốc cứng đờ, chậm rãi xoay người, đôi mắt sâu đọng đầy yêu thương, nhìn cô.

Đến bên giường cô, cúi người ôm lấy cô nhẹ nhàng chỉ cách một tấm chăn, khẽ hôn vào trán cô, nhỏ giọng khàn khàn nói : “Đã tỉnh rồi à?”

Trong hơi thở ấm áp của hắn, hốc mắt cô đã ướt ướt : “Hạo...”

Thượng Quan Hạo ôm cô càng chặt : “Đừng nghĩ quá nhiều, cũng đã qua rồi, tỉnh dưỡng cho thật tốt...”

Tần Cẩm Lan đưa tay muốn chạm vào khuôn mặt hắn, nhưng nửa chừng lại rút tay về, run giọng nói : “Đừng ôm em, em bây giờ rất dơ bẩn... thực sự rất bẩn...”

Con mắt Thượng Quan Hạo trở nên khát máu, đột ngột nắm lấy tay cô, rất nhanh.

“Em không bẩn, không bao giờ nhơ bẩn...” Giọng khàn khàn của hắn cất lên, “Từ nay về sau không được nói như thế này nữa, anh yêu em, dù em có như thế nào anh cũng sẽ yêu em, trừ khi, em muốn để cho anh chết cùng với em...”

Hốc mắt Tần Cẩm Lan càng thêm ẩm ướt, vòng tay ôm lấy cổ của hắn, nghẹn ngào.

“Được rồi, thế Tiểu Ngừ đâu anh...” Tần Cẩm Lan khàn giọng hỏi, “Em ấy đã về nhà chưa? Có hoảng sợ hay không?”

Hàng lông mày hòa nhã của Thượng Quan Hạo đột ngột tiêu tan, thay vào đó là sự nguy hiểm lạnh liệt.

“Sau này đừng nhắc đến cô ta nữa, có anh bên cạnh em, em tạm thời quên mình có một người em gái như vậy đi...” Thanh âm hắn trở nên lạnh lẽo, nhưng vẫn dịu dàng như trước, “kẻ nào gây thương tổn cho em sẽ bị trừng phạt.”

Tần Cẩm Lan trong lòng trở nên căng thẳng ““Hạo, anh... muốn làm gì?”

Đôi mắt của Thượng Quan Hạo như một cái hồ sâu không đáy, cũng không mở miệng, phiến môi mỏng hôn lên trán cô, yêu thương mà nhẹ nhàng, thấp giọng nói : “Những chuyện này em không cần phải xen vào. Từ nay trở đi, cuộc sống của em chỉ cần có anh, còn lại cách xa bọn họ ra, bọn chúng đừng nghĩ đến chuyện làm em bị thương tổn.”

Trái tim Tần Cẩm Lan đập loạn xạ, có chút khó xử. Người đàn ông lạnh lùng này lúc nào cũng ẩn dấu mùi máu tanh và vẻ đáng sợ, lại đối xử với cô rất tốt.

Trọn nửa đêm, Thượng Quan Hạo cũng ở bên cạnh giường cô chăm sóc, đợi cô ngủ say mới giúp cô đắp chăn, đi ra khỏi phòng bệnh.

Hành lang lạnh lẽo, chỉ có ngọn đèn lạng lẽ tỏa sáng.

Một người đàn ông mặc âu phục đen đang đợi ở bên cạnh phòng bệnh, lúc hắn đi ra, người kia cúi đầu thấp giọng nói : “Cảnh sát bên kia đã bố trí thỏa đáng, bọn họ cũng biết là chúng ta đã mang tù nhân đi, chẳng qua là không có đúng khi tiết lộ... có thể xử lý chúng rồi chứ?”

Đôi mắt sâu đen của Thượng Quan Hạo đảo qua phòng bệnh, giọng nói lạnh nhạt lộ ra khí thế băng lãnh : “Giữ lại. Tôi đích thân động thủ.”

“Vâng, Thượng Quan Hạo tiên sinh.”

“Vẫn có một chuyện, “hắn tiến về phía trước, thanh âm trầm thấp chậm rãi mở miệng, “Ngày mai bắt đầu kế hoạch thu tóm, trong vòng nửa tháng, làm cho Tần gia suy sụp hoàn toàn, hiểu chứ?”

Hàng mi của người đàn ông kia khẽ giật, buột miệng hỏi : “Vậy Tàn Tiểu Thư...”

Một ánh nhìn sắc lẹm lãnh liệt như băng đá qua, sắc mặt người đàn ông kia trắng bệch, liền tức khắc lên tiếng : “Vâng, tôi sẽ thực hiện ngay lập tức.”

“Ngoại trừ tài sản mang 6t6n Cần Lan tại Tàn thị ra, còn lại tất cả không có liên quan,” Con mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo lộ ra mùi vị gió tanh mưa máu, “Vì vậy hãy để cho Tàn Chiêu Vân nhìn cho rõ, ông ta có cô con gái bé bỏng tài giỏi đến thế nào, có năng lực khiến toàn bộ Tàn gia bị hủy diệt...”

Người kia trả lời “Vâng”, sau đó rút lui, từ từ theo hành lang đi khuất.

Thượng Quan Hạo cũng định rời đi, đột nhiên một thứ hấp dẫn tầm mắt của hắn, ánh mắt hắn sắc bén nhìn ra — chiếc ghế ở cuối dãy hành lang kia, một cô gái mềm yếu bé nhỏ còn đang cuộn mình, vết tát trên mặt đỏ bừng, một môi mà ngù lịm đi.

Nàng, cư nhiên vẫn còn ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Tôi Không Hèn Hạ Như Vậy!

Thượng Quan Hạo vung cánh tay khiến cho chiếc áo khoác đen của hắn rơi xuống, thân ảnh cao ngất hướng về phía chiếc ghế dài đi tới.

Trong không khí vắng vẻ lạnh lạnh, cổ tay bé nhỏ của Tàn Mộc Ngừ đặt trên chiếc ghế dài, hàng mi vẫn còn ẩm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn với làn da trắng, vết tát đỏ hồng kia vẫn rõ rệt như trước.

Hắn cười khẩy, nữ nhân này còn tính đóng kịch sao? Chứng kiến Cần Lan như vậy, cô ta nên rất hài lòng mới đúng chứ?

Hắn đã nói, tất cả những thương tổn của Cần Lan, nàng đều phải trả giá không hơn không kém.

Thượng Quan Hạo từ từ cúi người, đắm vào chỗ tựa lưng của chiếc ghế, cổ tay áo đen như mực vương chút hương vị âm đậm đến đáng sợ. Tàn Mộc Ngừ đang ngủ say mê dường như cảm giác được một chút nguy hiểm, ánh mắt sắc bén đảo qua khuôn mặt khiến người khác cũng cảm thấy sồn gai óc, nàng chợt tỉnh táo trở lại.

Hai tròng mắt mở to, bầu không khí lạnh lẽo luồn qua y phục mà thâm nhập vào cơ thể, hai tròng mắt chưa xốt của nàng một lúc sau cũng dịu lại, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Hạo, trong nháy mắt đã trở nên hoảng sợ, suýt nữa rơi xuống ghế!

Ánh mắt nàng cảnh giác như con nai con đang sợ hãi, khiến tâm trí Thượng Quan Hạo càng thêm âm lãnh.

Hắn cười nhạt : “Thế nào, luyện tiếu không đi? Còn muốn nhìn thấy cô ấy thảm như thế nào sao?”

Tàn Mộc Ngừ nghe thấy giọng điệu châm chọc âm lạnh của hắn, chậm rãi ngồi xuống, làn tóc đen dài rơi nhẹ trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn bị sưng đỏ không thể tả : “Tôi muốn xem chị tôi hiện giờ ra sao, chỉ là anh chắc chắn sẽ không cho tôi vào trong? Không sao, tôi sẽ đi hỏi bác sỹ.”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo lạnh hơn, bất ngờ hung hăng nắm lấy cổ tay nàng, dữ tợn nói : “Tàn Mộc Ngừ, nếu ngay bây giờ cô thú nhận mọi chuyện, tôi sẽ xem xét giảm cho cô chút tội, nếu cô cứ tiếp tục giả tạo thế này, đừng trách tôi không khách khí!”

“Anh đã từng khách khí với tôi sao?” nàng ngẩng đầu lên, con mắt trong veo rành mạch.

Cổ tay rất đau, sức mạnh của người đàn ông này vẫn luôn đáng sợ, nàng cố kiềm chế bản thân mình khỏi run rẩy. Nàng rất muốn biết, lúc hắn đối xử với chị, có thô bạo như thế không, giống như nắm một cây gậy sắt, chứ không phải là xương cốt của con người.

Thượng Quan Hạo nhìn chằm chằm nàng vài giây, lạnh lẽo cười ra tiếng : “Được, tốt lắm, xem ra cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Cô gái, đừng có trách tôi không khách khí với cô!

Đột ngột kéo nàng còn đang ngồi, Tàn Mộc Ngừ khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, tưởng chừng như hắn dùng toàn lực lôi lên! Dùng chân đá vào ngực cường tráng của hắn!

“Đừng kêu lớn tiếng như vậy, tôi không muốn cho chị cô thấy tôi đối xử với cô như vậy, cô ấy bây giờ vẫn còn nghĩ cô rất hiền lành,” Ánh mắt băng lạnh của Thượng Quan Hạo nhìn người đang ở trong lòng ngực hắn, “Cũng không cần phải vờ vĩnh ngồi ở chỗ này cả đêm, nếu tôi rời đi, ai mà biết được lòng

dạ rắn rết của nữ nhân cô sẽ làm những gì đối với cô ấy chứ?

Tần Mộc Ngữ đang chịu đựng cơn đau đớn tê dại từ cánh tay sưng bị trật khớp của cô, nắm lấy y phục của hắn, hơi thở mong manh nhìn khuôn mặt hắn, nghiêng răng nói : “Anh không cần phải nói khó nghe như vậy, tôi không có hèn hạ như thế!”

Ban đêm, sắc đen khiến cho lòng người càng thêm sợ hãi!

“Ây, các người nhỏ giọng chút!” Y tá trực đêm đi tới, từ xa hướng về phía bọn họ nói, “Bệnh nhân đang ngủ, ồn ào cái gì?”

Vừa dứt lời, nhìn thấy nhân thân sắc bén băng lãnh của người đàn ông quét qua.

Y tá khựng lại, sợ đến độ không dám mở miệng, nói thầm rồi trở về phòng trực ban.

Thượng Quan Hạo một lần nữa kéo nữ nhân trước mặt, lạnh lùng lôi nàng đi. Tần Mộc Ngữ bước đi lao đảo suốt dọc đường đi, nàng không biết người đàn ông này cuối cùng muốn làm cái gì, chỉ cần nghĩ đến hắn nói với các băng đảng tìm đến nàng lần lượt cường bạo, nàng...

Guồng mặt càng tái nhợt, khiến cái vết bặt tai kia trở nên rõ rệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hình Phạt Thứ Nhất

“Thượng Quan Hạo... Vì sao anh lại không muốn hiểu rõ mọi chuyện, nếu quả thật là tôi làm, tôi sẽ ở tại nơi này để anh anh bắt sao?” Giọng nói nàng êm dịu, có chút mùi vị sợ hãi, “Tôi chỉ muốn gặp chị một chút, chuyện kia thực sự không liên quan tới tôi!”

Thân ảnh của Thượng Quan Hạo cao lớn thẳng tắp, không nói lời nào.

Tên nam nhân âm trầm tĩnh lặng như thế càng khiến nàng sợ hãi.

Lôi nàng từ bệnh viện ra ngoài, Thượng Quan Hạo mới lạnh lùng xoay người, đôi mắt sâu đen lạnh lẽo, hắn cúi đầu, nhìn khuôn mặt nàng chậm rãi lên tiếng : “Tần Mộc Ngữ, cô cũng nên rõ ràng, tôi từ trước tới giờ không có hứng thú suy xét xem cô đang nghĩ cái gì, tôi chỉ quan tâm làm thế nào để cô phải trả hết toàn bộ những gì mà cô đã nợ Cẩm Lan... đã rõ chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ yên lặng nhìn hắn, đôi mắt trong veo một mảnh chua xót.

Anh mắt nàng như đang nói rằng, không phải nàng sai, nàng căn bản không làm những chuyện xấu xa độc ác kia!

“Chết tiệt... Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ, hận không thể đem nàng bóp nát trong lòng ngực mình!

Nàng vẫn như cũ nhìn không chớp mắt, con mắt trong veo như nước.

“Đi vào!” Hắn nghiêng rang phun ra vài chữ, hung hăng túm nàng đến bên chiếc xe, nhét vào chỗ ngồi ghế lái phụ.

Tần Mộc Ngữ căng thẳng nắm chặt đai an toàn, ánh mắt đầy sự đề phòng, nàng thực sự hoài nghi, tên nam nhân này hận nàng đến độ lái xe mang theo nàng chết cùng, nhưng chỉ e là làm như thế, cũng không thể khiến mối hận trong lòng hắn được giải tỏa sao?”

“Anh muốn đối phó với tôi như thế nào, có thể nói trực tiếp cho tôi biết được không?” Khuôn mặt nàng tái nhợt, thấp giọng hỏi người đàn ông đang ngồi ở ghế lái.

“Cô không cần gấp như thế,” Thượng Quan Hạo cười khẩy, liếc nhìn nàng một cái, hung ác nói, “Tôi sẽ từ từ cho cô biết!”

Nói xong, hắn nhấn ga, gắt gao ghì dây đai an toàn, chiếc xe lao vùn vụt ra ngoài.

*

Tần Mộc Ngữ có nghĩ đến trăm ngàn lần cũng không ngờ, hắn lại tàn nhẫn máu lạnh đến như vậy!!

Trong đêm khuya gió lạnh gào thét đến thấu xương, nàng không biết Thượng Quan Hạo chở nàng đi đâu, chỉ biết lúc ngừng lại xung quanh một mảnh đen kịt, rất lạnh, hắn lôi nàng xuống, hung hăng ném vào ven đường.

Chiếc váy màu trắng của nàng bị gió tốc lên, mấy sợi tóc cũng bị thổi tung.

“Muốn biết tôi đối phó với cô thế nào không?” Cặp mắt đen như thạch hắc điệu lẳng động lãnh liệt, khóe miệng giật nhẹ, “Trước tiên là nhận hình phạt thứ nhất đã... Cút xéo đi, tốt nhất là vĩnh viễn đừng bao giờ để tôi phải nhìn thấy cô.”

Hắn nói xong, mở cửa xe, một mình vào trong xe.

Cảnh vật lúc đó, tối tăm cùng hoang vu mãnh liệt kéo đến, khuôn mặt Tần Mộc Ngữ trắng bệch, mắt nhắm lệ, đứng trước người đang ngồi trong xe.

Nàng đã sớm nhìn qua xung quanh, không có lấy một cọng cây ngọn cỏ, chỉ có con đường quốc lộ và cánh đồng hoang.

“Thượng Quan Hạo...” Nàng rùng mình thét lên.

Cánh cửa sổ xe đã đóng, hắn không nghe thấy gì, chỉ tao nhã mà lạnh lùng quay đầu xe, từ từ khởi động xe.

“... Thượng Quan Hạo!!!” Tần Mộc Ngữ chạy theo, bàn tay mảnh khảnh đập vào cánh cửa xe, nước mắt bị gió thổi rơi xuống, “Anh hãy mở cửa cho tôi vào! Tôi không biết đây là đâu! Hãy để cho tôi về nhà!! Mở cửa ra!”

Thần sắc hắn lãnh liệt, cũng không hề liếc nhìn nàng một lần, khởi động cho xe chạy đi.

“Thượng Quan Hạo!!!” Nàng hô to một tiếng, nhưng chiếc xe đã nhanh như chớp rời khỏi.

Trên con đường lớn hoang vắng, đèn xe ở khúc quẹo lóe sáng, tiếng gió gào thét càng thêm kịch liệt, Tần Mộc Ngữ ôm chặt lấy cơ thể mình, nước mắt cuộn trào mãnh liệt: “... Anh hãy cho tôi về nhà... Chuyện đó không phải là tôi làm mà! Anh dựa vào điều gì mà không tin, dựa vào cái gì mà như thế với tôi chứ!!”

Bóng đêm tịch mịch, không ai nghe thấy tiếng nói của nàng, khắp nơi chỉ có bóng tối cùng nỗi sợ hãi, vây quanh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Có Làm Ông Thất Vọng Không?

Đến ngày thứ hai trở về thì đã là buổi trưa.

Gió lạnh đến thấu xương, nàng sai bước trên con đường cao tốc rỗng rã suốt một đêm, suýt đi ra vùng biên giới, mới được một chiếc xe chạy trên đường phát hiện, đưa nàng trở về. Tần Mộc Ngữ cảm thấy khuôn mặt mình đang nóng dần lên, đầu óc ê ẩm, khi đang ngồi xe để trở lại thành phố, đã suy yếu đến nỗi không còn khí lực.

Cầm số tiền trên người còn sót lại nhét cho người tài xế tốt bụng, Tần Mộc Ngữ tự mình xuống xe, đi hướng về phía công ty.

Nàng gần bước vào trong thì nghe được tiếng tranh luận hỗn loạn, có thể cảm nhận được bầu không khí gấp gáp cùng tiêu điều.

“Tần tiểu thư...”

“Tần tiểu thư tới sớm...” Các nhân viên phát hiện ra nàng đang ở đó, vừa khấn trương vừa xấu hổ chào hỏi.

Tần Mộc Ngữ nhìn khuôn mặt bọn họ, ánh mắt lạnh lạnh, thanh âm có chút khàn khàn hỏi: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Các nhân viên e ngại không lên tiếng, không ai dám nói cả.

“Cuối cùng là làm sao vậy? Mọi người có thể nói cho tôi biết...” Nàng lần thứ hai nhẹ giọng hỏi, như giọng nói cũng không hạ thấp, thì nghe được âm thanh của máy camera quan sát được bật, trong nháy mắt, toàn bộ các tivi trên vách tường của đại sảnh được mở, bên trong đang tiến hành cuộc họp hội đồng quản trị — Thân ảnh cao lớn chính chu của Thượng Quan Hạo, cả Tần Chiêu Vân cũng bắt ngờ xuất hiện.

Nàng cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, nhìn vào màn ảnh kia.

“Tần chủ tịch xem mà vẫn không hiểu phần văn kiện này sao?” Bộ tây âu màu đen của Thượng Quan Hạo lộ ra vẻ lãnh khốc lạnh liệt, tao nhã cúi người nhặt lấy tập văn kiện, vỗ vỗ, “trên bảy mươi phần trăm cổ phần của các cổ động đã rút khỏi, Tần thị hiện tại không còn thuộc về ngài nữa... Có cần tôi giải thích rõ ràng lại lần nữa?”

Tần Chiêu Vân trên chiếc xe đẩy lửa giận ngập trời, tóc được chải chuốt chỉnh tề cũng trở nên lộn xộn, ngón tay chỉ vào Thượng Quan Hạo hung hăng mắng : “Ngươi là tên lòng lang dạ sói... Ngươi cư nhiên dám ở sau lưng ta phá hoại Tần thị!!”

Thượng Quan Hạo cười nhạt, tiêu sái mà mỉa mai : “Đừng nóng giận, Tần lão tiên sinh. Tôi chưa từng phủ nhận bản thân tôi có dã tâm đó, ông cần gì chửi khó nghe như vậy? Tôi thật sự không làm điều gì mà không xứng đáng với bốn chữ lòng lang dạ sói đó?”

Xem tới đó, sắc mặt Tần Mộc Ngữ nhất thời trắng bệch! Nỗi khiếp sợ trong lòng sắp bao phủ lấy nàng, nàng gần như không nghĩ ngợi gì, vốc dáng mảnh khảnh chạy nhanh vào trong thang máy! Đèn báo thang máy sáng lên, nhưng từ lâu trong lòng nàng đã như lửa đốt!

“Ba ba!” Cửa thang máy vừa mở, nàng kêu một tiếng, hướng về phía phòng họp hội đồng mà chạy.

“Tần tiểu thư, bên trong đang có cuộc họp, cô không thể vào...” Hai người chặn nàng lại ở bên ngoài.

Thượng Quan Hạo nghe thấy âm thanh trong veo xúc động lòng người kia, khóe miệng mang theo ý cười càng tăng thêm, thân nhiên nói : “Để cho cô ta vào.”

Tần Mộc Ngữ chạy vọt vào trong, đầu óc choáng váng, cơ thể mảnh khảnh của nàng cố gắng trấn tĩnh, rồi nhìn toàn bộ các cổ đông trong phòng hội nghị của Tần thị, trong ngực kịch liệt phập phồng.

“Thượng Quan Hạo, anh muốn gì?” Nàng chạy đến bên cạnh Tần Chiêu Vân, run giọng nói.

Thượng Quan Hạo vẫn cười nhạt như trước, cao ngất tuấn đạt, nhưng lại lộ ra vẻ lạnh lùng khát máu, hần chậm rãi đi qua, hai tay từ từ đặt lên hai bên chiếc xe đẩy của Tần Chiêu Vân, mờ miệng nói : “Tần lão tiên sinh, tôi quên nói với ông một chuyện, hôm qua nghe nói ông đi tái khám, tôi không thể không lo sợ cho ông sẽ chịu quá nhiều đau khổ, cho nên đã che dấu tin này...”

Giọng nói hần thấp xuống, từng chữ từng chữ rõ ràng : “Cần Lan hôm qua đã ngoài ý muốn, bị một đám côn đồ cưỡng bức... Là do con gái nhỏ của ông đấy... Nhìn xem, đây là đứa con gái cưng quý báu mà ông thương yêu đấy... Có làm cho ông cảm thấy thất vọng hay không?”

Một câu nói ra, làm cho cả hội đồng quản trị một phen xáo động.

Tần Chiêu Vân tròn tròn hai mắt, cùng lúc đó bất chợt hít một hơi, một ngụm máu tuôn ra, chặn ngay cổ họng!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tốt Nhất Cô Không Cần Phải Đóng Kịch

Cô gái trẻ với bộ quần áo trắng tinh trong nháy mắt khuôn mặt đã trở nên trắng bệch, suýt nữa khụy ngã, trong đôi mắt trong veo tràn đầy đau thương cùng chua xót, gắt gao nhìn chăm chăm vào người đàn ông, rung rung thốt lên ba chữ : Thượng Quan Hạo!”

Con người mắt của Thượng Quan Hạo đưa lên, con mắt như thạch hắc diệu chìm đắm những toan tính đã lâu, thân nhiên cười nhạt.

Cơ thể hần thẳng thớm, tao nhã đưa tay ra, nhìn có vẻ dịu dàng, thực sự là đang thô bạo kéo nàng trở lại, một tay nắm lấy bả vai nàng, một tay giữ chặt lấy thắt lưng nàng đặt nàng ở trước mặt, hơi thở phập phồng hai bên thái dương nàng, cúi đầu nói : “Ông xem, cô ấy trưởng thành lại thanh thuần động lòng người đến như vậy, tôi cũng suýt nữa bị cô ta mê hoặc, cũng chẳng trách ông lại ân sủng cô ta như thế... Cũng may mà ông để cô ta tiếp quản Tần thị, tôi mới có thời cơ chờ đợi ngày quay trở lại phá hủy Tần thị... Ông nói xem cô ta đúng là con gái yêu của ông phải không?”

Khí sắc Tần Chiêu Vân dữ tợn, ngón tay run rẩy kịch liệt, muốn mở miệng nói, nhưng đột ngột “Hộc hộc” một tiếng rồi phun ra một ngụm máu! Cả người ngã về phía trước, rồi bánh xe hung hăng ngã về phía trước,!

“Ba!!” Một tiếng thét chói tai vang lên, Tần Mộc Ngữ giãy dụa khỏi sự trói buộc của hần rồi bỏ nhào về phía trước,!

Con mắt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo đến rợn người, kéo nàng giữ chặt trong ngực, không đếm xỉa đến không khí sôi trào cùng tiếng ồn ào của toàn bộ người trong hội đồng quản trị, đưa mắt ra hiệu cho hai người ở phía cửa, hai người kia gật đầu, một người gọi xe cứu thương, một người tiến lên đỡ lấy Tần Chiêu Vân nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

“Ba...” Tần Mộc Ngữ giãy dụa trong lồng ngực hần, dòng lệ nóng hổi rơi xuống, toàn thân run rẩy, “Buông tôi ra, Thượng Quan Hạo anh buông tôi ra! Ba tôi ngất xỉu... Nếu ông ấy có mệnh hệ gì tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh liệt, hai cánh tay cứng như sắt siết chặt lấy nàng, cười lạnh buông con mắt đang nhìn chăm chăm lấy nàng đáng vẻ như ‘giương nanh múa vuốt’ : “Phải không? Làm thế nào thì cô mới muốn buông tha tôi đây? Tôi rõ ràng chưa hề bức ông ta chết, bởi vì ông ta là cha của

Cần Lan, tôi chỉ muốn khiến ông ta mất mặt một chút thôi...”

“Đồ vô lại!” Tần Mộc Ngữ giãy dụa dữ dội, nhưng không có chút thay đổi nào, đầu óc ngày càng lờ mờ, toàn thân nóng lên, tay run rẩy hoàn toàn không còn sức lực, chỉ có thể cảm giác nước mắt đang tuôn rơi nóng hổi, “Anh đồ vô lại... buông tôi ra! Để cho tôi xem ba tôi thế nào...”

Tần Chiêu Vân đã bị người khác khiêng ra ngoài, lòng kiên nhẫn của Thượng Quan Hạo cũng đã đến cực hạn, gầm gừ : “Đừng nhúc nhích! Cần thận tôi ở đây để tìm người của cô, để cho ba cô tận mắt thấy cô có bao nhiêu đề tiện!”

Cánh tay hần ghim chặt thắt lưng nàng, gần như đem toàn bộ cơ thể mềm yếu của nàng bóp vụn!

Nàng khẽ kêu một tiếng, đột ngột suy yếu tựa vào vai hần, thân thể mảnh khảnh hoàn toàn khuyu ngã...

“...!” sắc mặt lạnh lẽo của Thượng Quan Hạo, đột nhiên ôm chặt lấy nàng, mới không khiến nàng từ trong vòng tay ngã xuống!

“Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ!” Hần lạnh lùng kêu hai tiếng, cánh môi nàng trắng bệch, nằm gọn trong khuỷu tay hần không nhúc nhích.

Có người muốn đến giúp, lại bị Thượng Quan Hạo lạnh lùng ngăn lại, hần đưa tay dò xét trán của nàng, nóng đến khó tin. Khuôn mặt tuấn tú của hần lộ ra thần sắc thờ ơ lạnh liệt, cúi đầu nói : “Cô tốt nhất đừng có đóng kịch nữa!”

Nói xong, hần ôm lấy nàng, đi ra khỏi phòng họp.

*

Tin tức đặc biệt, xí nghiệp Tần thị mấy ngày qua gặp phải đã kích chưa từng có, Tần lão tiên sinh đem quyền hạn kinh doanh giao cho con gái rệu sau đó liền chưa từng can thiệp vào công việc của Tần thị, mà người điều khiển việc kinh doanh phía sau hậu trường, trong vòng một ngày đã dễ dàng đẩy Tần thị vào thế ‘đứng mũi chịu sào’, Tần lão tiên sinh vì tức giận mà sinh bệnh, Tần thị đang trong tình trạng nguy hiểm...”

Ti vi được bật, còn chưa kịp tỉnh táo, ý thức đã bị điều này đã kích trầm trọng, lông mi chậm rãi giờ lên, một bên nhìn xem, một bên nước mắt từ từ tuôn trào.

Tầm mắt nàng rất mơ hồ, không chú ý tới ánh nhìn của một người, cao lớn mạnh mẽ, lãnh liệt mà hờ hững.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hạn Không Thể Giết Chết Anh

Giật mình một cái, Tần Mộc Ngữ cuối cùng cũng ý thức được, mình rốt cuộc là đang nằm ở trên giường ai.

Cánh tay mảnh khảnh của nàng thử khởi động, nhưng đầu óc vẫn còn lảo đảo, làn tóc rối bời rơi tán mác trên vai, sạch sẽ đáng yêu. Trong lòng đau xót, khàn giọng khe khẽ mở miệng : “Ba tôi đâu?”

Thượng Quan Hạo ưu nhã cúi người, tắt ti vi, âm thanh tin tức về báo cáo Tần thị sắp sụp đổ, giờ im bật.

“Quan tâm đến ông ta?” Thanh âm hần từ tính dễ nghe, con mắt như thạch hắc diệu giương lên, nhìn nàng cười nhạt, “Tôi cứ nghĩ là... cô trước tiên cô nên chú ý đến cảnh ngộ của mình một chút chứ.”

Nàng cắn môi, cảm giác đau đớn chậm rãi truyền vào tim.

Nàng thực sự không biết xảy ra chuyện gì. Chỉ trong chớp mắt, chị đột ngột bị cường bức, ba tức giận thổ huyết ngắt xiu, thậm chí toàn bộ Tần thị khổng lồ trong một ngày một đêm, cũng có nguy cơ sụp đổ...

Ngón tay nhỏ bé nắm chặt ra giường, nàng bước xuống giường, liêu lĩnh hướng đến cánh cửa chạy đi!

Nàng muốn gặp ba... Nàng phải nhanh chân đến xem ông ấy!

“A!” Chưa kịp chạy tới cửa cổ tay đã bị giữ lại, một lực thô bạo, cơ thể mỏng manh của nàng đã bị Thượng Quan Hạo lôi quay trở lại, ném lên giường!

“Thượng Quan Hạo... Tên cầm thú này!” Nàng ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, run giọng nói.

“Bây giờ mới biết tôi là cầm thú?” Thượng Quan Hạo cười lạnh một tiếng rồi đến gần nàng, chống cánh tay hai bên nàng, “Nhìn ánh mắt của cô, thoát

nhiên rất hận tôi... Nhưng cô có tư cách gì mà hận? Nếu tôi đã muốn Tần thị hai năm trước tôi đã có thể đạt được, nếu không phải vì Cẩn Lan, cô nghĩ tôi chịu cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ cho Tần Chiêu Vân sao?”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ hoàn toàn sợ hãi, cánh môi không có lấy một tia huyết sắc, nói không nên lời.

“Theo cô, nữ nhân mà mình luôn luôn yêu thương, lại bị người ta hãm hại...” Thượng Quan Hạo tiếp tục nghiêng răng nói.

Tần Mộc Ngữ nhìn thật lâu người đàn ông trước mắt, cuối cùng cũng có thể tự nghiệm thấy, hẳn rồi cuộc có bao nhiêu đáng sợ.

“Anh có tư cách gì hận tôi, lấy tư cách gì mà bắt nạt, chỉ cần loại mình tôi thôi,” Nàng run giọng nói, rồi từ từ nghẹn ngào, đôi mắt trong veo hiện lên sự kiên định cùng quật cường, “Ba tôi đã lớn tuổi, Tần thị là tâm huyết suốt đời của ông ấy, anh không nên khiến cho ông ấy kích động như vậy!”

Thượng Quan Hạo nhìn gần khuôn mặt nàng, cười khẩy.

“Cô nghĩ rằng tôi lấy Tần thị ra để kích động ông ta sao? Tần Mộc Ngữ, cô sai rồi,” Hắn nhàn nhạt nói, “Bất quá tôi chỉ muốn ông ấy nhìn thấy, đối với Cẩn Lan là không công bằng, cuối cùng sẽ tạo hậu quả thế nào thôi — Cô con gái út mà ông ta thương yêu nhất, có bao nhiêu hung ác nham hiểm, lại còn đơn giản đến ngốc nghếch nữa, ngu ngốc đến mức tạo cớ hội cho người khác xâm nhập, đem toàn bộ gia sản chấp tay cho người khác...”

Trong lòng dậy lên mãnh liệt nỗi chua xót cùng nhục nhã, nàng che hai tai lại, không muốn nghe hắn nói nữa!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo ảm đạm, cúi đầu nói bên tai nàng : “Không phải muốn gặp cha cô sao? Đi, tôi dẫn cô đi.”

Hắn nắm lấy cổ tay nàng, hung hăng kéo tay nàng từ hai bên tai xuống.

“Không...” Nàng cúi đầu, run giọng nói, tính trốn chạy.

Lệ quang trong mắt nàng lấp lánh, con ngươi tràn đầy oán hận cùng ủy khuất : “Thượng Quan Hạo, tôi thừa nhận là tôi sai, là tôi đã hủy đi tâm huyết cả cuộc đời của ba, là tôi ngu xuẩn! Điều ngu xuẩn nhất chính là đã yêu anh, tin tưởng anh! Tôi cũng hận chính mình ngu dại, hận không thể giết chết anh, cũng không thể tự kết liễu chính mình!!”

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo dần dần u ám xanh nhợt mà lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Nàng Mà Lại (18+)

“Tần Mộc Ngữ... cô lấy tư cách gì mà hận tôi?” Hắn nghiêng răng nói, đôi mắt hiện lên tia sát khí lãnh liệt, đột ngột giữ chặt cổ nàng hung hăng đặt nàng trên giường, “Chuyện của Cẩn Lan tôi còn chưa tính sổ với cô... Cô còn muốn giết tôi!”

Cô gái nhỏ đột ngột bị chặn ngay cổ họng, mái tóc rơi vãi trên ra giường.

“...” Nàng đau khổ nhú mày, một chút hô hấp cũng không có, tuyệt vọng mà giãy dụa!

Thượng Quan Hạo toàn thân lãnh liệt cúi xuống, chăm chú nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nàng, “Còn nhớ rõ tôi nói cái gì không? Cẩn Lan chịu bao nhiêu thương tổn, tôi muốn cô phải trả giá không kém hơn chút nào! Bây giờ, cô sẽ phải đền bù!”

Vừa nói xong thì tiếng xé rách truyền đến, cổ áo nàng đã bị xé ra, chiếc quần dài cũng bị phá hỏng!

Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, muốn thoát ra, nhưng cổ lại bị giữ chặt, không thể ngo ngoay được chút nào!

Thượng Quan Hạo lạnh lùng xé rách quần áo nàng, mắt trừng trừng nhìn toàn bộ cơ thể trắng muốt của nàng được phơi bày trước tầm mắt, chiếc áo ngực lộ ra vẻ tròn đầy xinh đẹp của nàng, hẳn không chút lưu tình mà xé hỏng! Mãi đến khi cả người nàng xích lửa!

“Có muốn thử loại mùi vị cuồng bức không? Tôi cho cô thể nghiệm một chút như thế nào?” Đôi mắt hắn đỏ rực, bao trùm bên tai nàng những lời nói lạnh lùng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ trắng bệch, nước mắt rơi như mưa, nàng lắc lắc đầu, ngón tay nhỏ bé yếu ớt giữ chặt tay hắn : “Đừng... Tôi xin anh đừng!!”

Nghe tiếng kêu thét chói tai tuyệt vọng của nàng, Thượng Quan Hạo chỉ cười nhạt : “Cô giãy dụa làm gì? Ở nước ngoài nhiều năm như vậy, ngay cả mức

độ cởi mở này cũng không có sao ? Chưa từng có người đàn ông nào ôm qua sao ? Mẹ nó cô tưởng cô có thể giả bộ lừa gạt được ai?”

“Thượng Quan Hạo!!” Ngón tay nhỏ bé yếu ớt của nàng nắm chặt vào ra trải giường, cơ hồ như ra giường cũng muốn xé rách, dòng lệ nóng hổi cuộn trào rơi xuống : “Anh đừng đối xử với tôi như vậy, tôi đã nói rồi tôi chưa hề hại chị, cho đến bây giờ tôi không làm gì có lỗi với cô ấy, nửa điểm cũng không có !! Đừng lấy tình yêu của anh và chị ấy làm cái cớ !! Đồ cảm thù ! Buông tôi ra !”

Con mắt lạnh lẽo như băng của Thượng Quan Hạo, nghe những lời mắng mỏ tức tối của nàng, lửa giận càng tăng lên. Đơn giản buông cổ nàng ra, nắm chặt làn tóc mềm mại của nàng, hung hăng kéo ra sau, đem những đường cong hoàn mỹ non nớt mê người trên cơ thể nàng phơi bày hết ra ngoài !

Nàng thét lên, cánh môi vì đau đớn cũng không còn chút máu, vì nhục nhã tới cùng, cả người kịch liệt run rẩy, khóc đã thành tiếng !

Mỹ cảnh trước mắt khiến huyết mạch căng ra, đôi mắt của Thượng Quan Hạo hiện ra chút sắc đỏ tươi, cười khẩy : “Biết không ? Tất cả chuyện này đều là cô tự chuốc lấy ! Đã biết đau chưa ? Biết sợ chưa ?! Nên sớm biết sẽ có một ngày như vậy, cô còn có thể nhẫn tâm hạ độc thủ đối với chị mình không ?!”

“Tôi không có!” Khuôn mặt đầm lệ vận rất quật cường, cắn bờ môi của chính mình đến chảy máu, “Tôi nói lại lần nữa là không có, tôi không có khiến bất luận kẻ nào hung bạo chị ấy ! Dù cho anh có giết tôi cũng thế thôi !”

Làn tóc rối tung rơi là tả trên thân thể tuyệt đẹp của nàng, mà trắng đỏ xen lẫn, khiến người khác không cách nào kiềm chế.

Thượng Quan Hạo lần thứ hai triệt để tức giận, nghiến răng nói : “Được... Cô cho tôi cảm thụ tốt một chút, đây là cô có chết cũng không chịu thừa nhận phải trả giá”

Hắn tàn nhẫn tách hai chân nàng, đột ngột thô bạo lấy ngón tay đâm vào cánh hoa của nàng, hậu duệ của hắn cũng không có đi vào !

“A—!” Con đau đớn bén nhọn hòa cùng sự lắng nhục cao nhất cuộn sạch tất cả của nàng, nàng run rẩy dữ dội, tiếng gào thét bật ra !

Động tác của Thượng Quan Hạo đột nhiên dừng lại !!

Khuôn mặt tuấn tú của hắn cứng đờ, chỉ là ngón tay đi vào trong đột nhiên chạm phải một lớp màng mỏng, cảm giác chật hẹp kia rất mãnh liệt, hầu như ngón tay hắn chỉ đẩy gia tăng phía bên ngoài, nhưng nàng đau đến đỏ mồ hôi, hai chân liều mạng khép lại.

Nàng dĩ nhiên là... mà lại là...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Càng Muốn Như Thế Với Cô (18+)

“Buông ra... Ngươi buông ta ra!!” Tần Mộc Ngữ hoàn toàn bị khiếp sợ, nước mắt cuộn trào mãnh liệt, khu vực mẫn cảm mềm mỏng nhất bị xâm phạm, toàn thân nàng như sụp đổ, liều mạng đẩy người đàn ông có thân hình cường tráng.

Đôi mắt của Thượng Quan Hạo trở nên hỗn tạp, ma xui quỷ khiến thế nào mà lửa giận kì lạ bị dập tắt.

“Đừng nhúc nhích! Bằng không tôi thực sự mạnh tay hung bạo với cô đấy!!” Hắn đè ép cơ thể yếu ớt của nàng, găm nhẹ uy hiếp.

Tần Mộc Ngữ bị hắn gào lên dọa dẫm, cũng không dám khẽ động đậy, chỉ kịch liệt thở gấp, nước mắt làm nhòe mất tầm nhìn của nàng.

“Không ngờ cô thực sự còn trong trắng...” Thượng Quan Hạo khàn giọng nói, con mắt thâm thúy nồng đặc dục vọng, nhưng không quên nhục nhã nàng, “Đây là lần thứ mấy chỉnh sửa lại? Lại có thể thực sự làm được giống như vậy...”

Hắn nhìn không được, ngón tay bắt đầu từ từ di chuyển, rời khỏi một chút lại đưa sâu vào bên trong.

Tần Mộc Ngữ nhạy cảm phát hiện động tác của hắn, nước mắt tuôn ra càng nhiều, tay níu chặt cổ áo gắng sức đẩy : “Đồ khốn nạn... Buông ra!! Đừng... Ngươi đừng tùy tiện như vậy, cút ngay!”

Thượng Quan Hạo cúi đầu thờ dõc, cảm thụ được sự siết chặt cùng sự mềm mại non nớt, đi vào càng thêm sâu, rồi quan sát phản ứng của nàng.

“Dám đối với người khác như vậy, sao không có can đảm tự mình thừa nhận?” Hắn cúi gằm chớp mũi của nàng lạnh lùng nói, “Tôi chẳng qua là cho vào một ngón tay thôi, cần gì phải ra vẻ nhục nhã như muốn cắn lưỡi tự vẫn như thế chứ...”

Tần Mộc Ngữ bị hấn vạch trần. Xương cốt bị dồn ép đến mức muốn vỡ vụn, tay nắm chặt cánh tay hấn, ngón tay hấn vào thật sâu bên trong, lắc đầu khóc : “Đừng... Người đừng làm như thế khiến ta chết cũng cảm thấy khó khăn! Thượng Quan Hạo, người buông ra!”

Nàng gào thét, đau đớn cùng phản kháng đã trở nên mơ hồ, nhưng vẫn còn đang cầu xin!

“Đối với cô vẫn là chưa đủ...” Thượng Quan Hạo khàn tiếng nói, đè ép cơ thể nàng, cúi đầu hôn vào má nàng, cái cổ trắng như tuyết, cùng bả vai, tập trung tinh thần và thể lực vào ngón tay, đâm sâu vào bên trong, rồi lại ma sát rút ra, động tác càng lúc càng nhanh.

Chính hấn cũng không rõ, rốt cục là đang trừng trị nàng, hay là khiến nàng nhục nhã xấu hổ!

“Ừ...” Nàng than nhẹ một tiếng, nước mắt đầm đìa cảm giác được nỗi nhục nhã cực điểm

Một trận chua xót cay đắng tuôn ra, đôi mắt trong veo giương lên, không để ý cả người đang xích lô mà la lên : “Thượng Quan Hạo! Ta cảnh cáo người không được đụng vào ta! Người có thể đánh ta chửi ta, nhưng đừng làm cái phương thức độc ác này mà đối chọi với ta! Người buông ra!”

Nàng đang sợ, nỗi sợ hãi này tràn ngập khắp cơ thể mà run rẩy.

Thượng Quan Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười khẩy, đột ngột hôn lấy nàng, hôn một cách thô bạo, trong tiếng hơi thở rối loạn là thanh âm khàn khàn : “Cô không chịu được kiểu này sao? Tốt lắm... Tôi càng muốn như thế với cô!”

Nói xong, hấn đem toàn bộ tiếng kêu thảm thiết của nàng nuốt vào trong bụng, tại nơi ẩm ướt nhạy cảm của nàng mà tùy tiện hưng bạo.

Nàng khó chịu thét lên, nước mắt nóng hổi từ khóe mắt chảy xuống.

Giống như đã thú cắn xé một hồi, hấn cường thế, nàng quật cường, cuối cùng cả hai bên đều bị thiệt hại. Hấn lạnh khốc vô tình mà trừng trị nàng, còn không cảm giác được nàng muốn nhận tội, chỉ có máu tanh ở ngón tay thứ hai.

Một hồi lặn qua lặn lại mồ hôi nhễ nhại, cuối cùng hấn nhận thấy cơ thể nàng đã không chịu được nữa, đưa nàng lên đến đỉnh điểm.

Ngón tay rút ra, lạnh lùng chạm lên khuôn mặt nàng, Thượng Quan Hạo cười lạnh, “Thấy sao? Có nhận thấy được bản thân cô có bao nhiêu phóng đảng chưa? Tần Mộc Ngữ, cô đúng là phóng đảng trời sinh!”

Tần Mộc Ngữ từ lâu những giọt nước mắt đã bao quanh, toàn thân trống rỗng, khuôn mặt lệch sang một bên, nói giọng khàn khàn : “Buông ra...”

Lần đầu tiên bị một thằng đàn ông đối xử tàn sát bừa bãi như vậy, cả người nàng như muốn tách rời, tay chân run rẩy, thậm chí muốn trốn đi, tự chôn mình đi! Tự đi tìm đến cái chết!!

“Nhớ cho kỹ, đừng làm tôi tức giận, bằng không tiếp theo, nghênh đón cô không chỉ là như thế này đâu!” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói bên tai nàng, “Mặc y phục của cô vào, rồi cút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Cứ Thế Mà Đi Ra Ngoài Đ

Một câu nói, giống như ngọn đao băng giá, đâm thẳng vào lòng nàng.

Tần Mộc Ngữ từ trên giường đứng dậy, hai chân đau nhức, phát hiện toàn bộ y phục đều bị xé rách.

Nàng cảm lấy mớ vải rách nát của bộ y phục, muốn gục, muốn thét lên, muốn cầm lấy một cây đao đâm chết người đàn ông này!!

“Tôi kêu cô cút, không nghe sao?” thân ảnh cao lớn của Thượng Quan Hạo dừng lại ở cửa, dữ tợn nói.

“...Tôi không có quần áo...Không đi ra được...” Một hồi lâu, nàng cố nén nước mắt cùng cảm giác nhục nhã, run rẩy nói một câu như thế.

Thượng Quan Hạo dừng một chút, cười khẩy, hấn tao nhã đưa tay giữ hai bên bả vai nàng, mở miệng nói : “Không có quần áo thì trần trụi đi ra ngoài... Cô không biết cô trong mắt tôi, luôn là loại hình tượng này, mặc hay không thì cũng như nhau cả sao?”

“Bốp!” Một cái tát vang dội trên mặt hấn!

Tần Mộc Ngữ không chịu được nữa, rung rung hung hăng cho hấn một cái tát!

“Thượng Quan Hạo... Tôi không phải là kỹ nữ cũng không phải là đồ chơi của anh, anh có tư cách gì mà nhục nhã tôi hết lần này đến lần khác như vậy!!” Nàng quát lên, trong mắt tràn đầy oán hận.

Thượng Quan Hạo bị tát đến méo mặt chậm rãi chỉnh lại, con mắt thâm thúy ngập tràn sự tàn nhẫn lãnh liệt.

“Cái tát này tôi nhờ kỹ,” Hần nhàn nhạt nói, khóe miệng nổi lên một nụ cười, “Xem ra hôm nay cô nhất định phải như thế này đi ra ngoài rồi!”

Tần Mộc Ngữ chấn động, ánh mắt sùng sốt cùng sợ hãi.

Ngón tay nàng vì gắng sức hung ác mà trở nên đau buốt, run nhè nhẹ, nhìn người đàn ông trước mắt, chỉ cảm thấy hô hấp của chính mình như bị tước đoạt mất trong nháy mắt!

*

Trên giường bệnh, tiếng điện thoại di động khiến Tần Cẩm Lan bị đánh thức.

“A lô?” thanh âm của cô uể oải.

“Tần tiểu thư, rốt cục thì tiền của chúng tôi khi nào mới có thể lấy được? Tôi nghĩ không nói cô cũng biết, mấy người huynh đệ của tôi đã bị mất tâm mất tích, nói vậy thì chắc là vị hôn phu của cô dùng thủ đoạn khiến cho bọn họ không sống được rồi, cô chừng nào thì có thể trả tiền cho chúng tôi?!” Một người có giọng thô lỗ nói.

Tần Cẩm Lan giật mình, sắc mặt tái mét từ trên giường bệnh ngồi dậy.

Cô lướt71 nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói : “Các người trách móc cái gì? Tiền không phải đã đưa cho các người rồi sao?”

“Tần tiểu thư, cô không tăng thêm tiền cho những người anh em của tôi nữa chứ, lẽ nào bọn họ đã chết vô ích soa?!” Người đàn ông nói bằng một giọng nói dữ tợn, “Nếu sớm biết làm chuyện này sẽ phải bỏ mạng, chúng tôi cam đoan ngay cả tiếp nhận cũng không dám! Cô rốt cục có đưa tiền không đây? Nếu không, lão tử ta sẽ vạch trần hết mọi chuyện của cô đây!”

“Người...” Tần Cẩm Lan nắm chặt ra giường.

“Chính vì Tần gia các người gần đây lụi bại, cho nên chi phí này cô cũng không thể giải quyết được sao?” Thanh âm của người đàn ông vàng vọt càng lạnh liệt.

“Người nói bậy bạ gì đó?” Tần Cẩm Lan đỏ mặt hết lớn, “Được rồi! tiền đến lúc đó tôi sẽ đưa cho các người, như vậy đã được chưa? Tôi nói cho các người biết, cầm được tiền rồi thì nhanh nhanh mà cuốn xéo đi, sau này đừng bao giờ gọi điện thoại cho tôi nữa!”

Tắt điện thoại xong, một hồi tim đập loạn nhịp.

Tựa đầu suy nghĩ một lúc lâu, cô có chút không rõ ý tứ của người đàn ông kia, cái gì mà Tần gia suy tàn? Tần Cẩm Lan nghi hoặc xốc chăn lên, nhấc chân đi, lấy đúng khi cầm lấy chiếc điều khiển từ xa, bật màn hình ti vi chuyên dụng trong phòng bệnh.

Trên màn hình, quả nhiên là đang lan truyền tin Thượng Quan Hạo nhanh chóng thu mua Tần thị, tin tức Tần Chiêu Vân vừa mới chính thức suy sụp.

Tần Cẩm Lan mở to hai mắt, kinh ngạc xem, một hồi lâu mới lúng túng nói ra được một chữ : “Hạo...”

Tuy rằng đây là kết quả mà cô đã muốn từ lâu, thế nhưng đột nhiên nhìn thấy Tần thị suy sụp, trong lòng cô có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới Hạo lại nhanh động nhanh như vậy, cô yêu người đàn ông này lâu như vậy, rốt cục cũng lộ ra bộ mặt mà hần đã ngấm ngầm chịu đựng rất lâu rồi.

Trong lòng có một chút hạnh phúc, cô cười kín đáo, nhưng khi nhìn tiếp màn hình, thì cười cũng không cười nổi nữa!

— Trong màn hình, em gái thân thiết của cô không một mảnh vải che thân, tóc rối tung trên lưng, cánh tay mảnh khảnh vòng qua ôm lấy người, đó là khu nhà cạnh bờ biển, bị các phóng viên điên cuồng chụp hình!!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, thần sắc gần như bị nhục nhã đến chết, toàn thân không có lấy một chút che chắn nào!

Mà một khắc sau, Thượng Quan Hạo cười mỉm rồi đi tới, tao nhã cởi áo khoác tây trang của chính mình, cúi người khoác lên cho nàng, cúi thấp nói thắm một câu gì đó, ôm lấy nàng, đem nàng mang đi.

Các phóng viên chụp ảnh càng hăng say.

Chương 71: Van Cầu Tôi

Tần Cẩm Lan lại lần nữa mở to mắt, nhìn chăm chăm vào cảnh này.

Màn ảnh đã bị cắt, tiếp đến là phần tin tức khác, cô vô thức muốn nhìn kỹ lại một lần nữa, nhưng đột ngột ý thức được mình đang xem ti vi, không có cách nào chiếu lại lần nữa! Cô vung tay ném cái điều khiển từ xa sang một bên, khó mà tin được chính cô vừa mới nhìn thấy cảnh đó!

Làm thế nào lại...

Bọn họ làm thế nào lại ở cùng một chỗ...

Em gái cô toàn thân xích lửa, Thượng Quan Hạo làm sao có thể như thế trực tiếp ôm cô ta đi!!

Đầu óc Tần Cẩm Lan nhanh chóng quay cuồng, mục đích của cô là muốn Hao hận cô ta, cho dù cô ta có dùng bất luận thủ đoạn gì cũng đừng nghĩ đến chuyện dụ dỗ Hao lần nữa, thế nhưng không nghĩ tới... ai nói cho cô biết, cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?!

Lẽ nào cô gia tăng ngôi lửa như vậy vẫn còn chưa đủ sao?

“À... Ngay cả loại thủ đoạn không mặc quần áo ra trước công chúng cũng dùng đến, nghĩ rằng sẽ đổi lấy được sự thông cảm của Hao sao? Tần Mộc Ngữ, cô cư nhiên có thể dễ tiện đến như vậy!” Tần Cẩm Lan nghiêng răng nói, “Tôi đã tự khiến mình đến như vậy rồi, cô nghĩ tôi sẽ để cho cô đoạt được sao? Chờ coi!”

*

Chiếc xe đi xa dần, bỏ lại đám phóng viên đang gắt gao đuổi theo.

Gió thổi tiến vào cửa xe, khiến tóc nàng bị thổi rối tung, bàn tay nhỏ bé của Tần Mộc Ngữ nắm chặt áo khoác trên người, cứ bó chặt lấy chính mình như vậy. Đôi chân trắng như ngọc khép sát lại, nghĩ đến tôn nghiêm của mình vừa rồi, đã triệt để bị hấn giẫm nát dưới chân.

“Cô có lẽ không nghĩ tới sẽ có một ngày, có thể có nhiều ký giả trước mặt cô chứng kiến thấy vóc dáng thanh tú của chính mình như vậy sao?” Thượng Quan Hạo tao nhã lái xe, vừa cười vừa nói nhàn nhạt, “Vóc dáng cô vừa hay rất hoàn hảo, vừa vặn, thật đúng là diễm đạm đáng yêu nhĩ...”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đưa tay đột ngột nắm chặt cửa xe, muốn nhảy xuống.

Thế nhưng chính nàng cũng không có đủ dũng khí, hiện tại trên người nàng chỉ có một chiếc áo khoác, toàn thân vẫn còn xích lửa. Một giọt lệ trong suốt theo gương mặt rơi xuống, nàng hoàn toàn vứt bỏ hy vọng, tựa người vào chỗ ngồi, tựa như giống như người đã chết.

“Hiện tại chỉ có tôi mới có thể giúp cô, van cầu tôi, bỏ thí cho cô một bộ quần áo, chẳng phải cô đang rất khó chịu, hử?”

Giọng nói hần mang theo từ tính vang lên trong xe.

“Thượng Quan Hạo... Ưc hiếp tôi như vậy vui lắm có phải không? Vậy là anh có thể hả giận, cho rằng vì trả thù cho chị tôi?” Giọng nói của nàng vang lên mát lạnh, hơi khàn, nhưng rất rõ ràng, có cả sự quật cường.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo, bỗng nhiên phanh xe lại.

Bầu không khí trong xe có chút ngột ngạt, hần dừng xe, cơ thể đàn ông cường tráng đến gần, nhìn thấu khuôn mặt trong sáng trắng ngần của nàng, cúi đầu nói: “Đoán sai rồi. Điều này không đủ, đối với những gì cô đã làm cho Cẩm Lan còn hơn thế này nhiều, đây chỉ là bữa tráng miệng. Sau này nhiều chuyện hay hơn đang chờ cô, mãi mãi không bao giờ kết thúc.”

Đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ giương lên, mang theo tia nhục nhã cùng không thể tin nổi nhìn hần.

“Thượng Quan Hạo, anh đúng là tên cầm thú.” Cái miệng nhỏ tái nhợt nói ra một câu.

Hần cười nhạt, xiết chặt cằm nàng, nàng vùng vẫy né tránh, giữ chặt, hôn dán vào cánh môi mềm mại của nàng một chút.

“Cô là tiện nhân, tôi là cầm thú, một sự phối hợp tuyệt vời, không phải sao?”

Nàng ngậm giãy dụa, càng bó chặt lấy cơ thể đang xích lửa của nàng!

“Anh nói cho tôi biết làm thế nào để trả đủ cho anh! Đừng dẫn vật tôi như vậy! Tôi không chịu đựng được thế này!” Nàng cuối cùng cũng lên tiếng, nước

mất một lần nữa lại tuôn trào. Sự nhẫn nại của nàng đã đến mức tận cùng rồi.

“Chịu không được thì cũng phải chịu!” Thượng Quan Hạo nắm lấy hàm dưới của nàng lạnh lùng nói, “Tôi nói rồi tôi sẽ không bỏ qua cho cô, trừ phi cô bi thảm đến mức khiến tôi cảm thấy hoàn toàn hài lòng! Nếu không đừng đến trước mặt tôi giả vờ đáng thương nữa!”

Sau đó, hân hưng hăng buông nàng ra, lạnh lùng tiếp tục lái xe.

Khuôn mặt của Tần Mộc Ngữ càng trở nên đau đớn, cảm nhận được trong chốc lát, một tia nắng mặt trời chính mình cũng không thể nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Cô Cho Rằng Tôi Bức Bách Cô U?

Trong bệnh viện u ám tĩnh mịch, tại phòng điều trị của Tần Chiêu Vân—

Tí tách từng giọt nước biển truyền theo đường ống bằng nhựa đi vào mạch máu, Tần Chiêu Vân mang một cái mặt nạ dưỡng khí nằm trong phòng điều trị, tạm thời chưa tỉnh lại, Tần Mộc Ngữ ở bên giường của ông, bàn tay mảnh khảnh nắm lấy bàn tay ông, vuốt ve nhẹ nhàng.

“Ba, ba chừng nào thì tỉnh lại?” Nàng nói khẽ.

Trong đôi mắt còn vương chút lệ, nàng nâng tay ông lên đặt lên trên trán mình, nức nở nói : “ Ba, là con sai rồi. Con đã không quản lý tốt công ty, mới khiến Tần thị rơi vào tay người khác, cín lỗi ba...”

Cánh cửa phòng, đột ngột mở ra, một đám người xông xộc xông vào.

Tần Mộc Ngữ hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn, là đám phóng viên cùng đám đàn ông mặc âu phục đen, nàng có phần nhận ra, chính là những cổ đông cũ trong ban hội đồng quản trị, còn lại nàng không nhận ra.

“Các người... Các người tới đây làm gì!” Nàng la lớn, “Ba tôi đang nghỉ ngơi, các người không thể xông tới!” Nàng chạy tới chắn mấy cái máy ảnh của đám phóng viên, “Đừng! Các người không thấy ông ấy là bệnh nhân sao? Còn không ra ngoài!”

“Tần tiểu thư...” Một đàn ông từ trong đám người bước tới, chính là luật sư riêng của Tần Chiêu Vân – Lục Sâm.

Tần Mộc Ngữ lúc này mới từ từ bình tĩnh lại.

“Tần tiểu thư, xét rằng Tần chủ tịch hiện giờ còn đang hôn mê, không còn cách nào xử lý vụ việc, cho nên chúng tôi buộc lòng phải tìm đến đây, để cô giúp chúng tôi hoàn thành việc này, dù sao hiện tại cô chính là người nắm quyền ở Tần thị, không đúng sao?” Lục Sâm chậm rãi nói.

Khuôn mặt nàng có chút tái nhợt : “Tôi không hiểu,tôi không biết anh đang nói cái gì.”

Lục Sâm dừng một chút, mở một phần văn kiện, đưa cho nàng xem : “Cô thử xem phần văn kiện thu mua này, nếu không có vấn đề gì thì có thể ký tên có hiệu lực pháp lý, đồng ý cho Thượng Quan Hạo tiên sinh thu mua, nếu không, các cổ đông sẽ rút cổ phần, Tần thị sẽ thực sự sụp đổ, giá cổ phiếu trên sàn chứng khoán sẽ đóng băng hoàn toàn, day chuyển sản xuất sẽ bị đình trệ, các khoản nợ sẽ chồng chất — Cô hãy suy nghĩ thấu đáo lại.”

Thượng Quan Hạo... thu mua...

Tần Mộc Ngữ giương mắt, ánh mắt hoàn toàn khiếp sợ, run giọng nói : “Lục Sâm... Hóa ra ngay cả anh cũng cùng một loại với hắn!”

Lục Sâm không trả lời, chỉ nhấn mạnh thêm một lần nữa : “Tần tiểu thư, không có vấn đề gì nữa thì ký tên đi!”

Một nỗi chua xót mãnh liệt cuộn trào trong lòng, đôi mắt nàng lóe lên ánh lệ, tay vịn vào giường bệnh của ba, run giọng nói : “Các người sao có thể như thế... Ba tôi đau ốm liệt giường, các người có cần gấp gấp như vậy không?! Các người muốn bức tử ông ấy sao?! Tôi không thể ký tên trước giường bệnh của ông, đem tâm huyết cả đời của ông bán cho người khác! Các người đi hết đi!”

Tiếng gào thét của nàng, toát lên nỗi tuyệt vọng cùng đau lòng, khiến những người xung quanh im thin thít.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi vào, tất cả mọi người biết điều mà nhường đường, ngay cả Lục Sâm cũng đẩy đẩy kính mắt, lùi về bên cạnh.

“Cô cho rằng tôi đang bức bách cô sao?” Giọng nói hằn tảo nhả, chậm chậm bước đến trước mặt nàng, chăm chú nhìn nàng, “Có lẽ là cô muốn lúc ông ta tỉnh lại tự cô sẽ ký tên? Tôi đây không có ý kiến.”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, cơ thể mảnh mai suýt không đứng vững.

Thượng Quan Hạo hào tâm thuận tay ôm lấy thắt lưng nàng, rồi tiến gần đến khuôn mặt của nàng, cúi đầu nói : “ Có lẽ nên ký tên đi, không sao đâu... Có lẽ tốt hơn so với cái ngày bị đám phóng viên chụp được cảnh cô đang lỏa thể, đúng không?”

Khuôn mặt nàng trắng bệch, cảm giác nhục nhã dâng trào, ý thức được toàn thân như sắp sụp đổ.

“Thượng Quan Hạo... Anh sao có thể đối với tôi như vậy... Lại thể nào có thể đối với ba tôi như thế!” Nàng cắn chặt cánh môi, máu như sắp chảy ra, nuốt con tức giận trong vòng tay mạnh mẽ của hắn mà nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Mong Muốn Một Điều Khác Hơn

Thượng Quan Hạo cười nhạt, chìa tay ra, cầm lấy tập hồ sơ của Lục Sâm đưa tới, nhét vào tay nàng.

“Tự cầm lấy đi, ký xong đưa cho Lục Sâm, từ hôm nay trở đi, thành phố Z sẽ không còn xí nghiệp Tần thị nữa—“

Nàng bị ép cầm lấy bút, bàn tay trên mặt giấy còn đang run rẩy, viết không được chữ nào.

“Ký nhanh lên một chút.: Hắn lạnh lùng nói.

Nàng hiểu rõ, dù cho có trốn chạy, cũng không thể trốn được!!

Tay Tần Mộc Ngữ run rẩy, đôi mắt trong veo giương lên, hơi thở mong manh, nhưng nói rất kiên quyết : “Thượng Quan Hạo, anh chờ đấy, hôm nay chính tay tôi đưa công ty của ba cho anh, nhưng một ngày nào đó tôi sẽ tự tay lấy lại!”

Thượng Quan Hạo im lặng không nói, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt.

Nàng cũng không thêm nhắc lại, tự mình đề bút ký tên vào tập hồ sơ.

Vứt hồ sơ lại cho Lục Sâm, khua tay ý nói tất cả mọi người hãy đi ra ngoài, đợi đến khi trong phòng bệnh chỉ còn hai người họ và Tần Chiêu vẫn còn đang nằm trên giường bệnh, Thượng Quan Hạo mới lấy một tay ôm nàng vào trong lòng, ghim chặt vào thân thể hắn.

“...” Tần Mộc Ngữ kêu lên một tiếng rồi chống tay trên ngực hắn.

“Có đúng không? ... Cô muốn tự mình lấy lại?” Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng xoa tóc nàng, hơi thở nóng như lửa phả vào làn tóc nàng, “Tôi chờ đợi biểu hiện của cô, xem xem cô làm thế nào để lấy lại được... Hừ?”

“Thượng Quan Hạo... Ngươi buông ta ra!” Tần Mộc Ngữ vùng vẫy, nhưng có giấy dựa thể nào thì vẫn bất động!

Thượng Quan Hạo giữ chặt cánh tay, gắt gao ôm chặt lấy nàng, từ ngày lướt qua hương vị của nàng thì sau đó có một loại cảm giác ham muốn không thể ngừng được, ngày đó, nếu như không phải tay hắn chạy nước rút trong thân thể nàng, mà là...

Hơi thở của hắn càng ngày càng nóng rực... Tần thị đã hoàn toàn nằm trong tay hắn, thế nhưng ngoại trừ Tần thị, hắn phát hiện ra chính bản thân mình còn khao khát một thứ khác hơn nữa!

*

Thăm bệnh ba xong rồi định quay trở về, một mình Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng bước đi trên hành lang.

Đi ngang qua phòng bệnh của chị, nàng do dự, không biết có nên đi vào trong hay không.

— Từ khi có sự cố kia phát sinh, nàng không còn nói chuyện nhiều với Tần Cẩm Lan, cũng không liên lạc gì nữa. Nàng thực sự rất muốn hỏi Tần Cẩm Lan những chuyện đã xảy ra... Vậy mà tất cả đều khẳng định đó là một âm mưu, nhưng nàng vẫn muốn biết, cuối cùng là ai đã hãm hại cô ấy.

Vẫn còn đang suy nghĩ, tay đã đẩy cánh cửa ra.

“...” Tần Mộc Ngữ có chút bối rối, vì vừa mới đẩy cửa ra, Tần Cẩm Lan ở trên giường bệnh đã nhìn về hướng này.

“Tiểu Ngữ, “sắc mặt Tần Cẩm Lan tái nhợt, cũng có chút bối rối, “Em vào đi.”

Tần Mộc Ngữ hơi do dự, đẩy cửa đi vào trong.

Đứng trước giường bệnh của cô ta, nàng dừng lại một chút, lúc này mới nhẹ nhàng mở miệng nói : “Chị, chị có khỏe không?”

Tần Cẩm Lan cắn môi, khàn giọng nói : “Không có gì là không tốt, chị có thể chịu được những vết thương ngoài da, thực ra nghỉ ngơi một hai ngày sẽ ổn... Chẳng qua là...”

Bầu không khí chùng xuống, hai chị em cũng không nói một lời nào nữa, các ngón tay lạnh lạnh chạm vào chiếc váy.

“Tiểu Ngữ, Chị cũng muốn hỏi em, “ Tần Cẩm Lan gương mặt lên, trong mắt còn ẩm ướt nước mắt, “Khi Hạo nói với chị, chị thực sự không tin, thế nhưng hiện tại chị muốn tự mình hỏi em, những kẻ đó, thực là do em sắp đặt phải không?... Em muốn chị phải chết?”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ chấn động.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đã dự liệu sẽ bị hỏi như vậy, ánh mắt trong veo, nhẹ nhàng mở miệng nói : “Chị, nếu chị thực sự muốn biết, em khả dĩ không chút do dự nói với chị, không phải. Những kẻ đó không phải là do em sắp đặt... Chị, ngày đi chọn nhân chứng ta luôn luôn ở cùng một chỗ, em có gọi điện thoại liên lạc hay không, có hại chị hay không chị là người hiểu rõ, nhưng điện thoại của em vì sao lại có trong nhật ký cuộc gọi của tên phạm nhân kia, em vẫn không rõ ràng lắm—”

“Thế nhưng chị,” con mắt trong veo có chút bi thương, “Ngày đó khi chúng ta cùng nhau đi dạo ở thương xá, em có rời khỏi một lúc, trong lúc đó, điện thoại của em ở chỗ chị, sau khi em quay trở lại thì có một loạt tin nhắn lưu trong máy có liên quan đến vụ cưỡng bức kia, chị có thể cho em một lời giải thích rõ ràng, chuyện gì đã xảy ra?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Em Còn Muốn Bảo Vệ Cho Cô Ta Sao??

Tần Cẩm Lan nghe xong, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch.

“Hả... Tin nhắn gì, chị không hiểu em đang nói gì cả.” Cô cười lạnh một tiếng, khuôn mặt trở nên khác thường.

Đôi mắt Tần Mộc Ngữ run lên, tiếp tục nhẹ giọng nói : “Chị, Chị đang bối rối.”

“Chị đã nói là chị không hiểu, em sao lại bướng bỉnh như vậy!” Tần Cẩm Lan lớn tiếng nói, có chút hối hận khi nhắc tới chủ đề này.

Nhìn thoáng chiếc đồng hồ trên vách tường, cô đoán vài phút đồng hồ nữa Thượng Quan Hạo sẽ tới đây nhìn thấy cô ta, cho nên trong lòng càng ngày càng khẩn trương. Tay nắm thành quyền, nhẹ thở một hơi nói : “Tiểu Ngữ, con người phạm sai lầm cũng không có vấn đề gì, thừa nhận sai lầm là tốt rồi, cho dù em muốn hại chị chị cũng sẽ tha thứ cho em, không cần phải giấu diếm chị.”

“Được rồi...” Khuôn mặt Tần Cẩm Lan có phần tức giận, “Chị rất mệt, muốn nghỉ ngơi một chút, em đi đi.”

Tần Mộc Ngữ có chút kinh ngạc, rõ ràng ngay cả chị cũng thấy nàng đang gặp khó khăn, nhưng chị có chết cũng không chịu phối hợp!

Đôi mắt trong veo ướt đẫm, nắm chặt tay Tần Cẩm Lan, run giọng nói : “Chị, Em không phải không thừa nhận sai lầm! Nhưng rõ ràng không phải là tội lỗi của em nhưng lại nhất định bắt em phải nhận lấy, chị chị biết trả giá là thế nào không? Chị có biết em phải chịu những gì không!”

“Em...” Khuôn mặt Tần Cẩm Lan trắng trẻo đỏ đỏ, “Em buông ra, đừng kéo chị nữa!”

“Chị...”

Trong nháy mắt Thượng Quan Hạo đi vào phòng bệnh, vừa vặn chứng kiến hai cô dùng dằng giành giật nhau.

“A!” Tần Cẩm Lan hét lên chói tai, sắc mặt trắng bệch đau đớn, đôi mắt rung rung la lớn, “Mộc Ngữ em muốn làm gì! Em hủy cả cuộc đời chị còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn giết người diệt khẩu hay sao?!”

— Ở cánh tay truyền nước biển kia của cô, kim tiêm đã đâm vào cổ tay cô, máu ồ ạt chảy xuống.

Tần Mộc Ngữ lại càng hoảng sợ, cứng đờ quên mất chuyển động! Nàng không hiểu... Nàng rõ ràng chỉ nắm lấy một tay của chị, còn tay kia làm thế nào mà kim tiêm lại đâm vào chảy máu chứ?!

“Tần Mộc Ngữ!” Thượng Quan Hạo sắc mặt âm trầm gầm nhẹ một tiếng, đi hướng về phía trước rồi đột ngột cầm tay Mộc Ngữ xốc lên!

“Bang!” Một tiếng, Tần Mộc Ngữ đột ngột bị đâm sầm vào mặt sau của chiếc tủ.

Đôi mắt băng lãnh đảo qua nàng, rồi chuyển hướng sang giường bệnh của Tần Cẩm Lan, ôm lấy nàng hỏi: “Cẩm Lan em có sao không? Bị thương chỗ nào?”

Trống ngực đập liên hồi của Tần Cẩm Lan lúc này mới từ từ dịu xuống, khuôn mặt đằm đằm đáng yêu còn vương chút lệ, vô thức giấu đi bàn tay đang chảy máu, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, em không sao. Hôm nay Tiểu Ngữ đến thăm em, chúng em chỉ nói vài câu thể thôi, không nghĩ tới sẽ xảy ra tranh chấp, em...”

Cô nghẹn ngào, nhẹ nhàng hít một hơi tiếp tục nói: “Đều là em không tốt, em không nên trách cứ cô ấy, em không bị thương chỗ nào cả.”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, thấy cô than nhẹ mới kéo bàn tay cô đang giấu đi, nhìn thấy máu chảy khiến hấn tâm hấn run lên. Hấn giương mắt lên, nhìn khuôn mặt đau đớn lại lung tung của cô, lửa giận dần dần tăng lên.

“Đối với em như thế, em còn muốn bảo vệ phải không?” Hấn lạnh lùng nói, nắm chặt tay cô, “Em ở đây nghỉ ngơi đi, anh ngay lập tức kêu y tá giúp em băng bó.”

Khuôn mặt Tần Cẩm Lan lúc hồng lúc trắng, cuối cùng gật đầu, lại kéo tay hấn: “Hạo! Anh đừng trách Tiểu Ngữ, thực sự không có liên quan gì đến em ấy cả...”

“Anh biết rồi...” Thượng Quan Hạo cắt đứt lời của cô, hôn lên trán cô, đôi mắt đầy lửa giận cùng hung ác lóe lên rồi biến mất, “Yên tâm.”

Mà Tần Mộc Ngữ ngồi gần tủ nghe thấy giọng nói từ tính thâm trầm của hấn, khuôn mặt đã trở nên trắng bệch!

Nàng không rõ tại sao chị nàng lúc đó lại đổi trắng thay đen như vậy, trút toàn bộ tội lỗi lên người nàng không thương tiếc! Nàng chỉ biết là lúc này Thượng Quan Hạo như con báo đen đầy căm hận, thân ảnh sắc đen cao ngất chậm rãi đứng thẳng lên, ản chứa sự lạnh lùng cùng sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Từ Lúc này Sẽ Không Nhân Từ nữa!

“Ra ngoài.” Trước khi ra khỏi phòng bệnh, Thượng Quan Hạo lạnh lùng ra lệnh.

Tần Mộc Ngữ sợ đến nỗi toàn thân có chút cứng ngắc, đôi mắt trong veo một tầng hơi nước, buột miệng nói: “Không phải tôi làm!”

Bóng lưng Thượng Quan Hạo trở nên cứng đờ.

“Chị chị hãy nói rõ ràng, là em khiến chị bị thương sao?” Nàng run rẩy, con mắt trong veo nhìn về phía Tần Cẩm Lan, trong sáng cùng kiên định, “Em căn bản không hề động vào cánh tay kia của chị, chạm còn chưa chạm đến!”

Trên mặt Tần Cẩm Lan lúc trắng lúc hồng, còn Thượng Quan Hạo đột nhiên xoay người, chậm rãi đi đến trước mặt nàng.

Hấn cười gằn, giọng nói như yêu ma từ địa ngục: “Cẩm Lan, nhìn cho rõ em gái của em, em đã vì cô ta cầu xin như vậy rồi, đáng thương là cô ta ngay cả hai chữ cảm kích cũng không biết nói như thế nào...”

Con mắt Tần Cẩm Lan run lên, ánh nhìn càng mềm mại càng đau thương: “Hạo, anh đừng như vậy...”

“Đừng lo lắng việc anh muốn làm như thế nào nữa!” Thượng Quan Hạo lạnh giọng cắt ngang lời cô ta, bàn tay đột ngột nắm lấy cổ tay của Tần Mộc Ngữ, sức lực mạnh đến đáng sợ như muốn bóp nát cổ tay nàng, “Từ lúc này anh sẽ không nhân từ nữa!”

Nói xong, hấn hung ác lôi Tần Mộc Ngữ ra khỏi phòng bệnh!

“Thượng Quan Hạo...” Tần Mộc Ngữ run giọng kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đau đớn.

Mãi đến khi hấn kéo nàng túm ra khỏi phòng bệnh, chưa nói một câu nào, chỉ kêu y tá đến phòng bệnh, bóng lưng băng lãnh đến khiếp người, hết như yêu ma từ địa ngục.

“Anh không tin tôi...” Khuôn mặt nàng tái nhợt khẽ phun ra một câu, đôi mắt ướt át đầm lệ, “Thượng Quan hạo, anh chưa từng tin tưởng tôi, lúc nào cũng thế... Tôi đã nói không phải tôi, chị ấy hoàn toàn bịa đặt, anh căn bản là không tin! A!!”

Cơ thể cô đột ngột bị ném vào vách tường, xương cốt như muốn vỡ ra đau nhức.

Toàn thân lãnh liệt Thượng Quan Hạo tới gần nàng, vốc dáng cao ngất lạnh lùng ôm trụ nàng, ánh mắt hùng hực thiêu đốt vì giận dữ.

“Tần Mộc Ngữ, tôi cũng đã nói với cô, nếu đừng chạm đến Cẩn Lan lần nữa sẽ có hậu quả như thế nào chưa?”

Đầu óc một mảnh âm đạm, đầu đóm, nàng mờ mắt, hơi thở mong manh : “Tôi nói lại lần nữa, tôi không đụng chạm đến chị ấy...”

“Cô không đụng chạm gì đến cô ấy...” Cánh môi mòng trắng bệch như một tờ giấy, đôi mắt giá lạnh như băng, “Tần Mộc Ngữ, cô đang chọc tức tôi...”

Trong lòng nàng chua xót, nước mắt kịch liệt rung động.

“Đứng... Tôi trêu chọc anh, tôi trêu chọc anh thì sao!!” Nàng không không chế được gào lên, trong lồng ngực hấn kịch liệt giãy dụa, “Tôi không làm sai bất cứ chuyện gì, là các người khiến tôi càng ngày càng kinh tởm! Dựa vào cái gì mà vu tội cho tôi, lại dựa vào cái gì mà khiến tôi gánh chịu những hậu quả này?! Người buông ra!”

Cơ thể mềm mại trong lòng hấn vì đang vùng vẫy mà cọ xát vào cơ thể hấn, con mắt của Thượng QNa Hạo dần trở nên đỏ tươi, hơi thở cũng trở nên nóng hổi, cánh tay hấn như sắt thép mà siết chặt nàng, hung hăng mà ôm chặt, không cho nàng cự quậy được chút nào!

“Xem ra cứ mềm lòng bỏ qua cho cô là sai lầm! Tần Mộc Ngữ... Cô nên trả giá cho những gì mà cô đã làm!”

Tần Mộc Ngữ giật mình trong phút chốc!

Khuôn mặt nàng tái nhợt, mơ mơ hồ hồ, bỗng nhiên nhớ tới một lần bị hấn tùy ý xâm phạm nàng trên giường, cảm giác chua xót cùng nhục nhã cuộn tới, nàng kịch liệt vùng vẫy : “Không!! Tôi tôi đừng!! Thương Quan Hạo người buông ra!!”

Bên trong dãy hành lang vắng lặng, tiếng thét chói tai cùng giãy dụa thu hút ánh mắt của rất nhiều người—

Nàng muốn trốn, lại bị hấn kéo trở về, ôm chặt từ phía sau lưng, khiến cả người nàng lọt thỏm vào trong lòng hấn!

Hơi thở nóng hổi của Thượng Quan Hạo len vào tóc nàng : “Đừng lo, tôi lúc này sẽ không chút thương xót nào đâu... một tiện nhân như cô, nên nhận sự đối xử thô bạo như thế này!!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Trừng Phạt Vô Cùng Tàn Nhẫn

Từ dọc hành lang đến đại sảnh, diện mạo lạnh lùng khát nghiệt của hấn trông rất khiếp người, ôm chặt nàng vào trong ngực buộc nàng phải biết vâng lời. Những người xung quanh vì sợ hãi nên cũng không dám lên tiếng, chỉ dồn dập lùi bước, một y tá mới tới, sắc mặt căng ra, nhìn thấy cảnh này nhìn không được mà ngăn lại : “Này! Anh... anh sao lại bắt nạt người khác như vậy hả, anh...”

“Này!” Một y tá khác đột ngột xuất hiện kéo người từ phía sau, “Cô điên u! Đó là Thượng Quan Hạo! người mới nắm toàn bộ xí nghiệp Tần thị! Chuyện gia đình của người ta, cô quản làm gì?!”

“Thế nhưng mà...”

“Được rồi nhanh quay trở về, không thấy sao!” Y tá trực ban nhanh chóng túm cô ấy quay trở lại.

Ra khỏi bệnh viện gió lạnh thổi đến thấu xương, Tần Mộc Ngữ bị hấn thô bạo lôi đi, ghì chặt thắt lưng nàng rồi ngồi vào trong xe, vừa vào thì quay cuồng trời đất, nàng bị ép trên cửa sổ xe, mái tóc đen dài như thác nước tăn ra trên mặt kính màu trà, vừa run rẩy vừa thốt lên “Thượng Quan” hai chữ, một bờ môi cực nóng mãnh liệt áp lên, hung hăng hôn lên cánh môi nàng!

Dục hỏa của Thượng Quan Hạo tăng vọt, bàn tay to lớn giữ chặt cái ót phía sau của nàng, len vào mái tóc dày mềm mại, vững vàng mà hôn lấy nàng!

“Đừng...” Cánh môi mềm mại hung hăng trần trọc, Tần Mộc Ngữ buồn bực thờ dài, hai tay tìm không được chỗ chống đỡ, chỉ có thể hung hăng thúc vào cơ thể như tường đồng vách sắt của hắn!

Nhưng vô luận đẩy vai hắn như thế nào, môi vẫn lấp đầy môi, thậm chí hôn nàng càng ngày càng sâu!

Cánh môi mềm mại của nàng trần trọc thật sâu, Thượng Quan Hạo đã chạm vào được kẽ răng còn đang ngượng ngừng khép chặt, hắn cắn vào môi nàng, đến khi nàng đau đến mức run lên, thốt ra tiếng than nhẹ, hắn mới len vào cạy kẽ răng, hung hăng đẩy, triệt để xâm chiếm!!

“...” Tần Mộc Ngữ than nhẹ, cả người run lên, bàn tay rất nhanh nắm chặt quần áo mình!

Thượng Quan Hạo khoan khoái cúi đầu thờ dài, bị rung động bởi hương vị ngọt ngào của nàng, hơi thở nóng hổi, bàn tay trên lưng nàng bắt đầu xoa nhẹ. Chuẩn bị xé rách váy bên hông nàng, bàn tay tùy ý thăm dò vào bên trong, cảm giác non mềm như tơ lụa so với lần trước còn tuyệt vời hơn!

Nàng thét lên, giấy dựa, toàn bộ đều bị bao phủ bởi môi lưỡi của hắn!

Lệ từ khóe mắt chảy xuống, Tần Mộc Ngữ bị kích động không thể chịu được nữa, cả người run rẩy, tay nàng quờ quạng hỗn loạn mọi thứ trên chiếc xe, cuối cùng trong phút chốc đã với tới chiếc vô lăng, bàn tay nhỏ bé run rẩy chạm vào nút còi xe hung hăng nhấn xuống!

“Bíp——!!” Một tiếng bíp nhọn vang lên khiến người đàn ông trên người nàng bừng tỉnh.

Thượng Quan Hạo chậm rãi buông cánh môi nàng, nhìn thấy nước mắt nàng chảy ràn rụa, còn bị hắn hôn đến nổi bờ môi sưng đỏ.

“Thượng Quan Hạo... Anh buông tôi ra!!” Tần Mộc Ngữ hét lên vùng vẫy, tay chân đồng thời muốn thoát khỏi cái ôm áp của hắn! Nàng hoàn toàn cảm nhận được sức mạnh dồi dào đến đáng sợ của người đàn ông này, chỉ còn thiếu chút nữa là nàng có thể đã bị hắn nuốt vào trong bụng!

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo, rất nhanh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng trên vô lăng, hung hăng kéo cánh tay nàng ra sau! Nàng quá đau mà hét lên, trong nháy mắt hắn đã bắt được cánh tay kia rồi vất ra phía sau.

“Cô thử ồn ào lần nữa xem? Tần Mộc Ngữ, đừng trách tôi đối với cô không khách khí!” hắn cúi đầu, chạm vào trán nàng lạnh giọng gầm nhẹ.

Hai tay bị giữ chặt một cách hung ác, phần trên cơ thể hoàn toàn bị mất thăng bằng chỉ có thể ngã vào lòng hắn, cách một lớp áo sơ mi mà cọ sát vào người hắn, toàn thân Tần Mộc Ngữ run run, gào lên: “Đừng... Anh cuối cùng muốn làm gì? Buông tôi ra! Thượng Quan Hạo!”

“Lúc tôi cần buông tôi sẽ buông, chỉ có điều không phải là bây giờ!” Thượng Quan Hạo đưa một tay khỏi động chiếc xe, lạnh lùng nói.

Chiếc xe nhanh chóng phóng đi, hắn sắc mặt lãnh liệt trông càng ngày càng kinh khủng hơn. Nhớ tới cảnh Cẩm Lan bị thương thống khổ đến tội nghiệp, lại có dáng vẻ rất cam chịu, còn người phụ nữ này có chết cũng không chịu thừa nhận, vừa cố chấp vừa như ủy khuất, hắn vừa tức lại vừa hận!!

Thật dù có phá hủy nàng, xé xác nàng! Cũng khó mà giải được mối hận trong lòng!!

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ như đang chịu đựng đau đớn, con mắt ẩm ướt trong veo nhìn xương quai xanh gợi cảm lộ ra từ cổ áo của hắn, run giọng nói: “Thượng Quan Hạo... Nếu như anh đã khẳng khái cho là tôi hại chị, anh muốn trừng phạt thế nào tôi cũng được, giết chết tôi cũng không sao! Nhưng đừng chạm vào tôi!”

Nhớ tới lần bị hắn ngược đãi độc ác như thế, toàn thân nàng run rẩy, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Thượng Quan Hạo vẫn cho xe chạy một bên cười nhạt, buông mắt nhìn nàng, nghiêng răng nói: “Cô có quyền chọn lựa sao? Tần Mộc Ngữ... Lúc cô làm thương tổn Cẩm Lan cô có nghĩ tới không, tìm người phá hủy sự thuần khiết của cô ấy, so với giết chết cô ấy còn khó chịu hơn!”

Tần Mộc Ngữ gắt gao cắn môi, dòng lệ nóng hổi lại rơi xuống, sức lực gần như sụp đổ hoàn toàn: “Không có... Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, anh thả tôi ra! Đừng đối xử với tôi như vậy!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, vô cảm, sức lực trong lòng bàn tay càng lớn hơn, nhìn thấy nàng đau nước mắt không ngừng rơi, đáng điệu như không có nơi nào trốn tránh chỉ có thể rúc vào trong lòng ngực hắn, một cảm giác vừa đau lòng lại vừa nhẹ nhõm dâng lên, suýt đem chính lòng ngực hắn thiếu đốt cháy rụi.

Xe “két——!” một tiếng, đột ngột dừng lại.

Thượng Quan Hạo ôm người trong lòng ngực mình bước xuống xe, nàng đứng không vững lao đảo một chút, hai tay đặt trên bờ vai hắn, đau đớn vô lực. Thượng Quan Hạo lạnh lùng đóng cửa xe, lại một lần nữa ôm lấy nàng, hướng về phía trước.

Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng ôm chặt cổ hắn, gió lạnh thổi tung mấy sợi tóc nàng, mới nhìn ra hắn lại có thể đưa nàng tới khu nhà cao cấp cạnh biển lần trước!— Một lần, chính là ở chỗ này, nàng bị hắn tùy ý xâm phạm, bị ép buộc xích lỏng rồi bị đuổi ra ngoài, bị một đám ký giả chụp hình điên cuồng...

“Không...” Khuôn mặt nhỏ tái nhợt thốt lên một chữ, đôi mắt khiếp sợ cùng kinh ngạc, “Thượng Quan Hạo, anh không nên đem tôi tới đây... Tôi không muốn, anh đừng đến nơi này!!”

Đôi mắt thâm thúy của Thượng Quan Hạo nhìn nàng, giọng nói càng thâm trầm : “Không thuận theo cô!”

Cánh cửa mở ra, cô bị ném vào bên trong, đứng không vững mà ngã bệt trên mặt đất.

Căn nhà này, giống như chốn lao tù giam cầm nàng.

Tần Mộc Ngữ yếu đuối chống hai tay lên, khuôn mặt trắng bệch nhìn mọi thứ xung quanh, phát hiện ra các đồ nội thất ở nơi này đều được chị gái nàng rất yêu thích mà chọn lựa, từ sắc thái đến bố cục, từng chi tiết từ lớn đến nhỏ... Trong lòng ngọt ngào đau thắt, gần như nghẹt thở.

“Tôi không muốn tới đây, anh hãy cho tôi đi...” Nàng nghẹn ngào kêu lên một tiếng, đứng dậy hướng về phía cửa mà chạy, nhưng nửa đường thì bị một cánh tay hung hăng chặn lại, nàng bất cẩn mà ngã dúi, tóc rơi lả tả trên vai, ánh mắt của Thượng Quan Hạo càng ngày càng thâm trầm, dứt khoát ôm chặt vòng eo của nàng, rồi theo vết rách cũ mà xé toạc chiếc váy, dùng lực lớn mà xé nát bộ quần áo!

Nàng hét lên, như điện giật mà đẩy hẳn ra, ôm lấy thân thể chính mình.

— Từ nách xuống phía dưới, muốn che lấp cũng không được, làn da trắng như tuyết như hiện.

“Thượng Quan Hạo...” Tần Mộc Ngữ run giọng kêu, nước mắt chảy không ngừng, bàn tay nhỏ nhắn dựa vào bức tường phía sau, “Anh để tôi đi, không được đụng vào tôi!... Chẳng phải anh đã nói tôi hại chị sao? Vậy thì hãy đi báo cảnh sát! Để cảnh sát tới bắt tôi, cho tôi ngồi tù! Gì cũng được! Thế như đừng đụng vào tôi, đừng!”

Nàng cũng không thể chịu đựng được nữa, cảm giác một lần nữa bị hấn lẫm nhục.

Thượng Quan Hạo cười khẩy, cái bóng đen cao ngất rần rờ, chậm rãi đến gần : “Ngồi tù?... Tần Mộc Ngữ, lúc Cẩm Lan xảy ra chuyện, cô muốn vào tù tôi có thể cho cô tại nguyện!”

Khuôn mặt tuần tú của hắn trắng bệch, đôi mắt giận dữ như sắp bùng cháy, “Nhưng cô có nghĩ như vậy thì quá đơn giản không? Cho cô ngồi tù, Cẩm Lan có thể quay trở lại như trước đây sao, những chuyện tàn nhẫn như thế kia xem như cô ấy chưa từng trải qua sao?! Ai cho cô ngồi tù!!”

Hắn tàn khốc mà gào lên, thanh âm vang dội trong dãy đại sảnh xa hoa.

Cánh tay trắng bệch của Tần Mộc Ngữ run rẩy, không nghĩ là sẽ đụng phải chiếc bàn dài cùng vật gì đó treo trên tường, “Rầm” một tiếng, vỡ nát dưới chân!

Nàng hét một tiếng, bị chặt lấy hai lỗ tai.

Nước mắt cuộn trào mãnh liệt, Tần Mộc Ngữ run lên, từ từ lùi về phía sau, dùng hết lòng can đảm cùng quyết tâm cuối cùng bảo vệ bản thân mình : “Một ngày nào đó anh sẽ rõ... Thượng Quan Hạo một ngày nào đó anh sẽ rõ, mọi chuyện không liên quan gì đến tôi! Anh sẽ bị báo ứng!!”

Lửa giận của Thượng Quan Hạo đã đi đến cực điểm.

“Phải không?... Báo ứng?” Khuôn mặt tuần tú của hắn có chút dữ tợn, đột ngột dùng một tay kéo nàng trước mặt, đôi mắt tràn đầy sự hủy diệt, nói giọng khàn khàn, “Tôi có bị báo ứng hay không, không đến phiên cô phán xét, mà Tần Mộc Ngữ à, đây cũng là báo ứng của cô!”

Giọng nói hạ xuống, hai trong mắt của Thượng Quan Hạo đỏ ngầu, cúi người ôm lấy nàng, hướng lên phía trên lầu mà bước đi!

*

Trận xúc phạm tàn nhẫn này, không được biện minh bất cứ lời nào.

Cổ tay nhỏ bé tái mét trên giường, nàng giãy dụa, tránh né, nhưng chỉ khiến bản thân bị giam giữ chặt hơn, ngay sau đó một chiếc cà vạt xa xỉ, gắt gao quấn quanh, trói chặt, cố định tại đầu giường!

Y phục trên người nàng hoàn toàn bị xé nát, cho đến nơi kín đáo kia... Bàn tay to lớn của hắn giữ chặt vòng eo nàng, giữ mảnh vải mềm mại nắm chặt trong lòng bàn tay, mãnh lực xé ra, ném xuống dưới giường.

Nàng thét lên, khóc nỉ non, toàn thân run rẩy như một vài giấy tiếp theo có thể sẽ chết.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo nồng đỏ, dùng lực mạnh vuốt ve thân thể nàng. Mỗi một tác trên cơ thể, đều là chỗ mẫn cảm nhất của nàng, thăng thăng quấy nhiễu, hậu duệ của hắn càng ngày càng sôi sục, bàn tay to lớn vòng ra phía sau nắm lấy tóc, buộc nàng ngửa đầu lên, mở miệng nói : “Tần Mộc Ngữ, tôi hỏi cô lần cuối cùng... Chỉ cần chính cô thừa nhận đã cho người cường bạo Cẩm Lan, tôi sẽ bỏ qua cho cô...”

Hậu duệ của hắn đã cương cứng, đâm vào nơi mềm mại ẩm ướt kín đáo của nàng, mang theo lực đạo bùng bùng đáng sợ, tỏ rõ sự nguy hiểm khủng khiếp!

Khuôn mặt tuần tú của hắn đỏ lên, dùng sự bình tĩnh cuối cùng để áp chế khát vọng muốn chạy nước rút của bản thân, cúi đầu chống tay áp sát khuôn mặt đầm lệ của nàng : “Nói!!”

Sự trong trắng của nàng sắp bị xé rách.

Cánh môi đỏ bùng mang theo chút máu, đó là do hấn cắn đứt... Tần Mộc Ngữ chậm rãi mở cặp mắt ướt đầm, như hồ nước trong veo, thanh âm khàn khàn run rẩy nói: “Tôi không làm... Anh cho dù có giết tôi, tôi cũng không...”

“A—!!”

Một lúc sau, một tiếng kêu thê lương vang lên chộc thùng toàn bộ sự trống trải bên trong tòa nhà cao cấp.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Mùi Vị Của Cô Cũng Không Tốt Hơn Thế Này (18+)

Không khí trong phòng áp lực đến ngạt thở, trên chiếc giường trắng như tuyết, khuôn mặt thanh thuần của cô gái, mồ hôi chảy ròng ròng đau đớn, trên cổ tay bị buộc chặt là những dấu đỏ trông rất kinh khủng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đau đến mức không thể kêu lên được một lời nào!

Như một cây đao đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, triệt để mà xé nát thân thể nàng...

Thượng Quan Hạo trên trán đầy mồ hôi nhần nhện, cặp mắt đỏ ngầu không rõ là do lửa giận hai chính là đang kiềm chế cảm giác ngứa ngáy! Cơ thể nàng co rút chặt khít vượt khỏi sức tưởng tượng của hấn, hấn siết chặt nắm tay đặt hai bên đầu nàng, ôm chặt tiếng kêu kệt kệt kệt vang lên.

“Nữ nhân chết tiệt...” Giọng nói của hấn càng lúc càng ám muội tựa như đang gặm nhấm mà nói ra.

“...” Khuôn mặt nàng trắng bệch, mồ hôi trên mặt rơi xuống từng giọt.

Trong những giây tiếp theo, Thượng Quan Hạo giữ chặt thắt lưng nàng, càng ngày càng cố mà đi vào một chút.. Tần Mộc Ngữ bị đau lần thứ hai cứ thế run rẩy, nước mắt cuộn trào mà rơi xuống, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi khóc rống lên: “Đừng... Đau quá... Thực sự đau quá...”

Nàng khóc rên rỉ, muốn tránh né, khẽ động một chút lại bị ép tới không thể nào nhúc nhích được.

Trái tim Thượng Quan Hạo như bị kéo mạnh dữ dội, mồ hôi từ trán rơi xuống mặt hấn, rơi trên người nàng, đôi mắt sâu tỏa ra sự tàn nhẫn, giữ chặt thắt lưng nàng rút ra một chút, rồi lại tiếp tục đâm vào càng sâu. Đi vào! Nàng đau đến phát run, đau đến khóc thét, để hả giận hấn cất tiếng nói lạnh lùng: “Đau phải không? Tôi chính là muốn cho cô phải đau đớn! Cô nhớ kỹ cho tôi, đây là cái mà cô phải trả!!”

Nàng nhấc đầu thét lên, nước mắt nóng hổi trào ra mãnh liệt.

Cơ thể trắng nõn bị phơi bày trong bầu không khí lạnh lẽo, vết máu như đỏ hoa màu đỏ tươi trên chiếc giường đơn, càng lúc càng lớn, mà Thượng Quan Hạo quần áo vẫn như trước, chỉ có vài cái nút bị cởi ra, xõng vào thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, đâm vào, chọc thủng, đôi mắt càng lúc càng lộ ra những tia phức tạp!

“Mẹ... Đau quá...” Không khác đau đớn đến cực điểm kia, khuôn mặt méo lệch trắng bệch của Tần Mộc Ngữ, kiềm chế sự ghen ngào cực độ mà run giọng nói, nước mắt rơi như mưa.

Trong nháy mắt, Thượng Quan Hạo như bị sét đánh, khuôn mặt tuần tú trong nháy mắt đã xanh mét, đôi mắt thâm thụy vô cùng phức tạp nhìn nàng!!

Cô gái đang dưới thân hấn, sức phòng bị vô cùng yếu ớt, đã bị chính hấn phá hủy tất cả rồi.

“Tần Mộc Ngữ...” Hấn với giọng nói khàn khàn ám muội kêu lên một tiếng, nắm tay rất nhanh, có phần phẫn nộ.

“U!” Thượng Quan Hạo dễ chịu thở ra, cảm thụ được sự ấm áp của nàng, quỳn chặt, suýt nữa không thể khống chế được! Đôi mắt sâu của hấn tràn ngập dục vọng, đưa tay cởi vật đang cột chặt cổ tay nàng, kéo cơ thể nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng vào trong lòng ngực.

“Đừng khóc...” Thanh âm hấn ám muội phun ra hai chữ, ma xui quỷ khiến thế nào mà cúi đầu hôn dòng nước mắt trên mặt nàng, nói giọng khàn khàn, “Đừng khóc, thả lỏng... thả lỏng một chút sẽ không đau như thế nữa, tôi bảo đảm...”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ vẫn trắng bệch như cũ, cắn môi, vì đau đớn mà đầu óc nửa tỉnh nửa mê.

“Ngoan... Thả lỏng...” Thượng Quan Hạo cảm nhận được cảm xúc đang xong tới mãnh liệt, giọng nói mê loạn đổ dành nàng, động tác đang kiềm nén bắt đầu từ từ tiến tới, nhẹ nhẹ đam vào, nhìn nàng còn có thể chống đỡ liên tiếp tục xông tới, càng2ngay2 càng sâu, càng lúc càng nhanh.

Còn đang đau đớn, toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, lại bị người đàn ông ôm chặt áp sát trên người mình, đau đớn mà thở dài nức nở. Bàn tay to lớn của Thượng Quan Hạo giữ chặt cái ót sau của nàng, hôn lên miệng nàng rồi xuống dưới gáy nàng, động tác càng ngày càng cuồng dã, có vẻ như càng ngày càng cảm thấy không đủ! Mùi vị của nàng quá mức hoàn mỹ, hắn đã không còn có thời gian để dạy dỗ nàng nữa, nhìn xem nàng còn có thể chống đỡ được nữa hay không, trong phút chốc đã buông lỏng nàng ra một chút, hơi thở khàn khàn mà hung hăng xông tới. đam vào chỗ sâu nhất của nàng!nàng một lần nữa đau đến nổi thét lên, nhưng lại không khiến hắn mềm lòng!

Thượng Quan Hạo hầu như ép người phụ nữ dưới thân hắn rờn rã suốt hai giờ.

Tiếng thở dốc lặp đi lặp lại, hơi thở gấp gáp, tốc độ của động tác cơ hồ hút sách hơi thở của nàng. Thượng Quan Hạo mồ hôi rơi như mưa, hung hăng hôn lên cánh môi nàng, nuốt vào tiếng thở rên rỉ của nàng, cánh tay ghim chặt nàng cuồng dã luồn qua quần áo nàng, hung hăng đòi hỏi!

Nàng không cách nào chống đỡ, than nhẹ một tiếng rồi co người lại, hắn lại dễ dàng giữ lấy thắt lưng của nàng, đòi lại càng thêm mạnh mẽ mà đè xuống, đâm tới đỉnh!

Nàng thét lên chói tai, suýt nữa thì ngất xỉu...

Thượng Quan Hạo giữ cho nàng được tỉnh táo, để nàng có thể cảm thụ được sự chiếm hữu của hắn, mãi cho đến khi thanh âm của nàng hoàn toàn khàn đặc, hắn mới vui xuống gáy cô của nàng, cuối cùng hung ác mà thâm nhập! Hắn nhận thấy chính mình đã lên đến đỉnh điểm, phun ra...

Loại khoái cảm gần như điên cuồng này, khiến hắn triệt để mê loạn thân thể nàng.

*

Đám khói thuốc lượn lờ.

Sau khi đã tỉnh táo, Thượng Quan Hạo ngồi một mình trong phòng khách, làn khói thuốc mù mịt, đôi mắt sâu ánh lên tia phức tạp.

Giống như bức họa tuyệt đẹp, tất cả những điều này dường như xảy ra quá đột ngột.

Hắn thậm chí còn không biết, chuyện vừa mới kể thục kia có phải là trừng phạt nàng hay không nữa.

Tia sáng ám muội, chiếc áo sơ mi đen của hắn đã cởi ra vài khuy nút, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, bên trên còn dính đầy mồ hôi của chính hắn, hay là của nàng, vừa một hồi hoan ái kia, quả thực là không thể không chế được.

Một lát sau, hắn dập tàn thuốc, đôi mắt đã khôi phục lại vẻ lãnh liệt, đi vào trong phòng.

Nàng còn đang ngủ mê mết, vẫn chưa tỉnh lại.

Thượng Quan Hạo với ánh mắt lạnh lùng, cầm lấy tấm chăn xốc lên, cơ thể bị giầy vò của nàng đã bị bộc lộ hết ra ngoài, hắn nhìn cũng không nhìn, tay lạnh lùng thâm nhập vào chỗ kín đáo chặt chẽ của nàng, tùy tiện đẩy mạnh, tỏ rõ cho nàng biết nàng không còn thanh khiết nữa.

Cảm giác đau đớn cùng lạnh lạnh, khiến Tần Mộc Ngữ dần dần tỉnh lại.

Lông mi thật dài của nàng mở ra, khuôn mặt trông rất hoảng hốt, trong phút chốc cũng nhìn ra đó là Thượng Quan Hạo, cũng gần như trong nháy mắt, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng thứ đang đẩy bên trong cơ thể nàng là cái gì...

Tần Mộc Ngữ run rẩy, nhanh chóng thức tỉnh, nắm lấy bàn tay hắn hung hăng kéo ra! Lôi mảnh vải che lấy bản thân mình!

“Thượng Quan Hạo, ngươi đang làm gì vậy?!” Nàng thét lên, mở miệng nói mới biết được cổ họng nàng đang khàn đặc đau rát!

Bàn tay Thượng Quan Hạo bị nàng đẩy ra, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ lãnh liệt, cười nhạt nói: “Nhìn thấy cô luyện tiếu không muốn tỉnh, giúp cô tỉnh táo một chút là đang ngủ trên giường của ai. Thế nào, ngủ còn chưa đủ sao? Hay là muốn tôi còn chưa đủ, muốn tiếp tục thêm vài lần sao?”

“Ngươi...” Lệ đã dâng lên trong mắt, toàn thân đau nhức khiến nàng nhận thức rõ rệt lúc này đã xảy ra chuyện gì, nàng nhớ rất rõ cơn đau nhức như bị xé rách kia, nhớ rõ dáng dấp của hắn không bằng một tên cầm thú, càng nhớ rất kỹ nàng đã bị hắn làm nhục thế nào trong suốt hai tiếng... Nỗi chua xót mãnh liệt tràn ngập đầu óc nàng!

Vết đỏ đầy trên cổ tay trắng bệch sau khi bị trói chặt của nàng, tay nàng đột nhiên muốn cho hắn một cái bạt tai! Nhưng giữa chừng bị hắn nắm lấy, liền tức khắc toàn thân vì đau đớn mà mềm nhũn ra, suýt ngất xỉu!

Thượng Quan Hạo cầm tay nàng lạnh lùng, cười giễu cợt một tiếng: “Cô còn muốn đánh tôi?”

“Thượng Quan Hạo... Đồ cầm thú!!!” Tần Mộc Ngữ run rẩy, nước mắt nhanh chóng dâng lên, run giọng gào thét!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trở nên lạnh lẽo: “Phải không? Mời chỉ một mình tôi trên người cô thế thôi, cũng không phải là một đám người... Cái này mà

gọi là cầm thú gì? Tàn Mộc Ngữ, cô nợ Cẩn Lan đâu chỉ là những thứ này?”

“Tôi không nợ cô ấy!!” Nàng hét lên, đưa tay muốn liều mạng thoát khỏi bàn tay hắn, nước mắt rơi xuống, “Tôi không có bất cứ lý do gì để phải gánh chịu như thế này cả! Không có!!”

“Cô đủ rồi đó!!” Thượng Quan Hạo không quen nhìn thấy nàng giống như phải chịu oan khuất vùng vẫy đau khổ như vậy, rất nhanh giữ chặt cổ tay nàng, quát, “Tàn Mộc Ngữ, hôm nay chỉ tới đây thôi, cô còn vờ vịt tôi sẽ trực tiếp ném cô vào đám sỏi lang!! Chẳng qua cũng chỉ là lần đầu thôi... Mùi vị của cô cũng không hơn thế này, so với một kỹ nữ bình thường cũng không có gì khác biệt lắm!”

Hắn gầm nhẹ, lòng tự tôn của nàng đã hoàn toàn bị hắn dẫm nát!

Toàn thân Tàn Mộc Ngữ run rẩy, không dừng được, nắm tay thành quả đấm găng gượng, trên cơ thể đầy vết hôn, tóc rối tung rơi vãi trên vai và lưng, che toàn bộ khuôn mặt.

Thấy nàng không còn gây gổ nữa, lúc này Thượng Quan Hạo mới lạnh lùng buông nàng ra.

“Được rồi, hiện tại phải ngoan ngoãn cho tôi. Nửa tháng sau tôi với Cẩn Lan sẽ kết hôn, cho dù tôi không quan tâm, cô ấy cũng không muốn thiếu một cánh tay làm phù dâu, cô thức thời thì nên nhanh lên chút.”

Hắn kiêu ngạo nói, không buồn liếc nhìn nàng một cái.

Trên ra giường, ngón tay bé nhỏ yếu ớt của cô gái chậm rãi nắm chặt lấy ra giường, rồi lại buông tay ra, mắt chứa đầy lệ, nhếch miệng nở ra nụ cười đầy đau khổ cam chịu, rất rất đau.

Nàng chợt hiểu, vì sao ở nước ngoài mấy chục năm, cho dù ba không quan tâm gì đến mẹ nàng, nhưng mẹ cũng không có lấy một lần oán trách, dặt nàng ra đi cho đến lúc nàng mười tám tuổi.

Đàn ông vô cảm không phải là thứ tồi tệ nhất.

Mà người đàn ông hoàn toàn không có trái tim mới là loại người không còn hy vọng gì.

Nàng đứng dậy, chạy về phía cửa sổ! Mở cánh cửa, gió trong nháy mắt thổi vào lạnh lẽo, nhưng nàng lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn, tay nắm chặt cửa sổ, đã muốn nhảy xuống!

Thượng Quan Hạo nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, sắc mặt đại biến!

Nàng chưa kịp nhảy, hắn đã hung hăng chụp lấy nàng ngược trở lại, ném lên giường!

Trong phòng, còn lại tiếng thở gấp nặng nhọc dồn dập của hai người.

“Tàn Mộc Ngữ, cô cứ nhiên lại muốn tự sát!!” Khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Hạo trong phút chốc xanh xám, tay kim giữ hai bả vai nàng cúi đầu quát lớn.

Trong đầu hắn quả thực giống như một tia sét đánh trúng nổ tung! Chưa từng nghĩ tới cô gái này lại quật cường chính trực như vậy! Chẳng qua chỉ là cường bức nàng thế thôi... Chẳng qua chỉ thế thôi, nàng cứ nhiên có ý định tự sát?!!!

Hai tay nhỏ bé của Tàn Mộc Ngữ chống lên giường, tự mình chống đỡ cơ thể mình đứng lên, nhìn hắn thật lâu, hơi thở mong manh mà mở miệng nói : “Anh nghĩ sai rồi, Thượng Quan Hạo... Tôi từ trước tới nay không có ý định tự sát. Tôi chỉ cảm thấy quá buồn bức... Nơi này rất khó thở, ở cùng một chỗ với anh ngu ngốc chỉ một giây đồng hồ thôi, cũng khiến tôi nóng lòng chết quách đi cho rồi!!!”

Nàng nhìn hắn, đôi mắt trong veo sâu không thấy đáy cất dấu một nỗi thống khổ to lớn, cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch tiếp tục nói : “Anh yên tâm... Lúc này thì dù cơ thể tôi có xích lửa mà đi ra ngoài cũng không sao... Tôi không quan tâm nữa...”

Giọt lệ rung rung rơi xuống, nàng đã chịu đựng đến cực hạn.

Nàng thốt ra từng chữ từng chữ rõ ràng, khiến khuôn mặt anh tuấn của hắn nhanh chóng đỏ lên, cơn tức giận cũng đã lên đến cực hạn.

“Ở cùng một chỗ với tôi dù một giây cũng muốn chết... Đúng không?” Trán hắn lên những đường gân xanh, nghiêng răng hỏi.

Tàn Mộc Ngữ trừng trừng nhìn hắn, không chút do dự mở miệng : “Đúng...”

“Bốp!!” Một cái tát! Hắn hung hăng cho nàng một cái bạt tai, khiến nàng ngã lộn úp trên giường!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Ngay Cả Cha Ruột Cũng Chán Ghét Cô

“Tần Mộc Ngữ... Ai cho cô cả gan chọc giận tôi?!!” Thượng Quan Hạo gào lên, hận không thể cứ như vậy mà bóp chết nàng!

Con đau nhức trên khuôn mặt khiến toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy, má nàng ngấn lệ, tùy tiện nắm lấy chiếc gối trên giường hung hăng ném về phía hắn! Liều mạng nện đá đánh vào người hắn!

“Anh cút ngay!” Tần Mộc Ngữ hét lên, giọng nói đã biến đổi, “Anh là tên khốn nạn! Thượng Quan Hạo đồ khốn nạn!! Anh lấy tư cách gì mà đối xử với tôi như vậy?! Tôi căn bản không nợ anh, anh trả lần đầu tiên lại cho tôi! Trả lại cho tôi!!”

Thượng Quan Hạo chưa bao giờ thấy Tần Mộc Ngữ mất khống chế đến như vậy, lửa giận cùng nỗi căm phẫn đan xen trong lòng, bùng cháy dữ dội, hắn kéo cái gối xuống, nắm chặt hai bên vai nàng hung hăng đặt dưới thân mình, giữ trụ cơ thể hắn, quát lên một tiếng: “Đủ rồi đó!”

Cô gái nhỏ yếu đuối, trên mặt ngập tràn nước mắt, toàn thân phủ đầy những vết đỏ hồng do bị làm nhục.

Thượng Quan Hạo nhìn khuôn mặt bị nàng đánh đến sưng tấy, con tức giận cuối cùng cũng dần dần nguôi ngoai.

Áp chế cơ thể đang xích lõa của nàng, hắn lạnh giọng nghiêng răng nói: “Tần Mộc Ngữ, tôi cảnh cáo cô đừng chọc giận tôi lần nữa, lại càng không được có ý định tự tử! Nếu không, tôi e là phải dùng biện pháp độc ác hơn để đối đãi với cô! Hiểu chưa?!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ cứng đờ, không nói một câu nào, vết năm ngón tay in rõ trên khuôn mặt.

Trong lòng Thượng Quan Hạo, biến đổi khôn lường.

Đến cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào, khuôn mặt tuấn dật của hắn cúi xuống, khe khẽ, nhưng mang theo tâm trạng cực kỳ phức tạp hôn vào đôi mắt ướt sũng của nàng, nếm vị mặn âm ướt của những giọt nước mắt nàng, hắn nói giọng khàn khàn: “Cứ như vậy, thông minh một chút, bằng không chính cô sẽ là người chịu tổn hại nhiều nhất đó, hiểu chưa?”

Một hồi lâu, hắn cuối cùng cũng chịu buông nàng ra, nhìn thân thể yếu ớt mà nhỏ bé của nàng hung hăng bị giầy vò, lạnh lùng đứng dậy rời khỏi.

*

Đang đẳng vài ngày sau, Tần Mộc Ngữ vẫn còn mê man.

Toàn thân đau nhức cùng giấc mộng đáng sợ kia liên tục quẩn lấy nàng, khiến cuộc sống sinh hoạt của nàng trở nên bất an. Nàng khóa mình trong phòng, quấn một cái chăn mỏng không buồn nghe bất cứ thứ gì nữa, cũng không nhìn bất cứ gì, nhưng vẫn không thể thoát khỏi cái giấc mộng đáng sợ triền miên kia.

Nhấn mắt lại, hàng lông mi run rẩy.

Tiếng thở gấp ồ ồ của người đàn ông kia, tiến va chạm, còn cái loại đau đớn ở chỗ sâu nhất kia như bị xé rách, khiến nàng mê man rơi vào giấc mộng, rồi lại bật tỉnh giấc! Chính là mở mắt ra đã cảm thấy dòng lệ ướt đầm, hàng lông mi cũng ẩm ướt.

“Thương trường biến đổi, Thượng Quan Hạo tiếp nhận Tần thị, các mối quan hệ hợp tác làm ăn trước kia của xí nghiệp Tần thị vẫn bình thường, Tần thị đổi lại càng được tín nhiệm, ba ngày sau thị trường chứng khoán chính thức bắt đầu phiên giao dịch...”

Trong phòng, báo cáo tin tức được truyền đến rất rõ ràng.

Tiếng thỉnh thỉnh vang lên sau cánh cửa, “Tiểu thư! Tiểu thư!!” Tiểu Tinh lao đảo chạy vào, đẩy cánh cửa phòng, “Điện thoại... Điện thoại của bệnh viện, nói tiền sinh đã tỉnh lại!”

Nghe được tin này, Tần Mộc Ngữ ở trên giường ngồi nhồm đậy, đôi mắt trong veo trừng lớn, cảm giác khó mà tin được.

“Là ba đã tỉnh lại sao...” Cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt khẽ làm bầm, hoảng loạn xuống giường hướng về phía cổng mà chạy, “Tôi lập tức đến bệnh viện gặp ông!”

“Haizz—! Tiểu thư! Cô khoan chạy đã, giầy! Tiểu Tinh đuổi theo.

Trong phòng khách, Tần Mộc Ngữ gắt gao nắm lấy ống nghe điện thoại được gọi từ bệnh viện, run giọng hỏi: “Ông chắc chắn chứ? Ba tôi đã tỉnh lại, tôi có được phép đến thăm không?!”

“Tần tiểu thư, nếu có thể cô nên đến chậm một chút, tình hình của bệnh nhân tạm thời vẫn chưa ổn định...”

Tần Mộc Ngữ lòng như lửa đốt, mắt đầy lệ mà ngắt điện thoại.

“Luu thúc, phiền ông, chúng ta ngay lập tức đến bệnh viện!” Nàng quay mặt run giọng nói với lão Luu đứng ở cửa.

“Được, tiểu thư, tôi lập tức đi lấy xe!”

*

Xe chạy một mạch đến, nàng mảnh khảnh ở trong xe bước ra, hướng về phía nơi ba đang ở trên tầng trệt mà chạy tới!

Tần Chiêu Vân lúc này đang ở trong phòng bệnh, một bầu không khí xơ xác tiêu điều đến đáng sợ.

“Ba!” Đây cửa phòng bệnh, nàng mở miệng la lên, nhìn Tần Chiêu Vân tựa trên gối, sắc mặt cũng đã hoàn toàn thanh tỉnh, nước mắt trong phút chốc mà tuôn ra, chạy đến bên giường cầm chặt tay ông. “Ba, ba không có việc gì, ba cuối cùng cũng tỉnh lại, ba... Ba làm con sợ muốn chết, con sợ ba sẽ không bao giờ tỉnh lại...”

Người thân duy nhất của nàng, tia ấm áp còn lại trên thế giới này, lại một lần nữa trở về.

Sắc mặt Tần Chiêu Vân tái nhợt, tùy ý để nàng khóc, ầm ĩ, ông chỉ nhìn thật kỹ thứ ở phía trước mặt, nhìn chăm chăm vào tên nam nhân như ma quỷ dưới địa ngục kia, lửa giận cùng nỗi oán hận hết sức căng thẳng.

“Hợp đồng của Tần thị... Là con ký?” Tần Chiêu Vân mở miệng hỏi, giọng nói khàn khàn trầm thấp ám muội. Rõ ràng vẫn còn ở tuổi trung niên, nhưng lại cảm giác như đã tuổi già sức yếu.

Tần Mộc Ngữ run lên, dáng người mảnh khảnh cứng ngắc.

“... Dạ vâng, phản hợp đồng thu mua kia, là con đã ký.” Mãi một hồi lâu, nàng mới có thể nói bằng giọng yếu ớt.

Đôi mắt Tần Chiêu Vân chứa đầy lửa giận cùng sát khí nhìn thật lâu cô con gái đơn thuần như nước này, lại lần nữa dùng giọng trầm thấp hỏi: “Con không sợ lúc ta tỉnh lại từ người đang sống cũng bị con bức chết sao? Con cứ nhiên dám đem toàn bộ tâm huyết của ta bán cho tên cầm thú lòng lang dạ sói này! Con rốt cuộc có còn là con gái của ta không đây?!!”

Ngón tay già nua của ông run rẩy, chỉ vào mặt nàng nói một cách tàn nhẫn.

Tần Mộc Ngữ giương mắt lên, ánh mắt trong như nước mang theo nỗi đau khôn xiết cùng sự hổ thẹn: “Ba... Xin lỗi... Con không hiểu chuyện buồn bán, ngay từ đầu con không có cách nào có thể giúp cha chèo chống cơ nghiệp Tần thị, cha sinh bệnh, chị cũng gặp chuyện ngoài ý muốn, lúc ấy con không biết nên làm thế nào cả, không biết ai có thể giúp con, con chỉ có thể ký tên...”

“Cầm miệng cho ta!” Tần Chiêu Vân quá tức giận mà môi cũng bắt đầu run rẩy.

“Ta đã lầm... Là ta đã nhìn lầm người!” Ông thất vọng tình ngộ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, “Ngươi còn mặt mũi nào nhắc đến chuyện của chị ngươi, ta Tần Chiêu Vân như thế nào lại nuôi dưỡng một đứa con gái bụng dạ nham hiểm như ngươi chứ...”

“Ba, chuyện của chị không phải là do con, ba hãy nghe con nói...” Nàng đau lòng mà kêu lên một tiếng, rồi ngồi xồm xuống, cố gắng nắm lấy bàn tay của Tần Chiêu Vân.

“Ngươi đừng nói nữa... Cút ra ngoài cho ta...” Ngực Tần Chiêu Vân từ từ phập phồng lên xuống, sắc mặt tái mét, chỉ và cánh cửa kêu nàng đi ra ngoài. Nhớ tới cảnh ngộ của Cẩm Lan, nhớ tới chính mình dẫn cô con gái nhỏ này bước vào cánh cửa gia đình mình, ngay từ đầu dùng hết mọi cách yêu thương cô, nhưng đổi lại là kết quả như thế này đây... Tần Chiêu Vân kìm nén cơn giận dữ đang lên đến cực điểm.

“Ba ! Chuyện của chị thành ra như vậy quả thực rất khó chấp nhận ! Như thực sự không phải con làm... ”

“Bốp ! ” Một cái tát hung hăng giáng xuống, bàn tay mang theo sự cự tuyệt tàn nhẫn sắc nhọn quét qua khuôn mặt nàng.

Tần Mộc Ngữ bị đánh ngã lảo đảo xuống đất, mái tóc tán loạn rồi tung bao phủ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cánh tay mảnh khảnh chống đỡ cơ thể để chính mình không bị đổ xuống.

Lửa giận Tần Chiêu Vân đã lên cao ngút trời, trừng mắt nhìn bàn tay chính mình, cũng có chút hối hận.

Mà Thượng Quan Hạo một mực ở trong phòng bệnh nhìn chăm chú vào toàn bộ sự việc lúc này, mí mắt cũng đột ngột nhắm lên một chút.

Trên mặt chỉ có cơn đau nhức cùng nóng rát, bàn tay nhỏ bé của nàng chạm nhẹ vào má mình, cũng không thể tin đó chính là vết tích do cha tàn nhẫn đánh nàng... Đôi mắt nàng chứa đầy lệ, run giọng nói: “Ba, xin lỗi, nếu như có thể khiến ba trút giận, vậy cứ đánh con đi... Đối chuyện con đã làm con sẽ chịu thừa nhận, nhưng với chuyện con chưa làm bao giờ thì dù có chết con cũng sẽ không bao giờ thừa nhận ! Bán Tần thị, con thừa nhận, nhưng ngay cả ba cũng đừng đổ hết mọi thứ đổ bần lên người con ! Đừng ! ”

“Tàn lão tiên sinh có cần gấp như vậy không?” Thượng Quan Hạo u lãnh từ từ cất giọng nghe rất êm tai, hần nhìn chăm chú Tàn Mộc Ngữ trên mặt đất, một hồi lâu mới nhấc chân đi qua, nắm lấy cổ tay nàng, không đến xa đến sự chống cự của nàng kéo nàng vào trong ngực, tiếp tục cuối đầu nói, “Chẳng qua chỉ là giang sơn đổi chủ, tôi cho rằng, ông đã sớm phải dự liệu trước rồi chứ.”

Ngực Tàn Chiêu Vân chậm chậm phập phồng lên xuống, cặp mắt nổi lên những đường tơ máu đỏ tươi, nhìn chăm chăm vào hần.

“Tàn thị của ta, rơi vào tay ai cũng được, chỉ cần không phải là tên lòng lang dạ sói như người !!” Tay ông lơ lửng giữa không trung, chỉ thẳng vào mặt hần.

Thượng Quan Hạo cười nhạt, đem cô gái đang gãy dựa trong lòng ngực gất gao ôm chặt, để lưng nàng dựa vào ngực hần không thể nhúc nhích, lúc này mới nhàn nhạt mở miệng : “Thật đáng tiếc, con gái ông hết lần này đến lần khác yêu thích tên lòng lang dạ sói như tôi. Nửa tháng sau là hôn lễ của tôi và Cẩn Lan, ông có muốn tôi không ? ... Ông yên tâm, tôi đây mời, nếu ông không muốn, tôi cũng không ép buộc ông đâu.”

Con tức giận cùng nổi thống hận của Tàn Chiêu Vân đã lấp đầy lồng ngực, tưởng chừng như muốn dâng trào : “Ngươi cút ngay cho ta !!”

Thượng Quan Hạo thần nhiên buông con người mất, hô hấp hùng hực phả trên đầu nàng, nói giọng khàn khàn : “Nghe thấy chưa ? Ông ta nói cô hãy cút đi... Tàn Mộc Ngữ, ngay cả cha ruột của cô cũng chán ghét cô như thế, cô còn mặt mũi nào mà sống trên đời này chứ?”

Tàn Mộc Ngữ kịch liệt vùng vẫy, nước mắt theo gương mặt tái nhợt mà rơi xuống : “Thượng Quan Hạo, tên khốn nạn này !”

Hần cười khúc khích, chính là thích cái cảm giác nàng ở trong lòng hần mà liều mạng gãy dựa.

Trước kia chưa từng nếm thử qua hương vị của nàng là một chuyện, thế nhưng từ khi thật sự chiếm được nàng, lúc hần ôm lấy nàng có một loại cảm giác tim đập mãnh liệt, mỗi một lần chạm vào, đều mang khát vọng chiếm giữ một cách mạnh mẽ.

Thượng Quan Hạo cười lạnh, nâng mắt nhìn Tàn Chiêu Vân : “Còn có một câu tôi quên nói với ông, việc thu mua Tàn thị, là dự định mà ta đã gất đầu nung nấu trong lòng từ mười năm trước, nếu không vì Cẩn Lan bị khước từ mà tổn thương, tôi căn bản sẽ không động thủ. Nhưng người cha như ông, thật không xứng đáng, ông khiến cô ấy buồn lòng, tôi sẽ cho ông cả đời này cũng phải đau lòng.”

Một câu cuối cùng, nghe rất nhẹ nhàng nhưng mang theo hàm ý lạnh lẽo sâu xa.

Mà Tàn Chiêu Vân trên giường bệnh, cặp mắt đỏ tươi, bi phẫn đến tận cùng, đã mất hết hy vọng.

“Cút.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng phun ra hai chữ, túm lấy Tàn Mộc Ngữ, kéo nàng đi ra ngoài.

*

“Thượng Quan Hạo, anh buông ra !”

Tàn Mộc Ngữ vùng vẫy, lệ còn chưa khô, trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt còn hần vết tát năm ngón tay đỏ hồng, “Ba tôi vừa tỉnh lại, tôi muốn ở bên cạnh ông ấy, anh đừng kéo tôi !”

Dáng người Thượng Quan Hạo cao ngất u lãnh chậm rãi mà ưu nhã dừng lại.

Hần xoay người, nhìn vào khuôn mặt nàng : “Muốn quay lại, muốn ông ta ban thêm vài cái bạt tai nữa à ?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

“Thượng Quan Hạo, anh đồ khốn nạn vô si !” Nàng đánh đấm lên người hần, vừa hét lên.

Thượng Quan Hạo ghì chặt thân thể nàng, ngăn nàng đang gãy giữa kịch liệt, “Nếu còn như vậy, cô coi chừng tôi còn có thể càng vô si hơn !”

Người trong lòng hần cứng đờ, quả nhiên không còn bất cứ tiếng động nào, chỉ run rẩy dữ dội. Chỉ phút chốc nàng lẳng lặng rơi lệ, cơ thể mềm yếu xụi lơ trong lòng ngực hần.

Ngực Thượng Quan Hạo bỗng nhiên đau xót, ánh mắt mê ly mà hôn lên khuôn mặt nàng, mang theo tiếc thương ôm nàng vào trong ngực.

Lúc nàng mềm yếu thuận theo, cũng là lúc hần không nỡ đối xử tàn nhẫn với nàng.

*

Tại biệt thự Tần gia.

Hướng vào căn phòng bếp rất mới lạ, Tần Cẩm Lan tự mình xuống bếp nấu cơm, mồ hôi chảy trên cái chóp mũi tinh tế.

“Mới ra viện, đừng làm nhiều việc như vậy,” Dáng người cao lớn của Thượng Quan Hạo đi vào, đến phía sau cô, “Việc này để người giúp việc làm là được rồi.”

Tần Cẩm Lan quay đầu lại, tươi cười rục rịch: “Em không sao, xuất viện gì đó, chỉ là tiêu tốn thời gian mà thôi, anh đưa Tiểu Ngừ đến thăm ba, lập tức trở về là tốt rồi!”

Đôi mắt sâu xa của Thượng Quan Hạo ánh lên một tia sáng nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

“Ừ,” Hần nhẹ nhàng chạm vào làn tóc cô, rồi xoay người ra khỏi nhà bếp.

Trên chiếc bàn dài trong phòng ăn, Tần Mộc Ngừ ngồi im lặng, quần áo trắng muốt, dịu dàng động lòng người, tôn lên nét trẻ con trong suốt như pha lê. Mà bên phía tay phải, Tần Chiêu Vân sắc mặt xanh xao, dáng điệu bạc nhược cùng oán hận, tay rất nhanh nắm thành nắm đấm, lại cam chịu.

“Xin lỗi đêm nay thật làm phiền ngài, bá phụ,” Thân ảnh cao ngất của Thượng Quan Hạo tỏa ra khí phách vương giả, đôi mắt như hắc diệu thạch tràn đầy màu sắc lung linh, lại hàm chứa ý cười, “Đáng lẽ ra hôm nay ngài mới từ bệnh viện trở về, hần là cần phải nghỉ ngơi, tôi lại mạo phạm.”

Tần Chiêu Vân không nói một câu nào, chẳng qua sắc mặt càng thêm ủ dột, gần như sụp đổ.

“Được rồi!” Tần Cẩm Lan kêu lên một tiếng, tràn đầy ý cười, “Tiểu Tinh Tiểu Vân, các người đến giúp ta bụng đói ăn ra, còn có một thang thuốc, ở trong nồi, giúp ta lấy một cái thìa và một cái bát nhỏ nữa!”

Cô cời tạp dề, nhẹ nhàng như không mà đi tới, nói khẽ: “Ba, Hôm nay con tự mình xuống bếp nấu ăn, dù thế nào ba cũng ném thư nhé? Cơ thể ba còn chưa được tốt, thang thuốc là con nấu riêng cho ba!”

Tần Chiêu Vân không nói câu nào, ngồi im như một ngọn núi lửa đang hoạt động, không biết lúc nào thì có thể phun trào.

Tần Cẩm Lan nhất thời xấu hổ, khuôn mặt ôn nhu hiện lên một tia mắt mát.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lãnh liệt, nhìn Tần Chiêu Vân, nửa câu cũng không nói, thẳng thừng đi đến bên cạnh Tần Cẩm Lan giữ lấy vai cô, vỗ vỗ, mang theo sự cưng chiều cùng thương yêu giạt lại chiếc ghế đặt cô ngồi xuống.

Đến khi bụng thang thuốc lên, Tần Cẩm Lan cũng chẳng muốn chăm sóc, làm bộ cũng đủ mệt, khiến ông trong thời gian ngắn chấp nhận gia sản đã đổi chủ, còn người kia sắp trở thành con rể ông, thực sự quá khó khăn. Chuyện này cũng không thể sớm một chiều, cho nên Tần Cẩm Lan cũng dứt khoát từ bỏ việc lấy lòng ông, trên bàn cơm nói nói cười cười dầm thấm với người đàn ông bên cạnh.

Một màn như vậy, nhưng người hầu xung quanh cũng có chút ngượng ngịu.

Chiếc đĩa trên bàn bên cạnh Tần Mộc Ngừ cũng không hề đụng đến, nhìn ba thoáng qua, đưa tay giúp ông bụng chén thuốc, hai tay khe khẽ cầm qua, cặp mắt trong veo như nước: “Ba, thân thể chưa được tốt, ăn một chút có được không?”

Sắc mặt Tần Chiêu Vân tái mét, cặp mắt nhìn chằm chằm vào mặt bàn, một chút phản ứng cũng không có.

Cánh tay mảnh khảnh của Tần Mộc Ngừ lơ lửng giữa không trung bắt đầu mệt mỏi, hàng lông mi buông xuống, buộc lòng tạm thời buông bát thuốc.

“Không phải em đã nói không muốn đích thân làm sao?” Thượng Quan Hạo nhìn bàn tay Tần Cẩm Lan đặt trên bàn, hàng lông mày đẹp mắt hơi cau lại, “Có phải bị phỏng hay không? Việc này lần sau, giao cho các cô ấy là được rồi.”

*** Tần Cẩm Lan cảm nhận được sự quan tâm của hần, nhưng lại cười khổ một chút: “Không được. Sau này chúng ta không những không sử dụng người hầu, mà e là căn phòng này cũng không giữ nổi. Hạo anh có biết, tài sản cố định của ba như vậy, chúng ta không thể ngồi mát ăn bát vàng như vậy cả đời, cho nên đến lúc đó em chỉ có thể đem biệt thự này cho thuê, đổi lại một căn hộ nhỏ, sau đó em ra ngoài tìm việc, như vậy thì cả nhà chúng ta mới có thể giữ lại.”

Cô nói xong, không chú ý đến tay của Tần Chiêu Vân đã bắt đầu run nhè nhẹ, con giận càng lúc càng kích động càng dâng cao.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo ủ dột, cũng không rõ là cô có cố ý hay không, nhẹ nhàng xoa tóc cô, thấp giọng nói: “Em nghĩ anh sẽ để cho em phải vất vả sao? Sau khi chúng ta kết hôn thì chính là người một nhà, chuyện của gia đình em, em nghĩ anh sẽ mặc kệ sao?”

Hần dù có vô tình chẳng nữa, cũng thực sự không làm như vậy chỉ cần đó là cô, họ trở thành người nhà của hần cũng không quan tâm.

Tần Cẩm Lan sững sốt, nhất thời xúc động, hai tròng mắt ẩm ướt: “Hạo... Thật vậy sao? Anh sẽ giúp cả gia đình em sao? Vậy thật tốt quá, cảm ơn anh...”

“Chị, ” Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng ngắt lời, đôi mắt trong veo có chút bất an, nhủu mày nói, “Đừng nói nữa. ”

Làm trò trước mặt ba, còn cảm ơn người đã chiếm đoạt xí nghiệp Tần thị, là muốn cho ba khó chịu đến chết sao ?

Tần Cẩm Lan hoàn toàn không ý thức được, đôi mắt đẹp mang theo một chút trào phúng đắc ý, cô chỉ thấy, em gái thân yêu nhất của cô không chịu được cảnh ân ái thân mật của cô với chồng chưa cưới, rốt cục cũng không đành lòng được, đã bắt đầu kích động rồi sao ?

Nàng cười gằn một chút, lại tiếp tục nói : “Vì sao không được nói ? Chị cùng Hạo sẽ kết hôn ngay, sau khi đám cưới xong sẽ là người một nhà, anh ấy cũng là của chị, Tần gia chúng ta không phải không thiếu thốn bất cứ cái gì sao ? Ba, thấy đối duy nhất của chúng ta chỉ là người nắm giữ Tần thị giờ là Hạo thôi, ba cũng hiểu được, anh ấy có thể giúp cả nhà chúng ta, sẽ không để nhà chúng ta gặp khó khăn khốn đốn, anh ấy như vậy là hiểu thuận nhân từ lắm rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao...”

Bàn tay Tần Chiêu Vân bắt đầu run rẩy kịch liệt, ngừng không được !

“Ngươi cầm miếng cho ta !!” Tần Chiêu Vân đột ngột đứng lên, dùng hai tay hất toàn bộ đồ ăn ở trên bàn, rống lên hung bạo!

Cả phòng ăn chỉ còn tiếng thét lên chói tai cùng tiếng vỡ vụn cầu chén đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Vậy Thì Anh Cứ Đi Mà Yêu Đi [P1]

Tần Cẩm Lan sợ hãi thét lên, nếu không được Thượng Quan Hạo che chở, thì bát thuốc nóng hổi kia có lẽ đã bắn lên trên người cô !

Cả một bàn đồ ăn ngon cứ thế bị Tần Chiêu Vân giận dữ lật đổ !

Tần Cẩm Lan nhủu mi : “Ba! Ba làm sao vậy?!”

Bên trong phòng ăn, người hầu sợ đến nỗi không dám lên tiếng thu thập chén bát, sắc mặt Tần Chiêu Vân trắng bệch như tờ giấy, run rẩy mà đứng lên, ngón tay lấy bầy chỉ thẳng vào mặt Tần Cẩm Lan nói : “Ngươi là thứ con gái bán nhà cầu vinh... Ta nuôi ngươi rông rã hơn hai mươi năm trời, chính là vì để ngươi gả cho đồ vô lại phá hủy toàn bộ Tần Gia ta! Ngươi cút cho ta... Mang theo mọi thứ trong nhà này cút hết cho ta, Tần Chiêu Vân ta không có loại con gái như ngươi!”

Mặt Tần Cẩm Lan lúc đỏ lúc trắng, bị mắng chửi mà hết sức xấu hổ cùng tức giận.

“Ba, kẻ thức thời mới là người tài giỏi, những lời này ba đã nghe qua chưa?” Cô duỗi thẳng lưng kéo dài thanh âm nói, đôi mắt hàm chứa vẻ thuyết giáo đạo lý, “Ngài trông đã già rồi, còn cố nắm giữ Tần thị không chịu buông, ngài không để lại cho con, nhưng lại cấp cho Tiểu Ngữ! Hừ... Nếu con không cho Hạo tiếp nhận Tần thị, lẽ nào muốn con cả đời phải nhìn sắc mặt của em gái để sống sao, rồi vài năm sau con phải gọi nó một tiếng là Tần chủ tịch sao? Mơ giữa ban ngày đi!”

Cô càng nói càng kích động, nhưng nghĩ ở trước mặt Quan Hạo nên giữ hình tượng, kiềm nén mà thở dốc, lạnh lùng nói : “Cho là ba không muốn theo chúng con sinh sống, con cùng Hạo sẽ dọn ra ngoài, đến lúc đó, ba cứ mang theo đứa con gái mà ba yêu thương chờ chết già đi! Xem xem nó có bao nhiêu bản lĩnh phụng dưỡng chăm sóc cho ba!”

“Hạo, chúng ta đi!” Cầm lấy chiếc áo bành tô trên ghế, Tần Cẩm Lan nắm lấy cánh tay người đàn ông kia đi ra.

Nhưng lại không nghĩ tới, ánh mắt thâm sâu của Thượng Quan Hạo lắng đọng u ám, thân ảnh rần rờ từng từng bất động, con ngươi mất trong theo gương lên, nhìn lão nhân lão đạo lung lay trước mắt.

“Hạo, anh...” Khuôn mặt Tần Cẩm Lan một trận nóng hổi vừa xấu hổ lại giận dữ, sợ chính mình vừa thất thố làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của Quan Hạo về hình ảnh hiền thực ôn nhu của cô.

Mà cô gái nhỏ bên cạnh, khuôn mặt tái nhợt, cũng cẩn trọng nhìn phản ứng của Tần Chiêu Vân.

“Ba...” Ánh mắt nàng tập trung nhìn trên người Tần Chiêu Vân, run giọng gọi, lo sợ ông không chịu nổi những lời nói của Tần Cẩm Lan.

Sắc mặt Tần Chiêu Vân ngheo ngào mà đỏ hồng, có chút tím đỏ, ông giống như đã chịu một đòn đá kích rất nghiêm trọng mà loạng choạng, chính con

giả ruột của mình độc cá nguyên rửa và phản bội, bàn tay muốn đỡ lấy cái bàn, nhưng bàn đã đổ rồi, ông loạng choạng rồi đột ngột ngã xuống!

“Ba!!” Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, thân ảnh mảnh khảnh xông đến!

Cơ thể suy yếu của người đàn ông lực lưỡng ngã xuống, hai bàn tay mềm yếu của nàng gắng sức chống đỡ hai bờ vai của ông, nỗ lực không cho ông co quắp mà té trên mặt đất.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo đột ngột biến đổi, bỏ qua bàn tay của Tần Cẩm Lan, tiến đến ôm lấy Tần Chiêu Vân đang sắp ngã xuống.

“Ba... Ba! Ba làm sao vậy? Ba tỉnh lại đi!” Tần Mộc Ngữ hô to, nước mắt tuôn ra mãnh liệt, nằng thối thối mà vỗ nhẹ lên khuôn mặt của Tần Chiêu Vân, thối thối kêu tên ông, nắm thật chặt bàn tay ông!

“Đi gọi xe cứu thương...” Thượng Quan Hạo nhìn sắc mặt xanh xao của Tần Chiêu Vân, trầm giọng nói, sau đó hướng ánh mắt lạnh lùng tiêu điều về phía người hầu quất, “Đều ngu ngốc hết cả sao? Đi gọi xe cứu thương mau!”

Tiểu Tinh cùng Tiểu Vân lúc này còn sợ hãi chạy đến phòng khách gọi điện.

Tần Cẩm Lan đứng bên cạnh trừng to mắt nhìn thấy một màn như vậy, không thể tưởng tượng nổi, càng lúng ta lúng túng! Cô không rõ không rõ vì sao mới trong nháy mắt thế thôi, chính cô ta hoàn toàn trở nên trở lại! Nhìn hai người ra sức diu đỡ vây quanh Tần Chiêu Vân, đôi bàn tay trắng như phấn câu cô nắm chặt, cảm giác chột dạ càng ngày càng lớn.

*

Bên trong hành lang bệnh viện.

Sau một phen hỗn loạn, bệnh nhân được đưa vào trong phòng cấp cứu giải phẫu, đèn đỏ sáng lên, khiến trái tim như bị hung hăng bóp chặt lại!

Thiếu nữ mảnh khảnh, tay dán vào cánh cửa phòng giải phẫu, hơi thở dồn dập, nước mắt ướt đầm mi.

Ba...

Ngàn vạn lần cầu xin người không có chuyện gì...

“Hạo...” Giọng nói mềm mỏng nhỏ nhẹ vang lên, Tần Cẩm Lan mắt chứa lệ, dựa sát vào bờ vai người đàn ông to lớn mộc mạc.

“Hạo em không có ý, anh tin em, em chỉ muốn nói một chút để giải bớt phiền muộn khiến ba chấp nhận sự thật là Tần thị đã bị anh thu mua rồi, em không nghĩ ông ấy lại kích động như vậy, là em sai rồi, là em sai...” Cô khóc không thành tiếng, ngã vào vai hắn.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo hơi tái mét, con mắt thâm sâu như gió nổi mây phù, không ai hiểu được hắn đang suy nghĩ điều gì.

Vừa vịn một màn kia, khiến trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu.

Tuy mục tiêu thu mua Tần thị là của hắn, thế nhưng trên lập trường của Tần Chiêu Vân, hắn đích thật là một tên lòng lang dạ sói, Cẩm Lan thế nào lại oán hận chính em gái ruột của mình cướp đoạt tình cảm, cũng không nên tỏ thái độ như thế với chính phụ thân của mình, nói là nói như vậy.

Tay vỗ nhẹ vào đầu cô, giọng nói từ tính trầm thấp của Thượng Quan Hạo vang lên: “Được rồi. Anh biết rồi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Dù sao cũng là nữ nhân mà hắn sâu sắc yêu thương, trong lòng sẽ rất khó chịu, nhưng hắn cũng sẽ không trách móc nàng.

Trong lòng Tần Cẩm Lan lo lắng không yên, liều mạng xiết chặt, khi nghe Thượng Quan Hạo nói những lời này, cô giương hai mắt đầm lệ, gục đầu vào lòng ngực hắn, tiếng khóc nức nở lại càng lớn hơn.

“Tiểu Ngữ, em qua đây ngồi một chút đi, ba không biết lúc nào mới ra, em...” Nhìn thân ảnh Tần Mộc Ngữ một mực đứng trước phòng bệnh, Tần Cẩm Lan hảo tâm dịu dàng nói.

“Chị.”

Thanh âm rất nhỏ nhưng lại trong veo, mang theo một chút yếu ớt, cắt ngang lời cô.

Tần Cẩm Lan ngẩn ra, ánh mắt lấp lánh trong suốt, đáng đáp trông rất yếu đuối đáng thương.

Tần Mộc Ngữ xoay người, vội gạt đi hàng nước mắt trong veo.

“Chị, chị đã xác định muốn kết hôn với người đàn ông này, vậy thì xin chị, hoặc là nói, em thỉnh cầu chị — đừng dùng những lời như thế kích động ba nữa,” Khuôn mặt nhỏ nhắn thông suốt rõ ràng mang một chút xanh xao, ánh mắt trong veo, nhẹ giọng mà kiên định nói, “Ba thực sự thực sự, không cần dựa vào thế lực người đàn ông này để bảo dưỡng cho tuổi già!... So với giết ông còn khó chịu hơn.”

Nói được vài câu, sự oán hận đang đè nén trong lòng Tần Cẩm Lan lại được khuấy động trở lại.

“Cô nói gì vậy?!” Khuôn mặt Tần Cẩm Lan tức giận mà đỏ lên, đột ngột đứng dậy, “Tần Mộc Ngữ, cô phải hiểu cho rõ, Thượng Quan Hạo thu mua Tần thị không phải lỗi của tôi, mà là cô!... Thế nào, cô hiện tại thấy tôi sắp được gả đi rồi? Hiện tại muốn cướp về những thứ vốn thuộc về tôi sao! Những thứ này vốn là của tôi, bất kể Hạo hay Tần thị, đừng lấy những lời oán trách đó che lấp sự ham muốn của cô, cô có dám khẳng định rằng cô không hề tư tâm tư lợi sao!”

“Thứ duy nhất em tư tâm tư lợi chính là những người thân yêu của mình được bình yên, chứ không phải động một chút lại phải vào bệnh viện, động một chút là tính mạng lại bị đe dọa!” Tần Mộc Ngữ lần đầu tiên run giọng quát lên, ánh mắt trong suốt bức bích họa, ngón tay tái nhợt vì kích động mà run run, “Chỉ thích Tần thị, vậy thì chị cứ lấy đi! Em chỉ muốn ba được bình yên vô sự thôi!”

Lời nói cuối cùng vang lên, dòng nước mắt nóng hổi rơi xuống, khiến khuôn mặt trắng ngần đau khổ của nàng càng thêm động lòng người.

“Cô...” Tần Cẩm Lan lửa giận ngút trời, đột nhiên nghẹn giọng!!

Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cảm giác chột dạ cùng tội lỗi cứ quanh quẩn, vừa thẹn vừa giận!

“... Tần Mộc Ngữ, cô giả vờ vô tội làm gì, giả vờ cao cả làm chi! Từ ngày đầu tiên cô tiến vào cánh cửa Tần gia tôi đã bị cô ép đến nỗi thở cũng không được, cô bây giờ lại nói với tôi không mưu cầu điều gì, cô biến đi mà đi lừa gạt quỷ thần ấy!” Cô ta cuối cùng cũng không thể khống chế được.

Cô gái nhỏ bé kia chỉ rung rung nước mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn cô ta mộ cái, cũng không có phản ứng gì, xoay người tiếp tục đứng trước phòng phẫu thuật.

“Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc ngữ! Tôi là đang nói chuyện với cô đó!” Tần Cẩm Lan tức giận đi tới, đột ngột lật bả vai cầu nàng ép nàng xoay người trở lại.

Tần Mộc Ngữ nhìn cô ta, ánh mắt lãnh đạm như nước.

“Được... Tốt lắm! Cô rất khí phách phải không? Cô yêu thương ba nhất phải không?!” Tần Cẩm Lan đỏ mặt giận dữ lại nở nụ cười trở lại, lạnh giọng nói, “Tốt lắm, từ hôm nay tôi sẽ dọn đồ ra khỏi nhà, tôi và Hạo sẽ ở cùng nhau! Tôi cho cô được hiểu thuận! Tôi muốn xem xem nếu không có sự giúp đỡ của chúng tôi, ba và cô sẽ rơi vào tình cảnh như thế nào!!”

Nói xong, cô ta hung hăng đẩy thân ảnh yếu ớt của Tần Mộc Ngữ vào cánh cửa của phòng phẫu thuật! Cầm lấy chiếc cặp, thở hồng hộc rồi xoay người bước đi.

Khấp hành lang lại được khôi phục về yên tĩnh vốn có.

Sống lưng Tần Mộc Ngữ bị va chạm trở nên đau nhức, nhưng chân mày không hề chau lại, thoáng chốc, ánh mắt vẫn trong suốt như nước. Chờ Tần Cẩm Lan bỏ đi, ánh mắt nàng lại trở nên yếu ớt, hai chân mảnh khảnh ngã xuống, cả người cuộn lại dán vào góc tường, nhẹ nhàng ngồi xuống.

— “Không có sự giúp đỡ của chúng tôi, xem xem cô cùng ba sẽ rơi vào tình cảnh như thế nào đây!!”

Giọng nói của chị vẫn vang vọng bên tai, nàng nhất thời cảm thấy vô cùng bất lực.

Không còn Tần thị, không còn bất kì nơi nào để có thể dựa vào, ba cũng ngã bệnh... Nàng nên làm cái gì bây giờ...

Mà lúc này, Thượng Quan Hạo bên cạnh một mực trầm mặc, chậm rãi đi tới.

Thân ảnh cao ngất của hắn dừng bước tại nơi cô gái, khoe miệng mang theo một nụ cười lạnh lùng mỉa mai, chậm rãi ngồi xổm xuống.

“Thế nào chính cô lại khiến cho bản thân mình chật vật như vậy chứ... Hả?” Ngón tay ưu nhã chạm vào cằm nàng.

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, liếc hắn một cái rồi đột ngột tránh đi.

“Tôi như thế nào không cần anh quản, anh đi đi.” Đáy mắt trong veo sáng lên tinh tường, lộ rõ cảm giác chán ghét.

Thượng Quan Hạo lại không để tâm đến cái nhìn chán ghét của nàng, tay cố chấp nắm lấy cằm nàng ngắm nghía, nhìn nàng rất mỏng manh, nhưng thực ra nội tâm cô gái này lại tràn đầy kiêu hãnh, càng khiến hắn không thể không ngừng mong muốn nàng.

“Có biết vì sao tôi yêu chị cô không?” Giọng nói hắn trầm ấm mềm mại, thản nhiên nói, “Vì cô ấy rất hiểu rõ nam nhân, càng hiểu rõ lúc nào nên tỏ ra yếu đuối, mới đạt được sự đồng cảm cùng yêu thương, đây mới là bản chất nữ nhân.”

Con người mất trong veo gương lên nhìn hắn, hoàn toàn yên lặng. Nàng bỗng nhiên nhận ra mình về nước lâu như vậy, ở Tần gia lâu như thế, lần đầu tiên mới hiểu rõ Tần Cẩm Lan — Chị nàng, nữ nhân khiến thượng Quan Hạo yêu thương sâu sắc, cuối cùng là loại người như thế nào. Nàng nhìn mắt hắn hiện lên tia trào phúng, đôi môi đỏ mấp máy: “Vậy thì anh đi mà yêu đi, nếu anh thấy đáng giá.”

Một câu nói, khiến đôi mắt thâm sâu của Thượng Quan Hạo trở nên u ám, sắc mặt trở nên ủ dột.

Quả thực, vừa Tần Cẩm Lan lúc này, khiến hắn có chút thất vọng.

Hắn đến gần khuôn mặt cô gái không có chút sợ hãi nào, hơi thở cương quyết áp sát, nhẹ nhàng phả trên trán nàng, nói giọng khàn khàn : “Già vò kiên cường làm gì? Nếu tôi không giúp cô, cô cho rằng cô sẽ sống được sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ trở nên tái nhợt, sự kiên định trong ánh mắt trong phút chốc sụp đổ, càng yếu ớt.

Khuôn mặt nàng méo xệch : “Tôi nói rồi, không cần anh quản.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Lúc Nào Thì Đến Phiên Cô Tính Sổ Với Tôi? [P1]

Đôi mắt sâu của Thượng Quan Hạo ánh lên tia quang mang, nếu nàng nhìn kỹ, sẽ nhận ra đó là sự tiếc nuối cùng đau thương.

Đôi lông mi nồng đậm buông xuống, che dấu cặp mắt u sầu của hắn, bàn tay to lớn giữ chặt thắt lưng của nàng, thân nhiên nói : “Đứng lên, không nên ngồi ở chỗ này.”

Việc này rõ ràng vô cùng thân mật, phút chốc khiến cơ thể Tần Mộc Ngữ khẽ run lên, khuôn mặt nhói nhắt lại càng trở nên nhợt nhạt.

Nhớ tới mọi biến cố trong gia đình đều là do hắn, Tần thị bị phá hủy, sự trong trắng của nàng đã bị bôi nhọ, hết này những chuyện này là kiệt tác của người đàn ông này, ngón tay xanh xao của nàng run rẩy chống trên nền nhà, đôi mắt hơi ẩm ướt, mở miệng nói : “Thượng Quan Hạo, tôi nói rồi anh không cần phải quản!”

Thái độ kiêu kì và bướng bỉnh của cô gái này lại một lần nữa đâm vào lòng hắn đau nhức.

Con ngươi mắt Thượng Quan Hạo giương lên, nhìn thật sâu vào đôi đồng tử trong veo của nàng, rồi đột nhiên đưa tay thăm dò vào đầu gối nàng, bàn tay khác còn đang giữ chặt lấy eo nàng, một tiếng thét hoảng loạn vang lên!

Trời đất như quay cuồng, trọng lượng toàn thân nàng đều tựa hết vào người hắn, cái cúc áo bằng kim loại trên cổ tay áo của bộ âu phục đen cọ vào da thịt nàng, chưa kịp phản ứng lại, đã bị hắn thô bạo mà tảo nhả đặt nàng trên chiếc ghế dài.

Tiếp theo, hai cánh tay thuận thế chống lên lưng ghế, lạnh lùng mà nguy hiểm nhìn nàng chằm chằm.

Trong lòng Tần Mộc Ngữ run sợ, thở gấp nhưng vẫn chưa giữ được bình tĩnh.

“Thượng Quan Hạo, anh muốn làm gì?” Nàng có chút sợ hãi mà run giọng nói.

Thượng Quan Hạo cười khẩy, đôi mắt hiện lên tia hung ác nham hiểm : “Tần Mộc Ngữ, cô nên nhớ tôi muốn cô, cũng chỉ là muốn đùa cợt với cô thế thôi phải không? Tôi nhắc nhở cô, phụ nữ tôi đã từng ném qua, hoặc là suốt đời sẽ là của tôi, hoặc là từ lúc đó sẽ bị hủy diệt, cô muốn là loại nào?”

Khuôn mặt nàng lại trở nên trắng bệch, ngay cả hô hấp vì quá sợ hãi mà trở nên nhẹ nhàng, cảm giác như sắp nghẹt thở.

“Thượng Quan Hạo, tôi cảnh cáo anh, anh đã đối với tôi như thế tôi còn chưa tìm anh tính sổ, tôi không phải kỹ nữ cũng không phải thứ đồ chơi, anh còn làm như vậy sẽ phải trả giá!” Đôi mắt Tần Mộc Ngữ có chút lệ, giọng nói mát lạnh nhưng kiên định, “Đợi đến khi nào ba tôi khỏe lại, tôi sẽ tố cáo trước mọi người, Thượng Quan Hạo anh phạm tội cưỡng gian! Anh chờ ngồi tù đi!”

Nàng như một chú mèo đơn độc sắc bén, sau khi bị mất đi tất cả, những thứ nàng có thể nương tựa cũng đã hoàn toàn sụp đổ, bản thân buộc phải can đảm mới có thể tự bảo vệ chính mình!

Đôi mắt Thượng Quan Hạo càng trở nên phiến muộn.

Khuôn mặt hắn từ từ đến gần, cho đến khi nàng có thể cảm thụ được hơi thở của hắn mới thôi. Nàng sợ hãi muốn tránh đi, lại bị hắn giữ chặt cằm, đột ngột hôn xuống!

“...” Tần Mộc Ngữ mở to đôi mắt, cảm nhận được hơi thở nam tính cường liệt của hắn, vô thức đưa tay đẩy hắn ra, nhưng thắt lưng lại bị buộc chặt, Thượng Quan Hạo kéo nửa người nàng ôm vào trong ngực, hung hăng hôn xuống!

“...Đừng...” Tần Mộc Ngữ giãy dụa, muốn tránh đôi môi đang trần trọc bá đạo trên môi nàng, lại bị cánh tay rắn chắc của hắn vây lại trong ngực và chiếc ghế không thể động đậy, nàng bức dọc thét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước mắt liên tục khắc trào ra.

Hàm răng của nàng bị cạy mở, bàn tay hần mặc sức vuốt ve cái cổ trắng như tuyết của nàng, điều chỉnh góc độ hôn môi nàng, tay kia siết chặt lấy nàng, gạt bỏ sức giãy dụa cùng tiếng kêu buồn bực của nàng, nếm hết hương vị của nàng.

Một hồi lâu sau, Thượng Quan Hạo cuối cùng cũng thỏa mãn, buông cánh môi của nàng ra, ồ ồ khề thở gấp.

“Phải không? Ngồi tù?” Đôi mắt như thạch hắc diệu lóe sáng lóng lánh, nhìn nàng chăm chăm, hơi thở như lửa nóng phun trên mặt nàng, “Cô với tôi phải không? Tần Mộc Ngữ, tôi còn chưa tính toán với cô nhiều lắm, lúc nào thì đến phiên cô tính sổ với tôi vậy?!”

Tần Mộc Ngữ thở một ngụm lớn, cổ tay và vòng eo bị hần nắm chặt đến đau nhức, nước mắt tuôn rơi, đau khổ thấp giọng gào thét : “Đồ khốn, không được đối với tôi như vậy, tôi căn bản không phải chịu sự trả thù của anh, không phải là tôi!!”

Nước mắt theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống, khiến người khác nhìn thấy cũng cảm thấy thương xót.

“Không phải cô, chẳng lẽ là Tần Cẩm Lan sao?!” Thượng Quan Hạo bắt mắt vì lần nào nàng cũng đều phủ nhận, đôi mắt đỏ tươi, gầm nhẹ một tiếng.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, cố nhịn nổi oán hận cùng nhục nhã, ra sức kìm lại!

“Anh buông tôi ra...” Thanh âm nghẹn ngào nàng cúi đầu nói, nỗi đau tưởng như không chịu được, “Anh đừng lần nào cũng ức hiếp tôi, chỗ này là phòng bệnh ba tôi! Anh tránh xa tôi một chút! Đừng khi dễ tôi nữa!”

Trái tim nàng đã đủ đau đớn, không thể chịu đựng nổi sự tàn phá của hần nữa!

Đôi mắt thâm thúy của Thượng Quan Hạo ánh lên tia phức tạp, hần cũng không thể hiểu tại sao khi nhìn thấy nàng đau lòng liền muốn xoa dịu nỗi đau cho nàng, nhưng cuối cùng lại trở thành cục diện thế này. Hần nín thở, lực đạo trên người nàng cũng từ từ giảm dần, đổi lại ôm nàng vào trong ngực.

Cổ tay được buông ra, lại một mảng đỏ tươi, nàng hạ mi, chực muốn khóc.

“Nên thông minh một chút, tôi sẽ không bao giờ bắt nạt cô,” thần sắc hần lạnh lùng, cúi đầu nhìn nàng nói, “Đừng một mặt thì giờ trò mưu toan, một mặt lại điềm đạm đáng yêu, cô cho rằng gạt được ai nào?”

Con ngươi mắt của Tần Mộc Ngữ giương lên, nén khóc run giọng nói : “Nghĩ tôi giả tạo thì tránh xa tôi một chút, tôi cũng không cho phép anh lại gần tôi như thế này!”

Thượng Quan Hạo nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt trở nên lạnh hơn.

“Cô thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Hần trầm giọng nói, hai bàn tay to lớn nắm lấy tóc nàng, nói giọng khàn khàn, “Tôi sẽ nhìn xem, cô không có Tần thị, cũng không có người giúp đỡ, cô làm sao có thể giữ lại được Tần gia!”

Da đầu như muốn xé rách, Tần Mộc Ngữ bị bất ngờ, ngửa đầu, đau đến nỗi nước mắt suýt rơi ra.

Nàng bình tĩnh hô hấp, nhìn vào khuôn mặt hần, kiên định nói : “Anh chỉ cần cùng chị tôi trăm năm hòa hợp, không cần anh tới quản chuyện của tôi, ba tôi lại càng không cần! Anh xéo đi!”

Thượng Quan Hạo bị ngao khí quật cường của nàng dồn ép tới cực điểm.

“Tốt lắm...” Hần nghiêng răng nói lắm bầm, “Tôi chống mắt lên mà xem, các người có thể duy trì được cái quái gì!”

Nói xong hần lạnh lùng buông nàng ra, nhìn nàng đau đớn mà ngã vào thành ghế, cánh tay mảnh khảnh chống đỡ cơ thể, trong ánh mắt vẫn như cũ không chịu khuất phục, lửa giận lấp đầy trong ngực Thượng Quan Hạo, sửa sang lại cổ áo rồi lạnh lùng rời đi.

*

Chiếc xe màu đen sang trọng có rèm che bên trong.

“Hạo...” Tần Cẩm Lan mắt chữ đầy nước mắt vui mừng, quần lấy cánh tay hần.

Thượng Quan Hạo đóng cửa xe, sắc mặt u ám, trong tâm trí vẫn là khuôn mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt nhưng lại rất quật cường, xem ra chỉ có lúc mạnh mẽ hôn nàng cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi kia mới không chọc giận hần!

“Hạo, làm sao bây giờ...” Tần Cẩm Lan khóc nức nở, quần chặt cánh tay hần, trán dựa vào người hần, “Ba hận em, ngay cả Tiểu Ngữ cũng muốn đuổi em ra khỏi nhà sao, không có nơi nào thực sự phù hợp với em, em cũng không muốn về nhà!”

“Hạo, em với anh sống ở nơi đó có được không?” Cô ta ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào hần, hai mắt mông lung ngẩn lệ, “Chúng ta đã từng nói muốn sống cùng nhau ở cạnh biển, chỉ có hai ta, em cuối cùng đã có thể dọn ra ngoài ờ, anh có chịu không?”

Thượng Quan Hạo ngồi im lặng rất lâu, tâm tư từ chỗ hành lang khi nãy chậm chậm quay về.

“Em muốn sống ở tòa nhà cạnh biển?” Hần nhàn nhạt hỏi.

“Ừ,” Tần Cẩm Lan gật đầu, nín khóc mỉm cười, ngả người vào hắn, “Anh có nhớ dự định chung sống của chúng ta ở nơi đó không? Em muốn cùng sống với anh, tuy rằng còn mười ngày nữa mới kết hôn, nhưng em không thể chờ được, anh thế nào?”

Ngôi nhà ở cạnh biển.

Mí mắt Thượng Quan Hạo bỗng chốc nhảy lên một chút.

Đó là nơi hắn cùng Tần Mộc Ngữ lần đầu tiên phát sinh quan hệ.

“Được, anh mang em đi.” Tâm tư của hắn lại lần nữa bị hình ảnh cô gái thanh thuần kia khuấy rầy, hắn cau mày, quyết tâm buộc đầu óc mình phải trống rỗng hoàn toàn, vỗ vỗ vào bả vai người phụ nữ đang dựa nửa người trong ngực hắn, khởi động xe.

Không sai, kia chính là ngôi nhà mới của hắn và Tần Cẩm Lan, ngoài cô gái của hắn ra, không ai có tư cách sống ở đó.

Tần Cẩm Lan nở nụ cười dịu dàng quyến rũ, càng thêm thân mật dựa sát vào trong lòng ngực hắn. Trong đầu cô lại hiện lên cái cảnh mới được đưa lên bản tin kia một lần nữa, từ khi đó luôn nhớ lại hình ảnh Tần Mộc Ngữ từ bên trong, nụ cười của cô trở nên chút lạnh lẽo, nhưng rồi nhanh chóng khôi phục.

Hừ... Từ nay trở đi, ở nơi đó, cũng chỉ có thể chứa một nữ nhân duy nhất là Tần Cẩm Lan cô.

Dường như trong lòng Thượng Quan Hạo cũng vậy, chỉ có thể có một mình nàng.

*

Trong bệnh viện, Tần Mộc Ngữ nhìn tờ đơn trên bàn, có một chút nghi hoặc.

“Bác sĩ, thế này là làm sao vậy?” Nàng không rõ vì sao bác sĩ lại cầm những cái này đưa cho nàng xem.

“Khoản tiền... là như thế này, Tần tiểu thư,” Bác sĩ tháo mắt kính xuống, có chút khó khăn nói, “Mọi thủ tục trong bệnh viện của Tần lão tiên sinh, hẳn là do cô phụ trách sao? Như vậy, các thủ tục hóa đơn, cô có thể giải quyết chúng được chứ?”

Tần Mộc Ngữ lúc này nghe mới hiểu ý tứ của ông ta là gì.

Hiện lên trong lòng nàng một chút sợ hãi, ngón tay nhỏ bé nắm chặt mép bàn, nhẹ giọng mở miệng nói: “Tần Gia chúng tôi đối với bệnh viện này không phải vẫn luôn tài trợ tài chính sao? Ba tôi mấy năm nay đều ở bệnh viện này, ông làm sao không rõ chứ?”

“Điểm ấy tôi biết,” bác sĩ gật đầu, nói rõ nguyên nhân, “Thế nhưng tài sản của Tần lão tiên sinh nghe bên truyền thông công bố đã bị chia nhỏ từ lâu, cô hẳn phải biết chứ, nguồn tài chính đưa tới là từ tài khoản của tiểu thư Tần Cẩm Lan.”

Tần Cẩm Lan.

Mí mắt của cô gái nhảy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên tái nhợt, con ngươi mắt giương lên nhìn ông: “Nói cách khác tôi nắm giữ toàn bộ chỗ này, nếu như cô ấy không mở miệng, cha tôi ở đây không được phẫu thuật phải không?”

“Tần tiểu thư, sự việc vốn dĩ không đến nỗi như vậy,” bác sĩ sửa lời nàng, ánh mắt phía sau cặp mắt kính rất sắc bén, “Sự thực là Tần Cẩm Lan đã hoàn toàn đóng băng tài khoản này, hai người không thể sử dụng được, trừ phi cô đi thỉnh cầu cô ấy mở lại tài khoản, hoặc có lẽ cô nên nghĩ sang một biện pháp nào khác.”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ trắng bệch, ánh mắt tỏa ra một nỗi thê lương.

“Bác sĩ, tôi không nghe nhầm đúng không?” Thanh âm nàng có chút run rẩy, “Ông có làm không? Đó là chị tôi, người thân của tôi, người hiện tại ở trong phòng phẫu thuật kia là cha của chúng tôi! Chị ấy phải biết rõ là ông hôm nay phải nằm viện, ông nói chị ấy đóng băng tài khoản? Điều này làm sao có thể?!”

Nhìn thấy nàng có chút kích động, bác sĩ buông con ngươi mắt xuống, cũng có chút không kiên nhẫn.

“Tần tiểu thư, tôi nghĩ chuyện nhà các cô, theo tôi cũng không có vấn đề gì lắm, nếu cô còn có nghi vấn, trực tiếp đi hỏi chị cô, được không?” Tần thị bị thu mua, Tần gia suy tàn, giọng nói của vị bác sĩ cũng hoàn toàn mất đi sự kính trọng cùng nề sợ trước đây, lạnh lùng nói, “Vậy trong hai ngày bắt tay vào giải quyết vấn đề thủ tục, bằng không, hẳn là cô phải biết biện pháp xử lý của bệnh viện.”

Thân ảnh mỏng manh của nàng cuối cùng cũng bật run nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Có Thể Chấp Nhận Tôi Không? [P1]

Thân hình mỏng manh của nàng cuối cùng cũng bật run nhẹ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo tràn đầy nỗi oán hận, ủy khuất, cay đắng, không thể tin được, nàng nặng nề đẩy chiếc bàn, nhanh chóng chạy ra ngoài! Gió thổi bên tai nàng, tiếng kêu vo vo, nàng khó có thể tin được chuyện vừa mới nghe thấy là thực!

Tần Cẩm Lan đã khóa tài khoản... Việc đầu tiên của chị ấy, chính là cắt đứt nguồn tiền ở bệnh viện, tựa như cắt đứt bình dưỡng khí của ba, thậm chí hơi thở sinh mệnh của người trong chốc lát cũng muốn bóp chết!

Chị ấy sao có thể như vậy?!!

Quần áo Tần Mộc Ngữ một màu trắng bạch, đòn đá kích nặng nề khiến nàng càng trở nên yếu ớt, cấp tốc chạy vào trong phòng bệnh của ba, cầm lấy điện thoại, gọi cho Tần Cẩm Lan.

Âm thanh tút tút kéo dài, không ai bắt máy.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ đôi phần tái nhợt, tiếp tục bấm máy gọi, âm thanh kéo dài càng dấy lên nỗi ưu tư không dần lòng được.

Điện thoại cuối cùng cũng thông.

Làn môi đỏ tươi khẽ nhếch lên, vừa định nói, thì bên trong điện thoại truyền đến một loạt âm thanh.

“Ừ...” Thanh âm kiều mị uớt át, mang theo tiếng thở gấp cùng tiếng ngậm nga mập mờ, chậm rãi vang lên.

“Hạo... Chậm chút... A...” Tiếng va chạm liên tục, tiếng thở gấp trầm thấp của đàn ông đan xen với tiếng ngậm nga rên rỉ của đàn bà, cảm giác nóng bỏng xuyên thấu, chạy thẳng lên não của nàng.

Các ngón tay hơi run rẩy, Tần Mộc Ngữ như bị điện giật mà suýt chút nữa đánh rơi điện thoại!

Một thanh âm trầm trầm tiến gần ống nghe, giọng khàn khàn u ám mang theo mị hoặc quyến rũ : “A lô?”

Đó là Thượng Quan Hạo!

Tần Mộc Ngữ cắn môi, đôi mắt trong veo một mảnh đau thương, cùng cay đắng!!

“Ai đấy? Có chuyện gì không?” Giọng nói trầm thấp ồ ồ truyền đi, mang theo từ tính mà hấp dẫn.

Âm thanh Tần Cẩm Lan lại gần, nũng nịu yếu ớt : “Hạo, ai vậy? Sao lúc này không nói...”

Tần Mộc Ngữ thực sự không chịu được loại âm thanh cùng cảm giác này, vội vàng cầm chiếc điện thoại bên tai, hoảng loạn đến mức ngay cả phím tắt cũng chưa nhấn, trực tiếp gỡ phần pin phía sau, quăng tán loạn trên mặt bàn!

Nàng thở gấp, nhìn pin cuàng những phần khác của chiếc điện thoại nằm rải rác, trong lòng tràn ngập nỗi chua xót cùng đau đớn.

Vì sao... Vì sao lại như vậy!

Mà lúc này ở một nơi khác, Tần Cẩm Lan bất mãn ôm trọn thất vọng cường tráng của người đàn ông, cắn cắn cánh môi đỏ bưng, thanh âm mị hoặc hỏi : “Rốt cuộc là ai? Sao anh cầm điện thoại lâu như vậy mà không nói.”

Thượng Quan Hạo nheo mắt, nắm lấy tay cô ta cắt đứt điện thoại, thuận tay vứt qua một bên.

“Chắc là gọi lộn số.” Hắn trả lời qua loa, một cánh tay ôm lấy eo cô, mãnh liệt đè xuống, tiếp tục động tác lúc này.

“A!” Tần Cẩm Lan chịu không nổi khẽ rên, thân thể mềm mại run rẩy.

Mồ hôi chảy trên khuôn mặt tuấn lãng của Thượng Quan Hạo, thất vọng hưng hăng hạ thấp mà di chuyển đắm vào, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu trắng trẻo của Tần Mộc Ngữ, hắn đè chặt bả vai của người phụ nữ dưới thân, vận động càng thêm kịch liệt.

Một hồi ân ái, hắn cũng không thể phân rõ ai là ai cả.

Chẳng qua hắn không thể tìm lại được, cái cảm giác mà ngày đó tại nơi đó trên thân thể người con gái nhỏ bé đó, ngắt ngang chinh phục như điên cuồng.

Một lần va chạm mãnh liệt, hần đã đạt tới điểm cao trào, người phụ nữ dưới thân hần như được đưa lên thiên đàng, hần thở gấp ồ ồ, mồ hôi nhễ nhại, sự trống rỗng trong tim khiến nổi khao khát bùng nổ.

*

Tại học viện Anh Luân.

Tần Mộc Ngữ một thân quần áo trắng phau xuất hiện tại phòng hiệu trưởng, trong vài giây lưỡng lự, đẩy cửa đi vào trong.

Sau nửa giờ, nàng bước ra, vẫn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết đẹp đẽ đó, chỉ là trên tay còn cầm một tờ đơn xin nghỉ học đã được đóng dấu, nàng kẹp nó vào sách rồi bước qua dãy hành lang gấp khúc của trường học, mọi chuyện thoáng như đã trải qua rất lâu rồi.

“Này, người đẹp!” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Tần Mộc Ngữ tự thuyết phục chính mình không nên quá hiếu kỳ, nhưng lại nhìn bốn phía một chút, cũng không thấy thứ gì, mãi đến khi nghe thấy tiếng cười kia, nàng mới bất ngờ ngẩng đầu, nhìn thấy trên cầu thang cao một tầng phía trước là Ngự Phong Trì đang ngồi.

Nụ cười rực rỡ như ánh sao, cùng đôi mắt toát lên khí chất lưu manh vô lại, khiến Tần Mộc Ngữ cảm thấy quen thuộc bội phần.

“Anh ngồi đây làm gì vậy?” Nàng hỏi.

“Tôi đợi em!” Ngự Phong Trì trả lời thẳng thừng, xoay người nhảy đến trước mặt nàng, tay vớ lấy quyển sách trong lòng nàng, rất nhẹ nhàng lật thấy tờ đơn xin nghỉ học, hần cười đến tà mị, “Sao vậy, em định rời khỏi Anh Luân?”

Tần Mộc Ngữ lấy lại quyển sách cùng tờ đơn xin nghỉ học, tiếp tục bước về phía trước : “Đúng vậy. Tôi không có đủ khả năng học ở nơi này, nên phải nghỉ học. Thật có lỗi bạn học Ngự, sau này sẽ không phải học chung với anh nữa.”

“Trên thế giới này mối quan hệ nam nữ được phân làm nhiều loại, bạn học? Ha ha, cái này cũng được tính là một phải không?” Ngự Phong Trì tao nhã mà mị hoặc theo sát phía sau nàng, tiếp tục nói, “Chuyện của gia đình em tôi có nghe nói, Tần thị đã bị thu mua, ba em ngã bệnh, thế nào, gần đây ở trong bệnh viện có một không?”

Bước chân của Tần Mộc Ngữ từ từ chậm lại.

“Chuyện gia đình tôi, mọi người trong thành phố này đều biết hết cả phải không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nghiêng qua một bên, nhẹ giọng hỏi.

Ngự Phong Trì nhún nhún vai : “Xem như là vậy đi, chỉ có điều mọi người cũng không rõ nội tình bên trong, thế nhưng tôi thì—“ Đôi mắt sâu đen ánh lên một tia gian xảo, “Rõ như ban ngày.”

Tần Mộc Ngữ nhìn hần, chợt cảm thấy một chút quý dị, không thể miêu tả được.

“Trong lúc ba em sinh bệnh chị em đã xảy ra chuyện đúng không?” Thân thể của Ngự Phong Trì khẽ sát, cúi đầu, dung mạo tuấn dật bức người đối diện với nàng, nhẹ giọng nói, “Thượng Quan Hạo tưởng em gây ra, vì vậy mà tức giận bắt tay vào kế hoạch thu mua Tần thị, hiện tại Tần thị hoàn toàn nằm trong tay hần, mà em — trở thành kẻ cầm đầu phản bội Tần thị, hiện tại chị em lại chính thức đoạn tuyệt quan hệ, em cùng Tần Chiêu Vân sống nương tựa lẫn nhau, tôi nói đúng chứ?”

Thái độ của hần vốn luôn kiêu ngạo và bất cần, đột nhiên nói chuyện một cách nghiêm túc chăm chú khiến trong lòng Tần Mộc Ngữ có chút đau thương, con người mất lạnh lẽo liếc hần, vòng qua người hần tiếp tục bước đi.

“Hey...” Ngự Phong Trì dùng một cánh tay ngăn nàng lại, cười tà mị, “Tiểu Mộc Ngữ, em chẳng lẽ không hiếu kỳ chút nào khi tôi làm sao biết được những việc này? Cũng không thắc mắc, lúc Tần gia gặp chuyện không may vì sao tôi không xuất hiện trước mặt em?”

Tần Mộc Ngữ dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt.

“Được, anh làm thế nào biết rõ những chuyện này? Lúc gia đình tôi xảy ra sự cố, anh đã làm gì?” Nàng hiểu rõ bản lĩnh của con người này, chỉ đơn giản chiều theo yêu cầu của hần hỏi ra, chờ hần vui vẻ nói xong, nói cho đã rồi nàng có thể đi.

Ngự Phong Trì cười, nhìn kiểu đối phó nhu thuận trông rất bắt mắt của nàng, hần vờ về tóc nàng, trong mắt đầy sùng nịnh.

“Rất đơn giản, tôi vẫn luôn quan tâm đến em, cũng rất coi trọng Thượng Quan Hạo. Tôi luôn chờ đến ngày này, em tới trường, gặp tôi, sau đó phát hiện trên thế giới này ai đối với em cũng tệ bạc, theo tôi cũng không tệ lắm...” Hần ở trước mặt nàng, búng ngón tay, nụ cười mang chút nguy hiểm, “Thế nào? Em có cảm thấy thế không?”

Tần Mộc Ngữ nhìn khuôn mặt của người đàn ông trước mặt, nhìn chăm chú thật lâu, hóa ra, hần không biến mất, chẳng qua vẫn luôn dõi theo, dõi theo Tần gia bị mua mất như thế nào, dõi theo nàng bị mọi người hoàn toàn cô lập, cũng dõi theo cuộc đời nàng từ trên đỉnh cao rơi xuống đáy vực.

Không thể hiểu được, đáy lòng nàng sinh ra một tia hoang vắng.

“Anh nói xong chưa? Nếu đã nói xong, tôi muốn quay về bệnh viện chăm sóc ba.” Nhìn hấn, Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng nói ra một câu, lại vòng qua hấn bước về phía trước.

Ngự Phong Trì cũng không nhường nhịn, hấn dùng một tay kéo nàng đặt tại trên tường, sách trong tay nàng rơi là tả.

Đột ngột bị đối xử như vậy, Tần Mộc Ngữ nhũn mày càng sâu, trên một mặt nhỏ nhắn hiện lên tia oán giận : “Ngự Phong Trì, anh muốn làm gì?!”

Ánh mắt Ngự Phong Trì có chút phức tạp thâm sâu, bắt đầu kẻ sát, cười yếu ớt : “Em hiện giờ còn yêu Thượng Quan Hạo sao?”

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, lập tức muốn giãy dụa : “Tôi không hiểu, anh hỏi làm gì!”

“Em khẳng định không còn thích nữa chứ,” Ngự Phong Trì ngồng cuồng nắm cổ tay nàng, nụ cười chút cô đơn, “Là hấn phá hủy gia đình em, cũng phá hủy tương lai của em, còn cô, hấn sẽ nhanh chóng kết hôn với chị của em... Tiểu Mộc Ngữ, tình cảm trong lòng em dành cho người kia, có thể chia cho tôi một ít được không?!”

Câu nói cuối cùng của hấn mang chút nài nỉ, khiến nàng hơi chút hoảng sợ.

“Ngự Phong Trì, tôi không hiểu, không hiểu rốt cuộc anh đang nói cái gì,” khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái nhợt, nhìn hấn, “Trong lòng tôi hiện tại không còn thích ai nữa, ngay cả cuộc sống của tôi cũng gặp khó khăn, tôi không muốn vướng mắc với anh!”

Nói xong nàng muốn đi ngay, sách cũng không cần, nhanh chóng có thể bỏ mặc hấn.

Đôi mắt hấn lóe sáng, như đang kiên chế điều gì, trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng.

“Mộc Ngữ, em có biết Ngự gia ở thành Z có giá trị như thế nào không? Nếu lúc trước tôi muốn toàn lực giúp em, Thượng Quan Hạo căn bản không thuận lợi như vậy! Không giúp em... chính vì tình cảm sai lầm của em đối với hấn, tôi đã nói tôi sẽ cho em nhìn thấy bộ mặt thật của hấn, một ngày nào đó em sẽ phải hận hấn mà không phải là thương hấn...”

Hấn cười cười, nụ cười có chút cô tịch, “Hiện tại thì được rồi, bên cạnh em không còn ai nữa, trong tim cũng không có một ai khác... Có thể tiếp nhận tôi không?”

Ngự Phong Trì tới gần nàng, hôn vào mấy sợi tóc của nàng, cúi đầu nói : “Em có thể thử, tôi cũng không tệ lắm đâu.”

Hơi thở nóng hôi phả trên mặt, Tần Mộc Ngữ lại chỉ cảm thấy cô liêu, toàn thân nàng run rẩy.

Là thế sao.

Từ trước tới nay. Nguyên lai là như thế sao.

Nàng trước đây vẫn luôn cho rằng, Ngự Phong Trì đơn thuần chẳng qua là muốn theo đuổi nàng, quấy rầy nàng, tựa như đứa trẻ không lấy được kẹo, sẽ luôn nhớ đến, thế nhưng nàng thật không ngờ... Không nghĩ tới trên thế giới này còn có người, như hấn, trở mặt nhìn tám trăm kịch của nàng, trở mặt nhìn nàng bị cô lập, chờ đợi thời khắc nàng bất lực bơ vơ!

Lúc ấy, hấn chỉ hỏi một câu : em có thể tiếp nhận tôi không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng lên, các ngón tay trở nên lạnh cóng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Người Là Người Nào Của Ta

“Người thả ta ra...” Nàng hơi thở mong manh, giãy dụa.

Ngự Phong Trì trêu chọc ôm chặt nàng: “Ta không tha, người chẳng lẽ không biết ta ngày hôm nay đến trường học cũng chỉ để chờ người sao?”

“Ngự Phong Trì người buông ra!” Tần Mộc Ngữ tiếp tục vùng vẫy, nhưng hấn như trước không chịu thả.

“Người trách ta có đúng không? Trách ta không giúp người?” Ngự Phong Trì trong mắt có một tia khổ sở, đem nàng đối diện qua, đột nhiên cúi đầu hôn lên khóe miệng của nàng, mơ hồ nói, “Ta chỉ là không muốn lại cho người cùng Thượng Quan Hạo kia dây dưa không rõ ràng, hấn không là cái thứ tốt gì

cả, càng không đáng để người yêu...”

“Ba!” Một tiếng giòn vang, Tần Mộc Ngữ đã gãy giữa thoát ra khỏi trong lòng ngực hắn, đè nén cho hắn một cái tát!

Khuôn mặt Ngự Phong Trì lệch đi.

Tần Mộc Ngữ lão đảo nắm tay vịn lan can, thở hổn hển, rung rung nhìn hắn: “Ngự Phong Trì, ta có thể nói cho người, trên thế giới này có thể không ai giúp ta, một người không có cũng không sao! Thế nhưng mỗi người không nên đều muốn khi dễ ta! Cũng bao gồm người!”

Mỗi người nơi này... Mỗi người đều là khốn nạn, người bị bệnh điên!

Nói xong nàng ngay cả sách vở quăng đi đều từ bỏ, trực tiếp ôm hận chạy đi.

Trong mắt Ngự Phong Trì ồ dột, đưa tay sờ sờ khoe miệng bị đánh đau nhức. Hắn chỉ biết, nói cho nàng những này đối với bản thân không không có chỗ tốt, chỉ có thể đem nàng càng đẩy càng xa, nhưng mà, vẫn không muốn lừa gạt nàng.

Môi vẫn còn lưu lại mùi vị của nàng, Ngự Phong Trì tự giễu mà cười cười, ngóng nhìn hình bóng của nàng, đáy lòng một mảnh cô đơn.

***

Trên đường nhỏ một mạch chạy đến bên ngoài trường học, xung quanh cuối cùng an tĩnh.

Cước bộ Tần Mộc Ngữ trở lại bình thường, sợi tóc mềm mại cũng rơi rụng trên lưng thon gầy nàng, tay đánh có chút run rẩy, lấy lưng tay xoa xoa phần vừa mới bị hôn môi, trong lòng một hồi chua xót khổ sở đau thương.

Còn chưa tới mùa thu, nàng cũng đã cảm giác có phần lạnh run, không biết là cơ thể lạnh, hay là tâm lạnh.

Trong mắt nàng rõ ràng một phiến bi thương, hàm chứa nước mắt, ngồi xuống ghé dài ven đường.

Ghế tựa dài màu trắng, mặt trên rơi xuống vài chiếc lá cây.

Nàng không hiểu, làm sao chỉ mới trong nháy mắt mà thôi, toàn bộ thế giới đều cũng long trời lở đất, bên người nàng không có một chút ấm áp, một điểm cũng không có... Ngay cả tình cảm nàng từng cho là đơn thuần nhất cũng trở nên nguy hiểm đã thương người, ngực nàng rất đau, đau đến suýt nghẹt thở.

Một chiếc xe chậm rãi đứng ở trước mặt nàng.

Sắc thái đen như mực quen thuộc, làm cho Tần Mộc Ngữ nhìn hai, ba giây sau đó mới hoàn hồn trở lại bình thường, màu sắc đen không nhiễm một chút hạt bụi nào như vậy mùi vị có phần khiến người ta sợ hãi.

Thượng Quan Hạo từ trên xe đi xuống, nheo mắt lại nhìn nữ hài tử trên băng ghế, nàng ôm mình, rất bơ vơ đáng thương.

”Sao người ở chỗ này?” Ma xui quỷ khiến, tiếng nói hắn trầm thấp lắng dịu hỏi.

Tần Mộc Ngữ ngăn ra, ngay sau đó phục hồi, lau nước mắt trên cằm, mở miệng nói: “Ta không sao, ngồi ngồi thế thôi.”

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chú nàng một lúc lâu, khoe miệng câu dẫn ra một nụ cười.

“Lúc này mới vài ngày, cũng đã chịu không nổi sao?” Hắn đi qua, trên cao nhìn xuống, hơi cúi người xuống phía dưới nói, “Người tới van cầu ta, nói không chừng ta vui vẻ nói không chừng sẽ giúp người.”

Tần Mộc Ngữ bỗng nhiên nhớ tới phụ thân ngã bệnh ngày đó, tỷ tỷ thân sinh chặt đứt nguồn kinh tế bọn họ, một loại cảm giác hít thở không thông lại đau lòng. Nàng gợn mắt lên, kiềm nén đau lòng nói ra: “Không cần. Cầu xin loại người lòng lang dạ sói không bằng đi cầu xin chính bản thân mình. Ta đã nộp đơn xin thôi học, ngày mai ta đi tìm việc làm, ta sẽ tìm được.”

Nàng đúng là cô đại ương ngành, nói cái gì đều phải giữ vững sinh tồn.

Về mặt Thượng Quan Hạo dần dần âm trầm, nhìn nàng trầm tĩnh, đột nhiên chú ý tới miệng nàng sưng đỏ, còn có quần áo một chút mất trật tự. Mắt hắn lạnh liệt nguy hiểm mà nheo lại.

“Trên người làm sao vậy? Vừa mới đi đâu?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Ta không đi chỗ nào!” Nàng u oán, không muốn cùng hắn nói chuyện.

“Vậy miệng người cùng quần áo là xảy ra chuyện gì?” Âm thanh Thượng Quan Hạo lạnh người.

“...” Tần Mộc Ngữ cả kinh, sửa sang lại một chút thất lung vừa mới bị loạn bậy, về mặt ứng đối, “Dính đáng gì đến người?”

Thượng Quan Hạo tức giận từ từ tăng lên.

“Tần Mộc Ngữ, ta còn bắt đầu hiếu kỳ, ngươi rút cuộc chạy đi tìm cái công việc gì!” Hân nghiêng răng nói.

Tần Mộc Ngữ cau mày trong nháy mắt linh ngộ ý tứ của hân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Thượng Quan Hạo, ngươi làm sao có thể vô sỉ như vậy? Ngươi suy nghĩ nhiều! Không nên nhìn đến cái gì lại suy đoán bừa bãi, căn bản không phải như ngươi nghĩ.”

“Có đúng không?” Thượng Quan Hạo cười nhạt, một tay lấy nàng từ ghế kéo đến, “Vậy ngươi tới ta giải thích một chút là thế nào!”

Tần Mộc Ngữ khẽ kêu một tiếng, đụng vào trong ngực cứng chắc hân!

“Vói ngươi không quan hệ, ngươi đi đi...” Nàng vô ý thức mà giãy dụa.

Thượng Quan Hạo càng nghĩ càng giận, ánh mắt dần dần rét lạnh, dứt khoát kịch liệt không chế không cho nàng giãy dụa, trực tiếp trói buộc nàng, cầm nàng mang cho vào xe.

Thượng Quan Hạo cười gằn, cúi đầu ngưng mắt nhìn nàng chật vật nhưng lại như trước đáng đáp mỹ lệ xinh đẹp, nói giọng khàn khàn: “Ngươi không muốn việc làm hơn, chỉ là ở trước mặt ta không thể theo! Nếu ở chỗ này không chịu nói rõ lý do, vậy đến trên xe hảo hảo giảng giải đi!”

“Thượng Quan Hạo!” Tần Mộc Ngữ khó khăn mà chống đỡ thân thể, ngoài đầu nhìn lại đau nhức hô một tiếng, “Ngươi dựa vào cái gì đối với ta như vậy? Ngươi là người nào của ta, ta vì cái gì phải giải thích với ngươi?”

Một tia khát khao nồng đậm hơn hiện lên trong đáy mắt, Thượng Quan Hạo buông mắt xuống nghiêng răng nói: “Lên xe, ta đến nói cho ngươi chúng ta là cái quan hệ gì, ngươi vì sao phải theo ta nói rõ lý do!”

Trải qua vùng vẫy, nàng chống đỡ cuối cùng thì mặc hân cạy mạnh, cuồn cuộn bị hân nhét vào trong xe!

Trong xe tồn tại hơi thở quen thuộc, đã từng, nàng không có việc gì chờ đợi, ngay cả Thượng Quan Hạo cũng đưa nàng đi đến trường, nhưng dường như chính là trong nháy mắt, những ngày kia đã không thể trở về, trước mặt nam nhân này, cuồng dã bá đạo, nguy hiểm bất định, trọng yếu hơn, hân sắp trở thành anh rể chân chính của nàng, còn có người cầm quyền Tần gia!

“Thượng Quan Hạo, ta không nên ở chỗ này! Ngươi thả ta xuống!” Tần Mộc Ngữ vượt cửa xe trong mắt mờ hồ có lệ.

Nam nhân mạnh mẽ kiên cường từ bên kia ôm trọn về, lạnh lùng lên xe, đem xe rời đi.

Khí sắc Thượng Quan Hạo âm trầm, hành tung cũng không bình tĩnh, chỉ là đi phía trước mờ ra, cũng không nói cho nàng rút cuộc muốn đi đâu, tốc độ xe rất nhanh, làm cho nàng không chuẩn bị trước. Tần Mộc Ngữ đứng ở đằng trước, chưa xót khổ sở mà ánh mắt đề phòng nhìn phía hân: “Ngươi rút cuộc muốn mang ta đi chỗ nào?”

Thượng Quan Hạo không có nhìn nàng: “Thất đại an toàn cho tốt.”

“Ngươi nói cho ta biết trước, nếu không ta sẽ không đi!” Nàng không chịu khuất phục.

Thượng Quan Hạo tay trái nắm vô-lăng rẽ ngoặt, tay phải đuổi qua, nhìn cũng không nhìn, tự ý đem đại an toàn nàng mà giữ chặt ở trên, trầm thấp nói: “Chớ chọc ta, ta còn không muốn ở trên xe với ngươi động thủ.”

Một câu nói nói ra, Tần Mộc Ngữ lúc này mới ngoan ngoãn tại vị không dám di chuyển, con mắt trong suốt phòng bị tan mất, có chút yếu ớt. Mãi đến khi hân dừng lại phía trước công ty Tín Viễn, Tần Mộc Ngữ mới phát giác có một chút không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 084

“Thượng Quan Hạo, ngươi...” Nàng muốn nói lại thôi.

Nam nhân vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị đem xe dừng lại, lại cầm nàng kéo ra, hướng phía cao ốc đi đến.

Một tòa cao ốc này, hơn một tháng trước vẫn còn thuộc về Tần thị, công nhân viên bên trong ngoại trừ cao tầng có biến động, cái khác cũng không có xóa bỏ. Dừng ở nơi này hoàn toàn mới tinh, trong bụng Tần Mộc Ngữ chưa xót khổ sở, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, nơi này vốn thuộc về ba ba, thế nhưng trong nháy mắt đổi chủ, nàng hiểu được mình căn bản là không có mặt tới nơi này!

Văn phòng nhân sự ở ngay trước mắt.

“Thượng Quan Hạo, người rót cuộc muốn làm cái gì?” Tần Mộc Ngữ có loại dự cảm bất hảo, run giọng nói.

Sắc mặt nam tử rắn rỏi ảm đạm, một tay lấy nạng kéo qua ghế ngự trong ngườì, mang vào phòng nhân sự.

“Tổng, tổng tài...” Quản lý nhân sự đang gọi điện thoại, thấy Thượng Quan Hạo đi vào một hồi khẩn trương, cuống quýt cầm điện thoại buông xuống, đứng dậy nhường chỗ ngồi, “Ngài làm sao hôm nay có thời gian đến nơi này? Mời ngồi mời ngồi...”

“Người không cần vội vàng.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói, tự ý đem thiếu nữ trong lòng ngực đẩy lên trước bàn làm việc, “Cho người nửa giờ, sắp xếp cho nàng một phần công việc, sáng chín giờ chiều năm giờ, tiền lương theo nhân viên bình thường phát, làm liền đi.”

Quản lý nhân sự tay run lên, bụng tách trà suýt nữa đánh ngã vỡ trên mặt đất!

Hắn trừng to mắt, không thể tin được tình hình thực tế trước mắt, nữ hài tử này rõ ràng chính là con gái chủ tịch tiền nhiệm Tần Chiêu Vân, đã từng tiếp nhận người kế vị công ty Tần thị mà hiện tại Thượng Quan Hạo vậy mà nói cấp cho nàng một phần công việc?!

Tần Mộc Ngữ tay chống đỡ mặt bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần biến đổi, giống như trúng phải một đòn nghiêm trọng.

Một cổ nhục nhả mạnh mẽ dâng lên, nàng quay đầu, mắt ngấn lệ run giọng nói: “Thượng Quan Hạo, người vì cái gì muốn thế này? Công việc của ta liên quan gì đến người? Người dựa vào cái gì thay ta quyết định?”

Thượng Quan Hạo dừng ở mặt nàng, cười nhạt, cao quý ưu nhã mà tới gần, lạnh lùng nói: “Cho người ở chỗ này làm việc, dưới mí mắt ta hoạt động, chung quy dễ chịu hơn là người ra ngoài làm những việc không đứng đắn! Tần Mộc Ngữ, người nếu như vẫn còn biết tốt xấu sẽ không muốn theo ta ương ngạnh!... Hoặc là, người cảm thấy không có thể diện làm việc tại Tín Viễn? Từ địa vị quyền chủ tịch đến một người tiểu viên chức, chịu không nổi có đúng hay không?”

“Người...” Trong lòng sóng to gió lớn dâng lên, Tần Mộc Ngữ tức giận đến sắc mặt đỏ lên, nước mắt chua xót chứa đầy hốc mắt, “Thượng Quan Hạo người và vào mồm để sạch sẽ một chút, cái gì gọi là không đứng đắn? Người là nghe được hay là thấy được! Ta không phải không có khả năng làm việc, ta cũng không việc gì chịu không nổi, nhưng mà người đừng đem sự tình nghĩ đến xấu xa như vậy, ta chịu không thấu!”

“Như thế cực tốt!” Thượng Quan Hạo nghiêng răng nói ra, trong con mắt một tia phần nộ, một tay lấy nạng kéo trở lại, rút ra một phần khảo sát viên chức nhân sự chụp đến trên bàn, “Hào hảo điền vào cho ta, nhớ kỹ, đây là ta bố thí cho người!”

Nhìn trên khuôn mặt nàng thống khổ, Thượng Quan Hạo cười lạnh một tiếng: “Người cũng không muốn hận tỷ tỷ người, không chỉ nói nàng mặc kệ người, chỉ ít nói người sống không nổi, nàng vẫn còn sẽ xin ta cho người làm chút chuyện, người còn bắt nạt cái gì?”

Bút máy bên cạnh, ngón tay Tần Mộc Ngữ nhỏ yếu trắng ngần chống đỡ bên cạnh bàn, không ngừng được mà run rẩy.

Nàng ngấm ngấm chịu đựng khuất nhục, nỗ lực cười cay đắng không gì sánh được.

“Không cần... Thượng Quan Hạo, thật là cảm tạ ý tốt của các người... Bất quá ta không cần! Ta xin lỗi không tiếp chuyện được.” Bóng dáng nàng mảnh khảnh gắng sức đứng lên, muốn vòng qua hắn đi ra ngoài.

Về mặt Thượng Quan Hạo lạnh lùng, cánh tay rắn chắc ngăn cản nàng, đem nàng cướp vào trong ngực, không cho nàng đi ra ngoài.

“Người lại muốn đi chỗ nào?” Hắn lạnh giọng hỏi.

Tần Mộc Ngữ giãy dụa, đôi mắt trong suốt đầy oán hận nhìn về phía hắn: “Ta đi chỗ nào cũng tốt, đi chỗ nào làm việc so với chỗ này còn thoải mái dễ chịu hơn, người thả ta ra!”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo phong vân cuộn cuộn, trầm thấp nói: “Tần Mộc Ngữ, người hết lần này tới lần khác không biết tốt xấu có phải không?”

Mắt thấy chiến tranh sắp bùng nổ, quản lý nhân sự sợ đến sắc mặt trắng bệch, mau tới giảng hoà: “Tổng, tổng tài... Ngài không nên tức giận, nghìn vạn lần đừng tức giận, Tần tiểu thư, ta cũng biết tình hình thực tế hiện tại Tần chủ tịch, nếu như người có thể ở Tín Viễn, ta cam đoan người ở chỗ này nhận được hậu đãi tối nhất, thực sự, tổng tài cũng là vì người khỏe...”

“Câm miệng cho ta.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng cắt ngang, cười lạnh nhìn Tần Mộc Ngữ, “Không cần đối xử ưu đãi tối nhất gì, ta muốn nhìn Tần gia Tần tiểu thư nâng có bao nhiêu quý báu, cho dù gia cảnh sa sút cũng có người yêu thương có đúng không?” Để ta sắp xếp nàng tăng chi nhánh thấp nhất, để nàng ném thù là cái tư vị gì!”

Si nhục vô cùng đã gần đem thân thể nhỏ bé nàng đánh gục, nước mắt rơi xuống, kịch liệt vùng vẫy đẩy trong ngực hắn: “Ta không... Ta không cần loại bố thí này của người, người buông ta ra! Ta không muốn chứng kiến diện mạo này của người, các người làm cho ta buồn nôn!”

Thượng Quan Hạo chế ngự nàng, lực đạo hung ác tàn nhẫn làm cho nàng đau đến than nhẹ. Hắn âm trầm, rốt cục tại nước mắt trong suốt nóng hổi dần dần êm dịu.

“Người hiểu rõ cho ta, Tần Mộc Ngữ, nếu như là ta muốn người tới nơi này, có một vạn loại cách thức bức người tới! Người có thể tìm bên ngoài thử

xem, xem ta có thể hay không cho người cơ hội này! Người không tin thế lực ta có đúng không? Vậy tới nơi này hào hào tiếp thu một chút, ta sẽ làm cho người biết, Tín Viễn ta muốn áp đặt người nào, có công ty ai có dũng khí tranh đoạt!” Hắn bên tai nàng gầm nhẹ nói.

Ngắn ngủi nói mấy câu, lại lần nữa đem nàng bức đến tuyệt lộ.

Quản lý phòng nhân sự ở bên cạnh thở mạnh cũng không dám, sắc mặt hơi tái nhợt, chỉ là nhìn bọn họ dây dưa thì phát hiện không thích hợp, tổng tài bọn họ cường thế ai cũng lĩnh giáo qua, nữ hài tử này đây căn bản đầu không lại hắn.

“Thượng Quan Hạo... Người quả thực có bệnh,” Tần Mộc Ngữ hàm chứa nước mắt, cực độ ghen ngào mở miệng, “Khi dễ chơi đùa ta tốt lắm sao? Sẽ làm người có sáng khoái sao? Cho người một lần một lần như thế bức ta!”

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo sâu xa có một tia khát vọng hiện lên, cúi đầu nhẹ nhàng để ở cái trán của nàng, nói giọng khàn khàn: “Phương diện nào đó, đích xác quả thực có... Ngoan ngoan ký đi, ngày mai đi làm đúng giờ, nếu như ta nhìn không thấy người người nhất định phải chết!”

Phần đầu một câu nói kia, làm cho Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt mặt đỏ lên, suýt nữa giữa xấu hổ và giận dữ bùng lên, nói xong một câu sau đó, Thượng Quan Hạo đã lạnh lùng buông nàng ra, nhìn nàng toàn thân nhu nhược đau buồn thâm trong lòng lại có một tia không đành lòng cùng thương yêu.

“Thượng Quan Hạo, ngày mai ta sẽ không tới, ta muốn xem người đến tốt cùng có thể đem ta làm gì!” Nàng giống như một con tiểu mèo hoang nóng nảy, cả người bị mưa to dội vào, căn môi hết lên.

Thượng Quan Hạo cười nhạt, tao nhã mà thô bạo đi qua mở cửa phòng nhân sự, lãnh đạm nói: “Cũng tốt, nếu như người không muốn mệnh phụ thân người... Thì cứ việc chống lại ta.”

Nói xong, cánh cửa đã “Phanh!” Một tiếng lạnh lùng đóng cửa.

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt nhìn, nhìn cửa, hơi thở bắt đầu bất ổn.

Quản lý phòng nhân sự xấu hổ mà dựa vào qua đây, mở miệng nói: “Tần tiểu thư...”

Một chút đau nhức lòng tuyệt vọng kéo tới, Tần Mộc Ngữ nhớ tới phụ thân còn đang trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, nước mắt lại lần nữa tuôn ra, nàng ngồi xuống, tay không xen vào giữa sợi tóc mềm mại, toàn thân run rẩy dâng lên.

***

Sáng sớm, tiếng giày cao gót Tần Cẩm Lan vang lên tại tầng trệt.

“Hạo!” Nàng đẩy cánh cửa ra, cau mày, không để ý hắn đang làm việc đã đi trở vào, “Là người để Tiểu Ngữ làm việc tại công ty? Làm sao có thể sắp xếp như vậy?”

Ngon tay gõ trên bàn phím thông thả dừng lại, gõ ký hiệu cuối cùng, Thượng Quan Hạo thân thể kiêu ngạo sa vào giữa ghế xoay, trong đôi mắt dè dặt xuống lạnh nhạt, nhu hòa dịu dàng nhìn phía nàng: “Không đi chuẩn bị hôn lễ, tới nơi này làm cái gì?”

Tần Cẩm Lan mi nhíu lại, trực tiếp trở lại ngồi ở trên đùi, hai tay vòng trên cổ hắn: “Hạo, hôm qua ta cũng nghe người ta nói, người thực sự kêu Tiểu Ngữ vào Tín Viễn làm việc? Là chính có ta nói không cần chúng ta giúp đỡ, người để nàng vào làm chỉ? Ta không thích người cùng nàng xuất hiện cùng lúc nhiều lắm, thực sự không thích!”

Trên người nàng bay tới mùi nước hoa, rất quen thuộc, rồi lại rất xa lạ.

Thượng Quan Hạo đánh mắt sang, nhìn khuôn mặt mỹ lệ, thản nhiên nói: “Dù sao cũng là muội muội người cùng phụ thân thân sinh, nếu như sau khi kết hôn thực sự theo chân bọn họ không hề lui tới, mặc cho bọn hắn tự sinh tự diệt, truyền thông cùng mọi người sẽ thấy thế nào?”

Tần Cẩm Lan bĩu môi, không nói được một lời.

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của nàng: “Chỉ là tiểu viên chức, không có đãi ngộ đặc thù, nghĩ là Tín Viễn nuôi dưỡng một người công nhân mà thôi, không có gì ghê gớm. Hơn nữa cũng sẽ không theo ta xuất hiện cùng một lúc, người rất không vui sao?”

“Ta đích thực rất không thích!” Tần Cẩm Lan nói thẳng, dừng ở hắn, quyết định đem lời nén nhịn nói ra, “Hạo, ta biết chúng ta cùng một chỗ thật lâu, người là thực sự yêu ta mới quyết định theo ta kết hôn, thế nhưng ta đã từng chứng kiến qua Tiểu Ngữ với người ở cùng một chỗ, các người...”

Nói tới bên mép, mặt nàng đỏ lên, áp lực kích động nói ra: “Các người làm việc rất thân mật, điều này làm cho ta rất khó chịu, nhưng mà thời gian kia người dù sao cũng là bảo vệ của nàng, ta không có quyền nói cái gì, nhưng hiện tại bất đồng, người là chồng của ta, tất cả, ta không muốn để bất luận cái nữ nhân gì với người tiếp cận, cho dù là muội muội ta đều không được!”

Mí mắt Thượng Quan Hạo khe khẽ nhảy lên, tư tự, ánh mắt cuối cùng chậm rãi rơi vào nàng.

“Người thấy được? Lúc nào?” Giọng nói hắn lãnh đạm, ánh mắt sâu xa sắc bén như kiếm.

Tần Cẩm Lan cười nhạt, nhưng như trước vô cùng thân thiết mà quán quanh cái cổ hần, trong con mắt một tia đau khổ: “Ngay vừa mới, người dám nói người không có ôm qua nàng hôn qua nàng? Ta biết nàng tuổi còn trẻ xinh đẹp, mặc dù dè dặt thanh thuần, thế nhưng vẫn rất hấp dẫn người, các người trong lúc đó có dính bản, ta biết cho tới bây giờ cũng không tại người, bởi vì mọi người ta, nàng thích người lâu rồi.”

Tần Mộc Ngữ thích Thượng Quan Hạo, điểm này, Tần Cẩm Lan nàng sớm cũng đã nhìn ra.

Thượng Quan Hạo trầm mặc không lên tiếng, đôi mắt sâu sắc lưu chuyển, cũng không phủ nhận cũng không thừa nhận.

“Hạo, người chưa bao giờ biết mị lực chính người có bao nhiêu to lớn, đối với người rất rõ ràng.” Tần Cẩm Lan ôm chặt hần, ánh mắt quyến rũ, lại điềm đậm đáng yêu, “Người đáp ứng ta, sau hôn lễ, chúng ta sống chung với nhau, ta mặc kệ người trước đây phong lưu, nhưng muốn người cam đoan tiếp tục yêu ta, biết không? Bởi vì ta yêu người, yêu rất sâu, cũng chưa hề cũng không có biến đổi qua.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Bất Ngờ Tiếp Cận

Hần trầm mặc hồi lâu làm cho Tần Cẩm Lan có phần khẩn trương, lòng bàn tay nắm chặt, nhẹ giọng kêu: “Hạo...”

Thượng Quan Hạo dần dần khôi phục, giữa hai tròng mắt lẳng đọng thật sâu không kém phần nguy cơ và nhìn không ra là đang nghĩ gì, hần vỗ vỗ lưng Tần Cẩm Lan, thân nhiên nói: “Thông minh, ngồi đây.”

Hần mỗi lần như vậy, Tần Cẩm Lan cũng không dám chậm trễ, ngoan ngoãn sửa sang lại y phục được tốt rồi khỏi.

Ai dè còn không có đứng vững, thân hình Thượng Quan Hạo cao lớn cũng đứng lên, nàng dừng ở đầu ngón chân mình, còn không có phản ứng qua, tự thi hét lên một tiếng, được hần ôm lấy thắt lưng, bay thẳng đến dè xuống bàn làm việc!

Dưới thân thể đông vắn kiện tài liệu trọng yếu, thân thể Thượng Quan Hạo to lớn đem nàng áp sát, ánh mắt mê ly mà sâu sắc.

“Cần gì nói ủy khuất như vậy? Thể xác và tinh thần ta, cũng luôn luôn đều là của người?” Hần cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng nói ra, đỡ lấy lại dè xuống, hôn lên môi của nàng, “Người cần gì phải vì nữ nhân khác nổi máu ghen...”

“Ách...” Một hồi tê dại cùng khát khao quen thuộc ở trên người lan ra, hơi thở hần hâm nóng khiến nàng mê muội, Tần Cẩm Lan than nhẹ một tiếng, trong nháy mắt chìm đắm tại thể tiến công mãnh liệt và kỹ xảo của hần, bị mị lực của hần làm khuất phục.

“Hạo, ta chỉ là sợ lại mất đi người, thực sự...” Nàng hàm chứa nước mắt nói ra, ôm chặt cổ hần, “Ba ba cái gì cũng đem cho Tiểu Ngữ, ta quả thực ghen tị, cho nên ta muốn cướp tất cả mọi thứ thuộc về ta, hiện tại ta rốt cục đem nàng giẫy vò đến không có gì cả, nhưng mà người... Người cũng phải là của ta, nàng ham muốn đều không được...”

Thượng Quan Hạo như cũ khẽ hôn nhẹ khóe miệng của nàng, đỡ lấy cổ, xương quai xanh, một đường hơi thở hần lan tràn.

Thân thể Tần Cẩm Lan từ từ không khống chế được, tiếng ngâm vang lên.

Thế nhưng nàng nhìn không thấy, trong con mắt hần, chút dục vọng cũng không có, chỉ có nhân nhạt lạnh lùng.

***

Ngày đầu tiên làm việc.

Tần Mộc Ngữ cảm một phong bì sắp xếp được tốt, ôm lấy đến đưa văn kiện cho nhanh chóng truyền đạt đến các thành viên, thở ra một hơi, dừng lại.

Công việc nơi này đơn giản mà rườm rà, nàng vừa tới ngày đầu tiên thì lại vội vàng đến phần cuối công việc, vừa định đánh tay lau lau mồ hôi, nữ viên chức bên cạnh nhìn nàng cười cười: “Thế nào, chịu không nổi cái này? Hôm nay coi như dễ dàng thoải mái, sau này có thể người còn bận bịu hơn!”

Cánh tay nhỏ nhắn và yếu ớt dờ ra giữa không trung, lông mi run rẩy, ngưng lau mồ hôi.

“Ta biết rồi, ta sẽ mau chóng thích ứng.” Nàng nhẹ giọng nói ra.

“Người thích ứng sao?” Nữ viên chức càng cười đến rộng ra, từ đầu đến chân quan sát nàng một cái, “Làm loại công việc này vẫn còn mặc váy, người không sợ đánh bóng cơ thể sao? Hay cố tình? Ta nghe nói người là tiểu thư Tần thị há, làm sao suy bại đến loại tình trạng này? Tỷ tỷ người sắp trở thành bà chủ chúng ta, nhưng người lại ở chỗ này làm việc cực nhọc, thế nào, một điểm cũng không đổ kị nàng?”

Mí mắt Tần Mộc Ngữ nhảy lên, trái tim có phản kích động.

Nàng đem tài liệu đóng gói trên bàn sắp xếp lại, nhẹ giọng nói ra: “Đời người chung quy không có khả năng nhất thành bất biến, ai cũng không biết phía sau sẽ phát sinh cái gì, cho nên vận mệnh của ta rất bình thường, không có gì phàn nàn.” Nói xong ánh mắt trong veo nàng nhìn phía nữ viên chức, “Người nói ta nhớ kỹ, từ ngày mai ta sẽ mặc quần jean đi làm, sẽ không mặc váy, hy vọng chúng ta có thể cùng nhau làm việc vui vẻ.”

Nàng đưa tay thân thiện mà duỗi ra.

Nữ viên chức nhìn nàng, sắc mặt xấu hổ, cười lạnh một tiếng phun ra hai chữ: “Quái đản!”

Nói xong vỗ vỗ bụi trên tay, quay người đi.

Tay Tần Mộc Ngữ trong không trung cứng đờ, dần dần biến lạnh, nàng khe khẽ hít một hơi, sửa sang lại đồ đạc, chuẩn bị tan ca.

“Tổng tài...” Một cái âm thanh sừng sốt kinh ngạc vang lên ở sau lưng.

Động tác Tần Mộc Ngữ đột nhiên dừng lại, lông mi run rẩy giật mình, giống như ý thức được người nào đó đi tới phía sau. Nhưng mà nàng lại có chút khó tin, kho hàng công ty loại địa phương này đúng là một nhân viên chủ quản cũng không cam tâm tình nguyện đi vào nhìn, huống chi là hắn.

Nàng thò tay đóng cửa ngăn tủ, muốn làm ra vẻ không có nghe đến, cầm khóa khóa cánh cửa cái tủ.

Chỉ là một cổ khí tức lãnh liệt càng lúc càng tới gần, làm cho nàng không cách nào không chú ý tới.

Ngón tay mảnh khảnh thử vài lần, có chút run rẩy, không có biện pháp đem cái tủ khóa lại.

Thượng Quan Hạo dừng ở hình bóng của nàng, trong mắt lưu quang lóe ra, đưa tay cầm lấy chìa khóa kia, một tiếng khóa “Cùm cụp” lạnh lạnh, trong lòng bàn tay hắn, một bàn tay nhỏ bé mềm mọng trắng sáng kia đang lúng ta lúng túng.

“Người có thói quen như vậy sao?” Tiếng hắn nhàn nhạt vang lên ở sau người, “Nghe được nhưng lại làm ra vẻ không có nghe đến?”

Tần Mộc Ngữ khẽ hít một hơi xoay người nhìn hắn.

“Ta nghe được, quan tổng tài, chào người,” Nàng xem đồng hồ báo giờ trên tường, “Ta đã đến giờ tan ca, phải đi, người nhượng một chút được không?”

Thượng Quan Hạo dừng thật lâu ở khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, muốn từ phía trên nhìn ra một chút manh mối.

Hắn cười lạnh lùng mở miệng hỏi: “Ở chỗ này làm việc coi như thích ứng chưa?”

“Cảm tạ quan tâm của người, rất thích ứng.”

“Xem ra người rất phù hợp làm việc ở chỗ này... Bởi vì người không có sở trường gì, hoặc là làm thiên kim tiểu thư, hoặc là làm người hỗn tạp như cây cỏ, người cũng hưởng một chút đi là vừa.” Thượng Quan Hạo cúi đầu, ánh mắt nhìn trên khuôn mặt trắng ngần.

Tần Mộc Ngữ nhìn lên khuôn mặt hắn, trong lòng cảm giác hoang vắng bỗng nhiên nảy sinh.

Nhân sinh của nàng, đích thật là đã thâm nhập đến nông nổi này, nhưng nàng còn có thể kiên trì, nàng còn không có ngã xuống, nàng mỗi thời mỗi khắc đều nhắc nhở bản thân mình kiên cường, hết thảy đều không có gì đáng ngại... Thế nhưng chẳng lẽ có nam nhân đáng kiếp như vậy, lấy nhục nhả nàng làm vui, không đem nàng chèn ép đến tận cùng tuyệt không nương tay sao?

Trong ánh mắt lộ ra một tia yếu đuối mỏng manh, nàng dứt khoát từ khuỷu tay hắn lách qua, nhàn nhạt mở miệng nói ra: “Đúng... Thượng Quan tổng tài, ta là cỏ dại, cho nên xin người buông tha ta, mang theo cao quý của người cách ta xa một chút, ta sẽ cảm kích. Được không?”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo cũng dần dần yếu đuối, nhớ tới trong văn phòng ngày hôm nay Cần Lan nói, nữ hài tử trước mắt từ một bước tiến vào đây, thì lâm vào giữa cung chiều và cảm ghét, nàng có lẽ là non nớt đến dựa vào tình cảm và cảm giác mình làm việc, nhưng tất cả mọi thứ, đều khiến nàng ở vào cảnh ngộ vô tội. Cho dù là bị Cần Lan thấy bọn họ thông đồng cùng một chỗ, cũng là bởi vì suy nghĩ Tần Mộc Ngữ nàng rất không chỉ tình khiết mà còn bị coi thường câu dẫn người.

Thiếu nữ trước mặt vẫn sống ở ánh mắt và bầu không khí như vậy.

Dừng ở bóng lưng của nàng, Thượng Quan Hạo chậm rãi đi qua, cánh tay tao nhã mà bá đạo đem nàng kéo vào, nhu thuận tiến vào trong lòng ngực, hơi thở hùng hực chui vào trong sợi tóc mềm mại, trầm thấp hỏi: “Có mệt hay không?”

Bất thành linh ôm chặt cùng ân cần thăm hỏi, làm cho Tần Mộc Ngữ nhất thời cứng đờ ra tại chỗ!

Nàng sợ đến tưởng chừng như không thể tin được vận vẹo, mới nhìn đến ánh mắt Thượng Quan Hạo không có chút máy may nào địch ý và nguy hiểm, đầu lông mày hắn kia mỉa mai hoặc, đến nỗi có một chút mùi vị ôn nhu dịu dàng.

“Ngươi...” Tần Mộc Ngữ run nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, “Thượng Quan Hạo, ngươi thả ta ra.”

Hắn chẳng những không có buông ra, trái lại càng buộc chặt khuỷu tay, đem thiếu nữ trong lòng ôm càng chặt, bàn tay xen vào sợi tóc của nàng, tới gần, nhẹ nhàng ngửi mùi vị trên người nàng.

“Thượng Quan Hạo, ta nói ngươi thả ta ra, ta mới vừa làm việc xong, trên tay rất bẩn, ngươi không nên đụng!” Nàng chịu không nổi, vịn vịn muốn đẩy hắn ra, sức lực yếu đuối để tại trên người hắn không gây ra bất kể tác dụng gì.

Mắt Thượng Quan Hạo càng thâm thúy, dứt khoát chậm rãi ôm lấy, cúi đầu trầm thấp nói: “Không sao, ta không chê ngươi bẩn... Đợi lát nữa đi một chút, buổi tối theo ta đi, biết không?”

Tần Mộc Ngữ sợ đến tim đập loạn.

Trên mặt hiện lên một ít mơ màng, nàng phản ứng trong nháy mắt, đôi mi thanh tú cau lại: “Ta không, ta không muốn đi theo ngươi!”

Thượng Quan Hạo dần dần u ám, nhìn nàng: “Ngươi tựa như có thói quen đối đáp ‘không được’ sao? Ngươi sợ cái gì? Sợ ta ăn ngươi?”

“Bởi vì ngươi không có lý do gì đối với ta như vậy, ta dựa vào cái gì phải nghe ngươi? Ngươi cũng không phải ba ta!” Nàng nóng lòng sôi ruột, khẩu bất trạch ngôn mà nhũn nhũn nói ra, muốn mạnh mẽ giằng co thoát ra, lại đột nhiên bị hắn chế phục tại trong ngực.

Thượng Quan Hạo lúc đầu muốn phát hỏa đột nhiên trầm tĩnh lại, nở nụ cười, miệng lại như trước đúng là băng lãnh ngang ngược: “Ta đây cho ngươi tìm một lý do, bởi vì ta thích, cho nên ngươi tốt nhất phục tùng... Cho ngươi năm phút đồng hồ, lập tức đi ra.”

“Ngươi...” Tần Mộc Ngữ tức giận đến bất thành lĩnh đẩy hắn ra, toàn thân run nhẹ, “Ngươi thật là có bệnh!”

Hai tay Thượng Quan Hạo dút vào túi quần, nhìn chăm chăm nàng, thân nhiên nói: “Ngươi có rất nhiều cơ hội đi ra điều tra ta có đúng hay không có bệnh, bất quá ngươi nếu như có dũng khí chạy trốn, ta sẽ làm cho ngươi biết ta đến tốt cùng là có bệnh gì.”

Hắn nói xong lạnh lùng rời khỏi.

Tần Mộc Ngữ chỉ cảm thấy toàn bộ đầu óc đều là loạn bậy, nàng muốn dùng tay xoa một chút mồ hôi, lại nhớ tới tay đúng là bẩn, vừa mới bị hắn ôm qua cánh tay đều đau, nàng nhũn nhũn chịu đựng, chạy đi toilet rửa tay.

***

Đến lúc tất cả mọi thứ đều chỉnh lý ổn thỏa, nàng đi tới, quả nhiên thấy xe Thượng Quan Hạo kia đứng ở cửa nhà kho.

Nàng tưởng như là đã nghĩ trốn.

Trong khí chất u ám nồng đậm, sương mù lượn lờ, Thượng Quan Hạo thấy nàng đi ra, lúc này mới cảm tàn thuốc dập tắt. Hắn mị hoặc bức người tại đêm khuya hòa cùng sương mù đan xen càng làm vẻ mê người, hồn xiêu phách lạc.

Thượng Quan Hạo đi chậm chậm tới, bóng dáng rần rần cảm nàng che phủ, khóe miệng nhếch lên: “Sợ ta?”

Thượng Quan Hạo ngưng mắt nhìn khuôn mặt của nàng, trong con ngươi mất một mảnh uể oải mệt mỏi: “Ta không sợ, ta chỉ là hận.”

Hận hắn đã từng sờ tác sờ vịn, hận hắn lãnh khốc cay nghiệt, hận hắn không sao nói rõ được... Ngón tay nàng xanh nhạt mang theo cái túi, trong mắt tình hình thực tế nhìn không sót cái gì.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo sâu xa như biển, khóe miệng cong lên, kéo qua tay nàng đem nàng tới gần: “Tốt lắm. Chỉ cần không phải đứng với ta không cảm giác, cũng rất tốt.”

Trong mắt Tần Mộc Ngữ kinh ngạc thân nhiên, không hiểu hắn có ý tứ gì, chỉ là lòng bàn tay hắn vô cùng nóng hổi, nàng chịu không được, muốn tránh ra, hắn lại càng thêm quá trớn mà ôm chặt lấy nửa thân nàng vào trong ngực, âm thanh vài phần lạnh: “Đêm nay chớ chọc ta, ít có tâm tình tốt, không muốn với ngươi kêu gào.”

Tần Mộc Ngữ tức giận đến mặt đỏ lên, muốn mở miệng phản bác, cũng đã bị hắn mang theo hướng về phía xe, nói cũng không, trực tiếp đem nàng nhét vào, cúi người mang đai an toàn vào, hơi thở hắn đảo qua khuôn mặt trắng như tuyết, động tác thân mật đến nỗi có vài phần thô bạo mà đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Ta Trả Thù, Vĩnh Viễn Không Đủ!

“Thượng Quan Hạo, ngươi suy cho cùng là muốn làm cái gì, trực tiếp nói cho ta biết được không? Ngươi như vậy khiến ta không rõ. Ngươi có thể nổi giận, có thể mặc sức làm nhục nhả ta, ta đều chịu được, chẳng qua là ngươi đừng như thế này...” Đôi mắt nàng trong suốt nhìn hẩn nhẹn không được nói ra.

Cảm giác tinh thần thế này vẫn rất khó chịu.

Động tác Thượng Quan Hạo dần dần chậm lại.

“Ngươi đây là được ta ngược đãi xảy ra sự cố sao? Ta đối với ngươi thỉnh thoảng tốt một chút, ngươi vẫn còn không thích ứng?” Hẩn châm biếm nói.

Tần Mộc Ngữ rõ ràng nhưng không có một ít né tránh: “Đúng, ta thực sự không thích ứng, ta không cần phải giấu diếm ngươi.”

Mắt Thượng Quan Hạo càng thêm sắc lẹm sâu không thấy đáy, đánh nhẹ tay khẽ xoa tóc nàng, cúi đầu xuống nói: “Lúc trước không phải rất thích ta sao? Cho dù ta cùng tỷ tỷ ngươi luôn cùng một chỗ, ngươi đều đã không tự chủ được muốn đến gần ta... Làm sao, cái loại cảm giác trước đây đã lãng quên không còn một chút nào? Hay là trên chiếc xe tại đây, ngươi cũng có thể quên?”

Ánh mắt trong lòng hiện lên có chút hư huyền, hồi tưởng nhớ lại rung động lúc trước, quay mặt đi: “Đúng, ta đã quên. Ta xưa kia thích ngươi là bởi vì không biết ngươi là cái dạng người gì, bây giờ ta chỉ biết là, ta chỉ hận, yêu thích ngươi cũng đã không gượng dậy nữa.”

Bàn tay Thượng Quan Hạo chậm rãi cứng đờ, sắc mặt cũng có hơi trầm xuống, trong ngực có chút áp lực kìm nén.

Hẩn ngấm ngầm chịu đựng suy nghĩ xung động đem nàng hủy đi, ăn sâu vào bụng, hút hết sinh mệnh, đem cửa xe lạnh lùng đóng lại.

Cái nữ nhân này, lúc nào cũng tùy tiện như vậy là có thể khơi dậy lửa giận trong hẩn, không có một lần nào may mắn tránh khỏi.

Hẩn chẳng muốn nói nữa, trực tiếp lái xe đi.

Tần Mộc Ngữ cũng một đường sắc mặt tái nhợt, biết điều mà không nói lời nào.

Nhưng nàng làm sao có thể ngờ, Thượng Quan Hạo lại mang nàng đến một nhà hàng. Ánh sáng cầu vồng lấp lánh, hiệu ăn này cũng không xa hoa, như là cá nhân tổ chức kinh doanh mở một nhà hàng nhỏ ở nhà, trong sáng sạch sẽ, khách rộn ràng nhộn nhạo.

“...” Nàng nghi ngờ, nhưng lại không nói ra.

“Mi thịt bò nhà hàng này làm cũng không tệ, vào đây nếm thử.” Hẩn lãnh đạm nói, khóa xe, kéo tay nàng qua đi vào.

Còn không có vào cửa, náo nhiệt bên trong cũng đã bùng lên, rõ ràng thật là nhà hàng nhỏ làm bình thường giản dị, không có hoàn cảnh lãng mạn mơ mộng, cũng không có gió thổi bên tai, chẳng qua là mặt trong hơi nóng tỏa ra, còn có bà chủ đáng tuổi cười thân mật niềm nở.

Chọn hai tô mì thịt bò, Thượng Quan Hạo cầm đưa đến trước mặt nàng, bản thân ngồi xuống lấy một cái khác.

Tần Mộc Ngữ nhìn bát và đĩa phía trước, có phần không dám động tay, nhưng mà nhìn hẩn đã không hề có ký bắt đầu chạm vào, nàng tim đập hơi nhanh sợ hãi trong lòng, cũng nhẹ nhàng cầm lấy chiếc thìa. Lại ngừng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện hẩn cho dù là ngay cả quán nhỏ ven đường đều là xinh đẹp mà lạnh lùng, trong đám người khí tràng mạnh mẽ khiến người ta rất khó không chú ý đến.

Mùi vị mì quả là không tệ, nhưng nàng vẫn còn chỉ ăn mấy miếng, nếm chút nước dùng, cùng nam nhân này, nàng lúc nào cũng không có khả năng hoàn toàn thả lỏng.

“Thế nào, không hợp khẩu vị?” Thượng Quan Hạo đánh mắt sang, nhàn nhạt hỏi.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu con mắt trong veo: “Không có, mùi vị tốt lắm. Chỉ là ta không hiểu ngươi vì cái gì muốn dẫn ta đến đây, ngươi muốn ăn cơm nói tỷ tỷ có thể cùng ngươi, ta không có nhiều thời gian, buổi tối ta còn muốn đi bệnh viện chăm sóc ba ba.”

Cách cái bàn, Thượng Quan Hạo đã bắt đầu biến đổi dao động.

“Tần Mộc Ngữ, ngươi có biết hay không ngươi lúc nào cũng có cái bản lĩnh kia, làm cho ta muốn một tay bóp chết ngươi, miễn cho lại từ trong miệng ngươi nghe được càng không hợp ý...” Hẩn thần nhiên nói, cũng không có sát khí, nhưng khiến người ta nghe sợ nổi da gà, “Ta cùng ngươi đã nói những cái này chưa?”

Sắc mặt Tần Mộc Ngữ một hồi trắng bạch, cũng có chút xấu hổ, nói ra hai chữ: “Không có.”

Thượng Quan Hạo lạnh nhạt nhìn nàng hồi lâu, nắm tay nàng đặt lên bàn, lãnh đạm nói: “Đi.”

Vừa đi ra, bên ngoài gió lạnh thổi qua, Tần Mộc Ngữ còn đang lo lắng, tại loại địa phương này nếu như đánh xe đến bệnh viện phải mất bao lâu, nơi này nàng thực sự không thể nào nhận biết, nếu như Thượng Quan Hạo đem nàng bỏ lại chỗ này, nàng muốn tìm đường cũng phải mất cả buổi.

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì?” Hân mang theo giọng nói trầm thấp truyền đến.

Toàn thân Tần Mộc Ngữ hơi một chút run rẩy.

“Ta đang suy nghĩ... Chỗ này so với lần trước ngươi bỏ ta lại nóng hơn, xe cũng rất nhiều, ta không sợ không thể quay về,” Sợi tóc nàng bị gió thổi tung bay lung tung, “Cho nên ngươi không cần lo lắng, lần này ta có thể tự mình đi trở về rất nhanh.”

Thượng Quan Hạo dừng ở khuôn mặt của nàng, trong ánh mắt lưu quang phức tạp mơ hồ lóe ra.

Rất nhanh, hân phì cười, khóe miệng dần dãn ra độ cong rất mê người.

Nắm tay nàng đem nàng đưa tới bên cạnh thân xe, thân thể áp sát đi lên, đem nàng vây ở thân xe cùng trong ngực, Thượng Quan Hạo buông mắt xuống chỉ có hình bóng nàng hiện lên trong tầm mắt.

“Ta đối với ngươi xấu xa, ngươi trái lại nhớ thật kỹ.” Giọng nói Hân lắng xuống.

Tần Mộc Ngữ có chút khần trương hồi hộp, cũng có chút sợ sệt hơi thở hân trên người, cắn môi, khó khăn mở lời: “Ngươi đừng dựa vào ta gần như vậy, Thượng Quan Hạo, ta...”

Thượng Quan Hạo cúi đầu càng thêm thấp, chống đỡ trên cái trán của nàng, nói: “Ngươi cái gì?”

Bọn họ trong lúc đó đều không phải chưa từng thân mật qua, chỉ là mỗi một lần hồi ức đều là khủng bố kịch liệt, Tần Mộc Ngữ từ đầu đến cuối nhớ lại ngày nào đó đau đớn, cảm giác cơ thể bị hung hăng xé rách nàng mỗi một lần nhớ tới toàn thân phát run.

Bây giờ, cả người nàng cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn chút máu.

Thượng Quan Hạo lại dường như có thể nhìn thấu lòng của nàng, bàn tay vắt ngang thắt lưng của nàng, dần dần ôm sát, đem nàng ôm vào trong lòng.

“Đừng sợ...” Môi hân dần lên tai hơi lạnh của nàng, cúi đầu nói, “Ta hôm nay tâm tình được tốt, sẽ không đối với ngươi như thế.”

Áp lực ký ức trong đầu Tần Mộc Ngữ bốc lên, cuối cùng không có sợ như thế.

“Thượng Quan Hạo, ngươi suy cho cùng vì cái gì đối với ta như vậy? Nếu như ngươi là bởi vì sự kiện tỷ tỷ hận ta, ta giải thích thế nào cũng vô dụng. Nhưng ngươi cũng có thể trả thù đủ rồi, ta trả giá ngươi còn không hài lòng sao?” Nàng mang theo một tia oán hận, nhìn phía hân.

Thượng Quan Hạo cố gắng cảm thụ được thân thể trong lòng mềm mại cùng xinh xắn, bầu không khí rất là tĩnh mịch, nhưng nghe được nàng nói như vậy, trong đầu lại bị kích thích gọn sóng. A... Thế giới này làm sao sẽ có loại nữ nhân này hóa giải địch ý của nàng, kéo xuống phòng bị của nàng lại đòi lấy kết quả như vậy.

Lúc này, hân một điểm cũng không muốn nhin nữa.

“Ngươi muốn biết?” Thượng Quan Hạo nguy hiểm hỏi, cùng khuôn mặt của nàng đối lập nhau, mở miệng nói, “Ta đây tới nói cho ngươi, đích trả thù, đối với ngươi mà nói đủ rồi, nhưng với ta mà nói... còn chưa đủ.”

Mắt nàng trong veo như nước, ngờ vực không tin, môi đỏ bồng bềnh khẽ nhếch, muốn nói cái gì rồi lại thôi.

Một màn này làm cho Thượng Quan Hạo đã khổng chế dục vọng cả đêm lao nhanh lên, trong đôi mắt khát vọng cuộn trào mãnh liệt.

Ngón tay khe khẽ giữ chặt phần dưới của mặt của nàng, hân cúi đầu nặng nề mà hôn xuống phía dưới!

Khí tức khăn khăn, mang theo hứng thú xâm lấn, mang theo khí tràng không cho chống cự, hung hăng đè xuống, đem nàng cuộn sạch!

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt, cảm giác bản thân bị hân siết sao đè ở trên xe, môi bị cuốn lấy, hơi thở hân cường thế mà đến, khơi mào cái lưỡi cứng ngắc của nàng, điên cuồng mà làm phiền, nàng sợ đến không có cách nào hô hấp, một lát mới chính thức phản ứng về!

“Đừng...” Nàng vùng vẫy, muốn đẩy hân nặng như bàn thạch ra!

Thượng Quan Hạo càng hôn càng sâu, kêu rên đem toàn bộ cơ thể nàng thu nhập trong lòng, nàng liều mạng quay đầu, giữa lửa nóng hừng hực giấy dựa, lại không nghĩ rằng mới vừa bỏ qua một cái lại bị hân hung hăng chộp lấy, đè ở trên xe hôn muốn hôn mê bất tỉnh!

Cái nữ nhân này, hân hưởng qua một lần mùi vị lại từ đó nghiện, cho dù một lần kia chỉ là nghiêm khắc trừng trị, hân nên chết chính là nhớ kỹ cảm giác trong cơ thể nàng, cái loại này mạnh mẽ đánh chiếm cảm giác không gì sánh được, hân căn bản không cách nào vứt bỏ!

Tần Mộc Ngữ.... Với ta mà nói, đối với ngươi muốn xa còn lâu mới đủ!

“Thượng Quan Hạo...” Tại gió lớn mưa rào, Tần Mộc Ngữ thật vất vả vùng vẫy vật lộn ra một chút hít thở chốc lát, nghẹn ngào hô một tiếng, lại lần nữa phát không ra tiếng. Toàn thân nàng run rẩy, nước mắt ướt át theo khóe mắt rơi xuống.

Tiếp theo trong nháy mắt, tay hắn dán trên đường cong của nàng, hướng lên trên ôm trọn sống lưng của nàng, bất thành linh vuốt ve ở nàng nở nang sung túc lại khéo léo dồi dào!

.....!

Trong nháy mắt kia, khắp người Tần Mộc Ngữ kịch liệt run lên, cảm giác khác thường lên đến toàn thân, nàng dữ dội vùng vẫy, khóe mắt roi lệ càng thêm hung dữ mạnh mẽ. Mà hắn kiểm chế căng buộc chặt, ngón tay suông sẽ gắng sức, đem mềm mại của nàng hung hăng nắm ở trong lòng bàn tay!

Chỉ chớp lát, Thượng Quan Hạo thở hổn hển buông môi của nàng ra, để ở cái trán của nàng nói giọng khàn khàn: “Hiểu chưa? Biết ta nghĩ muốn cái gì chưa?... Tần Mộc Ngữ... Trả thù, vĩnh viễn cũng không đủ!” Tần Mộc Ngữ mở lớn miệng mà hít thở, nước mắt mờ nhạt.

Sức lực hòa hoãn nàng mạnh mẽ gãy dựa, muốn bỏ qua bàn tay nắm cảm thượng trên trước ngực, xấu hổ và giận dữ: “Thượng Quan Hạo, ngươi buông ra, thả ta ra!”

Thượng Quan Hạo cảm cơ thể nàng chặt chẽ khổng lồ, cúi đầu nói: “Ngươi có thể gãy dựa nữa thử xem! Tần Mộc Ngữ, không ngại làm cho mọi người trên đường phố đều biết ta đối với ngươi làm cái gì!”

Đôi mắt hắn thâm thúy, tồn tại mùi vị rét lạnh, đối với phản kháng của nàng rất là không vừa lòng.

“Đồ vô lại...” Nàng rõ ràng cảm thụ được lực đạo của hắn, trái tim co lại, khóc la to, “Ngươi thả ta ra, không nên đụng ta!”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo “mê gái” không tách rời, ôm chặt nàng, mở cửa xe đem nàng ép vào trong.

Toàn bộ tiếng hét chói tai cùng nức nở nghẹn ngào, hết thấy bị cửa xe chắn bên ngoài.

“Cút... Thượng Quan Hạo ngươi cút ngay!” Vừa đến trong xe Tần Mộc Ngữ cấp tốc gãy dựa thoát hắn ra, hai tay mảnh khảnh run rẩy bảo vệ trước ngực mình, dùng phương thức nhu nhược mềm yếu nhất bảo hộ bản thân, “Ngươi sao có thể đối với ta như vậy, ngươi là đồ cảm thú!”

Cửa sổ xe chậm rãi giờ lên, kính đen phản chiếu tất cả ánh mắt người qua đường che đậy.

“Cái này kêu là cảm thú?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng hỏi, kéo cà- vạt mình đến một bên, ấn cái nút trong xe một cái, “Vù vù” Một tiếng, chỗ ngồi trên xe chậm rãi hạ xuống, nàng khẽ gọi một tiếng, tay nắm chỗ ngồi bên cạnh muốn chống đỡ bản thân.

Thượng Quan Hạo bắt được cổ tay nàng, đột nhiên cầm hai tay của nàng kéo qua, cả người đặt ở thân thể mềm mại nàng!

Áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hắn mở miệng nói: “Ngươi lại gãy dựa, cam đoan làm cho ngươi biết cái gì mới là chân chính cảm thú!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Ta Là Điên Rồi Mới Có Thể Cho Rằng Ngươi Rất Đáng Thương

Tần Mộc Ngữ đã biết hắn muốn làm cái gì, nước mắt bất lực mà chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút máu: “Không... Ngươi không thể như vậy, Thượng Quan Hạo ngươi đã hủy hoại ta, ngươi còn muốn thế nào! Ta không có gì có thể bị hủy trong tay ngươi nữa, ngươi đừng đụng vào ta!”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo hỗn tạp, nhưng lại đè nén hai cổ tay của nàng tiếp tục cời khuy áo somi ra.

“Ta quả là muốn buông tha ngươi, thế nhưng Tần Mộc Ngữ... Định lực ta không tốt như vậy, ta rõ ràng chính là nghĩ muốn cái gì, ngươi nghĩ rằng ta lấy đi lần đầu tiên của ngươi là đủ sao? Ta đã sớm nói qua, nữ nhân được ta ném qua, hoặc là cả đời là của ta hoặc là từ đây hủy diệt... Đáng tiếc, ta còn không muốn hủy ngươi!”

Nói xong, hắn cúi đầu hôn thật sâu lên gáy của nàng, một tiếng đau nhức khó nén vang lên sau vết tích hắn in lên!

Tần Mộc Ngữ đau đến phát run, liều mình mà trốn!

Thượng Quan Hạo đã vén lên váy của nàng, tay trên da thịt mềm mại nhẵn mịn của người nàng mà vân vê, nắm chặt, chạm được chỗ che đậy cuối cùng

của nàng, nhưng không có sót ruột xé mở, mà là dùng thân thể dồn ép giữa hai chân của nàng, ngón tay tại nơi xứ sở mềm mại thăm dò, định khơi mào dục vọng của nàng, cách một tầng vải mềm, hấn nén lại ở mức tốt nhất khiến chút mẫn cảm của nàng không khống chế được.

“A!” Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lệch ra.

Một điểm kia dữ dội xuất phát, nhanh chóng lên đến tứ chi, xương cốt. Sức lực hấn mãnh liệt, cố ý muốn đem nàng giầy vò hành hạ cầu xin tha thứ mới thôi, nhiều lần mài nhẵn hòa cùng kim nén khiến người ta điên cuồng, xem nàng khó có thể chịu đựng mà kêu lên, hai tròng mắt hấn càng lúc càng sâu xa, tràn đầy khát vọng phá hủy.

“Muốn sao?” Thượng Quan Hạo ám muội hỏi một tiếng, đầu mũi chống đỡ, đem hết thấy biến hóa cùng giấy dựa của nàng thu vào trong mắt, trên trán nàng mồ hôi chảy ra, bị chà xát kích thích mãnh liệt đến ngạt thở run rẩy không ngừng, ngón tay nắm chặt quần áo hấn, sắp không chịu nổi.

“Muốn cầu xin ta, ta có thể giúp ngươi chẳng phải khó chịu.” Hấn cúi đầu nói nhỏ, ngữ khí dịu dàng lại tàn nhẫn.

“Thượng Quan Hạo... Ngươi không thể thế này với ta...” Tần Mộc Ngữ run giọng nói, ý thức đã mê loạn, giọng nói nghẹn ngào khiến người ta không nổi, “Ngươi có quyền gì đối với ta như vậy... Buông ra... Ách...”

Tay nhỏ bé trắng ngần nắm chặt áo somi hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn mê loạn mà ửng đỏ, toàn thân run rẩy.

Thượng Quan Hạo nghe bên tai tiếng ngân của nàng, một tiếng so với một tiếng càng thêm kiều mị, trong đôi mắt hấn khát vọng nhanh chóng chồng chất, cũng nhẫn nhịn chịu không nổi nữa. Tìm đến đôi môi mềm mại đỏ tươi hung hăng hôn lên. Tay rời khỏi địa phương bí ẩn mềm mại của nàng, đem quần kéo xuống tầng tầng lớp lớp trong cơ thể đi tới.

Nàng quá mức non nớt cũng quá mẫn cảm, cường liệt như vậy khiến nàng ảm ướt. Ngón tay hấn ở nơi nào đó khẽ vén lên, di chuyển, dục hóa cường thịnh, ngón tay rút khỏi, đổi lại vũ khí sắc bén càng nóng hừng hực đem nàng xuyên qua!

Nàng thét lên, trong lòng ngực hấn cuộn mình run rẩy giống như một tiểu thú bị ức hiếp.

“...” Hấn kêu rên, khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng đỏ lên! Lần thứ hai chiếm giữ cảm giác của nàng, thít chặt nhẹ nhàng, nhanh chóng mạnh mẽ.

Thượng Quan Hạo giữ chặt nàng, phía dưới thắt lưng gian nan mà ra vào, một lần lại một lần sâu nặng.

“Đừng nhúc nhích... Nếu như không muốn bị người nhiều như vậy nghe được thì ngoan ngoãn nghe lời, phối hợp ta...” Giọng nói hấn ám muội bên tai nàng, say mê hôn lên mồ hôi thấm đẫm khuôn mặt nàng, an ủi nàng bởi vì đau buốt và không thoải mái than nhẹ.

Tại đây trong không gian chật hẹp, Tần Mộc Ngữ cái gì đều cũng không thể làm, hai tay mảnh khảnh chỉ có thể dựa thể hấn, gát gao cắn môi mình, nhưng vẫn không được nước mắt, cũng không được run rẩy khắp người!

“Thượng Quan Hạo... Ta hận ngươi... Ta hận ngươi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tái nhợt, trên trán bởi vì ngấm ngấm chịu đựng mà mồ hôi tràn đầy, tiếng nói run rẩy giọng nghẹn ngào, bắt lực mà oán giận, trái lại càng dấy lên dục vọng trong người hấn.

Thượng Quan Hạo càng hung ác tàn nhẫn mãnh liệt dâng lên, nàng nhịn không được, đau nhức gát gao cắn môi, Thượng Quan Hạo cúi đầu hôn nàng, bằng không khiến nàng phát ra âm thanh, càng thêm điên cuồng mà chiếm giữ nàng!

Thân xe nặng nề, ngôi sao óng ánh phía dưới có hơi rung rung, bên trong bầu không khí cực nóng triển miên dây dưa.

P phía dưới thân bộ dạng than nhẹ càng ngày càng nhẹ, chỉ còn lại có đôi mi thanh tú nhắm chặt và sợi tóc bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, Tần Mộc Ngữ đã triệt để trống rỗng, cánh tay mảnh khảnh trắng bạch cầm lấy áo somi hấn, trong môi tràn ra tiếng ngậm trầm thấp.

Thượng Quan Hạo cuối cùng thì không đành lòng, mồ hôi đầm đìa, động tác chậm lại.

“Vì cái gì muốn phản kháng chống lại ta...” Tiếng nói hấn khàn khàn, hơi thở hùng hực chui vào trong sợi tóc nồng đậm nàng, “Ngươi nghĩ rằng ta muốn đã từng với ngươi một lần, còn có thể sẽ buông tha ngươi sao...”

Hấn giữ trạng thái nửa phần hôn mê nửa tỉnh táo của nàng, hung hăng mà xông tới, mãi đến khi trong thân thể nàng tìm được đỉnh điểm, mạnh mẽ va chạm một cái, gát gao nắm chặt thắt lưng của nàng, nàng không có cách gì chống đỡ nữa đâu, gằm nhẹ phun trào.

Nàng cầm lấy áo somi hấn, rốt cục hư nhược vô lực mà buông xuống.

Thượng Quan Hạo nặng nề thở hổn hển, vật-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đó đặt ở trên thân thể nàng, mồ hôi hòa cùng hơi thở nàng đan vào nhau, rõ rệt mà người được mùi thơm ngát mê người nị hoặc trên người nàng thiếu nữ.

Hấn không nổi đứng dậy, vui sướng nhập vào bên trong gáy nàng, ôm chặt cơ thể tinh tế nhỏ nhắn xinh xắn.

Rất lâu, khát vọng lao nhanh kia mới tiêu giảm.

Bóng đêm dần dần tối, trong xe có một chút cảm giác mát lạnh, Thượng Quan Hạo đem điều hoà nhiệt độ mở ra, ánh mắt phức tạp đem thân thể suy yếu mềm mại kia ôm vào trong lòng ngực, khuy áo sơ mi chưa cài hấn liền để nàng dán trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm nàng, hôn nhẹ bên má

nàng.

Hắn sớm đã chuẩn bị không hiểu, rõ ràng lần đầu tiên vền vẹn đúng là nghiêm trị nàng mà thôi, tại sao, cuối cùng không bỏ xuống được dĩ nhiên là hắn.

“Ta nên bắt ngươi làm sao bây giờ...” Thượng Quan Hạo ngu muội ách một tiếng, chui vào giữa lỗ tai nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng khe khẽ.

Tần Mộc Ngữ ừm một tiếng, như là cảm thấy lạnh, hàm chứa nước mắt, lại thiếp đi vào nơi ấm áp kia dán lấy.

Động tác nhỏ bé này, vậy mà Thượng Quan Hạo run sợ một cái!

/~*~ Cái này ta thjk ak :X~*/

Bàn tay hắn không khỏi buộc chặt thắt lưng của nàng đem nàng ôm lại thêm chặt, dán tại ngực thương yêu luyến tiếc, căn bản không có chú ý tới ánh mắt mình có bao nhiêu ôn nhu, cúi đầu bên tai nàng nói: “Bây giờ còn lạnh không?”

Khung xương nàng nhỏ như vậy, yếu như vậy, Thượng Quan Hạo đột nhiên nghĩ không rõ ràng lắm, hắn rốt cuộc là đối với nàng làm sao làm nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy. Nàng thiếp đi đáng dấp yếu ớt, cùng trong sự thật nữ nhân âm ngoan đùa giỡn độc ác nham hiểm có chút không tương xứng.

Sắc mặt hắn càng ngày càng ủ dột, nhìn được cười lạnh một tiếng, đem nàng ôm lại càng thêm chặt.

“Ta thực sự là điên rồi, mới có thể cảm thấy ngươi rất đáng thương...”

Thế nhưng giờ khắc này, hắn là thực sự kiểm soát không được bản thân, tình lạng ngăn ngui cùng ấm áp, đem nàng để yên một chỗ vào trong ngực hết lòng thương yêu, hưởng thụ trong nháy mắt ngăn ngui này.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hắn Chẳng Qua Là Nhất Thời Hứng Thú Và Hiếu Kỳ

Một người xích lửa trong ngực sắp tỉnh lại, nàng nên là cái cảm giác gì?

Tần Mộc Ngữ chậm rãi mở mắt ra, cuốn lông mi rung rung, thấy rõ mọi thứ trước mắt.

Lọt vào trong tầm mắt là xương quai xanh và cổ áo trắng ngần nam nhân kêu gọi, khuy áo sơ-mi hắn hoàn toàn mở ra, thân thể nàng mềm yếu dán trong ngực hắn, âu phục màu đen khoác trên người nàng.

Tần Mộc Ngữ cả kinh, ngón tay khe khẽ di chuyển một cái, chạm được da thịt rắn chắc nóng bỏng hắn.

Nàng cực kỳ hoảng sợ, muốn giãy dụa, nhưng phát hiện eo bị cánh tay to lớn hắn buộc chặt!

Thượng Quan Hạo sâu sắc nhìn xuống nàng, nhìn nàng sững sốt mà khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, lãnh đạm nói: “Đã tỉnh?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ càng trắng bệch, vội vàng dùng hết khí lực toàn thân đưa hắn đẩy ra, Thượng Quan Hạo cũng không có trối buộc, cánh tay buông ra, ưu nhã tựa ở trên chỗ ngồi, khuy áo sơ-mi tháo ra lộ ra một loại tính chất kỳ lạ mỉa mai.

“Ách...” Hai tay nàng nhu nhược đột nhiên buông xuống, chống đỡ cơ thể, phần dưới cơ thể đau nhức khiến nàng phát ra tiếng than nhẹ.

Thượng Quan Hạo dừng ở khuôn mặt của nàng, không nói được một lời.

Đội nàng trở lại bình thường, đôi mắt trong suốt giờ lên, run giọng mắng: “Thượng Quan Hạo, ngươi tên hỗn đản này!”

Chỉ bằng vào cảm giác cơ thể là nàng có thể biết rõ xảy ra cái gì, càng đáng sợ chính là lúc nàng bị hắn ép buộc vẫn còn rất tỉnh táo! Tần Mộc Ngữ cả người run rẩy, nước mắt nhanh chóng trong viên mắt ngưng tụ dâng lên.

Thượng Quan Hạo cười nhạt, nhàn nhạt thân nhiên mở miệng: “Nguyên lai thời gian nữ nhân bị xâm phạm giải quyết xong không hề có biện pháp, chỉ có thể đùa giỡn múa mép khua môi, thật đúng là ủy khuất...”

Tay hắn tao nhã đặt trên cổ tay nàng, dùng sức đem nàng đột nhiên kéo qua! Tần Mộc Ngữ than nhẹ một tiếng, muốn giữ ở chỗ ngồi, nhưng chỉ có điều sức lực hắn mạnh mẽ, trực tiếp nhào tới trong lòng ngực hắn.

“Nhưng mà người chẳng lẽ chỉ cảm thấy ta là hồn đàn thể thôi sao? Người dám nói... Vừa mới làm lâu như vậy, người một chút cảm giác cũng không có?” Hân buồn mắt, trào phúng bên tai nàng nói, “Ta rõ ràng nhớ kỹ lúc ta muốn, người đã ảm ướt hư không tưởng nổi...”

Cảm giác xấu hổ và giận dữ bỗng nhiên đến, Tần Mộc Ngữ kịch liệt đẩy hân: “Người cảm miệng! Đồ vô lại... Thả ta ra, người đừng đụng chạm ta nữa!”

Thượng Quan Hạo không chế được năng, lạnh lùng gạt bỏ đáng điệu ngoạ của nàng.

“Chạm đều đã chạm rồi, người còn muốn thế nào? Tần Mộc Ngữ, thức thời thì người ngoan ngoãn cho ta, lại giãy dụa thử xem!”

Hân gầm nhẹ uy hiếp.

Tần Mộc Ngữ như trước ra sức giãy dụa, nước mắt cuộn trào mãnh liệt rơi xuống: “Thượng Quan Hạo, ta rốt cuộc thiếu người cái gì! Người muốn lần lượt thế này làm nhục ta! Ta sai rồi... Ta ngay từ đầu sẽ không nên tin tưởng người, người cho tới bây giờ cũng không có thay đổi qua, người vẫn mãi là cầm thú, là cầm thú chỉ biết cường hiếp ta!”

Nàng chó nên mềm lòng, lại càng không nên phóng đảng tới gần hân! Nàng ngay từ đầu nên trốn đi rất xa, không còn cùng hân đồng thời xuất hiện nữa!

Thượng Quan Hạo lửa giận bùng lên, nắm chặt thắt lưng của nàng đem nàng đặt ở trên ghế, đè ở đầu mũi của nàng.

“Ta đích thật là cầm thú, đã từng muốn người một lần thì còn muốn lần thứ hai, Tần Mộc Ngữ... Cũng hoài nghi người rốt cuộc dùng cái gì mê hoặc ta!” Hân nghiêng răng nói, ánh mắt hỗn tạp, khàn khàn nói, “Bất quá ta cũng không thích ép buộc người, trừ phi là người tình nguyện...”

Hân đề sát vào khuôn mặt của nàng buồn bã nói: “Người cảm thấy khó chịu có đúng không? Vậy trở lại một lần, không tin ta không chiếm được cam tâm tình nguyện của người!”

Nói xong tựa thì khuôn mặt tuấn tú hân lệch ra, lại lần nữa hôn lên môi của nàng, bàn tay vén qua váy của nàng, hướng về phía trước thăm dò.

“Đừng...” Nước mắt Tần Mộc Ngữ tuôn ra, tay nhỏ bé liều mạng chống đỡ trên bờ vai vững chắc hân, nhưng vẫn vùng vẫy không ra, đợi hân hôn di chuyển xuống phía dưới, nàng cuối cùng khóc lên thành tiếng, “Đừng... Đừng! Thượng Quan Hạo người đủ rồi! Đừng ức hiếp ta nữa, ta cảm!”

Một cổ cảm giác quen thuộc kia hù dọa tới nàng, nàng cũng không chịu đựng tàn phá bừa bãi như vậy nữa!

Cảm giác được toàn thân nàng run nhè nhẹ, Thượng Quan Hạo rút cục thờ gấp buông nàng ra, trong con mắt một mảnh đỏ tươi đan vào nhau.

“Thông minh một chút, ta sẽ không phải mỗi lần đều ép buộc người...” Hân cúi đầu nói.

Tần Mộc Ngữ bụm đầu, nhắm mắt lại rơi lệ, như là muốn đem toàn bộ gian nguy vừa mới trải qua xóa bỏ trong đầu, ghen ngào thốt ra: “Người nói cho cùng muốn thế nào... Thượng Quan Hạo, người rốt cuộc muốn như thế nào!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo ảm đạm, ôm lấy nàng, trầm thấp nói: “Ta muốn người vĩnh viễn đều bên cạnh ta, mãi đến khi ta có một ngày chán ghét người mới thôi!”

Đúng, Hân nhất định phải chứng minh, hân đối với cái nữ nhân này cũng chỉ là nhất thời hứng thú cùng hiếu kỳ.

Không phải thích, lại càng không phải yêu!

“Người điên rồi... Người lập tức sẽ kết hôn, người làm sao có thể như vậy! Cút!” Tần Mộc Ngữ tê tâm liệt phế mà quát to, ra sức đánh vào trong ngực hân.

“Người có năng lực nhìn xem ta có điên rồi hay không!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ một tiếng, ngăn lại càn quấy của nàng, “Ta từ trước đến nay cũng không thích ần dẫu bản thân nghĩ muốn cái gì, Tần Mộc Ngữ, người thử giãy dụa lại thử xem ta chăm sóc người như thế nào!”

Kịch liệt giằng co trong mờ ám, hai người hai bên cường ngạnh và kiên trì chịu đựng, tiếp theo là yên lặng thật sâu. Trận này dây dưa, rốt cuộc lúc nào mới có thể ngừng?

***

Sáng tinh mơ, Tần Cẩm Lan tỉnh lại rất sớm, làm bữa sáng, cười yếu ớt giúp hân thu dọn áo vét.

Ngón tay ôn nhu vuốt qua âu phục màu đen kia, nàng cảm thấy tất cả đều rất đẹp, chỉ là đột nhiên, nàng thấy được mặt trên tay áo một điểm khác thường, bắt lại vừa nhìn, vài sợi tóc dài nhỏ quấn quanh ở mặt trên.

Tần Cẩm Lan ngẩn ra, cầm lấy đến xem.

Đích thật là có vài sợi tóc, dài mà thẳng mượt, nàng sờ sờ tóc quấn dài màu hạt dẻ mình, khí sắc tức khắc biến thành trắng!

... Mấy sợi tóc này, là ai?

Thượng Quan Hạo từ phòng ngủ đi ra.

“Hạo, gần đây chuyện công ty nhiều không?” Tần Cẩm Lan cười yếu ớt nghênh đón, “Hôn lễ cũng chuẩn bị gần xong, ta muốn đi công ty xem, sau khi cưới trực tiếp đến nơi ấy đi làm.”

Thượng Quan Hạo đánh mắt sang, hơi hơi lãnh đạm: “Người muốn đi Tín Viễn?”

“Đúng vậy, người đã quên thời gian kia tại Tần thị đều là người giúp ta, bây giờ người là ông chủ Tín Viễn, thế nào, ta không thể đi làm việc công ty người sao?” Nàng đi qua ôm lấy thắt lưng hắn, cười đến vui sướng động lòng người.

Khóe miệng Thượng Quan Hạo câu dẫn ra một nụ cười, lạnh nhạt như nước, vỗ vỗ lưng của nàng: “Đều không phải. Ta sợ người ủy khuất.”

“Có thể giúp người đạt được, ta một chút cũng không ủy khuất,” Tần Cẩm Lan nhón chân, cùng hắn thở ra, “Nói như vậy định rồi, điểm tâm xong phải đi báo danh, người không cần phải xen vào, người chỗ ấy ta cũng rất thuộc.”

Thượng Quan Hạo chưa từng suy nghĩ nhiều như vậy, tùy ý mà đáp ứng nói: “Được.”

Tần Cẩm Lan buông hắn ra, tùy ý hắn đi rửa mặt ăn bữa sáng, trong đôi mắt hiện lên một tia sắc nhọn.

***

Trong công ty, hàng hóa nặng nề lại lần nữa hàng loạt mà vận chuyển lên xe.

“Chúng ta mỗi ngày đều phải vận chuyển một lượng lớn hàng hóa như vậy sao?” Tần Mộc Ngữ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, chịu đựng mồ hôi, thở gấp đồng sự bên cạnh.

“Cái này tính khối lượng lớn?” Người cùng làm việc cười nhạt, vỗ vỗ bụi trên tay, “Nhanh lên đi dọn sạch phía sau, còn có phân nữa mà! Cũng có thể, người đến bộ phận nhân lực, dụ dỗ mấy người nam sang đây giúp người dọn sạch a, người lần trước không cứ như vậy thôi!”

Tay Tần Mộc Ngữ nhỏ yếu ngừng lại, khuôn mặt trắng bệch, cảm giác được địch ý và trào phúng châm biếm rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Người Cùng Hạo Có Qua Lại Không?

Lông mi nàng buông xuống, không có nói nữa, chỉ là tiếp tục làm việc.

Hàng hóa nặng nề ôm trong đôi bàn tay nhỏ bé, một giọt mồ hôi theo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần chảy xuống, rơi xuống trên thùng giấy.

“Ai Tiểu Oánh đi đâu?” Người đồng nghiệp túm một cái nữ hài tử đang chạy ra bên ngoài, nhíu mày nói, “Đang đi làm đấy!”

Nữ hài tử bị gọi là Tiểu Oánh cũng cau mày, lật tay bị túm lại nói: “Đừng kéo ta, ta đi ra ngoài mua thuốc. Chết tiệt, tối hôm qua nam tử kia căn bản là vô dụng! Ta còn tưởng rằng hắn là tay già đời có kinh nghiệm chứ, xảy ra sự cố còn phải tự mình ta đi mua thuốc uống!”

Về mặt người đồng nghiệp ngạc nhiên: “Người lại đi ngâm nước sao?”

/~ từ ngữ chuyên môn, ta ko hiểu ak ==! ~*/

“Được rồi không nói, người giúp ta một tý đi một chút sẽ trở lại, lão nương thực sự là kiếp trước thiếu nợ!”

Nói xong nàng bỏ chạy ra ngoài, hướng phía hiệu thuốc gần công ty chạy đi.

Tần Mộc Ngữ cầm một thùng hàng hóa mang lên xe, đôi mắt trong suốt đảo qua, rõ ràng nghe được các nàng vừa mới đối thoại cái gì. Nàng mặc dù đối với những sống về đêm hỗn loạn ấy lơ đãng nghe ngóng, có thể tưởng tượng các nàng đang nói cái gì.

Đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua ở trong xe kia kịch liệt cướp đoạt và cưỡng bức, mặt Tần Mộc Ngữ chột trắng, bóng dáng mảnh khảnh có hơi cứng đờ.

Cách tiến hành.

Đề cập đến biện pháp phương diện an toàn này, nàng căn bản là không hiểu.

Nàng cũng căn bản là không biết thế nào mới có thể tránh cho mang thai, giống như hôm qua như vậy... Sẽ không sao?

“Tần tiểu thư!”

“Tần tiểu thư tốt lành!”

Bất thành linh âm thanh cắt đứt hồi tưởng của nàng, nàng quay đầu lại, thấy được xa xa Tần Cẩm Lan đi tới trong phòng làm việc quản kho. Cách một đạo pha-lê, nữ trang Tần Cẩm Lan kia khí chất cao quý thanh nhã cùng tinh tế, giống như nữ thần mỹ lệ xinh đẹp.

Tỷ tỷ làm sao lại tới nơi này?

Tần Mộc Ngữ không kịp nghĩ nhiều, nàng bây giờ một thân T-shirt quần jean, tay và khuôn mặt nhỏ nhắn đều bẩn, đơn giản giả vờ không thấy được, tiếp tục vận chuyển hàng hóa, mà bên cạnh bạn đồng sự cũng đã nhìn ra xấu hổ của nàng, cười nhạt vừa cười vừa nói: “Ngươi làm sao không vào xem, kia chính là thân tỷ tỷ ngươi, bà chủ Tín Viễn chúng ta! Ta sớm nhìn ra ngươi đến ở chỗ này làm không vừa ý, ngươi đi van cầu nàng a, nói không chừng nàng nhớ kỹ tình tỷ muội các ngươi giúp ngươi điều phối đến vị trí công tác khác, hà tất ở chỗ này giả bộ đau khổ?”

Khẩu khí đùa cợt kia, như nước bắn, mỗi ngày đều cũng hướng trên người nàng hắt lấy mấy lần.

Nghề nghiệp chuyên môn hiểu rõ ngôn luận. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn Tần Mộc Ngữ lấm tấm mồ hôi, lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cám ơn lo lắng của ngươi, bất quá ta không có gì không hài lòng, ở đây tốt lắm, ta cũng không cần phải... Khiến tỷ tỷ giúp ta đổi.”

Nàng bắt đầu dọn sạch các hộp, mắt quét về phía vị đồng nghiệp kia: “Nếu có thời gian, ngươi có thể quan tâm nhiều một chút bản thân mình, ta ở chỗ này làm việc mấy ngày nay, cũng không nói gì qua một câu phản nản, cho nên không nhọc phiền ngươi nhìn chăm chăm vào ta, xem ta một người thiên kim tiểu thư lưu lạc đến loại tình trạng này có thể hay không chịu được... Đó là chuyện bản thân ta.”

Nói mấy câu, vị đồng nghiệp kia trên mặt một mảnh nóng rát, không kiêu ngạo không siểm nịnh của nàng càng làm nèn cho sự chua ngoa của bản thân bộc lộ ra!

A... Chịu được?

Người kia cười lạnh đi qua, trong lúc nàng thu dọn hàng hóa đẩy mạnh một cái thùng dưới cùng, hàng hóa phần trên lung lay sắp đổ, ngực Tần Mộc Ngữ cả kinh, đánh mất lên, vẫn còn không kịp lấy tay đỡ lấy, thùng hàng hóa đột nhiên lung lay đổ rơi xuống!

“Àm!” “A!...”

Một tiếng thét đau nhức tới cực điểm, Tần Mộc Ngữ hai tay cầm lấy xe vận tải bên cạnh, xương ngón tay trắng xám, đau mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hàng hóa nặng nề kia chồng chất tầng tầng lớp lớp nện lên trên sống lưng yếu ớt của nàng, theo thân thể mảnh khảnh của nàng chảy cuộn cuộn rơi xuống. (ai da dùng từ @@)

Đó là trọn hơn mười cân hàng hoá.

Người kia cũng cả kinh thụt lùi từng bước, sợ đến mặt mũi trắng bệch, tay phát run mà hỏi thăm: “Này... Ngươi không sao chứ? Tần Mộc Ngữ ngươi không sao chứ!”

Nữ hài tử nhỏ bé và yếu ớt té trên mặt đất, bờ vai hơi hơi rung rung, đã đau đến nỗi nói không ra lời.

Ai cũng không biết khối bị rơi xuống kia rơi trên vai ra làm sao, chỉ là trên cái áo T-shirt thuần màu trắng một khối đỏ thẫm ướt đầm, chậm rãi thấm vào vải mà chảy ra, nàng thấm mồ hôi khuôn mặt nhỏ nhắn càng tái nhợt, miệng không còn chút máu.

Tần Cẩm Lan phát hiện động tĩnh bên này, giẫm lên giày cao gót tháp tháp đi tới. /* Nguyên văn ak ghen ==) */

Người đồng nghiệp bên cạnh một trận hồi hộp khẩn trương, tiến lên ra sức kéo lấy cổ tay Tần Mộc Ngữ, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Này! Ta nói cho ngươi Tần Mộc Ngữ, vừa mới ta chính là đẩy một chút phía dưới hàng hóa, đúng là chính ngươi ở cố định đằng kia, theo ta không quan hệ! Một hồi tỷ tỷ ngươi tới ngươi hay nhất nói là bản thân đem hàng hóa bị rớt! Nếu như ngươi đưa hại ta đánh mất việc làm, ta nhất định dùng tiền tìm người phải giết chết ngươi!”

Hung tợn mà nói xong, đẩy mạnh nàng ngã vào xe vận tải lạnh giá cứng rắn bên cạnh!

“...” Tần Mộc Ngữ than nhẹ một tiếng, khuỷu tay cùng phần trên của cơ thể được đụng phải đau đớn, lông mi nàng rung động, con mắt nhắm lại chậm rãi mở, mới cố nén một hồi kịch liệt đau nhức kia.

“Làm sao vậy? Các ngươi nơi này xảy ra chuyện gì?” Tần Cẩm Lan cao ngạo liếc mắt một cái mở miệng hỏi.

Người kia ấp úng: “Ta không biết, ta giám sát hàng hoá chuyên chở tới... Tần tiểu thư ngươi xem! Thùng hàng này vừa mới ngã xuống nàng, không biết còn có thể dùng hay không, đây chính là giá trị hơn mười vạn đồng đó!”

Tần Cẩm Lan mi mắt chậm rãi nhắm lại.

Liếc mắt nhìn hàng trên mặt đất, nói một câu: “Các người dỡ ra kiểm tra một chút”, đón lấy ánh mắt chậm rãi giờ lên bên cạnh trên người Tần Mộc Ngữ lẳng lẳng đứng thẳng.

Thiếu nữ mảnh khảnh kia, sắc mặt tái nhợt, rướm mồ hôi, một bức dáng điệu suy yếu lãnh đạm

“Vừa vặn ta cũng có chuyện muốn tìm người nói, Tiểu Ngữ người có thời gian không?” Tần Cẩm Lan đi tới trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi.

Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng nâng đầu, mắt trong sáng nhìn chăm chăm nàng: “Ta còn muốn làm việc, tý tý, có việc ở chỗ này nói đi.”

Một câu nói, khiến con mắt Tần Cẩm Lan trong suốt động nhân nổi lên một tia thay đổi. Cười rộ lên, hơi thở yếu ớt mà tới gần thiếu nữ mỹ lệ không tý vết kia, nói khẽ: “Ai cho người tại công ty theo ta thế này lời kéo làm quen?... Tý tý?”

Nàng nhìn chăm chăm con người mắt của nàng, dáng tươi cười như đoá hoa có độc: “Người là ai? Ta là ai? Người thế này không rõ ràng lắm thân phận mình sao?”

Một tia bén nhọn chưa xốt, nhất thời từ trái tim này lên.

Con người mắt Tần Mộc Ngữ trong veo như nước nhìn nữ nhân cao nhả xinh đẹp trước mặt, cảm thụ được cảm giác nhục nhã chưa từng có, hô hấp của nàng đều bị một tia chưa xốt kia tắc nghẽn, ngay cả đầu đón đều không thể che giấu.

Cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch khe khẽ mở ra, ánh mắt nàng yếu ớt, nhẹ giọng nói ra: “Tần tiểu thư. Xin hỏi người có chuyện gì sao?”

Tần Cẩm Lan đứng thẳng lên, dáng tươi cười phai nhạt một chút, nhưng lại sâu kín như cũ: “Ta đích thật là có việc, cái khác ta không hỏi nhiều, ta chỉ hỏi một câu, người gần đây cùng Hạo có qua lại không?”

Trong ánh mắt trong suốt run lên, lông mi Tần Mộc Ngữ buông xuống, không biết làm sao mở miệng đáp, đơn giản chẳng nói câu nào.

Tần Cẩm Lan nhưng không kiên nhẫn có tốt như vậy, tầm mắt hơi hơi băng lãnh, lại như trước cười: “Ta đây hỏi lại trực tiếp một điểm được rồi... Muội muội thân ái, người chẳng lẽ không biết chúng ta cũng nhanh sắp kết hôn sao? Người là làm sao có sắc mặt chẳng biết xấu hổ đi câu dẫn hán chứ? Có lẽ người nghĩ, câu dẫn đàn ông có vợ so với câu dẫn kẻ khác càng kích thích có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Đánh Đã Đủ Chưa?

Tần Mộc Ngữ ngẩng đầu lên, ánh mắt mập mờ càng thêm dữ dội, dừng ở nàng.

“Tý tý...” Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tái nhợt gọi một tiếng, thật không ngờ có một ngày đêm như thế, tý tý Tần Cẩm Lan của nàng lại dùng chuyện độc ác thế này tới hỏi nàng.

“Người già bộ, người có thể tiếp tục già bộ,” Tần Cẩm Lan ngắt lời nàng, cười châm biếm bên trong chứa một tia hung ác, “Nhưng người cho rằng tại nơi này già bộ với ta có ích sao? Ta không phải là nam nhân, nhìn người có vẻ điềm đạm đáng yêu lòng ta thương yêu không nổi, ta chỉ muốn bóp chết người!”

“Tần Mộc Ngữ, bởi vì ta đã nắm giữ sản nghiệp quá nhiều về tay, đem Tần thị đoạt lấy! Cho nên người đổ kị đến phát điên có đúng hay không! Người không có bất luận cái bản lĩnh gì cũng chỉ có một thân dê tiện này đây, đó là lí do mà bán thân cầu vinh, giờ mảnh khoé dụ dỗ trượng phu ta cũng dùng đến có phải không! Nàng vừa nói vừa đem cái túi bên cạnh mở ra, cầm một tấm hình bên trong hung hăng mà nện ở trên mặt nàng!

Góc bức ảnh sắc bén, quét qua khuôn mặt của nàng, lưu lại một vết máu nhỏ bé.

Giữa bức ảnh, Tần Mộc Ngữ tiếp lấy, nhìn chăm chú, bên trong là có người chụp nàng cùng Thượng Quan Hạo, rất nhiều rất nhiều mờ ra, từng địa điểm, từng góc độ, hán ôm nàng hoặc là hôn nàng, hoặc là nắm tay nàng theo trong xe đi tới... Ảnh chụp rõ ràng như thế, giống như chuyện tình tư mật nhất bị bóc móc ra cho nhiều người xem!

Tần Mộc Ngữ cau mày, đối mặt với những nghi ngờ chất vấn này, không có gì mà chống đỡ!

“Người đều cũng đã thấy? Còn có thể nói cái gì!” Tần Cẩm Lan ngăm nhìn nàng, “Tần Mộc Ngữ, người nghĩ rằng ta sau khi được Hạo cưỡng ép sẽ không yêu ta việc này người có cơ hội sao! Ta nói cho người nằm mơ giữa ban ngày!”

Trong lòng gợn sóng cuộn cuộn, Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng nâng mắt lên, đôi mắt nhẵn bóng trong suốt như nước, nhẹ giọng mở miệng nói ra: “Cho dù ngươi có tin hay không, ngươi xem đến đích thật là những sự thực này, nhưng ta hy vọng ngươi rõ ràng nắm được, này đây rốt cuộc đúng là chuyện gì xảy ra...” Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng hơi tái nhợt, trong mắt nhìn xuống một tia thống khổ và yếu đuối kia, “Có lẽ ngươi nên đi hỏi hần một chút, rốt cuộc vẫn là muốn thế nào.”

Tần Cẩm Lan tức giận đến nắm chặt đôi bàn tay!

“Ý tứ của ngươi, là ngươi Tần Mộc Ngữ thanh khiết vô tội, trái lại là trượng phu của ta coi trọng ngươi, đối với ngươi đây đưa không tha có đúng không?” Tần Cẩm Lan nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi thăm.

Tần Mộc Ngữ buông lỏng mi xuống, toàn thân run nhè nhẹ, phần sau lưng người khác nhìn không thấy, áo trắng của nàng đã bị máu tươi ngấm dần, ướt đầm, đau đến không có cảm giác.

“Ngươi đi hỏi hần đi... Ta cũng rất muốn biết...” Cảm xúc ảnh vút trên mặt đất, môi Tần Mộc Ngữ nhợt nhạt khe khẽ nói một tiếng, muốn rời khỏi đây.

“Tần Mộc Ngữ!” Tần Cẩm Lan tức giận thở hồng hộc, đem nàng bất thành linh túm quay lại!

“...” Cánh tay bị nắm giữ, Tần Mộc Ngữ đau phải lao đảo một cái, sắc mặt tái mét, đỡ bên cạnh xe hàng.

“Ta cho tới bây giờ cũng không biết ngươi là người... Tự ngươi bắt đầu từ nước ngoài trở về như vậy, ta che chở ngươi, làm cho ngươi, cái gì cũng không tranh với ngươi! Là ngươi bức người quá đáng! Bây giờ ngươi cứ nhiên lại có thể còn dựa vào một thân nịnh nọt câu dẫn nam nhân ta! Tần Mộc Ngữ, ngươi quả thực không cảm thấy hổ thẹn!”

Một cái tát hung ác tàn bạo đánh qua!

Con mắt Tần Mộc Ngữ chợt lóe lên, dưới tình thế cấp bách lấy một cánh tay ngăn cản, không cho đánh lên mặt nàng, nhưng vẫn như cũ hung hăng thượng trên cánh tay nàng một tiếng vang thanh thúy!

Tiếng vang kia, lại khiến người ta nghe được tan nát cõi lòng.

Tơ mắt mà nhìn thân tỷ tỷ hướng bản thân mình sục hung hăng tát trên mặt một cái, ngực Tần Mộc Ngữ đau nhức nghẹt thở, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao, hơi thở mong manh mà dừng ở nàng, mở miệng nói: “Tỷ tỷ, ta còn sẽ gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ, là bởi vì chúng ta có ruột thịt. Ta cho tới bây giờ cũng không hy vọng xa rời ngươi có thể tin tưởng ta, nhưng ngươi nhất định phải không phân tốt xấu như thế này, cũng không đi hỏi trượng phu chính ngươi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra không?”

Nước mắt nàng trong veo lấp lánh, nàng không cam lòng... Nàng chết cũng không cam!

Về mặt Tần Cẩm Lan nhất thời căng ra lại thêm đỏ, nét mặt biểu tình dữ tợn: “Ngươi còn muốn nói xấu Hạo chủ động câu dẫn ngươi có đúng không! Tần Mộc Ngữ, ngày hôm nay ta nói cho ngươi, hần chỉ yêu ta, chưa hề có yêu người thứ hai! Nhất là giống như ngươi tiện nhân như vậy!”

Nàng nói đột nhiên ngăn cánh tay Tần Mộc Ngữ che ở trước mặt, Tần Mộc Ngữ cũng không tình nguyện, đồng nghiệp bên cạnh đã sớm nhìn ra các nàng giành giật nhau, lúc này về mặt thâm độc xông lên, cầm lấy cổ tay nàng ngăn lại, “Ba!” Một tiếng vang lên, lúc này đây tàn nhẫn chuẩn xác in lên trên mặt nàng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn lệch ra, sợi tóc mềm mại lộn xộn ngổn ngang che lấp ở bên mặt.

Cho dù như vậy, một khối da thịt trắng ngần kia không thể đè nén mà ửng đỏ lên, nóng rát lan ra.

Con thối tha kia nhìn tình cảnh như vậy đặc ý khước miệng kéo lên, thấy rất sáng khoái.

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run nhè nhẹ, gầy dựa nhưng phát hiện sức lực các nàng như trước không buông, nước mắt chứa đầy lúc này mới gợn lên run giọng nói: “Đủ rồi chưa?... Tỷ tỷ, ngươi đủ rồi chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng yếu ớt, suy yếu giống như chạm nhẹ một cái sẽ đổ vỡ, ánh mặt mang theo tia đau lòng cùng nỗi oán hận trong lòng.

Đôi mắt Tần Cẩm Lan lửa giận tiêu tan một ít, tầm mắt nhưng lại như cũ căm hờn.

“Ngươi cho là như vậy là được sao? Nếu như đánh ngươi có thể để cho ngươi rời Hạo xa một chút, ta đánh chết ngươi cũng có thể!” Nàng lớn tiếng nói, trong ánh mắt tràn đầy lãnh ý, “Ta nhắc nhở ngươi, nếu như từ hôm nay trở đi lại làm cho ta xem ngươi cùng Hạo ở cùng một chỗ, ta tuyệt đối không nương tay! Ngươi thật sự đứng con gái cha ta, nhưng ngươi điều không phải là con gái mẹ ta, ngươi bất quá chỉ là một tiểu tiện nhân do ba ba sinh ở bên ngoài, mà ngươi cũng như mẹ ngươi! Đề tiện từ trong bản chất!”

Nói xong nàng đột nhiên đẩy ra, Tần Mộc Ngữ hung hăng đụng vào trên xe hàng! Nàng hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy âm u lạnh lẽo.

“Các ngươi đang làm cái gì?” Một thanh âm lãnh liệt như băng từ phía sau truyền đến.

Nhất thời, toàn bộ kho hàng an tĩnh giống như bị âm thanh kia châm trúng! Cả người Tần Cẩm Lan cứng đờ, trong thanh âm kia quen thuộc làm cho nàng khiếp đảm, toàn thân run rẩy, chắc chắn hần vừa mới thấy được mình vừa giáng thân muội muội một màn bạt tai!

Nàng xoay người, quả nhiên thấy vẻ mặt Thượng Quan Hạo âm trầm, thân ảnh to lớn cao ngất hướng phía bên này đi tới.

Trong nháy mắt, bầu không khí ném lại tới cực điểm!

“Các ngươi ai có thể nói cho ta biết, xảy ra chuyện gì?” Hắc âm u nói ra, tràn đầy nguy hiểm, sắc bén dừng ở thiếu nữ mảnh khảnh yếu ớt bên cạnh xe hàng kia, trên mặt nàng sưng đỏ nóng bỏng in vết năm đầu ngón tay, rõ rệt mà in lên.

Một bên, con tiện nhân kia sợ đến sắc mặt tái nhợt, không nên lời úp úp mở mở nói: “Tổng, tổng tài... Ta không biết xảy ra cái gì, Tần tiểu thư là vừa tới, không biết làm sao phát sinh tranh chấp...”

“Hạo...” Một tiếng té như văn nhuê (nguyên văn bản dịch ak ghen ^^, nó nghĩa là nhỏ bé, êm tai), mang theo ghen ngào truyền đến.

Tầm mắt Thượng Quan Hạo di chuyển, rơi xuống trên người Tần Cẩm Lan, nhãn thần hán lạnh tựa như băng!

Ngực Tần Cẩm Lan dâng lên sóng to gió lớn, trong mấy năm ở cùng Thượng Quan Hạo, hắc chưa hề dùng loại ánh mắt lạnh này nhìn bản thân! Mặt nàng trắng bệch nhưng ánh mắt tâm tình, nước mắt chực trào chua xót, ngẩng đầu run giọng chất vấn: “Hạo, ngươi tới đúng lúc, ngươi nói cho ta biết này đây có đúng hay không? Ngươi sau lưng ta cùng cái nữ nhân này xảy ra quan hệ, chuyện này có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Ngươi Chiếm Không Ít Tiện Nghi Người Ta

Giống như sấm sét giữa trời quang, tin tức này nổ vang trong đầu Thượng Quan Hạo.

Ánh mắt hắc thâm thúy, giống như biển sâu cuộn trào biến hoá, nhìn Tần Cẩm Lan, không biết nàng là làm sao biết chuyện này.

Trên mặt Tần Cẩm Lan cấp tốc ngưng kết bi thương thật lớn, khó tin mà nhìn hắc, như là rất khó tiếp nhận chuyện này. Nàng che miệng, đầu dao động: “Nguyên lai thực sự là... Nàng nói tất cả hoá ra đều là sự thực, ngươi sớm cũng đã phản bội ta!”

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo kịch liệt thay đổi, nhìn đáng ghét nàng đau khổ, ngực cũng một hồi ngọt ngào đau nhức, khuôn mặt tuấn tú có hơi trở nên trắng, muốn hỏi rõ ràng nàng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Ta cùng ngươi đã nói... Ngày hôm nay ta nói qua ngươi ta sẽ đến công ty xem, Tiểu Ngũ làm việc lâu như vậy, nhưng ta không có đến xem qua nàng một cái... Nhưng ta thật không ngờ, ta thực sự không ngờ!” Tần Cẩm Lan bùm ngực, thống khổ tội đĩnh, nắm lên ảnh chụp rơi là tả trên mặt đất, nén nước mắt lên án nói, “Ta còn không nói gì thêm, ta chỉ với thân phận tỷ tỷ đến quan tâm công tác cùng sinh hoạt của nàng, thế nhưng nàng thế này! Nàng cầm những bức ảnh này nói cho ta biết, vị hôn phu ta sớm cũng đã phản bội ta, đối với ngươi lại mê mẩn không mây may biết gì cả! Nàng theo ta khoe khoang! Bởi vì nàng so với ta tuổi còn trẻ, so với ta xinh đẹp, so với ta rất có lực hấp dẫn! Cho nên ngươi trước ngày cưới nửa tháng lựa chọn nàng! Ngươi không nên ta!”

Nàng khàn khàn giọng, nước mắt nóng hổi theo gương mặt rơi xuống.

Nói đến đây, Thượng Quan Hạo rốt cuộc cũng hiểu rõ cuối cùng xảy ra cái gì.

Vừa vặn một cái tát kia, chắc là nàng nghe được tin tức này quá mức kinh hoàng, cũng quá nhạy cảm đau nhức, cho nên mới không khống chế được đánh ra một cái tát kia.... “Cẩm Lan...” Hắc tiến lên một bước, giọng nói lắng xuống gọi tên của nàng.

“Ngươi đừng tới đây!” Chốc lát miệng lớn hít thở, nước mắt giàn giụa, “Ta không muốn thấy ngươi!”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo thị huyết đau lòng, tiến lên đem nàng ôm lấy, cúi đầu nói: “Không phải tin tưởng cái nữ nhân này nói, lại càng không cần tôn trọng tâm... Ta giải thích cho ngươi nghe...”

“Không! Ta không nghe!” Tần Cẩm Lan bùm lỗ tai lui về phía sau, rồi lệ đầy mặt, “Chuyện các ngươi không liên quan gì tới ta, từ hôm nay trở đi ngươi cũng không liên quan gì tới ta, cũng rời ta xa một chút!”

“Cẩm Lan... Cẩm Lan!” Mặt Thượng Quan Hạo bình tĩnh, nhưng vẫn không có thể ngăn cản bóng dáng nàng thương tâm chạy đi!

Bầu không khí kiềm nén, toàn bộ kho hàng đông lại.

Nhân viên bên cạnh nhà kho sợ đến sắc mặt tái nhợt, một hồi kinh tâm động phách, nàng vừa mới thực sự cho rằng tình cảnh đã không cách nào sửa

chừa, nhưng thật không ngờ vị tiểu thư Tần gia này như vậy có thể đổi trắng thay đen, quả thực... Quả thực...

Mà một thân mạnh mẽ kiên cường Thượng Quan Hạo cả người bị lệ khí và âm hiểm che phủ, chuyển mắt nhìn phía Tần Mộc Ngữ bên cạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tái nhợt, bóng dáng mảnh khảnh xem ra yếu ớt không gì sánh được, trên mặt lưu lại chường ấn đỏ bưng, thoát nhìn khổ sở.

Thượng Quan Hạo nắm tay, nhưng tại trong túi quần mạnh mẽ nắm chặt, kéo kẹt rung động.

Hắn lạnh lùng đi qua, cúi đầu dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn nàng: “Là ngươi tố cáo nàng việc này?”

Tần Mộc Ngữ mắt mờ trừng trừng nhìn tròng tròng vừa mới kia, quang mang lóe ra, từ khó có thể tin đến không thể không tiếp nhận, toàn bộ quá trình lòng của nàng một chút biến lạnh, cho đến triệt để không có chút nóng.

Khóe miệng nhợt nhạt dần dất ra một nụ cười, nàng run giọng phun ra hai chữ: “Nực cười..”

Về mặt Thượng Quan Hạo nhanh chóng siết chặt, âm trầm đến đáng sợ.

“Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói các ngươi thật nực cười!” Nàng đánh mắt la to, ánh mắt trong veo rung động, chịu đựng lòng chua xót cùng đau đớn, “Ngươi tin tưởng sao? Ngươi tin tưởng mỗi một chữ của nàng sao? Những bức ảnh này căn bản là không biết từ đâu tới đây, ta căn bản không có gặp qua! Thượng Quan Hạo, ta nói một lần, cũng chỉ nói lúc này đây, đây là nàng đưa cho ta xem, điều không phải ta cầm đến kích động của nàng! Ngươi làm cho rõ ràng!”

Mặt Thượng Quan Hạo tái mét tới cực hạn.

“Tốt... Tần Mộc Ngữ, chúng ta sẽ chứng thực một chút lời nói của ngươi!” Hắn lạnh giọng quát, “Ta muốn nhìn hai tỷ muội các ngươi, rốt cuộc ai so với ai càng có thể giả bộ!”

Hắn thô bạo mà kéo qua cổ tay nàng, đi tới trước mặt nhân viên kho hàng đứng ngoài quan sát.

Hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm cái nhân viên kho hàng kia, Thượng Quan Hạo lạnh giọng hỏi: “Vừa mới xảy ra cái gì thấy rõ không? Ngươi tới nói rõ, rốt cuộc vừa mới là chuyện gì xảy ra!”

Nhân viên kho hàng sắc mặt trắng bệch, sớm cũng đã bị dọa đến tim không ra phương hướng.

“Ta... Ta không rõ ràng lắm...”

“Ngươi lại nói không rõ thì thu dọn cho ta cuốn xéo khỏi Tín Viễn!” Thượng Quan Hạo đáng đáp âm lệ đáng sợ.

Trong bàn tay đầu ngón tay nhỏ bé trở nên trắng, đau nhức không thể kìm nén, trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, trên lưng xé rách đau nhức đã không hề hay biết, chỉ còn lại có máu... Dính lại máu, suýt đem nàng cả lưng đều thấm dẫm...

Nhân viên kho hàng nhìn Tần Mộc Ngữ liếc mắt một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia cay độc, mọi ghen ghét nảy lên trong lòng, ngón tay chỉ nàng nói: “Ta xem rõ ràng, đúng là nàng đem ảnh chụp cho Tần tiểu thư nhìn! Nàng còn nói, tổng tài ngươi thích chính là nàng, điều không phải tỷ tỷ hân, cho dù các ngươi sau này kết hôn nàng cũng muốn cùng nữ nhân khác hưởng chung một cái trượng phu! Tần tiểu thư là bất quá đè nén mới đánh nàng... Loại tiện nhân này, chính là nên được đánh!”

Về mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt mà nghe nhân viên kia giải thích hết mọi thứ này đây, toàn bộ sinh lực đã bị phá hủy đến yếu đuối không gì sánh được.

“Ngươi nói dối...” Mũi nàng trắng bệch, nhắm xông lên, “Ngươi vì cái gì muốn nói dối! Ta không có làm điều gì có lỗi với ngươi, ta chưa hề!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo u ám, chờ cuối cùng đã biết sự tình đích xác, một tay lấy Tần Mộc Ngữ hung hăng ôm lấy, từ phía sau cưỡng chế trói buộc vào trong ngực, tùy ý nàng làm sao kêu gào cũng không buông tay!

“Quả nhiên là như thế này... Đúng không?” Hắn âm ngoan bên tai nàng nói, “Tần Mộc Ngữ, ta ngay từ đầu sẽ không có nhìn lầm ngươi! Cái gì làm ra vẻ thanh thuần, cái gì lạt mềm buộc chặt... Đều là vì làm cho ta đối với ngươi mê muội sau đó dùng để làm cho Cần Lan nhục nhã có đúng hay không? Hảo tâm kế!”

/* Hảo đàn độn, vậy mà cũng đc làm main... ta khó đỡ */

“...” Vết thương phần lưng bị kéo ra, rất nhanh, Tần Mộc Ngữ đau một tia huyết sắc cũng không có, hơi thở mong manh mà cần môi, nước mắt nóng bỏng theo hai má rơi xuống, “Ta không có... Ta cái gì cũng không có làm... Điều không phải ta...”

Hết thấy cường ngạnh, tất cả giải thích, đều kịch liệt bị phá tan trước ý chí người mất, bị hung hăng đánh vỡ...

“Tần Mộc Ngữ, ngươi lần này thực sự chọc tới ta... Dù cho bóp chết ngươi đều không quá phận!” Thượng Quan Hạo bên tai nàng mà nói, đôi mắt đỏ tươi, hận không thể đem bộ dạng trong lòng bầm thây vụn đoạn!

“...” Nàng đã nửa lời cũng không thể nói ra, trên trán mồ hôi ướt nhẹp, ngửa đầu, tại trong lòng ngực hấn xụi lơ xuống.

“Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ!” Thượng Quan Hạo nhíu mày, bỗng nhiên thu lấy thân thể nàng đang lướt xuống!

Nhìn kỹ kiểm tra, mới nhìn đến toàn bộ sống lưng nàng đều là tiên huyết đỏ tươi, lây dính vào áo somi hấn, làm tăng thêm vẻ nhợt nhạt trên khuôn mặt của nàng, không có chút máu!

“Chết tiết... Ngươi cái nữ nhân này rốt cuộc làm thế nào!” Thượng Quan Hạo bạo rống một tiếng! Trong lòng lo lắng, khiếp sợ, căm phẫn, đan vào cùng một chỗ! Rất nhanh nắm tay, nhưng căn bản là không có phóng ra cửa!

“Đều không phải ta... Đừng đem tất cả nước bắn đều dội vào ta... Đừng...” Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tràn đầy chương án đỏ tươi lệch ra qua, nén nước mắt nghẹn ngào lắm lắm, ngón tay buông xuống nắm chặt áo somi hấn bị máu tươi làm cho ướt nhẹp.

Thượng Quan Hạo tâm tư rối loạn, đem nàng nhu nhược mềm yếu ôm lấy, cảm thụ được nàng yếu ớt gần như cơ thể không có trọng lượng, gằm nhẹ với nhân viên kho hàng bên cạnh nói: “Thu dọn toàn bộ cho tốt... Chuyện nơi này không được nói cho bất luận kẻ nào, nghe được chưa?”

Hắn nghiêm khắc âm thanh gào lên, nhân viên kho hàng sững sờ, vội vàng gật đầu.

Thượng Quan Hạo ôm lấy Tần Mộc Ngữ đi ra trên xe mình, vốn định đem nàng đặt ở phía sau, rồi lại lo lắng, đành phải tiếp tục ôm nàng, khiến nửa trên người nàng yếu ớt ghé vào ngực hắn, cố gắng hết sức không để phần lưng một mảng lớn đầm đìa tiên huyết kia. “Chết tiết... Ngươi đến tột cùng ở đâu lại chảy nhiều máu như vậy!” Sắc mặt hắn tái mét gằm nhẹ, cấp tốc khởi động xe, nắm tay lái nhanh chóng rời khỏi, hướng bệnh viện đi tới.

Nàng vẫn còn vào trong ngực than nhẹ đau đến toàn thân phát run, tim Thượng Quan Hạo bị tiếng của nàng giầy vò bắt đầu đau buốt, trong đôi mắt một mảnh sốt ruột thiêu đốt, cúi đầu dán trên trán nàng nghiêng răng nói: “Ngươi tốt nhất đừng tỉnh lại... Bằng không, ta sợ ta sẽ tự tay giết ngươi!”

Xe kịch liệt mà ngoặt qua khúc cua, nhanh như chớp lao đi.

Trong bệnh viện, bác sĩ và y tá lui tới.

“Nàng ra làm sao?” Thanh âm Thượng Quan Hạo trầm xuống, vừa hỏi bác sĩ đi tới.

Bác sĩ nhíu mi lại, khẩu trang mở ra một nửa, nhanh chóng viết trên giấy mấy chữ: “Hắn là công cụ sắc bén hoặc là vật nặng đánh lên mới làm cho bị thương, nàng mỏng manh, cho nên mới bị thương nặng như vậy.... Ngươi là người nhà nàng sao? Hay là bạn trai?”

Thượng Quan Hạo hơi nhíu mày: “Cái gì?”

“Đừng vậy ngươi tranh thủ thời gian theo ta đi vào!” Bác sĩ đem trang giấy xé rách đưa cho y tá, “Đi đem những thuốc này cầm lại đây,” Tiếp tục nói với Thượng Quan Hạo, “Nhanh lên một chút, khoa chúng ta hôm nay nhân viên thiếu, muốn người giúp ta!”

Bác sĩ nói thì vén rèm lên tiến vào.

Thượng Quan Hạo còn đang do dự, âm thanh bác sĩ lại lần nữa vang lên: “Ngươi vào đây nhanh lên một chút!”

Hắn dừng một chút, bóng dáng cao ngất đi hướng vào trong.

Hình dáng nhu nhược mềm yếu kia nằm sấp trên giường bệnh, máu trên chiếc áo cắt bỏ non phân nửa, vết thương quả nhiên rách rất nhiều, máu thịt mờ nhạt lẫn lộn. Thượng Quan Hạo nhíu mi lại chưa buông ra, dựa theo chỉ thị bác sĩ, đem toàn bộ thương tích phần lưng nàng mở ra, ngay cả nội y nàng.

Thân thể mỏng manh kia hiện rõ trong mắt hắn, so với trong tưởng tượng hắn còn muốn nhỏ nhắn xinh xắn yếu đuối mỏng manh.

... Nàng đến cùng làm sao?

“Tới, giúp ta một chút.” Bác sĩ xử lý hết vết thương, dùng băng vải cuốn lấy, để Thượng Quan Hạo hỗ trợ cầm nửa người trên nâng lên, vải băng từ trước ngực quấn qua.

Tầm mắt Thượng Quan Hạo lóe ra một cái, bàn tay đưa ra, va chạm vào da thịt mềm mỏng mát lạnh, có một loại cảm giác kỳ lạ.

Bác sĩ hồ nghi mà ngừng đầu: “Quên hỏi ngươi, rốt cuộc có đúng là nữ nhân của ngươi? Hai người các ngươi có hay không phát triển đến loại tình trạng này? Nếu như không đúng ta đây sai lầm có thể to lắm, người ta một nữ hài tử yên lành, ngươi chiếm không ít tiện nghi người ta.”

Một câu nói này, khiến Thượng Quan Hạo buộc chặt lửa giận trong tâm, cuối cùng chậm rãi thả lỏng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Cho Người Một Cơ Hội Giải Thích.

Ánh mắt nham hiểm dần dần hòa dịu, tay giữ phần trên của cơ thể nàng, thấp giọng nói: “Yên tâm. . . Từng phần trên người của nàng ta đều đã xem qua.”

Bác sĩ lúc này mới yên tâm tiếp tục, vừa quán băng vừa nói: “Vậy người phải hảo hảo chiếu cố bạn gái người mới được, làm sao để nàng gặp phải chuyện bất trắc này? Được rồi, nàng làm việc gì? Làm sao một nữ hải tử lao đi dính dáng đến chỗ sinh sống vừa bẩn vừa mệt? Ta còn tưởng rằng là đưa từ công trường đến đây chứ...”

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo sâu xa hiện lên một ít lưu quang, môi mỏng nhếch lên, không nói nữa.

Hắn đối với nàng, thực sự có tàn nhẫn như vậy, có đúng không?

“Thuốc phải bôi qua nhiều ngày, mỗi ngày phải thay băng, buổi tối duy trì tư thế này đi ngủ,” Bác sĩ dặn dò, đem thuốc đưa cho hắn, khẽ hít một hơi nói, “Người phải giúp nàng thay thuốc, chính là nàng với không tới, còn có... Mấy ngày nay không nên mặc áo trong, lại càng không yêu cầu đi vận động dữ dội, hiểu chưa?”

Bác sĩ kia có kinh nghiệm thành thực mang theo vài phần chăm sóc dạy bảo, làm cho khí sắc Thượng Quan Hạo lạnh lùng nghiêm nghị từ từ hòa tan.

“Hiểu.” Lòng mi hắn buông xuống, ẩn giấu ở khóe miệng kia hiện ra một tia mỉm cười.

“Àn, vậy là tốt rồi, ta đi ra ngoài xem nàng đi.”

Phòng nghỉ bình thường, bên cạnh là bàn làm việc bác sĩ, chỉ ngăn cách bởi một mảnh rèm kéo màu trắng, bên trong là một cái giường bệnh ngắn ngủi, Thượng Quan Hạo đứng ở cái bóng đáng mê man trên giường bệnh kia, chậm rãi đi qua, hai tay chống đỡ ở hai bên hông nàng.

Về mặt ngũ tạng lạnh kia, giống như trẻ con.

Lòng mi nàng thật dài vênh lên, đem đôi mắt trong veo giấu đi, dường như cảm giác được một chút đau buốt, nàng nhủ mảy cuộn mình một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tay rõ ràng kia nổi bật.

Thượng Quan Hạo chia tay, khe khẽ vỗ về khuôn mặt bị đánh của nàng, quả là có chút sung đỏ.

Hắn có hơi nhủ mảy, còn muốn nghĩ đến cảnh tượng ngay lúc đó.

.... Nàng lẽ nào thực sự có cảm qua những bức ảnh kia kích động Cần Lan? Cho nên Cần Lan mới đau lòng mà cho nàng một cái tát?

Nếu như không là như thế này, thì còn có thể là thế nào?

“Tĩnh lại. . . Tĩnh lại ta cho người một cơ hội giải thích...” Hắn cúi đầu bên tai nàng nói ra, giọng nói từ chỗ sâu nhất lồng ngực truyền đến, “Dùng phương thức của người làm cho ta tin tưởng người là người vô tội.... Tàn Mộc Ngừ, ta xem trên nữ nhân, chó nên có mưu tính và thủ đoạn độc địa như vậy, người hiểu không?”

Tiếng nói ở đáy lòng hắn vang lên, hắn lần đầu tiên thấy hình ảnh của nàng, mới là Tàn Mộc Ngừ chân thực nhất.

Điểm này, hắn mới là tin tưởng nhất.

***

Một chiếc xe thể thao đứng ở ngoài cửa bệnh viện.

“Ngự, chúng ta không phải nói đi hóng mát sao? Tối nay làm cái gì hả?” Dáng người mỹ nữ nóng bỏng bên cạnh quần quít lấy cánh tay hắn không vừa lòng mà hỏi.

Ngự Phong Trì tựa ở trên ghế, lật qua điện thoại di động, nhìn số hiệu phòng bệnh kia truyền tới, suy nghĩ một lúc lâu.

“Tối nay xem tiểu tình nhân ta, người có ý định gặp?” Hắn cười nhạt, ôm lấy cái cổ của nàng tay bóp một cái quai hàm của nàng.

Mỹ nữ yêu kiều rên rỉ một tiếng, ngã vào trong lòng ngực hắn: “Ngự người thật là xấu...”

Hắn nhìn trước cửa sổ kia, đột nhiên thấy trước rèm cửa sổ bị giật lại, trái tim thất chặt, vỗ vỗ bờ vai mỹ nữ bên người thân nhiên nói: “Ngồi dậy, tặng người quay về.”

Mỹ nữ kia cả kinh: “Đối với người còn không có chơi đùa đủ hả, Ngự người nói đêm nay sẽ mang ta quay về nhà người, người làm sao có thể nói không

tính toán gì hết...” Nàng muốn khóc, đôi gò bồng đảo đầy đà dồn lên trên nách hần, lê chậm chậm trên thân thể hần.

Ngự Phong Trì phì cười.

“Ta nói mang người đến nhà của ta?”

“Đúng, chính miệng người nói...” Mỹ nữ lại dựa vào gáy hần nghẹn ngào nũng nịu.

Ngự Phong Trì cười đến càng lớn hơn, hồi lâu gật đầu: “Hay là, lúc đó ta nhận sai người,” Nói xong chạm chạm khuôn mặt trang điểm dày đậm của nàng, “Ngồi dậy, đừng làm cho ta nói lần thứ hai, hoặc là người muốn tự mình từ nơi này đánh xe quay về, ta cũng không ý kiến.”

“Người...” Mỹ nhân kia nhất thời tức giận đến ứa nước mắt, “Ngự, người vì cái gì mỗi lần đều như vậy? Ta không quay về, ta biết nếu như ta quay về người sẽ không bao giờ tìm đến ta nữa, toàn bộ nữ nhân của người đều là như vậy, ta không đi!”

Ngự Phong Trì nheo mắt lại, kể tục cười: “Vậy người có biết hay không quy luật người chơi đùa, kết quả như thế nào?”

Mỹ nữ sợ đến sắc mặt trắng nhợt, nhưng lại như trước đưng phải lá gan không nhỏ: “Ta mặc kệ, ta chính là không đi...” Nói xong lại điềm điềm đáng yêu mà ôm lấy cánh tay hần, “Ngự, chẳng lẽ là đáng người ta không tốt sao? Người nhanh như vậy tự thì không thích ta, ta phải biết lý do tại sao chứ?”

Trên mặt Ngự Phong Trì hiện ra một tia nực cười. Thích? Hần có nói qua thích cái nữ nhân này sao?

Đến tận bây giờ nữ hài tử làm cho hần nói qua duy nhất một lần thích... Còn chưa tới tay đâu.

“Tốt, hiếm thấy người cố chấp như vậy,” Ngự Phong Trì tiện tay nhấp điện thoại di động một dãy số, cười nhạt bao phủ bên tai, “Qua đây giúp ta xử lý một người bệnh thần kinh... Đúng, mới từ bệnh viện chạy đến, tinh thần thất thường, hơn nữa... Mặt mũi khá đáng ghét, các người tốt nhất nhanh một chút.”

Mỹ nhân nghe xong điện thoại, liền tức giận đến mũi cũng lệch qua.

“Ngự Phong Trì... Ngự Phong Trì người!” Tay nàng nắm cổ áo nam nhân này, hận không thể đem cái nam nhân này băm vằm ra nhiều mảnh!

Cuối cùng, mấy người mặc áo khoác dài trắng dáng dấp như bác sĩ đem vị mỹ nữ kia từ trong xe kéo ra, không đếm xỉa đến nàng giẫy đành đạch cùng thét chói tai, chính là đem nàng dùng băng gạc trói lại, buộc tới mặt trên cáng cứu thương, đẩy lên xe cứu thương đi tới bệnh viện tâm thần.

Ngự Phong Trì ở trong xe nhàn nhạt cười, vừa lòng thỏa ý.

Xung quanh cuối cùng cũng an tĩnh, ánh mắt hần lại lần nữa nhìn phía trước cửa sổ kia, rèm cửa sổ còn không có kéo lên.

Mộc Tiểu Ngừ... Ta đến xem người.

***

Trong buồng bệnh yên tĩnh.

“Cái gì? Hàng hóa đồ lên gây bị thương?” Tiểu y tá găm trái táo cùng nàng nói chuyện phiếm, “Ta van người người làm gì lại đi làm cái loại công việc này hả, điều kiện người loại này tìm cái gì mà không được? Cho dù đi làm phục vụ cũng so với nhân viên kho hàng còn tốt hơn chán!”

Thiếu nữ mềm yếu ghé vào trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn dán khăn trải giường, con mắt trong veo một mảnh cô đơn.

“Ta cũng không rõ ràng lắm...” Nàng lộ ra một tia tươi cười nhợt nhạt, “Nhất định số ta không tốt... Mệnh ta bất hảo.”

“A, hừ” Tiểu y tá tiếp tục vừa gặm quả táo vừa giảng giải khuyên bảo nàng, “Ta nói cho người, người xinh đẹp thế này, tùy tiện kề cận một người giàu có thì tốt rồi, còn làm cái gì? Người không thấy được bây giờ rất nhiều sinh viên đều bắt đầu lấy việc này kiếm sống sao? Các nàng còn không có xinh đẹp như người! Ai, nhưng mà ta hôm nay thấy bạn trai người... Hảo soái ca a!”

Tần Mộc Ngừ ngẩn ra, trong đôi mắt trong suốt lóe ra một tia nghi hoặc.

“Chính là người mặc âu phục, ta lần đầu tiên thấy nam nhân mặc âu phục có loại đẹp trai như vậy!”

Tần Mộc Ngừ đã biết nàng đang nói người nào.

Trong đôi mắt nét cô đơn càng tăng thêm một tầng, ngón tay nàng xanh xao nắm chặt khăn trải giường trầm thấp nói: “Hần không phải bạn trai ta.”

“Hần đương nhiên không phải...” Âm thanh Ngự Phong Trì kiêu ngạo vang lên, tiểu y phụ họa, “Bởi vì chính là... Ở chỗ này.”

Hai người trên giường bệnh đánh mắt sang, cũng thấy được cái nam tử khí thế tuấn mỹ kia bất thành linh xuất hiện ở cửa.

Hần dáng tươi cười rực rỡ, lộ ra mùi vị bướng bỉnh bất tuân.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ta Hứa Hẹn, Vĩnh Viễn Giữ Lời

Khó mà lý giải trong lúc đó bọn họ rối loạn, tiểu y tá vội vàng đứng dậy: “Tần Mộc Ngữ là tôi thăm người sao? Ta đây không quấy rầy các người a, ta đi...” Nhìn vài lần soái ka ka, nàng cười trộm chạy ra ngoài.

Trong phòng bệnh, khôi phục lại an tĩnh.

Tần Mộc Ngữ thấy bóng dáng hần, có một chút kinh ngạc, trên mặt yếu ớt còn không có rời đi, lông mi dài buông xuống, nàng lẳng lẳng nằm, chẳng nói câu nào.

Nếu như hần chỉ là đến xem nàng có bao nhiêu thâm, như vậy bây giờ cũng có thể thấy được.

Trong mắt Ngự Phong Trì hiện lên một tia bi thương, cười đi qua, chậm rãi ngồi xuống, mở lời nói ra: “Không thích ta?”

Nàng chậm rãi giương mắt lên, mở miệng nói: “Còn có năm phút, thời gian thăm sẽ qua.”

Dáng tươi cười Ngự Phong Trì cứng ngắc tại khóe miệng.

Nàng không hỏi hần vì sao gặp ở chỗ này, lại càng không hỏi hần là làm sao mà biết được, chỉ nói một câu, cũng đã rõ ràng đối với hần hạ lệnh trực khách.

“Mộc Tiểu Ngữ...” Hần bật cười, có chút hui quanh, ngón tay khe khẽ lướt qua trên trán nàng, “Ta trước đây làm sao không phát hiện người như vậy yêu ghét rõ ràng, ngay cả chán ghét mọi người cũng phải trực tiếp nói thẳng như thế.”

Tần Mộc Ngữ không quá quen để hần đụng vào, khuôn mặt nhỏ nhắn khe khẽ di chuyển, nhưng tránh không thoát ngón tay lạnh lạnh của hần.

Tay Ngự Phong Trì dừng một chút, nhìn thật sâu vào người ấy, mắt dần dần trở nên âm trầm “Nhưng Mộc Ngữ, người chẳng lẽ không hiểu được, có nhiều người như vậy làm thương tổn người, chỉ có ta chưa từng, người có thể chán ghét tất cả bọn họ... Nhưng đừng chán ghét ta, có được hay không?”

Giọng nói hần lẳng xuống, như là chứng minh cho nàng thấy.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ một hồi suy yếu, con mắt trong veo có một ít ngăn ngại, nhẹ giọng nói ra: “Ta biết... Người nói ta đều biết, nhưng mà cố gắng đừng được không?”

Ta thích và ghét, cố tình giả mạo sao?

Những người xúc phạm ta kia, cho dù ta hận, oán, cũng không có cách nào lay động bọn họ nửa phần.

Năng lực của nàng, nhỏ như vậy, cũng yếu ớt như vậy.

Ngự Phong Trì nghe tiếng nói nàng nhỏ bé, nhíu mày, trong lòng đau thương. Hần nắm chặt tay nàng đặt ở giường, cơ hồ muốn đem nàng ôm vào trong ngực. Nhưng Tần Mộc Ngữ nhìn ra ý đồ hần, khuôn mặt nhỏ nhắn tức khắc lại thêm trắng bạch, cảnh cáo nói: “Ngự Phong Trì, người đừng đụng đến ta, rất đau.”

Ngự Phong Trì nhắm mi lại.

Trong lòng luyến tiếc thương yêu không cách nào phóng thích, hần không thể làm gì khác hơn là đành phải quỳ một gối xuống bên giường nàng, đem nàng nằm xuống.

“Người làm sao bị thương?”

Nàng lắc đầu, trong ánh mắt có một tia uể oải mệt mỏi: “Ngoài ý muốn.”

Ngự Phong Trì càng nghe càng buồn bực. Hần nắm chặt tay, cơ thể đè xuống, cúi đầu nói: “Không bằng người đi theo ta, ân? Tần Mộc Ngữ người đi theo ta, ta cam đoan sẽ cảm mạng của ta đến bảo hộ người, người khác đừng làm tổn thương người, ai dám đối với người nói một câu tàn nhẫn, ta sẽ làm

cho khuôn mặt hắn trở nên khó coi!... Như vậy được không?”

Hắn nghiêng răng nói nửa câu đầu, một câu sau cùng lại không có ngọn nguồn, khàn giọng mà cầu xin ý kiến của nàng.

Tần Mộc Ngữ nở nụ cười thoáng cái, có chút buồn rầu: “Bởi vì bây giờ ta cơ khổ bất lực, chỉ có thể tìm người, có đúng không?”

Nàng nhớ kỹ, hắn lần trước nói, chính là ý tứ như vậy.

“Tần Mộc Ngữ!” Ngự Phong Trì nghiêng răng lắm nhảm.

Hắn nắm chặt tay, hồi hận lần trước bản thân nói nảy sinh ra vấn đề với nàng, đúng là bằng mọi cách suy xét, vẫn bị nàng cự tuyệt khiến cho chịu không được. Trong đôi mắt hắn có một tia đau đớn, cười khổ hỏi: “Vì sao không tiếp thụ ta? Người đừng nói cho ta, người đến bây giờ vẫn thích tên hôn đản Thượng Quan Hạo.”

Nhắc tới cái tên kia, trong mắt Tần Mộc Ngữ hiện lên một ít đau nhức, cơ thể run nhẹ nhẹ.

Sao có thể duy trì. Mắt từ trên mặt hắn dời đi, nàng nói ra, âm thanh như nước trong êm tai dễ nghe: “Ta không có.”

“Không có vì sao không tiếp thụ?” Ngự Phong Trì cười gằn, “Người đừng cho là ta không biết, tên kia vì làm nhục nhà ngươi, cho người đến trong công ty đi làm! Người nói cho ta biết, hắn còn đối với người đã làm cái gì?”

Tần Mộc Ngữ cắn môi: “Còn có hai phút thăm hỏi, người cần phải đi.”

“Tần Mộc Ngữ!” Ngự Phong Trì tức giận thở gấp, “Ta hỏi người còn có hay không có chuyện quá phận?”

Lông mi nàng đang run, trong mắt thống khổ, che lấp tai: “Không có, không có! Ngự Phong Trì người có thể đừng bức ta nữa được không! Ta thừa nhận ta không thích hắn, ta tuyệt không thích được chưa? Nhưng chẳng lẽ bởi vì chuyện này ta sẽ thích người sao! Ta mệt mỏi quá, ta mệt mỏi, người đừng náo loạn nữa có được không!”

Bức bách thật chặt, nàng đã chịu không nổi.

Ngự Phong Trì thấy vậy lại càng tức giận.

Nắm tay hắn giữ chặt trên cái gối nàng hồi lâu mới cắn răng buông ra, đưa tay nhẹ nhàng theo sợi tóc mềm mại nàng, mở miệng: “Được... Được ta không hỏi, ta sau này không bao giờ bức nữa người nói... Người cũng không kích động, được không?”

Cái tiểu nữ nhân này, hắn quả thực là giữ nàng một chút biện pháp cũng không có.

Ánh mắt chậm rãi chuyển dời đến trên khăn trải giường phong phanh của nàng.

“Người là bị thương ở đâu?” Hắn phát hiện bờ vai nàng đúng là lộ ra, sợi tóc đen cùng khăn trải giường trắng toát vương vãi.

Hô hấp Tần Mộc Ngữ căng thẳng, cắn môi: “Không việc gì.”

Ngự Phong Trì cau mày: “Rốt cuộc chỗ nào?”

“Không phải chuyện của người, người không nên nhìn!” Nàng nhắc nhở.

Ngự Phong Trì từng ra nhìn nàng, một lúc lâu, lập tức khoe miệng nhếch ra một nụ cười, mang theo một tia tà khí.

“Hình như bây giờ người là nằm úp không được đi chuyển... Có đúng không? Ta thật muốn nhìn một cái...”

Tần Mộc Ngữ khản trương ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ra: “Ngự Phong Trì người đừng động.”

Ngự Phong Trì không để ý tới phản kháng của nàng, đưa tay thân thủ xốc khăn trải giường lên, ánh mắt hắn mơ mơ màng màng, mới vừa xốc lên một cái chớp mắt kia, không nghĩ tới nàng vậy mà không quan tâm vết thương, phía sau đột nhiên kéo khăn trải giường che đầy bản thân, đau than nhẹ một tiếng, bờ vai đều cũng cuộn mình ngồi dậy!

“Đừng nhìn... Ngự Phong Trì không cho người nhìn!” Tần Mộc Ngữ đau đến khuôn mặt tái nhợt xanh xao, lại lần nữa nhắc nhở.

Sắc mặt Ngự Phong Trì liền thay đổi.

Hắn thấp giọng một tiếng, nhanh chóng buông khăn trải giường ra, không biết làm sao, vội vàng nói: “Được rồi được rồi, ta không động, ta bất động được chưa? Người cũng không phải lộn xộn, ta biết người đau!”

Hắn thở gấp, quả thực tiểu nữ nhân trước mắt một chút biện pháp cũng không có!

Trên trán Tần Mộc Ngữ chảy ra một chút mồ hôi, mệt mỏi tựa ở trên giường, tay như trước cầm lấy khăn trải giường... Có trời mới biết, toàn bộ thân

trên nàg ngoài trừ băng vải quấn lấy ở ngoài, cái gì cũng không có mặc!

Quạt khí của nàg, sinh sôi bức lui một đại nam nhân Ngự Phong Trì thế này.

Trong phòng bệnh đèn còn chưa có bật lên, ánh trắng chiếu sáng tiến vào, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn nàg thê mỹ vô cùng. Ngự Phong Trì thấy mê muội, tới gần nàg, mở miệng nói: “Tần Mộc Ngử, ta nói lại lần nữa, ta nói thật, nếu như một ngày thay đổi chủ kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta...” Cầm mấy sợi tóc trên trán nàg lên, hần khe khẽ hôn lên, “Ta hứa hẹn với ngươi vĩnh viễn giữ lời.”

Cánh cửa “Két” một tiếng vang lên, chậm rãi được đẩy ra.

Một thân Thượng Quan Hạo kiên cường mà đi vào, con ngươi mắt sâu xa bao phủ một đôi nam nữ quấn quýt si mê ở bên giường kia.

Tần Mộc Ngử chỉ nhìn hần một cái thì cơ thể cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nhợt nhạt.

Con mắt nàg trong veo bên trong sợ hãi cùng oán giận, sợi tóc đen tản ra tron bóng trên vai, xoè ra trên cơ thể giống như thiên nga mỹ lệ xinh đẹp, trong veo, trêu ghẹo thương yêu.

Chỉ là bóng dáng người bên người nàg ngồi không kia, thật sự là rất chướng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 094

Ngự Phong Trì cũng cảm thụ được ánh mắt của nàg, quay đầu nhìn lại.

Cái nam nhân kia bóng dáng cao ngất xuất hiện tại trong phòng bệnh, đích xác có một loại không khí lạnh lẽo và nguy hiểm tràn ngập. Xung quanh áp lực chậm rãi đè nén xuống, Thượng Quan Hạo đi chậm chậm đi vào, ánh mắt chỉ dừng ở hình dáng nhỏ bé và yếu ớt trên giường kia.

“Không đau có đúng không?” Hần xa xôi hỏi một câu, cúi người giữ bên hông nàg, tầm nhìn lạnh lùng, “Bắt đầu có sinh lực làm nô bộc liếc mắt đưa tình, ta thật đúng là đánh giá thấp khả năng phục hồi của ngươi.”

“...” Một câu nói khiến khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngử nhợt nhạt một chút, đôi mắt trong suốt tràn đầy oán hận đến nghẹn lời.

Ngự Phong Trì đứng dậy, sắc mặt xanh xám xiết chặt nắm tay, lạnh lùng hỏi: “Là ngươi làm?”

Thấy Thượng Quan Hạo không mấy may biến sắc, Ngự Phong Trì hỏi lại một lần nữa: “Vết thương trên người nàg, có phải là ngươi làm?”

Tầm mắt Thượng Quan Hạo sâu xa nhìn ở khuôn mặt Tần Mộc Ngử, đưa tay chạm đến sợi tóc mềm mại rơi là tả trên lưng, bàn tay cố ý tình cò xoa nhẹ trên vải băng vết thương của nàg: “Nữ nhân ta, ta muốn làm sao thì làm, Ngự thiếu gia, ngươi có ý kiến sao?”

Ngự Phong Trì nhất thời bị chọc giận.

“Nữ nhân của ngươi?... Cái gì gọi là nữ nhân của ngươi? Thượng Quan Hạo, ngươi tốt nhất nói rõ cho ta.”

Khóe miệng Thượng Quan Hạo để lộ ra một nụ cười chế nhạo: “Ngươi coi như là tay già đòi rong ruổi tình trường sao? Những lời này nghe cũng không hiểu?” Hần ưu nhã đứng dậy, ánh mắt băng lãnh đảo qua mặt Ngự Phong Trì, “Quả là không rèn luyện qua, vẫn còn là một tiểu mao đầu chỉ biết làm bừa ầu tả sôi nổi...”

Châm biếm vô cùng, khiến khuôn mặt Ngự Phong Trì nhanh chóng đỏ lên.

Hần đi qua nắm lấy áo Thượng Quan Hạo, gắt gao nói: “Ngươi nói rõ cho ta, ngươi rốt cuộc đối với Tiểu Ngử là như thế nào!”

Con ngươi mắt Thượng Quan Hạo có hơi nheo lại.

“Tiểu Ngử...” Hần tĩnh mịch nguy hiểm suy nghĩ, “Nguyên lai hần là gọi ngươi thế này...”

“Thượng Quan Hạo!” Tần Mộc Ngử gấp giọng kêu, “Hần là bằng hữu ta ngươi không được đánh hần!”

“Bằng hữu của ngươi chớ nên xuất hiện tại trong phòng bệnh ngươi ở đây... Hần biết điều chút nên hiểu rõ nữ nhân nào là có khả năng chạm vào, nữ nhân nào là hần ngay cả tư cách hy vọng có được cũng không có.” Thượng Quan Hạo mang theo giọng nói dần dần trở nên âm trầm.

“Thượng Quan Hạo, người chó nên khinh người quá đáng!” Đôi mắt Ngự Phong Trì hiện lên một tia đỏ tươi, nắm tay siết chặt.

Bầu không khí đột nhiên thắt chặt, phảng phất như dây đàn trong nháy mắt sẽ đứt.

Khí sắc Thượng Quan Hạo lãnh đạm, mở miệng nói: “Ngự hân chung quy vẫn là đối với người nữ nhi Tần gia cảm thấy hứng thú, có đúng không? Ta nghĩ hẳn biết sau này sẽ bị tức chết, nhiều như nữ nhân gia cảnh hậu đãi vậy không chọn hết lần này tới lần khác muốn chọn một người gia cảnh sa sút thứ phẩm...”

“Bịch!” một tiếng vang lên, nắm đấm Ngự Phong Trì đã hung hăng đánh qua.

Mà Thượng Quan Hạo sớm đã đoán trước động tác hấn, bàn tay nắm lấy nắm đấm của hấn, khuôn mặt tuấn tú kéo căng, gắt gao ngăn lại.

Hai người căng thẳng, bộ phận giao thủ bởi vì dùng sức thái quá mà kịch liệt run rẩy.

Tần Mộc Ngữ sợ đến tái nhợt, nắm lên khăn trải giường muốn đứng dậy ngăn lại, nhưng vết thương trên lưng đau nhức, phải run lên, than nhẹ một tiếng chống được đầu giường, thân thể yếu ớt có hơi run rẩy.

Về mặt Thượng Quan Hạo buồn bã ánh mắt che phủ nàng.

“Thượng Quan Hạo, Ngự Phong Trì ta lựa chọn cái dạng nữ nhân gì không cần người lo! Người nói cho ta người rốt cuộc có đúng là người đối với nàng đã làm cái gì phải không? Người hủy hoại nàng có đúng hay không!” Ngự Phong Trì thở gấp, giống như hùng sư bị làm tức giận.

Thượng Quan Hạo dừng một chút, bỗng nhiên dùng sức buông hấn ra, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, chậm rãi đưa tay sửa sang lại áo mình một chút.

“Ta tạm thời cho người một cơ hội cuối cùng đến gần nàng, nếu có lần tiếp theo, ta sẽ trực tiếp đem mũi nhọn chống lại Ngự gia... Người cũng vừa có thể tự nghiệm thấy một cái, được Tín Viễn thế chỗ Tần thị, thực lực như thế nào.”

“Người...” Ngự Phong Trì nghẹn giọng, mặt đỏ lên, không nghĩ tới người này vậy mà mang Ngự gia ra lợi dụng điểm yếu uy hiếp hấn!

Nói xong, hấn không nhìn cái tiểu mao đầu từ này nữa, mà là đi qua, diu thân thể mảnh khảnh Tần Mộc Ngữ kéo vào, ôm lấy nửa thân người nàng, để nàng ghé vào trên vai rộng rãi bản thân mình, lại đem nàng nghiêng người kéo xuống.

“Về phần vấn đề người vừa hỏi, ta không ngại trả lời người...” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói, nhìn vào mắt nàng một chút thì vị quần quýt si mê, “Ta quả là đã muốn nàng...”

“Thượng Quan Hạo!” Tần Mộc Ngữ bị kích động sâu sắc, trong mắt lóe ra một tầng hơi nước mỏng, nhìn về phía hấn kháng nghị.

Nàng không ngờ khiến hấn nói, lại càng không muốn cho mình gặp phải chuyện khiến thiên hạ đều biết!

Thượng Quan Hạo tuấn dật cười rộ lên, bỏ thêm một câu: “Hơn nữa, mùi vị nàng quả thực nói không sai.”

Lo lắng nghi ngờ nhất trong nháy mắt chứng thực, mặt Ngự Phong Trì tái mét, bàn tay nắm chặt bức ra một ngón chỉ vào hấn: “Thượng Quan Hạo... Người không được quên, người là muốn kết hôn Tần Căn Lan! Không phải Tần Mộc Ngữ!”

Nụ cười trên môi Thượng Quan Hạo dần dần yếu ớt, lạnh nhạt nói: “Điểm này, không cần người tới nhắc nhở ta. Ta nếu đã làm, sẽ không sợ bất luận kẻ nào biết rõ.”

Tựa như mười năm lại đây, đã tâm hấn muốn nuốt chửng Tần thị cũng thế, trước đến giờ cũng không cần che giấu.

Ngự Phong Trì giống như gặp phải đòn nghiêm trọng, khuôn mặt cấp tốc giật giật thay đổi, hấn luôn luôn đều biết Thượng Quan Hạo khó đối phó, nhưng thật không ngờ hấn thực sự đã hung hăng can quấy đến tình cảnh như vậy, toàn bộ Z thành, chẳng lẽ sẽ không có gì đó có thể cho hấn sợ hãi sao?

“Tiểu Ngữ...” Hấn khàn khàn kêu một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy đau nhức và thương yêu.

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run nhẹ, cắn môi, mắt tràn đầy nước ngưng đọng.

“Đừng gọi ta...” Âm thanh nàng mát lạnh có phần run rẩy, đem khuôn mặt chôn vào giữa cái gối, “Người không cần phải gọi ta... Ta đã ô uế rồi... Không bao giờ có ý nghĩa để người thích nữa...”

Dưới ánh trăng, bờ vai nàng co quắp, hơi rung rung, trên băng vải chảy ra một ít tơ máu chảy ra.

Ngự Phong Trì lùi lại từng bước đỡ lấy cánh cửa phòng bệnh.

Trên mặt hấn, nhanh chóng biến hóa, cuối cùng kéo ra một dáng cười thê lương, nghiêng răng nói: “Không phải người không đáng để ta thích... Điều không phải ta còn không mạnh mẽ đến tình cảnh ấy, đi thích người!”

Ánh mắt sắc nhọn rơi vào trên cái hình bóng nam nhân kia, Ngự Phong Trì cắn răng nói: “Thượng Quan Hạo, người có năng lực chờ, ta sẽ khiến người

biết Ngự Phong Tri ta có thể xông đến cái tình trạng gì, ta sẽ không giống người như đề tiện chiếm lấy vậy, Tần Mộc Ngữ nàng, ta muốn đã xác định rồi!”

Nói xong, hung hăng đẩy cửa phòng ra, một tiếng va chạm thật lớn, dứt khoát rời khỏi.

Trong phòng bệnh dần dần khôi phục sự tĩnh lặng.

Bầu không khí hai người tâm tư không đồng nhất, nhỏ bé nguy hiểm.

Trong con người mất Thượng Quan Hạo tồn tại quang mạng thâm thúy, câu dẫn ra một nụ cười nhạt: “Xem ra ta xem thường mị lực của người, Tần Mộc Ngữ... Trên thế giới này còn có thể có một nam nhân nguyện ý vì người mà quyết chí tự cường, không phải người không thể, thật cảm động lòng người, có đúng không?”

Hắn trào phúng.

Thế nhưng tình hình người phía dưới có chút động tĩnh, chỉ là bờ vai trắng như tuyết còn đang có hơi rung động.

Thượng Quan Hạo biến sắc.

Bàn tay giữ chặt trên thân của nàng, đem nàng nhẹ nhàng trở qua, xem tình hình của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chịu Đủ Rồi Cái Nữ Nhân Giả Dối Này

Lông mi rung rung, khuôn mặt nhợt nhạt, trên trán lấm tấm mồ hôi... Nàng nhắm mắt run rẩy, chắc là vết thương nứt ra rồi.

Trong lòng Thượng Quan Hạo đau xót, đem nàng nhẹ nhàng ôm lấy, hôn lên trên trán nàng, giọng nói khàn khàn: “Đừng nhúc nhích... Trên lưng người nướm máu, ta giúp người bôi thuốc.”

Tiểu nữ nhân này chung quy lại có cái bản lĩnh khiến hắn vừa làm thương tổn nàng xong lại cảm thấy áy náy đau lòng.

Khe khẽ mở băng gạc trên lưng nàng, kéo qua da thịt lạnh ngắt của nàng, khiến nàng một hồi run rẩy. Đôi mắt Thượng Quan Hạo chớp động, đã thấy một phần thân thể mẫn cảm của nàng, một tầng băng gạc gỡ ra, tay hắn từ trước ngực nàng tròn trĩnh tinh tế vắt ngang qua, mãi đến khi toàn bộ phần lưng nàng đều lộ ra, dấu vết vết thương lưu lại trên lưng khiến người ta sợ hãi.

Tần Mộc Ngữ dần dần tỉnh táo lại, đôi lông mày ướt nhẹp chậm rãi mở ra.

“Thượng Quan Hạo, người không được lộn xộn!” Miệng nàng tái nhợt, dùng một chút sức lực cuối cùng nói ra.

Nằm úp trên chiếc giường trắng tinh. Thiếu nữ nằm lê loi trên giường, khuôn mặt bắt đầu đỏ lên, xinh đẹp mỹ miều kinh tâm động phách.

Thượng Quan Hạo neho mắt lại, để ý lên vết thương nàng, giúp nàng quấn lại băng được tốt, nhìn dáng dấp nàng ngấm ngấm chịu đựng, bàn tay lúc vòng qua trước ngực cố tình dừng lại dừng lại trên kiều nhũ của nàng, cọ xát qua chỗ nhạy cảm của nàng.

“...” Nàng cắn môi, nhin xuống thiếu chút nữa thốt lên thành tiếng.

“Là người quá nhạy cảm, hết mức nhẹ nhàng, cũng đã chịu không nổi sao?” Miệng hắn dán trên bên tai nàng, vừa nói, tay vừa tiếp tục.

Tần Mộc Ngữ vô cùng đau đớn, trong lòng ngực hắn không dám động đậy, cố nén vượt qua.

Đến lúc băng gạc quấn hết, Thượng Quan Hạo hướng về vẻ mặt xinh đẹp của nàng lưu lại một nụ hôn.

Tần Mộc Ngữ cũng đợi một hồi đau nhức đi qua, đôi mắt ướt át giờ lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nhìn hắn: “Đủ rồi chưa? Người nhúc nhích ta đủ rồi chưa? Trong mắt người, ta không phải người, ta không có tôn nghiêm, có thể không được tôn trọng đến, bị xem như một thứ đồ chơi có đúng hay không?”

Trong đôi mắt mỹ lệ đã chứa đầy nước.

Thượng Quan Hạo lãnh đạm, dần dần trầm xuống.

“Ngươi cho là như vậy?” Hấn lạnh lùng nói.

Tần Mộc Ngữ buồn bã nở nụ cười, rất đẹp, cũng rất yếu đuối mỏng manh: “Ta không có quyền lợi cho là, ta chỉ có chút khí lực sống đối phó qua... Các ngươi làm sao đối với ta, ta đều phải đón lấy, chịu đựng, mặc cho các ngươi thao túng, ngươi luôn luôn là như vậy, không phải sao?”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo hé ra, hoàn toàn trở nên u ám.

“Tần Mộc Ngữ, vì cái gì ta mỗi lần muốn đối với ngươi tốt một chút, ngươi lại bắt đầu khiêu khích ta?” Hấn lạnh lùng nghiêng răng nói, nắm lấy cổ tay nàng, không quan tâm đến trên thân nàng vẫn còn vết thương cùng với chưa mặc gì, ôm lấy nàng vào trong ngực! “Ủy khuất như thế này có đúng không? Ngươi còn không có nếm qua cái gì càng gọi là ủy khuất!”

Tần Mộc Ngữ bị hấn nói một trận dao động, run lên, thần tình lộ ra vẻ sợ hãi.

Ánh mắt thế này làm cho Thượng Quan Hạo cực kỳ phần nộ, hơi thở bất ổn.

Khe khẽ đỡ ở trên cái trán của nàng, phức tạp hỏi: “Sợ ta có phải không? Sợ nói sẽ không muốn lúc nào cũng phải chọc giận ta, bằng không bị tổn hại vĩnh viễn là ngươi.”

Tần Mộc Ngữ nhú mày, trong lòng chua xót: “Thả ta ra... Thượng Quan Hạo... Ta không cần ngươi trước mặt giãy muốn bóp chết ta, giãy tiếp theo lại giả nhân giả nghĩa thế này! Ngươi buông ra...”

Nhớ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm nay tại trong kho hàng, ngực Thượng Quan Hạo cũng là một hồi lạnh lẽo.

“Ngươi nếu như không đề cập tới ta e rằng đã quên... Tần Mộc Ngữ, chuyện hôm nay, ta còn không có tính sổ với ngươi!” Hấn nhìn chăm chăm nàng, lạnh lẽo mà nguy hiểm nói ra, “Ngươi nghĩ rằng ta muốn ngươi, thì cho ngươi quyền kiêu ngạo có đúng không? Ai cho ngươi cái lá gan nói với Cẩn Lan những chuyện này! A... Ta yêu chính là ngươi mà không phải tỷ tỷ ngươi? Tần Mộc Ngữ, ngươi có tự thấy bản thân mình thật quá tốt đẹp?”

Đôi mắt hấn màu đỏ tươi, cánh tay siết chặt, biểu hiện rõ rệt lửa giận của hấn.

“Ta không có...” Tần Mộc Ngữ nhìn qua, nước mắt tràn đầy, “Ta không có làm... Những lời đó không phải ta nói, đều không phải!”

Thượng Quan Hạo xem ra nàng như trước chết không thừa nhận!

Nghĩ đến Cẩn Lan thương tâm gần chết, trái tim Thượng Quan Hạo đã bị giữ chặt, lửa giận trong ngực cuối cùng hoàn toàn bùng nổ! Hấn nắm sợi tóc sau gáy nàng, kiềm nén nổi điên gầm nhẹ: “Tần Mộc Ngữ... Ngươi quả thực đáng chết!”

Nói xong hấn không để ý vừa mới giúp nàng băng bó vết thương, tóc nàng đem nàng từ trên giường kéo xuống!

Tần Mộc Ngữ đau nhức, tiếp tục là một tiếng thê thảm, bởi vì đứng không vững, đầu gối nàng lộ ra từ trên giường trực tiếp ngã trên mặt đất, đau nhức còn chưa kịp phản ứng, tóc đã bị sức lực mạnh mẽ kéo lên.

“Ta thật là điên rồi mới có thể đối với ngươi nhân từ như vậy, thấy ngươi bị thương đã quên ngươi làm những cái chuyện đáng ghét bỉ ổi kia!” Thượng Quan Hạo gào thét, đôi mắt đỏ tươi, cầm thân thể yếu nàng kéo lên, tay bóp trên khuôn mặt nàng, “Ta đã cho ngươi cơ hội... Nếu như ngươi thừa nhận, cho dù ngươi thực sự nham hiểm như vậy ta đều có thể suy xét tha cho ngươi! Nhưng Tần Mộc Ngữ, ngươi thật, khiến ta, thất vọng!”

Nói xong, hấn liền giữ chặt bờ vai của nàng, hung hăng đẩy ra, đem nàng đẩy ngã trên giường!

“Bịch!” Một tiếng, phần lưng Tần Mộc Ngữ chạm vào góc giường, liền đau mà ngửa đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút máu, cơ thể yếu ớt chậm rãi rơi xuống... Nàng than nhẹ, ngón tay trắng bệch cũng đang run, nói không nên lời...

Thượng Quan Hạo nhìn đáng dấp của nàng nhưng lại hừ lạnh: “Rất đau có đúng không? Tần Mộc Ngữ, ngươi cần phải nếm thử loại đau thương này!”

“Đầu giường có bấm chuông, nếu như không chết thì ấn cho ta! Nhưng mà đừng làm cho ta xem đến... Bằng không ta sẽ trực tiếp ở chỗ này bóp chết ngươi!”

Nói xong, hấn lạnh lùng xoay người rời khỏi, đem cánh cửa phòng bệnh hung hăng đóng lại phía sau!

***

Gió ban đêm mạnh mẽ thổi, lạnh đến thấu xương!

Thượng Quan Hạo lái xe tốc độ cao trên đường, sắc mặt lạnh lùng tái nhợt.

Chịu đủ rồi...

Hấn thực sự chịu đủ rồi cái nữ nhân giả dối này!

Không sai, hấn lặp đi lặp lại nhiều lần mà phụ bạc nàng, tổn thương nàng, thậm chí bởi vì đối với mẹ ruột một lần mà cường bức nàng! Thế nhưng thật không ngờ nàng vậy mà còn không có được giáo huấn đủ, một lần lại một lần, với thân tỷ tỷ của nàng làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy!

Miệng nhếch ra, hấn đánh tay đem tốc độ nhanh hơn mà đi tới.

Cần Lan đã bị người cường bạo, trong lòng nàng vốn có bóng ma! Bây giờ... Nàng phải làm sao đổi mặt chuyện thực tại!

Tim Thượng Quan Hạo đau nhức, mang theo lửa giận, hướng phía cái nhà cạnh biển đi.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng.

Thượng Quan Hạo cố gắng đè nặng lửa giận trong lòng, đến khi dừng trước khu nhà cấp cao, nhìn bên trong ánh sáng đèn vẫn như cũ, trong tâm nín chặt. Cũng tốt, Cần Lan còn ở bên trong.

Hấn xuống xe, khóa kỹ, đi hướng vào trong.

Bên trong phòng tiếp khách, một cái túi hành lý mở ra, Tần Cần Lan một bên rơi lệ một bên thu dọn quần áo, làm bộ phải đi...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Cameras Này Là Chuyện Gì?

Cửa mở.

Thấy hấn đi vào, Tần Cần Lan lúc đầu viên mặt uрон ướt trở nên càng đỏ hơn, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Nàng muốn từ cái chỗ này mà rời đi.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo có hơi tối lại, cầm chìa khoá để trên giá, đi qua, nắm cổ tay nàng ngăn lại.

“Buông ra... Người đừng kéo ta, ta không muốn ở lại chỗ này!” Tần Cần Lan lệ chảy xuống vùng vẫy.

Trong lòng Thượng Quan Hạo buồn bực bị kích thích, không đếm xỉa của nàng giãy dụa, một tay lấy nàng kéo vào trong lòng ôm chặt! Nàng còn đang động đậy, bàn tay Thượng Quan Hạo xoa nhẹ lên sau gáy nàng, hạ giọng nói: “Cần Lan... Không nên náo loạn.”

Tần Cần Lan khóc càng gay gắt, đầm lên bờ vai của hấn: “Vì sao, vì sao người muốn cùng nàng phát sinh quan hệ! Nàng là em gái ta! Nếu như người thích nàng thì nói cho ta biết, ta sẽ thành toàn cho các người, nhưng người vì cái gì muốn gạt ta, tại sao!”

Thượng Quan Hạo cảm nàng ôm càng thêm chặt.

Giữa đôi lông mày hơi kéo lại, hôn lên trên sợi tóc của nàng, cúi đầu nói: “Người suy nghĩ nhiều, ta không có thích nàng, càng không có yêu nàng, người đừng bởi vì nàng nói mấy câu mà rối loạn, rốt cuộc là tin nàng hay tin ta?”

Tần Cần Lan ngẩn ra, nước mắt bắt đầu đảo quanh viền mắt.

Nàng từ trong ngực hấn đẩy ra, hai mắt đầm lệ: “Người... Hạo người nói cái gì? Người không có...”

Nhìn tâm tình nàng cuối cùng ổn định lại, Thượng Quan Hạo chống lên cái trán của nàng, thở dài, mở miệng nói: “Ta đích thật là cùng nàng đã từng ở cùng một chỗ, những bức ảnh kia đều là sự thật, có lẽ là ta nhất thời không kìm lòng nổi, không cần phải... Giấu diếm người...” Hấn nhẹ nhàng tha tóc nàng, “Chỉ là trong lòng ta hiểu rõ người ta muốn kết hôn cuối cùng là ai, điểm này cho tới bây giờ luôn luôn không đổi, còn có... Chữ yêu này đời này ta cũng chỉ nói đối với người một người thôi, cho dù bên cạnh ta có nhiều nữ nhân, có nhiều hấp dẫn cùng hiểu lầm, chữ này là thuộc về người, hiểu không?”

Tần Cần Lan trong lòng hấn thật sự trầm tĩnh lại, nàng gạt mình, cuối cùng có phần yên tâm. Diễn làm trò lâu như vậy, mất tâm thần lớn như vậy, nàng sợ nhất Hạo thay lòng đổi dạ, thế nhưng nàng bây giờ cuối cùng cũng chứng thật, sợ bọn họ trong lúc đó xảy ra quan hệ, Hạo cũng chỉ là chơi đùa mà thôi.

Với...

Với Tần Mộc Ngữ cái loại tiện nhân này, cũng chính là trước tiên chơi đùa, lại sẽ vứt đi!

Trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn áp chế xuống, Tần Cẩm Lan thay một màn biểu tình bi thảm, rung rung: “Người nói thật? Chúng ta còn có thể kết hôn, người vẫn còn yêu ta?... Người chưa từng bởi vì ta bị người cường bạo cho nên không cần ta, có đúng không?”

Thượng Quan Hạo thở dài một tiếng, vỗ vỗ đầu của nàng: “Đừng. Là như thế vậy.”

Trong lòng cái nữ nhân này, trở nên càng ngày càng suy tính hơn thiệt, nghi thần nghi quỷ.

“Hạo... Hạo...” Tần Cẩm Lan nhón chân, rung rung ôm lấy hắn, môi hôn lên cổ hắn, như là muốn chắc chắn vào lòng tin bản thân. Thượng Quan Hạo nhận ra ý muốn của nàng, nguyên là cau mày, chụp lấy tay nàng, chủ động hôn lên.

Hắn chưa bao giờ để nữ nhân mình chủ động.

Chỉ là không biết tại sao, hắn càng ngày càng xem đây như là một loại nhiệm vụ, nàng đòi hỏi, hắn liền đáp ứng, đơn giản hoạt động thân thể đã không còn bất luận cái lực hấp dẫn gì, mà trở thành đơn thuần nhu cầu sinh lý.

Cánh tay cường hãn đem nàng ôm lấy, hướng trên lầu đi đến.

Tần Cẩm Lan liên tục hôn trong lòng hắn, khoe miệng dẫn dắt ra một cái dáng tươi cười thỏa mãn mà âm u lạnh lẽo.

***

Chờ tất cả mưa to gió lớn chấm dứt, đã tới nửa đêm.

Thượng Quan Hạo đứng dậy, trước giường đốt một điều thuốc, tùy ý nhà khói thổi nhẹ về phía xa.

Cổ áo sơ-mi mở ra, trước lòng ngực có vết hôn môi đỏ thâm, hắn xoa nhẹ mi tâm, chỉ cảm thấy loại sinh hoạt này bắt đầu không cách nào kéo dài thêm, hắn chưa từng có qua loại cảm giác này, tại trên thân thể một nữ nhân giày xéo qua, nhưng trong đầu lại lóe ra bóng dáng người kia.

Bộ dạng trong phòng bệnh ấy... Nàng yếu ớt, bờ vai cùng cái cổ trắng ngần, còn có từng chút vết máu trên băng gạc.

Huyết thái dương đập mạnh, càng lúc càng đau buốt.

.... Nàng vừa rồi có đau ở đâu không?

Thượng Quan Hạo càng ngày càng khó chịu, tưởng chừng như nơi này giống như lồng giam, sắc mặt hắn lạnh lùng đi ra ngoài, cánh tay trong lúc vô ý đụng phải một cái vật trong góc phòng, “Bịch” một tiếng, có cái gì rơi trên mặt đất.

Hắn dừng bước lại, cúi người cầm cái đó nhặt lên.

Rõ ràng, là một cái cameras nhỏ.

Hắn nheo mắt lại nhìn, nghĩ có lẽ là Cẩm Lan lưu những thứ kia, chưa từng lưu tâm, nhưng bỏ xuống một cái, trong nháy mắt ngực chỗ nào đó bị chạm đến thoáng cái, cầm cameras lần nữa quan sát.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy nơi đây ẩn dấu một điều bí ẩn.

Ngón tay dài cầm công tắc mở ra, màn hình sáng lên, tiếp theo là màn hình chính camera, hắn ấn phím kế tiếp, ảnh chụp bên trong đến xem. Trong phòng tối om, chỉ có cameras sáng lên đôi chút, mập mờ...

Thượng Quan Hạo thấy rõ ảnh chụp bên trong, khuôn mặt hắn bắt đầu trắng bệch.

Bởi vì chỗ đó... Chính là những bức ảnh chụp ngay trong nhà kho hôm nay.

Gian phòng tĩnh lặng, một tiếng động nhỏ cũng có thể nghe được.

Bóng dáng Thượng Quan Hạo lạnh lùng xoay người, dừng ở nữ nhân ngủ say trên giường kia, miệng nàng nở ra một nụ cười tiểu ý, trên người còn có vết tích hắn lưu lại, chẳng qua là...

Ai tới nói cho hắn, cái cameras này rốt cuộc là sao, sự tình là như thế nào?

Ngón tay hung hăng nắm chặt vật ở trong, ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng, như là muốn đem cả người nàng cũng nhìn thấu!

***

Sáng sớm, tòa nhà Tín Viễn.

“Hạo, loại cảm giác này thật tốt, mỗi ngày có thể với người làm việc, còn có thể chứng kiến người mỗi ngày đều đang làm cái gì!” Tần Cẩm Lan cười âm

áp, kéo cánh tay hắn, hạnh phúc mà nói ra.

Thượng Quan Hạo đưa khóa xe mở ra, mắt sâu thăm thẳm như đầm lầy, thản nhiên nói: “Ta còn có việc, ngươi đến công ty trước đi.”

Tần Cẩm Lan ngăn ra: “Hạo, ngươi có việc sao?”

“Là có đối tượng chính quyền đặt vấn đề quan chức, nghe lời, tự mình đi xuống trước.” Hắn ngừng khí nhàn nhạt thản nhiên, vẻ mặt yên ổn, căn bản nghe không ra tâm tình của hắn.

“Nga, được..” Tần Cẩm Lan vừa cười vừa nói, chủ động xuống xe, lại cúi người nói, “Ta chờ ngươi tới đi làm a, Thượng Quan tổng tài.”

Thượng Quan Hạo không có nhiều lời, trực tiếp khởi động xe, thờ ơ rời đi.

Tần Cẩm Lan ngăn ra, đột nhiên phát hiện một chút không thích hợp. Nàng tại cửa công ty đứng lặng một lúc lâu, dừng ở phương hướng hắn ly khai. Một lát lấy điện thoại cầm tay ra gọi: “Đây?... Ngươi giúp ta theo dõi thượng phu ta, xem hắn hôm nay rốt cuộc đi nơi nào, chỗ khác không cần báo cáo, nếu như đi bệnh viện, nhớ kỹ cho ta biết.”

Nàng nhớ không lầm, ngày hôm qua là có người nói cho nàng, Tiểu Ngừ bị tai nạn lao động nằm viện.

“Được, Tần tiểu thư.” Một chiếc xe giấu ở vùng phụ cận công ty, chậm rãi rời khỏi, bắt kịp xe Thượng Quan Hạo.

Ngắt điện thoại, Tần Cẩm Lan có chút không hiểu.

Sao có thể nào nắm giữ ta. Nhưng rốt cuộc là vì cái gì hoảng sợ, nàng cũng không nói lên được.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đã Không Còn Kịp Rồi Sao?

Chiếc xe đen bóng giữa ánh sáng buổi sớm mai lao đi vùn vụt.

Phía sau, một chiếc xe khác theo sát chặt chẽ.

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo tản mát ra quang mang âm u, trên đường cao tốc lao đi cực nhanh, thoáng một cái đã tới một địa phương vắng vẻ, nét mặt hắn lãnh đạm, nhìn không ra tâm tư, càng nhìn không ra rốt cuộc hắn là muốn đi đâu.

Trong xe phía sau, người đàn ông cau mày, càng cảm thấy cho là kỳ quái.

Đường càng lúc càng vắng vẻ.

Tới một lối rẽ vào đường tỉnh lộ, Thượng Quan Hạo tăng tốc độ xe, cầm tay lái ngoặt qua rẽ vào, ngay sau đó chiếc xe kia cũng đột nhiên rẽ, nhưng một cái ý nghĩ cũng thật không ngờ?!

Về mặt người đàn ông trắng bạch, muốn phanh lại, đã thấy chiếc xe Thượng Quan Hạo kia nhanh chóng quay lại đối diện! Hắn sợ đến vội vàng chuyển động tay lái, đem xe lao vào trong rừng tùng, bách bên cạnh! “Két...!” Tiếng hãm phanh bén nhọn vang lên, nhưng sớm đã không kịp, xe “Ầm!” Một tiếng đụng vào trên cây bách!

“Ào ào...” Tấm kính phía trước bị đụng phải vỡ tan tành, rơi xuống.

Cùng lúc đó, Thượng Quan Hạo thần sắc lạnh lùng, giẫm lên phanh, đột nhiên ngừng lại.

Bên trong tấm kính, mặt sau chiếc xe đụng phải vô cùng thảm hại.

Hắn mở cửa xe, lạnh lùng mà kiêu ngạo đi đến, neho mắt lại, nhìn chiếc xe kia gặp tai nạn.

Người đàn ông khó chịu ho khụ khụ, bùm cánh tay, nghiêng răng chịu đựng đau đớn và máu tươi trên đầu chảy xuống, đem cửa xe mở ra, chặt vật mà ngã xuống trên mặt đất, giống như sắp chết thở hỗn hển, đau đến phát run.

Thượng Quan Hạo đi tới trước mặt hắn, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng cười: “Lái xe làm sao không cẩn thận như thế? Biết rõ là đường cùng, còn đi

theo vào?”

Gã đàn ông đau khổ rên rỉ, sắc mặt dữ tợn: “Thượng Quan tiên sinh, Thượng Quan tiên sinh ngài hãy nghe ta nói, không phải là ta muốn theo dõi ngài, ta là nghe mệnh lệnh người ta, là...”

“Câm miệng.” Về mặt hấn u ám xuống, thần nhiên cắt ngang.

Cái tên kia, hấn có thể giấu ở trong lòng, không hy vọng từ trong miệng bất luận kẻ nào nghe được.

Điện thoại di động dính máu từ trong xe lấy ra đến trước mặt người đàn ông, Thượng Quan Hạo một mảnh chán nản, như là bị áp lực, lạnh nhạt thần nhiên nói: “Tự mình gọi điện gọi xe cứu thương, nếu như người còn muốn sống. Còn có...”

“Nếu như nàng hỏi, người hấn là biết trả lời sao chứ.”

Người kia hít một ngụm lãnh khí, nắm chặt điện thoại di động, liên tục gật đầu: “Ta hiểu rõ... Là ta tự mình không cẩn thận bị đụng xe, không liên quan đến chuyện của ngài...”

Mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh hơn, môi nhếch lên, hờ hững quay người rời đi.

Đóng cửa xe, hấn hướng phía bệnh viện đi tới.

Cần Lan...

Giờ đây cái tên này đọng lại ở trong lòng hấn, mang đến, từng cảm giác ngội lạnh. Một đường lao vùn vụt, hấn nhớ lại những năm tháng bọn họ yêu nhau, hấn yêu nữ nhân này, thậm chí cho đến chết. Nhưng hôm nay, nàng, dựa vào tình cảm hấn, không nể tình đã thương người sao?

Nhớ tới tới hôm qua nước mắt đầy oán hận kia đẩy hấn ra, va vào trên thành giường xé rách vết thương...

Thượng Quan Hạo nắm chặt tay lái, sắc mặt lạnh lùng, đem tốc độ tới mức tối đa.

Trong bệnh viện.

Mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt trong không khí.

Cước bộ Thượng Quan Hạo đi tới trước cửa phòng bệnh dần dần chậm lại, hấn đã nghĩ tới hình dáng nàng có thể xuất hiện, bất luận là loại gì, hấn cũng từng nghĩ đến. Hận, có lẽ oán giận, có thể tuyệt vọng. Đều là đáng đáp nàng.

Nhẹ tay khê cửa phòng.

Tầm mắt Thượng Quan Hạo đảo qua giường bệnh, tiếp theo, toàn thân cứng ngắc, trong ánh mắt là một mảnh trống không.

Trên giường bệnh kia vắng vẻ. Căn bản là không có ai.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo nhanh chóng biến hóa, chuyển thành xanh thẫm đáng sợ vô cùng lo lắng. Hấn buông cánh cửa phòng bệnh ra, sai bước hướng phía phòng bác sĩ trực ban đi đến, y tá nhìn hấn đi qua vừa muốn ngăn lại, lại bị khí tràng hấn hù dọa tới, tay rụt trở về.

“Người đâu? người trên giường 305 đâu!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ, con mắt bốc hỏa.

Bác sĩ lại càng hoảng sợ.

“A... Người nói nàng...” Bị hấn làm cho khiếp sợ, bác sĩ nói chuyện có chút khó khăn, “Nàng, tối hôm qua cũng đã đi, ta vắng mặt, tầng trệt có một y tá trực ban, không thấy được nàng là đi như thế nào...”

“Các người cả tòa bệnh viện đều là làm ăn cái gì không biết!” Thượng Quan Hạo hét to cắt ngang lời giải thích của nàng, cười lạnh, “Nói lòng bệnh nhân, nếu như xảy ra chuyện gì các người chịu được trách nhiệm sao?”

“Chúng ta...” Bác sĩ trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cũng ngồi không yên, “Người đừng hướng ta mà rống được chưa? Ta còn muốn hỏi người đây! Tối hôm qua hết thấy phòng bệnh không có việc gì, thì nàng đã đi mất! Từ cửa phòng bệnh đến đại sảnh dưới lầu tất cả đều là máu, lao công phải kéo mấy lần mới sạch sẽ được, người không cảm thấy là người nên giải thích sao? Bác sĩ y tá chúng ta chưa từng đắc tội nàng, chuyện này liên quan tới chúng ta?”

Nói mấy câu ngắn ngủi, khiến Thượng Quan Hạo chấn động tại chỗ, khuôn mặt tái nhợt, không có chút máu.

Rất nhiều máu...

Từ phòng bệnh đến cửa lớn, tất cả đều là máu...

Thượng Quan Hạo đau nhức, cả người bị cảnh tượng trong suy nghĩ hung hăng nhéo lấy trái tim.

“Ta nhắc nhở ngươi, nếu như nàng có chuyện xảy ra, ta sẽ cho các ngươi tuần táng theo nàng!” Giọng nói hần từ trong lòng ngực kìm nén phát ra, khàn khàn mà hung ác, nói xong, sải bước ly khai phòng trực ban.

***

Ngồi trên xe, Thượng Quan Hạo gọi vào điện thoại của nàng.

Điện thoại di động vẫn còn đồ chuông, nhưng mà tiếng đồ đồ liên tục vang lên, thật dài, không ai tiếp.

Khí sắc hần nghiêm nghị, vừa lái xe vừa lại lần nữa gọi.

“Đồ... đồ...” Tiếng chuông vang đến, vẫn như cũ không ai tiếp.

Thượng Quan Hạo nắm chặt máy, hung hăng nhét vào trong góc xe!

“Tần Mộc Ngữ... Ngươi rút cuộc đi đâu...” Khuôn mặt hần tái nhợt, lăm bầm vài chữ.

Hần có thể dễ dàng tha thứ nàng không nghe lời, có thể dễ dàng tha thứ nàng oán hận, ủy khuất, đấu tranh... Đều không có vấn đề gì! Chỉ là đừng cho hần tìm không được tung tích của nàng... Tối hôm qua bị trọng thương như vậy, nàng một người cuối cùng có thể chạy đến chỗ nào?

Chuyện hôm qua, hần đã triệt để rõ ràng! Nhưng mà... Lê nào đã chậm rồi sao?

***

Chậm rãi mở mắt, mơ hồ lẫn lộn, từ từ trở nên rõ ràng.

Lúc đầu là một bóng người, nấu bữa sáng.

Khuôn mặt Ngự Phong Trì càng lúc càng rõ nét, như là nhận ra một điểm gì đó, quay đầu nhìn nàng, cười rộ lên: “Đã tỉnh?”

Mặt Tần Mộc Ngữ nhợt nhạt, lông mi run rẩy, muốn cự quấy, lại bị đau đón truyền đến, ngón tay dài nắm chặt trên ghế sofa, hồi lâu đau đến nói không ra lời...

Ngự Phong Trì vẫn cười như trước, tắt lửa, bụng trứng chiên trên khay, khom lưng đặt vào trước bàn.

“Ngươi hãy cứ đừng nhúc nhích thì tốt hơn, vết thương phía sau so với chém một dao cũng không khác biệt mấy, ta cũng không dám nhìn, cũng may mà... Thương ở phía sau, chính ngươi nhìn cũng không thấy.” Hần trên choker, nói lòng tâm tình của nàng.

Tần Mộc Ngữ an tĩnh lại, mở lời, âm thanh khàn khàn nói: “Cảm tạ ngươi.”

Ngự Phong Trì cười cười, không nói gì.

“Ngươi là nên cảm ơn ta...” Hần ngồi xổm xuống, tay vuốt ve tóc nàng, âm thanh dần dần ngu muội, “Bởi vì Tần Mộc Ngữ, ngươi tối hôm qua, thực sự làm ta sợ muốn chết...”

Cô gái trẻ nằm trên ghế sofa, ánh mắt trong suốt, chỉ là trong dẫn theo một tia tro tàn tuyệt vọng, âm đạm đi xuống.

Tối hôm qua.

Nàng chưa từng có trải qua đau nhức như thế.

Trong nháy mắt, nàng hoài nghi bản thân muốn đau đến ngất đi, thế nhưng mở mắt ra, nàng vẫn còn tỉnh, tự nghiệm thấy rõ ràng đao cắt đau nhức, ngón tay đã run rẩy đến tê cứng.

Di chuyển một chút, cũng đau đến tê tâm liệt phế.

Ấn chuông đầu giường quá xa, nàng chết cũng không đến nơi đến chốn, duy nhất có thể đến điện thoại di động trên giường. Lục tin nhắn bên trong lác đác vài số, đều là người gần gũi nhất, chính là máu trên ngón tay từng bước từng bước nhấp đến, cuối cùng có thể gọi đến một số.

Ngự Phong Trì nhận được điện thoại nàng cũng không có ngờ tới.

Đúng là hần tiếp lấy, “Này” sau tiếng đầu tiên, chột nghe âm thanh của nàng, hơi thở mong manh: “... Cứu cứu ta.”

Trong nháy mắt, trái tim Ngự Phong Trì bị đánh mạnh, hô hấp bị nghẹn lấy.

Hần giống như điên vọt tới bệnh viện, lách qua y tá trực ban đang ngủ, lao đến phòng bệnh, chỉ có thấy được máu tươi đầy sàn nhà, còn có quỳ rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, ngón tay nàng yếu ớt nắm chặt điện thoại di động.

“Người muốn ăn bữa sáng không? Ưu đãi đôi xử, ta có thể này người!” Ngự Phong Trì cười, có chút xấu xa nói.

Tần Mộc Ngữ trong ánh mắt hiện lên một tầng sương mỏng, trong suốt như nước, cũng bị hấn đùa, nở nụ cười thoáng cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhọt nhọt, đáng tuổi cười như là đóa hoa nhỏ nở khai.

“Đây là nhà của người?” Nàng nhỏ giọng hỏi, “Ta cũng không thể ngủ được?”

Ngự Phong Trì gật đầu, đem trứng chiên đưa qua, “Xem như là vậy đi, bất động sản ba ta, bất quá sau này là của ta, nếu như người không chê có thể cho người ở một hai ngày, bất quá... Ta có điều kiện.”

Trong ánh mắt nàng lộ ra một loại khát khao muốn sống, khiến hấn thấy hơi không ổn.

“Đến, trước mở miệng.” Hấn ngắt câu chuyện, ra lệnh nói.

Tần Mộc Ngữ ngần ra, xem trứng chiên, không biết làm sao. Nàng không phải quen người ta cho ăn kiểu này.

“Không mở?” Ngự Phong Trì nhú mày, nụ cười có chút tà khí, “Lẽ nào người muốn ta dùng miệng?”

Tần Mộc Ngữ ghen giọng, đành phải khe khẽ hé miệng.

Nàng ăn một miếng nhỏ, nhìn nàng nằm giống như một con mèo nhỏ, Ngự Phong Trì cảm thấy mỹ mãn, ánh mắt sâu xa: “Mặc dù rất vô đạo đức, thế nhưng có đôi khi người cần phải thừa nhận đây là hiện thực, Mộc Tiểu Ngữ, lúc này cũng chỉ có ta có thể giúp người...” Hấn nhẹ nhàng xoa tóc nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Người đừng sợ, ta sẽ che chở người, mãi đến khi có một ngày ta thực sự không bảo hộ được người mới thôi...”

Tần Mộc Ngữ có phần xấu hổ, nhàu mày.

Ngự Phong Trì cũng cau mày theo: “Làm sao vậy?”... Hấn nói rất buồn nôn, cho nên còn bị người chán ghét?

“...Mặn.” Nàng thành thật trả lời, nói chính là mùi vị trứng chiên.

“Ách...” Ngự Phong Trì xấu hổ, vói tay để lên môi vội ho một tiếng, “Còn cần phải trau dồi.”

Nàng nhìn hấn, phút chốc mới nói khẽ: “Cảm ơn người, Ngự Phong Trì.”

Bầu không khí hai người có chút gì đó dâng lên, Ngự Phong Trì chìm đắm trong ánh mắt của nàng, vừa định nói cái gì trên bàn trà điện thoại di động trên bàn lại lần nữa rung rung.

Ngự Phong Trì không có nhìn, chỉ là cười lạnh một tiếng, lầm bầm: “Thật đúng là cố chấp.”

Một buổi sáng sớm, điện thoại nàng không biết đã rung động bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Trong Vòng 3 Ngày, Ngoan Ngoãn Quay Về

Mà Tần Mộc Ngữ chẳng qua là nhìn về chiếc điện thoại di động kia, lộ ra một ít tuyệt vọng, chẳng nói câu nào.

Tay Ngự Phong Trì đưa qua, nắm lấy, lấy pin ra.

Lúc này đây, đối với việc làm của hấn, nàng cũng không nói nửa lời.

Ngự Phong Trì làm xong ngoảnh lại nhìn nàng một chút, có niềm mong mỏi: “Không bằng người ở lại nơi này, đừng đi, tên kia sẽ không tìm được.”

Tần Mộc Ngữ khe khẽ buông mắt xuống, kê lên cánh tay mình, nhẹ giọng nói: “Ta không cần ở lâu, người để ta nán lại một hồi là tốt rồi.”

Nàng chỉ là một chết đi, rất đau, nói được mấy câu đã thở hổn hển, nghỉ một chút.

Ngự Phong Trì nhìn nàng, ánh mắt phức tạp ngưng đọng lại.

Sau cùng hần hần kéo ra một nụ cười, xích lại gần, chạm đến khuôn mặt nàng: “Ta cuối cùng xem như là hiểu rõ tên hỗn đản nào vì cái gì nghĩ như vậy muốn ngươi, nếu không phải bây giờ ngươi bị thương không đi chuyển được, ta rất muốn cưỡng chế ngươi...”

Tần Mộc Ngữ run lên, ngược mặt lên, xấu hổ và giận dữ cảnh cáo: “Ngự Phong Trì!”

Tiếng cười trầm thấp trên đầu nàng vang lên, Ngự Phong Trì mỉa mai hoặc cúi đầu, hôn lên mắt nàng: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Lần đầu có một nữ hài tử như vậy, khiến hần xấu xa muốn phá hủy, nhưng ngay cả chạm nàng một chút cũng không nỡ. Tần Mộc Ngữ... Ta thật là thua ở thua ở trên tay ngươi.

***

Tòa nhà Tín Viễn, Tần Cẩm Lan trong phòng làm việc Thượng Quan Hạo sắp xếp tài liệu, đáng người thoả mãn nhìn xung quanh trong phòng làm việc hần, tựa hồ trên cái ghế xoay vẫn còn lưu lại chút mùi vị của hần...

Điện thoại di động trong bao da vang lên.

“Này?” Nàng lười biếng đứng dậy, “Theo dõi thế nào rồi, hần có đi bệnh viện hay không?”

Nếu mà Hạo còn có thể mềm lòng đi bệnh viện thăm nàng, rõ ràng những lời giải thích kia còn có chưa đủ, a... Khổ nhục kế, muối muối thân ái thân ái thật đúng là hao tổn tâm huyết... Thế nhưng nghe xong, Tần Cẩm Lan mỹ lệ bắt đầu biến sắc, vô cùng nóng ruột mang theo một chút không vững tâm.

“Được, ta biết rồi, ngươi nghỉ ngơi chữa vết thương, chữa xong thì xéo đi, khỏi cần làm việc cho ta nữa!” Nàng không khách khí nói, ngắt điện thoại nắm chặt trong lòng bàn tay.

Làm sao bây giờ... Hạo dường như đã nhận thấy được một việc, lẽ nào hần bắt đầu đối với nàng đề phòng rồi sao?

Tần Cẩm Lan nhíu mày trong đầu càng ngày càng hoảng loạn, đầu óc nàng cấp tốc suy nghĩ, tự hỏi, rốt cục nghĩ tới một cái phương pháp.

Kết hôn... Bọn họ phải khẩn trương kết hôn mới được!

***

Trộn hai ngày, Tần Mộc Ngữ yên bình ở trong căn nhà vùng ngoại ô của Ngự Phong Trì, giống như ẩn cư.

Trong hai ngày, điện thoại nàng đều tắt máy.

Ở căn phòng tiện nghi mà nghi dưỡng, cố gắng không cho bản thân nghĩ đến chuyện tình ở bên ngoài, Thượng Quan Hạo có thể vì nàng không đến Tín Viễn làm việc mà nổi điên lên không, tỷ tỷ cùng hần có cãi nhau hay không... Hết thấy, nàng ép buộc bản thân không thêm nghĩ đến nữa.

Hai ngày Ngự Phong Trì đều ở thành phố quay về đúng giờ, cũng dành nhiều thời gian ở trong phòng bồi tiếp nàng, tính tình hần bướng bỉnh bất tuân lúc nào cũng có bản lĩnh rước lấy sự tức giận của nàng, lại đùa giỡn để cho nàng vui lên, vết thương trên lưng cũng có bảo mẫu định kỳ đến chăm sóc.

Nàng có thể đứng lên đi, động tác đơn giản cũng có thể làm.

Trong phòng tĩnh mịch, nàng thu dọn đồ ở trên bàn, trong lúc vô ý đụng tới điện thoại.

Cái vỏ xinh xắn kia thân nhiên nằm ở đó, Tần Mộc Ngữ tồn tại một ít sợ sệt, nhưng là biến mất suốt hai ngày, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, chính nàng cũng không biết.

Mang theo một tia sợ sệt và thấp thỏm không yên, tay nàng nắm điện thoại di động lên, khe khẽ ấn nút khởi động máy.

Màn hình sáng lên, lại dần dần khôi phục về tĩnh lặng.

Ngay sau đó là tin nhắn ừ ừ kéo đến, tin nhắn đến tràn đầy hộp thư.

/* Chắc chắc, ta mà mất tích cỡ cả tuần chắc cũng chả ai hay nói gì đến hai ngày, ôi ăn ở ==) */

Sau cùng, có một cái tin nhắn ghi âm.

Đầu ngón tay rung rung, giống như chạm đến cái gì đó đáng sợ vô cùng. Tần Mộc Ngữ định thần lại, bình ổn tâm tư, mở cái kia ra, trên mặt rõ ràng ba chữ “Thượng Quan Hạo” khiến trái tim nàng mông mênh hơi đau đớn.

Nàng đưa điện thoại di động đến bên tai.

Giọng nói Thượng Quan Hạo vang lên.

“... Trong vòng 3 ngày, ngoan ngoãn quay về, bằng không ta sẽ khó giữ mà đối với Tần Chiêu Vân làm những cái gì đâu... Ngày đầu tiên, ta sẽ thu lại

toàn bộ thuốc hần dùng, ngày thứ hai, là toàn bộ máy móc phụ trợ, ngày thứ ba... Ta sẽ trực tiếp đem bình oxy đang duy trì mạng sống hần lấy đi... Tàn Mộc Ngữ, ta cho ngươi thời gian đi trốn, ngươi tốt nhất trốn đến ngày hần chết rồi hãy đến... Ta không có ý kiến.”

Tàn Mộc Ngữ run rẩy.

Khuôn mặt của nàng sợ đến tái nhợt, muốn nghe lại hần nói cái gì, thế nhưng giọng nói đã kết thúc!

Nước mắt ấm nóng tràn ra, mờ nhạt lẫn trên gương mặt nàng, nàng run rẩy xem lại thời gian tin nhắn đến, là sáng sớm ngày đó.... Là buổi sáng nàng tỉnh lại! Chính là khoảnh khắc Ngự Phong Trì gỡ pin điện thoại của nàng ra!

“Không...”

“Không thể như thế này... Ngươi đừng đụng vào ba ta! Đừng!” Một giọt nước mắt rơi xuống, Tàn Mộc Ngữ không khống chế được hét lên, nhưng mà điện thoại di động căn bản không có chuyển động, cũng hoàn toàn không ai nghe được!

Vết thương trên lưng bởi vì kích động mà đau buốt, nàng yếu ớt cố gắng làm cho bản thân mình trấn tĩnh, run rẩy bấm số điện thoại bệnh viện, gọi vài lần mới lết nổi được, mang theo giọng nói nghẹn ngào chực khóc hỏi: “Ba ba ta đâu! Hần vẫn còn ở đó hay không? Ngươi mau nói cho ta biết hần còn ở trong bệnh viện không!”

Bác sĩ bị nàng làm cho hoảng sợ, hồi lâu mới lên tiếng: “Tần tiểu thư có đúng không?”

“Đúng, là ta...” Thân hình mảnh khảnh của Tàn Mộc Ngữ run rẩy, lệ quang lóe ra, lớn tiếng hỏi, “Ngươi nói cho ta biết Thượng Quan Hạo đang làm cái gì? Hần đã làm gì với ba ta rồi, ngươi nói cho ta biết!”

Bác sĩ im lặng một lát, nhân nhật mở miệng mở miệng: “Xin lỗi Tần tiểu thư, đây là quyết định Thượng Quan tiên sinh.”

Trong nháy mắt, Tàn Mộc Ngữ như bị đánh trúng một đòn nghiêm trọng, nàng rốt cục hiểu rõ, kia không phải là trò đùa.

“... Các ngươi là một lũ khốn nạn... Đồ vô lại!” Nàng đau xót, trên lưng một trận đau nhức, nàng rên một tiếng, lấy tay giữ cái bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, một dòng lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Hạo... Ngươi làm sao có thể như vậy?

Ngươi làm sao có thể làm ra chuyện cảm thù còn không bằng như thế này! Ngươi làm sao có thể!

Tàn Mộc Ngữ cũng quên không được đau nhức trên lưng nữa, mặc cho nước mắt rơi, chạy ra khỏi phòng.

Một tòa trang viên này nàng chưa bao giờ đi ra ngoài, từng cánh cửa, từng trạm, cái chốt cửa chính trạm trở nặng nề, cánh tay nhỏ yếu gắng sức giật ra, đẩy cửa lớn chạy ra ngoài.

Một người bóng dáng yếu đuối mỏng manh trên đường cái vẫy tay, một chiếc xe tắc xi chậm rãi dừng lại.

“Tòa nhà Tín Viễn... phiền ngươi, nhanh một chút!” Trên lưng Tàn Mộc Ngữ đau đến phát run, cánh tay lại đột nhiên kéo mở cửa xe, ngồi vào, hướng về người tài xế nghẹn lời nói ra.

“Vị tiểu thư này, sắc mặt ngươi không được tốt lắm, có muốn tới bệnh viện trước không...”

“Ta không cần! Van cầu ngươi, nhanh một chút...” Nước mắt nàng càng nhiều, gần như đang nghẹn lời cầu xin!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Ngươi Đã Làm Chuyện Gì?

Trong văn phòng tổng tài sang trọng, trên chiếc ghế tựa đen lãnh đạm, một nam tử kiều ngạo lạnh lùng ngồi lên, lấy tay che miệng, im lặng chờ đợi.

Đôi mắt hần màu đỏ tươi, như là như là bị lo lắng hành hạ, lòng bàn tay kia nắm lấy điện thoại.

Nhớ lại ngày đó, hần lái xe tìm khắp các bệnh viện nàng có thể đi một lượt, dùng hết tất cả nhân lực, suýt nữa đem toàn bộ Z thành đảo lộn, vậy mà cũng không có tìm ra được nàng.

Thành phố sầm uất lớn như thế, nàng cứ như vậy mà tiêu thất.

Thượng Quan Hạo cảm giác bản thân đã bị buộc đến đường cùng, hai tròng mắt đỏ tươi, mồ hôi toát ra gửi cho nàng một tin nhắn, nghiêng rằng nói xong mấy câu, cả trái tim đều bị đau nhức và dày vò vây quanh. Hắn biết lời nói kia có bao nhiêu trọng lượng, có bao nhiêu tàn nhẫn, chỉ là hắn đã bất chấp nhiều như vậy, trong đầu hắn chỉ có một bóng dáng thoáng qua kia, hắn muốn nàng xuất hiện! Ngay tức khắc!

“Phanh!” Cửa văn phòng bị đẩy mạnh ra!

“Tiểu thư, tiểu thư người không thể vào, tổng tài hân...” Thư ký gấp giọng nói lên.

Trước mặt, một người thiếu nữ trên lưng mỏng manh yếu đuối hướng vào trong, sợi tóc rơi là tả trên lưng, gương mặt tái nhợt, nhìn trực diện hắn: “Ba ta đâu?... Thượng Quan Hạo, người đem ba ta đi đâu rồi!”

Thượng Quan Hạo nhìn lên người nàng, đầy vương bận cũng không có cách nào rời đi.

“Tổng tài xin lỗi..., nàng kiên quyết muốn vào...” Thư ký vội vàng xin lỗi, giọng điệu vô cùng lo lắng.

“Đi ra ngoài.” Hắn nhàn nhạt nói.

Thư ký ngẩn ra, lúc này mới biết nói chính là nàng.

“...” Nàng hoàn toàn nghẹn giọng, run rẩy, lập tức đi ra ngoài kéo cửa đóng lại.

Trong phòng yên tĩnh, Thượng Quan Hạo đứng lên. Tần Mộc Ngữ nhìn nam nhân trước mặt, hô hấp khó khăn, hắn tới gần trong nháy mắt vô thức lui về phía sau, cũng đã không kịp, sắc mặt hân lạnh lùng giữ chặt cổ tay nàng, đột nhiên kéo nàng vào trong ngực!

Tần Mộc Ngữ than một tiếng, bị đôi tay mạnh mẽ ôm vào trong ngực!

Còn không kịp thở gấp, Thượng Quan Hạo giữ lấy sợi tóc mềm mại sau gáy nàng, cúi đầu mãnh liệt hôn lên môi nàng.

“Đừng...” Tần Mộc Ngữ chỉ kịp hét lên một tiếng kêu đau đớn, lời nói đã bị hắn triệt để chiếm giữ.

Động tác thô bạo, sức lực mãnh liệt! Một cánh tay vòng qua eo, một tay giữ lấy sau ót, tiến sâu vào trong miệng nàng, nuốt vào những mềm mại hoàn mỹ từ nàng, như là muốn đem toàn bộ linh hồn nàng chiếm đoạt!

Nghĩ muốn điên rồi... Hắn quả thực nhớ nàng muốn điên rồi! Suốt hai ngày, hắn không có một khắc nào không nhớ tới làm sao mang nàng tới ôm thật sâu vào trong lòng, hôn lấy nàng! Nhớ tới ngày đó tại bệnh viện cả người nàng là máu, tay hắn cũng đang run, hận không thể giữ nàng nắm trong tay nâng niu! Lưu luyến si mê, áy náy, còn có lửa giận cùng yêu thương bùng cháy, hết thảy xuyên thấu qua nụ hôn này gửi tới nàng!

Tần Mộc Ngữ gãy dựa dẫm, bàn tay nhỏ bé để trên bờ vai vững chãi của hắn, liều mạng muốn đẩy ra!

Hai người lao đảo, lông mi nàng run rẩy, nước mắt ấm nóng theo khóe mắt chảy xuống, quần áo nàng nhăn nhúm, bên tai chỉ còn lại tiếng thở gấp của hắn, sau lưng đột nhiên đụng phải cánh cửa!

“...” Nàng đau đớn đến cau mày, toàn thân run lên, cả người vô lực, sức lực dần dần yếu đi.

Thượng Quan Hạo giữ chặt nàng, đôi mắt mờ to chứa đầy hung ác cùng đau lòng.

Hắn buông lỏng môi nàng ra, chống đỡ lên cái trán của nàng, trong mắt yêu hận đan xen.

Cười lạnh một tiếng, ngưng mắt nhìn nàng: “Đã chịu trở về rồi có đúng không?”

Tần Mộc Ngữ đau đến khuôn mặt trắng bệch, mở miệng hít lấy không khí, mỗi lần hô hấp đều là đau đớn, nàng nhìn vào nam nhân phía trước, run giọng hỏi: “Ba ta đâu... Thượng Quan Hạo, ba ta rốt cuộc là ở đâu!”

Nước mắt nàng kích động Thượng Quan Hạo.

“Hắn đương nhiên ở địa phương hân nên tới, chẳng qua là người tốt nhất đi xem hân, nhìn hân bởi vì người mà đã bị đối đãi... Tần Mộc Ngữ, đây là cái giá phải trả người né ta!” Hắn lãnh liệt như băng, nghiêng rằng nói.

Trong lòng đau nhức, từ một chỗ bắt đầu lan ra, cho đến khi xé rách cả trái tim!

Tần Mộc Ngữ nhìn thật sâu vào gương mặt hân, run giọng nói: “Thượng Quan Hạo... Người rốt cuộc có phải là người không? Người dựa vào cái gì muốn đối với ta như vậy, dựa vào cái gì đối với ba ba ta như vậy! Người là cảm thú sao ngay cả một người bệnh cũng không buông tha!”

Thượng Quan Hạo bị đánh đập tuyệt vọng nàng rung động, ánh mắt vui đi chút lạnh lẽo, nhưng âm thanh vẫn tàn nhẫn, cười lạnh nói: “Ta đã sớm nói qua, người là nữ nhân của ta, nên ngoan ngoãn nghe lời!” Nói xong ánh mắt hân âm đạm xuống, tiếng nói có hơi nhỏ dần, “Tần Mộc Ngữ, người biết ta tìm người bao lâu không? Ta đem toàn bộ thành phố cũng lục tung lên cũng chỉ vì tìm người! Người không xuất hiện? Tốt... Ta đây liền làm chút gì đó,

cho đến khi bức người xuất hiện mới thôi...!”

Tần Mộc Ngữ nước mắt lóe ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, móng tay đâm vào da thịt hằn cũng không làm hấn đau lòng!

“Người cho ta gặp... Người thả ta ra, muốn đi gặp ba!” Bàn tay nhỏ bé của nàng đẩy vào trong ngực hấn.

“Người cho là kết thúc như vậy sao?” Thượng Quan Hạo giữ chặt thắt lưng nàng, đem thanh âm lạnh lẽo cũng nàng làm rung động tại chỗ, đôi mắt nàng tròn to sừng sốt, hấn âm lãnh nói ra, “Tần Mộc Ngữ, từ hôm nay trở đi, ở lại bên cạnh ta chỗ nào cũng không cho đi! Người của người là của ta, tự do là của ta!”

Hai tròng mắt Tần Mộc Ngữ tròn to hơn, hô hấp không yên, suýt nữa không tin những gì mà mình nghe được.

“Người đang nói cái gì... Ta không hiểu người đang nói cái gì...” Nàng lắc đầu, khuôn mặt trắng bệch một hồi mơ màng.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo hòa dịu một chút, nhắc lại: “Ta muốn người bên cạnh ta, làm nữ nhân của ta... Tần Mộc Ngữ, người đã đứng rồi,” Hai mắt nham hiểm, hơi thờ mang theo mùi máu, nhìn chăm chăm nàng, “Từ hôm nay trở đi đừng lại khiến ta tìm không được người, bằng không ta sẽ cho người trả giá!”

Chuyện như vậy, hấn không bao giờ cho phép phát sinh nữa.

Tần Mộc Ngữ nghe hiểu ý tứ của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu sức sống, cả người giống như loài động vật nhỏ bị nước dội lên, lông mi ướt át, hai tròng mắt trong suốt một mảnh tuyệt vọng cùng đau lòng: “Người điên rồi... Thượng Quan Hạo người điên rồi, không phải đồ chơi, lại càng không là cái đồ vật gì, dựa vào cái gì nghe người bố trí như vậy!”

“Người thật sự không phải đồ chơi!” Thượng Quan Hạo găm nhẹ ngắt lời của nàng, ánh mắt mập mờ, lạnh lùng nói, “Không ai lại đối với một cái đồ chơi nhân từ thế này! Tần Mộc Ngữ, người không đáp ứng có đúng không? Ta bây giờ có thể cho người xem hình dạng Tần Chiêu Vân!”

Nói xong hấn đã đem nàng giữ chặt, mang theo thân thể nhỏ bé và yếu ớt đi tới trước bàn công tác, nàng khóc nức nở một tiếng, lạnh lùng ấn cái nút trên bàn.

Tần Mộc Ngữ thờ hồn hèn, cơ thể bị ép kè sát trong ngực hấn, nhìn phía màn hình đột nhiên rơi xuống.

Màn hình mở ra, một mảnh đen tối ánh lên.

“Thượng Quan Hạo...” Nàng run giọng kêu, vì sắp chứng kiến cảnh tượng mà sợ sệt.

Thượng Quan Hạo nửa ôm nàng, mắt sắc lạnh, môi khe khẽ đảo qua sợi tóc hơi ngổn ngang trên trán nàng, trầm giọng nói: “Nhìn kỹ cho ta!”

Màn hình cuối cùng có người xuất hiện...

Trên giường bệnh, một người tóc bạc nằm, khí sắc vàng vọt, môi nứt nẻ, hôn mê. Không có bất cứ thiết bị điều trị nào, chỉ có bình thở oxy duy trì sinh mệnh hấn, khoảng thời gian vài ngày mà thôi, người kia trước kia cứng cáp rắn rỏi đã không còn, bây giờ giống như bày ra một bộ xương khô.

Một tia đau nhức sắc bén đâm vào trong người, Tần Mộc Ngữ run rẩy, hét to một tiếng: “Ba!” Giấy lụa thoát ra khỏi Thượng Quan Hạo!

Một người cánh tay như thiết bản đem toàn bộ nàng vây khốn, kéo trở lại! Thượng Quan Hạo từ phía sau mà ôm lấy nàng, đưa tay ấn cái nút, màn hình một lần nữa kéo lên. Thái độ người trong lòng vùng vẫy cũng trong dự liệu hấn.

“Đồ vô lại... Thượng Quan Hạo người tên hồn đản này!” Tần Mộc Ngữ tránh không khỏi bàn tay to lớn kia, chỉ có thể nước mắt tuôn trào mà hét lên.

Thượng Quan Hạo dùng sức ôm chặt nàng, môi dán trên thái dương của nàng, lạnh lùng: “Người nghĩ rằng ta đang nói đùa với người? Tần Mộc Ngữ, ta đã sớm nói cho người hậu quả, quá một ngày, người đợi mà nhặt xác hấn đi!”

Tần Mộc Ngữ bị hình ảnh chứng kiến kích động hét lên một tiếng, tay nắm chặt, toàn thân run rẩy không ngớt.

“Người muốn như thế nào... Thượng Quan Hạo người nói người rút cuộc muốn như thế nào!” Nàng vùi đầu vào trong cánh tay, nước mắt nóng hổi, từ từ nhắm hai mắt, tuyệt vọng quát!

Ý thức của nàng bị hấn giầy vò tới cực hạn.

Trong lòng Thượng Quan Hạo đau xót, đôi mắt tồn tại một chút âm đạm khó nén cúi người ôm lấy thân thể nàng, lạnh lùng đi tới trên sofa, để nàng chậm rãi buông xuống.

Nước mắt ướt đẫm khuôn mặt nhỏ nhắn.

Thượng Quan Hạo cúi người, vỗ về nhẹ nhàng cái trán của nàng: “Đừng khóc... Đừng khóc...”

Hấn quả thực quá mức bị kích động, mới có thể dùng chuyện tình tàn nhẫn như vậy khuấy động nàng.

Chỉ là nàng biến mất hai ngày kia, hấn quá mức nổi điên, mới có thể làm việc không mảy may quan tâm hậu quả.

Vết thương trên lưng chưa lành, khuôn mặt nhỏ nhắn nàng như trước tái nhợt, dựa lưng vào sô pha làm cho vết thương càng mở ra, nàng than nhẹ, cả người suýt bị thân thể và trái tim đau nhức hành hạ bất tỉnh.

Bàn tay Thượng Quan Hạo xoa dịu phía sau, ngưng mắt nhìn sắc mặt của nàng, “Đau không?” Ngày đó hấn đẩy một cái kia, chắc hẳn khiến nàng rất đau.

“Thượng Quan Hạo... Lòng của ngươi rốt cuộc là làm từ cái gì?” Miệng nàng yếu ớt phun ra mấy chữ.

Trái tim là cái dạng gì, có thể hung ác độc địa như vậy, bạc tình nhẫn tâm như vậy!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm trầm, “Ngươi thời gian sau này đi mà phân giải trái tim ta là làm từ cái gì, bây giờ, trước hết trông nom cho tốt chính ngươi... Làm nữ nhân của ta đối với ngươi nghĩ dễ dàng như vậy.”

Trong mắt Tàn Mộc Ngữ tăng nước mắt lại ứa lên.

“Tại sao... Ngươi vài ngày nữa cùng tỷ tỷ kết hôn... Ngươi muốn cùng nàng kết hôn, lại đối với ta làm cho chuyện tình như vậy!” Nước mắt tuôn ra, nàng run rẩy, “Thượng Quan Hạo, ngươi quả thực biến thái...”

Các nàng, là chị em gái! Là chị em ruột thịt!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Ngươi Thực Sự Chọc Đến Ta!

“Ngươi cứ coi như là ta biến thái đi...” Giọng nói Thượng Quan Hạo âm lãnh cất lên, hơi thở nhàn nhạt thân nhiên toát ra từ trên người hấn, từng chữ rõ ràng mà nói ra: “Cho dù là ta biến thái, ngươi cũng là được qua tay ta, cùng làm nữ nhân của ta...”

Cảm giác nhục nhã kéo đến, Tàn Mộc Ngữ run rẩy mà lùi bước vào trong, đôi tay nhỏ bé muốn đẩy thoát ra khỏi trong lòng ngực của hấn, lại bị hấn nắm chặt cổ tay, đau đớn mà rên một tiếng, tăn hấn đặt ở hai bên!

Khoảng cách càng lúc càng gần gũi, mắt đối mắt, hấn dùng sức mạnh đè ném phản kháng của nàng.

“Thượng Quan Hạo, ngươi vô si!” Mặt nàng nhợt nhạt đỏ lên, nước mắt lấp lánh, vẫn ứ đọng không rơi xuống.

Thượng Quan Hạo bị phản ứng của nàng làm cho khí sắc u ám, lửa giận trong người hừng hực thiêu đốt, cười gằn, hấn nghiêng răng nói, “Tàn Mộc Ngữ, ngươi có thể thử chửi ta lần nữa!... Vô si có đúng không? Ta tới nói cho ngươi, cái gì mới chân chính gọi là vô si...”

Một tay hấn giữ cổ tay nàng, tay kia kéo cà- vạt mình xuống, tiếp theo là khuy áo sơ mi.

Tàn Mộc Ngữ mở to hai mắt nhìn, chậm chạp lắc đầu: “Không... Đừng...”

Cà- vạt bị ném trên mặt đất, ngực hấn lộ ra, bên dưới đúng là cơ thể cường tráng...

“Không, Thượng Quan Hạo ngươi đừng như thế này... Cút đi!” Nàng lui về phía sau, thân thể yếu đuối bất lực run rẩy. Ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh, nổi điên xông lên, bàn tay tiến tới cổ áo của nàng, nắm lấy y phục mỏng manh của nàng xé ra!

Nàng thét lên, nước mắt thống khổ rơi xuống, hấn giữ chặt lấy vòng eo của nàng đè xuống trong nháy mắt, cổ tay vùng vẫy thoát ra, “Ba!” một tiếng thanh thúy vang lên trên khuôn mặt tuần tú!

Mặt hấn lệch qua, một dấu tay nhỏ bé đỏ bừng dần hiện trên khuôn mặt hấn.

“Thượng Quan Hạo, ngươi đừng hòng đụng chạm ta nữa!” Nàng vừa khóc vừa hét lên!

Bầu không khí trở nên ngưng đọng.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo lệch qua một bên chậm rãi quay lại, nhìn nàng, lửa giận bốc lên, hấn kiểm chế, nhẫn nại kiểm chế, trong xương cốt hấn toàn bộ tăn hấn và cuồng dã, tại giờ khắc này tất cả bộc phát ra!

“Tàn Mộc Ngữ... Ngươi bây giờ chọc tới ta!” Hân mịt mờ cất tiếng, cực kỳ phẫn nộ!

Tiếp theo trong nháy mắt, tiếng nàng thét chói tai vang lên, Thương Quan Hạo đẩy cả người nàng kéo xuống, phần lưng liền bị xé rách, cả người nằm ngửa trên ghế sofa! Sắc mặt Tàn Mộc Ngữ đau đớn đến trắng bệch, một bàn tay vòng ra sau lưng nàng, mạnh mẽ hôn lên giữa cổ nàng!

Giống như găm nhăm lầy, dường như muốn nuốt lấy nàng, nàng thét lên, đau đến phát run!

Đây là lần đầu tiên, Thương Quan Hạo triệt để bị chọc giận, mang theo sức mạnh hủy diệt cường bức nàng làm chuyện ân ái! Nàng vẫn bị đau đớn hành hạ, giọng nói nghe khàn khàn đặc, dần biến đổi. Quần áo hết thấy bị xé rách, trên lưng một chút máu dính lên trên ghế, hân cũng không hề thương tiếc!

Bên trong đùi bị người đột nhiên xâm phạm, sức lực mãnh liệt dọc theo đường đi mà tiến vào, thẳng đến phòng tuyến cuối cùng của nàng!

Tàn Mộc Ngữ nức nở nghẹn ngào một tiếng, trong ngực sợ hãi và chua xót tức khắc ủa đến, bờ vai nàng rung động, nước mắt rơi xuống. Động tác của hân vẫn thô bạo, nàng bị làm cho nhục nhã suýt chết đi, bàn tay nhỏ bé bầu xú trên bờ vai của hân, khóc thành tiếng: “Đừng... Đừng để ta hận ngươi! Thương Quan Hạo!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vui sâu trong cổ hân, khàn giọng la lên.

Nam nhân ở trên người nàng bỗng nhiên cơ thể dờ ra, thân hình trắng kiện chống đỡ bên hông nàng, kịch liệt run run.

Nữ tử trong lòng kia, khóc muốn ngất đi.

Trong cơn mê mẩn Thương Quan Hạo bốc cháy, toàn bộ động tác thô bạo dừng lại, ngưng mắt nhìn nàng, một phiên phức tạp đan xen nhau.

“...” Hân đè nén hơi thở, kéo vào thắt lưng của nàng lên,...

Nàng than một tiếng, trên trán lấm tấm mồ hôi, cả người gần như đau nhức đến vô lực.

Trên ghế sofa những giọt máu kia như đâm vào mắt.

A...

Hận hân...

Thương Quan Hạo ở trong lòng cười nhạt, máu của nàng dính trong lòng bàn tay giữ chặt thắt lưng nàng, cúi đầu nói: “Tàn Mộc Ngữ... Ngươi thắng!”

Của nàng, gần như lửa thể.

Thương Quan Hạo ngăn chặn hỏa bộc phát trong cơ thể, cúi đầu vui sâu hít lấy mùi thơm dịu trên cổ nàng, cảm thụ đáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, lạnh lùng nói: “Hôm nay bỏ qua cho ngươi, nếu như ngươi còn không thông minh nữa, ta tuyệt đối sẽ không lại làm được một nửa thì dừng lại, hiểu chưa?”

Tàn Mộc Ngữ nhắm mắt lại, lông mi ướt sũng run nhẹ.

Nàng không còn khí lực, không có hơi sức cùng cái nam nhân này đấu nữa, chỉ có thể tùy ý hân ôm vào trong ngực.

“Thương Quan Hạo... Ngươi sẽ xuống địa ngục.” Nàng cắn đôi môi nhọt nhạt, đánh mắt nhìn hân, kiên định nói ra.

Thương Quan Hạo cũng nhìn vào mắt nàng, như thể trong vắt, hân gần như có thể liếc mắt một cái chứng kiến tàn nhẫn và tội ác bản thân. Khóe miệng nổi lên một nụ cười, mở miệng nói ra: “Ta sẽ dẫn ngươi xuống theo.”

Ánh mắt Tàn Mộc Ngữ mềm nhũn, mơ mơ màng màng một chút, lập tức mất đi toàn bộ hơi sức, ngã vào trong lòng hân!

Sắc mặt Thương Quan Hạo biến đổi, ôm chặt nàng, nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng yếu ớt không một chút máu.

***

Lại lần nữa tỉnh lại, xung quanh có tiếng nói nhỏ đôi chút.

Là tiếng Anh thuần túy, rất lưu loát, một người đàn ông mắt xanh tóc vàng đang cùng Thương Quan Hạo nói chuyện với nhau.

Nhiều năm sinh sống ở nước ngoài, làm cho Tàn Mộc Ngữ theo tiềm thức mà có thể nghe hiểu bọn họ đang nói cái gì.

“Ta muốn chính thức thông tri cho ngươi, tiền sinh, vết thương vị tiểu thư này đích thực có thể lành, bất quá ta nghĩ nàng đã tổn thương tới gân cốt phần lưng, sau này hoạt động quá mức dẻo dai sẽ không làm được nữa, nói chẳng hạn như, dưới thắt lưng, mở rộng cực độ, một chút nhỏ...”

Thương Quan Hạo ngồi ở trên ghế xoay, sắc mặt âm trầm lắng nghe.

Chỉ chốc lát, đích tóc vàng rút cục nói xong.

“Cảm ơn chẩn đoán của người. . . Người có thể đi.” Âm thanh hần lạnh lùng, khiến người ta nghe được lãnh huyết mà vô tình.

Nam tử tóc vàng đảo qua sô pha, thấy được Tần Mộc Ngữ đã tỉnh lại, hướng nàng nhún nhún vai, bắt đầu đi ra ngoài.

Dưới thắt lưng. Mở rộng cực hạn.

Lông mi chậm rãi nhắm lại, Tần Mộc Ngữ rất yên bình. Không quan hệ... Những động tác kia cơ hội nàng làm vô cùng nhỏ.... Cho nên bị thương sao, thương thế ra sao, không có vấn đề gì.

“Đã tỉnh?” Giọng nói Thượng Quan Hạo trầm thấp trong văn phòng vang lên.

Nàng lại lần nữa mở mắt ra, cảm giác trong không khí một mảnh âm u lạnh lẽo, choàng trên người nàng, rõ ràng là âu phục hần.

Xem đi, Tần Mộc Ngữ, người đã suy đồi đến cái dạng nông nổi gì? Ngay cả vật che giấu cơ thể, cũng cần phải người ta bố thí.

Trên lưng rất đau, nhưng Tần Mộc Ngữ không có để ý.

Nàng gắng sức ngồi xuống, nước trong khóe mắt trong veo, nhìn hần: “Ta có thể đi xem ba ba không?”

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chú nàng một lúc lâu, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Có thể.”

Lông mi Tần Mộc Ngữ buông xuống, cười nhạt, cảm tạ ở trong lòng hần thật là tốt tâm, một phen nhục nhã có thể đổi lấy nhìn phụ thân nàng một cái, có ý nghĩa bao nhiêu. Thế nhưng đứng lên nàng phát hiện dị thường, váy nàng, lại lần nữa hủy ở trong tay hần.

Ánh mắt run lên, bên trong dẫn theo một tia e ngại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tái nhợt nhìn phía hần, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, kiềm nén run rẩy nhẹ giọng nói: “Lúc này đây, người còn muốn ta trần truồng đi ra ngoài, cho mọi người xem, có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Thượng Quan Hạo, Đây Rốt Cuộc Là Chuyện Gì Xảy Ra

Nàng yếu ớt mang theo chút sợ hãi, như đánh ngay vào trái tim Thượng Quan Hạo.

Hần nhớ tới lần đầu tiên lấy đi trong trắng của nàng, để nàng lửa thể mà phơi bày trước mặt giới truyền thông, trong ánh mắt tuyệt vọng như muốn chết đi, níu chặt lấy trái tim đau buốt của hần.

Đứng dậy đi qua, thuận tay cầm một bộ quần áo bên cạnh đi tới, đặt ở trong lòng nàng, dáng người Thượng Quan Hạo cao ngạo chậm rãi cúi xuống, bàn tay vờ lên tóc nàng, thản nhiên nói: “Yên tâm. . . Ta sẽ không để cho người phải thảm hại như vậy lần nữa.”

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, không dám tin tưởng nhìn hần, mãi hồi lâu mới quay qua, nói ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Đến lúc nàng mặc quần áo xong, Thượng Quan Hạo đợi nàng ở cửa đã lâu. Bóng dáng mảnh khảnh Tần Mộc Ngữ vịn lấy tường đi ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tựa như hốt hoảng ngẩn ngơ. Thượng Quan Hạo nhắm mắt lại, nàng đi tới nắm cánh tay của nàng kéo gần mình, dùng khuỷu tay giữ lấy nàng.

“Còn đi được không?” Thần tình hần hồ hững, mở miệng hỏi.

Một câu nói, làm cho ngực Tần Mộc Ngữ hiện lên một tia chua xót, trong ánh mắt mang theo một tầng hơi nước nhìn hần: “Thượng Quan Hạo, lúc người đối với ba ba ta làm những chuyện kia, có nghĩ tới hần sẽ không chịu được không?”

Về mặt Thượng Quan Hạo lại lần nữa ảm đạm xuống.

“Tần Mộc Ngữ, người nhất định phải cùng ta tranh luận có phải không? Thương thế của người là ta làm cho, cho nên ta có nghĩa vụ đối với người chịu

trách nhiệm, mà nếu người cho rằng ta đối với người có gì đặc biệt. vậy thì người sai rồi!”

“Ta không cần người chịu trách nhiệm!” Tần Mộc Ngữ đột nhiên cãi lại, “Ta chỉ muốn của người một chút lương tâm, một chút là đủ rồi!” Chỉ cần một chút, ba ba cũng sẽ không nằm trên giường bệnh chịu đau khổ như vậy!

“Tần, Mộc, Ngữ!” Thượng Quan Hạo nắm chặt cánh tay nàng, nghiêng răng gầm nhẹ!

Nàng đau đến run lên, nhưng vẫn như cũ kiên định cùng oán hận, không hề sợ hãi.

Thượng Quan Hạo như muốn nổi cơn sóng gió, gương mặt u ám giống như là bị áp lực kìm nén đến cực điểm, giọng nói khàn đi: “Người nhất định cho rằng ta chính là như thế này sao? Ta không có tính cách... Cho nên đừng những chuyện này đến bức người?”

“Đừng, người là như thế này...”

Thượng Quan Hạo đột nhiên nắm lấy nàng ôm vào lòng, cổ nén ưu tư, cùng nàng đối diện.

“A... Tần Mộc Ngữ ta có thể nói cho người, cho dù là như thế này người cũng nhất định phải ở bên cạnh ta... Bằng không ta còn sót lại một chút nhân tính cũng sẽ không để cho người được thấy! Người từ từ mà tiếp nhận đi!”

Tần Mộc Ngữ yếu ớt mang theo một tia thống khổ đau đớn, run giọng líu ríu: “Vì sao... Người vì cái gì lại lựa chọn trên người ta? Muốn cùng người kết hôn chính là tỷ tỷ, không phải là ta! Người nhìn cho rõ ràng!”

“Ta nhìn phải rõ ràng!” Hần nghe theo, giọng nói dè dặt, nghiêng răng, “Nhưng thật ra người, tốt nhất biết rõ ràng người người không nên làm mạo phạm là ai, ngoan ngoãn phục tùng cho ta...”

Nàng cắn răng: “Ta sẽ không... Ta chết cũng không phải hướng về phía một người đem sinh mệnh cha ta ra uy hiếp ta khuất phục!”

Nàng rõ ràng tràn đầy hận ý, trong nháy mắt làm tổn thương hần!

Lửa giận xông lên đến đỉnh, Thượng Quan Hạo đột nhiên hung hăng đẩy thân thể mềm mại trong lòng ngực ra, khuôn mặt tái nhợt.

Tần Mộc Ngữ ngã lên bức tường, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt run rẩy, dùng cổ tay thiếu sinh khí chống đỡ, móng mạnh mà thờ hờ hển.

“Đừng để ta nhìn thấy người... Bằng không ta sẽ trực tiếp bóp chết người!” Giọng nói Thượng Quan Hạo ngu muội nói ra mấy chữ, khuôn mặt tuần tú xanh đen, nói rộng cả vạt, đau lòng hòa cùng lửa giận, xoay người đi ra ngoài.

Phối hần gần như muốn nổ tung, cái nữ nhân chết tiết này, hận không thể đem đầu óc của nàng móc ra rửa sạch một lần! Hần là điên rồi, điên rồi mới có thể không từ thủ đoạn như vậy cũng muốn cầm nàng trói buộc bên người!

***

Nhân viên y tế dẫn dắt xuống dưới, Tần Mộc Ngữ rút cục đi tới chỗ phòng bệnh phụ thân.

Một hồi chua xót, tập kích vào trong tâm trí.

“Ba ba!” Nàng kêu một tiếng chạy vào, tay thân thiết mà nắm chặt lấy cánh tay hần, nhìn hần mê man, nước mắt mờ nhạt hai mắt. Khuôn mặt nàng một mảnh trắng bạch, nước mắt trong khóe mắt rung động dâng lên, nhìn thoáng qua xung quanh, bình dưỡng khí vẫn đang còn, còn đang truyền dịch, máy kiểm tra nhịp tim cũng không có đình chỉ...

Này...

“Tần tiểu thư, tình hình lệnh tôn thực sự thật không tốt, bệnh viện bình thường không thể tiếp nhận, chỉ có thể chuyển tới phòng giám sát trọng điểm này đây, bình dưỡng khí không duy trì được bao lâu, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện bệnh nhân sớm tỉnh lại...”

Tần Mộc Ngữ đảo qua bốn phía, một thoáng ngẩn ngơ, cũng một thoáng ngờ vực.

“Không phải nói bỏ hết sao?” Nàng quay qua, nhìn nhân viên y tế trước mặt, “Không phải nói thuốc và thiết bị cho ba ba đều bị ngừng sao? Bây giờ làm sao lại...”

“A,” Nhân viên y tế có chút lúng túng, “Nói là hai ngày trước đúng không? Những thuốc cùng dụng cụ cũ kia cũng không phải tốt lắm, hiện tại đã được thay mới toàn bộ, dĩ nhiên là Thượng Quan tiên sinh phân phó, Tần tiểu thư người có vấn đề gì không?”

Tần Mộc Ngữ gạt mình, gương mặt càng ngày càng trắng.

Nàng nhớ lại Thượng Quan Hạo phát một đoạn băng uy hiếp kia, từng lời như thế thực dọa người, còn có lời nói qua điện thoại từ bệnh viện kia, nàng tưởng rằng...

Đôi tay nhỏ bé cầm bàn tay ba ba, Tần Mộc Ngữ cắn môi, nhìn hần nhợt nhạt suy yếu, run giọng nói: “Không có khả năng... Ba ba vì cái gì lại thế này?”

Hắn vì cái gì về mặt như vậy, tại sao như là già đi hai mươi tuổi, vì sao giống như sắp chết đến nơi rồi!”

Nước mắt thoáng qua, chất vấn bác sĩ.

Nhân viên y tế nét mặt cũng rất yên bình: “Tần tiểu thư, người muốn nắm được, không có đồ ăn xác thực, chỉ bằng vào thuốc duy trì thân thể nên thành ra cái bộ dạng gì nữa. Xin tin tưởng, Tần lão tiên sinh đã xem như là không có khác biệt.”

Hồ hấp Tần Mộc Ngữ yếu ớt, ánh mắt mập mờ, nhìn thấu khuôn mặt rõ ràng có một phiền phức tạp.

“Người nói Thượng Quan Hạo căn bản là đối với ba ba ta không có làm những chuyện gì, có đúng không?”

Nhân viên y tế ngẩn ra, cười nói: “Tần tiểu thư, ta nghĩ Thượng Quan tổng tài đối với Tần tiên sinh làm đều là chuyện tốt.”

Một tia ngạc nhiên sừng sốt, nghi hoặc càng ngày càng ngưng trọng trong đầu Tần Mộc Ngữ.

Nàng cắn môi, nâng tay ba ba lên, chỉ là trong lòng cái âm thanh kia cũng dồn ép không được nữa...

Thượng Quan Hạo, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

***

“Vì sao?” Vài ngày sau, Tần Mộc Ngữ nhìn trưởng phòng quản lý nhân sự trước mặt, nghi hoặc nói, “Tại sao phải điều động đến đi làm trợ lý tổng giám hành chính?”

Quản lý nhân sự nhìn biểu cảm của nàng, ưu nhã cười cười: “Tần tiểu thư, mặc dù ta không có phương tiện nói, thế nhưng người cũng có thể hiểu rõ là ý tứ của ai, điểm này đừng làm khó chúng ta, người nói đúng không?”

Ngón tay run lên, Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt minh bạch ý tứ của hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lúc đỏ lúc trắng.

“... Người có thể nói với hắn một tiếng không? Ta ở chỗ này tốt lắm, không cần phải ... Đổi lại vị trí.” Nàng cắn môi, đáy mắt hiện lên một chút vô lực nắm giữ lấy bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Bổng Nhiên Ôn Nhu

Quản lý nhân sự có phần phức tạp, vẫn cười, có một tia bất đắc dĩ, nhìn nàng nhún vai.

Ý tứ của hắn, đã rất rõ ràng.

Nữ hài tử trước mặt này, đã từng là người được Tần Chiêu Vân ưu ái nhất, mỗi ngày trôi qua, trời sáng như trăng sao, nhưng hào quang ấy cũng chỉ vờn vện mấy tháng mà thôi, nàng một thân trang phục đơn giản trong sáng xuất hiện trước mắt, sinh mệnh lại bị một nam nhân nắm chặt gắt gao, cho dù là không cam lòng, cũng chỉ có thể tuân theo.

Điện thoại di động trong túi áo đột nhiên rung rung.

Mắt Tần Mộc Ngữ lóe lên, khe khẽ cúi chào: “Ta đi trước, quản lý.”

Nàng đi ra ngoài, cánh tay mảnh khảnh khẽ kéo cửa lại.

“Này?” Chiếc điện thoại di động nhỏ nhắn đặt ở bên tai.

“Tầng mười bảy, bây giờ qua đây.” Tiếng nói Thượng Quan Hạo truyền đến, vẫn lạnh lạnh như nước.

Tần Mộc Ngữ có chút nhíu mày, ngừng đầu nhìn ở đại sảnh trống trải rộng mênh mông, “Thượng Quan Hạo, ta không muốn đổi chỗ làm, người để ta ở chỗ này ổn định được không? Ta cho dù có khổ, cũng không cần người lo.”

Thượng Quan Hạo nhếch môi, kề gần điện thoại, cười khê, “Còn không có thích ứng phải không? Loại cảm giác đem tự do giao cho người khác này có

được hay không?”

“Nếu như không bức người, người có thể ngoan ngoãn nghe lời sao?” Âm thanh Thượng Quan Hạo xa xôi.

“...” Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ đỏ lên, “Ta không thể, thể nhưng...”

Hắn cười khê, cắt ngang lời của nàng: “Ba mươi phút nữa nếu như không thấy người, ta cũng không ngại xuống kho hàng mà bế người lên đây.”

Tiếng “Đồ đồ đồ đồ” trong điện thoại vang lên, trong nháy mắt bị ngắt đi.

Tần Mộc Ngữ nắm chặt điện thoại di động, môi bị chính bản thân mình cắn muốn ứa máu ra.

***

Tầng mười bảy Tín Viễn, có thể nói là bỏ không, ngoại trừ phòng khách ở ngoài trang hoàng sang trọng, còn có ban công rộng ở bên ngoài đón gió.

Tần Mộc Ngữ từ trong thang máy đi vào, nhìn cảnh vật xung quanh.

Nơi này căn bản là không có ai.

Nàng đành chịu, cũng không muốn đem điện thoại ra gọi lại để hỏi hắn ở đâu, buộc lòng bản thân đi loanh quanh. Đi tới bên cạnh ban công cuộc bộ nàng nhìn không được lại bước vào trong. Từ tầng mười bảy, nhìn vào khoảng không rộng lớn, sẽ phải ra cái bộ dạng gì?

Tần Mộc Ngữ thật không ngờ, nàng chỉ mới bước vào có một bước, tựa thì thấy được trong góc ban công rộng rãi, đôi giày da thả lỏng gác trên sô-pha, đôi mắt nam nhân kia sâu xa tựa như biển.

“Người...” Nàng có phần nghẹn giọng, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt trên ban công rộng lớn hiện ra bé nhỏ hiu quạnh.

Thượng Quan Hạo vẫn nhìn nàng, đứng dậy đi qua, cơ thể cao lớn che phủ lấy nàng. Yên tĩnh như vậy mặt đối mặt, chịu không nổi trước hết chính là Tần Mộc Ngữ, nàng quay mặt đi, phớt lờ đi ánh mắt của hắn, sợi tóc mềm mại bị gió khê thổi bay.

Thượng Quan Hạo cười khê, “Muốn nhìn phong cảnh ở đây không?”

Tần Mộc Ngữ ngăn ra, không biết hắn vì có gì bỗng nhiên lại hỏi điều này.

Tay bị nắm kéo đi, Tần Mộc Ngữ hoảng hốt, đón lấy cơn gió nhẹ ở rìa ban công thổi đến, ở lẽ độ cao cũng không tính là quá cao, nàng có thể an tâm mà đứng ở chỗ này không sợ ngã xuống, nhìn xuống cũng làm cho chóng mặt.

Tầng mười bảy, cao đến thực khủng bố.

Nàng hít thở khó khăn, mồ hôi trong lòng bàn tay chảy ra, vô thức mà co quắp, làm cho nắm tay nhỏ bé của nàng nắm càng chặt hơn.

“Sợ?” Thượng Quan Hạo nghiêng người qua hỏi nàng.

“Thượng Quan Hạo, người dẫn ta tới nơi này làm cái gì?” Nàng nhìn không được hỏi.

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng kéo cổ tay nàng, đem nàng từ phía sau mà ôm chặt vào trong ngực, nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, mang nàng đứng ở ban công tầng mười bảy, nhìn ra cảnh vật ở xung quanh.

“Chúc mừng” Hắn đơn giản nói ra hai chữ, “Chúc mừng người ngoan ngoãn trở thành nữ nhân của ta.”

Gương mặt Tần Mộc Ngữ lạnh lẽo.

Nàng quay đầu nhìn chăm chú hắn: “Ta không cảm thấy chuyện này có cái gì đáng để chúc mừng.”

Thái độ thù địch và hận ý của nàng, có thể hiện rõ ra.

Thượng Quan Hạo cười khê, áp chế không để cơn giận tới đến địch ý của nàng.

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ lại phức tạp, nhớ tới ngày đó chứng kiến cảnh ba ba, nàng nhìn hắn, khó khăn mở miệng nhỏ giọng nói ra: “Thượng Quan Hạo, người rốt cuộc là có ý tứ gì? Người dùng bệnh ba ba ta tới đe dọa ta quay lại, nhưng người căn bản là không có đối với hắn làm những chuyện kia,... Người đến cùng là dạng người gì? Người muốn làm cái gì?”

Những cảnh cáo kia có thực sự đúng hay không, nếu như nàng thực sự không nghe lời trở về, hắn có làm nên những chuyện kia không?

Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, mắt như hố đen sâu thẳm, hấp thu lấy hồn phách người: “Người cho rằng sao? Tần Mộc Ngữ, người cảm thấy ta là cái dạng người gì?”

Tần Mộc Ngữ nghẹn lời quay mặt đi: “Ta không biết.”

Thượng Quan Hạo ôm nàng, khóe môi hiện lên một nụ cười yếu ớt, bàn tay khe khẽ xoa tóc nàng: “Đừng có biểu lộ ra hình dáng hận thù căm hờn như vậy nữa, cũng chớ quên cách đây không lâu, ngươi vẫn còn rất tha thiết ta có thể đối với ngươi như vậy...” Nữ nhân trong lòng ngực khẽ run lên, Thượng Quan Hạo tiếp tục nói ra, “Đã quên ngươi từng thích ta như thế nào sao? Thời gian ấy, ngươi có khát khao cũng muốn tình cảm ta dành cho tỷ tỷ ngươi cũng đối với ngươi như vậy, tựa như bây giờ, ôm ngươi, hôn ngươi, cho dù là cấm kỵ cũng không hề gì... Có đúng không?”

Tần Mộc Ngữ bị hắn nói kích động, nhìn hắn, kịch liệt kháng nghị, “Ngươi cầm miệng, không được nói, ta chưa hề!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần muốn gạt đi một phiền đờ bưng kia, đáng đáp động lòng người.

Thượng Quan Hạo giữ chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, ôm nàng càng chặt hơn, giữ lấy sau gáy nàng đem từng biểu tình trên khuôn mặt nàng thu vào trong tầm mắt.

Cúi đầu nói: “Đúng, ngươi chưa hề.”

Bởi vì toàn bộ chuyển biến tình cảm này, hắn rất rõ ràng.

Hắn rõ ràng hiểu rõ bản thân là muốn nắm giữ như thế nào đến mức không thể ngừng được, càng ngày càng muốn nàng, càng ngày càng không từ thủ đoạn, khoảng thời gian còn mười ngày nữa là kết hôn, cũng muốn đem nàng giữ lấy, giam cầm bên người.

Bất luận có là muội muội Cẩm Lan hay không, mặc kệ bọn họ ở cùng một chỗ có đúng đạo lý hay không.

Trong đầu hắn lúc này, chỉ còn lại có Cẩm Lan ngày đó tới công ty, hắn đi tới kho hàng, chứng kiến nàng bị chính tỷ tỷ mình đánh cho cái bạt tai. Sau hàng loạt thương tổn kia, bây giờ không kèm chế được cũng đã bắt đầu ân hận.

“Tình cảm ta bây giờ cũng tốt... Tần Mộc Ngữ, ngươi có thể để ra một cái nguyện vọng của ngươi, ta sẽ cân nhắc giúp ngươi thực hiện.” Thượng Quan Hạo tựa sát vào trán nàng, nhàn nhạt nói ra.

Hắn có thể nghĩ đến bồi thường, tạm thời chỉ có thể này.

Tần Mộc Ngữ ngăn ra, đôi mắt trong suốt tràn đầy vẻ không tin, hơi kinh ngạc.

Gió thổi đến, sợi tóc của nàng rối loạn, chẳng lẽ ngay cả đầu óc hắn cũng bị làm cho rối loạn sao?

“Thượng Quan Hạo, hôm nay ngươi không có phát sốt chứ?” Nàng nhìn chăm chăm vào hắn, khó khăn nói ra một câu.

Thượng Quan Hạo bên môi hiện ra một tia cười tiểu ý, “Nói đi... Nguyện vọng gì?”

Tần Mộc Ngữ càng thêm kinh ngạc, cắn môi, khó tin mà nhéo nhéo khuôn mặt hắn, là nóng, rất chân thực.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Ngươi Muốn Cái Gì?

“Ta không có mong muốn,” Nàng lắc đầu, “Ta muốn ngươi cũng cho không được.”

Ngón tay Thượng Quan Hạo khe khẽ lật qua khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mỉa mai nói: “Nếu như thứ ngươi muốn chính là tự do, hoặc là Tần thị, ta đương nhiên không cho được ngươi... Cho nên nói gì nghe có lý một chút, bằng không chỉ biết làm ta tức giận, để ta muốn cướp càng nhiều thứ của ngươi...”

“Ngươi...” Tần Mộc Ngữ cắn môi, căm hận cái nam nhân này, qua một giây vuốt ve an ủi, lại đến một giây trở mặt lật lọng.

Nàng muốn ngo ngoáy, đôi mắt hắn chán nản một ít, đem dịch qua thanh lan can trên ban công, thân thể to lớn đem nàng vây khốn, gió thổi lồng lộng, nữ nhân trong ngực có bộ dáng bừa bộn duyên dáng.

“Thượng Quan Hạo, không phải ngươi nói tâm tình hôm nay được tốt sao? Ngươi chớ lại ức hiếp ta!” Nàng kinh hãi, lo lắng hét lên.

Nàng có cảm giác như mình không còn là người nữa, nàng cũng không phải làm bằng sắt, nàng sợ đau đớn, sợ bị áp bức lăng nhục, sợ mỗi một lần chọc giận nam nhân này, ngoại trừ đau đớn, ngoại trừ bị chịu tổn thất, bị tiếp nhận lấy những gì mình không muốn, nàng cái gì đều cũng không được làm!

Thượng Quan Hạo nhận ra sự sợ hãi cùng hoảng hốt của nàng.

Đám lửa vừa bốc cháy lên kia đã bị đè xuống, tay hắn lướt qua xoa nhẹ trên những sợi tóc bay trên khuôn mặt của nàng, cảm giác lạnh lạnh giương như quyến luyến không nở buông, thân thể cao lớn phủ phục xuống, nâng khuôn mặt của nàng lên tới gần.

“Đừng sợ... Ta sẽ không đối với ngươi như vậy...”

Nói xong, hắn đã hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, nắm lấy mùi vị của nàng. Tần Mộc Ngữ vẫn sợ hãi như trước, nhưng lại rõ ràng tự nghiệm thấy hắn mỗi một động tác nhỏ, cũng dịu dàng vô về, nàng tìm đập cuồng loạn cùng sợ hãi từng bước được trấn an. Trong viên mắt có một chút âm áp, hơi nước ẩm ướt tràn đầy khóe mắt của nàng.

“...” Nàng không cách nào cự tuyệt hắn hôn, dù cho hắn đi sâu vào mà cướp đoạt, bây giờ cũng đã quên giấy dựa.

Thượng Quan Hạo triển miên hôn lên khóe miệng của nàng, giọng nói cuốn hút cất lên: “Mong muốn gì... Tâm nguyện của chính ngươi chưa từng có sao.... Ngoại trừ Tần thị cùng với chuyện ngươi ở bên cạnh ta, hết thảy... Tần Mộc Ngữ, nói cho ta biết ngươi muốn cái gì...”

Trong lòng Tần Mộc Ngữ một hồi chua xót, khóe mắt càng thêm ẩm ướt.

Nụ hôn nồng đậm của hắn hòa tan ý thức của nàng, dần dần hư nhuyễn, toàn thân vô lực, cơ thể nhỏ nhắn rơi vào trong lòng tay hắn, được hắn lấy góc độ tốt nhất mà hôn lấy. Tiếng nói hắn lắng xuống bên tai vọng lại, lần nữa nhắc lại, mang theo ôn nhu êm dịu nhất... “Ngươi muốn gì... Nói cho ta biết, được chứ?”

Tần Mộc Ngữ vô phương chống đỡ bản thân, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bờ vai của hắn, viên mắt một mảnh ươn ướt.

Mộng lúc ban đầu trở lại Trung Quốc kia, mọi thương tổn cùng bi thương đều cũng còn không có đến, bản thân mình như trong mộng, nàng lại có thể trong nụ hôn ẩm áp nồng nhiệt kia vây chặt kẻ hoạch bản thân.

Thượng Quan Hạo ngậm trên môi nàng, dây dưa buông ra, đôi mắt đen láy sáng ngời, mang theo thương yêu nồng đậm, trong ảo giác Tần Mộc Ngữ, phẳng phát dường như có từng tầng, từng tầng nước lớn bao quanh, cho nàng yêu thương sâu đậm nhất.

“Ta muốn, ta muốn đàn vi-ô-lông...” Nước mắt nàng tuôn ra, giữa tầng mắt có một vẻ đau thương không nở, “Ba ba hắn thích nghe nhất.”

Thanh âm khàn giọng kia, giống như ngôn ngữ dễ nghe nhất trên thế giới.

Thượng Quan Hạo cảm thụ được bàn tay nhỏ bé yếu ớt nắm chặt áo mình, hắn buông mắt xuống, cảm thấy trái tim bị một tia đau nhức đánh trúng, nóng hừng hực.... Hắn đem nàng kéo sát vào trong ngực, miêng bao phủ bên tai nàng, khàn khàn nói: “Được.”

***

Một cây huyền cầm đặt trên chiếc khăn trải giường trắng nõn.

Đàn vi-ô-lông đặt ở trong hộp, tĩnh lặng nằm ở đáy.

Tần Mộc Ngữ kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, khó tin mà nhìn nam nhân bên cạnh.

Hắn đang giải quyết giấy tờ, vẻ mặt tuấn đạt có phần băng lãnh, cầm một phần tài liệu xem hết, cuối cùng ký lên trên, mạnh mẽ rắn rỏi. Ngón tay dài bay bay một hồi trên bàn, thân nhiên nói: “Thử nhìn xem, hợp hay không hợp.”

Một câu này đúng là nói nàng.

Tần Mộc Ngữ nhìn hắn bận rộn lại thần sắc lạnh lùng, vô ý thức mà biết không nên nói với hắn. Chỉ là cái nam nhân này thật sự là quá mức phức tạp, nàng xem không hiểu, đơn giản tránh né khí tràng cường đại của hắn, chậm rãi ngồi xuống, cánh tay nhỏ nhắn cầm đàn qua.

Đem đàn vi-ô-lông lấy ra, khe khẽ lướt qua.

Trong ánh mắt trong veo của nàng không hề tồn tại nét che giấu yêu thích, dây đàn khẽ đi lên, nàng thử âm một cái. Âm thanh vang lên trong nháy mắt nàng mới đột nhiên chú ý tới, đây là phòng làm việc hắn, một tiếng vừa mới vang lên kia, rất đột ngột.

Nàng ngoảnh đầu lại nhìn Thượng Quan Hạo một chút, không tới, hắn không chú ý tới, còn đang xử lý giấy tờ.

Nàng dứt khoát buông tâm sự ra, lông mi rung rung một cái, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng kéo bài nhạc mình thích nhất. Thanh nhã xinh đẹp như có như không, bên trong phòng làm việc ngân vang lên.

Tay Thượng Quan Hạo dừng một chút, đôi mắt sâu xa đảo qua, thấy được chỗ nghỉ ngơi bên giường quỳ xuống, thiếu nữ khe khẽ kéo đàn.

Bên gương mặt của nàng, so với cái gì cũng đều là mỹ lệ xinh đẹp.

Tần Mộc Ngữ thỏa thích mà đàn, dáng tươi cười bên khoe miệng càng lúc càng mở rộng, nàng nhớ tới khi đó vừa mới về nước, phản ứng lúc ba ba nghe được ca khúc của nàng, nam tử trung niên nghiêm túc đáng sợ kia trong nháy mắt để lộ ra trên thế gian một nụ cười hiền dịu.

Mãi đến khi trong tầm mắt xuất hiện một đôi mắt sáng lóa hiện ra, tay nàng mới run lên, đột nhiên kéo sai âm!

“Ông!” một tiếng, tiếng nhạc im bật.

Đưa mắt nhìn sang, Thượng Quan Hạo đã đứng ở trước mặt nàng, quần tây thẳng tắp tiếp cận bên mình, màu sắc khiến người ta kinh sợ. Tần Mộc Ngữ lập tức cầm dây kéo cùng đàn vi-ô-lông đặt ở trên giường, cắn môi, nhẹ giọng mở miệng nói ra: “Ta không biết người có cho ta hay không, cầm lấy đàn một chút thử xem, nếu như âm ỉ đến người nói ta ra ngoài.”

Dường như chỉ là trong nháy mắt, cái tinh linh đánh đàn mỹ lệ xinh đẹp kia đã không thấy tăm hơi, chỉ còn lại có nàng có phần một chút sợ hãi, lại kiên cường bước bình, nói ra, để hấn có loại dự vọng muốn phá tan.

Tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, ở nàng trong nháy mắt trở nên kinh ngạc, đem nàng nhấc lên giường, đẩy vào chính giữa!

“...” Tần Mộc Ngữ than nhẹ một tiếng, mái tóc mất trật tự tản ra, cau mày chống đỡ.

Giây tiếp theo, Thượng Quan Hạo quỳ một gối xuống trên giường, bàn tay giữ chặt vai của nàng, làm cho nàng lại lần nữa bị đè xuống, cánh tay kia giữ bên hông nàng, để nàng vẫy ở trong lòng ngực.

“Đàn không tốt, làm sao không tiếp tục?” Mắt hấn có một chút dự vọng, thân nhiên nói.

Tần Mộc Ngữ không cách nào cự quấy được, ánh mắt đầy phòng bị, “Ta sợ âm ỉ đến người...”

“Người đã âm ỉ đến ta.” Thượng Quan Hạo cắt ngang lời của nàng.

Tần Mộc Ngữ đến cùng không nói gì, quay mặt qua, tức giận nói: “Được, ta đây xin lỗi. Sau này người bảo ta đến thì ta ngoan ngoãn đứng bất động là tốt rồi, bằng không âm ỉ người được không?”

Thượng Quan Hạo nhìn thật sâu vào nàng, không nói gì, chỉ là cúi đầu hôn lên trên cổ nàng.

Một chuỗi tê dại mẫn cảm, trí mạng lên đến toàn thân!

“...” Tần Mộc Ngữ như vô lực, run rẩy, tay nắm chặt ra giường, “Thượng Quan Hạo...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Lúc Bây Đây, Hấn Không Muốn Lại Phủ Nhận Nữa

Bàn tay nam nhân nắm chặt cánh tay nhỏ bé của nàng, kẹp chặt lại, dùng sức lực thô bạo mà kéo bên gáy nàng.

Tần Mộc Ngữ run rẩy một hồi, gương mặt mơ màng, cảm nhận được rõ ràng mục đích của hấn.

“Thượng Quan Hạo, người đừng như thế này...” nàng run giọng nói, toàn thân bị siết chặt, đối với loại xâm phạm này không có tí may mắn khả năng giãy dụa phản kháng nào.

“Không muốn như thế nào?” Hơi thở nóng hằm hấp phả ra trên cổ nàng, giọng nói Thượng Quan Hạo nồng đậm vang lên, hôn sâu xuống phía dưới, “Nói ra, để biết người sợ cái gì...”

“Người đừng đụng vào ta.... Thượng Quan Hạo, nơi này là công ty!” Nàng gấp gấp đến độ nói to, trong mắt mơ hồ có lệ.

Đây là công ty, là phòng làm việc của hấn! Tây phục của hấn còn mặc trên người, cổ tay ánh kim tỏa ra tỏa ra khí phách ngang ngược, hấn nắm giữ cổ tay nàng, hơi nóng tỏa ra như muốn làm cho cổ nàng bị bỏng!

“Ta biết đây là tại công ty...” Ánh mắt hấn sâu xa nhìn nàng, giọng nói lắng xuống, “Ta càng muốn biết rõ nữ nhân của ta...” Nói xong hấn đột nhiên kéo mở chiếc áo sơ mi mỏng manh của nàng ra!

Cánh vật kiêu diễm trước mắt càng làm cho ánh mắt của Thượng Quan Hạo thêm đỏ tươi.

“Không... Không được nhìn!” Tần Mộc Ngữ vùng vẫy, muốn ngăn cản, Thượng Quan Hạo nắm cổ tay nàng càng thêm chặt ngăn lại, hơi thở chiếu vào bên tai nàng, cúi người nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích, ta nên hảo hảo nhìn ngươi...”

Hai lần trước đều quá mức vội vã, hắn chỉ biết xé rách thân thể nàng. Tần nhẫn mà chiếm đoạt, cũng không có nhìn được dáng vẻ kiêu diễm của nàng, liếm trên vành tai, tiếp tục ngâm lấy, giữa lúc toàn thân nàng run lên mà giữ chặt lấy thắt lưng, nắm tay kéo lấy quần áo nàng, bàn tay xâm nhập vào bên trong vùng ngực, lướt xuống phía dưới vùng mẫn cảm của nàng, cảm giác tiêu hồn, tròn căng phong mãn!

Tần Mộc Ngữ lại lần nữa hét lên, muốn né tránh.

“Thượng Quan Hạo... Ta cầu xin ngươi, ta van cầu ngươi đừng như vậy, ta không muốn!” Trong đầu nàng tràn đầy hình ảnh đau nhức hai lần trước bị hắn xé rách đâm xuyên qua cùng với va chạm. Phát tán ra, nàng chỉ là nhớ tới, thân thể run rẩy nhìn không ra hình dạng gì! Cảm giác từ bàn tay hắn truyền tới, nàng có chết cũng không muốn loại tình trạng tại đây bị hắn chiếm hữu!

Trong thanh âm Thượng Quan Hạo ám muội mang theo dục vọng, “Không thích ứng có đúng không?... Không sao, ta sẽ cho ngươi thích ứng.”

Vừa nói hắn vừa dùng sức cắn một cái lên cổ nàng, bàn tay suông sẽ đi xuống, làm cho nàng cảm giác rõ rệt nhất từng rung động trên thân thể truyền đến, nàng thét lên, tay để ở bờ vai hắn đẩy mạnh ra, nhưng cũng không mấy may di chuyển một điểm nào. Cách lớp áo, cắn lên đầu nụ hoa của nàng, đầu lưỡi ẩm ướt cùng hàm răng yêu thương cắn vào, dầy xéo, tay nàng xen vào mái tóc dày đậm của hắn, không cách nào xoay sở mà khẽ động, Thượng Quan Hạo thở gấp nặng nề, đã mê loạn. Cánh tay to lớn dùng sức mà tách đôi chân của nàng ra, kéo quần của nàng xuống phía dưới!

“Đang đang đang” ba tiếng từ cửa phòng vang lên.

“Hạo, ngươi có bên trong hay không?” Một cái âm thanh ôn nhu ở bên ngoài vang lên.

Một thanh âm đem lửa nóng bên trong trong nháy mắt dập tắt. Đôi mắt màu đỏ tươi Thượng Quan Hạo giờ lên, thờ dốc còn chưa bình tĩnh, ôm lấy người ở trong lòng ngực, nghe được âm thanh ở bên ngoài đã biết người đứng đó là ai.

Tần Mộc Ngữ nghẹn ngào cũng ngưng lại, thờ hồn hèn, đôi mắt đắm lệ từ từ mở ra, bên trong hiện lên vẻ kinh sợ.

Là tỷ tỷ.

Đứng ở ngoài cửa đúng là tỷ tỷ của nàng Tần Cẩm Lan!

“Buông ra... Thượng Quan Hạo, ngươi buông ra!” Nàng run rẩy nói, giống như là chiếm được lệnh đặc xá.

Bàn tay Thượng Quan Hạo đã muốn xâm nhập vào bên trong chân của nàng, đôi mắt đen có hơi buồn bã, ngón tay làm càn đâm vào chốn trơn mịn ẩm ướt của nàng, nhìn nàng đột nhiên cắn môi, hai chân ra sức khép chặt, một nụ cười tà ác lãnh đạm dần ra: “Buông cái gì ra?”

Tiếng nói ngoài cửa còn đang tiếp tục vang lên, “Hạo, ngươi rốt cuộc có ở bên trong hay không?” Tần Cẩm Lan có chút nghi hoặc, xoay người nhìn thư ký: “Ngươi khẳng định hắn ở trong chứ không phải đi họp?”

“Ách... Đúng vậy, ta vừa mới đưa văn kiện đi vào vẫn còn thấy tổng tài, Tần tiểu thư người thử gõ cửa lần nữa thử xem.” Thư ký cau mày, đề xuất nói.

Tần Cẩm Lan nhìn cánh cửa một chút, tiếp tục gõ, giọng nói càng thêm mềm mỏng: “Hạo...”

Cách một cánh cửa, Tần Mộc Ngữ đã giầy vò đến cực điểm, toàn thân run rẩy.

“Ngươi đi ra ngoài... Không được để ở bên trong, ra ngoài!” Bờ vai nàng co rúm lại, nắm lấy áo sơ mi hắn, ở trong ngực hắn bắt lực la to, viền mắt làn nước mỏng lấp lánh, mặt đỏ lên! “Thượng Quan Hạo tỷ tỷ của ta ở bên ngoài!”

Thượng Quan Hạo tiến vào, nhưng chỉ là trên ngón tay, chạm rải đi sâu vào. Ở chỗ sâu nhất, lại chạm rã co giật, hành hạ thần trí của nàng: “Chẳng qua là một ngón tay mà thôi, cũng không phải là ta ở bên trong, ngươi nhạy cảm đến chịu không nổi sao....”

“Đừng...” Tần Mộc Ngữ cắn môi chịu đựng khác thường trên cơ thể, ra sức lắc đầu, nước mắt tràn đầy, “Thượng Quan Hạo ngươi đừng thế này, ta cầu xin ngươi! Ngươi đi ra ngoài... Ách...”

Rốt cục nghe được một tiếng than nhẹ của nàng, đôi mắt sâu xa đen tối của Thượng Quan Hạo có chút thả lỏng.

Nước mắt nàng rơi xuống, Thượng Quan Hạo đã thấy những gì quá trốn của mình, cúi đầu khe khẽ hôn lên đôi mắt cùng chóp mũi của nàng, “Tốt... Ta đi ra... Ta đi ra, đừng khóc, được chứ?”

Ngón tay hắn rút khỏi, đem quần của nàng sửa sang lại, lại nắm ở thắt lưng nàng, đột nhiên ôm nàng vào lòng.

Hết thấy những tàn phá bừa bãi, cuối cùng cũng chấm dứt.

“Hạo... Ta vào được chứ.” Tần Cẩm Lan nghi hoặc tới cực điểm, hoàn toàn mất đi vẻ kiên nhẫn, dứt khoát nắm cửa mở ra.

Vừa vào cửa, thấy đồ đạc trong phòng làm việc chỉnh tề ngăn nắp, cũng như ngày thường không có điểm gì khác biệt.

Rõ là kỳ quái, nàng vì sao lại cảm thấy có chỗ nào không đúng?

Tiếng giày cao gót vang lên trên nền nhà, Tần Cẩm Lan đi tới bên cạnh phòng nghỉ bị che khuất nhìn xem, nàng căn bản chỉ là ngờ vực trong lòng, đang nhìn đến một màn kia sắc mặt trở nên tái mét, suýt nữa trở nên biến dạng!

.... Bên trong, Tần Mộc Ngữ ngồi ở giường, khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ tái nhợt, một cánh tay trắng trẻo mảnh khảnh run rẩy buông xuống bên giường, một cánh tay khác nắm chặt lấy cổ áo. Mà Thượng Quan Hạo cởi áo khoác mình, nhét vào trên đầu nàng.

“Mặc vào,” Hắn thân nhiên ra lệnh, “Đi ra ngoài.”

Tần Mộc Ngữ nhắm chặt mắt, cả người bị âu phục hắn che phủ.

Mà Tần Cẩm Lan đầu óc trong nháy mắt bùng nổ, thở gấp không dám tin tưởng nhìn bọn họ: “Các người... Các người ở chỗ này làm cái gì? Hạo đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Nàng quả thực không thể tin được, trước mắt này đây tình cảm mãnh liệt, khiến nàng không thể không nghĩ đến những xấu xa đáng sợ kia!

Trong đôi mắt sâu xa Thượng Quan Hạo không có hứng thú, xoay người đi ra ngoài, lạnh nhạt lưu lại một câu: “Người xem là cái gì, thì là cái đó.”

Lúc này đây, hắn làm không còn có ý nghĩ phủ định qua.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Người Cảm Thấy Rằng Ta Tại Vì Sao Mà Đau Khổ!

Cái gì?

Một tiếng sét nổ vang bên tai Tần Cẩm Lan, một tiếng rền vang, nàng đỡ lấy tường, suýt nữa đứng không vững!

Cái gì nào là những gì mà nàng nhìn thấy?

Nàng nhìn đến, là hai người kia không hiểu sao lại ở bên trong phòng làm việc hắn quần áo không chỉnh tề dây dưa! Có trời mà biết ở đây vừa mới xảy ra cái gì! Không... Không thể là như thế này... Nàng vừa mới rõ ràng chứng kiến y phục Hạo vẫn còn hoàn hảo, ngược lại Tần Mộc Ngữ...

Tần Cẩm Lan không khống chế được bước lên phía trước, nắm lấy áo khoác Tần Mộc Ngữ che đậy trên người...

Áo somi màu kem buông lỏng kết hợp với chiếc quần dài mềm mượt, nàng nắm chặt cổ áo sơ mi, mái tóc lộn xộn ngổn ngang, thất lung có phần lỏng lẻo, thậm chí ngay cả bên cổ cũng có vết hôn đỏ bừng hằn lên...

Tần Cẩm Lan lão đảo hít một ngụm lạnh khí, hai tay run rẩy lên.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Nàng run giọng hỏi, hai tròng mắt từ từ đỏ bừng lên, “Tần Mộc Ngữ, người tới nói cho ta biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì hả?”

Thứ duy nhất che chở phía trước bị ngăn lại, thân thể nhỏ yếu run nhè nhẹ, trong ánh mắt Tần Mộc Ngữ lạnh lạnh vắng lặng nhìn thoáng qua cây đàn vi-ô-lông bên cạnh, lại đặng cay rồi ánh mắt đi, “Ta không rõ ràng lắm... Ta chỉ biết là ta không nên đến...” Nàng ngược mắt lên, “Người lại muốn giận chó đánh mèo trút lên ta có phải không? Lần này ta hy vọng người hỏi rõ ràng trước rồi hãy đưa ra kết luận.”

Nàng nói xong đứng dậy, muốn đi ra ngoài, nhưng là cái áo sơ mi bị xé bỏ, còn có dấu vết ở trên cổ, làm cho nàng một bước cũng không dám đi ra ngoài...

Cẩn môi, cắn đến gât gao, gần như muốn chảy máu ra.

Tần Mộc Ngữ hít sâu một hơi, cúi người cầm áo khoác kia nhặt lên muốn che đậy bản thân.

Tần Cẩm Lan giận dữ đánh vào lý trí, đi qua cầm áo kia nắm lấy, lại hung hăng đánh lên một cái tát “Ba!” lên trên mặt nàng.

Tần Mộc Ngữ bị đánh lên, nhất thời đứng không vững, bóng dáng mỏng manh yếu đuối ngã ngửa, tay bụm nửa bên mặt, chặt vật ngã xuống, lưng va vào trên cánh cửa, làm “Bịch” một tiếng.

Ở bên ngoài Thượng Quan Hạo lạnh lùng đứng thẳng nghe được tiếng vang.

Sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, tay sửa sang lại cổ áo đột nhiên ngừng lại, quay người nhanh chóng đi trở về phòng nghỉ, thấy Tần Mộc Ngữ té trên mặt đất, mà Tần Cẩm Lan mở mồm mắng chửi: “Tiện nhân... Ngươi cái con đi này! Ngươi lại có thể như thế này mà câu dẫn hắn, ngươi lại có thể tới phòng làm việc hắn mà câu dẫn! Tần Mộc Ngữ ta muốn giết ngươi, giết ngươi giết ngươi!”

Nàng càng nói càng điên cuồng mà đánh xuống.

“Cẩm Lan!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ một tiếng, con mắt sắc lạnh mang theo sát khí, đột nhiên ôm lấy nàng đang xông đến, ngăn động tác của nàng, “Ngươi không hỏi rõ ràng lại đánh người, nếu như còn không rõ tới hỏi ta! Đừng động vào nàng!”

Tần Cẩm Lan hét lên, giãy dụa nhưng lại nghe hết những lời hắn nói này bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

“Ngươi nói cái gì?... Hạo ngươi nói cái gì! Ngươi lại có thể che chở cái nữ nhân này!” Nàng nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú quen thuộc ở trước mặt, được hắn ôm vào trong ngực, chỉ vào Tần Mộc Ngữ quát lên.

“Ta không phải che chở nàng, ta là đang nói sự thật!” Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay nàng, trong đôi mắt sâu xa một phiên hung ác lạnh lùng, giọng nói thấp xuống lại rõ ràng từng chữ, “Là ta đụng chạm nàng, cho dù nàng không câu dẫn, ta cũng sẽ đụng chạm nàng! Việc này ta sẽ không giấu diếm nữa, ngươi muốn phải như thế nào cũng hướng về phía ta, biết không?”

Ngẩn ngui nói mấy câu, làm cho vũ trụ Tần Cẩm Lan quay cuồng.

“Không... Hạo ngươi đang nói cái gì... Ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì, ngươi gạt ta! Làm sao là ngươi phản bội ta... Đây là không có khả năng, không có khả năng!” Nàng bụm cái lỗ tai, đau khổ suýt không đứng vững.

Khí sắc Thượng Quan Hạo lạnh lùng nghiêm nghị, ôm nàng, tâm tình cũng phức tạp tới cực điểm.

Hắn cúi đầu, bên tai nàng thấp giọng nói: “Cho nên, ngươi nhìn đến chính là sự thật, kể cả ngươi dùng cameras chụp đến những cái kia... Cũng là sự thực.”

Dáng người trong ngực nghẹn ngào, cũng đột nhiên run rẩy một cái, tiếng nước nở tắc nghẹn trong khoảnh khắc.

Hai tròng mắt Tần Cẩm Lan đầm nước cùng vẻ khó có thể tin được, sắc mặt tái mét, với những lời này, căn bản không biết nên như thế nào.

“Hạo ngươi làm sao có thể... Ngươi thế nào có thể đối với như ta vậy!” Tần Cẩm Lan trong lòng đại loạn, nước mắt rơi xuống, khàn giọng la lên, đột nhiên đẩy nam nhân ở trong lòng ra, nắm lên cái túi xách của mình, đau khổ chạy ra khỏi phòng.

Trong bầu không khí giương như vẫn còn lưu lại tiếng khóc nỉ non và tiếng la của nàng.

Phòng làm việc một phiên tĩnh lặng.

Thân thể Thượng Quan Hạo dừng lại, gương mặt kéo căng đến cực hạn.

Tần Mộc Ngữ vẫn như ngồi ở dưới như trước, mặt bỗng rất đau buốt, nàng thủy chung từ đầu đến cuối ngưng mắt nhìn hết tất cả, lông mi buông xuống muốn đứng dậy. Nhưng cái quần âu phục màu đen của hắn đã hiện lên trước mặt, nàng không kịp phản ứng, cánh tay nhỏ nhắn yếu ớt đột nhiên bị hắn nắm chặt, kéo đứng lên!

“...” Nàng đứng lao đảo, cùng ánh mắt sâu xa của hắn đối diện.

Môi Thượng Quan Hạo nhếch lên, giây lát mới mở miệng nói ra, giọng nói lắng xuống nồng đậm: “Nhớ kỹ ta nói rồi chưa? Muốn ngươi theo ta cùng một chỗ xuống địa ngục... Bây giờ, cùng nhau đi chứ!”

Tần Mộc Ngữ mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện ra một tia hoảng hốt cùng sợ hãi.

Thượng Quan Hạo ôm chặt nàng, giữ chặt sau gáy, cúi đầu hôn lên môi nàng!

Cánh môi mềm mại bị chiến giữ, dục vọng hắn lại một lần nữa bùng cháy lên, mang theo lửa hận, mang theo giận dữ, mang theo đủ loại cảm giác phức tạp, ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của nàng như là tìm niềm an ủi!

“Không...” Tần Mộc Ngữ run giọng nói, ngón tay run run để ở trong ngực hắn, trong mắt chưa xốt, “Thượng Quan Hạo không nên... Ngươi buông ra!”

Nàng khàn giọng la lên, quay mặt qua né tránh nụ hôn của hắn.

“Cùng ngươi cãi nhau là nàng, nói ngươi phản bội chính là nàng, ngươi đau khổ lại tìm đến ta mà phát tiết, đừng có tìm ta!” Nàng rung rung nói, trái tim bị thất chặt, run rẩy ngo ngoáy, “Ngươi làm cho ta buồn nôn... Ngươi thế này khiến ta chán ghét!”

Thượng Quan Hạo lại phủ kín trên cánh môi của nàng, đem những lời nàng nói nuốt vào trong miệng, không để cho nàng nói thêm nửa chữ nào nữa.

“...” Nàng giãy dụa, bị ép cùng hân hôn, thanh âm giống như nghẹn ngào.

Một tiếng xé rách, lúc đầu chiếc áo somi đã bị xé rách, hân lại xé rách xuống đặt bên cạnh, ôm chặt lấy nàng, nặng nề đặt ở trên giường!

“Thượng Quan Hạo, ngươi rút đi!” Tần Mộc Ngữ quay mặt đi, chảy nước mắt thốc vào trong lòng ngực hân, liền mạng lại một tiếng xé rách nữa vang lên, tiếng hét của nàng, “Đừng đụng vào ta! A!... Đừng đặt ta vào ở giữa các ngươi, không phải là ta cho ngươi đau khổ, không phải là ta gây khó chịu cho ngươi! Ngươi đừng tìm ta!”

Nàng không muốn làm kẻ thứ ba ở bên bọn họ, lại càng không muốn làm vật phẩm thay thế cho tỷ tỷ!

Quần áo toàn thân đã bị xé rách lột ra hết, cơ thể trần truồng nhưng nàng vẫn còn la hét giãy dụa, Thượng Quan Hạo cầm cổ tay của nàng đè lên đỉnh đầu, sắc mặt lạnh lùng mà bạo rống một tiếng “Đủ rồi!”

Tần Mộc Ngữ an tĩnh lại, nước mắt chảy xuống, thở hổn hển, biết bản thân toàn thân đều đã bị phơi bày trong tầm mắt hân.

“Không nên nhìn... Van ngươi không nên nhìn! Đừng!” Nàng run rẩy, quay mặt qua, hai hàng lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Hạo tới kề sát trên khuôn mặt nàng, sắc lạnh nghiêm nghị, dục vọng thiêu đốt càng thêm nồng đậm: “Tần Mộc Ngữ, ngươi nghĩ ta vì cái gì đau khổ? Ngươi cảm thấy sao? Nói!”

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy, “Ta không hiểu... Ta thực sự không hiểu! Ngươi buông tha ta! Đừng đối với ta như vậy!” Cảm giác trần truồng lồ lộ như bị sỉ nhục, khiến tất cả nghị lực của nàng đều bị đánh vỡ nát!

Khí sắc Thượng Quan Hạo càng thêm lạnh lùng, ánh mắt yêu hận đan xen như sóng trào, kéo một chân nàng lên, giọng nói khàn khàn: “Đáng tiếc... Cả đời ta đều sẽ không bỏ qua ngươi.”

Nói xong, hân kéo thắt lưng xuống tàn nhẫn mạnh mẽ hung hăng xuyên qua thân thể nàng!

“A!” Tần Mộc Ngữ kêu một tiếng, đau đớn giữa đầu lên, giống như thanh lửa nóng to lớn đâm vào chỗ sâu nhất của cơ thể! Cay nóng, đau nhức, nàng bất lực mà co thắt, làm cho phần thân thể của nam nhân như hít phải không khí lạnh, càng thêm ôm chặt thân thể nữ nhân mềm mại khiến người ta tiêu hồn.

“Tần Mộc Ngữ...” Thượng Quan Hạo gọi tên nàng, vùi đầu vào trên bờ vai nàng.

Thân thể nam tính cường tráng đè nặng, giữ chặt vòng eo của nàng, từ từ lại một lần nữa thâm nhập đi động vào... Hân di chuyển khó khăn, một tác lại bị nhu nhuyễn ẩm ướt của nàng hút lấy, toàn thân tê dại, run rẩy không ngớt.

“Tần Mộc Ngữ!” Thượng Quan Hạo ám muội nghiêng răng nói pha lẫn mùi vị thích thú, đôi mắt đỏ tươi, đầy áp yêu hận, càng thêm mãnh liệt mà xông tới, nàng đặc biệt co thắt làm động tác thêm điên cuồng chiếm lấy. Lần lượt, nàng bị thúc ép giữa đầu ra, một lần lại một lần càng chịu không nổi, cắn môi, giữa nước mắt vỡ tan không cách nào nổi lên.

Hân thở hổn hển, động tác cuồng dã, đè nén cổ tay bất lực của nàng, xâm nhập vào dưới hạ thân!

“Ngươi nghĩ rằng ta vì sao đau khổ... Ngươi cho là đâu!” Thượng Quan Hạo gầm nhẹ, dùng tốc độ kích liệt nhất hỏi, tách rời ý thức bản thân, cũng đưa gối trên điểm mẫn cảm của nàng, làm cho nàng hoàn toàn không khống chế được.

Tần Mộc Ngữ hét lên, mồ hôi chảy ra trên đầu mũi, liền mình né tránh!

“Đừng trốn! Thượng Quan Hạo gầm nhẹ một tiếng, đem nàng kéo quay về, cánh tay luồn qua sóng lưng của nàng ôm lấy, giữ chặt bờ vai nàng đè xuống, động tác càng thêm tàn nhẫn, “Nhi bảo bối, đừng trốn...”

Tần Mộc Ngữ khóc kêu lên, ra sức lắc đầu, ở động tác cuồng dã của hân mà mê thất, không cách nào chịu đựng được điên cuồng của hân!

“Đừng... Ngươi chậm lại, chậm lại! A!” Nàng giữ chặt bờ vai của hân, cắn vào da thịt ở trên cổ, lúc này mới có thể ngăn cản động tác hân một chút!

Toàn thân nàng mồ hôi nhễ nhại, được hân ôm vào trong ngực, dùng phương thức kích liệt nhất hung hăng giày vò!

Nàng khóc, run rẩy cắn vào gáy hân, động tác Thượng Quan Hạo nhưng không có dừng lại, ngay cả một chút hòa hoãn cũng không có. Chỉ là dùng hơi thở nóng bỏng hôn lên bên má nàng, cuồng nhiệt mà muốn đem cả thân nàng nuốt mất.

Cái kia đã tới đỉnh điểm cực hạn, nhanh chóng rút ra tiếp sát lại gần, trong nháy mắt như bành trướng, Thượng Quan Hạo cuối cùng tăng tốc, đem cả thân thể mềm mại gào khóc nâng lên, thần trí bị phá hủy, suýt nữa ngất đi! Thời khắc sau cùng, bàn tay hân nâng khuôn mặt của nàng lên,

hôi lên ngăn chặn tiếng la của nàng, đem tiếng hét của nàng nuốt lấy, kêu lên một tiếng đau đớn xông tới hướng vào trong, đỉnh điểm run rẩy...

Cùng lúc đó, ngón tay nàng bấu thật sâu vào bắp thịt hán, toàn thân mồ hôi đầm đìa, đột nhiên kéo căng, ngay sau đó một cổ gàn như khiến người ta như hoan hỉ muốn khóc tẩy rửa, giữa điên cuồng co giật co rút dâng lên...

Thượng Quan Hạo nâng phía sau đầu nàng, hôn sâu vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Bất Quá Chỉ Là Chơi Đùa Mà Thôi

Mồ hôi nhễ nhại.

Hồi lâu, Thượng Quan Hạo thở hắt hên buông lỏng cánh môi nữ nhân ở trong lòng ngực ra, cái miệng của nàng đỏ bừng, hán ở trong thân thể nàng thiêu đốt kích tình như vậy, ở trên miệng nàng dai dẳng, giữ chặt sau gáy nàng, ôm chặt vào trong ngực.

“...” Thượng Quan Hạo kêu rên, nồng hổi chôn chặt co rút ở trong cơ thể nàng không chịu thoát ra.

Tần Mộc Ngữ than nhẹ một tiếng, cắn môi, nghiêng mặt qua, mồ hôi đầm đìa nằm ở trong lòng hán.

Trận yêu đương luyến ái này, giống như phát tiết, giã vò toàn thân nàng.

Nhớ lại Cẩn Lan vừa mới quát lên hòa cùng nước mắt đầm đìa lúc nãy, trái tim Thượng Quan Hạo như bị bóp chặt, giữ chặt nữ nhân trong ngực, giọng nói lắng xuống mang theo tia thống khổ đau đớn bên tai nàng nói ra: “Ta không thương người...”

Đôi mắt hán màu đỏ tươi, tiếng nói có chút cắn chặt nghiền răng mà phát ra, nói với nàng một lần, lại một lần làm cho bản thân như bị tê dại, mê hoặc bản thân! “Ta không thương người, Tần Mộc Ngữ...” Hán đem hơi thở nóng hổi lại lần nữa nói ra, thâm nhập vào bên trong cơ thể nhu mềm của nàng, chịu đựng tê dại cùng khao khát của bản thân, găm nhẹ, “Người ta yêu chính là Cẩn Lan, cũng chỉ có Cẩn Lan mà thôi... Dù cho ta muốn người, cũng chỉ là chơi đùa mà thôi... Tần Mộc Ngữ, ta chỉ là chơi đùa người!”

Giọng nói hán khản đặc rống lên hết, nhắm mắt lại, đôi lông mi dày đậm run rẩy, cúi người mà chôn sâu vào thân thể nàng.

Chỉ có như vậy...

Chỉ có như vậy mới có thể đem bản thân tự mê hoặc đi...

Đối với khát khao của nàng, đối với yêu thương của nàng, đối với dục vọng không thể ngừng lại của nàng, chỉ có một cách giải thích hợp lý nhất! “...” Hán ôm sát vào trong lòng ngực, không để ý đến nàng vừa mới bị hán giã vò suýt ngất xỉu, một đợt sóng tàn phá lại một lần nữa nổi lên.

“...” Tần Mộc Ngữ nhủ mảy, rốt cuộc bị những xâm chiếm cùng khó chịu làm cho tỉnh lại.

“Không...” Nàng lẩm bẩm, nhỏ giọng run rẩy, tay đè chặt trên bờ vai to lớn của hán, không thể chống đỡ, “Đừng... Còn đau xót... Đau quá... Không được...” Trong mắt nàng lệ mờ ảo, mang theo nước nỡ ghen ngào vùng vẫy.

Thân thể Thượng Quan Hạo to lớn chậm rãi chuẩn bị thể tiến tới, thờ gấp, nhìn xem tình trạng của nàng.

Trong đôi mắt sâu xa tồn tại vừa yêu vừa hận, vừa thương vừa luyến tiếc, còn pha lẫn nét phức tạp!

“Ta nên đối với người như thế nào...” Hán nhỏ giọng tự nói, chống đỡ trên cái trán nhỏ nhắn, giữ chặt vòng eo của nàng mạnh mẽ tiến vào trong. Nhìn nàng đau đớn chịu không nổi mà ngửa đầu ra, thân thể mỹ miều yếu đuối chịu đến cực điểm, đôi mắt hán càng đỏ rực lên. “Tần Mộc Ngữ, người nói cho ta biết... Ta nên đối với người như thế nào!”

“...!” Chỗ mềm yếu nhất bị xâm nhập, nàng đau đớn đến cắn chặt môi, một giọt nước mắt trên khuôn mặt rơi xuống.

Trong ngực Thượng Quan Hạo dục hòa cùng yêu hận cuộn cuộn, cuối cùng bị yêu thương luyến tiếc che đậy.

Động tác của hán chậm rãi dừng lại, đem nàng ôm vào trong ngực, để nàng vùi vào trên cổ hán nghỉ ngơi, nhìn đôi lông mày thanh tú cau lại chậm rãi giãn ra, trong đôi mắt yêu thương không bị che lấp được nữa... “Làm người đau có phải không...”

Hán hôn lên khóe miệng của nàng, “Xin lỗi...”

Nhắm mắt lại, Thượng Quan Hạo thống hận bản thân mình mềm lòng, nhiều lần nói cho mình, bất quá chỉ là chơi đùa mà thôi...

Chiếm giữ nàng, chỉ là đối với nàng giày vò chà đạp và trừng phạt! Hấn không có khả năng đối với nàng động tâm... Càng không thể có năng lực vì nàng mà làm tổn thương Cẩn Lan!

Thế nhưng vì cái gì... Vì cái gì chỉ nhìn thấy nàng nhũ mảy, hấn đã bắt đầu không muốn...

Tần Mộc Ngữ... Ngươi tới nói cho ta biết đây là vì cái gì?

***

Lần nữa tỉnh lại, bầu không khí xung quanh âm áp, lông mi từ từ mở ra, trần nhà một màu trắng nhẹ dịu.

Dưới thân, khăn trải giường trắng tinh mềm mại, xung quanh không khí tĩnh lặng.

Tần Mộc Ngữ tỉnh lại, trên người nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả tóc cũng là ẩm ướt, lạnh lạnh rơi là tả trên sống lưng. Trên thân thể một lớp chăn lụa mỏng, khẽ di động một chút, đôi chân đau nhức siết chặt, tức khắc cảm thấy khó chịu mà nhắm mắt.

Trong phòng, còn có người.

Ánh mắt trong veo nhìn lại, bên cạnh sô pha, nam nhân mặc ánh kim từ khuy cài áo tản ra ánh sáng êm dịu, hấn cầm trên tay tài liệu, buông mắt xuống lật xem, hồi lâu mới khép lại, thân nhiên nói: “Đã tỉnh?”

Tần Mộc Ngữ ngần ngại một chút, nơi này thiết kế cao nhã thư thái, bức tường dưới ánh đèn màu cam trên cánh cửa như muốn nói cho nàng, đây là bên trong một gian quán rượu. Nàng từ lúc nào mà tới chỗ này?

“Thượng Quan Hạo, ngươi...” Nàng căng mắt ra nhìn, chỉ là có một tia bất lực sợ sệt.

Thượng Quan Hạo cầm tài liệu kẹp lại vút đến trên mặt bàn, đứng dậy chậm rãi đi tới, hai tay đặt ở hai bên hông nàng, “Ngủ cũng thật sâu, ngay cả tắm rửa qua cũng không làm cho ngươi tỉnh dậy... Bất quá cũng tốt, ta thích ngươi thông minh một chút như vậy, chứ không phải mở mắt ra là đã quát gọi ta như vậy.”

Tắm... Tắm rửa?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ không còn chút máu, đã nhận ra thay đổi trên người, đôi mắt ẩm ướt, nhũ mảy xấu hổ và giận dữ nói: “Ta không cần... Việc này tự bản thân ta làm, ta không cần ngươi tới giúp ta!”

Vừa nghĩ đến bản thân bị hấn sờ mó toàn thân, nàng hận không thể đi tìm lấy cái chết!

Thượng Quan Hạo cười nhạt, ngón tay giơ lên đến gương mặt nàng: “Nói vài câu ngươi cho là thật sao? Ta tìm phục vụ ở đây giúp ngươi tắm, ngươi nghĩ rằng ta thích sờ vào nữ nhân giúp tắm rửa sao? Ngoại trừ Cẩn Lan, không có nữ nhân nào được hưởng loại đối đãi này... Tần Mộc Ngữ, ta chỉ vì bắt ngươi đến phát tiết mà thôi, ngươi thật đúng là đem bản thân quay về đi a...”

Nói mấy câu ngắn ngủi, toàn thân Tần Mộc Ngữ kích động run rẩy, trong mắt mơ hồ nổi lên một chút lệ.

Nàng có một loại cảm giác, tựa như con chuột bị con mèo chơi đùa, sắc mặt nóng hầm hập, mỗi tế bào trên cơ thể như là tự châm biếm bản thân mình.

Nàng gật đầu, đẩy tay hấn ra, ngăn ngăn nước mắt, “Như vậy là tốt nhất, ta bị ai đó chạm qua so với ngươi còn tốt hơn nhiều.”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đen như mực thâm thúy, lạnh đi vài phần.

“Tỉnh dậy thì đi xuống ăn cái gì, ngươi chết đói, ta chẳng muốn đi nhặt xác cho ngươi.” Hấn lạnh lùng nói.

Tần Mộc Ngữ buông mắt xuống, cảm thấy bản thân đã trải qua một trường hạn kiếp, nàng đưa tay nắm lấy quần áo, bao nhiêu phần có dấu vết bị xé rách, nàng muốn đi toilet đổi lại, đưa mắt nhìn qua chiếc gương ở đầu giường, nhìn bản thân đầy những vết tích hôn đáng sợ.

Nàng rời ánh mắt đi, tay chân run nhè nhẹ.

Thay quần áo nàng mới nhớ tới một vấn đề, nàng như thế nào mà đến được đây?

Vừa rồi nàng còn ở phòng làm việc, làm sao... Trong đầu nàng hiện lên cảnh tượng Tần Cẩn Lan tức giận đến điên cuồng cầm cái túi vừa khóc chạy rời khỏi phòng làm việc, trí nhớ càng thêm hỗn loạn, nhớ không rõ ràng lắm.

“Được rồi?” Thượng Quan Hạo đi tới, nhìn nàng, một tay lấy nàng kéo qua.

Tần Mộc Ngữ lao đảo một cái, gương mặt lên nhìn hấn: “Ngươi không đi tìm tỷ tỷ của ta sao? Thượng Quan Hạo, ngươi lên lút bị nàng phát hiện, không cảm thấy đau lòng sao? Ngươi vì sao không đuổi theo nàng, vì cái gì hết lần này tới lần khác quần quít lấy ta!”

Thượng Quan Hạo cười nhạt, giữ chặt sau gáy của nàng, đem nàng kéo lại càng gần: “Nếu như ta đuổi theo nàng có thể giải quyết vấn đề, ta sẽ đuổi

theo... Chỉ là Tần Mộc Ngữ, tồn tại của người, căn bản là không có vấn đề gì là quan trọng.”

Hắn tới gần ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt đề nặng quyền luyến thương yêu, “Một món đồ chơi mà thôi, tiện tay cầm đến chơi đùa, chơi đùa chán thì vứt đi... Ta yêu là Cần Lan, cùng nàng kết hôn, có cái gì quan hệ tới?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Đối Với An Bài Cho Nàng, Không Được Phép Kháng Lại.

Tần Mộc Ngữ mở to hai mắt nhìn, hơi thở mong manh mà nhìn hắn.

Nàng cho tới bây giờ đều có thể nói, trên thế giới này ngoại trừ Tần Cần Lan, Thượng Quan Hạo hẳn với bất luận kẻ nào đều là vô tình tàn nhẫn.

Nhưng nàng từ trước đến nay cũng không biết, hắn thực sự lại vô tình tàn nhẫn đến như vậy.

Trái tim bị một tay độc ác nắm lấy, tàn nhẫn mà nắm chặt cho đến khi đau làm nàng nghẹn thở cũng không có buông ra... Một tầng nước mỏng ngưng tụ ở khóe mắt, đôi mắt trong suốt của nàng từ đầu đến cuối nhìn Thượng Quan Hạo, như là muốn xem trong lòng hắn nghĩ gì.

“Làm sao, khó chịu?” Thượng Quan Hạo mặt mày mỉa mai, nắm chặt thắt lưng của nàng, ôm lấy mỉm cười yếu ớt nhỏ giọng hỏi.

Nghe giọng nói như vậy, tàn nhẫn như muốn lấy từng giọt máu.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, gắt gao cắn lấy, hơi thở mong manh mà nói ra một câu: “Ta không phải là một món đồ chơi.”

Lông mày Thượng Quan Hạo tuấn dật khe khẽ kéo lên, nhìn ở nàng, mỉm cười tới gần đôi môi rướm máu, vân vê sợi tóc của nàng: “Đều không phải là món đồ chơi... Người hi vọng là sủng vật của ta sao? Nếu có thể toan tính chọn sủng vật, ta cũng sẽ chọn cái biết nghe lời ngoan ngoãn một chút. Trên giường phải ngoan ngoãn kéo chân ra cho ta, xuống giường sẽ không giống như một tiểu dã thú gào thét với ta, như là bị uy khuất hận tới trời...”

Nàng cũng không chịu nổi nữa, rung rung gầy dựa, lại bị Thượng Quan Hạo ngang ngược túm chặt ở cổ tay chế ngự!

“Người đồ vô lại... Người quả thực là đồ vô lại!” Nàng bị làm cho nhục nhã mà hét lên.

Thượng Quan Hạo vênh môi lên, sắc lạnh xiết chặt nàng, hơi thở chậm rãi. Hắn biết rõ bản thân có bao nhiêu quá đáng, biết tinh thần nghị lực nữ nhân ở trong lòng đã bị hắn bức đến tan vỡ... “Cho nên Tần Mộc Ngữ, hiểu cho rõ thân phận của người, đối với người như vậy mới có lợi.” Thượng Quan Hạo dần dần lạnh nhạt, nhàn nhạt thản nhiên nói ra một câu.

“Người chơi đùa không chán...” Thân thể thiếu nữ nhỏ yếu bất lực run rẩy trong ngực hắn, bị ép vùi đầu lên cổ hắn, nước mắt tràn đầy hai tròng mắt, “Ta van cầu người nhanh nhanh chơi đùa chóng chán đi!”

Thượng Quan Hạo giữ chặt sau gáy nàng, làm cho mọi tủy thân uất ức hòa cùng nước mắt của nàng đều trút hết trong ngực mình, hờ hững cúi đầu: “Bây giờ muốn xem tình cảm trong lòng ta.”

Nói xong hắn buông lỏng cổ tay bị hắn kiềm chế ra, thay đổi động tác kéo cánh tay nhỏ bé của nàng, chậm rãi nắm chặt.

”Rửa cái mặt lại lần nữa đi, ta không muốn bị người chứng kiến hình dạng người loại chặt vật nhếch nhác này, không biết, ta sẽ đối với người làm bao nhiêu chuyện cảm thú,” Thượng Quan Hạo kéo nàng đi vào phòng tắm, đặt nàng ở trước bồn rửa mặt, thản nhiên nói, “Nhanh một chút.”

Tần Mộc Ngữ hai tay chống đỡ trên bồn rửa mặt, oán hận nhìn lên: “Người chẳng lẽ không có chuyện gì là không làm sao?”

Thượng Quan Hạo, người làm bao nhiêu việc này, còn hơn cả cảm thú?!

Thượng Quan Hạo im lặng ngưng mắt nhìn nàng, tràn đầy uy hiếp, lại làm dấy lên một nụ cười: “Ta không ngại, lại ở chỗ này làm một lần chuyện cảm thú cũng không bằng... Miễn là người chịu đựng được.”

Tần Mộc Ngữ rung động một cái, hô hấp cứng lại, sợ hãi.

Hắn lãnh huyết vô tình, hắn bá đạo tàn nhẫn, cũng khiến người ta muốn hét lên một tiếng chói tai, muốn phát điên lên! Thế nhưng hắn lạnh lùng uy hiếp một cái lại đem những những khuất nhục và đau đớn kia mạnh mẽ đè xuống! Nhẫn... Ngoại trừ nhẫn, cũng chỉ có thể nhẫn!

Trong mắt nổi lên một tầng hơi nước mỏng mờ nhạt, Tần Mộc Ngữ nhin khuất nhục xuống, nàng cầm khăn vắt kiệt nước.

Giữa tiếng nước ào ào, nàng đưa tay qua vuốt lấy nước ở trên mặt, giấu đi nước mắt ẩm áp đầy lãnh nhục kia, ngăn chặn ánh mắt lãnh huyết tàn nhẫn cái nam nhân này.

Thượng Quan Hạo từ từ trở nên u ám, tay siết chặt đấm lên tường, khớp xương có hơi nổi lên.

Lúc đầu vốn có một loại dãn vật giầy vò, giầy vò hành hạ cũng không phải một người.

Cảm xúc của hắn, trái tim đau nhức không thể át đi.

***

“Từ hôm nay trở đi ngươi ở chỗ này, không cần quay về biệt thự. Cái gian phòng kia vừa mới thuê dài hạn toàn bộ, ngươi ở tại chỗ này, mọi thứ chi phí đều ghi vào sổ sách,” Thượng Quan Hạo tựa ở trên ghế thân nhiên nói, “Viết tên của ta.”

Tần Mộc Ngữ mí mắt nhảy lên.

Nàng giương mắt lên, nhìn ở nam nhân trước mặt.

“Vì sao? Ta còn có nhà của mình. . . Thượng Quan Hạo, ta không cần ở nơi này!” Nàng phản kháng.

Thượng Quan Hạo tỉnh mạch, nhìn chăm chú nàng một lát, chậm rãi mở miệng: “Tòa nhà Tần thị kia, đã đứng tên Cẩm Lan, ta nghĩ nàng cũng không tình nguyện muốn ngươi ở chỗ đó, cho nên Tần Mộc Ngữ, ngươi không thể quay về.”

Nói xong một câu này, ánh mắt Thượng Quan Hạo sâu xa có một tia đau thương. Các nàng đều gọi là thân tình, như bị lưỡi dao nhỏ rạch một đường tàn khốc phân chia giới hạn, nàng chính là bị loại thân tình này đẩy đến đường cùng.

Đôi mắt hắn lãnh lãnh vô tình, khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ nhất thời tái nhợt, khó khăn tiếp nhận cái sự thật này.

Nàng trở về không được.

Đó là nhà nàng lúc ban đầu trở lại Trung Quốc, mà bây giờ nàng, đã trở về không được.

Nàng cười, tự giấu mà thê mỹ, khí sắc giống như cỏ non sau cơn mưa, hé ra gương mặt trắng ngần duyên dáng khiến người ta tim đập nhanh.

Nhẹ nhàng hít một hơi, ánh mắt nàng lóe ra nét quật cường cùng kiên định, mở miệng nói: “Ta cảm ơn hảo ý của ngươi, Thượng Quan Hạo, thế nhưng ta không cần. Ta còn không có suy bại đến cái loại tình trạng này, ta cũng có thể tự mình đi ra ngoài pnetsg. Ngươi có biết hay không trên thế giới này chỉ có người đơn độc lẻ loi không nhà để về mới cần phải ở khách sạn? Đáng tiếc là, ta còn có ba ba, ta còn có nhà.”

Cho nên Thượng Quan Hạo, ta không cần bố thí của ngươi.

Thượng Quan Hạo nhìn ở khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nhạt: “Có đúng không?”

“Nếu như ta không nhớ lầm, phòng bệnh điều dưỡng Tần Chiêu Vân là ta an bài, tất cả trị liệu cũng là do ta đảm đương, tới cho ngươi. . . Tần Mộc Ngữ, ngươi là người Tín Viễn, tiền lương của ngươi đều phải nhìn sắc mặt của ta tới phát cho, chỉ bằng vào ngươi, có thể mang theo cái người kia duy trì mạng sống trong bao lâu? Hử?”

Cách cái bàn thủy tinh xa hoa tinh tế, khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ càng thêm tái nhợt, bóng dáng mảnh khảnh yếu đuối.

Tần Mộc Ngữ, ngươi có thể duy trì bao lâu?

Thượng Quan Hạo ngưng mắt nhìn nàng một lúc lâu, bị dáng vẻ ưu thương yếu đuối đánh bại, hãnh lãnh lũng buông mắt xuống, ngón tay dài nắm chặt cái khăn ăn vừa buông ra, nếu như không có ngăn cách bởi cái bàn, hắn đã đem nàng ôm vào trong lòng, mạnh mẽ mà hôn lên nàng.

“Tiên sinh, đây là hai phần gan ngỗng ngài muốn còn có rượu đỏ.” Bồi bàn đã đi tới.

Trên mặt bàn tinh tế, gan ngỗng màu đỏ tươi lộ ra hiện lên trước mặt.

“Thích hay không thích thì cùng ăn một chút, ta thích nữ nhân có năng lực mạnh mẽ, sẽ không đơn giản bị đùa chơi chết.” Động tác Thượng Quan Hạo kiệt ngạo, thân nhiên nhìn nàng.

Tần Mộc Ngữ nhìn gì đó trong khay, chẳng nói câu nào, như là con mèo nhỏ bị nước mưa dội ướt hết.

“Ta không thích gan ngỗng.” Nàng cố nén trong dạ dày đang cuộn cuộn sóng lớn, hơi thở mong manh nói ra.

Thượng Quan Hạo nhìn nàng một cái.

“Ta thích thì có thể,” Hấn lạnh lùng nói, “Bây giờ bắt đầu ăn đi, đừng cho ta nói lần thứ hai.”

Lông mi run rẩy, mặt nàng càng thêm tái nhợt.

Đúng là, không có gì ghê gớm lắm.

Tần Mộc Ngữ, cho dù là tại đây trong thế giới bị một nam nhân nắm trong tay, bị bẻ gãy hai cánh, bị giẫm lên tự tôn, người cũng nên nhẫn... Luôn luôn nhẫn đến hán triệt để mất đi hứng thú mới thôi...

Nàng nắm dao nĩa lên, cắt ra một miếng gan ngỗng nhỏ đưa lên miệng. Trong nháy mắt mùi máu tươi nồng đậm khuấy động vị giác của nàng, tay run lên, giữa đôi lông mày nhú chặt, đột nhiên đẩy cái bàn ra che miệng hướng toilet chạy đi!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo, bỗng nhiên thay đổi.

Hấn dừng ở bóng lưng nàng, đứng dậy, sai bước đi theo.

Trong toilet, tay Tần Mộc Ngữ giữ ở bồn rửa mặt khó chịu mà nôn mửa, lưng uốn cong, tay nắm chặt, thống khổ không gì sánh được.

Thượng Quan Hạo dừng một chút, đi qua nắm ở eo của nàng, tay khẽ vuốt trên lưng. Lúc này đây, thực sự đem nàng làm cho rất thái quá. “Nhỏ ra là tốt rồi... Còn khó chịu không?” Giọng nói hấn nhỏ lại, hoà hoãn nói ra.

Tần Mộc Ngữ nôn đến dạ dày không còn có thứ gì nữa, dùng nước rửa sạch, yếu ớt đứng dậy, bị bàn tay to lớn của hấn mạnh mẽ kéo qua tựa ở bờ vai. Hấn nhỏ giọng nói ra: “Được chưa? Còn muốn nôn nữa không?”

Nàng thở hổn hển cuối cùng xoa dịu hòa hoãn trở lại.

“Thượng Quan Hạo,” nàng nhìn hấn kiên định nói ra, “Nếu có một ngày, người cũng chán ghét ta như ta ghét gan ngỗng bây giờ, xin người nhất định phải nói cho ta biết. Ta hiện tại không có tiền, không năng lực không quyền thế, cho nên mới bị người đối đãi thế này! Thế nhưng nếu như người chán ghét, nhất định phải tha cho ta...”

“Bởi vì sau này nhất định sẽ có một người thành tâm đợi ta, người kia sẽ không đem ta làm món đồ chơi.” Nàng ngấn nước mắt, tin tưởng nói ra.

Thượng Quan Hạo chậm rãi nghe xong, trong đôi mắt đen tối tản mát ra nét lạnh lẽo âm u.

“Sau này?” Miệng hấn nhét lên một nụ cười lạnh lùng.

Đem nữ nhân này ôm chặt hơn một chút, cúi đầu thì thầm nói: “Tần Mộc Ngữ, ta sẽ nói cho người một chuyện thực, trong lúc ở bên cạnh ta, đừng có nói cái gì gọi là sau này, sau này của người, nhất định phải có liên quan tới ta.”

Đôi mắt hấn sắc lạnh, thân nhiên nói: “Nhớ kỹ chưa?”

Tần Mộc Ngữ nhìn hấn, quật cường, nhưng một chữ cũng không trả lời.

“Ta đang hỏi người nói, nhớ kỹ chưa?” Thượng Quan Hạo giận dữ bùng lên, hung ác hỏi lại lần nữa.

Nàng vẫn như cũ chẳng nói câu nào.

Thượng Quan Hạo cười gằn, khe khẽ xoa tóc nàng, cúi đầu mở miệng: “Không nhớ kỹ, vậy quay về đem toàn bộ gan ngỗng ăn tươi hết, ta xem người trí nhớ có thể tốt thêm một chút hay không.”

Trong ánh mắt Tần Mộc Ngữ lúc này mới toát ra một ít e ngại.

“Thượng Quan Hạo, người có bệnh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng tái nhợt mắng chửi một câu.

“Những lời này người đã nói qua rồi,” Sắc mặt Thượng Quan Hạo âm trầm nhìn nàng, giọng nói có hơi khàn khàn, “Ta sau này có rất nhiều thời gian cho người xem có đúng hay không có bệnh, cho nên hiện tại cầm miệng, theo ta hảo hảo ăn đi.”

“Ta không ăn gan ngỗng... Người đừng cho ta ăn...” Nàng ngấn nước mắt, đôi mắt trống rỗng đảo xuống.

Nhớ tới diện mạo nàng vừa mới nôn ra, Thượng Quan Hạo chán nản, vuốt ve tóc nàng, lần đầu tiên chịu thua: “Được... Đổi lại cái khác.”

Cái nữ nhân này, lúc nào cũng có biện pháp chọc tức hấn, lại làm cho hấn không muốn đối với nàng đối xử tàn nhẫn.

***

Đem nàng bố trí ở lại quán rượu, lại dùng lời lẽ lạnh lẽo dọa dẫm nàng không dám phản kháng, Thượng Quan Hạo mới hơi yên tâm một ít.

“Ta cũng biết rồi... Ngươi có thể đi chưa?” Nàng cắn môi hỏi.

Thượng Quan Hạo kéo nàng qua ôm chặt thắt lưng của nàng, trong nháy mắt đặt ở trên tường.

“Ngươi hy vọng ta đi?” Hắn nhún nhát chất vấn, nhìn chăm chú vào sắc mặt của nàng.

Tần Mộc Ngữ không dám phản kháng, nhưng lại không hề sợ hãi nhìn hắn: “Ngươi thực sự là cần phải đi, chớ quên trong nhà ngươi vẫn còn có một vị hôn thê, ngươi phản bội nàng, thì lại càng không nên đi khuya!”

Thượng Quan Hạo thật lâu nhìn ở nàng, cười nhạt thoáng cái.

“Ta cùng chuyện của nàng không cần ngươi tới quản, ngươi chỉ cần quản bản thân cho tốt là được rồi, đừng cho ta mỗi lần qua đây đều là chỉnh sửa ngươi, thông minh lên một chút ta sẽ không đối đãi với ngươi tàn nhẫn như vậy.”

Tần Mộc Ngữ cắn môi, không muốn để ý đến hắn, mở mắt nhìn ra.

Trong phòng trống trải rộng rãi như vậy, thần sắc nàng nhỏ bé có một chút trống trải cô đơn, bản thân nàng có ngạo khí, lại bị hai cánh bè gầy ở chỗ này, không có biện pháp đi ra lại.

“Điện thoại di động phải để 24h, đừng để cho ta tìm ngươi không được, biết không?” Hắn ra lệnh.

Nàng buông mắt xuống cam chịu.

“Rốt cuộc nghe rõ chưa?” Hắn nhíu mày, đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Ta không phải người điếc, nghe được.” Nàng cuối cùng đánh mắt sang, giống như hải tử bị quân chế.

Thượng Quan Hạo ma xui quỷ khiến thế nào, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại nhẵn bóng của nàng một cái, cúi đầu hôn môi nàng. Thần kinh nàng thất chặt nhưng không có né tránh, điểm này, khiến ngực Thượng Quan Hạo nổi lên vài phần hài lòng.

“Ta đi.”

Hắn thản nhiên nói ra một câu, bóng dáng cao ngất rời khỏi phòng, lưu lại hình bóng nàng ở bên trong.

***

Xe chậm rãi tiến nhập vào làn đường, giống như linh hồn lao đi, bất tri bất giác cũng đã tới khu nhà cấp cao cạnh biển.

Thượng Quan Hạo nheo mắt lại, đảo quanh tay lái, đem xe chậm rãi dừng lại.

Lúc này đây, cuối cùng có chút khác biệt.

...Đèn trong phòng, không giống như lần trước sáng lên.

Cho nên, nàng là đã đi rồi sao?

Thượng Quan Hạo bước xuống xe, mở cửa, bước vào một phiên đen tối bên trong, chỉ có mấy đèn nhỏ ở trên tường trong phòng khác là sáng lên.

Ánh mắt hắn hơi lạnh lẽo nhìn vài giây, bàn tay lướt qua bật đèn lên.

Trong phòng tiếp khách không có gì không thích hợp, tất cả bài biện vẫn còn như cũ. Trong phòng cũng không có tiếng vang, tiếng vang duy nhất phảng phất từ trên lầu truyền đến, sột soạt, như là tiếng nước.

Thượng Quan Hạo cầm chìa khoá đặt ở trên bàn, nhìn phía trên lầu.

Hắn đi tới.

Quả nhiên cửa buồng trong lầu hai thấy được điện thoại di động và túi Tần Cẩm Lan rải rác rơi trên mặt đất. Tiếng nước buồng tắm càng lúc càng lớn, Thượng Quan Hạo khẽ nhíu mày, không tin nàng tắm rửa cánh cửa vẫn còn mở ra.

Hắn chậm rãi đi đến, đi tới phân nửa, chứng kiến tiếng nước ào ào bóp nghẹt, màu sắc gạch men sứ phòng tắm có hơi đỏ thẫm, mà có một sợi tơ máu đỏ tươi đang từ bồn tắm lớn tuôn ra trong nước chảy xuôi xuống.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, nhất thời cảm giác một tiếng sấm sét nổ tung!

Hắn khó thở, cơ hồ là chạy như điên đi tới! “Àm!” Một tiếng đẩy cánh cửa phòng tắm ra, kinh hoàng thấy được Tần Cẩm Lan bên trong, chính đang tay cầm dao lam, khóc thút thít, cổ tay mảnh khảnh đã bị nàng cắt một đường máu mờ nhạt!

“Cần Lan!” Thượng Quan Hạo bạo rống một tiếng, hai tròng mắt đỏ tươi lao tới.

Đem lưỡi dao lam trên tay nàng lấy ra, làm cho lưỡi dao rơi vào trong nước, hấn cầm cổ tay mờ nhạt máu của nàng, không khống chế được mà hét lên: “Cần Lan, ngươi điên rồi sao!”

Tần Cần Lan than nhẹ một tiếng suyết nửa ngất đi, nhưng lại khóc to: “Ngươi không cần lo cho ta!... Ngươi đừng cần ta, ta biết ngươi không muốn ta, ta sống còn có cái ý nghĩa gì, ngươi để ta đi chết!”

Thượng Quan Hạo ôm chặt nàng, cảm giác trong cổ tay máu tươi ào ạt chảy ra, hấn nghiêng răng cở cả vạt xuống, đem cổ tay nàng băng bó lại, giữa lúc nàng hét lên mà ôm từ trong bồn tắm ra!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Ngươi Để Cho Nàng Biến Đi

“Ta không cho phép ngươi chết... Ngươi để ta đi, mặc kệ xảy ra chuyện gì ta cũng không cho phép ngươi chết!” Hấn ôm nàng quát gọi, trong lòng một phiên đau nhức, dùng tốc độ nhanh nhất mà đi xuống dưới lầu.

Dọc theo đường đi Tần Cần Lan đều đau nhức mà rên rĩ, khóc thút thít không ngừng, Thượng Quan Hạo lòng nóng như lửa đốt, ôm người trong lòng xoa dịu dỗ dành: “Sẽ không có việc gì... Lập tức sẽ không đau nhức, ngươi chịu đựng! Cần Lan...”

Hấn kinh sợ cùng đau lòng, chẳng thể nghĩ tới Cần Lan lại có thể bởi vì chuyện này mà tự sát! Hấn chẳng thể nghĩ tới! Nàng cứ như vậy mà tiếp nhận... Ngay cả mạng sống cũng không cần sao?

***

Trong bệnh viện.

Thượng Quan Hạo trên người đầy máu, bị một đám y tá và bác sĩ ngăn cản phía sau, nhưng mà vẫn hướng đi tới.

“Nàng thế nào...” Hấn đi lên xem

“Ngươi đừng đi qua!” Y tá vội vàng ngăn hấn lại, “Ngươi không thấy được bệnh nhân cần được cấp cứu sao? Ngươi đi qua chính là gây thêm phiền phức! Chúng ta dù sao cũng phải xem vết thương rớt cuộc sâu bao nhiêu mới quyết định nên làm gì a!”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo màu đỏ tươi, trong ánh mắt ngoại trừ người ở trên giường bệnh, cái gì khác cũng không có nữa.

Mấy người bác sĩ xem qua vết thương bàn bạc trao đổi, quyết định khâu lại, người được đẩy vào bên trong.

“Ai...” Y tá lại lần nữa ngăn trở cái nam nhân muốn xông tới này, vô cùng lo lắng nhíu mày, “Ta không phải nói với ngươi là đừng có vào nữa hay sao! Chính là muốn khâu lại cho được tốt! Hiện tại bây giờ sốt ruột lo lắng có ích lợi gì? Người lúc còn sống không đối đãi cho tử tế, không nghĩ đến người nhà vì cái gì muốn tự tử, người còn trẻ như vậy, làm sao lại đem sinh mệnh ra đùa giỡn?”

Bước chân Thượng Quan Hạo bị ép dừng lại, khuôn mặt tái xanh, đứng ở phía sau tấm rèm màu trắng.

Là...

Nàng còn trẻ như vậy, làm sao lại đem sinh mệnh ra đùa giỡn?

Chán nản ngồi xuống ghế dài ở bên cạnh, trong ngực Thượng Quan Hạo phập phồng dữ dội, trong đôi mắt cháy bỏng đau lòng, nhắm mắt lại, tay nắm chặt để ở trên trán, mặc cho câu hỏi này cứ lớn vồn tàn nhẫn tra hỏi trái tim.

Cần Lan...

Cần Lan ngươi không được xảy ra chuyện gì... Chỉ cần ngươi được tốt, ta có thể cái gì cũng không tính toán so đo, cái gì đều cũng đáp ứng ngươi. . . Cho dù là chuyện xấu xa, lại càng không quản ngươi đã từng làm cái gì! Ta muốn ngươi... Cho tới bây giờ đều là muốn của ngươi!

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, kim giây tí tách giầy vò thần trí hấn.

Rất cực, bác sĩ vừa mới khâu lại từ đằng sau rèm đi ra, máu dính đầy tay, đang nói chuyện với nhau cái gì đó.

Thượng Quan Hạo sai bước đi tới.

“Nàng thế nào?” Hấn lên tiếng hỏi.

“Ngài là... Ngài là Thượng Quan tiên sinh sao?” Bác sĩ đứng đầu nhận ra hấn, sững sốt mà giật mình nói ra, rất nhanh trở về đề tài chính, “Vị hôn thê ngài tình hình ta xem qua, vết thương có 4 đường, chỉ là cắt không sâu, thời gian cũng không dài lắm, ngoài thiếu máu ra không có bệnh trạng gì nữa, hiện tại cũng đã khâu lại, ngài có thể vào xem.”

Thượng Quan Hạo hồ hững thản nhiên nói: “Cảm ơn.”

Bóng dáng hấn cao lớn đi vào trong, mấy vị bác sĩ phía sau như trước vẫn thăm thì nói nhỏ cái gì đó.

Trên giường bệnh, túi tiếp máu treo lên, dịch lỏng màu đỏ sẫm truyền vào bên trong cơ thể. Gương mặt Tần Cẩm Lan nằm nghiêng qua, toàn thân từng ngâm trong bồn tắm lớn, vẫn còn ẩm ướt.

Thượng Quan Hạo chậm rãi cúi người nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp.

May mắn chính là lúc hấn quay về, nếu như muộn một chút, nàng còn có cơ hội yếu ớt mà nằm ở trước mặt hấn như bây giờ không? Nghĩ tới đây trái tim Thượng Quan Hạo bị cắn chặt đến đau nhức, vuốt sợi tóc của nàng, hấn cúi xuống hôn lên trán của nàng: “Xin lỗi, Cẩm Lan... Tĩnh lại, người nhất định phải tĩnh lại...”

***

Ngự gia

Trong hành lang thật dài, Ngự Phong Trì bước nhanh đi tới, tầm nhìn lại bị tin tức tờ báo thu hút, bước chậm lại.

“Hôn lễ đổ vỡ, thiên kim tiểu thư Tần thị vì tình tự sát,” Cái tiêu đề này thật quá mức rõ ràng, hấn muốn không chú ý cũng không được. Đợi đến lúc đọc xong toàn bộ nội dung, sắc mặt Ngự Phong Trì âm trầm xuống.

“Tiểu Phong!” Một âm thanh già nua dưới lầu vang lên.

Ngự Phong Trì ngừng lại một chút, quay người ra ngoài, lễ phép đáp “Gia gia”, lúc này mới đi xuống lầu.

“Hừ, người đưa ta xem một chút!” Ngự Kinh Đông cầm tờ báo kia quảng lên trên bàn, chỉ vào nội dung ở phía trên nói, “Đây là thiên kim Tần gia lần trước người nói? Người làm sao không nói cho gia gia là nữ nhân sắp kết hôn cùng người khác? Nếu như không phải nàng tự sát làm náo loạn lên, gia gia đến bây giờ cũng còn không biết! Người cái đồ bất hiếu này... Người...”

Ngự Phong Trì được nắng chữ ngạc nhiên một cái, lúc này mới biết là gia gia đã hiểu sai rồi.

“...” Hấn nở nụ cười thoáng cái, “Gia gia, người lầm rồi, ta nhìn đến, không phải là tiểu thư Tần gia này.”

“Người còn ngụy biện! Báo này đây cũng đã đăng ra!” Ngự Kinh Đông vẫn như trước tức giận đến phát cáu.

Ngự Phong Trì ngưng mắt nhìn nội dung tờ báo,捏合 con mắt lại: “Nữ nhân ta muốn không phải là cô ta... Loại món hàng này, cũng chỉ có loại nam nhân như Thượng Quan Hạo mới để mắt tới.”

“Vậy lần trước người nói là như thế nào?” Ngự Kinh Đông thờ hòng học nói, “Lần trước không phải đã chuẩn bị đánh mất một người, rõ ràng để gia gia trở mình biến toàn bộ Z thành giúp người tìm ra! Không phải nói người còn muốn đi Tín Viễn cướp người! May mà ta không uỷ quyền, Ngự gia chúng ta không thể giao cho người, cái mặt già này đây cũng đừng mơ làm cho hồ đồ!”

Ánh mắt Ngự Phong Trì càng u ám, khàn giọng nói: “Chính là không ủy quyền, mới làm cho ta mất đi nàng...”

“Người bớt già mồm đi cho ta, người giải thích rõ ràng cho ta, đây là có chuyện gì!” Ngự Kinh Đông chỉ vào tờ báo hỏi.

“Ta cũng muốn biết là xảy ra chuyện gì... Vì tình tự sát, tại sao vì tình?”

Hấn đè nén câu trả lời trong lòng, quay người bỏ đi, “Gia gia, ta ra ngoài xem một chút.”

“Ai... Người cái nghịch tử bất hiếu này, người trở lại cho ta.”

Ngự Phong Trì chẳng chút may mắn động tâm, lấu điện thoại ra, bấm một dãy số rất quen thuộc kia, đã rất nhiều ngày cũng không biết còn liên lạc được không.

Điện thoại vậy mà không ngờ kết nối được.

Hấn mừng rỡ, chờ điện thoại, thế nhưng tiếng đô đô đô vang lên lâu như vậy, nhưng không có ai bắt máy!

Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ người ở đâu chứ? Người xảy ra chuyện gì!

***

Đêm khuya, ở trong bệnh viện, Tần Cẩm Lan yếu ớt tỉnh lại.

Thượng Quan Hạo đã trông nom bên giường nàng rất lâu, thấy nàng tỉnh lại, đôi mắt sâu xa sáng lên một chút, nắm chặt tay nàng.

“Cảm thấy thế nào, còn chóng váng đầu không? Cổ tay còn đau nhức không?” Hắn cất tiếng hỏi.

Ánh mắt Tần Cẩm Lan chậm rãi chuyển qua, rồi rạc, ngưng tụ trên mặt hắn. Chỉ là ngưng mắt nhìn vài giây, trong mắt nàng chậm rãi ứa động nước mắt, run giọng mở miệng: “Người cứu ta làm cái gì... Ta đã sống không nổi nữa, người để ta chết đi... Để ta chết sao...”

Thượng Quan Hạo đau nhức, hai tay chống đỡ bên hông nàng, khàn giọng nói: “Ta mặc kệ người bởi vì sao muốn đi tìm cái chết, Cẩm Lan, người cũng cần phải nghe ta nói rõ ràng, đừng tự mình nghĩ bậy.”

“Ta không có nghĩ bậy!” Tần Cẩm Lan kích động, hai tròng mắt lệ quang lóe ra, “Người không phải đã lựa chọn em gái ta sao? Người với nàng ở cùng một chỗ! Tuyệt nhiên không hề có kị! Ta biết người ghét bỏ ta, ta bị người cường bức qua, ta không sạch sẽ, cho nên người ruồng bỏ ta... Ta không muốn sống, ta chịu không nổi! Người để cho ta chết!”

Nàng nói nhân tiện rút luôn cái ống truyền máu.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, nắm chặt cổ tay kia của nàng để ở bên người, trấn an tâm tình của nàng: “Người không nên kích động như vậy, hãy nghe ta nói... Cẩm Lan người hãy nghe ta nói!”

Hắn rống lên một tiếng, cuối cùng làm cho người trong lòng ngực an tĩnh lại.

Nàng bị thương rơi lệ, khiến hắn đau lòng không gì sánh được.

Thở dài thật sâu, Thượng Quan Hạo cúi đầu để ở cái trán của nàng, thâm tình mà đau khổ, mở lời nói ra: “Cẩm Lan, chúng ta cũng đã phải kết hôn, không được lại có nhiều chuyện như vậy, được không? Nếu như ta không thương người, vì sao muốn cùng người kết hôn? Không được nói đến cái việc cường bức kia... Ta biết đó là kiệt tác Tần Mộc Ngữ, ta cùng nàng cùng một chỗ bất quá là nghiêm trị nàng, bất quá là làm cho nàng ném thứ tư vị người đã từng hưởng qua! Ta so với người càng hận nàng!... Cho nên người đến cùng đang suy nghĩ cái gì?”

Con người mất Tần Cẩm Lan, từ từ trợn to.

“Không... Ta không...” Nàng lại lần nữa khóc rống lên, “Hạo người là một người của ta, ta không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ, nhất là nàng! Ta hận nàng, hận không thể giết nàng! Người làm sao có thể cùng nàng cấu kết, người làm sao có thể!”

Thượng Quan Hạo đem nàng ôm vào trong lòng, nàng nói cái gì là cái gì, để phòng nàng bởi vì tâm tình càng thêm kích động mà làm ra việc ngốc.

“Đúng, ta sai rồi... Ta chó nên nhất thời mê loạn đã bị nàng dụ dỗ, là ta sai...” Hắn hôn môi hòa cùng đầu mũi của nàng, thấp giọng nói, “Cẩm Lan người không nên làm chuyện điên rồ, không bao giờ làm như vậy nữa, đã biết chưa?”

Một phen gần như suy yếu dầy vò, Tần Cẩm Lan rốt cục an tĩnh lại.

“Hạo... Hạo...” Nàng để khuôn mặt chôn sâu vào trong cổ hắn.

Thật vất vả mới đưa nàng lừa gạt được, Thượng Quan Hạo ở trong lòng thở dài một hơi, đem nàng ôm chặt.

Nữ nhân đúng là loài vật yếu đuối, nàng bởi vì việc này mà chịu không nổi muốn tự tử, mà Tần Mộc Ngữ đâu? Mắt Thượng Quan Hạo như nổi sóng gió cuộn cuộn, nhớ tới lần đầu tiên chiếm đoạt của nàng, nàng chết cũng không chịu thừa nhận bản thân tính kẻ cường bức Cẩm Lan, chết cũng không có cầu xin hắn một câu, cho dù là bị làm cho nhục nhã đến mức tận cùng, bị xúc phạm tới cực hạn, cũng mang theo một cỗ bướng bỉnh, dường như vĩnh viễn đợi không được nàng chịu khuất phục.

Tự tử này, khoảng cách nàng quá xa.

“Hạo, người đáp ứng ta, đem nàng đuổi ra khỏi Tín Viễn... Ta không muốn nhìn đến nàng, người đuổi nàng ra đi!” Tần Cẩm Lan tại trong lòng hắn gọi, khóc không thành tiếng.

Thượng Quan Hạo cúi xuống tới sống lưng, dần dần cứng ngắt.

“Người đối với nàng không có tình cảm có đúng không? Người nói cho ta biết người một điểm cũng không thích nàng, người nói!” Nàng khóc lóc nói ra.

Thượng Quan Hạo đảo qua, ngưng mắt nhìn nàng.

Ngăn chặn cánh tay lộn xộn nàng, để phòng vết thương rách ra, hắn kéo môi ra nói: “Là... Ta không thích nàng, một điểm cũng không thích, người yên

tâm”

“Ta không muốn lại nhìn thấy nàng, người để nàng cắt khỏi Tần thị, người để nàng cắt đi!” Tần Cẩm Lan càng thêm kích động.

Thượng Quan Hạo nhíu mày, ôm chặt nàng không ngừng run rẩy, hồi lâu mới nói: “Được... Ta để nàng cắt đi... Đừng di động nữa, nghỉ ngơi đi có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Đừng Nhấn Nhục Chịu Đựng Nữa!

Nghe được chính miệng Thượng Quan Hạo cam đoan, Tần Cẩm Lan rốt cục an tĩnh lại. Hai tròng mắt bị nước mắt thấm ướt, toàn thân run rẩy, thế nhưng cô tay chính vì với quá, chất gây tê đi qua, cơn đau buốt xé rách kéo đến hành hạ.

“...” Nàng rên rỉ, nhíu mày, vùi đầu ở tại bên trong cổ hân oa lên.

Thượng Quan Hạo cũng ôm chặt nàng, cầm đề ở cái trán của nàng, vỗ nhẹ lưng, hy vọng nàng nhanh đi vào giấc ngủ.

Ở chỗ nàng không nhìn thấy được, trong mắt hân, trong suốt, tồn tại vẻ thâm sâu khó lường.

***

Mãi đến khuya, chờ nàng ngủ say, Thượng Quan Hạo mới từ trong phòng điều trị đi ra ngoài.

Hành lang đêm khuya, lại là một mảnh tĩnh mịch khiến người ta sợ hãi.

Trên sân thượng gió nhẹ lạnh thấu xương, bóng dáng hân cao ngất chậm rãi dừng lại, châm lửa đốt một điều thuốc. Khói tản ra mập mờ, đôi mắt mập mờ, bên trong cất giấu đau nhức hòa cùng phức tạp sâu sắc.

Mang theo điều thuốc trên đầu ngón tay ấn ở mi tâm, nhíu chặt lại vẫn không có buông ra.

Hai tay Thượng Quan Hạo để ở trên tay vịn, trong lòng lẩm nhẩm, Tần Mộc Ngữ, ta nên bắt người làm sao bây giờ?

Với tính nết Cẩm Lan mà nói, nàng cũng chịu không nổi nửa điểm kích động nữa, vừa mới đáp ứng lời của nàng, cũng không có khả năng nuốt lời. Từ túi áo lấy điện thoại di động ra, ấn xuống một chuỗi số quen thuộc kia, âm thầm để ở bên tai.

Điện thoại vang thật lâu mới bị nhận được.

“Này?” Thanh âm nàng nhẹ nhàng, nghe không rõ ràng lắm.

“Người đang làm cái gì? Lâu như vậy mới tiếp điện thoại.” Lòng mày Thượng Quan Hạo có hơi nhíu lại.

“Ta vừa mới ở trong phòng bệnh thăm ba ba.” Giọng nói Tần Mộc Ngữ trong trẻo nhưng lạnh lùng mà giải thích, quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng bệnh, khẽ thở dài, “Ta ở bên ngoài hàng lang, trò chuyện bất tiện, người đừng âm ỉ có được hay không?”

Thượng Quan Hạo cười nhạt: “Một người chỉ có thể dựa vào máy thở để duy trì sự sống có cần người phải mỗi ngày đều tới không? Tần Mộc Ngữ, ta có nên ra cho người một cái quy định thời gian, tốt nhất là lúc ta tìm người, người nên ngoan ngoãn ở trong tủ điểm cho ta.”

Tần Mộc Ngữ bên kia, khuôn mặt cũng nhíu lại.

“Thượng Quan Hạo xin người nói có chút đạo lý, đó là ba ba ta, ta trong nom hân thì làm sao? Ta đáp ứng người không đi, không chạy, khỏi cần biến mất, như vậy còn không được sao? Người nhất định phải để ta giống như một con rối mới bằng lòng sao?” Nước mắt nàng chực trào ra.

Giọng nói mang theo oán hận, đâm trái tim Thượng Quan Hạo đau nhức.

Miệng hân cong lên, trong mắt hiện lên một tia mê luyến.

Hân thực sự hy vọng nàng đúng là một con rối, như vậy sẽ không có hi vọng, không có bi hoan, lại càng không phải thống khổ.

“Sáng mai đến văn phòng ta, biết chưa?” Giọng nói hân thấp xuống, hồ hững nói ra.

“...” Tần Mộc Ngữ dừng một chút, “Ta không phải là không nên đi đến chỗ phòng hành chính trình diện mới đúng sao?” Vì cái gì phải đi phòng làm việc của hắn?

“Không nên hỏi, ngày mai qua đây.” Thượng Quan Hạo thản nhiên ra lệnh, ngắt luôn điện thoại.

“...” Tần Mộc Ngữ vẫn còn muốn nói cái gì, nhưng sớm đã chỉ còn tiếng đô đô vang lên.

Gió ở trên sân thượng, ngay cả sương mù tựa hồ cũng không có biện pháp mê hoặc thần trí hắn.

Ngẫm lại chuyện muốn làm ngày mai, Thượng Quan Hạo nhắm mắt lại, xoa nhẹ hai bên thái dương, như là làm một quyết định rất trọng yếu. Chỉ là chờ hai mắt mở ra, tầm mắt hắn càng chán nản, giống như đêm hôm khuya khoắt, ánh sáng cũng không gươngng đầy được nữa.

***

Báo chí buổi sáng, tin tức Tần Cẩm Lan tự sát, ừ ừ kéo đến.

Thượng Quan Hạo ngồi ở ghế xoay, nhìn những sự kiện cùng dự đoán ở kia, lại bỏ qua, tay nắm lấy điện thoại, ấn một chuỗi số.

Chờ chuyện này triệt để xử lý tốt, đã qua một tiếng.

Cánh cửa phòng làm việc, vang lên đúng giờ.

Mí mắt Thượng Quan Hạo nhảy lên, đưa mắt lên nhìn qua...

“Vào đi.” Hắn thản nhiên nói.

Bóng dáng nhỏ yếu đi vào đến, gương mặt có phần tái nhợt.

Tần Mộc Ngữ dừng lại, sau một lát mới đẩy cửa ra, kéo lông mi xuống, che đi tâm tư của nàng. Đến sáng nay mới nghe nói tin tức Tần Cẩm Lan tự sát, trên đường đi lên toàn bộ công ty đều bàn bạc chuyện tuwess.

“Tỷ tỷ có khỏe không?” Nàng nhìn sang, khẽ hỏi.

“Khỏe.” Thượng Quan Hạo cũng không muốn bàn bạc cái đề tài này, lạnh lùng tiếp lời.

Hắn từ trên ghế đứng lên, chậm rãi hướng nàng đi tới, trong mắt nàng hiện lên chút không tự nhiên, trong nháy mắt hắn tới gần kia lui ra phía sau một bước nhỏ.

Bàn tay Thượng Quan Hạo đã nằm ở bên cạnh đôi bàn tay nhỏ bé của nàng, u sầu mà nhẹ nhàng kéo cả người nàng về phía trước, đặt tay ở sau lưng, bị ép vào trong ngực hắn.

“Tần Mộc Ngữ, ta tới nói cho ngươi một việc.” Giọng hắn lạnh lùng, mờ nhạt nói ra.

Tần Mộc Ngữ giật mình, không rõ ràng lắm hắn muốn nói gì, ngược mặt lên, nhìn hắn.

Tâm tình Thượng Quan Hạo âm trầm, lạnh lùng cúi đầu xuống cùng nàng đối diện, chậm rãi nói ra: “Từ hôm nay trở đi Tín Viễn chính thức sa thải ngươi, từ giờ sẽ không thu nhận ngươi.”

Một câu nói ra, phảng phất như cách cả một thế kỷ, Tần Mộc Ngữ hơi chút giật mình.

Cho nghỉ việc.

Từ giờ trở đi sẽ không tuyển dụng.

Tin tức này tuyệt đối kinh ngạc, trong đầu nàng lẩn quẩn hồi lâu, lúc sau, nàng cuối cùng có thể chậm rãi lĩnh ngộ.

“Đây là ý tứ của tỷ tỷ, có đúng không?” Môi nàng có chút tái nhợt, mở miệng hỏi.

Trong mắt Thượng Quan Hạo hiện lên chút bi thương, “Đúng.”

Tần Mộc Ngữ chăm chú nhìn gương mặt người phía trước, lâu lắm, lâu đến trái tim nàng trở lạnh, thê lương hiu quạnh.

“Ta biết rồi, ta lập tức rời đi.” Nàng nói ra mấy câu, như có như không.

Nói xong, nàng từ trong ngực Thượng Quan Hạo đẩy ra, hướng ra ngoài đi ra.

Trái tim Thượng Quan Hạo bị đâm đau nhức, sắc mặt u sầu, một tay lấy nàng kéo quay về, tiếp tục giữ ở trong lòng.

“Người nhất định cứ là loại phản ứng này?” Tâm tình hắn đè nặng.

Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng hít một hơi, nói khẽ: “Đúng... Ta chỉ có loại phản ứng này, ta sẽ đi, ngay lập tức.”

Về mặt Thượng Quan Hạo lúc này mới trở nên âm u ẩn nhẫn chịu đựng.

Hắn giữ chặt vòng eo nàng, đem nàng đột nhiên lật qua, mang theo ánh mắt phiến muộn nhìn nàng, che đậy sự nổi giận, cất tiếng nói: “Hướng về ta mà nổi giận... Tần Mộc Ngữ, đừng giống như một người chết nửa điểm phản ứng cũng không có, người có thể hướng ta phát hỏa! Đừng nhẫn nhục chịu đựng như thế nữa!”

Bờ vai của nàng, suýt nữa bị hắn bóp đến đau nhức tan vỡ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ hiện ra, chịu đựng đau đớn nhìn hắn: “Người nghĩ sai rồi, Thượng Quan Hạo, người cho ta chính là định đoạt mà không phải là bàn bạc! Ta cần phải phát hỏa cái gì?... Người vì nữ nhân của người chịu đến thương tổn làm cho ta cút xa một chút, ta cần yêu cầu phát hỏa cái gì?”

Cường ép nàng lâu như vậy, bây giờ mới nói cho nàng không nên nhẫn nhục chịu đựng, không nên đem mọi thứ cho là dĩ nhiên như vậy! Có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Hấn Áy Náy Cùng Đau Thương Sâu Đậm

Tâm tình Thượng Quan Hạo kiểm chế đến cực điểm, gương mặt đỏ lên, không thể nhìn vào ánh mắt của nàng, bàn tay giữ chặt vòng eo, đỡ lấy sau gáy nàng: “Người nhất định phải chọc ta như vậy sao? Tần Mộc Ngữ, người cho là người không hề phản ứng có thể làm cho ta buông tha người sao? Người quá ngấy thờ rồi!”

Lửa giận của hắn đã đến mức không thể hiểu tại sao, mặt Tần Mộc Ngữ đỏ lên, hô hấp phút chốc tắc nghẹn, nhũ mào đẩy vào ngực hắn: “Ta không biết người đang nói cái gì, thần kinh, người thả ta ra, ta không thờ được!”

Phản kháng cũng không được, tiếp nhận cũng không xong, cái nam nhân này rốt cuộc muốn nàng phải làm như thế nào?

Đôi mắt Thượng Quan Hạo phức tạp, như là muốn đem nàng nuốt vào trong! Hắn bởi vì nàng tất cả đều không có phản kháng lại, nàng có thể đấu tranh, có thể thực hiện, thậm chí có thể ra sức mà làm liều! Nhưng nàng đừng bày tỏ một chút biểu hiện cũng không thêm quan tâm, hấn đối với Cẩn Lan như vậy, nàng một chút uất ức cũng không có sao?

“Tần Mộc Ngữ, ta thật muốn ăn người...” Giọng nói hắn lạnh giá mang theo sự giận dữ nói ra.

Tiếp đó, hắn cúi đầu cắn lên cánh môi của nàng gần như tàn nhẫn mà cắn lấy.

“...” Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, cảm giác được trên môi một hồi đau đớn, bàn tay nhỏ bé của nàng cố gắng đẩy vào ngực hắn nhưng tất cả chỉ là phí công, nắm chặt lấy cổ áo sơ mi hắn suýt chút nữa làm rơi ra những vãn không lay động hắn nửa phần!

Thượng Quan Hạo thở gấp, hung hăng cắn xé, giữ chặt lấy nàng đè lên trên tủ!

Tay giữ chặt phía sau cổ, cường ép đến góc độ hắn có thể cắn càng thêm sâu hơn!

Cái tủ bị va chạm, lắc lư, vài văn kiện phía trên rơi xuống.

“...” Tần Mộc Ngữ lại lần nữa đau đến thét lên, nếm phải vị nồng đậm của máu tươi, cơ thể nhỏ bé không sao khống chế được mà run rẩy... Đừng... Buông nàng ra... Nàng không muốn như thế này!!

“Thượng Quan Hạo... Không... Người buông ra...” Nàng thừa dịp hắn buông tha để hít thở lên tiếng quát gọi, đau đến run rẩy, trong mắt nổi lên từng đợt nước mắt long trùng, giọng nói cũng đã nức nở nghẹn ngào.

Nàng rốt cuộc có thể phản ứng mà yên bình.

Thượng Quan Hạo nếm mùi máu tươi trên môi nàng, sự giận dữ trong lòng gần như hoãn lại.

Cảm giác được một giọt lệ theo của nàng rơi xuống, không hề điên cuồng như vậy mà cắn xé, chỉ là nhẹ nhàng ngậm lấy. Hút lấy, hắn kêu rên, đem máu

trên miệng nàng mút lấy sạch sẽ, ôm chặt lấy thân thể run rẩy của nàng.

Buông cánh môi của nàng ra, nhìn vết máu dính trên miệng nàng, đôi mắt tràn đầy lửa giận của Thượng Quan Hạo cuối cùng đổi thành thương yêu hòa cùng đau lòng.

Hắn chống lên trán nàng, khàn giọng nói: “Đau không?... Tàn Mộc Ngữ, ta không phải cố ý.”

Toàn thân Tàn Mộc Ngữ run rẩy dừng không được, cái gì cũng nghe không vào, thậm chí đẩy hắn ra! Cách hắn rất xa!

Thượng Quan Hạo cũng không cho phép, càng ôm lấy nàng chặt hơn, nghe được tiếng hô hấp của nàng.

Trong đôi mắt sâu xa kia tràn đầy đau nhức.

“Ta cho ngươi có quyền được nổi giận... Sau này có gì bất mãn cũng phải nói ra cho ta, cho dù là không có biện pháp thay đổi...” Hơi thở hắn nóng hừng hực phả ra trên nàng, “Ở trước mặt ta, không cho phép ngươi ỉn nhẫn...”

Tàn Mộc Ngữ đánh mắt sang, trong làn nước mắt một phiến oán hận.

“Ta không cần... Thượng Quan Hạo ta không cần quyền thế này, ngươi cứ lưu cho tỷ tỷ đi! Ta nói rồi ta là cô đại, ta ở nơi nào cũng có thể sống, có ra sao cũng có khả năng sống sót, không cần phải làm phiền ngươi!”

Trong mắt nàng kiên định, bao giờ cũng có thể đem người tùy tiện tổn thương.

Môi Thượng Quan Hạo nhàn nhạt nhếch lên, nhìn nàng thật lâu, tựa hồ mang theo một loại dự cảm muốn đem nàng nhào nặn, tiến nhập vào cơ thể. Tàn Mộc Ngữ dưới cái nhìn của hắn dần dần mềm nhũn ra, không có sức lực mà đẩy hắn, run giọng nói: “Thả ta ra...”

Thượng Quan Hạo cảm thụ được sức lực từ bàn tay nhỏ bé của nàng, chưa hề buông ra, trái lại cúi đầu xuống, lại lần nữa dán vào môi nàng.

Tàn Mộc Ngữ run lên, nước mắt lấp lóe.

Động tác Thượng Quan Hạo dừng lại, nhẹ nhàng nói: “Yên tâm, ta sẽ không làm đau ngươi nữa đâu.”

Cơ thể thất chặt lúc này mới chậm rãi trầm tĩnh lại.

Hắn vẫn hôn, dịu dàng như vỗ về trên đôi môi có phần đau nhức của nàng, ánh mắt nàng mê loạn, đã quên mất né tránh và phản kháng, chỉ là trong nháy mắt, mọi thứ đấu tranh của nàng hầu như không có. Nguyên lai mỗi một câu nói của tỷ tỷ đều là trọng yếu, quan trọng đến người yêu thương là hắn cũng không dám làm trái ý... Cho nên hết thấy đau đớn, đều là Tàn Mộc Ngữ nàng đáng kiếp phải nhận lấy.

Bởi vì hắn không thương nàng.

Bởi vì hắn phân ra rõ ràng, cái gì là yêu, cái gì là đùa bỡn.

Ủy khuất và chua xót mạnh mẽ trào đến, khóe mắt nàng càng ẩm ướt, một giọt lệ nóng hổi rơi xuống.

Thượng Quan Hạo nếm tới nước mắt của nàng.

Hô hấp của hắn càng nặng nề, kêu lên một tiếng đau đớn xiết chặt nàng, hôn càng sâu. Nước mắt của nàng làm tổn thương hắn, khiến hắn giữa khổ tâm và day dứt như một nhát dao cứa lấy.

***

Chuyện thiên kim tiểu thư Tàn thị vì tình mà tự sát, mới chỉ vãn vẹn có nửa ngày đã bình ổn trở lại.

Trong phòng điều trị của Tàn Cẩm Lan, dùng thủ đoạn còn sót lại cuối cùng bày ra, muốn nhìn phản ứng mọi người một chút, càng muốn thông qua suy đoán và nghi vấn của giới truyền thông có đem cái con tiện nhân Tàn Mộc Ngữ kia bắt được, thế nhưng không đủ, hết thảy mọi chuyện không xảy ra.

Ngay cả tin tức báo lá báp cũng không có.

Nàng nhũn mày tự suy xét một chút, tốc độ nhanh như vậy, phong cách cẩn mật như vậy, chỉ có Hạo mới làm được.

Chuyện này là hắn đề xướng.

Như vậy, hắn rốt cuộc là vì không muốn truyền thông nói bậy xuyên tạc khiến nàng thương tâm, hay là vì che chở cho cái tiện nhân Tàn Mộc Ngữ kia?

Tàn Cẩm Lan cắn môi suy nghĩ một chút, an ủi bản thân, không, sẽ không, nhất định là người trước. Nàng không tin lúc này đây tự sát không có đánh sâu vào Thượng Quan Hạo một chút, nàng ngay cả mạng đều cũng không màng, không tin tâm hắn sẽ không trọn vẹn quay về!

Cổ tay trái khẽ động, lại là một trận đau nhức...

“...” Tần Cẩm Lan mặt mũi trắng bệch, nghiêng răng, ân hận đến tức chết!

Đúng... Không có bất luận một nữ nhân gì có thể giống như nàng yêu Hạo đến thế... Cầm lưỡi dao lam cắt đứt mạch máu bản thân cần có bao nhiêu dũng khí? Nàng lúc trước chính là nghe được tiếng bước chân của hắn mới có lá gan cắt lấy, thế nhưng... Nàng không nghĩ tới lại đau đến thế này! =))

Quả thực đau đến long trời lở đất.

Y tá cảm bản bệnh án đi đến.

“Người tỉnh dậy chưa?” Y tá ngạc nhiên đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng ôn nhu nói ra, “Tình trạng bệnh của người đã ổn định xuống, vết thương ở cổ tay đã khép lại, không nên nghĩ luẩn quẩn trong lòng, có biết hay không?”

Tần Cẩm Lan sắc mặt tái nhợt, chẳng muốn nói chuyện.

“Người a, tuổi còn trẻ thế này, vị hôn phu người lại đẹp trai có tiền thế đấy, hà tất tự tử a? Nam nhân có tiền ở bên ngoài làm loạn là bình thường, một hai người không nói, đâu cần phải tự sát chứ? Người tự sát, còn làm cho hắn và tình nhân được lợi sao? Người nói...”

“Nói còn chưa đủ!” Tần Cẩm Lan đột nhiên phát cáu, lạnh lùng nhìn về phía y tá.

“Chuyện người đàn ông của ta? Người có bệnh hay sao mà ở đây phát biểu nhận xét? Có tin ta có thể trực tiếp để cho Hạo phong tỏa cái bệnh viện này của các người, cho người làm chẳng được đi cũng chẳng xong!” Ánh mắt nàng băng lãnh dâng lên.

Y tá nhất thời kinh ngạc mơ hồ, miệng há to suýt nữa có thể nhét nguyên cả quả trứng vịt vào. (nguyên văn nhá^^)

Nàng bị hù dọa cho sợ hãi, sắc mặt tái nhợt không dám nói nữa, cầm lấy bệnh án tiện tay viết hai dòng rồi bỏ chạy rời khỏi phòng bệnh. Cái bệnh nhân này... Quả thực dọa người thái quá!

/* Ta mà viết thì hai dòng đó sẽ là:

Bệnh nhân dường như cửa nhầm tay vết thương đã chạy lên não, hoặc có triệu chứng về bệnh điên lâu năm, bệnh này chỉ có đến địa chỉ Hội những người tâm thần phân liệt, nếu không sẽ bị bạn đọc ném đá mà die sớm :-” khừa khừa khừa =>) */

Trong phòng bệnh lại khôi phục về yên tĩnh như trước.

Không ai đến quấy rầy, hô hấp Tần Cẩm Lan hồi phục xuống, trong đôi mắt lạnh lùng cũng biến thành không thể nhẫn nại được nữa.

Cầm lấy điện thoại lên, gọi cho tay chân ở công ty.

“Tần tiểu thư yên tâm, công văn sa thải sáng nay đã được gửi đi, còn chính tay ta phát đi, nàng bây giờ đã không còn là người của công ty nữa...” Phía bên kia thành thực xác nhận.

Tần Cẩm Lan chậm rãi nghe, tâm tình càng ngày càng buông lỏng.

“Được rồi, ta đã biết.” Mặt mày nàng nhuốm một tia đắc ý hả dạ, ngắt điện thoại.

Nàng chỉ biết, Hạo vẫn yêu thương nàng như trước, cho nên nguyện vọng của nàng, hắn tuyệt đối chấp thuận. Bất quá là một Tần Mộc Ngữ mà thôi... Bất kể nàng có là muội muội hay không, cũng bất kể nàng có suy bài đến đường cùng, miễn là chọc nàng, cũng cứ mà đi tìm cái chết đi.

***

Nhân viên đưa com nhẹ nhàng gõ cửa: “Tần tiểu thư, người muốn ăn com.”

Bóng dáng nhỏ bé Tần Mộc Ngữ ở trên giường lay động, đôi lông mi vô lực khẽ mở.

Hồi lâu hồi lâu, nàng mới nghe rõ âm thanh kia.

Không sai, đúng là cửa phòng của nàng vang lên.

Thế nhưng thật là kỳ quái... Nàng căn bản là không có gọi com, làm sao có người lại đưa com đến?

Nàng đứng dậy, đi chân trần xuống giường, cũng không quản tóc tai có lộn xộn hay không, đi qua, mở cửa phòng ra... Bên ngoài nhân viên đưa com là một thiếu niên trẻ tuổi, nụ cười ấm áp, đẩy xe đi vào.

“Ta không có gọi com, người có đưa nhầm hay không?” Giọng nói nàng có chút khàn khàn, đôi mắt trong suốt nhìn lại hắn hỏi.

“Tần tiểu thư tin tưởng sự phục vụ của chúng tôi, không sai đâu.” Nhân viên đưa com vẫn cười tươi như trước.

Tần Mộc Ngữ nhìn nhìn trên bàn cơm kia một ly rượu, một khối bánh ngọt điểm tâm khéo léo cùng hoa quả, còn đang suy nghĩ, tiếng bước chân ở cửa truyền đến. Nàng cứng đờ người, quay đầu lại quay đầu lại, thấy được Thượng Quan Hạo một thân mặc âu phục đen cao ngất.

Khấp người tản ra một cỗ khí thế bức người.

Tần Mộc Ngữ chỉ là nhìn hẩn, sắc mặt đã tái nhợt đi vài phần.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi qua, đảo qua trên nền nhà, nhíu mày: “Làm sao lại đi chân trần?”

Hẩn cúi người, cánh tay kéo qua thắt lưng nàng, từ dưới đầu gối ôm trọn cả người nàng lên, hướng phía giường đi đến. Người phục vụ nhìn một màn thân mật của bọn họ, cho là yêu nhau điên cuồng rồi ve vãn nhau, trong nụ cười kéo theo vài phần sâu xa, để đồ ăn ở lại, biết ý mà rời đi.

Được đặt nhẹ nhàng ở trên giường, gương mặt Tần Mộc Ngữ không có biểu tình gì, ngay cả không nhìn đến ánh mắt sâu xa mà phức tạp của hắn.

“Vì sao không đi ăn?” Hắn giữ hai bên hông nàng, hòa hoãn hỏi.

“Ta không đói.” Cánh tay mảnh khảnh ôm lấy đầu gối, khe khẽ nói ra.

“Hai ngày cũng không đói?” Thượng Quan Hạo nhìn nàng càng lâu, giọng nói có hơi khản đi, “Trong hai ngày chưa từng ăn một hạt cơm nào, Tần Mộc Ngữ ngươi là muốn chết đói hay là muốn như thế nào?”

Nàng không nói lời nào, lông mi thật dài nhàn nhạt buông xuống, ngoảnh mặt làm ngơ.

Thượng Quan Hạo mím môi, chỉ chốc lát, cũng đã hiểu ý tứ của nàng.

Có phần lạnh lẽo, hắn cúi đầu hòa vào nghe tiếng hơi thở của nàng, “Ngươi không xuống dưới ăn cơm, là vì không muốn lúc ghi sổ ký tên Thượng Quan Hạo ta, nhắc nhở ngươi, cho dù ngươi chuyện đơn giản như đi ăn đi ngủ thế này, cũng đều là tiền của ta, là ta chăm sóc ngươi, có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Mọi Thứ Đầu Nhanh Kết Thúc

Một câu nói như đâm vào ruột gan, Tần Mộc Ngữ bị kích động, giường mất lên.

Thượng Quan Hạo càng thêm khẳng định, ý nghĩ của chính mình là đúng.

Cái tiểu nữ nhân này chỉ dùng cách thức của chính cô cùng hắn cưỡng lại, mặc dù trẻ con, kiêu đáng bằng lòng mặc cho hắn thu lấy. Loại này càng khiến hắn đề nên buồn bực đau nhức xuống không được, lan tràn ra.

Đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt nàng, miệng nhếch lên, một câu cũng nói không nên lời.

“Ngươi muốn ta bắt ngươi làm sao bây giờ? Ngươi nói cho ta biết một cách Tần Mộc Ngữ, ta nên bắt ngươi làm sao bây giờ?” Đôi mắt Thượng Quan Hạo có một tia màu đỏ tươi, tiếng nói có hơi khản đi, từng chữ đè nặng trong ngực chậm rãi nói ra.

Mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, ánh mắt lại trong suốt mà nhìn: “Còn có một tuần, một tuần sau ngươi sẽ cùng tỷ tỷ kết hôn, Thượng Quan Hạo, ngươi có thể buông tha ta không?”

Cô ấy đã vì ngươi mà tự sát, ngươi còn muốn thế nào?

Nếu như ngươi lưu tâm một cái mạng kia, xin ngươi quý trọng, xin ngươi yêu hết mình, đừng lại ra trêu chọc người ở bên ngoài.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo căng ra, chậm rãi thất chặt lại, trở nên nhợt nhạt.

“Tần Mộc Ngữ, ngươi có thực là đã mưu đồ kế hoạch này từ lâu? Cần ta nhắc nhở ngươi không? Ta bây giờ thả ngươi, ngươi không có gì cả. Dĩ nhiên, ngươi có thể kéo cái lão bất tử Tần Chiêu Vân kia đi ăn xin ở đầu đường xó chợ, e rằng làm cho hắn còn có thể sống được hai ngày...” Miệng hắn có phần tái nhợt, nói ra từng chữ băng lãnh mà tàn nhẫn, tầm mắt nhìn chăm chăm nàng, phút chốc không thể thoát ra.

Một cỗ chua xót mãnh liệt dâng lên, ở trên khóe mắt ngưng đọng lại thành lệ.

Ánh mắt của nàng, lại trong trẻo nhưng lạnh lùng mà kiên định như trước.

“Nói,” Hấn lạnh lùng ra lệnh, dùng ngữ điệu tàn nhẫn nhất bức nàng đến cực điểm, “Còn muốn rời khỏi ta sao?”

Sắc môi anh đào nhấp lên, chẳng nói câu nào, chỉ là nước mắt kia cũng nhanh chóng nhịn không được mà buông xuống.

Giằng co như vậy khiến tâm trí hai người đều kiệt quệ, Thượng Quan Hạo cúi đầu dán sát vào môi của nàng, không thương tiếc hôn nàng, phát hiện nàng đờ ra, ra lệnh: “Hé miệng.”

Người ở trong lòng run rẩy, đôi môi mỏng mềm mại mở ra một chút.

Hấn nhắm mắt lại, cắn nuốt, hít thật sâu ngấm căn hơi thở duy nhất của nàng.

Cuốn lấy không một tiếng động dữ dội, hô hấp hấn càng ngày càng nặng nề, yêu thích mà triền miên trên đầu lưỡi của nàng, nước mắt vẫn rơi xuống, nếm trải mùi vị chua xót không gì sánh được.

Tàn Mộc Ngữ thế này, khiến hấn muốn kéo vào trong lòng, thương yêu nàng đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

“Bây giờ đây ăn cái gì đi, đừng chọc ta mất hứng...” Thượng Quan Hạo nhỏ giọng nói ra, hơi thở nóng hổi phả ra trên mặt nàng, như là bị áp lực đè nặng, “Một tuần sau. Ta sẽ thả ngươi.”

Một câu nói sau cùng này, làm cho nữ nhân trong lòng ngực chấn động, đôi mắt khó tin mà nhìn về phía hấn.

Một tuần sau, hấn kết hôn.

Hấn thực sự quyết định... Muốn buông tha nàng sao?

Nhìn vào hai mắt nàng: “Ngươi nói rất đúng, ta yêu Cẩm Lan, cho nên bất kể dùng phương thức và lý do gì ở cùng nữ nhân khác, đều là sai. Đó là lý do mà ta thả ngươi, Tàn Mộc Ngữ.”

Gương mặt sắc sảo của hấn từ từ tiến sát vào nàng, ám muội mà nói: “Chỉ là một món đồ chơi mà thôi, Thượng Quan Hạo ta tha được.”

Trời mới biết, giờ khắc này trong lòng ngực hấn, đã đau nhức không gì sánh được.

Tàn Mộc Ngữ không thể tưởng tượng nổi nhìn sắc mặt hấn, cố gắng phân biệt rõ ràng hấn là nghiêm túc hay là đùa giỡn, xác định hấn là nghiêm túc, đôi mắt tuyệt vọng của nàng lóe ra một tia sáng, nhìn hấn: “Thượng Quan Hạo, ngươi không nuốt lời.”

Lông mi dày đậm che đi biểu tình của hấn, nàng nhìn không rõ vẻ mặt của hấn, càng không chú ý đến bên cạnh nắm tay hấn đã siết chặt, khớp xương có chút hiện trắng ra.

“Ta sẽ ăn cái gì đó, lập tức ăn đây.” Chỉ lo hấn lại lật lọng, Tàn Mộc Ngữ từ trên mặt hấn dời đi, đi tới bên giường, đột nhiên con choáng váng kéo tới, tay nàng chống lên bàn ăn, sắc mặt trắng bạch, đã hai ngày không com nước tạo nên con chóng mặt và ngất lịm.

Nàng xoa dịu một chút, rốt cục có vài phần sức lực, ngồi ở bên giường.

Đồ ăn trên bàn phong phú như vậy, nàng như là bị bệnh kén ăn, nhìn vài món ăn kia, trong lòng một phần chán nản, nhưng vẫn cầm lấy một thìa súp nhỏ, ép buộc bản thân phải ăn, múc một thìa nước súp, đưa lên miệng.

Kết thúc... Đến lúc kết thúc...

Nàng không cần phải sống hèn mọn thế này nữa, không còn bị hấn nắm đường sinh mệnh trong tay, tùy tiện mà làm tổn thương và xúc phạm...

Một giọt nước mắt ẩm áp chảy xuống, rơi trong nước súp.

Mà Thượng Quan Hạo đã ngấm ngấm chịu đựng sự bức bối đã tới cực hạn, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng, thô bạo mà kéo cả người quay lại hướng về trước mặt, giống như mãnh thú mà đè nàng lên trên giường, mặt đối mặt thờ đốc.

“Ngươi rất vui vẻ có đúng không? Có thể rời khỏi ta... Ngươi rất vui vẻ có đúng không?” Âm thanh hấn đục ngầu mang theo lửa giận cháy bỏng.

Tàn Mộc Ngữ mở miệng nói: “Đúng... Ta hận không thể ngay bây giờ rời khỏi ngươi... A!”

Nàng đột nhiên hét lên một tiếng, đơn giản là Thượng Quan Hạo trong lúc nàng đang nói trong nháy mắt xé rách quần dài của nàng, hai tròng mắt đỏ tươi, hấn ra sức tách đôi chân ngưng ngừng của nàng ra, mạnh mẽ đặt ở bên người.

“Không... Thượng Quan Hạo ngươi muốn làm cái gì!” Thành linh xảy ra, khiến nàng rơi lệ thét lên.

Thượng Quan Hạo hung hăng kiểm chế thất lung của nàng, nhìn lệ tuôn trên mặt nàng, giọng nói lạnh lẽo mang theo tia giận dữ: “Ta muốn làm cái gì ngươi không rõ ràng lắm sao? Không quen đáng về này sao? Tàn Mộc Ngữ, là ta không chăm sóc dạy dỗ đủ ngươi, cũng đã quên nam nhân đầu tiên của mình là ai? Ta thật muốn nhìn ngươi một chút rốt cuộc có bao nhiêu khản cấp... Thời gian ta muốn ngươi, không thể chờ đợi được!”

Hắn kéo mở dây thắt lưng, tiếng kim loại vang lên, tiếp theo là thứ vũ khí nóng hổi sắc bén đối diện.

“Vui về sao? Cũng chỉ thừa lại một tuần... Vậy ngươi đoán xem, một tuần này ta sẽ đối đãi thế nào với ngươi? Ngươi đoán xem!” Thương Quan Hạo không khồng chế được mà đem quần trong của nàng xé rách, không làm động tác nhu thuận nào mà hướng vào nơi ẩm thấp của nàng xông đến.

Tần Mộc Ngữ hét chói tai, ngửa đầu, đầu đến sắc mặt tái mét, toàn thân run rẩy.

“Không... Thương Quan Hạo ngươi đừng như thế này, đừng!” Cả người nàng run run mang theo giọng nghẹn ngào hét lên.

Sức mạnh cường chế thân mật hòa cũng phát tiết thế này làm cho nàng cảm thấy sợ, tay nắm chặt giường, khẽ động một tý cũng không động đậy được, chỉ có thể bị thúc ép mà tiếp nhận hắn, một tác một tác bị cưỡng ép vào địa phương siết chặt gắt gao kia chưa chút chui vào gần như đau đớn vô cùng.

Nàng rên một tiếng, suýt không chịu nổi.

“Đây là ngươi bức ta, Tần Mộc Ngữ!” Giữ chặt eo nàng, hung ác tàn nhẫn mà xuyên qua!

Mặc dù đã làm nhiều lần, nhưng vẫn chưa tron nhẫn khiến nàng đau đến phát run, trong ngực Thương Quan Hạo nổi điên cuộn cuộn, hận kiên quyết của nàng không thêm quan tâm của nàng! Nhưng vẫn còn nhìn lên đôi môi nhợt nhạt đau thương của nàng mà chậm rai một chút, ta dò xét phía dưới, khe khẽ xoa chỗ mẫn cảm của nàng, quan sát phản ứng của nàng.

“Đau không? Đau thì cầu xin ta... Cầu xin van ta đối với ngươi ôn nhu một chút!” Mắt hắn đục ngầu ra lệnh.

Tần Mộc Ngữ bị kích thích nhạy cảm kia làm cho mê loạn, tay nắm chặt khăn trải giường, thờ hồn hể, đau đớn và nhanh chóng không cách nào gãy giữa thoát ra, run giọng mở miệng: “Không... Đừng chạm chỗ ấy... Van cầu ngươi, đừng chạm vào nơi ấy...”

Thương Quan Hạo cúi đầu bao phủ trên thân thể nhỏ nhắn, quan sát mỗi một tâm tình trên người nàng.

“Không thể đụng vào có đúng không?” Hắn bắt đầu chậm chạp di chuyển, động tác trên tay cũng càng tàn nhẫn, ngón tay hướng vào bên trong vân ve nhào nặn, “Nếu như ta càng muốn chạm vào thì sao?”

Nàng hét lên, run rẩy, phản ứng kịch liệt.

Hạ thân co rút kích thích nam nhân, hắn cúi người ngậm lên vành tai trắng ngần, gặm nhẹ: “Vì sao nghĩ như vậy rời khỏi ta? Ngoại trừ ta ngươi còn muốn đi tìm ai? Vì sao không tiếp tục yêu ta! Tần Mộc Ngữ ngươi tiện nhân!”

Hắn rõ ràng lúc đầu nàng ái mộ, vì cái gì nàng không tiếp tục yêu thêm nữa... Tại sao!

“Tần Mộc Ngữ, ta tha không được ngươi...” Hắn ản nhẫn đã cực độ, gặm nhẹ ra một câu sau cùng, lại cũng không cách gì kiềm chế, buông thả bản thân vào bên trong nơi ẩm thấp mềm mại của nàng.

Dáng người bên dưới mồ hôi nhễ nhại, tại thể tiến công mãnh liệt mang đến mức tận cùng, nàng mãi mãi cũng không biết là làm sao chọc giận hắn, mãi mãi không biết làm sao hóa giải đi tàn nhẫn và thô bạo của hắn, tựa như hiện tại, cho dù chống cự lại, cho dù không tuân theo, cũng bị từng đợt sóng biển đại dương đánh trúng, tại trong ngực hắn hút lấy lên đến đỉnh điểm.

Khắp người nàng rã rời, run rẩy không thôi. Thương Quan Hạo ôm chặt lấy, hôn lên đôi môi, yêu thương mỗi một phần da thịt trên cơ thể nàng, khiến nàng gần như giao nộp hòa tan, mà không phải chỉ có khuất nhục, chỉ có đau nhức!

Nàng khóc, ở hắn chậm rãi tận lực, ở hắn hung hăng quán nhập khiến người ta điên cuồng, lại lần nữa ném tới mùi vị lên đến đỉnh điểm...

...

Ánh sáng tắt cả gian phòng tràn đầy, rèm cửa sổ được giật lại, gió thổi đi vào, lạnh.

Trên mu bàn tay có hơi cảm giác đau nhức.

Lọt vào trong tầm mắt đó là gió nhẹ lay động rèm cửa sổ, Tần Mộc Ngữ nhìn một cái, lúc này mới quan sát bản thân mình bị người từ phía sau ôm lấy, tựa ở trong lòng ngực to lớn, nam nhân đưa tay kéo lấy mu bàn tay dán bằng trắng.

“Đã dậy?” Hắn nhàn nhạt nói ra.

Bên giường vừa mới thay bình, giữa đường nàng ngắt, bởi vì nguyên do tụt huyết áp.

Thảo nào trên mu bàn tay có cảm giác kim châm đau nhức.

Tần Mộc Ngữ giật mình, phát hiện bản thân vẫn còn xích lõa, chỉ một mảnh chăn nhỏ bao bọc lấy, toàn bộ thân thể đều rơi vào trong lòng hắn, sợi tóc đen rơi là tà trên bờ vai trắng ngần, cùng với âu phục của hắn lê chậm chậm.

Mọi thứ này đây, cũng khiến nàng khó mà tiếp nhận.

“Thượng Quan Hạo, ngươi vừa nói coi như tính toán luôn có đúng không?” Nàng khàn khàn hỏi.

Cơ thể Thượng Quan Hạo có hơi cứng đờ, nhú mảy lại, mỗi một lần hắn muốn đối với nàng tốt một chút, lại lúc nào cũng bị nàng không biết tốt xấu nói trở về, chỉ là lúc này đây hắn chịu đựng, chịu đựng phản bội và phản kháng của nàng, để tránh khỏi lại lần nữa làm nàng bị thương.

“Ngươi tốt nhất chính là nằm lại một tuần này nên làm sao, chỉ ít trong lúc này, ngươi là của ta,” Thượng Quan Hạo hôn lên sợi tóc của nàng, lãnh đạm nói ra, “Ta coi như là chơi đùa đủ, sau đó sẽ đem ngươi bán đi làm kỹ nữ, ngươi chưa từng muốn chống lại.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Xin Ngươi Có Chút Lương Tâm

Miệng lưỡi nam nhân này lạnh thấu xương, làm khuôn mặt nàng sợ đến trắng bạch.

“Thượng Quan Hạo... Ngươi sẽ không.” Nàng dè dặt sợ hãi, cắn môi, run giọng nói ra.

Thượng Quan Hạo cười nhạt, lời nói ảm áp nhẹ nhàng vuốt nhẹ sợi tóc của nàng, đôi mắt sâu xa thương yêu cùng suy ngẫm: “Biết sợ? Ngươi làm sao biết rõ ta sẽ không?”

Tần Mộc Ngữ căng mặt ra, cái miệng nhỏ nhắn gần như lộ ra nhưng không có nói ra nửa chữ.

Nhưng nàng thực sự rất muốn nói, Thượng Quan Hạo, ngươi đã đủ khôn nạn, ngươi làm sao có thể, lại làm ra chuyện càng đốn mạt hơn nữa.

Nhưng Thượng Quan Hạo lại nhìn ra được ý tứ trong đôi mắt quật cường ngang bướng của nàng.

Bàn tay giữ chặt bờ vai nắm càng thêm chặt hơn, Thượng Quan Hạo cúi đầu thì thầm: “Đừng cho là ta đùa giỡn với ngươi, ngày kia ta đi công tác ở M thị, lúc trở về mới tiến hành hôn lễ, ngươi đi cùng với ta.”

Tần Mộc Ngữ hoảng hốt không bình tĩnh được, cắn môi, ánh mắt yếu ớt: “Ta không muốn đi.”

Trên đỉnh đầu có tiếng hừ nhẹ, cười lạnh lùng khiếp người: “Ngươi có quyền lựa chọn sao?”

Tần Mộc Ngữ tiếp tục nhẹ giọng nói từng chữ: “Ngươi vì cái gì không mang tỷ tỷ đi theo? Ta không phải nhân viên Tín Viễn, hai là ta không phải người thân của ngươi, ngươi dự định mua vé máy bay để ta đi du lịch một chuyến sao?”

Đôi mắt Thượng Quan Hạo tán ra ánh sáng âm u lạnh lẽo, ngữ khí trầm xuống: “Ngươi có tình cứ như thế này chống đối lại ta có phải không?”

Nói xong, bàn tay hắn đem nàng ôm chặt, cách một lớp vải mỏng manh chụp lên địa phương mẫn cảm của nàng vân vân, lướt qua đỉnh nhọn kéo lên.

Tần Mộc Ngữ hít vào một hơi lạnh, toàn thân khẽ run, lập tức bắt lấy bàn tay hắn, cấp thiết run giọng nói: “Thượng Quan Hạo ngươi đừng như thế này... Thực sự không được...”

Động tác Thượng Quan Hạo chẳng những không có dừng, trái lại càng bóp chặt trên thân thể mềm mại, cảm thấy một chút khác thường. Từ đáy lòng dâng lên, lên tiếng hỏi: “Đi không?”

“...” Tần Mộc Ngữ tách bàn tay hắn ra, khuôn mặt nhanh chóng tái nhợt trở nên đỏ bừng, bị loại khiêu khích này giày vò một hồi vô cùng nóng ruột một hồi chưa xốt, “Ta đi!... Thượng Quan Hạo ta đi được chưa? Ngươi ngừng tay!”

Động tác Thượng Quan Hạo lúc này mới dần dần chậm lại, ánh mắt mơ màng phức tạp.

Nhìn khóe mắt nàng có hơi nước mắt chảy ra, nhìn nàng một cách dịu dàng hơn, dùng tấm chăn mỏng cuộn lấy ôm vào trong lòng: “Làm cho ta hài lòng tự nhiên thì tốt rồi, ngươi cũng tốt nhất giống như bây giờ ngoan ngoãn nghe lời một chút, ta sẽ không làm khó dễ ngươi...”

Tần Mộc Ngữ có phần ủy khuất, cắn chặt môi, rất lâu không chịu buông ra.

“Ngươi rốt cuộc là muốn làm gì... Thượng Quan Hạo ngươi nói cho ta biết ngươi rốt cuộc còn muốn làm gì được không...” Nàng yếu ớt một môi, run giọng nói ra, tinh thần sa sút.

“Ta sẽ để ngươi tự nghiệm lấy!” Thượng Quan Hạo giữ chặt thân thể nàng, nghiêng răng nói.

Tần Mộc Ngữ lại không còn có chút sức lực cùng hấn cải lộn, một hồi hoan ái kia làm cho nàng bị đẩy dọa đến kiệt quệ,, lúc này trên trán còn có lấm tẩm mồ hôi, nàng nhũ mào nhắm mắt lại, vô thức mà cuộn mình vào trong lòng hấn nghỉ ngơi.

Trong mắt Thượng Quan Hạo hiện lên vẻ yêu thương càng thêm say đắm, đôi tay ôm lấy nàng có phần buông lỏng ra một chút, bàn tay khẽ vuốt nhẹ phía sau cổ, chậm rãi vuốt nhẹ, cúi đầu xuống hôn lên môi hòa với cái trán của nàng, từng chút từng chút, nhiệt độ ẩm ướt từ nụ hôn tràn ra, đem cả người nàng bao bọc lấy.

Gió mát hiu hiu, rèm cửa trắng tinh trong phòng bị thổi làm cho phập phồng.

Trên giường, một nam nhân mang âu phục đi giày da ôm lấy một nữ tử thân thể trần truồng, nàng cuộn mình trong lớp chăn mỏng run run, hấn càng thêm ôm chặt nàng, để nàng an tâm vui trong lòng ngực ấm áp của hấn nghỉ ngơi. . .

Thật hy vọng vĩnh viễn đều như thế này.

Thời hạn một tuần sau, mãi mãi cũng không tới.

***

“Hạo, như ta vậy còn có thể kết hôn sao? Đến lúc đó ở đây nên làm cái gì bây giờ?” Tần Cẩm Lan rung rung, điềm đạm đáng yêu mà nhìn hấn, băng gạc quấn lấy trên cổ tay, thoát nhìn rất là ngứa mắt.

Thượng Quan Hạo nhũ mào, nhẹ tay vân vê trên băng gạc, thân nhiên nói: “Sẽ có chuyên gia tạo hình giúp ngươi thiết kế.”

Vết thương của nàng khép lại với tốc độ nhanh chóng, cũng không có bất cứ sai sót gì, đến ngày hôn lễ đã có thể di chuyển linh hoạt, chỉ cần miễn là không hoạt động mạnh là được rồi.

“Chỉ tiếc, tay trái mang nhẫn, nhưng mà bây giờ lại biến thành như thế này...” Tần Cẩm Lan lại thêm ai oán.

“Ngươi hiện tại cũng có thể mang nhẫn,” Thở dài, hấn hôn lên giữa đôi lông mày của nàng, “Yên tâm đi.”

Điện thoại di động trong túi áo rung rung.

Thượng Quan Hạo nhận nhặt đảo qua, vỗ về nàng một chút, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Tần Cẩm Lan ở trên giường khe khẽ trở lại bình thường, cảm thấy tâm tình trong lòng khoan khoái không gì sánh được, chẳng qua là mỗi lần đều phải giả bộ đáng thương như vậy thật sự là hao tâm tổn trí, nàng đảo qua một vòng, thừa dịp Thượng Quan Hạo vắng mặt, gọi điện thoại cho Tần Mộc Ngữ.

Trước giường bệnh phụ thân nghe điện thoại của tỷ tỷ, Tần Mộc Ngữ sợ run một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trấn tĩnh lại.

“Này?”

“Này?” Tần Cẩm Lan kêu một tiếng, sắc mặt thân nhiên đắc ý, “Tiểu Ngữ phải không? Ta là tỷ tỷ. Ta đến thông báo cho ngươi cuối tuần này ta kết hôn, mời ngươi nhất định phải tới hôn lễ của ta và Hạo. Ngươi nói đi địa chỉ bây giờ của ngươi, ta sẽ cho người đưa thiệp mời tới.”

Đem nàng đuổi từ trong nhà ra ngoài, nàng căn bản là mặc kệ muội muội này có dừng chân ở đâu, có nhà để về hay không. Cho nên bây giờ mới hỏi địa chỉ, biểu thị quan tâm một chút.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ có phản tái nhợt: “Không cần, ta ngày hôm đó sẽ đi. Nhất định.”

Tần Cẩm Lan cầm lấy điện thoại di động nở nụ cười: “Ta không hề có ý tứ ấy, ta hỏi ngươi trọng yếu là để đưa thiệp mời cho ngươi, bởi vì đến lúc đó nhiều người, cũng không có bao nhiêu người biết rõ Tần thị ngoài Tần Cẩm Lan ta ra còn có một vị tiểu thư thứ hai, không đưa thiệp mời cho ngươi, ngươi cho là ngươi bây giờ có địa vị có thể đi vào sao?”

Một tia cảm giác nhục nhã dâng lên, theo tiếng nói từ điện thoại truyền vào tai, đâm thẳng vào trái tim.

“Quên đi, tỷ tỷ ngươi mới kết hôn vui vẻ, ta không đi.” Tần Mộc Ngữ trực tiếp nói một câu, muốn ngắt điện thoại.

Dáng điệu Tần Cẩm Lan đắc ý dương dương tự đắc trong nháy mắt bị tưới một bồn nước lạnh, tức khắc sắc mặt đỏ lên, lửa giận tràn ra từ trong ngực! “Tần Mộc Ngữ!!” Nàng mang theo tơ máu từ hai tròng mắt gầm nhẹ một tiếng, “Ngươi theo ta đùa giỡn cái gì? Ngươi chịu kích động có đúng không? Dù cho được ta xem đến cảnh các ngươi thân mật, cho dù là như vậy ngươi cũng không có biện pháp thay đổi tâm ý Hạo, cho nên ngươi chịu kích động có đúng hay không?”

“Hừ... Ta là cố nén mới không có mắng chửi ngươi, con tiện nhân không biết tốt xấu! Ta chính là muốn cho ngươi nhìn xem ta có nhiều hạnh phúc, muốn ngươi xem Hạo yêu ta bao nhiêu! Cho dù là Tần Mộc Ngữ ngươi coi hết đứng trước mặt hấn, hấn cũng sẽ không nhìn ngươi liếc mắt một cái!... Chỉ là chơi đùa ngươi mà thôi, chơi đùa xem như là rác rưởi vứt đi! Ngươi xem ngươi là ai!”

Tiếng mắng càng thêm chói tai, lũ lượt kéo đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ càng tái nhợt, nhìn phụ thân trên giường bệnh, nước mắt chịu đựng xấu hổ và giận dữ bình tĩnh nói: “Tỷ tỷ... Mọi người đều nói cốt nhục chớ nên tương tàn, ta hiện tại bên giường ba ba, người có thể mắng chửi ta, cũng không nên ngay cả người trong xương cốt cũng là một tia huyết mạch giống nhau mà mắng chửi! Xin người chừa chút lương tâm, cũng chừa cho người thân người một chút tình người đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Các Người Có Phát Sinh Quan Hệ?

Nói xong, nàng cố nén nước mắt, đột nhiên dứt khoát mà ngắt điện thoại.

Trong điện thoại truyền đến tiếng “Đồ đồ đồ”, làm cho đáng vẻ kiêu ngạo của Tần Cẩm Lan san phẳng không chừa chút gì tưởng chừng như là tức giận đến phát điên.

Thượng Quan Hạo ngay lúc này nói chuyện điện thoại xong đi vào.

“Làm sao vậy?” Lúc hắn vừa mới đi ra ngoài sắc mặt vẫn còn được tốt, nhưng hiện tại lại trừ nên khó coi, hơi thờ không ổn định.

“Không... Không có việc gì...” Tần Cẩm Lan làm dịu bản thân, miễn cưỡng cười rộ lên, “Ta liên hệ với người ở tiệm áo cưới một chút, nói sửa chữa một số chỗ mà thôi.”

Thượng Quan Hạo không có lưu tâm lý do của nàng, tự xem như nàng không có việc gì, đi qua đặt hai tay lên hai bên cạnh hông: “Ta sắp tới không may phải đi M thị, khoảng ba ngày, sẽ quay về nhanh. Đến ngày hôn lễ sẽ chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, lúc quay về chúng ta kết hôn. Mấy ngày nay ta đã bố trí chuẩn bị tất cả, người không cần lo lắng.”

Tần Cẩm Lan có phản kinh ngạc.

“Người... Người phải đi ba ngày...” Mấy ngày trước khi cưới không thể nhìn thấy hắn được sao?

Thượng Quan Hạo xoa lên mái tóc của nàng: “Đúng. Ta đã sắp xếp tốt rồi.”

“Vây... Vây, Hạo ta đi cùng với người đi! Chúng ta cũng nhanh sẽ làm đám cưới, ta không muốn rời xa người...” Tần Cẩm Lan nắm chặt tay hắn, ra vẻ đáng yêu, không có đi cùng hắn một mình một người tự chuẩn bị đám cưới, nghĩ sẽ đau buồn đến thế nào.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo ảm đạm, tay cầm lấy tay nàng.

“Thương thế của người vẫn còn chưa được tốt, mấy ngày này nghỉ ngơi cho tốt, đừng theo ta chạy ngược chạy xuôi nữa.” Nói xong hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hôn lên cái trán của nàng, “Ngoan.”

Tần Cẩm Lan cũng biết rõ tiến thoái, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười gượng gạo nghe theo: “Được rồi.”

Đợi cho Thượng Quan Hạo đi ra ngoài, nàng vẫn còn lo lắng lo lắng, nắm lấy điện thoại vừa mới suýt quăng đi xong, gọi đến một dãy số: “Người giúp ta theo dõi Hạo, xem hắn rốt cuộc là đi công tác làm cái gì, chỉ còn vài ngày nữa là kết hôn, tay của ta cũng vừa mới khỏi, ta muốn xem tâm tư của hắn có thể để đi đâu...”

Sắc mặt nàng bỗng nhiên biến đổi, đen xạm xuống, thâm độc nói: “Ta nói người đi theo thì biết đường mà theo! Lần trước là làm sao thiếu chút nữa là bị hắn đâm chết? Người nên cẩn thận một chút!!”

Ném điện thoại đi, trong ngực Tần Cẩm Lan dâng lên một trận kích động, nàng cắn môi siết chặt ra trải giường, tưởng tượng đến khoảnh khắc làm đám cưới kia, từ bây giờ nhất định tuyệt đối không để xảy ra bất cứ sai lầm gì.

***

Rạng sáng, ở phi trường.

Gió thổi lạnh lạnh trên một thân đồ trắng Tần Mộc Ngữ, tung bay phát phơ động lòng người, ngay cả sợi tóc cũng không chỉnh tề mà bay bay.

“Người mang theo những thứ này?” Sắp xếp hết công văn, Thượng Quan Hạo giữa hai đôi lông mày cũng giãn ra một chút, nhìn nàng mang theo thứ gì đó lại cau mày lên. Nàng mang bên mình chỉ có một bọc nhỏ mềm mại, ngoài ra cái gì cũng không có.

“Ta không cần mang theo thứ gì.” Nàng không nhìn lại hắn, lãnh đạm nói ra.

Về mặt tuần dật Thượng Quan Hạo có phần chán nản, tiến lên muốn đem nàng ôm lấy, nàng lại để phòng nhích ra phía sau một chút, trong túi âm thanh nhạc chuông nhẹ nhàng vang lên.

Đôi mắt hắn sắc nhọn đảo qua, nhìn vào túi kia.

Tần Mộc Ngữ cũng không rõ ràng lắm lúc này còn có ai gọi điện cho nàng, hơi hoảng loạn một chút lấy điện thoại ra, thấy hơi thờ nàng ngưng trọng, vô ý thức mà tắt đi, nhưng một bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay nàng, dễ dàng nắm lấy máy điện thoại, tự ý nắm lấy.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ nhanh chóng đỏ lên, nhảy lên một cái muốn lấy về, lại bị Thượng Quan Hạo thuận thế mang vào trong lòng, ánh mắt nhìn vào chiếc điện thoại kia, nữ nhân trong lòng vùng vẫy: “Thượng Quan Hạo!”

Điện thoại đã được kết nối.

“Tần Mộc Ngữ, người cuối cùng cũng bắt máy,” bên kia Ngự Phong Trì từng chữ nói ra như là đè nén áp lực đến cực điểm, thở phào một hơi, gấp giọng hỏi, “Người bây giờ đang ở đâu? Tình hình thế nào? Chuyện tỷ tỷ người ta cũng có nghe nói, với người không có vấn đề gì chứ? Tên hỗn đản Thượng Quan Hạo rốt cuộc là làm chuyện gì với người, người nói cho ta biết!”

Tần Mộc Ngữ che miệng, không nghĩ tới Ngự Phong Trì lại gọi điện đến, nàng bây giờ không muốn nói chuyện, một điểm cũng không muốn!

Đôi mắt đen láy Thượng Quan Hạo càng hiện lên vẻ hiểm độc độc ác, buông mắt xuống, âm u lạnh lẽo mà uy hiếp người ở trong lòng.

“Mộc Ngữ? Mộc Tiểu Ngữ người có nghe thấy không?” Hơi thở Ngự Phong Trì đè xuống, nghiêng răng nói, “Là ta không tốt... Là ta nói với người là có thể che chở người, thế nhưng ta lại không thể bảo vệ được người... Người nói với ta một lời có được không? Tỷ tỷ người cùng hắn kết hôn, vậy người đang ở chỗ nào? Người nói địa điểm, cho dù là chân trời góc bể ta cũng quyết đi tìm người!”

Một tia chua xót mạnh mẽ, Tần Mộc Ngữ không muốn nghe nữa, ở trong ngực Thượng Quan Hạo vùng vẫy lo nghĩ muốn đoạt lại điện thoại.

Nhưng Thượng Quan Hạo lại nhanh hơn nàng một bước, tự ý ngắt đi, vẻ mặt lạnh lùng, trong khoảnh khắc Tần Mộc Ngữ suýt lấy được điện thoại kia, nắm chặt chiếc điện thoại nhỏ nhắn, đột nhiên mạnh mẽ ra sức ném tới trên vách tường kia.

Một tiếng giòn vang, chiếc điện thoại vỡ vụn!

Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt bị làm cho tức giận: “Thượng Quan Hạo! Người đang làm cái gì? Người dựa vào cái gì ném bể điện thoại của ta!”

Mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh, thản nhiên nói: “Vứt đi, sẽ mua lại cho người một cái tốt hơn, được chưa?”

Tần Mộc Ngữ tức giận đến toàn thân run lên, đẩy hắn: “Người có bệnh!”

Cánh tay to lớn ôm chặt lấy thắt lưng nàng, đem nàng quay về trong lòng ngực, Thượng Quan Hạo ôm nàng, miệng kê trên đỉnh đầu vang lên: “Người cùng Ngự Phong Trì quan hệ từ lúc nào trở nên thân mật thế này? Bởi vì hắn có gan giúp người trốn thoát một lần sao? Người cảm ơn hắn bao nhiêu?... Thành thật nói cho ta biết? hai ngày người biến mất kia, có cùng với hắn xảy ra quan hệ gì?”

Mạch suy nghĩ của Tần Mộc Ngữ đều bị bóp méo đến rối loạn, thần sắc đỏ lên, trong mắt một lần hơi nước mờ: “Liên quan gì đến người! Đó là bạn ta, hắn thích ta, sẽ không cưỡng bức ta, ta cùng với hắn phát sinh chuyện gì liên quan gì đến người!”

Một câu nói nhẹ nhàng đơn giản này, thúc ép lửa giận Thượng Quan Hạo dâng trào.

“Trả lời câu hỏi của ta...” Bàn tay hắn càng thêm ngoan ngận hơn, giữ chặt sau ót ép nàng nhìn thẳng vào bản thân, lạnh lùng hỏi: “Người cùng hắn rốt cuộc có xảy ra quan hệ hay không? Thân thể này, ngoại trừ ta đã từng, còn có kẻ khác không?”

“Người...” Tần Mộc Ngữ bị hắn làm cho nhọc nhằn lồng ngực như muốn nổ tung, một phiến chua xót, tức giận đến lệ quang mập mờ, hung hăng đẩy ngực hắn ra, “Đúng, xảy ra, chúng ta sớm đã xảy ra! Cùng người có dính dáng gì! Người hủy hoại ta không có nghĩa là không ai muốn ta, ta nói rồi một ngày nào đó sẽ có người không chê ta bẩn, không cho ta là món đồ chơi! Ta cho hắn thì thế nào?”

Trong mắt Thượng Quan Hạo đã là một bầu trời u ám.

“Tần Mộc Ngữ... Không nghĩ tới người thực sự tiện lợi như vậy!” Hắn bạo rống, một tay nắm lấy nàng giữ chặt, một cái tát ngoan ngận sắp đỏ lên trên mặt nàng! Tần Mộc Ngữ ngăn ngăn nước mắt nhắm mắt lại, không né tránh, có chết cũng không trốn.

Trên sân bay phát sinh một màn này, cuối cùng cũng thu hút ánh mắt mọi người qua.

Cơ thể nàng run rẩy kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, gất gao nhắm mắt lại, nước mắt bên trong vẫn đang còn rung động.

Đánh đi...

Đánh mạnh một chút...

Tốt nhất là đem tâm tư nàng từ ba chữ “Thượng Quan Hạo” hòa cùng những mong đợi ảo tưởng hết thầy đánh nát đi!

Bàn tay Thượng Quan Hạo rốt cuộc không có roi xuống, mắt hấn đỏ tươi, cầm lấy cầm nàng ép buộc ngừng đầu lên, giọng nói như quý sa tăng từ địa ngục chui lên hỏi: “Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, các ngươi có xảy ra chuyện vượt quá quan hệ hay không?”

“Tần Mộc Ngữ, ngươi nên ăn nói cẩn thận một chút...” Thượng Quan Hạo hung ác sát khí tràn ra, “Ngươi dám không nói thật đi, ta không chỉ đem ngươi triệt để hủy hoại một lần, ta còn sẽ đem Ngự gia toàn bộ hủy diệt. Hấn đụng vào ngươi chỗ nào, ta đều có thể một đao tự tay khoét lên... Ngươi nhân tiện cũng có thể thử xem, xem ta có thực sự nói được thì làm được hay không.”

Nước mắt ẩm áp, trong viên mắt ngưng tụ lại.

“Thượng Quan Hạo, ngươi rất biến thái...” Nàng nghẹn ngào, run giọng mà nói ra một câu.

“Ta đã từng cảnh cáo ngươi, Tần Mộc Ngữ, làm nữ nhân của ta chỉ có hai kết quả. Ta đối với ngươi hứng thú vài ngày, vài ngày sau ta sẽ hoàn toàn hủy hoại ngươi, cho dù là ta muốn, trên thế giới này cũng không cho phép có người thứ hai chạm vào ngươi! Ngươi muốn hạnh phúc... Muốn sống lại... Cũng xuống địa ngục mà tìm lấy!”

Một giọt lệ nóng hổi rơi xuống, Tần Mộc Ngữ cảm thấy toàn thân lạnh giá, dù nàng kiềm chế, dùng toàn bộ sức lực để kiềm chế, nhưng vẫn không ngăn được run rẩy, trái tim giống như bị khoét lấy, đau đến thấu xương.

“Nói... Có hay không?” Thượng Quan Hạo chèn ép lên tiếng hỏi, “Nói!”

Tần Mộc Ngữ nhắm mắt lại, nước mắt nóng hổi trút xuống như mưa, nàng run rẩy nói: “Không có...”

“Chúng ta chưa từng phát sinh quan hệ gì... Ngươi cứ hướng đến một người là ta đây mà xông đến đi...” Nàng bị làn nước mắt ẩm áp vây quanh, khuôn mặt nhò trắng bạch không còn chút máu, run rẩy không ra hình dạng gì.

Cả đời này, hạnh phúc của nàng, tương lai của nàng, tất cả mọi mong ước... Đều bị hủy ở trong tay cái nam nhân này.

Cơ thể dần trượt xuống, sắc mặt Thượng Quan Hạo xanh đen, nhưng vẫn nắm ở thắt lưng của nàng, để nàng dán chặt vào trong cơ thể mình.

“Ngươi hay nhất chính là nói đúng sự thật, bằng không, tự tay ta sẽ giết ngươi!” Hấn nói ra một câu tối hậu cuối cùng, ánh mắt sắc lạnh, ôm lấy eo nàng, tự ý hướng phía khoang máy bay mà đi đến.

***

Chuyến bay kéo dài hơn hai giờ, bọn họ cũng đã đến vùng trời M thị,

Ở đây, nàng một mực ngủ say mê man.

Bọc quanh một tấm chăn mỏng, trên máy bay điều hòa bên trong mở ra lạnh run, tay Thượng Quan Hạo cũng không có đánh trên bàn phím nữa mà giờ lên đây khe điều hòa chỉnh hướng gió qua.

Hờ hững liếc mắt một cái, cái tiểu nữ nhân này ngay cả trong lúc mơ ngủ, lông mi cũng vẫn cứ ướt sũng.

Rốt cuộc là chứa bao nhiêu ủy khuất ở trong lòng?

Mắt Thượng Quan Hạo từ trên người nàng thu hồi về, cũng không có biện pháp để chuyên tâm làm việc được nữa. Thời gian còn lại vài ngày mà thôi, lẽ nào mỗi thời khắc đều cứ như vậy mà trôi qua? Ngón tay hấn ấn ấn trên trán, chế ngự đau lòng và buồn phiền.

Hấn không muốn phát hỏa, chỉ là rất dễ bị nàng làm cho tức giận, bất kể là người đàn ông nào, nghe đến việc nàng cùng nam nhân khác phát sinh quan hệ cũng không có cách nào bình tĩnh được.

Máy bay từ từ hạ cánh.

“Tỉnh dậy nào... Chúng ta tới rồi.” Thượng Quan Hạo đưa tay đặt trên khuôn mặt của nàng, sắc mặt phức tạp, nhàn nhàn mà nói ra.

Tần Mộc Ngữ chậm rãi mở mắt ra, cảm giác trên gương mặt có bàn tay hấn xoa xoa vỗ về, không hề phản ứng.

Thượng Quan Hạo cầm lấy bản ghi chép ở bên cạnh, đôi mắt ồ dột nhìn nàng.

“Muốn ta ôm ngươi dậy, hay là ngươi tự mình đứng lên?” Hấn thản nhiên mở miệng.

Cánh tay nhỏ bé tiểu nữ nhân duỗi thẳng, ách một tiếng nói: “Ngươi ôm đi... Ta không còn sức nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Hảo Hảo Sống Chung Với Nhau Vài Ngày

Thượng Quan Hạo bỗng nhiên ngẩn ra. Hắn thật không ngờ rằng Tần Mộc Ngữ sẽ trả lời như thế.

Tiểu nữ nhân ở bên cạnh động đậy, như là còn chưa có tỉnh ngủ, giật giật trên chiếc quần dài của hắn, giọng nói khàn khàn: “Người không phải nói ôm ta đứng dậy sao?”

Hắn nói nàng là tiện nhân, như vậy thì Tần Mộc Ngữ thực sự rất muốn biết, bị coi thường, là cái cảm giác gì.

Cơ thể Thượng Quan Hạo càng lúc càng cứng đờ ra, đây không phải là Tần Mộc Ngữ mà hắn biết, hắn do dự, bàn tay cũng muốn chia ra, chợt nghe đến tiếng lầm bầm của nàng: “...Quên đi.”

Tần Mộc Ngữ nhắm chặt hai mắt lại, không đợi hắn ôm lấy bản thân đã bị dẫn vật đến chịu không nổi, nàng chính là giả bộ không được, vừa mới nói một câu kia xong chính nàng cũng muốn buồn nôn. Nở nụ cười thê lương, nàng vẫn cứ tự mình đứng lên.

Thượng Quan Hạo lúc này mới khôi phục lại vẻ bình thường.

Đem nàng từ phía sau ôm vào trong lòng, cảm nhận được thân hình nhỏ nhắn, kề sát bên tai khàn giọng nói: “Mấy ngày này công việc không nhiều lắm, ta một ngày có thể xử lý xong hết, người tới khách sạn chờ ta, hai ngày sau ta quay về cùng người.”

Cho nên... Thật sự là đến du lịch sao?

Tần Mộc Ngữ căng mặt ra, lẳng lặng lắng nghe giọng nói vui vẻ của tiếp viên hàng không trong cabin, mím môi.

Thượng Quan Hạo chậm rãi nhú mày, dự đoán được câu trả lời của nàng: “Muốn nói gì.”

Nàng vẫn như cũ không biết nên nói cái gì, nửa lời cũng không thể thốt ra.

Thượng Quan Hạo lại bắt đầu không hài lòng, đưa tay xoa xoa trên thân thể mềm mại của nàng, ở bên ngoài cách một cánh cửa mấy người tiếp viên đang nói chuyện tán dóc, Tần Mộc Ngữ sợ đến khuôn mặt trắng bạch ra, vội vàng nắm lấy bàn tay đang chơi đùa của hắn, run giọng nói: “Ta không muốn ở khách sạn ngay góc chờ người, người đừng để ta luôn luôn phải chờ...”

Nàng hải hùng khiếp vía, áp lực đè nén làm cho căn bản mình cũng không biết mình đang nói gì.

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo hiện lên vẻ mềm mại, tỏ rõ hắn đang hài lòng.

Hắn không thích dáng dấp mặt xám như tro tàn của nàng, cho dù là chọc giận nàng, làm cho nàng phát cáu, để cho nàng liên tục không ngừng cùng mình đối nghịch cũng tốt.

“Ta gọi bọn hắn đưa người đi một chút... Ta sẽ nhanh chóng xử lý hết công việc rồi quay về tìm người.” Hắn khẽ vuốt trên gương mặt nàng, không quan tâm trên mặt nàng có bao nhiêu khiếp sợ cùng đề phòng, tự ý mà hôn lên đôi môi mỏng mờ nhạt của nàng.

***

Ròng rã suốt một ngày, nàng ở trong khách sạn nghỉ ngơi.

/*quên mất truyện này là hiện đại nên lúc trước cứ type theo văn phong kiếm hiệp nên ghi là “quán rượu” hay “tửu điểm” gì đó, mong mọi người thông cảm và làm ơn tự hiểu là “khách điểm” ak nhầm ^^ “khách sạn” – Hotel lấy hén =>)*/*

Không hiểu giấc ngủ kéo đến lúc nào, từ Z thành rồi tới M thì, so với gian phòng trước đây cũng không khác biệt lắm, nàng cũng không cảm giác được là thay đổi chỗ ở, bởi vì cho dù ở nơi nào, cũng không thể gọi là nhà, đều xa lạ giá lạnh.

Chờ màn đêm buông xuống, Thượng Quan Hạo lái xe quay về khách sạn, toàn thân uể oải mệt mỏi, nhưng nàng vẫn như trước còn chưa có tỉnh dậy.

Đi vào, trong căn phòng hạng sang, bên trong ngọn đèn màu cam ấm áp tỏa ra.

Thượng Quan Hạo chậm rãi hướng ra đi về phía đầu giường, nhìn thân thể nhỏ nhắn đơn bạc cuộn mình trong chiếc chăn mỏng kia, giấc ngủ nàng nặng

nề.

Hắn cũng có chút mệt mỏi, trong đôi mắt sâu xa trút bỏ đi vẻ lạnh lùng trầm tĩnh vốn có ngày thường, trở nên mềm mại hòa dịu, cời áo vét đặt ở đầu giường, cùng với màu chiếc áo ngủ sáng rực rỡ trên người nàng trở nên đối lập.

Hắn quỳ một gối xuống trên giường, bàn tay khe khẽ vuốt ve trên gương mặt và mái tóc nàng.

Từ trước tới giờ cũng chưa hề có qua loại cảm giác này, một ngày một đêm một nhọc quay về đến đây, như là có lực cuốn hút thật lớn, trong tâm hắn luôn lo lắng giờ khắc ngay trước mắt này, hắn có cần phải như vậy một mối mà hôn ba..

“Mộc Ngữ...” Hắn nhỏ giọng gọi một tiếng, muốn đánh thức nàng dậy đi ăn.

Chỉ là một tiếng vừa cất lên này, chính hắn cũng giật mình.

Từ lúc nàng quay về Trung Hoa, ngày đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn chưa từng có gọi nàng như vậy. Hắn vẫn luôn lạnh lùng hờ hững, thống hận, thậm chí ngay cả lúc làm chuyện ấy... Nhưng mà cũng không có một lần gọi nàng ôn hòa như vậy.

Tần Mộc Ngữ vẫn cứ yếu ớt vô lực chuyển mình.

“Mấy giờ rồi?” Long mi nàng khẽ rung rung, cảm thấy bản thân quả thực đã quên mất thời gian.

Trên mặt Thượng Quan Hạo nét nhu hòa trở nên có chút thất chặt lại, lãnh đạm mờ nhạt nói: “Năm rưỡi, người gần đây rất thích ngủ sao?”

“Không rõ ràng lắm.” Nàng nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, cuối cùng nói ra mấy chữ. Ai biết là xảy ra chuyện gì, đã quá kỳ, nàng không biết ở cùng hắn một chỗ đều phải hao tâm tổn trí, cơ thể có phần mệt mỏi.

(* Bravo =)) có oy, có oy bla bla bla, :)) độc tò Tiểu dự đoán là như vậy =)) mà không phải thì tức là nó không có đúng, nếu đúng thì nó chẳng sai :))*/

Nàng đánh mắt sang, nhìn vào nam nhân gần ngay trước mắt này.

“Người có thể nói cho ta biết suy cho cùng là vì cái gì mà mang ta đến M thị?” Thanh âm nàng có một ít khàn khàn hỏi.

Thượng Quan Hạo có chút mơ màng, đưa bàn tay gơ lên khẽ xoa tóc nàng: “Người cảm thấy sao?”

Tần Mộc Ngữ âm trầm, nhìn hắn không trả lời, lại từ từ cất lên, giọng nói rõ rệt: “Vậy người có thể nói cho ta hay, mấy ngày sau người muốn làm như thế nào để hủy hoại ta? Người trước tiên nói cho ta, ta tốt xấu cũng biết còn chuẩn bị tâm lý.”

Gương mặt tuấn tú Thượng Quan Hạo, dần dần chán nản.

Từ trong miệng nàng nói ra bình thường nhạt nhẽo như thế, nghe khiến người khác đau lòng.

Sức lực trên bàn tay từ từ tăng lên, giữ chặt phía sau gáy nàng, khoảng cách gần gũi vẫn nghe được tiếng hơi thở của nàng, long mi nàng đang run rẩy, Thượng Quan Hạo mới chậm rãi nói ra: “Hận ta nên muốn giả bộ bình yên như thế này, không biết người càng như thế này ta càng muốn giày vò người, ta đã nói rồi người có thể nổi giận, người như bây giờ càng khiêu khích...”

Mắt Tần Mộc Ngữ run lên, bị ép mà ngấm ngấm chịu đựng ra vẻ nguy tạo.

“Nói đi... Là hận ta có đúng không?” Thượng Quan Hạo nhìn vào mắt nàng lên tiếng hỏi.

“... Đúng.” Trong đôi mắt nàng nổi lên một tầng hơi nước, rõ rệt nói ra, “Ta hận người, rất hận người... Chỉ có điều ta biết người sẽ không đối với ta làm gì, chẳng qua là ý vào ba ba ta ở trong tay người mà thôi, còn có vài ngày... Vài ngày sau là ta có thể tự do, cho dù là hai bàn tay trắng, thế cũng tốt.”

Môi Thượng Quan Hạo vênh lên, dừng ở nàng, rút cuộc dẫn ra một nụ cười cô đơn mà yếu ớt.

Thế cũng tốt.

Thế cũng tốt, nàng còn không có bị đánh ngã, nàng còn hơi sức mà thống hận, còn có sức lực là còn có hy vọng, mặc dù cái hy vọng kia không quan hệ gì với hắn.

“Rửa mặt một chút rồi dậy đi ăn cái gì, ta sẽ không để người chết đói.” Hắn hôn một cái lên má nàng, nhàn nhạt nói.

Nhìn bóng dáng hắn cao ngất từ bên giường đứng dậy, trong ngực Tần Mộc Ngữ có chút mùi vị khác thường, nàng không hề muốn lại phải dây dưa, đứng dậy xuống giường. Chỉ vền vẹn là mấy ngày mà thôi, Tần Mộc Ngữ, chịu đựng, chịu đựng thì cái gì cũng sẽ tốt.

***

Trong nhà ăn, Tần Mộc Ngữ nhìn ở cây đàn vi-ô-lông ở phía cửa, ngồi ngẩn ngơ.

“Ngươi còn muốn kéo đàn?” Hấn thân nhiên hỏi.

Nàng ngẩn ra, cấp tốc khôi phục lại vẻ bình thường lắc đầu.

Thượng Quan Hạo nhớ lại chuyện lần đó, thật sự là rất muốn nghe nàng đàn thêm một lần nữa, lại không nghĩ rằng... Bàn tay ấm áp hấn đặt trên tay nàng, đôi mắt tỏa ra nét tĩnh lặng, hơi thở hòa nhã: “Ta sẽ đem lại cho ngươi.”

Tần Mộc Ngữ cảm thấy tâm lạnh đi, muốn rút tay về, thế nhưng không làm sao thoát ra khỏi bàn tay hấn, nàng căn bản là giấy không ra.

“Ngươi buông ra được không? Ta không muốn đàn, cũng không muốn nhận bất luận cái ân huệ nào của ngươi, ngươi buông ra...” Nàng lại giấy dựa lần nữa, bất lực, nhìn lên đĩa tôm chiên trên bàn, chỉ có thể run giọng nói, “Ngươi buông tay, ta muốn lột cái kia.”

Trong nhà hàng gỗ mấy cái này, nàng không quen với chuyện này lắm.

Thượng Quan Hạo vẫn nắm một bàn tay nhỏ bé kia, thân nhiên nói: “Ta giúp ngươi.”

Cầm tôm đã bóc vỏ ra đặt vào trong bát của nàng, động tác ưu nhã tự nhiên.

Tần Mộc Ngữ nhìn vào con tôm đã bóc, nhưng cũng không có động vào đĩa, nhất cử nhất động của nàng đều được nam nhân này nhìn chăm chăm, toàn thân nàng đều là cảm thấy không thoải mái, nhất là đối với hấn bất thành linh tự nhiên dịu dàng, nàng không biết phải làm sao.

Hấn không ngang ngược, không lãnh khốc, không ép buộc, trái lại khiến cho nàng càng thêm kinh hãi.

“Nhiều ít thì cũng ăn một chút gì đi, đợt lát nữa ta sẽ dẫn ngươi đến một nơi.” Ngữ khí hấn vẫn như trước, nhàn nhạt thân nhiên, mang theo vài phần mềm mại, ngay cả ánh mắt cũng đều thoải bỏ xuống đáng đáp toàn thân giả tạo cùng đề phòng.

Tần Mộc Ngữ không còn cách nào, chỉ có thể mặc hấn nhìn chăm chăm mà ăn một ít com, hấn phục vụ quá mức chu đáo, ngay cả cũng không quên mà dùng khăn tay lau khô mỡ dính đầu ngón tay giúp nàng. Đầu ngón tay chạm vào nhau, của nàng mềm mại hơi lạnh, của hấn nóng hừng hực...

“Thượng Quan Hạo, ngươi có thể... có thể không như thế này được không?” Tần Mộc Ngữ đánh mắt sang, trong veo như nước hồ, mở miệng nói, “Ta không quen người khác động chân động tay tàn nhẫn với ta, sau đó thì lại ân cần dịu dàng, nếu như cảm thấy hổ thẹn áy náy thì càng không cần phải như vậy, ta tới bây giờ nếu không có ngươi cường đại, ba ba cũng là dựa vào ngươi mới có thể sống sót.”

Đây là một cuộc mua bán uy hiếp cường bức, hấn không cần phải giả nhân giả nghĩa, nàng cũng không nhất định che dấu oán hận của bản thân.

Động tác trong tay Thượng Quan Hạo trì hoãn lại.

Hấn cầm lấy khăn lau lau ngón tay một tý, đặt ở một bên, tựa ở trên ghế mà ngưng mắt nhìn nàng chăm chú: “Tần Mộc Ngữ, ta mang ngươi đến đây đích thật là tận tâm, cho nên bây giờ, đừng có nhắc đến Tần Chiêu Vân, cũng đừng nghĩ đến tý tý ngươi, đừng nghĩ đến ai ngoại trừ ta, chỉ có chúng ta. Ta sẽ không tàn nhẫn với ngươi, ngươi cũng không nhất thiết phải sợ hãi cái gì, cùng ta hết mấy ngày, tốt chứ?”

Thượng Quan Hạo mềm dịu hòa cùng tình cảm nồng nàn, trong đôi mắt chỉ có hình bóng của nàng.

Tần Mộc Ngữ chỉ cảm thấy lời nói này khó tin không nghĩ ra.

“Nếu như ngươi cho rằng có thể, kia tùy theo ngươi, ta không có quyền phản kháng.” Nàng hồi lâu mới hoàn hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nói ra.

Thượng Quan Hạo ngưng mắt nhìn nàng hồi lâu, từ trên chỗ ngồi đi qua, đến phía sau ôm trọn lấy nàng.

Tần Mộc Ngữ khản trương.

Tay trái khẽ giữ trên vai, tay phải nắm lấy tay nàng đặt ở trên bàn, từ từ khép lại, đem nàng từ phía sau ôm chặt lấy, Thượng Quan Hạo xoa dịu: “Ta nói đừng sợ... Ta sẽ không đối với ngươi làm cái gì.”

Trái tim Tần Mộc Ngữ đập mạnh, khó có thể bình ổn.

“Ăn no chưa? No rồi thì theo ta đến chỗ này.”

“Ta...” Nàng nghẹn giọng, “Là chỗ nào?”

Đầu óc nàng rối loạn, không biết điều hấn vừa nói là thật hay giả, cũng không biết nam nhân này rốt cuộc là muốn làm cái gì. Hấn là không muốn nàng đề phòng bởi tiếp hấn hai ngày này? Nhưng vì cái gì?

“Ngươi đi thi biết.” Thượng Quan Hạo khẽ hôn lên bên má nàng, kéo nàng từ chỗ ngồi đứng lên.

***

Dọc theo đường đi, Tần Mộc Ngữ tâm trạng cũng còn chưa bình tĩnh, nhìn cảnh thành phố này ban đêm mới cảm thấy tốt hơn một chút.

“Đẹp không?” Hân vừa lái xe vừa hỏi.

Tần Mộc Ngữ gật đầu: “Đẹp.”

Nói xong nàng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ hân đến tốt cùng là muốn đưa nàng đi đâu, đường đi xa lạ, nàng ngoại trừ ở bên cạnh hân ra không còn cách nào khác. Thượng Quan Hạo có chút mơ màng: “Ta lúc nhỏ đã từng sống ở đây, vẫn xinh đẹp như thế. Tồi nay không tốt, hôm khác ta mang người đi hảo hảo ngắm một chút.”

Hô hấp Tần Mộc Ngữ cứng lại, nhìn về phía hân, phát hiện nam nhân này có một chút không thích hợp.

Xe cuối cùng cũng dừng lại ở một địa phương nào đó.

Tần Mộc Ngữ tháo đai an toàn ra, sau khi hân mở cửa xe bước xuống, nhìn toàn bộ ánh sáng rực rỡ phía trước, nghi hoặc càng lúc càng lớn, nàng lại lần nữa run giọng hỏi, “Đây là nơi nào,” Thượng Quan Hạo nắm tay đem nàng ôm vào lòng, tránh âm thanh ồn ào cùng hơi thở, mang theo một chút thần nhiên cùng tiêu ý bên tai nàng nói: “Sòng bạc.”

Đánh bạc... Sòng bạc?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ có phần tái nhợt, chưa kịp nói cái gì đã bị hân ôm ngang người kéo vào trong.

Cánh cửa bằng thủy tinh trong nháy mắt được mở ra, một làn sóng ồn ào cuốn tròn vào người Tần Mộc Ngữ, bên trong tỏa ra mùi vị xa hoa hoang phí lẫn hơi tiền tràn ngập, trước mắt đẹp rực rỡ óng ánh, nàng hoa cả mắt, đầu óc choáng váng, chỉ có thể dựa sát vào người bên cạnh. Bàn tay hân ôm lấy, cúi đầu ghé bên tai nàng nói, nhẹ giọng giới thiệu.

Đội đến được phía cái bệ ở trước, tâm nàng thất chặt mới nói ra được.

“Người vì sao muốn dẫn ta tới chỗ này?” Nàng cắn môi, khẽ hỏi.

Hân dừng dừng: “Thật lâu chưa đến, muốn mang người đến đây chơi đùa.”

“...Ta?” Tần Mộc Ngữ tròn to mắt, mặt càng tái nhợt, “Không chơi!”

Khẽ hôn nàng một cái: “Ta sẽ dạy cho người.”

Tần Mộc Ngữ kể tiếp đã không biết chuyện gì xảy ra, có người như là nhận ra được Thượng Quan Hạo, chủ động đem chỗ ngồi phía trên nhường cho hân, chương bài ở giữa cũng có vài phần cung kính, trong ánh mắt nàng có một chút yếu lòng, chưa hề kịp phản ứng đã bị kéo ngồi phía trước hân, nhìn cũng không thấy, chỉ thấy được khẩu tay áo của hân ở bên cạnh.

“Thượng Quan Hạo, ta nói lại lần nữa, ta sẽ không đánh bạc.” Tần Mộc Ngữ cắn răng nói.

Thượng Quan Hạo kiêu ngạo từ phía sau nhẹ nhàng ôm chặt lấy nàng, ánh mắt mập mờ, thấp giọng nói: “Người cứ tùy ý chơi, thua tính cho ta.”

Tần Mộc Ngữ càng thêm khẩn trương.

Mấy vị trên bàn đều có máu mặt, thậm chí có mấy người da trắng, nàng toàn thân thanh nhã, tóc đen rơi lả tả trên vai, thanh thuần động lòng người, điển hình cho nữ nhân phương Đông, thu hút ánh mắt của mọi người.

Nàng không có cách nào, chỉ có thể lẳng lặng nghe quy tắc, đang nghe rõ ràng mỗi lần đánh là một trăm vạn ngón tay run run, đã không còn nghe phía sau có nội dung gì, quay sang nhìn hân: “Thượng Quan Hạo, ta không biết người rốt cuộc muốn làm cái gì, ta thực sự không đánh bạc, ta sẽ thua rất thảm. Ta không muốn lấy tiền của người ra đùa giỡn, một phần tiền cũng không muốn.”

Thượng Quan Hạo thoáng cúi đầu, đón lấy ánh mắt của nàng, khàn giọng nói: “Kia xem như là ta đánh cược, đánh cược xem người có ở bên ngoài phản kháng cùng nỗ lực chống lại ta một lần, ta muốn đào nó lên, trong lúc này chúng ta chớ nên chỉ có một loại xem như là ở chúng với nhau như vậy.”/* đến ta còn ko hiểu ra nghĩa câu này nó như nào @@*/

“...” Tần Mộc Ngữ, càng khó có thể nghĩ ra, giữa tầm mắt có một tia dao động cùng bất lực.

Nàng không nghĩ tới cái nam nhân này lại đi đánh bạc, dĩ nhiên chỉ vì mục đích thế.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 115: Tàn Mộc Ngữ, Người Rốt Cuộc Là Muốn Cái Gì

Nàng không nghĩ tới nam nhân này tham gia đánh bạc lại vì mục đích như vậy.

Không kịp suy nghĩ, sòng bạc sòng bạc đã bắt đầu.

Vòng thứ nhất chia bài.

Đầu óc Tàn Mộc Ngữ loạn lên mù tịt, cái gì cũng đều không hiểu, chỉ có thể nghe hán ở bên tai giải thích, dựa theo quy tắc mà lật bài, lựa chọn theo hay không theo.

Cũng không chỉ đạo cho nàng, chỉ để cho nàng tự nghiền ngẫm lựa chọn thành thê trên bàn.

“Nhanh một chút... Bọn họ đều đang đợi người.” Thượng Quan Hạo khe khẽ bên tai nàng nói ra.

Trên trán Tàn Mộc Ngữ mồ hôi lấm tấm.

Đầu ngón tay khẽ đẩy về phía trước, nàng run giọng: “Theo vào.”

Một hồi xuống tới, sau một vòng chia bài. Tàn Mộc Ngữ nhìn bài mình không hề có trình tự, run sợ, ngón tay nhỏ bé lật quân cuối cùng hé ra.

Thấy màu sắc ở dưới, nàng đã biết mình thua mất rồi.

Vòng thứ nhất thu vào, người thắng là một người đàn ông trung niên.

Thẻ bạc một trăm vạn, ở phía trước bị đẩy qua.

Ngón tay nhỏ yếu Tàn Mộc Ngữ đặt ở trên bàn, đôi mắt mơ hồ, giọng nói khổ sở van nài: “Ta thực sự không thể chơi, người đừng ép ta chơi nữa có được không?”

Thượng Quan Hạo ôm nhẹ lấy nàng: “Người không phải không thể chơi, chỉ là sợ sệt. Ta đã nói thua thì tính cho ta, không sao cả.”

Tàn Mộc Ngữ cắn môi, bị mùi vị tiền bạc ở trên bàn bức bách tới cực điểm, mồ hôi trong lòng bàn tay nàng vã ra. Đợt thứ hai vòng thứ ba bài được chia ra.

Tiếp tục phát ra, nàng tiếp ứng không nổi.

Liên một mạch bốn bàn, nàng đã thua ngón tay cũng phát run.

Xung quanh tiếng bàn tán cười đùa cùng tức giận mắng chửi vẫn vang lên, nàng nhìn thoáng qua con bài chưa lật cuối cùng, một giọt mồ hôi theo khuôn mặt nhỏ nhắn rơi xuống, lại là.

Thảm bại. Trọn bốn trăm vạn.

Trong đôi mắt trong veo quang mang đang rung động.

Tàn Mộc Ngữ không phải không biết thực lực Tàn thị trước kia, cho dù là xưng bá trên thương trường quốc tế, cũng không nhất định phải thua thảm hại như thế này.

Ngón tay hán tạo nhả khẽ gõ trên mặt bàn, hờ hững kiêu ngạo, lại ôm trọn nàng vào trong ngực, bảo hộ nàng trọn vẹn. Nhưng nàng cũng không phải là hán.

Người nào, coi như là nữ nhân của hán nữ nhân của hán cũng không có quyền tiêu xài hoang phí tiền tài, nàng không muốn lại bị nam nhân này nắm trong tay, đảo mắt qua lại bốn.

Khoản nợ một triệu rơi vào trên người nàng.

“Thượng Quan Hạo... Ta không muốn kể tục nữa...” Nàng khó khăn nói ra một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, toàn thân đều có hơi mỏng mồ hôi thấm ra.

Giọng nói nghẹn lời.

Nam nhân kiêu ngạo ngừng lại một chút, chậm rãi dựa qua, tuy rằng Tàn Mộc Ngữ không nhìn thấy biểu tình trên mặt hán, nhưng có thể nghe được tiếng nói, là lạnh lùng.

Thờ ơ, lãnh đạm một câu: “Chuyên tâm đi.”

Chiếc gậy tron bóng đêm từng quân bài chuẩn xác mà nhanh chóng đưa đến tay từng người.

Một vòng lại một vòng, bỏ hoặc là theo vào, bo bo giữ mình hoặc là tiếp tục chém giết, đều cũng tại một ý niệm. Hơi sức Tần Mộc Ngữ đã bị hao hết.

Buông mi xuống, đề quân bài lại, hơi thở mong manh suýt nữa nói ra “Bỏ”, hơi thở nóng bỏng của Thượng Quan Hạo bao phủ bên tai nàng: “Theo.”

Tần Mộc Ngữ cắn môi, con ngươi mắt rung động: “Ta không muốn thua nữa.”

“Đừng sợ...” Hắn tại bên tai nàng nhẹ giọng khuyên bảo, “Ta tới.”

Viên mắt Tần Mộc Ngữ uor ướt, trong suốt nhìn hắn, nhìn hắn tao nhã mà quyết đoán cầm bài đề xuống, tiếp tục chờ đợi vòng tiếp theo.

Tình hình càng ngày càng khẩn trương, trước mặt nàng màu sắc tấm bài đơn độc chỉ đợi hé ra.

Ngón tay thon dài úp lấy quân bài cuối cùng hé ra, mọi lưu ý của Tần Mộc Ngữ tập trung ở trên mặt, đợi người chương bài tuyên bố lật bài, lúc này Thượng Quan Hạo bỗng nhiên khe khẽ dựa sát vào bên tai nàng, thấp giọng nói: “...Buông tay của ngươi ra.”

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, cánh tay nhỏ nhắn vô ý thức mà sờ trên bờ vai, lúc này xung quanh lại bộc phát ra một trận tiếng thán phục hòa cùng tiếng vỗ tay, nàng lại càng hoảng sợ, quân bài cuối cùng hoàn toàn bị lật lên, những người xung quanh đã sớm hướng về bọn họ ca tụng, khâm phục, ngay cả con mắt chương bài cũng sáng lên một chút, tiếp theo tuyên bố bên thắng cuộc.

Tần Mộc Ngữ trong một đám tiếng động lớn ầm ầm vang dội không biết làm sao lúng ta lúng túng, nàng nhìn thoáng qua bài cuối cùng kia.

Đồng hoa chí tôn.

/* khó hiểu quá, quá ư là khó hiểu*/

Là quân bài trăm năm khó gặp giữa sông bạc.

Hô hấp nàng bắt đầu dao động, mọi thứ đều bất ngờ, mang theo một tia kinh ngạc quay đầu lại nhìn Thượng Quan Hạo, trong đôi mắt hắn thâm thúy băng tuyết tan rã, lại không hề có một tia lãnh khốc, chỉ có thần nhiên, còn có mê mẩn say mê đối với nàng thật sâu.

Tám trăm vạn tiền thắng đề ở trước mặt, cơ hồ trong nháy mắt, trận thua thê thảm đêm nay hoàn toàn bị ném đi mất.

Một đêm này, mơ mơ màng màng giống như mộng.

Đi ra sông bạc, bên ngoài gió lạnh tê buốt, lòng bàn tay hắn nhưng là nóng hổi, nắm lấy nàng, bầu trời trên đỉnh đầu long lanh rực rỡ. Tần Mộc Ngữ chỉ cảm thấy dưới chân có chút trời nổi bông bênh, tiền bạc thu được thật lớn khiến người ta lóa mắt, nhưng càng làm cho tim nàng đập mạnh chính là nam nhân trước mặt, nàng giương mắt lên.

Âm thanh rõ ràng hỏi: “Tại sao?”

Thượng Quan Hạo đã dùng chìa khoá mở xe, động tác ngừng một lát, trong mắt hiện lên sóng nước dập dềnh.

Nắm bàn tay nhỏ bé của nàng tới trước người, đem cơ thể nàng ép vào trong ngực xoay người dựa vào thân xe: “Tại sao gì?”

Tần Mộc Ngữ nhìn hắn, cắn môi: “Ngươi rõ ràng chính là cao thủ, chỉ cần ngươi xuất thủ có thể thắng, tại sao nhất định phải để cho ta tới?”

Thượng Quan Hạo nhìn nàng hồi lâu, bên môi nổi lên một nụ cười: “Ta cần bản chỉ là muốn cho ngươi chơi đùa, trong lòng thả lỏng một chút, không nghĩ tới hoàn toàn ngược lại...” Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, hắn lại nói, “Cho nên cuối cùng ta mới phải xuất thủ... Nếu như lại thua, ngươi sợ rằng lại tiếp tục khóc nữa...”

Tần Mộc Ngữ hỗn tạp nhìn hắn, lúc ác ma trước mặt bắt đầu quan tâm nước mắt của nàng, nàng cực kỳ không thích ứng được.

Thượng Quan Hạo không chú ý đến ánh mắt đang tìm tòi của nàng, khẽ bắt lấy thất lưng của nàng: “Đi.”

Dưới chân Tần Mộc Ngữ loạng choạng, chỉ có thể kê sát vào trong ngực hắn thuận tiện để hắn mở cửa xe. Ngón tay bất chợt chạm thấy cái gì đó, mắt sáng lên, ngẩng đầu nói: “Ngươi...”

Thượng Quan Hạo mỉm cười: “Mò tới?... Lấy ra nữa.”

Tần Mộc Ngữ do dự một chút, nhẹ tay dò xét vào bên trong túi hắn, lấy ra một thẻ bài.

Quân bài tẩy kia không phải là quân cuối cùng lúc này, hơn nữa hé ra không phải là đồng hoa, mi mắt nàng cau lại, có lại cảm giác bùng tình: “Thượng Quan Hạo, ngươi tuyệt nhiên...”

Trên đỉnh đầu, nam nhân khẽ hít một hơi, ánh mắt mơ màng cúi xuống, để trên trán nàng lại cười nói: “Làm sao bây giờ, gian dối bị ngươi phát hiện... Ngươi xem, ta kỳ thực cũng không khá hơn là bao nhiêu, ta toi giống ngươi, chính là tốc độ ta so với ngươi nhanh hơn tý mà thôi...”

Tần Mộc Ngữ dừng ở hần, có một tia hoài nghi không biết có nên hay không tin tưởng hần.

Cái nam nhân này, căn bản là làm cho nàng đoán không ra.

Rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả?

Thượng Quan Hạo nở nụ cười: “Người loại nhân thần này thật là khiến ta có cảm giác có chút thành quả, xem ra ta nên thường xuyên mang người đến chốn này, người mới có thể cảm thấy ta cũng có một mặt khác, mà đều không phải chỉ biết đối với người tàn bạo... Có đúng không?”

Tần Mộc Ngữ phản ứng lại.

“Người đại hoàng phi chính là vì chuyện này sao?” Khuôn mặt nàng tĩnh lặng nhìn hần, “Chỉ tiếc, người là cái dạng người gì ta cũng không muốn biết, đó là chuyện của tỷ tỷ.”

Thượng Quan Hạo thở dài, cầm cửa xe mở ra, thân nhiên nói: “Cứ xem như là đại hoàng phi đi, ta cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc có thể thay đổi cái gì. Chỉ là Tần Mộc Ngữ, ta nghĩ thử đối với người tốt một chút, xem người có thật lúc nào cũng thích kích động...”

Bàn tay giữ chặt sau gáy nàng kéo lại gần, hần thấp giọng nói: “Người nói cho cùng là muốn cái gì? Làm sao mới có thể cho người vui vẻ? Ta cho tới bây giờ đều biết Cần Lan muốn cái gì, chỉ cần có thể cho ta tất cả đều cũng cho... Thế nhưng người, Tần Mộc Ngữ, người rốt cuộc muốn cái gì?”

Hơi thở nóng hừng hực, khiến người ta mềm yếu rối loạn.

Tần Mộc Ngữ cố gắng làm cho đôi mắt mình giờ lên, mở miệng: “Người rất kỳ quái, tỷ tỷ với người là người yêu, người cho nàng cái gì cũng là lẽ đương nhiên, vì sao lại phải biết ta muốn gì?”

Bầu không khí âm đạm, Thượng Quan Hạo nhếch môi lên, tâm tình trong ngực cuộn cuộn, nhưng nói không nên lời câu tận đáy lòng kia.

Mãi hồi lâu, tình cảm hần không thể nghe thấy mà thở dài, khe khẽ vỗ vỗ đầu của nàng: “Quên đi.”

Một thoáng ngẩn ngơ, Tần Mộc Ngữ cho là mình nhìn lầm, đôi mắt nam nhân này hiện lên một chút gì đó cô đơn cùng bi thương.

Dọc đường yên tĩnh mà quay về.

Cảnh đêm M thị đích xác là đẹp mắt, Tần Mộc Ngữ nhìn bên ngoài cửa sổ nhưng lại không được tự nhiên.

Khuôn mặt trắng ngần nổi lên một tia mắt tự nhiên, nàng nhìn không được mở miệng: “Người có thể buông tay hay không? Lúc thi lấy bằng người ta không nói với người lái xe phải cần hai tay, người không hiểu sao?”

Bàn tay to lớn đưa đến nắm lấy lòng bàn tay mềm mại của nàng.

Thượng Quan Hạo yên bình mặt mày, thân nhiên nói: “Ngồi xe ta người đã xảy ra sự tình gì chưa? Là lo lắng ta, hay là người bản thân khó chịu?”

“...” Tần Mộc Ngữ mặt đỏ xấu hổ, nhưng không hề có biện pháp, chỉ có thể quay mặt nhìn ngoài cửa sổ.

Tùy tiện. Theo hần đi thôi.

Lúc này, điện thoại di động trong túi áo hần vang lên.

Một lát, hần rút cục buông lỏng tay nàng ra, Tần Mộc Ngữ lúc này mới thở dài một hơi.

Màn hình hiện ra, Thượng Quan Hạo có hơi khản trương, không nghĩ tới lúc này Cần Lan lại gọi điện thoại, cũng xem như đây là bình thường, còn khiến hần cảm giác gò bó, ánh mắt phức tạp.

“Là... Ta chuẩn bị đi nghỉ.” Hần nhàn nhạt đối đáp qua loa.

“Nhưng mà Hạo, ta gọi điện thoại đến khách sạn người ở, phục vụ khách sạn nói cho ta biết người không quay về...” Tần Cần Lan cắn môi, mang theo một vài phần oán hận trong lòng, chậm rãi nói, như là bị tủi thân.

Thượng Quan Hạo cau mày, lúc rẽ ngoặt cũng dùng sức một ít, tốc độ nhanh khiến xe quay nhẹ.

“Người gọi đến khách sạn?” Giọng nói hần vẫn nhàn nhạt như cũ.

“Hạo, ta không phải cố ý, ta chỉ là nghĩ người chấp thuận, cho nên ta mới gọi đến khách sạn...” Tần Cần Lan vội vàng giải thích, hồi lâu lại bỏ thêm một câu, “Hạo người chê ta phiền nhiễu sao? Ta chỉ là... Chỉ là nhớ người...”

Thượng Quan Hạo như trước chậm rãi nhún vai.

“Ta sẽ nhanh chóng trở về. Chuẩn bị hôn lễ cho tốt.” Hắn sau cùng trấn an vài câu, sắc mặt âm đạm ngắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Bọn Họ Sớm Đã Cái Gì Cũng Nói Không Rõ Rồi Chứ!

Bầu không khí trong xe trở nên nặng nề.

Tần Mộc Ngữ ngồi xuống, tóc rơi lả tả trên vai, nhẹ giọng nói khẽ: “Ngươi lần này là gạt tỷ tỷ mang ta đến đây có đúng không? Ngươi không sợ nàng biết rồi lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao? Một lần tự tử, tiếp theo thật không biết là cái gì.”

Xe chạy đang chạy trên cầu, Thượng Quan Hạo đột ngột rẽ khỏi làn đường, đi tới phía bên cạnh.

Xe dừng lại.

Tần Mộc Ngữ bị hành động của hắn làm cho ngạc nhiên: “Ngươi không đi sao?”

Thượng Quan Hạo mím môi không nói gì, tùy tiện tắt máy, không để ý đến nàng, xuống xe đi tới bên tay vịn trên cầu.

Bóng đêm cô quạnh, dáng người hắn cao ngất lãnh ngạo, nhìn một khoảng trăm mét phía trước, trên mặt sông có điểm chút ánh sáng, là ánh đèn trên thuyền đi ngang qua lại.

Làn đường bên cạnh xe cộ lao nhanh đi ngang qua, Tần Mộc Ngữ ở trong xe ngáp ngừng một chút, cũng xuống xe đi tới.

“Muốn biết ta làm sao lại cùng Cẩm Lan ở cùng một chỗ không?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Không phải ngươi làm việc ở Tần thị rồi cùng với tỷ tỷ qua lại sao?” Nàng nhớ lại hai người trước kia gắn kết đơn giản mà lại lãng mạn.

“Lúc ta 15 tuổi gia cảnh sa sút, công ty phá sản phải bán hết của cải, trả khoản nợ khổng lồ, căn nhà đáng lý ra để mở rộng sản xuất trong một đêm đột nhiên bị phóng hỏa, bố mẹ ta vẫn còn ở trong đó...” Hắn nhàn nhạt nói, biểu tình lãnh đạm thất thường, như là nói đến chuyện của ai khác, đôi mắt nhìn vào nàng, “Thời gian đó ta gặp được Cẩm Lan.”

Tần Mộc Ngữ không lên tiếng, khuôn mặt trắng nõn hiện lên một chút yếu ớt, bị quá khứ của hắn làm cho chấn động, nhất thời không cách nào tiếp nhận.

“Có lẽ là thời gian người đang ở khoảnh khắc yếu đuối nhất cần một sự quan tâm chăm sóc, cho nên lúc đó Cẩm Lan lo lắng cho ta, ta vẫn luôn ghi lòng tạc dạ... Năm sau ta đến Tần thị làm việc, Tần Chiêu Vân để hết thấy việc quan trọng giao cho một mình nàng, toàn bộ hoạt động cùng quyền hành của Tần thị đều ở trên tay nàng, thế nhưng nàng quả thực bất tòng tâm... Cho nên ta giúp nàng, cùng yêu nàng.”

“Nếu như không có ngươi, có lẽ nàng vẫn sẽ như vậy, chuyện nàng làm không được, ta sẽ giúp nàng làm. Cho nên dù cho ta đối với Tần thị ham muốn trong nhiều năm như vậy, có nàng ở đó, ta sẽ không động vọng.” Đôi mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng mà sâu xa quét về phía nàng, “Thế nhưng Tần Mộc Ngữ, ngươi không ngờ lại xuất hiện, nguyên do chuyện tình phía sau ai cũng đều bất ngờ... Ngươi lấy đi hết thấy mọi thứ của nàng, bao gồm cả tình cảm của ba lần toàn bộ tài sản kia. Nếu như đối lại ngươi là ta, ngươi có thể không bảo vệ nàng hay không? Về sau, ngươi đối với nàng làm ra những sự tình kia, mỗi một điều càng khiến ta hận không thể giết chết ngươi... Ngươi vẫn còn nghĩ là ta tàn nhẫn sao?”

Ánh mắt hắn quá mức sắc nhọn, cũng đem uất ức và oán hận từ đáy lòng Tần Mộc Ngữ kích động.

Gió thổi loạn trên sợi tóc của nàng, bay phát phơ trên đôi má trắng ngần, đôi mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ nhìn hắn, không hề sợ hãi: “Ngươi lấy cái gì do gì để mà hận ta? Lấy cái gọi là tình yêu sao? Ba thiên vị ta, là ta cướp đoạt, ba đem Tần thị giao cho ta, cũng là ta cướp đoạt, đây lý luận của các ngươi! Như vậy là xong, ta không quan tâm các ngươi nghĩ như thế nào! Thế nhưng Thượng Quan Hạo, cho dù là ngươi có hỏi lại ta đến một nghìn lần, một vạn lần, những chuyện làm tổn thương tỷ tỷ kia đều không phải ta làm! Ngươi yêu nàng, tin tưởng nàng, cùng ta có quan hệ gì? Ta chẳng lẽ trời sinh là mệnh ti tiện, vô duyên vô cớ phải chịu oan uổng từ sự xuyên tạc của các ngươi, còn phải cam tâm tình nguyện hứng chịu lấy cái gọi là nghiêm phạt của ngươi sao?”

Một làn hơi nước mỏng manh lóe ra trên khóe mắt.

Khuôn mặt yếu ớt Tần Mộc Ngữ giương lên, đem nước mắt đè nén xuống, nói với hắn: “Ta sẽ thối lui một vạn bước để nói, nếu như ngươi thực sự yêu tỷ tỷ, ngươi làm sao lại đụng chạm đến ta? Đây là tình yêu của ngươi đối với nàng sao?... Trước đêm tân hôn vài ngày, mang theo tình nhân của ngươi đi du lịch, đối với nàng nói chuyện bịa đặt, đối với nàng phải bội lại, khiến cho nàng tự tử, đây là tình yêu của ngươi!”

Giọng nói nàng có phần tê lương, theo gió mà hòa quyện vào không khí.

Lời của nàng lại lần nữa chọc giận Thượng Quan Hạo.

Đột nhiên giữ chặt lấy eo nàng, kéo qua, nặng nề mà đặt tựa trên thành lan can, Thượng Quan Hạo lửa giận tràn đầy, sắc mặt tái xanh đến cực độ, kim nén phần nộ, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, mang theo oán giận.

“Yêu là cái gì? Ngươi giải thích cho ta... Nếu như ta có thể lý giải bản thân mình kim lòng không nổi mà đụng chạm ngươi, ta sẽ không mang ngươi đi tới đây tìm câu trả lời. Từ lúc ngươi tính kế hãm hại Cẩm Lan, ta nên giết chết ngươi, mà không phải như bây giờ, ngươi còn có tâm trí đến mắng chửi ta không đúng!”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ trắng bạch, nhú mày đẩy hắn: “Ta không có giải thích, lý do duy nhất ta có thể nói chính là ngươi có bệnh, ai hiểu được ngươi là đang suy nghĩ cái gì! Nàng vừa mới gọi điện cho ngươi, ngươi nên suy nghĩ lại cho tốt nếu như bị nàng phát hiện ra thì trả lời như thế nào! Chỉ là chuyện của hai người các ngươi, không cần phải kéo ta vào, bởi vì lúc quay về, ta với ngươi không còn quan hệ gì nữa!”

Nói cho rõ ràng...

Nàng cùng hắn sớm đã cái gì cũng nói không rõ rồi chứ!

Cho nên hắn cũng chỉ có thể kháng cự lại, chỉ có thể như ở trong lòng tùy tiện phá hủy, suy nghĩ đến khoảng thời gian tự do, cái gì cũng không muốn nghĩ tới!

Nàng gãy dựa, sắc mặt Thượng Quan Hạo là cái xám xịt, không cho nàng đi.

Vùng vẫy nhiều lần, khẽ động đến thần kinh không kiên nhẫn của hắn, ôm nàng găm nhẹ một câu: “Ngươi yên một chút cho ta!”

Tần Mộc Ngữ bị rống lên không dám động vọng, thờ hồn hèn, dứt khoát nhắm mắt lại, ở trong lòng ngực hắn giả chết. Lửa giận Thượng Quan Hạo lúc này mới chậm rãi tiêu tan, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, tiếng gió lạnh xào xạc thổi ở trên, trầm mặc u sầu.

“Việc ta làm, cho tới bây giờ cũng không cần cho người khác một cái lý do, bao gồm cả ngươi... Hiểu chưa?” Thờ dài, hắn chỉ có thể bình tĩnh mặt lạnh mà cất tiếng nói ra.

Tần Mộc Ngữ ở trong lòng hắn cười nhạt, đáy lòng một mảnh cay đắng hoang vu, quên đi... Nàng ở trước mặt một nam nhân này muốn tôn trọng cái gì? Người nào có quyền? Hắn biết sao?

Mãi đến khi người trong lòng ngực bắt đầu lạnh run, Thượng Quan Hạo mới phát giác không thích hợp.

“Lạnh? Ngươi vì cái gì không nói sớm!” Hắn nhú mày, nhìn môi nàng bị lạnh làm cho khô cứng, cởi áo khoác mình ra mặc lên người nàng, lại ôm lấy nàng đến trong ngực.

“Ta không muốn nói với ngươi, nếu trong lòng ngươi đã độc ác với ta như vậy, không phải nên đáng đời mà chết lạnh đi sao?” Nàng tức giận, lạnh lùng hỏi ngược lại. Ánh mắt Thượng Quan Hạo u sầu, chịu đựng ưu tư, tiếp tục ôm lấy nàng sưởi ấm, mãi đến khi nàng không run lên nữa mới thôi...

“Ngươi cái nữ nhân này... Ngoan ngoan một chút không được sao...” Hắn thờ dài.

“Ta làm không được...” Nàng nhú mày, gương mặt cau lại, lên tiếng đáp, “Ngươi có thể đi tìm tỷ tỷ, nàng yêu ngươi, chắc chắn đối với ngươi sẽ ngoan ngoãn dịu dàng.”

Khóe miệng Thượng Quan Hạo nở ra một nụ cười, lại dần dần tiêu tán đi, phức tạp đưa tay nắm lấy cằm nàng nói: “Ngươi mới vài tuổi? Nói chuyện với ngươi lúc nào cũng như vậy, ta cũng biết tiếp theo thế nào ngươi cũng cãi lại.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ ảm đạm thoáng cái, không muốn để ý đến hắn.

Thượng Quan Hạo lại phát hiện của nàng không đúng, xiết chặt cằm nàng, như là cố ý muốn xem trong tư tưởng nàng nghĩ gì.

Nàng không có cách nào khác, gờ mi mắt lên: “Ngươi bây giờ biết ta còn nhỏ sao? Lúc trước hủy hoại ta muốn nghĩ là ta nhiều tuổi, con đường ta đi sau này nên như thế nào.”

Một câu nói làm cho bóng đêm lúc ban đầu đã lạnh nay còn lạnh hơn, càng trở nên rét thấu xương, khiến người ta đau khổ.

Trong mắt Thượng Quan Hạo gió mây cuộn cuộn, phức tạp hỗn loạn, bàn tay nắm lấy sau gáy, cúi đầu khẽ hôn lên môi, nàng không phải kháng, chỉ là đôi mắt động nhân tâm nhìn hắn, khiến một câu xin lỗi của hắn như mắc ở cổ họng, làm thế nào cũng không thể nói ra.

“Đêm đã khuya... Chúng ta quay về thôi.” Hắn chỉ có thể khàn giọng mà nói ra một câu.

Nắm tay nàng đi qua, đêm khuya trên cầu đã không còn bóng dáng xe nào, nhưng nàng đi quá chậm, lúc mở cửa xe, chợt một tia sáng ở phía trước từ chiếc xe phía trước xông tới.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trắng nhợt, nhảy lên kéo nàng ngăn lại, hai người lao đảo suýt nữa ngã xuống, trên xe kia một chiếc móc sắc đột nhiên bắn ra câu vào một góc trên cánh tay hắn, tiếp theo một tiếng xé rách vang lên, nam nhân phía sau hừ một tiếng.

Xe tải rít gào mà lướt qua..

Tần Mộc Ngữ sợ đến kinh hãi, bỗng nhiên quay qua nhìn xem tình hình của hắn, chỉ thấy mặt hắn thất chặt, tay chống đỡ trên đỉnh xe.

Mà bờ vai cánh tay phải của hắn, cái móc sắc xé rách một mảng áo sơ mi cùng da thịt, máu đỏ tươi ứa ra...

Tần Mộc Ngữ nhất thời trắng bệch nắm chặt cánh tay hắn: “Thượng Quan Hạo!”

***

Z thành.

Trong bệnh viện thành phố.

Cổ tay Tần Cẩm Lan khẽ giật, chính là vẫn còn đau, đơn giản là không thể động đậy, ánh mắt đảo qua người phía sau: “Ngươi giúp ta cầm hành lý đi, ta không thể cầm được, vé máy bay đặt rồi chưa?”

“Được rồi Tần tiểu thư,” Trợ lý ngẩng đầu, nhìn đồng hồ đeo tay, “Vẫn còn một tiếng nữa mới cất cánh.”

“Hắn là còn kịp, đi thôi.” Tần Cẩm Lan buông mấy lớp băng gạc trên cổ tay ra, bước ra khỏi phòng bệnh.

Trên đường đi, nghe trợ lý nói chuyện nghi thức hôn lễ, Tần Cẩm Lan cũng lưu tâm nghe danh sách Thượng Quan Hạo mở tiệc chiêu đãi họ hàng tân khách, những người kia quan hệ như thế nào nàng cũng không biết, lúc này mới phát hiện thế giới nàng biết về Hạo cũng chỉ vụn vặt một ít mà thôi, ngay cả gia thế hắn trước kia là làm cái gì.

Nàng cũng không rõ ràng lắm.

“Tần tiểu thư, chúng ta cứ như vậy chạy đi M thị, có thể sẽ không tốt?” Trợ lý do dự mà hỏi.

Tần Cẩm Lan trầm tư suy nghĩ, đôi mắt phức tạp, thần nhiên nói: “Ta biết không tốt, Hạo không thích nữ nhân của hắn như vậy, thế nhưng cuối cùng là ta cảm thấy có điểm không thích hợp, ta lo lắng...”

Tối hôm qua cũng chậm như vậy, hắn chẳng lẽ vẫn còn đang nói làm ăn sao?

Điện thoại trong túi vang lên.

“Này?” Nàng khôi phục lại, tập trung nghe điện thoại nói.

“Tần tiểu thư, nhân viên ở khách sạn Thượng Quan tiên sinh nghỉ lại hắn là nói cho ngài, ta tối hôm qua đã đi theo hắn một ngày, hắn cũng là tham dự làm ăn, nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?” Tần Cẩm Lan không kiên nhẫn được, “Ngươi có thể nói trọng điểm hay không?”

“Nhưng mà, Thượng Quan tiên sinh là đi với Tần tiểu thư...” Phía bên kia lúng túng khó xử.

“Ngươi nói vậy sao? Ta không phải đang ở chỗ này...” Nói ra nửa chừng, Tần Cẩm Lan phản ứng trở lại, nhú mày đột nhiên ảm đạm xuống.

Môi run nhè nhẹ, mở miệng hỏi, “Ngươi nói người nào Tần tiểu thư?”

“...”

“Ý ngươi là, Hạo không phải đi một mình, hắn dẫn theo Tần Mộc Ngữ?!”

“... Là như vậy, Tần tiểu thư.”

Trong nháy mắt này đây, trong đầu Tần Cẩm Lan giống như vang dội một tiếng sấm sét, nàng cố gắng tiếp thu chuyện này, điện thoại di động càng nắm chặt cũng gắng sức nhớ lại trước khi phát sinh mọi thứ...

Nàng tự sát, nàng đã chết qua một lần! Hạo cư nhiên lại có thể còn không có buông con tiện nhân kia ra! Lại có thể trước lúc kết hôn mang theo nàng đi công tác, tiện thể yêu đương vụng trộm!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Một Chút Danh Dự

Hạo...

Hạo người làm sao có thể đối với ta như vậy...

Tần Cẩm Lan thất thần chán nản, vừa nghĩ đến hai người họ hoàn toàn trốn đi đến chỗ kia trốn tránh mọi người thân mật với nhau, mọi thứ trong đầu nàng đều ông ông, điện thoại rơi xuống trên sàn cũng không phát hiện ra.

“Tần tiểu thư, không có việc gì chứ?” Người trợ lý nhìn qua gương chiếu hậu lo lắng hỏi thăm.

“Nhanh lên...” Trong miệng Tần Cẩm Lan phun ra hai chữ, trong ánh mắt tràn đầy oán hận, nhìn về phía trước rống lên, “Ta nói là người nhanh lên! Đến sân bay nhanh! Người xem ta là làm sao!”

Người trợ lý sợ đến tay nắm chặt vô lăng, thở mạnh cũng không dám, vội vàng tăng tốc, hướng sân bay mà lao nhanh.

Tần Cẩm Lan chán nản ngã vào phía sau, trong đầu tràn đầy hình ảnh ngày đó nàng cắt cổ tay trong bồn tắm máu và nước hòa tan với nhau, hấn đi vào rõ ràng là lo lắng vô cùng, rõ ràng là đau lòng sợ hãi! Thế nhưng vì cái gì trong chớp mắt lại thành ra thế này...

Tần Mộc Ngữ... Người rút cuộc được hấn giấu ở chỗ nào...

Các người suy cho cùng đều đã làm gì!

***

Vết thương khâu năm mũi.

Tần Mộc Ngữ ở bên cạnh tro mắt nhìn bác sĩ khâu lại, khuôn mặt hé ra trắng bạch không còn chút máu.

“Đã gây tê qua, sẽ không đau, người sợ thì không nên nhìn.” Thương Quan Hạo hướng về phía nàng thân nhiên nói.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, ánh mắt lấp lánh, quay mặt qua.

Áo sơ mi trắng của hấn dính đầy máu, giống như hoa hồng nở rộ, lập lòe khiến người ta sợ hãi.

“... Xin lỗi,” Tần Mộc Ngữ giờ mắt lên, có chút yếu ớt, nhỏ giọng nhưng vẫn rõ ràng nói, “Vì ta mà người bị thương.”

Thương Quan Hạo đứng dựa vào tường, có hơi tái nhợt, trên áo vẫn còn đỏ tươi, mị hoặc, đảo qua, thân nhiên nói: “Qua đây.”

Tần Mộc Ngữ cứng đờ, đứng một hồi không dám động.

“Ta bây giờ bị thương, không còn sức lực để cưỡng ép người làm cái gì cả... Qua đây.” Hấn nhàn nhạt nói như có như không.

Tần Mộc Ngữ không thể làm gì khác hơn đành phải đi qua.

Cánh tay hấn vươn ra eo nàng, từ từ nhưng kiên định mà ôm lấy nàng, ép sát vào bản thân mình, cúi đầu dựa trên trán nàng, cảm nhận được hơi thở của nàng trong chốc lát rối loạn một ít, nghĩ muốn động đây, lúc này mới thốt ra: “Đừng nhúc nhích, coi chừng xé đến vết thương.”

Tần Mộc Ngữ ngược mặt lên, đôi mắt trong veo: Người đừng lấy lý do này mà làm ầu với ta, ta nói người không có khả năng.”

Thương Quan Hạo nở ra một nụ cười.

Bàn tay xoa nhẹ sau cổ nàng, khàn giọng nói: “Quên đi, giày vò cả buổi tối mới đổi lấy một câu xin lỗi của người, ta còn không cảm thấy bị tổn hại. Nếu như thật sự cảm thấy có lỗi... ban đêm hảo hảo đền cho ta, thông minh một lần, đừng cãi nhau với ta nữa.”

Thân thể Tần Mộc Ngữ cứng lại, lông mi run rẩy, nhớ tới mỗi một lần hoan ái đều đau nhức và cảm thấy ê chề, toàn thân nàng đều có ít nhiều chấn động, nói một câu “Ta không muốn”, vô ý thức mà muốn tránh ra, bàn tay bên hông nàng càng nắm chặt, “Ta nói đền cho ta, chưa nói phải làm cái gì.”

Giọng nói hần ở trên đỉnh đầu nhàn nhạt, bàn tay đè nặng trên mái tóc nàng, khiến nàng an tâm mà vùi sâu vào cổ hần, yên ổn nghỉ ngơi.

Tần Mộc Ngữ nhú mày chặt lại, nhưng cuối cùng cũng chậm rãi buông lỏng ra.

Ban đêm trở lại khách sạn cũng đã khuya rồi,

Tần Mộc Ngữ đã rất mệt mỏi, cũng không dám ngủ, khóe miệng Thượng Quan Hạo kéo ra một nụ cười, có thể hiểu tâm tư của nàng, đơn giản là một mực ngồi trên ghế sofa xem tài liệu.

Cho đến khi con buồn ngủ tiểu nữ nhân ở trên giường nặng nề kéo đến mà chậm rãi thiếp đi, an ổn nằm ngủ không hề phòng bị, nàng nằm ngủ lệch về một bên giường, để chừa ra một khoảng lớn.

Chỗ đây dành cho hần.

Thượng Quan Hạo buông tài liệu xuống, tránh vết thương ở bả vai, đưa nàng nằm ra giữa giường.

Nàng thực sự đúng là một mối, rốt cuộc cũng không có tình lại.

Một đêm này rất thân mật, hần ôm chặt nàng vào trong lòng, lần đầu tiên cảm nhận được những đường cong trên thân thể nhỏ nhắn không hề phòng bị, nàng ưm một tiếng, tùy ý hướng về phía nơi ấm áp mà tới gần, hơi thở trong chốc lát tỏa ra trong cổ hần. Thượng Quan Hạo có phần cứng đờ, trong đôi mắt hiện lên một chút mơ màng, từ từ ôm chặt eo, cúi đầu khẽ hôn lên đôi mi nàng một cái.

***

Thế nhưng ai biết, sáng sớm nghênh đón bọn họ là một hồi giằng co.

Tần Mộc Ngữ nhìn vào nam nhân này, có chút phòng ngừa, khó khăn hỏi: “Thượng Quan Hạo, ngươi muốn làm cái gì?”

“Ôm ta cả buổi tối, ta chủ yếu muốn đến báo đáp một chút không được sao?” Thượng Quan Hạo mỉa hoặc hứng thú thản nhiên nói, “Cho ta yên ổn hôn một cái, ta thả ngươi.”

Tần Mộc Ngữ quay mặt qua: “Ta sẽ không.”

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng xoa tóc nàng: “Giống bình thường hôn ngươi cũng như hôn ta thế thôi, không được sao?”

“Ngươi...”

Biết rõ còn dây dưa thêm như vậy thực sự một hồi cũng ngay cả giường cũng liên miên không ngớt, Tần Mộc Ngữ đèn nặng tâm tư dâng trào trong lòng, dâng lên khóe dán vào môi hần một cái. Không nghĩ tới bản thân lại có một ngày chủ động hôn ác ma này, nàng nhú mày muốn thoái lui, hần lại đi tới cắn lên miệng nàng, giọng nói âm muội vang lên bên tai: “Như vậy được sao? Ngươi nghĩ rằng vai ta bị thương, cho nên không có biện pháp đối với ngươi làm bừa có đúng không?”

Tần Mộc Ngữ từ từ mở to hai mắt.

Thượng Quan Hạo hôn môi của nàng đem nàng thuận thế đè xuống, bàn tay giữ chặt sau cổ, hôn càng sâu thêm, sáng sớm thân thể nam tính bùng bùng phần chân từ từ ở dưới thân giờ lên, dục vọng càng lúc càng nổi bật, nhiệt nóng bỏng từ miệng kéo xuống cổ rồi dần đi sâu thêm, đến tận chỗ đồ tươi mẫn cảm kia, Tần Mộc Ngữ mới đột nhiên nhú mày, chống lên vai hần.

“Đừng... Thượng Quan Hạo ta không muốn làm cái sự tình này với ngươi, ngươi bỏ đi.” Nàng sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Thượng Quan Hạo hiểu rõ của nàng khó có thể thích ứng, ngu muội nói: “Đừng nhúc nhích... Ta biết trước kia luôn làm đau ngươi, lần này ta cẩn thận nhiều, hảo hảo tiếp thu một chút...”

Hần lần này thực sự không nóng nảy, có quan hệ tốt chăm sóc dạy bảo nàng, ngón tay tại chỗ ướm át của nàng khẽ vân vê, nhiệt lượng ẩm ướt từ nụ hôn hết lần này đến lần khác rơi vào cổ nàng, nàng vẫn như trước phản kháng lại, Thượng Quan Hạo lại nhẫn nại. Rốt cuộc làm cho nàng cũng đủ ẩm ướt, giữa cái miệng nhỏ đồ tươi ngoại trừ phản kháng ra, cơ thể nàng kiều ny, Thượng Quan Hạo ngấm ngấm chịu đựng mồ hôi rơi xuống, thất chặt đến không cách nào nhìn được nữa, nụ hôn càng trở nên thô bạo, trên cái cổ trắng ngần của nàng hiện lên những vết đỏ thẫm, tách hai chân của nàng ra.

Điện thoại ở đầu giường vang lên.

Thượng Quan Hạo phớt lờ, giữ chặt trên eo nàng, khẽ gạt qua, vật to lớn kia chậm rãi đi vào nơi ẩm ướt.

“Thượng Quan Hạo... Không được...” Nàng mơ hồ phản kháng, ngửa đầu, khó mà chịu đựng sự to lớn của hần.

Điện thoại đầu giường vẫn tiếp tục vang lên.

“...” Thượng Quan Hạo ép buộc dừng lại, sắc mặt đỏ bừng xám lại, đôi mắt bén nhọn nhìn qua điện thoại, như là hận không thể túm lấy người sáng sớm làm phiền này hung hăng mà xé toạc ra. Hần nắm lấy điện thoại, giọng nói mờ mịt thản nhiên cất lên: “Này?”

“Xin hỏi ngài có phải là Thượng Quan tiên sinh không? Chúng tôi ở dưới sảnh khách sạn có một vị Tàn Cẩn Lan tiểu thư tìm ngài.”

Giống như một chậu nước đá đổ xuống, làm cho trong nháy mắt tỉnh táo trở lại.

“Tàn Cẩn Lan?” Hẩn lạnh lùng mà nhớ kỹ tên này, như để xác nhận lại.

“Đúng vậy tiên sinh, vừa mới Tàn tiểu thư đã đi lên rồi, ta lúc đầu muốn cho nàng chờ ở phòng khách, thế nhưng nàng không có nghe ta nói, trực tiếp đi lên rồi, Thượng Quan tiên sinh...”

Giọng nói cô tiếp tân vẫn còn đang tiếp tục, Thượng Quan Hạo tâm tư cũng đã nghe xong.

Cẩn Lan đã qua đây.

Cánh cửa thang máy mở ra, gương mặt Tàn Cẩn Lan nhợt nhạt, bước nhanh đi qua đến cánh cửa căn phòng, đưa tay đã nghĩ muốn mạnh bạo đập cửa! Bởi vì dưới lầu đã thấy đăng ký bằng tên hai người họ, nàng gần như điên rồi! Sáng tinh mơ, nàng có thể tưởng tượng đến lúc xông vào sẽ chứng kiến hình ảnh phóng túng như thế nào! Thế nhưng...

Ngón tay run rẩy, khó khăn mà nắm lại.

Tàn Cẩn Lan chịu đựng không để cho sụp đổ, chịu đựng oán giận và sát khí cuộn cuộn ngất trời trong ngực, đôi mắt đỏ tươi, chậm rãi gõ cửa, âm thanh nhàn nhạt nói ra: “... Hạo, là ta Cẩn Lan, người thức dậy chưa?”

Hai người trong phòng đều cũng nghe được âm thanh quá đổi quen thuộc này tựa như ôn nhu dịu dàng, nhưng lại kì thực run rẩy.

Miệng Tàn Mộc Ngữ vẫn còn đỏ tươi, mặt trắng bạch, ánh mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Thượng Quan Hạo, chứa trong nó là nét kinh ngạc rồi đến tĩnh lặng, những chuyện tình hẩn vẫn cố né tránh hay giấu diếm không ngờ đã tới, lại không có cách nào thoát được.

Nàng cười nhạt một cái, rõ ràng cảm thụ được loại cảm giác yêu đương vụng trộm bị bắt được này.

Là cảm thấy thẹn, không xoay sở được, giống như khoét vào tâm can.

“Sợ?” Thượng Quan Hạo dừng ở nàng hỏi.

Tàn Mộc Ngữ yếu ớt nhìn hẩn: “Thượng Quan Hạo, người đủ rồi, dừng ở đây đi. Ta chịu đựng nhục nhã như vậy không dậy nổi... Người xin nhân từ một chút, lẽ nào người muốn cho tỷ tỷ lại tự tử một lần nữa sao?”

Những lời sau cùng này khiến Thượng Quan Hạo nói lỏng ra một chút môi nhếch lên.

Hẩn không quên cổ tay Cẩn Lan ngày đó, tràn đầy bồn tắm là nước hòa với máu đỏ tươi.

Khuôn mặt tái nhợt một chút, Thượng Quan Hạo thần nhiên chỉ thị nàng: “Ngồi dậy.”

Tàn Mộc Ngữ cảm thấy chịu được áp bức và lắng nhục cường đại, nắm lên quần áo mình đứng dậy, hẩn đã chuyển thân qua, ngón tay thon dài lạnh lùng mà cài khuy áo, bóng dáng đi tới trước cửa.

Nếu có nhiều sự tình nhất định phải đối mặt, hẩn sẽ không gạt Cẩn Lan.

Cánh cửa cũng nhanh được hẩn vận qua, ngoài cửa không ngờ truyền đến tiếng động Tàn Cẩn Lan, là ôn nhu dịu dàng, mang theo áy náy day dứt: “Xin lỗi Hạo, người bây giờ còn ngủ lại bị ta đánh thức có đúng không? Ta xuống phía dưới chờ người, ta tới vội vàng, lại không nói trước cho người, người đừng giận ta... Ta đi trước, ngay phía dưới chờ người.”

Nói xong bên ngoài chính là một chuỗi tiếng bước chân, từ từ trầm ổn.

Mi Thượng Quan Hạo chậm chậm mà chau mày, dừng ở trước cánh cửa, như là một ý niệm, tựa thì cắt đứt những nghiệp chương kia.

Nhưng hẩn biết rõ, khôn ngoan như Tàn Cẩn Lan, sẽ không biết bên trong xảy ra cái gì.

Thế nhưng nàng không muốn nói, không muốn đâm phá, không muốn giống như lần trước kịch liệt như vậy nữa, đơn giản lựa chọn tách ra. Hẩn cho dù đoán cũng biết thời gian rồi khỏi nàng là cô đơn bao nhiêu nét mặt đau xót.

Vùng xung quanh lòng mày càng nhíu lại, nữ nhân này chính bản thân mình ngay từ đầu liền yêu lấy, ủy khuất khiến người ta yêu thương không nổi.

“Nếu như nàng hỏi, biết nên nói như thế nào không?” Thượng Quan Hạo băng lãnh ở phía trước vang lên.

Tàn Mộc Ngữ lấy tay chuẩn bị khóa cái móc sắt nhỏ, nghe được hẩn nói khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên trắng bạch, run rẩy nói: “... Ta không biết, người tốt nhất dạy ta.”

Thượng Quan Hạo xoay người, đi qua hai tay chống lên bàn, giam giữ lấy nàng, lạnh lùng nói: “Ta quả thực không thể lại khiến Cẩn Lan chịu thêm một chút tổn thương nào nữa, cho nên cho dù chính nàng đã đoán được sự thật, ta ở đây cũng không có thể cho nàng nửa điểm kích động, sở dĩ Tàn Mộc Ngữ, người tốt nhất cảm miệng, người nếu như ngay trước mặt quả quyết việc này, ta sẽ cho người chết không có chỗ chôn.”

Ngón tay nhỏ yếu Tàn Mộc Ngữ run rẩy một cái.

Một hồi sắc nhọn đau đớn ùn ùn mà đến, mang tất cả cuộn sạch nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng tái nhợt, quay lại đối diện nam nhân kia: “Kia nếu như nàng hỏi, ta có nên nói là ta rất ti tiện, sợ ba bốn ngày sau các người kết hôn, ta là không biết xấu hổ mà chạy tới Z thành, dụ dỗ người, đem bản thân đưa người lên giường?”

Thượng Quan Hạo nhìn nàng, trong lòng ngực yêu hận xen lẫn, tâm tình rơi xuống rét lạnh.

Hắn cười gằn một tiếng: “Người có thể nói như vậy.”

Một tia đau lòng bén nhọn kéo tới, nước mắt bỗng nhiên chứa tại đáy mắt, Tàn Mộc Ngữ xoay người sẽ hung hăng cho hắn một cái tát, lại bị hắn dùng mà nắm lấy, ngăn ở giữa không trung!

Lực đạo nàng rất lớn, hắn rất cố sức mới có thể bắt được, có thể thấy được xấu hổ và giận dữ hòa cùng hận ý của nàng.

Thượng Quan Hạo dừng ở nước mắt nàng ứa động, lạnh giọng nói: “Người đoán không sai, ta yêu Cẩn Lan, cho nên một ngày có chuyện xảy ra, ta sẽ vĩnh viễn che chở nàng, không cho nàng nửa điểm thương tổn... Nàng đã tự tử một lần, ta không cho phép có lần thứ hai phát sinh, tới vụ cho người...”

“Nếu đúng là cô đại, sẽ không sợ lại bị nhiều người giẫm đạp vài lần, không phải sao?”

Nói xong hắn bỏ tay nàng ra, đứng dậy, nói: “Ta sẽ lập tức gọi người mở một phòng, người dọn sạch đi qua, đừng cho Cẩn Lan thấy người ở chỗ này, lưu lại dấu vết một điểm cũng không cho phép.”

Thượng Quan Hạo nheo mắt dậy lại, lạnh lùng nhắc nhở: “Trên cổ người có cái gì, che lại.”

Bóng dáng hắn cao ngất đi ra.

Nước mắt chậm rãi chứa đầy toàn bộ viên mắt, Tàn Mộc Ngữ lấy tay cầm lấy cái bàn, siết chặt, móng tay cũng bởi vậy mà rạn ra... Nàng muốn quát gọi, muốn hét lên, muốn đem tất cả những nhục nhã này tới trên mặt cái nam nhân này!

Một ngày trước... Vén vén đúng là một ngày đêm, hắn còn đang ở trong bóng đêm của M thị hỏi nàng, Tàn Mộc Ngữ, người rốt cuộc là muốn cái gì?

Nàng cái gì cũng không muốn... Cái gì cũng có thể không! Nàng chỉ cần miễn là tâm không hề đau nhức như vậy, ai có thể cho nàng?

Nàng chỉ cần một chút tôn nghiêm!

Nàng giống như thú vật nức nở nghẹn ngào một tiếng, hai tay nắm chặt tóc, đem cả người chôn ở trước bàn, rơi lệ đầy mặt.

***

Trong đại sảnh dưới lầu, Tàn Cẩn Lan ngồi ở sô pha, sắc mặt tái nhợt, ngón tay vẫn còn run rẩy.

Có trời mới biết nàng cần kiềm chế nhiều như thế nào, mới có thể cưỡng chế bản thân muốn phá tung cửa mà vào phần hận cùng xung động, lựa chọn một điểm lý trí! Nàng biết... Nàng biết Thượng Quan Hạo chán ghét nữ nhân hồ đồ, đáng ghét mức chứng cuồng loạn, cho nên cạm bẫy ôn nhu vĩnh viễn đối với hắn có hữu dụng, nàng không cần tự tay giết tiện nhân Tàn Mộc Ngữ kia, nàng chỉ cần làm cho Hạo có thể hổ thẹn áy náy!

Một chuỗi tiếng bước chân từ phía sau truyền đến.

Tàn Cẩn Lan vội vàng chỉnh đốn mạch suy nghĩ được tốt, đè nước mắt và run rẩy xuống, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn khôi phục dịu dàng nhã nhặn.

“Đến bao lâu rồi?” Thượng Quan Hạo ở sau lưng trầm giọng nói, bàn tay đặt ở trên vai.

Tàn Cẩn Lan kinh ngạc ngoảnh lại, nhìn hắn, có chút day dứt: “Xin lỗi Hạo, ta không gọi cho người lại chạy đến đây, người sẽ không trách ta chứ? Ta vừa mới xúc động cho nên mới tìm đến đây, người có vì vậy mà tỉnh lại không?”

Trong đôi mắt Thượng Quan Hạo, hiện lên một chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Ta Cảm Thấy Buồn Nôn

Nhẹ tay đặt trên đỉnh đầu của nàng, hần thân nhiên nói: “Ngày hôm nay không có bao nhiêu công việc phải xử lý, cho nên thức dậy muộn một chút.”

Trong đôi mắt Tần Cẩm Lan hiện lên một tia sáng.

Nàng đột nhiên nắm tay Thượng Quan Hạo, dịu dàng cười rộ lên: “Ta đến có được không? Chúng ta còn có vài ngày thì lấy nhau rồi kết quả ngươi phải đi công tác, ta thực sự lo lắng nên theo tới, chỉ sợ ngươi nhiều chuyện, ta trở thành gánh nặng, bất quá bây giờ ngươi không có việc gì, ta có thể ở chỗ này chơi được không?”

Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, liếc nhìn trong đôi mắt mỹ lệ trên mặt nàng muốn tìm ra cái gì đó.

Tần Cẩm Lan càng xấu hổ, cắn môi, lại lần nữa mở miệng: “Được rồi, Hạo, ta thừa nhận, ta tới là có nguyên nhân, ta phải người theo dõi ngươi, bọn họ nói cho ta biết...”

Đề nén đau nhức trong lòng xuống, nàng hít một hơi nhìn hần, “Bọn họ nói cho ta là ngươi cùng Tiểu Ngừ ở cùng một chỗ, Hạo... ta ở Z thành lại gần ngơ phút chốc chính là bị gãy vò hành hạ, ta thực sự chịu không nổi...”

Một câu cuối cùng, nàng nói xong đã có phản ghen lòi.

Trong lòng Thượng Quan Hạo chậm rãi thở dài một hơi, cũng được, Cẩm Lan cũng không phải có thể nói cùng đùa giỡn tâm trí người, ở trước mặt hần càng như vậy, cho nên bất kể hần không đúng bao nhiêu, nàng có thể thừa nhận xác thực nguyên nhân cũng tốt.

Hơn nữa hiện tại xem ra, nàng chỉ là đau lòng, không có kích động đến độ tự sát.

Thượng Quan Hạo cúi người, đem nàng ôm vào trong ngực, hôn lên trán nhẹ giọng nói: “Ngươi có lo lắng ta bao nhiêu, mới có thể nghĩ ra loại biện pháp tìm người theo dõi ta này?”

Tần Cẩm Lan cứng đờ: “Hạo... Ta... Ta không phải cố ý...”

“Không có việc gì...” Thượng Quan Hạo ngắt lời nàng, nói khẽ, “Ta không muốn giấu diếm ngươi, nàng xác thực cũng ở chỗ này.”

Tần Cẩm Lan toàn thân run rẩy một cái, sắc mặt càng trắng bạch như tờ giấy.

“Cẩm Lan...” Hần thấp giọng gọi, ôm chặt nàng, “Sự tình so với sự tưởng tượng của ngươi lệch lạc rất nhiều, ngươi có thể hỏi ta, có thể trách cứ ta, chỉ là đừng mang thân thể ngươi ra đùa giỡn. Trừ khi ngươi muốn cho ta cùng chết với ngươi.”

Con ngươi mắt Tần Cẩm Lan lóe ra, đề nặng đau lòng gian nan mở miệng nói ra: “Ngươi mang nàng tới làm cái gì?”

Thượng Quan Hạo lẳng đọng, thân nhiên nói: “Giải sầu.”

“Chính là cô ta qua đây có đúng không?” Tần Cẩm Lan nắm tay áo hần, tâm tình kích động, “Nàng cái gì cũng không có, ngoại trừ ba ba ở bệnh viện đốt tiền ở hai bàn tay trắng của nàng! Cho nên hần không cam lòng, là nàng muốn từ cái gì từ trên người chúng ta, theo ta, nàng phải đi quyến rũ ngươi!”

Thượng Quan Hạo nhu mày, khe khẽ xoa nhẹ lưng tay nàng, trầm giọng nói: “Vết thương trên cổ tay ngươi vẫn còn chưa tốt, đừng xúc động...”

Tần Cẩm Lan nhưng không cách nào không kích động, nhìn hần, đau xót cùng tha thiết: “Hạo, ngươi nói cho ta biết có phải như vậy hay không? Ta một lần từ ngươi rõ ràng nói qua cái gì đều cũng như ý ta! Ngươi làm sao lại cam lòng cho ta thương tâm có phải không?”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, tâm tình của nàng lại lần nữa khuấy động lên, khó có thể trở lại yên tĩnh. Hần hiểu rõ tính tình của nàng, xử lý không tốt một cái, sẽ đi đến cực đoan, hần nắm tay nàng lên để bên người, vỗ về mái tóc nàng, “Đúng, ngươi nghĩ cái gì cũng đều đúng, đừng thương tâm nữa...”

Tần Cẩm Lan bờ vai run rẩy, được hần ôm ở trong lòng

Nước mắt ẩm ướt, đôi mắt ngược lên, bên trong lại hiện lên một tia âm u lạnh lẽo độc địa, tay đặt ở bên hông hần, móng tay bóp thật sâu vào trong ghế sofa.

Nàng ngốc sao... Bọn họ còn tưởng là Tần Cẩm Lan này là đứa ngốc sao?

Nàng nhận được tin tức qua, ngay cả ảnh chụp bọn họ cùng một chỗ! Hần là kệp lấy nàng, nắm bước đi, vì nàng mà mở cửa xen, cài đai an toàn, hần đêm khuya lạnh lẽo mà dùng áo khóa bọc lấy nàng hôm môi...

Tất cả mọi thứ, lóe lên ở trong đầu, đã khiến nàng hoàn toàn phát điên!

Trong đại sảnh khách sạn, một bóng dáng nhỏ bé yếu ớt đi tới.

Tần Cẩm Lan thấy được, trái tim căng thẳng, vô ý thức mà nắm chặt tay áo Thượng Quan Hạo.

Thượng Quan Hạo đã nhận ra thay đổi của nàng, nghĩ cũng có thể biết rõ, là Tần Mộc Ngữ từ phía trên đi xuống.

“Tỷ tỷ.” Mặt nàng tái nhợt, ánh mắt trong trẻo mà gọi một tiếng.

Tần Cẩm Lan kiềm chế tâm tư, mới không thể như điên loạn mà xông đến, đem khuôn mặt con tiện nhân này mà cào cào.

“Tiểu Ngữ...” Trong mắt nàng lóe ra lệ quang, cười lạnh lùng mỉa mai, “Không nghĩ tới tỷ tỷ sẽ lại đến, tỷ tỷ làm phiền người có đúng không?”

Trong con mắt Tần Mộc Ngữ hiện lên một tia lạnh.

“Nếu như người ở rồi thì không cần ta nữa, ta muốn đi về, trên người không có một phân tiền, người có thể cho người đưa ta đi không?” Nàng một câu nói này, nhạt nhẽo mà xa cách, mang theo một chút khàn giọng, là nói với Thượng Quan Hạo.

Cúi đầu xuống nam nhân này còn chưa có làm gì, Tần Cẩm Lan cũng đã nhảy dựng lên, hai tròng mắt màu đỏ tươi, chỉ vào mũi nàng mắng: “Tần Mộc Ngữ người có xấu hổ hay không! Người không biết xấu hổ theo sát Hạo qua đây, dùng hết mọi biện pháp dụ dỗ hắn! Bây giờ xem ta tới sợ có đúng không? Người lúc này còn muốn cút đi, lại còn ti tiện đến để hắn đưa tiền người về sao? Ta Tần Cẩm Lan này cả đời cũng không có gặp nữ nhân qua giống như người không biết nhục nhã!”

Tiếng động lớn kích động của nàng, khiến mọi người trong khách sạn đều quay đầu đến, nhìn bọn họ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ một mảnh tái nhợt, quần áo mảnh khảnh đứng ở tại chỗ, tùy ý nàng mắng chửi đến khó nghe.

Thượng Quan Hạo ngăn cản nàng khóc lóc om sòm, nhú mày nói: “Cẩm Lan.”

Một tiếng này thoáng hiện ra ý tứ nhắc nhở.

“Người ở đây nhiều lắm, đừng ở chỗ này giành giật nhau.” Hắn lạnh lùng nói ra.

Tần Cẩm Lan tức giận đến sắc mặt đỏ lên, cố gắng xoa dịu phần nộ trong lòng, ngực phập phồng lúc này mới chậm rãi bình tĩnh trở lại. Nàng tính toán hiểu rõ Thượng Quan Hạo chính là cố tình che chở nàng, nếu như làm quá phận sẽ chỉ làm Hạo khó chịu, đối với hồ thẹn bản thân cũng sẽ càng lúc càng mờ nhạt, nàng nheo lại con mắt, ôm lấy miệng cười nhạt một cái.

/* bà điên ~.~ */

“Ta đi trước, người theo phía sau đi, biết đến thì nghĩ là người có tật giật mình, không biết còn tưởng là Tần Cẩm Lan ta ức hiếp người đi, như vậy đi,” Tần Cẩm Lan cười rộ lên, “Nếu đã tới sẽ không phải đi, chúng ta một khi bắt đầu đi nghỉ ngơi tốt, ta cũng thuận tiện cho người nhìn xem, tiếp theo cảnh tượng vợ chồng nghỉ ngơi sẽ là như thế nào, khỏi cần phải trốn chui trốn lủi, đi phía dưới ánh sáng mặt trời cũng sẽ không sợ bị người phát hiện gian tình!”

Tần Cẩm Lan nói xong, con mắt mềm mại xuống, nhìn Thượng Quan Hạo: “Hạo, hành lý ta cũng cầm qua đây, người dẫn ta đi phòng người đi, có được hay không?”

Tất cả mọi thứ, tựa hồ cứ như bụi bặm rơi xuống ổn định.

Thượng Quan Hạo sắc lạnh trầm tĩnh thời gian rất lâu, mới chậm rãi vuốt ve tóc nàng một chút, mang nàng đi gian phòng trên lầu.

Đi tới cửa thang máy, nàng tách ra, cước bộ Thượng Quan Hạo chậm rãi dừng lại.

“Người còn muốn chạy?” Thanh âm hắn lạnh hỏi bóng dáng vẫn đứng nguyên như cũ.

Tầm mắt Tần Mộc Ngữ dò dẫn một tỷ, gạt đầu.

Thượng Quan Hạo do dự chốc lát, kể tục lạnh lùng nói: “Ta nghĩ nàng cũng không tình nguyện, cho nên hai ngày này người đừng nghĩ rời khỏi, hai ngày sau cùng rồi đi.”

Tần Mộc Ngữ tiếp tục gạt đầu, nhẹ giọng nói: “Ta tiện thể tận mắt nhìn xem, thê tử đi theo người đi nghỉ, là có những cảnh tượng nào nhiệt gì,” Con người mắt đảo qua, “Ta sẽ nhìn kỹ.”

Lông mày Thượng Quan Hạo gắt gao siết lại.

Sắc mặt của nàng rõ ràng tái nhợt, dường như nhỏ bé và yếu ớt chạm một chút trụ thì có thể vỡ vụn, có thể nói ra những lời mát lạnh như nước, từng chữ rõ ràng, giống như kim châm, kiên cường của nàng đều là như vậy bạc nhược yếu kém, phảng phất một kích có thể sụp đổ.

Hắn chậm rãi đi qua, đôi mắt sắc lạnh hiện ra một tia ánh sáng.

“Tần Mộc Ngữ, nếu như chuyện này nhất định phải có chọn lựa, ta nghĩ ta bỏ qua vĩnh viễn là người. Cẩn Lan là người ta yêu ngay từ đầu, ta sẽ không, cũng không có thể lại làm cho nàng chịu nửa điểm thương tổn,” Hắc ngưng mắt nhìn nàng, “Cho nên chỉ có thể xin lỗi người, biết không?”

Tần Mộc Ngữ lặng lẽ nghe, cuối cùng kéo ra một tia cười, băng lãnh đau thương.

“Đừng nói với ta những lời không muốn... Ta sẽ cảm thấy lòng tốt đẹp hơn.” Nàng nhẹ giọng nói ra một câu, không hề sợ hãi ánh nhìn của hắn, lại kiên quyết rời đi.

Trong đại sảnh trống trải chỉ còn Thượng Quan Hạo.

Một tia cười của nàng kia, dường như cười đập đáy lòng hắn. Trong đầu nhanh chóng hiện lên mọi thứ của nàng, mỗi một chút vuốt ve an ủi, mỗi một chút nhu tình, mỗi một lần hắn muốn thừa nhận yêu nàng, muốn cố gắng ném thứ bọn họ có thể yêu nhau hay không trong chốc lát...

Nụ cười của nàng, thật sự lạnh lẽo, cũng thật sự đau nhức.

Thượng Quan Hạo nhắm mắt lại, đem đau nhức trong lòng áp chế xuống.

***

Trộn một ngày, tại du thuyền trên sông M thị, thành phố vùng biên giới nhìn xa ngắm cảnh, dọc theo bờ thường ngoạn, buổi tối vào lại là một nhà hàng thủy sản.

Trong nhà hàng tiệc cao cấp ngon miệng, ban đêm, toàn bộ nhà hàng cũng rồi không còn chỗ trống.

“Hạo, làm sao cảm thấy chúng ta là tới tuần trăng mật sớm?” Tần Cẩn Lan ôm bên thắt lưng nam nhân, trên mặt đáng tươi cười ôn nhu dịu dàng như nước, “Ở đây phong cảnh người trước kia làm sao không mang theo ta đến? Ta thay ba ba tiếp nhận công ty đến nay cũng rất ít chơi đùa giống như vậy!”

Thượng Quan Hạo vuốt ve tóc nàng, “Người thích là tốt rồi.”

Mà dựa vào lan can một bên, Tần Mộc Ngữ hít thở khí biển, ánh mắt lưu lại ở phương trời xa xăm, mờ ảo vô định.

Tần Cẩn Lan buông lỏng Thượng Quan Hạo ra, kiêu ngạo mà lạnh lùng đi qua.

“Tiểu Ngữ, tỷ tỷ biết có chút có lỗi với.. Người và ba ba, bất quá nghe nói hiện tại chuyện tình ba ba cũng là Hạo quản lý, người có cái gì không hài lòng?” Nàng xem bản thân muội muội xinh đẹp ra càng thanh thuần động lòng người, giọng nói, “Người muốn tiền, muốn việc làm tốt, muốn nam nhân tốt, người có thể nói cho ta biết a! Người tới cầu xin ta, ta làm tỷ tỷ sẽ không giúp người sao? Người không cần phải... Dùng phương pháp này đặt lên cược, kẻ cận nam nhân của tỷ tỷ đến nuôi người?”

Gió biển thổi nhẹ nhàng, nhưng thổi không tiêu tan quan hệ dây dưa này.

Tần Mộc Ngữ quay mặt qua, nhìn nàng, nhàn nhạt mở miệng: “Lúc trước ba ba sinh bệnh, Tần gia tại bệnh viện quỹ tiền góp vào là người chuyển đi, cho nên ba ba không có điều kiện điều trị tốt, ta đi khắp nơi tìm việc cũng là người lấy đi nhà của Tần gia, cho nên ta không chôn dung thân... Tỷ tỷ không cần người giúp ta, ta chỉ là muốn người dừng ngay cả đứng với ba ba cũng làm được chuyện đoạn tuyệt như vậy, ta sẽ cảm kích người. Tới vụ cho dụ dỗ Thượng Quan Hạo chuyện này ta cũng không muốn nói, người một ngày nào đó lại rõ ràng.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Đừng Trách Ta Không Khách Khí

Nàng nói xong, quay mặt đi, còn không có nhìn Cẩn Lan.

Thái độ hờ hững lãnh đạm như vậy, càng khiến Tần Cẩn Lan thêm kích động.

“... Ta rõ ràng cái gì? Ta hắn là hiểu rõ cái gì hả?” Tần Cẩn Lan tiến tới nắm lấy vai nàng, móng tay bấm chặt vào trong da thịt, nhìn diện mạo nàng giữa đau khổ lại có chút gì đó lạnh nhạt động lòng người, ghen ghét căm hận dâng lên cao, “Người lẽ nào muốn nói với ta là người bị oan sao? Ý vào khuôn mặt như vậy, tro trên mà dụ dỗ nam nhân, người còn oan ức cái nỗi gì?”

Móng tay bóp vào nàng rất đau, gương mặt trắng bạch, ánh mắt lạnh giá hờ hững mà nhìn nàng.

“Ta chó nên oan ức sao? Tỷ tỷ...” Nàng nhẹ nhàng mở lời nói ra, đôi môi đỏ thắm lại tiếp, “Từ khi ngươi bị người ta cưỡng bức, đến sau này ngươi cảm những tấm hình kia đến đưa cho ta xem, ở bên trong Tín Viễn cho ta một cái tát, oan ức đều là ngươi chứ không phải ta, là như thế này có đúng không? Kia quả nhiên là ta không biết tốt xấu, mới phải để cho ngươi nhọc lòng mà tính kế đến như vậy...”

Những từ cuối cùng nàng nói nhẹ như không, lạnh nhạt, những lại khiến trong lòng Tần Cẩm Lan giật mình.

Nàng run rẩy, ánh mắt lóe ra hét: “Ngươi cảm miệng cho ta! Ngươi nói thêm câu nữa thử xem!”

Các nàng lúc đó cãi vã nhau đã khiến mọi người ở các bàn bên cạnh nhìn qua.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ hiện lên một ít nhợt nhạt, lông mi khép lại, ần ần chịu đựng, thản nhiên nói: “Ngươi có thể buông ra không? ... Đau.”

“Hừ...” Tần Cẩm Lan giận dữ cười, cắn hận trong lồng ngực cuộn trào mãnh liệt ra, “Đau? Tần Mộc Ngữ ngươi không biết ta thật muốn ăn tươi nuốt sống ngươi sao? Ta không quan tâm ngươi còn sức hay không? Ngươi mở to hai mắt ra mà nhìn cho ta, là chồng tương lai cùng ta đi du lịch, ngươi chỉ là tiểu tam không biết tự trọng đi theo chúng ta còn tính toán cái gì? Ngươi thật có mặt mũi mà đi theo sao? Ngươi không sợ ông trời cũng nhìn không vừa mắt mà cho ngươi gặp báo ứng!”

“Ta nói rồi ta phải đi!” Ánh mắt Tần Mộc Ngữ cũng dâng lên, cắt ngang lời nàng, hờ hững nói, “Ngươi nếu như quả thật có thương xót xin để ta đi trước... Các ngươi ân ái cùng ta không có quan hệ, miễn cưỡng muốn ta nhìn, chẳng lẽ muốn ta ở chỗ này lúc nào cũng nhắc nhở các ngươi ta và trượng phu ngươi cầu kết sao?”

Một câu nói, đem lòng dạ Tần Cẩm Lan đâm một nhát đau đớn.

“Ngươi... Tần Mộc Ngữ ta cảnh cáo ngươi!” Tần Cẩm Lan hét lên một tiếng, hận đến hai tròng mắt đục ngầu, nhào đến.

Tần Mộc Ngữ không có dự liệu được phản ứng của nàng lại mãnh liệt đến như vậy, khó chịu ngẩng lên một tiếng nghiêng mặt đi, nhưng vẫn không né được móng tay sắc nhọn kia hung hăng cào tới làm cho bị thương, dưới cằm cùng với cổ lộ ra vài đường máu đỏ tươi.

Tấn công Tần Mộc Ngữ càng ngày càng điên cuồng hơn, suýt nữa túm lấy tóc nàng mà đánh lấy.

“Cẩm Lan!” Thượng Quan Hạo đang lấy đồ ăn đã nhận ra động tĩnh ở nơi đây, khuôn mặt tái mét, bất thành linh kêu một tiếng vọt tới, gắt gao nắm chặt lấy cổ tay Tần Cẩm Lan đem nàng ngăn lại, tiếp theo ngăn bóng dáng Tần Mộc Ngữ nhỏ bé và yếu ớt ở sau người, tự mình ôm chặt Tần Cẩm Lan, “Ngươi ồn ào cái gì? Nhiều người nhìn ngươi cãi vã như vậy còn ra cái thể thống gì hả? Bình tĩnh lại cho ta!”

Tần Cẩm Lan điên cuồng cũng không dừng lại xuống.

“Ta muốn giáo huấn nàng một chút, ta không giáo huấn một chút nàng không được!” Giọng nói càng lúc càng gay gắt chói tai.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo xanh đen, từ từ trầm xuống, buồn bực túm lấy nàng rống lên một tiếng: “Đủ rồi!”

Một tiếng quát này, rốt cục cũng đem thần trí Tần Cẩm Lan tỉnh lại một ít.

“Hạo... Hạo...” Cảm thấy tủi thân và đau lòng khiến Tần Cẩm Lan khóc lên thành tiếng, “Ta không phải cố ý, ta chỉ là chịu không nổi quan hệ như thế này, ngươi nghe một chút những lời nàng nói kia! Ta hận không thể giết nàng!”

Nàng biết rõ là bản thân cần quý, vội vàng ôm chặt lấy thắt lưng Thượng Quan Hạo, nghẹn ngào: “Hạo, ngươi đừng nóng giận, thực sự chỉ là nhất thời chịu không nổi... Ngươi đừng giận ta...”

Như là một trò khôi hài, người trong lòng ngực kích động qua lại như là có oan ức to lớn, khóe thút thít.

Mặt Thượng Quan Hạo kéo căng ra cuối cùng cũng trầm tĩnh trở lại, trong cổ trắng ngần của nàng một lớp ra bị cào xước chảy máu, khẽ lấy tay chạm một cái, đau nhức.

“Trước tiên qua đây ăn cơm đã, biết không?” Hắn thở dài, xoa dịu trên tóc nàng.

Mà lúc này, Tần Mộc Ngữ ở bên cạnh vẫn lạnh nhạt như trước, trong cổ trắng ngần của nàng một lớp ra bị cào xước chảy máu, khẽ lấy tay chạm một cái, đau nhức.

Đem Tần Cẩm Lan vỗ về trên bàn cơm, Thượng Quan Hạo lúc này mới nhìn trên người Tần Mộc Ngữ. Nàng một câu cũng không có nói, ánh mắt càng yếu nhược, suốt thời gian ăn cơm, nàng ăn cũng chỉ vài miếng.

Đến lúc bữa ăn gần xong, trong lúc Tần Cẩm Lan đi vào toilet đại sảnh khách sạn, bóng dáng Thượng Quan Hạo đi tới bên cạnh Tần Mộc Ngữ, bàn tay mạnh mẽ đem nàng ôm vào trong ngực cúi đầu hỏi: “Còn đau không?”

Tần Mộc Ngữ từ lâu không thích việc ôm nữ nhân khác trong ngực này, yếu ớt muốn đẩy ra.

“Đừng trốn!” Thượng Quan Hạo hạ giọng bên tai nàng nói ra, giữ chặt phía sau nàng, khàn giọng nói, “Ta hỏi ngươi vẫn còn đau hay không? Nàng hạ thủ không biết nặng nhẹ, bôi thuốc vào một chút, đừng để thành sẹo có biết không?”

Tần Mộc Ngữ ngược lên nhìn.

“Thượng Quan Hạo, ngươi có bệnh có đúng không? Nếu như là muốn ta bị coi thường thì ta đã làm rồi! Là ta quyến rũ ngươi, ta chẳng biết xấu hổ, ta sống nên khoan tay ngồi nhìn các ngươi ân ái! Ngươi rút xa một chút được không? Ta không cần ngươi quan tâm lo lắng như vậy!” Trong đôi mắt nàng hiện lên một tia màu đỏ tươi, đã bị tức giận tới cực độ.

Bàn tay Thượng Quan Hạo cũng không nói lỏng ra, khuôn mặt tái nhợt dán trên làn da mềm lạnh của nàng, ôm rất chặt.

Hắn nhìn vào dưới cổ nàng, có vài đường móng tay, cấu xé rách da, đỏ thẫm, hắn không để hồ thẹn và áy náy trong lòng vậy bản, tùy ý mặc cho nàng giãy dụa, nhất định không buông tay.

Tần Cẩm Lan trong toilet, sắc mặt trắng bạch, cuối cùng cảm thấy nguy hiểm phù xuống.

... Đúng vậy, nàng hận.

Nàng không chỉ có hận, càng còn nhiều ngờ vực không tin! Vừa rồi đúng là nàng không khống chế được, nhưng nàng thật không ngờ Thượng Quan Hạo lại che chở cái con bé nhỏ không biết xấu hổ kia! Hắn giật lại ôm nàng trong nháy mắt khiến trái tim Tần Cẩm Lan lạnh giá. Ở đây cả ngày có thể ôn nhu dịu dàng để cho nàng xem, muốn có thể hạ nhục nàng, có thể làm nàng biết khó mà lui, khiến nàng xấu hổ và giận dữ mà chết! Nhưng căn bản là không có...

Hạo chẳng lẽ còn...

Tần Cẩm Lan lắc lắc đầu, quay vào nhìn bản thân ở trong tấm kính nở ra một nụ cười khó coi, đi ra ngoài.

Thế nhưng đi ra trong nháy mắt nàng lại giật mình đứng lại...

Bởi rằng nàng thấy ở kia, Thượng Quan Hạo vậy mà gần như ôm Tần Mộc Ngữ nói chuyện. Khoảng cách xa, nét mặt hắn kìm nén nhíu mày nhưng lại hiện ra ở ngay phía trước, cánh tay hắn ôm chặt thắt lưng nàng, cho dù nàng ngo ngoáy, cho dù nàng không tình nguyện, hắn đều vững vàng mà khống chế lại, ngay cả vết máu ở bên cạnh cũng hôn lên...

“...!!” Tần Cẩm Lan lão đảo hít một hơi lạnh, khó tin mà đứng dựa vào tường.

Không

Điều này không có khả năng!

Hạo tại sao có thể như vậy... Làm sao lại... Bước chân Tần Cẩm Lan loạng choạng, lại lần nữa trở lại chỗ bồn rửa tay toilet, nhớ lại cái tiện nhân kia bị nàng cào lấy sau đó có nổi lên vết máu, nhớ tới dáng vẻ điềm đằm đáng yêu nàng chán ghét... Nàng vừa mới dụ dỗ Hạo có đúng không? Nàng làm sao lại giữa ban ngày ban mặt lại quyến rũ Hạo!

Lửa giận hoàn toàn dâng lên, bị buộc vào hoàn cảnh điên cuồng, Tần Cẩm Lan bỗng nhiên hét lên một tiếng nắm lấy một cái chậu nhỏ ở trên bồn rửa ném vào góc phòng! “Rầm!” một tiếng giòn tan vang lên, biểu hiện lúc này càng điên cuồng.

Từ trong toilet đi ra mọi người nhìn thấy lại càng hoảng sợ, e ngại mà nhìn người phụ nữ này.

“Tần Mộc Ngữ... Nếu đã như vậy ngươi chớ có trách ta không khách khí...” Nàng siết chặt tay, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, giọng nói khàn đặc, “Đây là ngươi bức ta... Là ngươi bức ta tới cực điểm!”

Bóng đêm đỏ xuống.

Gió thổi trên biển hiu hiu, sau bữa cơm chiều Tần Cẩm Lan nguyện vọng cùng Thượng Quan Hạo tản bộ trên bãi biển, mà Tần Mộc Ngữ lại muốn về phòng nghỉ ngơi trước.

Trải qua nhiều giày vò như vậy, Thượng Quan Hạo mới biết được không cho các nàng ở cùng một chỗ mới là cách bảo vệ hai người tốt nhất, liệu nhíu mày để nàng về trước, ôm vai Tần Cẩm Lan hướng phía bãi biển đi đến, để cái tiểu nữ nhân quật cường trong trẻo nhưng lạnh lùng lưu tại khách sạn.

Cho dù là có gió biển chậm rãi thổi, tâm hắn cũng khó có thể bình tĩnh trở lại.

“Hạo, ngươi đừng đi nhanh như vậy...” Tần Cẩm Lan thở hổn hển nắm lấy tay hắn, đôi môi đỏ mọng oán trách, “Ngươi làm sao cứ như là đi với người không phải ta vậy? Cũng không nắm lấy tay ta, một hồi ta lại lạc mất...”

Thượng Quan Hạo để cước bộ chậm lại, đảo mắt qua nhìn nàng, thần nhiên nói “Có đúng không?”

Hắn nhớ tới lúc ở cùng với Tần Mộc Ngữ, hắn lúc nào cũng nhìn không được nắm tay nàng, ôm nàng, nếu như không phải nàng quả quyết muốn ở lại rồi xa ra, bên cạnh vừa mới thay đổi một nữ nhân, vì cái gì lại cảm giác xa cách như vậy?

Đầu óc lại cả, giác đau nhức, Thượng Quan Hạo cố gắng thả lỏng, không hề suy nghĩ.

Mà lúc này, Tần Mộc Ngữ đã đi tới cửa phòng.

Thật vất vả mới có thể thoát khỏi hai người kia, sắc mặt trắng bệch cuối cùng cũng có một chút hồng hào, đưa thẻ phòng ra muốn vào trong nghỉ ngơi một chút, thế nhưng không biết vì sao cắm vào, cánh cửa lại không mở.

Nàng ngần ra, đem thẻ cho cắm vào lần nữa, cụp một tiếng, cánh cửa vẫn không mở ra.

Tần Mộc Ngữ nhìn chăm chú cửa phòng quả thực không có sai, nhưng vì sao không mở được?

Đèn cảm ứng ở trong hành lang đột nhiên vụt tắt, nàng khẽ run lên, như là nhận ra có chút gì đó không thích hợp, mặt tái nhợt, thối lui muốn quay lại đại sảnh hỏi một chút, không ngờ vừa xoay người, một bàn tay đen từ phía sau kéo nàng lại bịt kín miệng nàng.

“Đừng... Đừng!” Hô hấp trong nháy mắt bị cướp lấy, cảm giác thở không được, cả người Tần Mộc Ngữ rơi vào trong ngực người kia.

Nam nhân trong bóng tối hô hấp mờ nhạt, nhưng lại chế trụ gắt gao nữ nhân trong ngực, bùm miệng mũi của nàng, không cho nàng hít thở trong chốc lát, cố ý muốn cho nàng ngạt thở mà ngất xỉu. Tần Mộc Ngữ ở trong ngực hắn liều mạng đạp lấy, tuyệt vọng mà ngửa đầu, ngón tay cô tách bàn tay kia ra khiến cho đầu khớp xương lộ ra, nhưng lại vẫn như trước vùng vẫy không thoát ra được!

Nước mắt tuôn ra, nỗi sợ hãi càng lúc càng lớn ở trong đầu!

“Đừng...” Tần Mộc Ngữ cũng giãy dụa không nổi nữa, sắc mặt tím tái xụi xuống.

Người đàn ông cảm thân thể nàng đỡ lấy, đôi mắt trong bóng đêm phát ra tia sáng rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Nàng Mất Tích Có Quan Hệ Gì Với Người?

Tần Mộc Ngữ mất tích, bọn họ phát hiện ra là hai giờ sau khi đi dạo ở bờ biển về.

“Người có ý tứ gì? Đêm nay, bản ghi chép phòng nàng không có xáo trộn?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nhìn người nhân viên ở đại sảnh, nghiêm túc nói, “Người là nói nàng căn bản không có trở về phòng?”

Nữ nhân viên kia lúng túng căng thẳng, gõ vài cái trên bàn phím tra dữ liệu, nói: “Là... Như ngài nói, nàng đêm nay căn bản là không trở về nghỉ ngơi.”

Đầu óc Thượng Quan Hạo ông ông một tiếng muốn nổ tung.

Mặt hắn tái nhợt, ý nghĩ trong tiềm thức là Tần Mộc Ngữ chạy trốn! Nàng lại có thể dám ở ngay dưới mi mắt hắn mà lén trốn đi! Tần Mộc Ngữ, người không muốn sống nữa có đúng hay không? Nhưng mà... Nàng có thật có lòng dừng cảm kia không?

Hắn luôn luôn uy hiếp cưỡng bức nàng, huống chi Tần Chiêu Vân bây giờ còn đang trên tay hắn, nàng làm sao dám trốn!

Hai tay chống trên mặt bàn, hình dáng cao ngất đầy khí khái, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ.

Tần Cẩm Lan ghen lời, đi qua nhẹ giọng: “Hạo, nói không chừng bản thân nàng thực sự rất muốn quay về sớm, bất quá còn có ta ở đây mà, với lại nàng ở trước mặt chúng ta cáo già như vậy cũng rất đáng ghét...”

Thượng Quan Hạo đột nhiên kéo tay ra khỏi nàng, lạnh lùng quay người, lấy điện thoại trong túi ra gọi.

... Đúng vậy, trên người nàng không có tiền, càng không có cái gì phòng thân, coi như là chạy thoát, coi như là muốn né hắn, cũng nhất định không vội vàng như vậy...

Nhưng tiếng trong điện thoại truyền đến “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện...” giọng nói tươi vui vang lên...

Chết tiệt.

Thượng Quan Hạo xanh mặt kiểm chặt không để rút điện thoại, nhớ tới máy của nàng sớm đã bị bản thân vứt đi vỡ nát.

Tần Mộc Ngữ, người rút cuộc là đi đâu...

“Hạo, chúng ta đừng vì nàng mà tổn hao tâm trí có được không?” Tần Cẩm Lan rốt cục cảm thấy oan ức, ở phía sau hần cất lời, đôi bàn tay trắng bạch nắm chặt, “Nàng lúc đầu vốn dĩ không nên ở nơi này, nàng dù sao cũng chỉ là thứ dư thừa! Ta hận nàng người không phải không biết, bây giờ để cho nàng đi là hay nhất, tốt nhất cả đời cũng đừng trở lại nữa, cũng không có biện pháp dụ dỗ người!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo có chút âm đạm, bế tắc.

“Cho dù nói như thế nào nàng cũng là em gái người, người hận nàng cũng tốt, muốn vĩnh viễn không cùng nàng ở cùng một chỗ cũng tốt... Cũng không có thể mặc kệ nàng xảy ra chuyện gì,” Hần lờ mờ nói, trong đôi mắt đen hiện lên một tia nghiêm nghị, “Người ở lại chỗ này, ta dẫn người đi ra ngoài tìm một chút, nhớ kỹ đừng đi lại lung tung.”

Nói xong, bóng dáng hần đã bước rời đi, lạnh lùng hướng về phía bên ngoài.

“Hạo!” Tần Cẩm Lan tức giận đến sắc mặt đỏ lên, đôi bàn tay trắng như phấn siết chặt, ở phía sau quát hần, “Người muốn đi tìm nàng sao? Người có thực không bỏ nàng xuống được, cho nên nhất định phải đi tìm nàng? Người đã nói sẽ không khiến ta bị tổn thương... Người đã nói người cùng nàng một điểm quan hệ cũng không có, người vì cái gì còn muốn đi tìm nàng!”

Cơ thể Thượng Quan Hạo hơi cứng đờ, đứng lại tại chỗ.

Tần Cẩm Lan chính mình nói tới gần hần, nước mắt dịu dàng đi tới phía sau ôm chặt hần, run giọng nói: “Nàng mất còn có ta a, ta mới là vợ người! Nàng nói không chừng cũng chỉ đi ra ngoài một chút, nhìn chúng ta ân ái như vậy, nàng chịu kích thích chạy ra đi tìm nam nhân trút ra cũng có thể! Người yên tâm nàng nhất định sẽ trở về, dù cho không trở lại cũng không là chuyện của chúng ta... Để cho nàng tự sinh tự diệt thôi!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo càng tái mét.

Hần nhớ lại Tần Mộc Ngữ mỗi một lần gọi nàng “Tỷ tỷ”, mỗi một lần bị ba làm tổn thương. Hần vẫn biết nàng đối với phụ thân và muội muội không có tình cảm, thế nhưng, thực sự có cần phải lãnh huyết đến mức này?

Hần muốn quý trọng người thân đều cũng đã không còn nữa, người yêu hần lại có thể tuyệt tình đến như vậy sao?

Trong tư tưởng một dây thần kinh ở chỗ nào đấy bị kích động, trong đầu Thượng Quan Hạo hiện lên cameras đã từng kia, còn có trong những bức ảnh đó, những chuyện tình kia... Bàn tay hần đặt lên hai tay nàng tách ra, quay người lại.

Tần Cẩm Lan ngước mắt lên, hai mắt ngấn lệ mà nhìn hần, hy vọng hần có thể lưu lại.

Thượng Quan Hạo đã có chút phức tạp, dừng ở nàng, giọng nói ám muội hỏi ra một câu: “Cẩm Lan, người thành thật nói cho ta biết... Tần Mộc Ngữ mất tích cùng người có quan hệ không?”

Trong chót mắt, hần đối với người mình yêu thương bao nhiêu năm nổi lên sự hoài nghi như vậy.

Không chỉ hần kinh ngạc, Tần Cẩm Lan càng thêm khiếp sợ, gương mặt liền trắng bạch, nước mắt run rẩy tích tụ càng nhiều.

“Hạo, người là có ý gì? Ý tứ của người chẳng lẽ là ta đối với Tiểu Ngữ làm ra cái chuyện gì sao?” Âm thanh run rẩy, âm lượng cũng càng ngày càng cao, “Người làm sao có thể nghĩ ta như vậy? Bởi vì ta hận nàng sao? Thế nhưng chính người biết rõ ta vì sao hận nàng! Người thế nào không tin tưởng ta!”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo rung động một cái, cũng phát hiện bản thân phát ngôn không thích hợp.

“Cẩm Lan...” Hần từng bước, nhú mày kêu lên.

“Người đừng tới đây!” Tần Cẩm Lan rung rung hét, toàn thân phát run, “Nguyên lai lúc đầu ta trong tư tưởng người là như vậy... Hạo, người thật làm cho ta thất vọng, ta quá thất vọng rồi!”

/* 1 phiếu bình chọn giải Oscar cho chị, bla bla... */

Nàng nói giống như uất ức tới cực điểm rồi, chạy ra khỏi sảnh khách sạn.

Con người mất Thượng Quan Hạo chậm rãi nheo lại, trong khoảng thời gian ngắn có chút do dự, có nên đuổi theo nàng hay không.

“Các người ra xem nàng, cần thiết giám sát nàng một chút đừng để nàng làm cái việc ngốc nghếch gì,” Thượng Quan Hạo phân phó người thủ hạ, ở trong lòng đã ra quyết định, ngón tay vuốt lại cổ áo, bước ra bên ngoài, “Trừ việc đó ra tìm người ở chỗ này chờ, nếu như Mộc Ngữ quay lại lập tức cho ta biết, nếu như cả đêm cũng không trở lại, vậy báo cảnh sát... Cho dù lật tung cả nơi đây cũng phải tìm cho ra nàng.”

Chán nản, trong lòng hần vô cùng nóng ruột càng lúc càng nặng nề.

Coi như là Cẩm Lan tui thân như thế, ngờ vực của hần nhưng lại vẫn còn không có tiêu trừ, hần chỉ sợ, sợ ý nghĩ của chính mình biến thành sự thật! Một lần Cẩm Lan bị cưỡng bạo lại hiện lên, thành phố này lại hoàn toàn xa lạ, Tần Mộc Ngữ nàng có thể chạy đi nơi đâu? Ai giúp nàng, ai có thể trong lúc

nguy cấp đến cứu nàng!

Mà lúc này Tần Cẩm Lan trong thang máy trở về phòng, nhìn phía sau một chút, về mặt kính hải.

Nàng cơ hồ không có dừng lại, ngay cả thời gian đưa tay xóa đi nước mắt giả tạo trên mặt cũng không có, run rẩy lấy điện thoại ra gọi, một lát sau cũng có người bắt máy.

“Người ra tay chưa? Tìm cách hãy mau giết chết cho ta! Đờ phải đem dài lắm mộng!” Sắc mặt nàng gấp đến độ đỏ lên, nắm chặt bàn tay mà bước vào trong phòng.

“Sợ? Người sợ cái gì? Toàn bộ M thị nàng căn bản là không nhận thức được, cho dù đem nàng vứt ở đồng hoang cũng không ai biết! Người có làm hay không? Không làm thì rút cho ta! Người có biết chồng chưa cưới ta rồi nghỉ ngơi? Ta nhất định phải trước khi hắn tìm được người phải đem nàng làm việc đi! Bằng không ta biết chồng chưa cưới ta có thủ đoạn, các người một người cũng trốn không thoát!” Nàng đã hoàn toàn luống cuống, đe dọa dụ dỗ thay nhau xuất ra, chỉ lo sự tình bị vỡ lở!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Thấy Địa Ngục

“Đứng... Nhanh lên, đến chỗ nào không ai nhìn thấy... Làm khăn trương lên đi!”

Quát đến câu cuối cùng, Tần Cẩm Lan đã hoàn toàn mất hết sức lực, đỡ lấy cái bàn.

Nàng bụng ly nước không vững, suýt nữa để nước sôi đổ lên người, không thể làm gì khác hơn đành để cái ly đặt ở đầu giường, không chịu được cảm lấy ôm cái gối lên. Đây là lần đầu tiên nàng giết người, lần đầu tiên làm chuyện tàn nhẫn, không ngờ với chính thân muội muội mình!

Nàng sợ hãi mà nghĩ đến những hình ảnh có thể thành hiện thực kia, mùi vị máu tanh cùng đen tối tràn ngập đầu óc.

Thế nhưng chỉ có như vậy...

Nàng chỉ có thể như vậy...

Tần Mộc Ngữ biến mất thì cái gì cũng tốt, nàng cùng Hạo sẽ không còn có kẻ nào có thể ngăn cản, không còn có thể gây cho nàng những chuyện đau lòng đến phát điên! Cho nên... Cũng đi tìm chết đi!

***

Âm thanh giọt nước mưa tí tách, chậm chậm, nhưng là rõ ràng mà vang vọng trong tai.

Âm thanh này rất tĩnh lặng, Tần Mộc Ngữ cũng bị tiếng nói chuyện đánh thức.

“Thật con mẹ nó quái đàn...” Gã đàn ông cúi rửa, ngắt điện thoại, quay về người bên cạnh nói, “Lão tử vì nàng làm việc vào sinh ra tử mấy lần, không phải chính là chồng nó sao? Giống như đề phòng trộm cướp, bây giờ lại bảo bố mày giết người! Phỉ!”

“Thực sự muốn giết chết nàng? Nữ nhân kia cấp cho bao nhiêu tiền hả?”

“Năm trăm vạn... Con bà nó, đủ cho hai chúng ta hoa mắt nửa đời người!” Gã đàn ông kiềm chế nói, “Người có làm hay không?”

“Đây chính là chuyện phải ngồi tù...”

Trong lúc bọn họ thì thầm to nhỏ, nữ hài tử nhỏ yếu trên mặt đất ẩm ướt kia đã tỉnh lại.

Nửa bên mặt nàng trên mặt đất, lạnh thấu xương, chiếc quần trắng bị nước thấm vào ẩm ướt, trên mặt dính một ít bùn, nàng vừa vận nghe thấy rõ ràng hai người kia nói gì, mặt tái nhợt, mạnh mẽ chống đỡ thân thể ngồi dậy.

“Tĩnh?” Người đàn ông giọng nói ồm ồm, nhả ra một ngụm khói, hỏi nàng, “Biết đây là chỗ nào không?”

Trong đôi mắt trong suốt một mảng yếu ớt hoảng sợ, nhìn qua bốn phía, đen ngịt, nàng căn bản không biết là ở nơi nào, quay mặt qua, run giọng nói: “Các người là ai? Vì sao muốn bắt ta đến đây?”

Gã đàn ông nhúm mày, không kiên nhẫn nói: “Cái này xem ngươi đắc tội người nào, ngươi là lớn lên rất xinh đẹp, xinh đẹp đến đi dụ dỗ chồng người khác, lại còn nhiều lần, nếu là ta ta cũng muốn giết chết ngươi.”

Kìa rõ ràng là một chữ “chết”, khiến toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, một luồng hơi lạnh dâng lên.

Lưng nàng mềm yếu dựa sát vào bức tường ẩm ướt lạnh buốt ở phía sau, sắc mặt trắng bệch đến mức dọa người, yếu ớt hỏi: “Là ai... Các ngươi vừa nói muốn giết người, là giết ta sao?... Ai muốn giết ta?”

Gã lại phá ra một nụ cười khó, “Chuyện này ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần biết rằng người này ngươi cũng không nhận ra, ta giết chết ngươi, sẽ đem ngươi ra bên ngoài cũng không ai biết, chỉ là ta chưa có từng giết người, tạm thời không có cái lá gan kia mới để ngươi sống lâu một chút. Ngươi chờ ta suy nghĩ rõ ràng, một đao sẽ đưa ngươi lên đường.”

“Hoặc là... Ngươi xinh đẹp nhiều như thế, cũng sắp chết, theo anh em chúng ta chơi đùa một lát không phải là không thể được.” Người đàn ông thô kệch cười gian tà làm bản thân can đảm thêm.

Tần Mộc Ngữ run rẩy, phảng phất trong nháy mắt này, nàng mọi thứ đều đã hiểu.

Trong ánh mắt một làn nước mỏng nổi lên, nàng nghĩ nàng có thể lĩnh hội ý tứ người này, bởi vì nàng dụ dỗ đàn ông mà hoàn toàn muốn diệt trừ... Là Tần Cẩm Lan. Thân tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của nàng, Tần Cẩm Lan.

Một tia đau đớn sắc nhọn từ đáy lòng sinh ra, như sóng lớn dâng lên, ừn ừn mà vây quanh bốn phía, từ trên đầu đổ xuống... Nàng muốn hét lên, cuồng loạn mà hét lên! Nàng muốn đem tất cả mọi thứ hết thảy đập bẽ tan tành! Lao ra đi hỏi cái nữ nhân mà suốt một năm qua nàng gọi “Tỷ tỷ”! Rốt cuộc có bao nhiêu cừu hận ngập trời mới đổi lấy một sinh mạng?

Cái gì là thân tình, cái gì là huyết thống...

Tần Cẩm Lan... Ngươi hận ta, hận đến ngay cả người thân chính ngươi cũng muốn giết sao!

Bờ vai của nàng run rẩy dữ dội, gương mặt đã tràn đầy oán hận cùng nước mắt bi thương! Nàng dùng không được... Chết cũng dùng không được nước mắt nóng hổi rơi xuống kia! Tựa như một em bé bị đau thương to lớn vây quanh, đem bản thân mình ôm chặt, hận không thể cầm chính bản thân mình bóp nát...

Người đàn ông rút điều thuốc ra, kiên nhẫn cũng đã kiệt quệ.

“Mẹ nó, không hạ thủ được...” Gã cầm đầu lọc giẫm lên, chửi rủa, tay cũng đang run.

Giết người, cũng không phải ai đều có thể làm, loại chuyện dính đến máu tươi này, đời này cũng rửa không sạch.

“Ta nói trước tiên chơi đùa, chơi đùa!” Người bên cạnh buồn bực đứng lên, đẩy hắn, trong ánh mắt đối kháng hung ác nhìn Tần Mộc Ngữ, ý đồ rất rõ ràng.

Người kia đưa mắt nhìn Tần Mộc Ngữ, nghiêng răng, đứng dậy: “Được, ngươi qua đây phối hợp!”

Cảm thụ được hai người đang ép lại gần, bi thương lớn lao chìm đắm xuống Tần Mộc Ngữ giật mình tỉnh lại, hai mắt nhắm lệ mông lung, hai đôi giày đã tới gần, tay nàng đang run, còn không kịp phản ứng, cổ tay đã bị kéo lấy, dùng sức mà kéo một cái!

Nàng đau nhức kêu một tiếng cả người bị nắm lấy ngã xuống trên mặt đất, nằm úp xuống, một tay bị nhấc lên, tay kia đỡ trên mặt đất. Nhìn những đường cong mềm mại trên cơ thể, da thịt trắng ngần, có loại cảm giác miệng lưỡi khô khốc.

“Sự tình này ta còn dám làm, đem nàng chuẩn bị ngồi dậy!” Đôi mắt người đàn ông đầy máu, bàn bạc.

“Các ngươi muốn làm cái gì...” Tần Mộc Ngữ sợ hãi mà nhìn hai nam nhân trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, “Các ngươi rút đi... Rút đi! Đừng đụng đến ta!”

“Ta biết ngươi sẽ vùng vẫy... Ngươi sắp chết vẫn còn ương ngạnh cái gì! Cho các ca ca sáng khoái một chút, sẽ để ngươi chết nhanh!” Gã thô bạo mà kèm chế nàng không ngừng đẩy giãy dụa, lại lần áp ngăn chặn trên người nàng.

Nàng giãy dụa kịch liệt cuồng loạn, thét chói tai, chứng suýt nữa đề không được.

“Thả ta ra! Các ngươi rút đi! Rút đi!” Tần Mộc Ngữ vật lộn, nước mắt điên cuồng mà rơi xuống, cảm giác chỉ mới trong vòng một ngày bản thân tự thì thấy được hình dáng địa ngục, nàng không muốn chết, lại càng không muốn tuyệt vọng! Thế nhưng lúc tay người đàn ông cầm quần áo trên vai nàng xé ra, đem nàng áp sát lại trong góc phòng, bàn tay to lớn nắm chặt cổ tay nàng đến biến dạng, giữ chặt hai chân của nàng mà xoa nhẹ. Thời gian dần trôi, tiếng thét chói tai của nàng cũng trở nên khàn khàn!

Bóng đen mờ tối phủ xuống, nàng không muốn bị chiếm đoạt, nhưng dần dần ngay cả một tia hy vọng cũng không có...

Cứu ta...

Các người ai tới cứu ta...

***

Gió lạnh xào xạc trên bờ biển cạnh khách sạn, một chiếc xe đột nhiên phanh gấp!

Sắc mặt Thượng Quan Hạo thất lại tới cực điểm, ở bên ngoài điên cuồng mà tìm một vòng cũng chưa thấy tung tích Tần Mộc Ngữ, hắn rốt cục có thể thừa nhận bản thân là quá mức nóng ruột cho nên tìm người lung tung, căn bản là chạy bừa không có quy tắc!

Hắn ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, muốn tìm biện pháp khác!

Sải bước đi vào bên trong khách sạn, Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói: “Giúp ta tìm băng thu hình giám sát của khách sạn, ngay lập tức!”

Tiếp tân ở đại sảnh ngăn ra: “Tiên sinh, băng thu hình giám sát của chúng ta không thể tùy tiện đưa ra, ngài nếu như hắn là vị tiểu thư kia chỉ là đi ra ngoài, không có gì phải quá lo lắng...”

“Người cầm miệng cho ta!” Thượng Quan Hạo chết chóc nhìn nàng gầm lên, “Nàng đã mất tích... Nghe rõ rồi chứ? Nàng đã mất tích! Trong khách sạn của các người, xảy ra chuyện người sẽ không tiếp được đâu! Đưa ra cho ta!”

Người nhân viên kia bị rống lên dọa suýt nữa choáng váng.

Làm mất người... Khách sạn của các nàng để mất người? Nàng sợ đến cũng không dám cãi lại nữa, vội vàng cầm điện thoại lên gọi cho bảo vệ, dùng tốc độ nhanh nhất cầm đoạn thu hình kia đưa tới.

Phòng Tần Mộc Ngữ lại vừa vụn nằm ở góc chết của cameras, chỉ có thể nhìn đến một phần ba cửa phòng.

Hai bên, có một nam nhân đi vào hành lang, ngay sau đó là nàng.

Hàng lang dài vắng vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn nàng hé ra có hơi tái nhợt, cũng rất lãnh đạm, không có chút ý tứ muốn chạy trốn. Nàng đứng ở trước cửa phòng, cầm thẻ muốn đẩy đi vào trong, hồi lâu đều đứng ở cửa, đột nhiên trong lúc đó thân thể nàng kịch liệt run rẩy một cái, cơ thể như là bị cái gì trói buộc, ngay sau đó tụt thì cả người biến mất!

“Chờ một chút!” Thượng Quan Hạo lạnh lùng quát bảo ngưng lại!

“Đem băng tua lại... Nhìn thử xem cái kia, có đúng là khách đăng ký ở khách sạn các người không?” Hắn nói ra.

“Vị tiên sinh này,” Nhân viên kỹ thuật bên cạnh khó khăn nói, “Làm như vậy kỳ thực rất khó đi? Khách của khách sạn nhiều lắm, nhìn qua băng hình rất khó phân biệt rõ rệt, hơn nữa vị tiểu thư này thoát nhìn đã trở về phòng...”

“Nàng căn bản là chưa từng!” Thượng Quan Hạo lạnh lùng quát bảo, giọng nói u ám, kiềm chế lửa giận, “Người cũng thấy đấy nàng trở về phòng, thế nhưng cũng không có từ nơi này đi ra ngoài, người tới nói cho ta biết nàng là làm sao mất tích!”

Ngôn từ sắc nhọn khiến nhân viên kỹ thuật cũng toàn thân mồ hôi lạnh, đem băng tua lại, vậy mà thực sự không có hình ảnh nàng đi ra.

Thượng Quan Hạo cũng nhìn không được nữa.

Cái gã đàn ông kia...

Vừa mới đi trước nàng một bước!

Sắc mặt hắn lạnh lùng như băng, đi ra ngoài, ngón tay nhanh chóng ấn một dãy số, mùi vị tiêu điều bao quanh hắn. “Mang băng ghi hình ở bãi đỗ xe đưa đây, ngay lập tức!”

Nếu như Tần Mộc Ngữ là bị cái nam nhân kia mang đi, như vậy ngoại trừ có xe tiếp ứng ở ngoài, không có biện pháp khác!

Đóng cửa xe, tài liệu trong vòng vài phút đã có ở trên tay hắn, Thượng Quan Hạo bắt đầu khởi động xe, rõ ràng thấy được một bóng người mờ nhạt bị ôm lên xe, ra bãi đỗ xe quẹo trái. Tất cả đơn giản xảy ra trước con đường biển khách sạn, vùng lân cận tràn đầy các công trình chưa xây xong, trái tim hắn bị hình bóng nàng thu lấy, càng ngày càng siết chặt, xe chạy càng lúc càng nhanh, hắn nghĩ tới nàng bị trời đi là vì lý do gì, nhưng tất cả đều không sao khả thi! Khiến hắn càng thêm lo âu, chính là căn bản không biết đối phương cuối cùng muốn nàng vì chuyện gì!

Tần Mộc Ngữ...

Người tốt nhất không có việc gì... Ta không cho phép người có chuyện gì xảy ra...

Xe giống như gió lao đi, đến cuối đường là một làng nghỉ mát không cho phép xe đi vào, Thượng Quan Hạo đột nhiên phanh lại, sắc mặt buộc chặt... ngoặt tới đây đã đến tận cuối đường.

Xuyên qua kính chiếu hậu ở phía sau, Thượng Quan Hạo nhạy cảm chú ý tới kiến trúc phòng ở bên trái, có một cánh cửa đóng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Từng Hồi Chết Chóc Buông Xuống.

Mặt hắn thất lại, quay xe chạy đến trước cánh cửa kia.

Kia hẳn là một cái gara bỏ hoang, có nước chảy ra, phía sau đều ẩm ướt, bởi vì bên trong quá mức trống trải cho nên một âm thanh nào vang lên cũng rất rõ ràng, mà lúc này rốt cuộc có một chút tiếng vang mơ hồ truyền đến...

Thượng Quan Hạo đi xuống thăm dò một thoáng, cánh cửa thoát nhìn xem ra muốn chốt chặn ở bên trong.

Đôi mắt hắn bởi vì lo lắng mà trở nên đỏ tươi, lộ ra khí sắc lạnh lẽo, càng đi tới, càng nghe rõ thêm tiếng động. Rất xa... Tiếng xé rách, tiếng thét chói tai, tiếng chửi rủa...

Sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bạch.

Thượng Quan Hạo lui về phía sau một bước, dừng ở cách cửa sắt lớn kia, con ngươi mắt sắc lạnh tới cực độ.

Hắn âm lãnh lái xe chậm rãi lùi về phía sau trăm mét, đột nhiên gia tăng tốc độ, lại dẫm chân ga hướng về phía cánh cửa đóng chặt kia mà lao đến! Tiếng gió rít gào hòa cùng tiếng va chạm to lớn, chỉ nghe “Ầm ầm” một tiếng nổ lớn! Va chạm mạnh làm cho túi khí bên trong xe phồng lên, nhanh chóng phủ kín chiếc xe, mà cánh cửa nặng nề cũng bị phá hỏng, rung động lắc lư mấy cái, bên trong kẽ hở nứt ra...

...

Gã đàn ông hét gầm lên một tiếng, đau đến mọi động tác đều dừng lại, kéo lấy tóc Tần Mộc Ngữ.

“Buông ra... Mẹ nó buông ra cho lão tử!” Hắn gào lên, cảm giác thịt ở trên vai đều bị nàng cắn rách. Dùng sức mạnh suốt chút nữa đem da đầu nàng xé rách, nàng chết cũng không nhả ra, mùi máu tươi tràn đầy trong miệng.

Trong lòng đều đã bị đập vỡ vụn, nghị lực của nàng cũng tan vỡ, cho dù cùng đối phương cá chết lưới rách, cũng phải thoát khỏi cái địa ngục này.

Nam nhân khác cúi đầu nguyên rùa, cầm lấy viên gạch ở bên cạnh nện lên đầu nàng!

Một tiếng vang lên, máu tươi đỏ thẫm từ trán nàng chảy xuống, tràn ra bên mặt, nàng đau nhức ngất xỉu miệng buông ra. Gã kia tức giận thở gấp, đau muốn phát run, đôi mắt đỏ lòm lớn tiếng chửi bới “Ta chửi con mẹ ngươi đồ tiện nhân, dám cắn ta? Ta giết chết ngươi!” Nói xong nhặt điều thuốc còn chưa cháy hết trên mặt đất, túm lấy tóc nàng hướng vào trong cổ mà ấn!

“A...!!!” Một tiếng thét thê lương vang vọng toàn bộ gara.

Da thịt bông rất đau nhức, khuôn mặt phờ phạc, toàn thân run rẩy suýt chết đi.

Gã còn lại cũng hỗn lên: “Ngươi nhẹ nhàng một chút, đừng để nàng kêu lên như vậy!”

“Ầm ầm!” Một tiếng nổ!

Trong bóng tối hiu hắt vạch lên một vài tia sáng, toàn bộ gara cũng rung động, người ở bên trong động tác cũng cứng đờ, nhìn ra bên ngoài. Bóng dáng một chiếc xe chậm rãi lộ ra, cánh cửa sắt đã bị phá, còn sót lại mấy đoạn đứt gãy cắm ở bên trong, nhưng khe hở kia cũng đủ cho một người chui vào được!

Người đàn ông lúc này mới luống cuống.

“Có người tới... Có người tới!” Người kia cũng kinh hãi mà nắm lấy cánh tay hắn.

“Đi nhanh lên... Bị người phát hiện nhất định phải chết!” Gã thô bạo mà hét lên.

“Nhưng nữ nhân này... Kia là năm trăm vạn!”

“Ngươi, mẹ nó ở lại đây mà lấy năm trăm vạn đi!” Sợ hãi trong đầu càng lúc càng lan ra, trời sinh tính cách e ngại khiến hắn buông lỏng ra, điên cuồng mà chạy hướng về phía cánh cửa bên hông chạy tới, từ bên trong theo đường mà chạy vào trong phòng của công trình bỏ hoang.

Khó khăn từ trong xe thoát ra, Thượng Quan Hạo đỡ lấy cửa xe, trên trán bởi vì va chạm cũng chảy máu ra, hắn ổn định một chút, đôi mắt lúc này mới lạnh lẽo đưa tay cầm hai cánh cửa sắt hoàn toàn giật ra, hung hăng đẩy một cái!

“Tại làng du lịch bên này... Báo cảnh sát, tiếp đó toàn bộ qua đây, đem người kia cản lại cho ta!” Thượng Quan Hạo gọi điện thoại đưa ra mệnh lệnh sau cùng, cầm điện thoại vút trên nền đất ẩm ướt.

Cách đó không xa, một người đau đớn đến run rẩy, thở thoi thóp. Bên mặt nàng máu tươi chảy ra, nhìn thấy mà giật mình.

Thượng Quan Hạo đè nén lửa giận cuộn cuộn, mặt tái nhợt, đi qua, ôm lấy nàng.

“Tần Mộc Ngữ...” Giọng nói hần từ trong lồng ngực phát ra, bàn tay ôm chặt lấy nàng, ngón tay chạm đến máu thấm đẫm trên mái tóc, nâng mặt nàng lên...

“Người tỉnh lại cho ta... Nói cho ta biết làm sao vậy... Rốt cuộc là làm sao vậy!” Hắn ôm chặt nàng, nhưng cũng bao bọc lấy thân thể không có gì che đậy của nàng, trên cổ còn có dấu vết bồng rât.

Lông mi bị máu làm cho ướt đẫm, run rẩy chậm rãi mở ra.

Những lăng nhục cùng đau nhức tại đây ùn ùn kéo đến, nàng từng cho là sẽ cứ như vậy bỏ đi sinh mệnh.

Nhưng nàng mở mắt ra, vừa hé ra thấy được khuôn mặt quen thuộc lại như xa lạ.

Đầu ngón tay yếu ớt từ từ duỗi qua, nắm lấy cổ áo sơ mi hắn, môi nàng nhợt nhạt cất lên: “Cứu... Cứu ta...”

Toàn bộ cơ thể Thượng Quan Hạo cũng cứng đờ tại chỗ, mặt trầm xuống, tái nhợt.

Mà người ở trong lồng ngực cũng hoàn toàn bất tỉnh, lị đi trong khuỷu tay hắn.

***

Đêm khuya ở trong khách sạn.

Bên ngoài tiếng còi cảnh sát vang vọng, bốn phía hỗn loạn, Tần Cẩm Lan mới bắt đầu căng thẳng dâng lên.

Nàng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, ngón tay lạnh cóng, ngay cả cánh cửa cũng không dám bước ra ngoài.

Có thuận lợi không?

Hai người kia rốt cuộc có hoàn thành không? Nàng đã chết chưa?

Tần Cẩm Lan nhớ tới lúc trước vẫn cho bọn họ làm một số chuyện theo dõi, chưa có lần nào lại cần can đảm như lần này, cũng là bất cóc giết người! Thế nhưng không có cách nào khác... Nàng thực sự đã bị ép tới đường cùng...

Tay run rẩy, tiếng còi cảnh sát bên ngoài càng lúc càng vang vọng, nắm lấy điện thoại di động gọi cho hai người kia.

“Đồ... đồ... đồ...”

Mồ hôi lấm tấm trên trán Tần Cẩm Lan chảy ra, lúc này điện thoại ở trên đầu giường cũng bắt đầu kêu, đoán là nhân viên phục vụ khách sạn gọi điện, trong khách sạn xảy ra chuyện lớn như vậy, cảnh sát muốn điều tra đề nghị tất cả phải xuống... Nàng kinh hồn, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay ứa ra, tiếp tục ấn một dãy số, nhất định phải hỏi kết quả ra sao!

“Đồ... đồ... đồ...”

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên: “Xin hỏi Tần tiểu thư có ở bên trong không? Xin lỗi đã làm phiền người, nhưng bên ngoài xảy ra chuyện mời ngài ra phối hợp với cảnh sát làm việc một chút.”

Tay Tần Cẩm Lan run lên, đánh rơi điện thoại xuống thảm.

“... Được rồi, ta đã biết,” Tần Cẩm Lan tim đập dồn dập, “Ta mặc quần áo, lập tức đi ra ngoài.”

Chờ người ở bên ngoài cánh cửa bỏ đi, nàng chán nản ngồi ở trên giường, nghĩ tất cả các khả năng có thể xảy ra, hai người kia nếu như hoàn thành không có khả năng không lấy tiền, vì cái gì không tiếp điện thoại của nàng? Bọn họ không nên, không có thành công, hoặc là làm cho chạy mất...

Bất kể khả năng gì cũng làm cho nàng run như cây sậy.

Nàng rất muốn hỏi hai người kia một chút, có đem Tần Cẩm Lan nàng khai ra!

Giết người thì giết người, căn bản là không cần dong dài cái gì, trừ phi hai người kia là thằng ngốc, mới có thể nói ra với con tiện nhân kia là nàng sai khiến làm!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Người Không Thể Kết Hôn

“Tần tiểu thư, ngài sửa soạn xong chưa?” Người ở ngoài cửa đang thúc dục.

“...” Tần Cẩm Lan quay đầu lại, cảm giác như hết thảy mọi thứ có muốn trốn cũng không xong, sắc mặt tái nhợt run giọng nói, “Ta được rồi, ra ngay đây.”

Toàn bộ không khí bên trong khách sạn đều toát lên vẻ căng thẳng.

“Xin hỏi cô có phải là vị hôn thê của Thượng Quan tiên sinh tiểu thư Tần Cẩm Lan không?” Hai cảnh sát đi tới hỏi.

“Là ta,” Tần Cẩm Lan gật đầu, cố gắng trấn tĩnh, hỏi, “Vị hôn phu của ta đâu? Hắn bây giờ đang ở chỗ nào?”

Hai viên cảnh sát thoáng nhìn qua nhau.

“Nghe nói người mất tích chính là em gái của cô?” Cảnh sát hỏi lại lần nữa.

“...A,” Tần Cẩm Lan nhận ra mình nói hớ, mặt lúc đỏ lúc trắng, “Đúng, là em gái ta, tìm được nàng chưa?”

“Tần Mộc Ngữ tiểu thư đã được tìm thấy rồi, chỉ có điều bị thương rất nặng, vị hôn phu của cô đã đưa nàng đi bệnh viện, mà kẻ bắt cóc nàng còn đang chạy trốn, chúng ta còn đang phong tỏa toàn bộ khu nghỉ mát, nên sẽ không để bọn chúng thoát được đâu.” Cảnh sát nhìn nàng, tiếp tục bản bực, “Tần tiểu thư có thời gian không? Ghi chép lại cho chúng ta một chút sự tình vừa diễn ra được chứ.”

Sắc mặt Tần Cẩm Lan thoáng chốc không còn chút máu, đầu óc ông ông.

Tần Mộc Ngữ không có chết...

Nàng còn chưa có chết...

Trái tim như bị bóp chặt, mồ hôi ứa ra, nàng run giọng nói: “Chuyện này có quan hệ gì tới ta, các người đi bắt tội phạm là được rồi, vì cái gì muốn điều tra ta?”

Trong mắt viên cảnh sát hiện lên một tia sáng lóe lên, thân nhiên nói: “Tần tiểu thư hiểu lầm rồi, chúng tôi tìm cô điều tra là muốn nắm bắt một chút Tần Mộc Ngữ tiểu thư bình thường quan hệ như thế nào, bởi vì chúng ta không thể xác định được mục đích của chuyện này là bắt cóc hay là giết người, có thể là có hai người cùng tham gia, vẫn hy vọng Tần tiểu thư phối hợp.”

“...A.” Nàng xấu hổ đồng ý, tay run run vuốt lại mái tóc, “Như vậy.”

“Ngài thanh tra, nếu như ta nói xong hết, ta có thể đến bệnh viện xem tình hình em gái ta như thế nào không? Ta cũng rất lo lắng cho nàng.”

“Yên tâm Tần tiểu thư, chúng ta hiểu tâm tình của cô, đợi một chút nữa sẽ đưa cô đi.”

***

Trên trán quần đầy băng trắng, gương mặt tỉnh lặng hé ra, có phần nghiêng qua một bên.

Uống một liều thuốc an thần vào trong, nàng nặng nề ngủ đi, giống như bông hoa trầm lắng ngon giấc.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đau lòng, ánh mắt âm trầm nhìn người đang nằm trên giường bệnh, tay hắn đưa ra vuốt ve sợi tóc nàng, phần máu phía trên đã được rửa qua, nhưng mùi máu vẫn còn phảng phất đâu đây. Hắn chậm rãi cúi đầu xuống, khẽ ôm lấy thân thể nhỏ nhắn đang còn yên giấc ngủ ở phía dưới, thấp giọng nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì...”

Ròng rã suốt một đêm, hắn đã không nhìn được Cẩm Lan cứ nhìn nàng như mũi kim đâm vào, cho nên mới đuổi nàng về nghỉ ngơi. Thế nhưng hắn có chết cũng không ngờ lại có người bắt cóc nàng. Mục đích của những người đó cuối cùng là vì cái gì? Chỉ là muốn cường bạo nàng như thế sao? Nàng rốt cuộc là làm mất lòng người nào?

Mạch hai bên thái dương đập thành thịch, từng đợt đau nhức mà đến.

Thượng Quan Hạo nhắm mắt nhớ lại lúc ban đầu chứng kiến một màn kia, nàng đầy máu, trên mặt in dấu bàn tay như muốn ứa máu ra, quần áo hoàn toàn bị xé rách. Nếu hắn đến chậm một bước thì nàng sẽ phải trải qua những chuyện gì?

Sắc mặt càng nhợt nhạt, ôm lấy thân thể nàng vô ý thức mà càng chặt thêm, môi nhếch lên lộ rõ sát khí.

Nàng là nữ nhân của hắn.

Nếu như nàng bị những người đó làm như bản, hắn cam đoan đưa bọn chúng rút gân đoạn cốt, băm thây trăm mảnh.

Trong lúc mơ màng, nàng không biết ngủ mơ thấy cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bạch, đầu lông mày thống khổ mà nhăn lại, toàn thân run rẩy. Thượng Quan Hạo nhận thấy kheh biến của nàng, ôm chặt thêm, kheh hôn lên làn da trắng còn vấn vương mùi máu vô về.

“Không phải sợ... Ta ở đây...” Giọng nói hắn nhỏ nhẹ ở bên tai vang lên, hơi thở ấm áp đem nàng bao bọc lấy, “Mộc Ngữ, không sợ...”

Cánh cửa phòng điều trị có tiếng vang kheh.

Qua khung thủy tinh, y tá nhìn bên trong có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đưa tay gõ cửa.

Bên trong, Thượng Quan Hạo cũng đã phát hiện ra tiếng động, y tá ôm bệnh án đi vào, cúi người khẽ nói: “Thượng Quan tiên sinh, vị hôn thê của ngài ở bên ngoài, có muốn nàng đi vào đây không?”

Trong lòng người y tá kinh hãi, bệnh nhân này là cảnh sát đưa tới cho nên các nàng cũng biết được, cô gái này gọi là em gái của vị hôn thê Thượng Quan Hạo. Cho nên vừa rồi thấy cảnh bọn họ ôm nhau như vậy, căng thẳng sợ đến toát mồ hôi.

Bọn họ rốt cuộc là có mối quan hệ như thế nào?

Thượng Quan Hạo cũng không muốn buông người ở trong lòng ra, hồ hững nói: “Ta ra ngoài, đừng để ai vào làm phiền nàng.”

Nói xong hắn mới đứng dậy, kheh kéo chăn lên đắp cho nàng, nghiêng người đi ra ngoài.

Ngoài cửa phòng bệnh, trên mặt Tần Cẩm Lan nước mắt đã chảy dài trên má.

“Hạo...” Nhìn thấy hắn đi tới, Tần Cẩm Lan liền đứng lên, chạy lại nhảy vào trong ngực, ôm chặt lấy hắn.

Trong mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia u ám, cũng không có đáp lại.

“Hạo xin lỗi, nếu như ta sớm biết Tiểu Ngữ xảy ra chuyện như vậy, ta sẽ cùng ngươi đi tìm nàng! Cảnh sát vừa mới hỏi qua ta một việc, Tiểu Ngữ lúc bình thường cũng không có đắc tội với người, thế mà lại có người đối với nàng làm chuyện như vậy?!” Tần Cẩm Lan nghẹn ngào nói ra.

Rất nhiều mối suy tư quanh quẩn trong đầu, Thượng Quan Hạo nhớ tới Cẩm Lan đã từng một lần bị cưỡng bạo như thế này, trong đầu hiện lên một ít tâm tư phức tạp. Vô bờ vai nàng: “Nàng tạm thời không có việc gì, trước tiên để cho nàng nghỉ ngơi một hồi.”

Tần Cẩm Lan run rẩy thoáng cái, đánh mắt sang: “Bác sĩ có nói nàng lúc nào sẽ tỉnh lại không?”

“Bất cứ lúc nào,” Thượng Quan Hạo tiếp lời, nhìn xuống nàng, “Cho nên ngươi cứ về khách sạn trước, mình ta ở chỗ này chờ nàng tỉnh lại là được rồi.”

Bất cứ lúc nào, mấy tiếng này như kích động vào trái tim Tần Cẩm Lan.

Nàng căn bản không dám quay về, bởi vì không biết Tần Mộc Ngữ đối với chuyện bất cóc này đã biết được bao nhiêu.

Hai người kia vẫn chưa tìm được, Tần Cẩm Lan chỉ có thể cầu khẩn cho bọn chúng gặp số mệnh tốt, đừng để bị bắt! Thế nhưng cái người bên cạnh này, cứ như quả bom nổ chậm, nếu như hai tên đàn độn để lộ ra là Tần Cẩm Lan sai khiến, Tần Mộc Ngữ chỉ cần tỉnh lại mở miệng ra, nàng tựa thì xong rồi!

“Hạo, Mộc Ngữ ra chuyện như thế này ta làm sao có thể ngủ được? Ta với ngươi cùng ở bệnh viện chờ nàng tỉnh lại!” Nàng khẩn thiết cầu xin.

“Tùy ý ngươi...” Trên trán Thượng Quan Hạo lộ ra một chút mệt mỏi, nhẹ nhàng đem nàng kéo lại, ngồi xuống băng ghế dài.

Trái tim hắn nín chặt, không biết vì cái gì cứ như bị bóp lấy, trong ngực tràn đầy sợ hãi cùng lo âu. Cũng không có thể nhắm mắt lại, nhắm mắt lại lại hiện lên đôi mắt trong như nước của nàng. Hắn đối với nàng làm nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy cũng không làm cho nàng cúi đầu, nhưng khi nàng nắm lấy cổ áo hắn cất lên câu kia “Cứu... cứu ta...”, trái tim hắn, đau đến xua nay chưa từng có.

Tần Cẩm Lan chân tay luống cuống, nghĩ ngồi xuống, con mắt lại hết lần này đến lần khác hướng về phía phòng bệnh bên kia, hô hấp dần dần không ổn định.

Nếu như...

Nếu như bây giờ khiến cho nàng hoàn toàn nằm ở trên giường bệnh không tỉnh dậy, có thật là mọi thứ không thể để lộ ra?

Bàn tay bên cạnh nắm chặt, con mắt Tần Cẩm Lan khẽ động, lóe ra một tia âm lãnh, ước đoán nên làm cái gì bây giờ.

“Ngày mai người trở về Z thành trước, ta cùng nàng sẽ trở về sau.” Khoảnh khắc, Thượng Quan Hạo đột nhiên nói ra.

Tần Cẩm Lan ngẩn ra, lúc này mới phản ứng.

“Ta... Tại sao? Hạo ta không muốn về trước, ngày thứ hai chúng ta quay về chính là lễ cưới a!” Nàng tranh luận.

Bên trong đôi mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia không kiên nhẫn được, nhưng đề nặng tâm tình, nhân nhạ mà an ủi: “Ta nhất định phải ở chỗ này đem chuyện này điều tra rõ ràng, cho dù là chỉ có một ngày. Nếu như vẫn còn không ra kết quả, ta sẽ quay về kết hôn.”

Hắn thoáng có phần lạnh lùng, nhìn nàng: “Về phần nàng... Hắn là sẽ không nhất định phải đi về tham gia lễ cưới?”

Hắn biết rõ, Cẩm Lan là muốn nàng trở mắt nhìn hôn lễ bọn họ.

Nữ nhân, nhiều ít đều có chút tâm lý ghen ghét và trả thù, điểm này hắn từ trước đến nay cảm thấy bình thường, thế nhưng lúc này không biết vì sao, miệng hắn lại có hờn một điểm trách cứ.

“Này...” Tần Cẩm Lan cũng phát hiện hắn không vừa lòng, trên mặt thoát trắng thoát đỏ, “Được rồi, Hạo người muốn đứng giờ trở về, ta không hy vọng chuyện của nàng ảnh hưởng đến ngày cưới của chúng ta, một chút cũng không muốn!”

Thượng Quan Hạo buông mắt xuống: “Biết rồi. Yên tâm.”

Bị ép buộc đuổi về khách sạn, Tần Cẩm Lan cả đêm cũng không có biện pháp vào trong phòng bệnh Tần Mộc Ngữ ra tay, trong đầu đã nôn nóng không chịu nổi, nhưng quay lại khách sạn, tâm lại kiên định xuống.

Cảnh sát đã đem toàn bộ mọi người trong khu nghỉ mát kiểm tra một lượt, cũng không có tìm được dấu vết hai người kia.

Tần Cẩm Lan trong thâm tâm vui mừng.

Chúng nó hắn là đã trốn đi, Tần Mộc Ngữ có tỉnh lại cũng không có việc gì, bây giờ chờ đợi dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa. Mỗi ngày du khách trong khu du lịch đều tới lui, cảnh sát căn bản không có biện pháp kiểm tra ngăn chặn đến từng người.

Sau nửa đêm, Tần Cẩm Lan cuối cùng yên tâm một ít, thu dọn hành lý chuẩn bị quay về.

***

Buổi sáng ngày tiếp theo, Tần Mộc Ngữ rốt cục cũng tỉnh lại.

Rõ ràng một đêm không ngủ, Thượng Quan Hạo phút chốc mới phản ứng, đứng dậy sai bước đi qua đẩy cửa ra.

Một tờ báo sáng được người đưa đến đặt ở đầu giường.

Nữ nhân kia đã tỉnh táo lại, tay cầm tờ báo, ở trang đầu tin tức nổi bật được in lên, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt trong suốt vẫn nhìn chăm chăm vào tấm ảnh cực lớn ở phía trước.

“Tần thị tiểu thư cùng Tổng tài Tín Viễn kết hôn, ngày đó toàn bộ tin tức sẽ được cập nhật.”

Tít nổi bật hiện lên hào nhoáng.

“Vì sao hết thấy lại xem cái này?” Thượng Quan Hạo đi qua cầm tờ báo trong tay nàng rút ra đặt ở một bên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của nàng, “Đầu còn đau nhức không?”

Tần Mộc Ngữ nhìn hắn, bên trong có một tia mùi vị lạnh nhạt, như là muốn đem toàn bộ tâm tư hắn nhìn thấu.

Thượng Quan Hạo cũng nín lặng đứng ở nàng.

“Tôi hôm qua ta có lẽ không nên để người một mình quay về khách sạn, bằng không cũng không gặp chuyện,” Hắn nhân nhạ nói ra, “May là người cũng không có việc gì, vụ án này có cảnh sát điều tra, đừng lo lắng quá.”

Trước mặt nàng, hắn vĩnh viễn cũng không đem những lời yêu thương đè nén mà biểu hiện ra, cũng chỉ có hờn hợt thế này.

“Thượng Quan Hạo.” Nàng khẽ gọi tên hắn.

Tiếng nói lạnh lạnh lộ ra một ít u tối, yếu ớt nhưng lại kiên định, nàng tiếp tục nói, “Người không thể kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Chuyện Đó, Là Nàng Làm

Mí mắt Thượng Quan Hạo từng lớp nhảy lên.

Hắn tới gần mà nhìn dung mạo nàng, mỹ lệ mà yếu đuối mỏng manh, khiến trái tim người ta đập liên hồi.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng phản đối hôn sự của hắn và Cẩn Lan mà nói thẳng ra như vậy, hắn vẫn luôn tưởng rằng nàng không hề quan tâm.

“... Vì sao?” Ánh mắt hắn mềm dịu ra một chút, thoáng mơ hồ hỏi nàng.

Một thứ bén nhọn đâm vào trong lòng nhói đau, Tần Mộc Ngữ nhớ tới ngày hôm qua hai người kia, nhớ tới những dấu vết lằn nhọc ở trên người nàng, càng lúc càng yếu ớt, hốc mắt đỏ lên, bên trong tựa hồ tràn đầy hận ý.

“Bởi vì chuyện ngày hôm qua, là nàng làm.” Hơi thở nàng mỏng manh, nhưng lại kiên định rõ rệt mà nói ra.

Cơ thể Thượng Quan Hạo nhất thời cứng đờ.

“Nàng không phải muốn giáo huấn ta... Cũng không phải muốn tìm người cưỡng bức ta... Nàng muốn cho ta chết.” Đôi môi mỏng manh cất lên, nước ở trong mắt dần tích tụ, trong mắt tơ máu nổi lên càng nhiều, “Người không thể, kết hôn với một kẻ phạm tội giết người như vậy.”

Giọng nói nàng rõ ràng nhưng mềm mại, lại như sấm sét vang dội trong đầu Thượng Quan Hạo.

Hắn rất lâu mới phản ứng lại, gương mặt đã trắng bệch, khàn giọng nói: “... Người nói cái gì?”

Điện thoại ở trong túi rung lên.

Thượng Quan Hạo không muốn nghe, nhìn vào tiểu nữ nhân yếu đuối cô đơn mà kiên định ở trước mặt, muốn chờ nàng đem hết tất cả mọi chuyện nói ra, tới vượt lên khoảng trống bị xé rách bỗng nhiên mở ra ở ngực hắn, còn có một nỗi khiếp sợ to lớn, sắc mặt càng nhợt nhạt đi.

Nhưng điện thoại lại không ngừng vang lên, hắn nắm lấy, bao phủ ở bên tai khàn giọng nói: “Cẩn Lan.”

“Hạo!” Âm thanh Tần Cẩn Lan ở bên trong vui mừng truyền đến, “Ta đã về Z thành, hôn lễ ngày mai cũng đã có lịch lên sẵn, thư ký của người đã gửi vào hòm thư của người, nhớ xem qua! Ta về nghỉ ngơi trước một lúc, chuyến bay đêm có phần mệt mỏi, người phải quay về sớm một chút mới được a, rất nhớ người...”

Câu nói kế tiếp Thượng Quan Hạo đã nghe không rõ ràng lắm, cũng không biết bản thân mình nói những điều gì.

Chỉ là nữ nhân ở phía trước run rẩy giật mình, nước mắt trong suốt, một tia oán hận cùng cứng cỏi đột nhiên bắn ra, nàng vùng lên cướp lấy điện thoại của hắn!

Thượng Quan Hạo nghiêng người né tránh tay nàng, nhưng vẫn để nàng tới gần thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt tồn tại cảm ghét cứng nhắc, hắn nhíu mày ôm lấy nàng, nhanh chóng đưa điện thoại di động cắt đứt vứt ra xa, hai tay giữ chặt lấy nàng, mở miệng: “Tần Mộc Ngữ, người muốn làm cái gì?”

Cổ tay mảnh khảnh của nàng đặt ở trên bờ vai hắn, run giọng nói: “Ta hỏi nàng...” Trong đôi mắt một luồng lệ nóng tuôn rơi, nàng nhìn chăm chăm vào điện thoại, “Ta hỏi nàng vì cái gì muốn giết ta... Hỏi nàng xem rốt cuộc là đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, nhân tính của nàng ở đâu!”

Nước mắt mập mờ, nàng liếc nhìn đẩy vào bả vai Thượng Quan Hạo, muốn chính miệng hỏi Tần Cẩn Lan một câu!

Trong lòng Thượng Quan Hạo kinh sợ còn chưa tiêu tan, giữ chặt lấy eo nàng không cho nàng lộn xộn, nhưng nàng vẫn ra sức đẩy vào! Thượng Quan Hạo giữ chặt lấy cổ tay nàng, cố sức mà đẩy nàng nằm lại trên giường, hai tay đặt hai bên!

“Người điên rồi... Tần Mộc Ngữ người điên rồi...” Hắn thở hổn hển, mặt tái nhợt, kiềm chế tâm tư, run giọng nói: “Ta cùng Cẩn Lan ngày mai sẽ kết hôn... Người tưởng rằng nói cho ta biết nàng phạm tội bất cóc, còn muốn giết người có đúng không? Người quả thực hoang tưởng... Người cho rằng ai sẽ tin, ai có thể tin Cẩn Lan lại hại người?”

Tần Mộc Ngữ chậm rãi ngồi dậy, toàn thân run rẩy kịch liệt, sắc mặt thiếu sinh khí không có lấy một tia máu, sợi tóc đen mềm mại nổi lên trên nền vải

băng trắng rơi trên vai, trong lòng một mảng bị thương lạnh lẽo.

Không ai tin tưởng.

Không ai tin tưởng là chị gái nàng muốn nàng chết... Không ai tin.

Nước mắt nóng hổi tràn ra nhưng lạnh lùng vô cảm, nàng lắc đầu: “Ta không cần người tin... Ta sẽ đi nói cho cảnh sát, để ta và nàng đối chất... Người vĩnh viễn sẽ không biết nàng từng hại ta bao nhiêu lần... Chỉ có ta tự mình biết cái mạng này bị khinh rẻ bao nhiêu, ta không nên chịu những chuyện đó...”

Cánh tay mảnh khảnh kéo chân lên, nàng càng yếu ớt, nhưng kiên định mà muốn đi ra.

Bàn tay Thượng Quan Hạo nắm chặt, khớp xương nổi lên, ép buộc ngấm ngấm chịu đựng, nhưng người ở dưới lại càng muốn vùng ra. Nàng muốn trườn xuống đi ra, hần đột nhiên ôm lấy thắt lưng của nàng, một tiếng buồn bực ôm nàng vào trong lòng ngực, hơi thở bất ổn mà nhìn vào đôi mắt ngấn lệ tràn đầy oán hận của nàng.

“Người nhất định phải đi có đúng không?” Hần nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, “Tổ giac nàng, để cho tất cả mọi người biết nàng là phạm nhân giết người, khiến nàng bị báo ứng có đúng không?”

Đôi mắt hần đầy tơ máu đỏ tươi lên tiếng hỏi.

Tần Mộc Ngữ suy yếu, nhưng vẫn không dao động, run run nói: “...Đúng.”

Mạng sống của nàng, đã từng nằm trên lưỡi đao, nàng biết chính là chị gái nàng muốn nàng chết đi, đúng là đau như cắt, càng không cách nào làm cho oán hận biến mất.

Nàng không ti tiện... Nàng chỉ nên để cho mạng sống và danh dự của bản thân bị giẫm đạp dưới chân của người thân.

Thượng Quan Hạo dừng ở nàng, nhớ lại nàng ở bên dưới hai gã cầm thú kia giẫy dụa, bị tàn thuốc châm lên trên cổ... Khuôn mặt hần nhợt nhạt, lạnh lùng nói ra một câu: “Người cho rằng, ta sẽ cho người làm theo nguyện vọng?”

Một câu nói, khiến người ở trong ngực hần như sét đánh ngang tai.

“Chuyện này suy cho cùng có đúng là Cần Lan làm hay không, ta sẽ điều tra rõ... Nhưng trong lúc này, ta sẽ không để cho người làm tổn thương Cần Lan,” Hần nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nghiêng răng nói ra, “Tần Mộc Ngữ, ta nói trước cho người biết, cho dù ta tra được thực sự là Cần Lan làm, ta cũng sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì...”

Một câu nói sau cùng, màu đỏ trong mắt hần càng đậm lại.

“Nàng hận người, cho nên muốn người biến mất... Bất quá cũng chỉ bình thường mà thôi.”

Hơi thở Tần Mộc Ngữ càng yếu đi, ở trong ngực hần mà đôi mắt dần mở to rung rung, khó có thể tin được mà nhìn hần.

Nàng nghe đã hiểu ý tứ của hần.

...Tần Mộc Ngữ, nàng muốn người chết, cũng chỉ là điều bình thường mà thôi.

“Người nói ta không nên sống có phải không?... Bị người yêu người hận, vì thế ta nên đi tìm cái chết... Người là có ý tứ này đúng không?” Nước mắt tràn ra, Tần Mộc Ngữ tách ra khỏi hần, nhìn khuôn mặt của hần, “... Vì cái gì? Vì cái gì phải đi tìm chết không phải là nàng... Mà là ta...”

Đây là một chuỗi âm mưu to lớn, chốc lát toàn bộ đều bị nói toạc ra, nàng Tần Cần Lan, tất cả cuộc đời sẽ bị hủy diệt.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo tràn đầy sắc máu, ánh mắt đỏ tươi kiềm nén đau nhức, cũng quay lại nhìn nàng.

“Đừng hỏi ta vì cái gì, tóm lại, đừng vọng tưởng cùng cảnh sát nói một hai câu là người có thể hại chết Cần Lan, ta có rất nhiều biện pháp làm cho người muốn nói cũng nói không nên lời...” Thượng Quan Hạo nhìn chặt vào nàng, lạnh lẽo lên tiếng, “Đừng cảm thấy ủy khuất oan ức, Tần Mộc Ngữ, người còn chưa có chết, đợi đến khi người thực sự chết sau đó ta sẽ đi tìm công đạo cho người... Chỉ có điều là người kia, ta cũng sẽ không.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Làm Sao Không Chúc Lễ Cưới Ta Hạnh Phúc?

Giương mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, một tia huyết sắc cuối cùng cũng biến mất.

Trong ánh mắt mập mờ yếu ớt, phảng phất dường như chỉ trong nháy mắt sẽ chết đi... Đầu ngón tay thiếu sức sống níu chặt lấy áo hần, túm chặt đến từng đầu khớp xương trắng cũng lộ ra... Nàng chưa bao giờ biết cái người đang ôm nàng lại có thể tàn nhẫn lạnh lùng đến như thế, nực cười, như vậy khiến người ta muốn thét lên, xấu hổ nhục nhã cùng chua xót to lớn muốn phát điên lên!

Tần Mộc Ngữ đẩy hần, muốn thoát ra khỏi vòng tay hần, muốn chạy đi, tố cáo cho mọi người!

Thượng Quan Hạo càng ghim chặt thân thể nhỏ bé của nàng, giữ chặt ở sau vai gầy, sắc mặt trắng như tờ giấy, không thể để cho nàng đi.

“Đàn độn ngu ngốc... Đừng nghĩ có thể nói được một câu với người khác...” Thượng Quan Hạo âm u lạnh lẽo lầm bầm nói, giọng nói ám muội, cổ tay mảnh khảnh nhỏ bé của nàng ra sức đẩy, hần ôm càng thêm chặt, cảm giác như móng tay nàng cào lên dường như là sức lực lớn nhất của nàng, trải qua một hồi giãy dụa, hần tựa đầu trên những vòng băng gạc trắng toát trên đầu, nắm lấy cổ tay nàng đẩy lên trên giường, gầm nhẹ một câu: “Tần Mộc Ngữ!”

“Ta nói lại một lần nữa, trước khi hôn lễ của ta và Cẩm Lan được tiến hành, ngươi đừng tưởng muốn rời khỏi căn phòng này,” Mặt hần nhợt nhạt, đôi mắt đỏ tươi tràn đầy tơ máu, khàn giọng nói, “Ngươi xem như bản thân đã từng chết một lần... Chuyện này với ta và Cẩm Lan, đều không có quan hệ.”

Lông mi run run, toàn bộ chua xót đã tới cực điểm, từng đợt mà òa đến. Nước mắt dâng lên, nàng thở dốc, roi lệ, dùng hết sức lực toàn thân mà hét lên một tiếng.

Ngửa đầu, cái gọi là bi thương đã đến cực độ, nước mắt nóng hổi tuôn rơi.

Thượng Quan Hạo trở mặt nhìn nghị lực nàng tan vỡ, trong lồng ngực đau nhức buồn bã đến nghẹn thở.

Lạnh lùng nói xong buông nàng ra, hai tay cho vào túi quần, nghiêm túc mà rời khỏi phòng bệnh.

Tần Mộc Ngữ ngửa đầu, để nước mắt thấm vào trong tim.

Thế giới này, lạnh như băng giá.

Nàng từ trước đến nay cũng không biết cái nam nhân này có thể bạc tình đến bước này, tàn nhẫn đến thế, một tia hy vọng còn sót lại trong lòng nàng cũng bị xóa bỏ.

Nàng nhắm mắt lại, thấy được chỗ sâu nhất của tuyệt vọng.

“Chuyện đó, là nàng làm.”

Những lời này, lần thứ mười vang dội ở trong đầu, mặt Thượng Quan Hạo đột nhiên mờ to, bên trong những tơ máu đỏ tươi vẫn còn chưa tan đi.

Khoang máy bay có hơi rung động, chuyển bay sắp cách cánh.

Thượng Quan Hạo mang theo một tia đau nhức, mở miệng nói: “Thông tin liên lạc ghi lại của Cẩm Lan, tra ra được chưa?”

“Là như thế này, trong khoảng thời gian Tần tiểu thư gặp chuyện không may quả thực cùng một người xa lạ liên lạc qua, hơn nữa sự tình phát sinh sau này cũng gọi qua rất nhiều lần, là số ở Z thành, Thượng Quan tiên sinh muốn xem một chút không?”

Lông mi dày đậm chậm rãi giơ lên, đem tình hình trong mắt bao phủ lấy.

“Không cần,” Hần lạnh nhạt nói ra vài chữ, “Quay về rồi giải quyết.”

“Vâng Thượng Quan tiên sinh,” Người bên cạnh thu hồi bản ghi chép cất lại, liếc hần một cái, lại nói thêm một câu, “Chúc tân hôn hạnh phúc.”

Trở lại Z thành, chuyển bay đến nơi trời vẫn còn chưa sáng, hôm nay chính là ngày bắt đầu hôn lễ.

Thượng Quan Hạo nhắm mắt càng thêm chặt, sắc mặt lạnh lùng.

Cuộc hôn lễ này ở Z thành, cũng xem như là sự kiện trọng đại.

Xuống phi cơ sau đó trực tiếp ngồi xe đi tới Tín Viễn, tại phòng làm việc giải quyết hết công việc quan trọng mấy ngày này, lúc ký xuống hợp đồng cuối cùng, kim đồng hồ chỉ năm giờ, điện thoại di động trong túi áo vang lên.

“Hạo...” Giọng nói Tần Cẩm Lan dịu dàng như nước truyền đi vào, “Hạo, ngươi chuẩn bị có tốt không? Trợ lý bên cạnh ngươi nói cho ta ngươi đã đến Z thành hai giờ trước, thay y phục đã tốt chưa? Ta ở căn nhà cạnh bãi biển chờ ngươi, bọn họ nói trong khách sạn đã sắp đặt thỏa đáng...”

Thượng Quan Hạo lẳng lẳng lắng nghe, nghe cái giọng nói mềm mại đã đi theo mình biết bao nhiêu năm, dường như đã rất xa rồi.

“Hạo, người có đang nghe không?” Tần Cẩm Lan căng thẳng một chút, dừng lại hỏi.

Miệng Thượng Quan Hạo sấn bén mở ra: “Ta đây.”

“Ha ha, người không phải nói muốn xem ta mặc áo cưới không? Ta bây giờ cũng đã mặc rồi, Hạo, ta nghĩ bản thân rất đẹp, hôm nay nhất định sẽ ngày hạnh phúc nhất của ta...”

Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, đưa điện thoại di động cất đút, đặt ở bên cạnh.

Hắn quay ghế xoay, ngón tay bấm một dây phím, đem một chuỗi số nhìn thoáng qua kia nhưng lại gất gao nhớ ở trong đầu số điện thoại kia, dùng trang web công ty nhanh chóng dịch ra, gõ tìm kiếm một hồi, tìm về toàn bộ những thông tin mở ra.

Có như thể trong nháy mắt, sắc mặt hắn tái nhợt, niềm hi vọng của bản thân là cái gì cũng không tìm thấy.

Thế nhưng qua vài giây, trang mạng chuyển đổi, hắn thấy được một khuôn mặt hiện lên.

Đó là gương mặt một người đàn ông, tỉ mỉ mà quen thuộc/

Kia một lần từ cổng Tín Viễn rời đi theo dấu xe hắn, bị hắn dùng kế làm cho tông xe vào gốc cây ven đường, hắn một thân lạnh lùng mà đi xuống xe, phá hủy chiếc xe kia, thì thấy qua người đàn ông này từ trên ghế ngồi ngã xuống.

Thượng Quan Hạo nhìn chăm chăm, cứng đờ, mãi hồi lâu.

Hắn lại đánh tiếp trên bàn phím, kiểm tra xem thông tin thời gian cuối cùng là ở địa điểm nào.

... Hơn mười cuộc liên lạc sau cùng ghi chép lại, từ vùng khác gọi, chỗ hiện lên, M thị.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Thượng Quan Hạo trở nên trắng bệch không có chút máu.

Hắn khiếp sợ mà nhìn ghi chép trước mặt, nhìn tại trong đầu lúc ban đầu là một mối mơ hồ, nhưng càng bình tĩnh truy lại các chuyện thực tế, giống như có người cầm một đao, hướng về trái tim hắn hung hăng mà đâm lấy, phút chốc nghẹt thở.

Cẩm Lan...

Tần Cẩm Lan...

Đôi mắt Thượng Quan Hạo thâm thúy quang mang lóe ra, khóe miệng dẫn ra một nụ cười lạnh đến cực điểm, cũng trào phúng mỉa mai mà cười, ngay cả khóe mắt cũng hiện lên một tầng sóng hơi nước nhàn nhạt, hắn khẽ đặc nói ra hai tiếng: “Cẩm Lan...”

Ngón tay nắm chặt cây bút máy, suýt nữa đem cây bút bẻ làm đôi.

Cổ người khe khẽ gõ cửa.

Tiếp theo mở cửa, nhô đầu ra hỏi: “Thượng Quan tiên sinh, nên thay lễ phục đi đến lễ cưới, tới chậm Tần tiểu thư lại nôn nóng chờ đợi!”

“Làm sao không chúc lễ cưới ta hạnh phúc?” Khí sắc hắn lạnh lùng, đột nhiên tỏa ra một câu.

Phía bên kia đang đứng tại chỗ, xấu hổ chốc lát, lập tức cười rộ lên: “Tân hôn vui vẻ, tân hôn hạnh phúc! Thượng Quan tiên sinh.”

Hai tròng mắt Thượng Quan Hạo mang theo tơ máu màu đỏ tươi, còn đang nhìn đến nàng, như là áp lực đè lên đầu nhức.

Tần Mộc Ngã.

Người tại sao không chúc cho lễ cưới ta được hạnh phúc?

Hắn nhợt nhạt đứng đây, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh ở sau cánh cửa gara bị phá hỏng, trên mặt đất ẩm ướt, quần áo nàng bị xé rách, nửa khuôn mặt bị máu thấm đầm.

“Chuẩn bị xe, để quần áo trên xe,” hắn tay chống mặt bàn, khẽ giọng, “Ta lập tức phải đi.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Nói Cho Ta Biết Nàng Ở Đâu

Lái xe đi tới khu nhà cao cấp cạnh biển tiếp cận Tần Cẩm Lan, nàng mặc áo cưới trắng tinh thuần khiết, cười hạnh phúc ngượng ngùng.

Trong ánh mắt tràn đầy yêu thương và ngưỡng mộ, nam nhân toàn thân toát lên vẻ kiên cường mạnh mẽ trong đôi mắt lại có một tia lạnh, đi tới lại gần, mà cô dâu vẫn cười tươi như hoa, dựa vào trong ngực hắn.

Cúi người đem nàng ôm lên xe, Thượng Quan Hạo lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Điện thoại được kết nối, hắn nhỏ giọng chậm rãi nói: “Không cần để ý phòng bệnh nữa. Thả nàng.”

Trong xe, Tần Cẩm Lan trau chuốt vuốt ve áo cưới, khuôn mặt mỹ lệ bỗng nhiên hoảng hốt thoáng cái, xấu hổ mà cười rộ lên: “Hạo người gọi với ai hả, lúc này còn muốn giải quyết chuyện gì bên ngoài, phòng bệnh gì?”

Xe chậm rãi chạy đi, Thượng Quan Hạo bỏ máy, khoe miệng nổi lên một nụ cười lãnh đạm.

“Ta sợ nàng đến gây sự, cho nên không mang theo nàng về Z thành,” Cánh tay Thượng Quan Hạo duỗi ra, đem Tần Cẩm Lan ôm vào trước ngực, ánh mắt sâu xa ôn nhu mà nhìn nàng, “Nàng ngày hôm qua vừa mới tỉnh lại, nói với ta một tin, người đoán xem nàng nói cái gì?”

Nụ cười của Tần Cẩm Lan liền cứng đờ, trong tim phảng phất như bị kim đâm vào, rõ ràng cảm nhận được mối nguy hiểm.

“Nàng nói... Nàng nói cái gì hả? Đầu nàng không phải đã bị thương nghiêm trọng sao? Có thể là nói lời xằng bậy a...”

“Ta cũng hiểu được là nàng nói hồ ngôn loạn ngữ...” Thượng Quan Hạo thản nhiên nói ra, từ phía sau nàng ôm trọn qua, ngón tay khẽ chạm đến khuôn mặt nàng, ánh mắt ảm đạm, “Nàng lại có thể nói chuyện này là do người làm, là người tìm người đến bắt cóc nàng, đến nỗi...”

“A!” Sắc mặt Tần Cẩm Lan tái nhợt, khẽ hô lên một tiếng.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo run lên, thấy nàng mang theo một đôi bao tay màu trắng, bị một mũi kim nhỏ ở thắt lưng đâm vào, găng tay trắng liền tỏa ra một điểm đỏ bùng mùi máu tanh.

“Làm sao không cẩn thận như thế?” Thượng Quan Hạo nắm tay nàng, trong đôi mắt sâu càng không thấy đáy.

Tần Cẩm Lan thở dốc, trong lồng ngực trái tim càng đập mạnh, xấu hổ tìm cách nở một nụ cười: “Ta bị hù dọa rồi, a... Nàng thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngày hôm nay chúng ta đều phải kết hôn, nàng lại có thể đem cái chuyện này vu khống ta? Ta chính là chị gái nàng a, nàng làm như vậy khiến có ta thất vọng không? Có cái chứng cứ gì nói là ta hại nàng!”

Con mắt Thượng Quan Hạo giờ lên, dừng ở sắc mặt nàng thay đổi.

“Người muốn trang điểm thêm sao? Vẻ mặt rất trắng.” Hắn nhàn nhạt nói ra.

“Ta, ta từ bỏ,” Ngực Tần Cẩm Lan loạn thành một đống, hoàn toàn đã không còn hứng thú nhảy nhót chuyện kết hôn, nắm lấy tay hắn nói, “Hạo, người có tin tưởng ta không? Ngay cả cảnh sát cũng không có điều tra ra, lẽ nào một câu nói của nàng thì muốn hắt bắt nước bắn lên người ta sao? Cái con tiện nhân này thật là có ý đồ phá tan bình yên của chúng ta, nàng nghĩ rằng phá hỏng hôn lễ của chúng ta, Hạo người không nên mắc lừa...” Nàng run rẩy nói, nước cũng nổi lên không biết bao nhiêu sợ hãi hay là oan khuất.

Thượng Quan Hạo mím môi, dừng ở khuôn mặt tinh tế của nàng, trong lòng tựa như dòng sông lấp biển.

“Đám cưới ngày hôm nay, không có lấy một người thân của người, người vẫn còn vui vẻ sao?” Thượng Quan Hạo nắm lấy cằm nàng, giọng nói khản đi nghiêm túc hỏi, “Phụ thân người bị tức mà đổ bệnh còn chưa tỉnh, em gái người đột nhiên bị bắt cóc suýt nữa bị giết chết... Cẩm Lan, người có không vui không?”

Trong ngực Tần Cẩm Lan càng lúc càng rộng lên.

Nàng cố gắng cười cười, ghé vào trong ngực hắn, vịn trên vò vai hắn nói: “Ta hài lòng, Hạo, chỉ cần có thể ở bên người, bất luận xảy ra vấn đề gì ta đều vui vẻ, người đừng bận tâm đến ba ta cùng Tiểu Ngừ, là ta muốn gả cho người, không phải bọn họ a!”

Trước ngực mùi hương thơm mát ấm áp, nhưng gương mặt Thượng Quan Hạo có hơi tái nhợt, một mảnh hoang vắng âm u lạnh lẽo.

Khéo miệng nổi lên một nụ cười nhạt, hắn tự nói: “Đúng, là người phải gả cho ta.”

Xe cứ như vậy tới khách sạn.

Xung quanh tràn ngập cánh hoa, chỉ đi qua một đoạn thảm đỏ, hai người trên mình cũng đã dính đầy hoa, giới truyền thông điên cuồng mà chụp hình,

camera từ đầu tới cuối ghi hình lại, lúc này có người hung hăng đẩy đám người ra, hướng phía hai người kia đi tới.

Ngự Phong Trì kéo một nữ nhân vẩy cánh hóa ra, bóng dáng mạnh mẽ chắn trước mặt Thượng Quan Hạo.

Nữ nhân cầm giỏ cánh hoa thét lên một tiếng, hôn lễ nhất thời có một chút hỗn loạn, Thượng Quan Hạo vô ý thức mà đem người bên cạnh kéo ôm vào, ánh mắt sâu xa sắc lạnh nhìn người đến.

Ngự Phong Trì dừng ở trước mặt hai người cô dâu, chú rể nhìn bọn họ dáng điệu ở cùng một chỗ cười khẩy, nhìn chăm chăm Thượng Quan Hạo, hỏi: “Mộc Ngữ đâu? Nàng ở chỗ nào?”

Tần Cẩm Lan hoảng sợ không ít, cũng buồn bực không ít, nhũn mày quát: “Ngươi là người nào! Ngươi biết đây là hôn lễ không? Làm sao lại cho phép ngươi can quấy? Bảo vệ đâu?”

Ngự Phong Trì nhanh chóng nhưng mãnh liệt đi lên trước, đột nhiên túm lấy áo Thượng Quan Hạo, đôi mắt màu đỏ tươi nghiêng rống hỏi: “Con mẹ nó ta hỏi ngươi Tần Mộc Ngữ ở đâu! Các ngươi kết hôn ta đánh cái rắm... Cứ cho các ngươi cút hết kết hôn đi! Nói cho ta biết nàng đâu?”

Hiện tại hôn lễ xôn xao náo động.

“Buông ra.” Thượng Quan Hạo hiện lên một chút đau nhức, lãnh đạm nói.

“Từ khi ngươi nói cho ta biết nàng ở đâu, bằng không ta không ngại đem các ngươi ở đây huyền náo một trận...” Ngự Phong Trì túm lấy áo hắn càng thêm chặt, “Vì cái gì ta mấy ngày hôm trước gọi điện cho nàng lại bị cắt đứt? Vì cái gì hôn lễ các ngươi nàng cũng không đến. Các ngươi đem người đi nơi nào? Chơi đùa đến chết sao? Giờ trò gì!”

Nói mấy câu, rốt cục tàn nhẫn đâm vào tâm Thượng Quan Hạo đau nhức.

Hắn tái nhợt, trong con mắt nhàn nhạt đẩy lên sát khí âm lãnh, ánh mắt lạnh thấu xương.

Tần Cẩm Lan vội vàng bỏ nhào qua, hồn hèn mà đẩy ngón tay Ngự Phong Trì ra, hô lớn: “Ngươi buông ra! Ngươi muốn đi tìm nàng có đúng hay không? Vậy ngươi đi tìm đi! Ta nói cho ngươi nàng ở đâu! Nàng ở làng du lịch ven biển M thị, đang nằm ở bệnh viện! Là vận khí nàng không tốt bị bắt cóc, đã tỉnh lại còn luôn mồm mưu hại người khác muốn làm hỏng hôn lễ chúng ta, loại tiện nhân này, ngươi muốn thì tự mình đi tìm đi!”

Nghe nàng bị bắt cóc, nằm viện, lại nghe Tần Cẩm Lan mắng chửi một câu “Tiện nhân”, đôi mắt Ngự Phong Trì đỏ tươi giống như lấy máu, một bàn tay vung đến trên mặt Tần Cẩm Lan!

“A...!” Tần Cẩm Lan sợ đến hét lên một tiếng.

Tay Thượng Quan Hạo giữa lưng chừng bắt được cổ tay hắn, hai nam nhân sức lực ngang nhau độ sức, khớp xương hắn bởi vì dùng sức mà trở nên trắng, nộ khí Ngự Phong Trì càng lúc càng lớn.

“Ngày hôm nay là hôn lễ Cẩm Lan, ai cũng đừng nghĩ chạm đến nàng một phân.” Thượng Quan Hạo từng chữ nghiêng rống phun ra.

Tay Ngự Phong Trì, bởi vì cố sức mà run rẩy, nắm chặt, bị hắn kim hãm không thể động đậy.

“Các ngươi là đối đãi như thế này với nàng có đúng không?” Ngự Phong Trì nói, thù hận bắn ra, cười gần lộ ra mùi vị âm u, hàm chứa trào phúng châm biếm, “Ta thật sự nên mang nàng đi, để nàng rời khỏi kẻ cầm thu như ngươi, để nàng không còn bị tổn hại! Thượng Quan Hạo, ngươi sẽ bị báo ứng!”

Mấy câu cuối cùng, hắn gằn lên, nghiêng rống nghiêng lợi cực kỳ giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 127: Ngươi Quả Thật Là Muốn Chết Lần Nữa?

Hôn lễ hoàn hảo cứ như vậy bị phá hoại, Tần Cẩm Lan tức giận đến xây xẩm cả mặt mày, quát lên: “Ngươi có tư cách gì ở chỗ này nói chồng ta? Đồ vô học, mau gọi bảo vệ...”

“Ngươi cút cho ta!” Mắt Ngự Phong Trì đỏ lên, hướng về phía Tần Cẩm Lan mà quát, “Đầu tới lượt ngươi đối với ta khoa chân múa tay? Ngoài là nữ nhân độc địa được Thượng Quan Hạo che chở cho, còn có kẻ nào mà muốn ngươi? Ta cảnh cáo ngươi, nếu như Mộc Ngữ xảy ra chuyện gì, ta sẽ cho ngươi biết số phận của ngươi có bao nhiêu bi thảm!”

“Người...” Tần Cẩm Lan tức giận đến mức muốn ngất đi, ngón tay phát run mà chỉ vào Ngự Phong Trì, mặt hầm hầm, nửa lời cũng không cất lên được!

Ổng kính máy quay phim đều hướng về phía hắn, Ngự Phong Trì ngoan ngận nói: “Cút hết cho ta!”

Hôn lễ hoàn toàn bị phá hoại, trong đầu Ngự Phong Trì lóe lên vị trí ở chỗ kia, sai bước hướng về phía đồ xe mà đi đến, trái tim hắn đã bị dày vò thương tích tràn đầy! Trong lòng hắn lăm lăm nhắm tên Tần Mộc Ngữ, lao như điên cuồng đến chỗ địa phương kia!

Giẫm lên một cánh hoa, nhớ tới cô còn nằm ở trên giường bệnh, trên đầu quần đầy băng trắng, sắc mặt Thượng Quan Hạo ảm đạm, túm lấy cái nhẫn ghi “Chú rể” ở trước ngực kéo xuống, quay đầu sai bước mà theo sau!

Tần Cẩm Lan còn chưa kịp phản ứng gì thì hắn đã từ trước mặt đi tới.

Một tia lửa chợt lóe ra, nàng hiểu rõ hắn là muốn đi làm chuyện gì!

“Không... Không!” Tần Cẩm Lan giẫm lên giày cao gót mà chạy tới, làm gãy mất một chiếc cũng không quan tâm, nghiêng ngả đuổi theo Thượng Quan Hạo, ngã nhào vào trước ngực hắn, đau mà khóc thành tiếng. “Hạo, người không được đi, người không được đi! Hôm nay là lễ thành hôn của chúng ta, chúng ta phải kết hôn, lập tức nói lời hẹn ước! Người làm sao có thể đi?! Tiểu Ngữ nàng không có việc gì, nàng chỉ là bị người ta dùng viên gạch đập qua mà thôi có gì quan trọng đâu hả? Người thế nào lại muốn né tránh đám cưới của chúng ta? Người đã nói muốn kết hôn với ta! Người đã nói!”

Tiếng la hét có phần cuồng loạn, làm cho tất cả mọi tiếng động xung quanh đều im bật, bầu không khí đột nhiên như bị thắt chặt.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo bị kéo căng lại, bước chân muốn di chuyển, lại bị nàng kéo lại.

Là...

Đây là đám cưới của bọn hắn. Ngay sau đây sẽ là đám cưới.

Từ rất lâu trước đây, hắn đã bắt đầu yêu Cẩm Lan, cũng đã quyết định sẽ lấy nàng.

Hứa hẹn kia đã không thể thay đổi.

“Hạo, người nói với ta nàng không mưu tính chuyện gì, người nói với ta các người không có một chút quan hệ nào, người không thích nàng!” Nước mắt chảy dài rơi xuống, lăn dài trên lớp phấn trang điểm, Tần Cẩm Lan ra sức mà xé lớp lụa che trên cổ tay, đem vết thương còn chưa lành hẳn kia lộ ra đưa tới trước mặt hắn, “Người chẳng lẽ không yêu ta sao? Nếu như người không thích ta tại sao lại quan tâm ta như vậy! Rồi khỏi người ta sẽ chết, ta đã chết qua một lần, ta sẽ không sợ chết thêm lần nữa!”

Trước mặt truyền thông, bạn bè thân thuộc làm nhiều trò như vậy, canh bạc này nàng đánh đuổi tất cả mọi thứ, cho dù là hi sinh danh dự, cho dù lấy cái chết ra uy hiếp, nàng muốn giữ lại nam nhân này.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo, càng lúc càng thất chặt và tái nhợt.

Nhiều chuyện như vậy, giống như trăm ngàn cánh buồn hiện ra ở trong đầu, nắm tay bên cạnh hắn càng buột chặt.

Tần Cẩm Lan nhìn khuôn mặt hắn, đã hoàn toàn tuyệt vọng, chạy tới cầm lấy một cái chai đã mở ở trên bàn, giữa tiếng kinh hô của mọi người dùng lực mà đập lên cạnh bàn vỡ nát, dùng mảnh thủy tinh vỡ hướng về phía vết thương chưa khỏi hẳn trên cổ tay của bản thân mà cắt!

Một màn trong nháy mắt kia, mọi người thét lên kinh hãi!

Thượng Quan Hạo chợt khôi phục trở lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bước đi qua nắm chặt cánh tay nàng, tàn nhẫn cảm lấy, đem mảnh thủy tinh ở trong tay nàng lấy ra, trong tay hai người đã tràn đầy máu, mờ hồ không rõ là máu của ai!

“Người điên rồi có đúng không? Tần Cẩm Lan, người có thật muốn vì ta mà chết lần nữa!” Thượng Quan Hạo nắm chặt tay nàng, đôi mắt đỏ tươi, gầm lên.

“Hạo...” Tần Cẩm Lan khóc nhào vào trong ngực hắn, “Ta từ trước tới nay còn không sợ chết, ta chỉ muốn ở cùng với người một chỗ...”

Tiếng khóc thê lương, kinh động toàn bộ mọi người có mặt ở hôn lễ, ý định muốn tự sát đó cũng làm cho hết thảy nhân viên an ninh cũng âm thầm chạy tới, đám cưới trong phút chốc trở nên hỗn loạn, nhạc nền bên ngoài hoàn toàn ngưng trệ.

“Được...” Thượng Quan Hạo cuối cùng duỗi cánh tay ra ôm chặt người trong lòng ngực, vỗ vỗ sau ót nàng, cúi đầu khàn giọng nói, “Đám cưới... Chúng ta tiếp tục làm đám cưới, Cẩm Lan, đừng khóc...”

Tiếng khóc người ở trong lòng ngực dừng lại không được, bờ vai run rẩy kịch liệt, ôm chặt hắn.

Người trên hôn lễ lúc này mới thở dài một hơi, bầu không khí vui vẻ ảm đạm tuy rằng rất khó được kéo lên, thế nhưng còn có thêm một phần tiêu điều buồn bã, không ai chú ý tới khuôn mặt Thượng Quan Hạo ảm đạm bao nhiêu, càng không thấy được trong đáy mắt có tồn tại bao nhiêu phức tạp cùng đau nhức!

Cánh hoa lại lần nữa được tung lên lay lắt trong không trung.

Tần Cẩm Lan ở trong ngực hắn, nín khóc mỉm cười.

Hôn lễ lại được tiếp tục như trước, Thượng Quan Hạo đã có chút ngây dại, bóng dáng cao lớn của hắn tiếp nhận những ánh nhìn chăm chú, máu ở trên tay cô dâu, phảng phất như nước mắt yêu thương, mà lòng bàn tay hắn cũng bị mảnh thủy tinh cắt lấy.

Tiếng chủ trì vang vọng bên tai, ánh sáng đèn ở bên trong khách sạn kéo xuống, dưới ánh nhìn chú mục của mọi người, hắn cái gì cũng không nghe rõ, chỉ là chờ chủ hôn nói xong, cất lên ba chữ: “Ta nguyện ý.”

Tần Cẩm Lan rung rung đáp lại, trao nhẫn cho nhau, hôn lên đôi môi bị nước mắt làm cho ướt đầm của nàng.

Trong khoảng khắc đó, như tia sét xẹt qua, trong đầu hắn cũng hiện lên một đôi mắt trong veo.

***

Ngự Phong Trì điên cuồng mà chạy tới M thị đồ ở trước bệnh viện, gặp một người ở phòng hành chính dò hỏi/

Hắn cũng không biết, nàng rốt cuộc là chịu thụ thương thành ra cái bộ dạng gì.

“Gọi là Tần Mộc Ngữ có đúng không?” Y ta ngừng đầu hỏi.

“Đúng, nàng còn ở nơi này không?... Là bị thương như thế nào?” Sắc mặt Ngự Phong Trì trắng bạch, khó khăn hỏi.

Y tá gấp đôi bệnh án lại, đáp: “Nàng nửa ngày trước đích thực là ở nơi này, bất quá hiện tại không còn ở đây nữa. Nguyên là bị vật nặng đập vào sau gáy, mất một mảng lớn, cổ còn bị bong khỏi một chút.”

Nghe được một chuỗi này, Ngự Phong Trì trong lòng run sợ, nắm tay bên người càng siết chặt.

“Nàng vì sao biến mất, nàng đi đâu?” Hắn hơi thờ mong manh mà hỏi thăm. Hắn không muốn nghe đến tin tức nàng mất tích, hắn sợ mỗi một lần không gặp hình bóng của nàng, những lần hắn không gặp nàng, nàng đến cùng đã phải chịu những tổn thương gì.

Y tá quý dị mà nhìn hắn một cái.

Mở miệng nói, y tá vẫn còn nói thực cho biết: “Ta không rõ lắm người cùng nàng có quan hệ gì, nhưng cũng không giấu diếm điều gì, nàng rời khỏi chỗ này, đi đến phụ khoa... Nàng có thai.”

Giống như sấm sét vang dội giữa trời, nổ vang trong đầu Ngự Phong Trì.

Gương mặt hắn xanh xao, đôi mắt lộ ra vẻ phức tạp đến cực độ, nắm đấm siết chặt, miệng khô khốc khó khăn mở ra: “... Người nói lại lần nữa xem?... Nàng có thai, là chuyện khi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Hắn Sẽ Không Quan Tâm

Y tá lắc đầu: “Chuyện này ta không rõ ràng lắm, tâm tình nàng không ổn định, sau đó bắt đầu đau bụng khó chịu, cũng không phải ngoại thương, chúng ta mang nàng tới khoa kiểm tra, thì mới biết là có thai...”

Y tá đánh mắt nhìn hắn một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ lạnh nhạt cùng phức tạp: “Các người suy cho cùng là có quan hệ gì? Nàng vẫn còn là một thiếu nữ trẻ tuổi, lúc đầu là bị bắt cóc, sau đó kiểm tra thì lại có thai... Đứa bé đó là của ai hả?”

Đầu óc Ngự Phong Trì, lúc này cũng đã không còn có thể suy nghĩ được nữa!

Hắn nhột nhột lùi về phía sau, một lúc mới sải bước mà chạy đến khoa khác, càng chạy càng nhanh hơn, suốt một quãng trong suy nghĩ đều là gương mặt của nàng, mỗi một mạch đến thẳng phụ khoa, vẫn là như trước chưa tìm ra được nàng.

Hắn tìm kiếm xung quanh, rốt cuộc cũng thấy được ở trong góc phòng một bóng dáng nhỏ bé ngồi đó.

Trên đầu quần đầy băng gạc, bóng dáng nhỏ bé yếu ớt ngồi tựa ở góc tường, tay đặt ở bụng, nhìn không rõ được sắc mặt.

Ngự Phong Trì chạy vọt qua.

“Mộc Ngữ... Tàn Mộc Ngữ, có đúng là người hay không!” Hắn đặt tay lên hai vai của nàng, ép nàng giờ mắt lên, chua xót hòa cùng đau lòng ở trong ngực cứ lớn dần lên, hắn cắn răng hỏi, “Ta là Ngự Phong Trì, người nhìn ta một cái đi! Người cuối cùng là đã gặp phải những chuyện gì hả? Từ khi người rời khỏi khu biệt thự đó, ta đều không liên lạc được với người, người nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì!”

Tàn Mộc Ngữ ngược mặt lên, trong đôi mắt trong suốt một lần hơi nước mỏng, trong trẻo nhưng vắng lặng hờ hững.

Bàn tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt yếu ớt tuyệt vọng.

“Mộc Ngữ...” Ngự Phong Trì lại lên tiếng, đôi mắt đục ngầu, nội tâm đã đau nhức vô cùng.

Ngón tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy tay Ngự Phong Trì, đôi môi mỏng manh hé mở, nhìn hắn: “Người giúp ta đừng cho hắn biết... Giúp ta giấu hắn... Ngự Phong Trì...”

/* Thực tình thì câu này dịch chém gió chứ chả hiểu nghĩa gì đâu ^^ */

Cơ thể nàng không ổn định, Ngự Phong Trì đưa cánh tay ra đỡ chặt lấy, quỳ một chân xuống.

Mặt hắn xanh xao, nghe hiểu được ý muốn của nàng.

“Người... Người nói cái gì?” Hắn nghẹn giọng, nghiêm mặt hỏi lại nàng một lần nữa.

Tàn Mộc Ngữ buông mắt xuống, đau đớn vây quanh bản thân mình.

Tất cả mọi thứ cứ lũ lượt mà kéo đến, từ Z thành đến M thị, đến trước khi phát sinh hết thảy nàng đã không thể nhớ được, tay nàng chỉ ấn nhẹ ở trên bụng, rõ ràng đã biết nơi đó đã có một tia huyết mạch của hắn!

Là cái nam nhân kia, bên tai nàng vẫn còn vang vọng giọng nói đó, người còn chưa chết, đợi đến khi người thực sự chết đi ta mới thay người đi tìm công đạo... Bất quá nếu là người kia, ta sẽ không làm.

Nàng nhắm mắt lại, nước mắt vây quanh, toàn bộ trong đầu đều là tiếng rít gào trào đến, oán hận sắc nhọn rét lạnh đến thấu xương.

Đôi mắt Ngự Phong Trì đỏ ngầu, đã hoàn toàn minh bạch.

“Là hắn đúng không?” Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào nàng, nắm tay siết chặt, tiếng khớp xương đáng sợ vang lên, “Đứa bé của người là Thượng Quan Hạo, có đúng không?”

Tàn Mộc Ngữ tái nhợt, không thể cất thêm được lời nào nữa.

“A...” Ngự Phong Trì cười gằn, ngửa đầu lên hơi thở từ từ kéo ra, lồng ngực như sắp bị vỡ tung, “Đồ cầm thú... Hắn rõ ràng đang kết hôn... Hắn lại có thể ở Z thành cùng con đàn bà kia làm đám cưới!”

Hắn rống lên, làm cho mọi người đầy đều bị hù dọa, từng ánh mắt đều hướng về chỗ bọn họ nhìn qua.

“Vì cái gì muốn bắt giấu? Vì cái gì vô duyên vô cớ muốn giấu đứa bé của chính hắn!” Ngự Phong Trì nắm lấy bờ vai nàng mà gào lên, bị kích động tới cực điểm, “Hắn còn là người sao? Là người thì sao không cút lại đây mà chịu trách nhiệm với người, chịu trách nhiệm với đứa bé ở trong bụng người! Người không đi tìm hắn? Ta thay người đi!”

Lửa giận dâng lên, Ngự Phong Trì buông bờ vai của nàng, bật dậy quay đi.

“...Hắn sẽ không quan tâm...” Một giọng nói khàn nhỏ nhưng rõ ràng ở phía sau truyền đến.

Nàng mặc quần áo xanh lam của bệnh nhân, trên lớp băng gạc mờ hồ như có máu tươi chảy ra, mái tóc đen từng sợi rơi là tả vãi xuống, đem thân thể nhỏ nhắn của nàng bao bọc lấy, nàng gục mặt xuống, đôi bờ mi dài rung rung, một giọt lệ nóng rơi xuống trên mặt đất.

“...Hắn ngay cả ta chết cũng không thèm quan tâm... Hắn lại sẽ càng không quan tâm đến đứa bé ở trong bụng ta...” Tàn Mộc Ngữ lấy tay đỡ lấy bức tường, đầu ngón tay cấu chặt vào tường, đau đớn nói, “Ngự Phong Trì, người nhân từ một chút... Đừng để hắn động thủ giết chết con ta...”

Cơ thể Ngự Phong Trì, lạnh ngắt cứng đờ tại chỗ.

Sống hơn hai mươi năm, hắn cho tới bây giờ cũng không có gặp phải hoàn cảnh như bây giờ, muốn dùng hết sức lực của bản thân mà phát hận, đi giết chết cái thằng khốn nạn kia! Nắm chặt siết chặt, khớp xương đáng sợ lộ ra, hắn đá một cước vào sau băng ghế chờ ở bệnh viện! Âm thanh vang lên làm cho cả phòng bệnh đều hoang mang!

Ngự Phong Trì cố nén lửa giận và đau nhức ở trong lòng, bước qua đem nàng ở dưới ôm lấy, hít sao mà ôm chặt lấy, hắn buông mắt xuống, tơ máu trong ánh mắt tràn đầy, hắn nghiêng răng nói: “Ta sẽ cho người một cái công đạo... Từ giờ trở đi, mệnh này của người là của ta.”

Nói xong, hắn ôm lấy nàng, hướng về phía phòng điều trị mà sai bước đi.

***

Ngự Phong Trì không ngờ, vừa mới đến phòng điều trị lại gặp cảnh sát ở đây.

Thấy hắn ôm nàng ở trong ngực, cảnh sát đứng dậy, nhậm nhậm mở miệng nói: “Tần tiểu thư, chào ngươi.”

“Các ngươi là ai?” Ngự Phong Trì có hơi nhú mảy, lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Vị tiên sinh này chào ngươi, chúng ta là cảnh sát ở khu du lịch, về Tần tiểu thư mấy ngày trước bị bắt cóc có chút sự tình muốn hỏi nàng.” cảnh sát dừng một chút, “Mặc dù vị Thượng Quan tiên sinh kia đã nói cho chúng ta muốn rút án, thế nhưng hắn dù sao cũng không phải bị hại, cho nên chúng ta nhất định phải hỏi qua ý kiến của Tần tiểu thư mới được.”

Đưa mắt nhìn tình hình Tần Mộc Ngữ một chút, cảnh sát lên tiếng hỏi: “Thương thế Tần tiểu thư đã khá hơn chút nào không?”

Phòng bị của Ngự Phong Trì phai nhạt một chút, hồ hững nói: “Tâm tình nàng không ổn định, các ngươi chờ một chút rồi hãy vào.”

Tới trong phòng điều trị, đôi mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ nhìn viên cảnh sát ở bên ngoài.

Ngự Phong Trì sợ nói chuyện tiếp sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của nàng lại bị kích động, cẩn thận dè dặt hỏi thăm: “Ngươi không thích bọn họ tới sao? Không thích thì nói ra, ta sẽ đuổi bọn họ đi.”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ càng trắng bạch.

Trong đôi mắt nàng hiện lên tia sáng tuyệt vọng, đơn giản vì vừa nghe được một câu, Thượng Quan Hạo yêu cầu lui án.

Chính miệng hắn nói ra những lời kia, không cho phép nàng bước ra khỏi cửa một bước, sau đó hắn bay về Z thành tham dự lễ cưới với Tần Cẩm Lan, chỉ làm một chuyện. Chính là để cho cảnh sát hủy án.

Tất cả điều tra, đến đó toàn bộ đều kết thúc.

Ngươi coi như, là đã chết qua một lần đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chỉ Tin Tưởng Bốn Chữ Kia, Nợ Máu Trả Máu

Ngón tay bé nhỏ của nàng giữ chặt lấy giường, càng chặt hơn, khí sắc càng lúc càng âm trầm đi, nước mắt tựa như chực trào. Nàng vẫn còn cho rằng, bản thân sẽ không đau lòng, lại càng không thể bởi vì đau lòng mà rơi lệ. Nhưng có lẽ đã không còn đúng nữa.

Một đao quét qua vết thương chưa lành, xé rách nó ra, lại bắt đầu rỉ máu.

“Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì? Là ngươi còn có ràng buộc gì với chúng có phải không?” Ngự Phong Trì nhú mảy, dường như đã nhận ra có nét gì đó không đúng.

Tần Mộc Ngữ cúi đầu, hơi thở mong manh cất lời: “Ba ta còn đang ở trong tay hắn...”

Nàng đưa mắt, bên trong làn nước mắt lấp lóe chứa đầy oán hận hòa cùng u uất, lên tiếng nói với hắn: “Ba ta còn đang nằm trong tay hắn... Ta chuyện gì cũng đều không thể làm được... Chuyện gì cũng không thể nói...”

Ngự Phong Trì âm lãnh, nắm lấy bờ vai nàng: “Ngươi rốt cuộc là đang nói chuyện gì... Ngươi giải thích cho ta nghe, chuyện ngươi không dám làm ta giúp ngươi làm! Tần Mộc Ngữ ngươi nói đi... Ngươi giải thích cho ta nghe!!!”

Nhưng nàng lại thu tiếng lại, chỉ còn hơi thở gấp gáp, một lần hít thở, đều là đau đớn không thể ta xiết.

Tiếng gõ cửa vang lên. Cảnh sát lại lần nữa hỏi vọng vào: “Tần tiểu thư, xin hỏi chúng ta hiện giờ có thể tiến hành nói chuyện được chưa?”

Ngự Phong Trì nhìn dáng dấp của nàng, nàng cái gì cũng không chịu nói, tất cả đều là lo lắng vô ích! Hắn lạnh đi, quả quyết mà nắm lấy cửa gạt ra nói:

“Các người đi vào đây, cùng vào đây, cùng nói rõ với nàng.”

Viên cảnh sát dò xét nhìn vào bên trong, sớm hướng về hấn mà gạt đầu tiến đến.

“Tần tiểu thư, ta muốn hỏi một chút, vụ án bắt cóc này người khẳng định có điều tra đến tận cùng không? Nếu như người bị hại chủ động hủy án, chúng ta sẽ không có nghĩa vụ điều tra thêm nữa, nhưng mà ta nghĩ phải nhắc nhở người một câu...” Cảnh sát đột nhiên lặng đi giây lát, “Thời gian chúng ta ở hiện trường dò xét phát hiện một thanh dao găm còn có một lượng lớn thuốc, loại thuốc này chỉ trong vòng vài giờ đưa người ta đến tử vong, so với thanh dao kia thật là muốn giết người đơn giản hơn rất nhiều, vì thế chúng ta nhất định phải nói với người... chuyện này không chỉ đơn giản là một vụ bắt cóc thông thường.”

Không phải là bắt cóc tổng tiền, chỉ có thể xem như là trả thù.

Nếu như không phải, muốn giết người, mang theo dao cùng thuốc độc như vậy để làm gì, suy cho cùng là dùng để làm gì?

Ngự Phong Trì ở bên cạnh nghe thấy, sắc mặt đã tái mét.

“Người nói là có ý gì? Ý của người là hung thủ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện bắt cóc nàng, mà là muốn giết nàng?” Ngự Phong Trì nhìn chặt lấy viên cảnh sát hỏi, “Các người điều tra ra cái gì chưa? Ít nhất cũng phải điều tra ra được tới cùng là ai làm chuyện này!”

Viên cảnh sát nghẹn giọng, đưa mắt nhìn Ngự Phong Trì: “Vị tiên sinh này, bây giờ quan trọng là, Thượng Quan Hạo tiên sinh đã hủy án, chúng ta tạm thời không thể điều tra, cho dù là muốn tra xét, khu du lịch nhiều du khách tới lui như vậy, chúng ta không có cách nào phong tỏa. Tần tiểu thư chẳng qua chỉ bị thương, không phải là thực sự giết người, bởi thế chúng ta không thể xin chỉ thị cấp trên phong tỏa nơi này để điều tra.”

Ngự Phong Trì đột nhiên xông lên túm lấy cổ áo hấn, màu mắt đỏ tươi như máu.

“Người chưa chết, cho nên không đủ điều kiện để, không có cách nào khác để điều tra... Đợi đến lúc người chết đi, con mẹ nó còn muốn điều tra cái gì? Cục cảnh sát các người nguyên lai ban đầu là có loạn nhận thức như thế này, có đúng không?”

Ánh mắt viên cảnh sát tĩnh lặng, có hơi không thể nào cất lời lên được.

“Tiên sinh...” Hấn thần nhiên nói, “Nếu như không ngại, ta muốn hỏi Tần tiểu thư, có thực sự muốn hủy án hay không?”

Áp lực không khí trong phòng lúc này mới bắt đầu kéo thấp xuống.

Hấn nhìn vào nữ nhân nhỏ bé và yếu ớt ở trên giường bệnh, chậm chậm đi qua, khẽ đặt lên bờ vai nàng, thấp giọng nói: “Cuối cùng thì là ai muốn hại người? Người có biết hay không? Chỉ cần người biết thì nói cho ta... Ta sẽ giúp người...”

Cảnh sát cũng kiên nhẫn đứng chờ, đứng ở nàng.

Trong đầu vang vọng những lời nói lúc gần đi Thượng Quan Hạo nói, hấn đối với sự bảo vệ Tần Cẩm Lan... Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ tái nhợt chậm rãi giờ lên nói giọng khàn khàn: “Hủy án...”

Mí mắt viên cảnh sát trong phút chốc khẽ nháy lên.

“Tốt Tần tiểu thư, không tiện làm phiền người.” Cảnh sát vỗ vỗ tài liệu ghi chép kẹp trong tay, mang theo một ít hoài nghi, một ít bất đắc dĩ, mang theo vài người cùng đi ra phòng điều trị.

Khuôn mặt Ngự Phong Trì vừa hé ra, dần dần thất lại.

”Người rút cuộc là chuyện gì xảy ra...”

Áp lực trong lồng ngực hấn đang bài sơn hải đảo, gần gũi mà ngấm nhìn nàng, hơi thở ảm áp mà tỏa ra trên mặt hấn, “Nói cho ta biết những điều người đã trải qua... Có người muốn giết người, người cũng không giám mở miệng nói ra...”

Nước mắt trong suốt, một mảnh nóng hổi, tích tụ ở trong mắt.

Tay nàng siết chặt lấy ra giường, cơ hồ muốn đem tấm vải mỏng manh trắng buổi kia xé rách...

Ngự Phong Trì cười lạnh lùng một tiếng, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Nhưng mà đừng ngại... Chuyện của người, cục cảnh sát đám vô dụng kia căn bản là không có biện pháp giải quyết... Ta tới giúp người, ta có rất nhiều thời gian đến giúp người, những kẻ đã làm tổn thương người đó, một người cũng đừng hòng nghĩ là chạy thoát.”

Hấn ngồi ở bên giường, trong mắt lóe ra ôm nàng vào trong lòng.

***

Trước khi lên máy bay, Ngự Phong Trì lấy điện thoại ra, gửi tin, hòm thư trong nháy mắt nhấp nháy.

Hắn lẳng lẳng đợi một chuỗi tin kia đi qua, cuối cùng ngưng lại nhìn thoáng qua một chuỗi ký tự, đã có thể tưởng tượng đến gương mặt nổi trận lôi đình của ông nội.

Hắn lạnh lùng rời khỏi hộp thư, gọi điện cho một người bạn, để hắn hỗ trợ đến cục cảnh sát M thị điều tra đến phân nửa tài liệu vụ án, bây giờ toàn bộ căn cứ chính xác đều đã bị phá hỏng, du khách mỗi ngày đến rồi đi, đã sớm làm cho người ta chạy mất, hắn chỉ có thể từ trong tài liệu vụ án tìm hung thủ, còn có, nhất định chờ cho Tần Mộc Ngữ không kiên trì, hắn là chuyện gì xảy ra.

Hắn có loại trực giác, năng u mê. Năng cái gì cũng đều u mê.

Cách tiến hành của cảnh sát Ngự Phong Trì hắn từ trước đến nay đều không tin tưởng, nếu như thực sự bị hắn bắt được, hắn sẽ dùng cách thức trực tiếp nhất khiến những kẻ đó phải trả giá. Cái gì là pháp luật, cái gì là điểm mấu chốt, hắn cũng đều không quan tâm, hắn chỉ biết bốn chữ, nợ máu trả máu.

Máy bay sắp bay lên.

Đề phòng chính là thủ hạ của ông nội theo dõi lại lần nữa nắm lấy điện thoại, Ngự Phong Trì tháo pin và sim ra, kể cả điện thoại di động cũng để ra bên ngoài, lúc này mới lạnh lùng quay người, đi vào khoang máy bay.

Trong khoang máy bay, cái bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại kia dựa vào trên chỗ ngồi, tấm chăn rơi xuống phân nửa, chỉ còn giữ lấy đôi chân của nàng.

Ngự Phong Trì cúi người cầm tấm chăn nhặt lên, đắp lên trên người nàng, bản thân ngồi ở bên cạnh.

Tần Mộc Ngữ chậm rãi tỉnh lại.

“Máy bay sắp cất cánh, chúng ta sẽ lập tức trở về.” Thấy nàng tỉnh lại, Ngự Phong Trì giúp nàng quấn lấy chăn, động tác thuận thế dừng lại, đem thân thể nhỏ bé của nàng ôm lấy, tựa cằm trên trán nàng, cánh tay từ từ thắt chặt.

Nàng thật nhỏ bé, cảm giác ôm vào trong ngực mỏng manh dễ vỡ như thế.

Tần Mộc Ngữ khẽ quay đầu đi, đôi mi dài mở ra, thấy bên trong cổ áo của hắn lộ ra, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, mở miệng cất tiếng: “Ngự Phong Trì... Ta tự do.”

Ngự Phong Trì ngẩn ra, cúi đầu: “Ngươi đang nói cái gì?”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ lấp lánh, trong lòng khoảng không mai sau bị thương cô tịch, khoảng không đau nhức, miệng nàng nổi lên một nụ cười, thay đổi cách nói: “Ta không có nhà để về.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Cảm Giác Rất Hèn Mọn

Trái tim Ngự Phong Trì, trong nháy mắt bị những lời nói này làm cho đau đớn quặn thắt, mãi hồi lâu mới dịu bớt đi.

Khóe miệng hắn kéo ra: “Có ta ở đây, ngươi làm sao có thể không có một chỗ để đi? Ngươi quá coi thường Ngự thiếu gia ta rồi, ta tuy rằng học vấn kém cỏi, đối với nữ nhân cũng không thật lòng thật dạ, nhưng với ngươi, ta ít nhất có thể chăm sóc được.”

Tần Mộc Ngữ lẳng lẳng mà đứng ở trong lòng hắn, cảm giác được một tia ấm áp đã lâu tới gần.

“Xin lỗi... Ta không có tiền, cũng không có biện pháp cho ngươi cái gì cả... Ngươi thu nhận và giúp đỡ ta không có cái gì để hồi báo.” Đôi môi mỏng của nàng hé mở, nặng lòng mà cất tiếng.

Ngự Phong Trì ôm lấy nàng càng thêm chặt, hiện lên trong ánh mắt một tia phức tạp, thân nhiên nói: “Ngươi có thật là hiểu rõ ta, biết ta sẽ đòi hỏi ngươi phải báo đáp gì sao. Chỉ là bây giờ quên đi... Ta muốn báo đáp, chỉ sợ là ngươi trả không nổi.”

Cũng không phải là hiểu rõ ý tứ của hắn là gì, những Tần Mộc Ngữ cũng không có tâm tư để mà suy nghĩ, lẳng lẳng mà ngẩn ngơ ở trong lòng hắn, lâu thật lâu không muốn rời đi. Ngự Phong Trì cúi đầu, thấp giọng nói: “Đứa bé của ngươi, dự tính như thế nào?”

Đây là giọt máu của Thượng Quan Hạo, hắn có nắm chắc là sẽ chấp nhận, nàng sẽ không vì cái nam nhân này mà thống hận đứa bé.

Chỉ là dựa vào cái gì mà muốn nàng phải chịu loại lỗi lầm này.

Dựa vào cái gì mà nghiệp chướng này không một ai theo nàng nói câu xin lỗi, đối với nàng chịu trách nhiệm?

Thế giới này, rất không công bằng.

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ âm trầm, sắc mặt tái nhợt, ngày cả đôi môi cũng có phần yếu ớt thiếu sức sống, khàn giọng cất lời: “Ta không biết.”

Nhắm mắt lại, nàng có thể cảm nhận được một chút tồn tại huyết mạch kia đang ở ngay trong bụng nàng, nàng còn chưa đến 19 tuổi, phân nửa là hắc bạc tinh cùng tàn nhẫn, phân nửa, là nàng.

Nếu như thống hận, đem chút gì vương vấn đến hắc hoàn toàn phá hủy đi, ngay cả một nửa kia, cũng đồng thời hủy diệt đi.

Nàng chậm rãi nhíu mày, trái tim bất chợt đau nhói không thể giữ lấy.

Ngự Phong Trì ôm chặt nàng, đôi mắt đỏ tươi, giận dữ: “Ta sẽ khiến cho hắc phải trả giá.”

Máy bay ngay lúc này bắt đầu cất cánh.

Thanh âm dịu dàng của tiếp viên hàng không vang lên, dẫn dò hành khách mang đai an toàn, phòng ngừa thay đổi khí lưu làm cho xóc mạnh. Ngự Phong Trì vẫn ôm chặt nàng ở trong ngực, mặc kệ cái gì gọi là đai an toàn, chính hắc sẽ làm đai an toàn cho nàng.

Máy bay chậm rãi cất cánh, vòng tay ấm áp của hắc che phủ, che kín lấy tai nàng, thấp giọng nói: “Cẩn thận ù tai.”

Giữ tiếng oanh oanh thật lớn, nàng đưa mắt nhìn sang, thấy được đôi mắt hắc chứa đầy đau lòng cùng xót xa.

***

Ngự gia.

Ngự Kinh Đông tay chống gậy trong đại sảnh đi đi lại lại.

“Lão gia, đã tra được địa điểm của thiếu gia, người xem...” Quản gia vội vàng đem kết quả điều tra đưa ra cho ông.

Khuôn mặt Ngự Kinh Đông hé ra, nắm lấy trang giấy kia nhìn kỹ, quay về phía quản gia vậy: “Đây là địa phương nào? A? Người nhìn xem đây là chỗ nào? Hắc đi tới nơi này làm cái gì? Nơi này còn có Thiên Vương lão tử sao, hắc sao lại chạy qua đó.”

“Lão gia, lão gia ngài đừng kích động.” Quản gia trên trán mồ hôi chảy ra, “Thiếu gia có lẽ là đi ra ngoài làm việc, chưa kịp bàn bạc với ngài, đây là chỗ phụ cận sân bay, thiếu gia hẳn là đã muốn quay về.”

“Đã về mới có cơ hội tra ra được chỗ của hắc!” Ngự Kinh Đông lại lần nữa rống lên một tiếng, tức giận không ít, tay nắm lấy cây gậy chỉ về phía TV nói: “Người nhìn xem, người xem xem ta đã dưỡng ra phải cái loại cháu trai gì, hôn lễ nhà người ta hắc chạy đến phá hoại, biết đến thì nói là cháu trai Ngự Kinh Đông ta, không biết còn tưởng rằng là con đồ lưu manh ở từ đâu chạy tới! Hắc không biết xấu mặt hả? Hắc ngay cả mặt mũi cha nó cũng không thèm cấp cho một cái hả!”

Quản gia vẫn luôn nơm vâng dạ, phụ họa theo, cũng không dám nửa lời khuyên can.

Mà lúc này trong TV, tin tức trọng đại nhất đã chiếm hết gần toàn bộ, cuối cùng sau màn ảnh kia, là cô dâu chú rể hai người bàn tay đầy máu, ôm lấy nhau, như một đôi uyên ương có mệnh khổ.

Trong ngực viên quản gia cũng thở dài một tiếng, thiếu gia nhà bọn hắc suy cho cùng phải đi ngăn cản người nào chứ? Nếu như hắc thích tiểu thư Tần gia, làm sao đến cuối cùng cái tiểu thư Tần gia kia lại lấy cái chết ra bức chồng sắp cưới? Chuyện này rất là hỗn loạn.

Cổng chính Ngự gia chậm rãi mở ra.

Xe đi suốt hai mươi phút, mới đến được một tòa biệt thự năm tầng lộng lẫy kia, cửa xe mở ra, Ngự Phong Trì nắm lấy một bàn tay nhỏ nhắn, từ bên trong xe đi ra.

Ngự Kinh Đông ở trên lầu nhìn thấy được một màn kia, sắc mặt xanh đen, nhìn chăm chú vào cô gái kia.

“Ông nội đâu?” Ngự Phong Trì hỏi.

“Lão gia ở trên lầu hai, thiếu gia, vị tiểu thư này là?”

“Không phải chuyện của người.” Ngự Phong Trì nói xong, nắm tay nàng hướng đi vào trong.

Phòng khách lớn như vậy, đẹp đẽ xa xỉ, người hầu đang quét dọn các phòng, Tần Mộc Ngữ chậm rãi đi vào, gương mặt giống như núi xanh sau cơn

mura, ở phía sau hần khe khẽ mở miệng: “Ngươi chưa từng nói với ta, muốn tới nhà của ngươi.”

Ngự Phong Trì nắm tay nàng, cảm giác được một chút nhu hòa chán nản của nàng, cười cười, quay người nói: “Ta đi ra ngoài vài ngày, phải nói với ông nội ta một tiếng, không thì hần cũng quýnh lên.”

“Ngươi cũng biết là ta sốt ruột!” Ngự Kinh Đông từ trên lầu đi xuống, tuổi già sức yếu, giọng nói rần ròi.

“Ông nội.” Ngự Phong Trì kêu lên.

“Àn...” Ngự Kinh Đông chấp tay sau lưng, hí mắt quan sát Tần Mộc Ngữ một cái, mở miệng nói, “Là cô bé này?”

Ngự Phong Trì có chút phức tạp, khóe miệng kéo lên, đem nàng nhẹ nhàng kéo qua ôm lấy, vừa cười vừa nói: “Không có nhà để về, ta nhật được, ông nội là người có tâm, để ta chăm sóc nàng, được không?”

“Ngươi nghĩ là chăm sóc như con mèo con chó sao? Đó là một người!” Ngự Kinh Đông giọng nói có phần cao lên, trách cứ hần hàm hồ.

Trên lưng Tần Mộc Ngữ mồ hôi lạnh tản ra, sắc mặt tái nhợt, không biết nên ứng phó thế nào với loại cục diện này.

“Ông nội, người làm nàng sợ.” Ngự Phong Trì nhìn thoáng qua, vừa cười vừa nói.

“Ngươi đừng quản ta có làm nàng sợ hay không, ta hỏi ngươi, ngươi đi gây âm ỉ hôn lễ nhà người ta làm cái gì? Ngươi cảm thấy tôn tử Ngự gia ta vẫn không tin được một người vợ, ngươi còn tới hôn lễ nhà người ta ồn ào! Mặt mũi ngươi để đâu!” Ngự Kinh Đông tức giận đến đỏ mặt, khiển trách.

Ngự Phong Trì không nói gì mà chống đỡ, khóe miệng cười cười, vỗ vỗ lưng nàng đang ở trong lòng hần, hạ giọng nói với nàng: “Ngươi theo ta nói với ông nội ta nói vào lời đi, hần đối với nữ hài tử rất mềm lòng, không phải ta vẫn luôn được mắng chửi đến đây đủ rồi sao.”

Đầu óc nhỏ bé của Tần Mộc Ngữ rối loạn, còn đang nghĩ chuyện ồn ào ở hôn lễ là chuyện gì, nghe được lời hần nói, khẽ đứng vững, bóng dáng nhỏ bé khẽ cúi xuống: “Thưa Ngự lão tiên sinh, là ta không có ý tứ tới làm phiền nhà các ngươi.”

Làm trò trước mặt người ngoài, lừa giận Ngự Kinh Đông lúc này mới dè xuống.

“Nếu đã là ngươi muốn thu nhận và giúp đỡ, không có gì phiền hà thì không thành vấn đề, A Triết,” Hần gọi quản gia, “Ngươi sửa soạn một gian phòng ở, để cho nàng lưu lại chỗ này,” nói xong nhìn về mặt Ngự Phong Trì nói, “Đây là điều kiện của ta, muốn lưu nàng lại, thì lưu lại ngay phía dưới mắt ta.”

Sắc mặt Ngự Phong Trì hơi hơi tối đi, “Ông nội.”

“Không thương lượng.” Ngự Kinh Đông nặng nhọc nói xong, lại nhìn về phía Tần Mộc Ngữ, “Ngươi có ý kiến gì hay không?”

Tần Mộc Ngữ nghẹn ngào.

Những việc đã từng trải qua nhiều lần bị vũ nhục và thương tổn, có điều kiện cho nàng ở lại như thế này, cực kỳ khoan dung, thân ảnh của nàng vẫn nhỏ bé và yếu ớt như trước, ánh mắt cũng đã trong suốt như nước, lại lần nữa cúi đầu: “Cảm ơn ông, Ngự lão tiên sinh.”

Nhận được sự chiếu cố, trong lòng nàng cảm giác mình thật nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Chết Cũng Không Bỏ Xuống Được

Trong mắt Ngự Kinh Đông tia tàn bạo mạnh mẽ kia cũng giảm bớt vài phần, nhìn đáng điệu nữ hài tử này, đúng là hiểu chuyện.

“Được rồi, ta không làm phiền các ngươi nữa, ngươi mang nàng đi dạo một vòng quanh biệt thự, sau đó đến thư phòng ta.” Ngự Kinh Đông thấp giọng dặn dò vài câu, buông mắt xuống, chấp tay sau lưng đi lên lầu.

Quản gia cũng đi theo ngay phía sau.

“Ngươi đi tìm hiểu nguồn gốc của cô gái này,” Đi tới trước cửa thư phòng, Ngự Kinh Đông quay đầu nhìn hai người ở trong phòng khách, dè thấp giọng nói căn dặn vài câu, “Không phải nữ nhân nào đều có thể tiến vào cửa Ngự gia, về sau nữ nhân nào bên cạnh thiếu gia đều phải nhìn một chút, nghe

không?”

Quản gia cúi đầu: “Vâng, lão gia.”

***

Sáng sớm tỉnh mơ, Tần Cẩm Lan từ từ tỉnh dậy, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, nét mặt tràn đầy hạnh phúc, đưa tay ôm lấy hân ở bên cạnh, tay lại đột nhiên mò lấy ngang qua một khoảng không khí, vốn dĩ phải là trong chăn ấm áp, vậy mà đã không còn có một chút hơi ấm nào.

Nàng bất thành linh mở mắt, kinh ngạc mà nhìn chỗ trống ở bên giường.

Mới có bây giờ, lúc này hân lại đi đâu?

Tần Cẩm Lan đứng dậy, mặc đồ ngủ mà tìm ở trong phòng một vòng, gọi tên của hân một hồi cũng không thấy đâu, nhưng lại tìm thấy ở trước cửa ban công một đồng đầu lọc thuốc lá, quần áo hân mặc ở móc treo cũng bị cầm đi.

Sắc mặt Tần Cẩm Lan đỏ lên, nắm lấy điện thoại gọi, bấm nửa chừng lại dừng lại, mang theo tâm tình thấp thỏm không yên cùng sốt ruột lo lắng gọi cho thư ký Thượng Quan Hạo.

“Hân ở? Hân lại có thể ở văn phòng?” Tần Cẩm Lan nhíu mày, bật thành tiếng, “Người có nghĩ sai rồi không? Ngày hôm qua là đám cưới của chúng ta, rõ ràng Tín Viễn có cho nghỉ nửa tháng, chúng ta là đi hưởng tuần trăng mật ở Pháp! Người bây giờ lại nói với ta cái gì hả? Vé máy bay cũng là người đặt, đâu óc người có vấn đề không!”

Thư ký hoảng sợ dâng lên: “Chuyện này... Chuyện này ta cũng không biết Tần tiểu thư, chúng ta cũng còn cho rằng hôm nay Tổng giám đốc sẽ không tới! Nhưng hân sớm đã qua đây, đã ở phòng làm việc xoay sở công việc cả buổi...”

“Người cầm miệng cho ta!” Tần Cẩm Lan suy nghĩ, đề nặng lửa giận nói, “Ta hỏi người, Tín Viễn gần đây có hạng mục quan trọng nào cần giải quyết sao? Nhất thiết phải có hân làm mới được sao? Có phải là các người gọi hân qua không?”

“Chuyện này, chúng ta không có, Tần tiểu thư...”

Cùng với thư ký hỏi cũng không được gì, Tần Cẩm Lan hung hăng ngắt điện thoại, trong ngực một mảng lạnh băng.

Làm sao lại...

Tại sao lại có thể như vậy?

Tối hôm qua là đêm tân hôn của bọn nàng, từ khách sạn trở về đã là đêm khuya, hân đã có chút hơi mem ngà ngà. Nàng còn hạnh phúc đến rót nước mát, ôm lấy cổ hân muốn cùng hân triển miên một phen, hân ngay từ đầu thể tiến công đã mãnh liệt, ở trên người nàng đã có chút bốc hỏa, nhưng đến nửa chừng lại đột nhiên dừng lại, rõ ràng có hơi ngà ngà ở trong mắt lại bỗng nhiên tỉnh táo, sâu xa mà lạnh lẽo, nguy hiểm khiến người.

Đêm tân hôn, hân lại có thể để nàng ngủ một mình, bản thân thì để làm đồ án cho công ty!

Tần Cẩm Lan nghĩ đến tình cảnh hôn lễ bị làm cho náo loạn đến xấu hổ, tạm thời còn cho là tâm trạng hân không được tốt, chuyện này không phải là cố ý, cho nên nàng ngoan ngoãn mà đi ngủ, nhưng nàng thể nào cũng thật không ngờ, bản thân vạch kế hoạch đi tuần trăng mật lâu như vậy, vậy mà đến lúc này như là bị cho vào ngâm nước sôi.

Trên vé máy bay ghi chính là ngày hôm nay!

Hít sâu một hơi, nàng gọi điện cho Thượng Quan Hạo.

“Alo?” Giọng nói hân thản nhiên lạnh nhạt truyền đến.

“Hạo...” Tần Cẩm Lan vội vàng kêu lên, xoa dịu âm điệu nhẹ nhàng mở miệng, dịu dàng giọng, “Người không phải nói sau khi cưới nửa tháng không có làm việc, cùng ta đi Pháp nghỉ phép sao? Tuần trăng mật chúng ta còn chưa có trải qua, làm sao...”

“Công ty có chuyện xảy ra,” Thượng Quan Hạo nhẹ giọng cắt ngang, tia lạnh lùng trong ánh mắt còn chưa có xóa bỏ, muốn đi Pháp có đúng không?... Ta phải vài người đi cùng người.”

Cái, cái gì?

Sắc mặt Tần Cẩm Lan tái nhợt, nắm chặt điện thoại: “Nhưng mà Hạo, chúng ta nói là đi cùng nhau! Người biết ta thích Paris, người nói sẽ có ngày cùng đi với ta, chúng ta vừa mới làm đám cưới, người làm sao có thể để ta đi một mình...”

“Ta nói rồi, không có thời gian,” Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, giữa trán bị phiền nhiễu mà nhíu lại, “Tự mình đi, hoặc là không đi... Có thể lựa chọn.”

“...” Ngực Tần Cẩm Lan nóng lên hòa với oan ức, đến cực hạn.

“Hạo, ta muốn nói với người...”

“Tổng giám đốc, có một bản báo cáo muốn ngài xem một chút.” Âm thanh trợ lý bên cạnh truyền đến.

Trong ánh mắt Thượng Quan Hạo có phần chán nản, đôi môi mỏng dán trên ống nghe, nhàn nhạt nói: “Ta có việc, người quyết định được rồi thì gọi cho người ở ngoài, không cần gọi lại cho ta.”

Nói rồi, hần ngắt lấy.

Trợ lý bên cạnh, sắc mặt nhất thời trắng bạch, chờ hần ngắt xong điện thoại mới mở miệng: “Tần tiểu thư đã không còn ở trong phòng bệnh.”

Mí mắt Thượng Quan Hạo nẩy lên.

Ngón tay hần nắm chặt lại, gương mặt có phần thất lại, càng lúc càng trắng bạch.

“Ngự Phong Trì?” Hần nhàn nhạt hỏi, tiếng nói trầm xuống.

Trợ lý bên cạnh gật đầu: “Theo y tá bệnh viện nói đích thật là có người đem nàng đi, lúc này hần là đã tới Z thành.”

Nói xong viên trợ lý cũng không dám trò chuyện nữa, chỉ chờ ở bên cạnh đợi hần phản ứng.

Hần im lặng mãi hồi lâu cuối cùng mới có một chút biến hóa, nói: “Tần Chiêu Vân còn đang điều trị ở trung tâm có phải không? Tình hình gần đây như thế nào?”

Trợ lý lắc đầu: “Không tốt. Vẫn còn không dấu vết có thể tỉnh lại, khí quản đã suy kiệt.”

Thượng Quan Hạo nhìn mong lung, một lúc mới mở miệng: “Vậy xem phòng điều trị, nếu có một ngày nàng tới thăm... giữ nàng lại cho ta.”

Trợ lý có chút biến hóa, chần chừ mở miệng: “Thượng Quan tiên sinh, Cẩn Lan tiểu thư bên kia...”

“Chuyện này là việc của ta.” Hần thấp giọng nói, tồn tại khí thế bức người.

“Vâng.”

Đợi đến khi trợ lý rời khỏi phòng, đôi lông mi dày đậm của Thượng Quan Hạo mới chậm rãi buông xuống, giữa đỉnh trán tựa hồ có nét thống khổ đau đớn tích tụ, chậm rãi thất chặt. Hần nhắm mắt lại nghĩ tới ngày đó đáng đáp nàng nước mắt chảy dài hết lên, băng trắng quấn đầy trên đầu nàng, chương mắt, cơ thể nàng nhỏ bé yếu ớt có kim nén run rẩy, giống như vĩnh viễn đều không thể ngừng được.

Buông tha nàng.

Hần rõ ràng đã buông tha nàng rồi.

Nắm tay từ từ siết lại, lại thêm chặt, hần lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được thế nào là có chết cũng không thể buông xuống được.

***

Trong đại sảnh biệt thự rộng lớn, bóng dáng Tần Mộc Ngữ nhỏ bé nhẹ nhàng ngồi xuống, cảm một nắp đậy trên đĩa hé mở ra.

Bất chợt cảm giác buồn nôn kéo đến, cảm thấy choáng váng ở trong đầu, nàng che lấy miệng, đỡ lấy ngăn tủ, hướng về phía toilet chạy đi, trên viền mắt của khuôn mặt tái nhợt một phiến đỏ hồng, ra sức mà nôn hết những thứ ở bên trong ra.

“...” Ngón tay mảnh khảnh của nàng nắm lấy viền bồn rửa mặt, cong lưng xuống, phía dưới không sót thứ gì.

Đang đứng ở giữa cầu thang nói chuyện cùng ông nội, Ngự Phong Trì nghe được tiếng động nhỏ kia đột nhiên nhú mày, kêu một tiếng “Mộc Ngữ!”, tự ý bỏ qua Ngự Kinh Đông, sải bước đến.

“Nôn...” Khuôn mặt nàng đỏ lên, đau đớn không chịu nổi.

“Tần Mộc Ngữ!” Ngự Phong Trì ôm lấy thân hình bé nhỏ của nàng, “Người có việc gì không? Làm sao lại ới ra...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Nhất Định Phải Nhắc Nhở

Tần Mộc Ngữ nói không nên lời, bởi vì trong dạ dày khó chịu, quanh viền mắt là một màu phấn hồng, trên gương mặt trắng ngần lộ ra vẻ yếu đuối suy nhược. Ngự Phong Trì ôm lấy nàng, dọ theo lưng nàng, đôi chân mày kéo lại.

“Người lại khó chịu có đúng không? Càng ngày càng nghiêm trọng hơn có đúng không? Tần Mộc Ngữ, người suy cho cùng là dự định làm như thế nào?”
Đề cho nàng hiểu chuyện trước mặt, Ngự Phong Trì đề thấp giọng nói gào lên với nàng, trong mắt rục lên đỏ tươi.

Nàng nhú mày, thống khổ đau đớn co rút lại.

Ngự Phong Trì một hồi không nổi, ôm nàng vào trong ngực, đôi môi mỏng đặt lên trán nàng, cúi đầu thắm chửi rửa cái gì đó.

Thượng Quan Hạo, thẳng khốn nạn.

“Người nói cho ta muốn phải làm thế nào đây? Rất đơn giản nếu muốn hẳn chịu trách nhiệm, bây giờ ta có thể công bố cho truyền thông biết tin tức này, hẳn cho dù đã kết hôn muốn ý lại cũng không xong!” Ngự Phong Trì có phần lạnh lẽo, “Có ta che chở người, cho dù là ai cũng đừng hòng đụng đến người, chỉ bằng cách này, ta có thể khiến cho hẳn thân bại danh liệt.”

“Người muốn ai thanh bại danh liệt?”

Tần Mộc Ngữ mở miệng, vẫn chưa kịp nói cái gì, bóng dáng già dặn nghiêm túc của Ngự Kinh Đông hiện ra ở trước mặt.

Ngự Phong Trì ngẩn ra, nhú mày kêu một tiếng: “Ông nội!”

“Ta biết người dẫn cô gái này về là không có việc gì tốt!” Giọng nói Ngự Kinh Đông trầm thấp chất phác vang lên, đôi mắt trầm tĩnh lặng động nhìn về phía Tần Mộc Ngữ, từ từ bước gần đến nàng, “Có một số việc ta không muốn trực tiếp hỏi Phong Trì, hẳn toàn trốn tránh trách nhiệm, nhưng người chung quy cũng nên biết nặng nhẹ, ta hỏi người một câu, trong bụng người, có phải là Ngự gia nhà chúng ta không?”

Khuôn mặt Ngự Phong Trì nhất thời đỏ lên, nhăn mày lại: “Ông nội!”

“Ta không hỏi người!” Ngự Kinh Đông cũng đồng dạng nhăn mày cắt ngang lời nói của hẳn, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn Tần Mộc Ngữ, “Người nói cho ta.”

Gương mặt trắng ngần hé ra, tựa như núi xanh sau trận mưa, trong sạch rõ ràng mang theo vài phần đau buồn thê lương, nàng nhìn về phía lão nhân uy nghiêm ở trước này.

“...Không phải.” Môi nàng cắt lên, khẽ thốt lên hai tiếng này.

Ngự Kinh Đông trầm mồi ngón ngang “Hừ” một tiếng.

“Ông nội, người đừng hỏi vấn đề này nữa được không? Ta lưu nàng lại chính là bạn bè của ta, cũng không phải là vợ ta! Dựa vào cái gì mà hoài nghi đó là con của ta cho nên mới giữ nàng lại? Chuyện này không phải lúc nào cũng như vậy, người đừng nghiêm trọng hóa vấn đề được chưa?” Khuôn mặt Ngự Phong Trì thất lại nói.

Tần Mộc Ngữ run lên, nắm lấy ống tay áo hẳn, không cho hẳn nói nữa.

“Ngự lão tiên sinh.” Nàng ngược mặt lên, chống lại ánh nhìn như thiêu đốt của Ngự Kinh Đông, khàn giọng nhưng rõ ràng nói, “Đưa bé trong bụng ta, bản thân ta tự sắp xếp... Ta sẽ không mang đến phiền phức cho ngài cùng Ngự gia, như vậy có thể chứ?”

“Ân...” Ngự Kinh Đông rầu rĩ mà thốt lên một tiếng, ánh mắt càng lúc càng âm đạm nhìn nàng, ngưng đọng nói, “Con gái Tần Chiêu Vân, có phải không?”

Bóng dáng nhỏ bé khẽ run run.

Ngự Phong Trì nhú mày càng thêm chặt, thể mới biết nguyên lai ông nội đã đem chuyện của hẳn điều tra hết.

“Tần Chiêu Vân có hai đứa con gái, một người đã nở mày nở mặt, một người ngay cả tên ăn mày cũng không bằng, thực sự là ngạc nhiên?” Ngự Kinh Đông nói ra, tình cũng không quan tâm trên mặt cô gái phía trước có bao nhiêu thê lương bi thương, “Đưa trẻ này... là Thượng Quan Hạo?”

Giống như một tiếng sấm rền vang, nổ tung trong đầu Tần Mộc Ngữ, trong nháy mắt ong ong hoa mắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, đầu ngón tay bám chặt trên mặt đá bồn rửa mặt tron nhẵn.

Ngự Phong Trì chán nản: “Ông nội, người đừng nghi ngờ lung tung.”

“Hừ, ta nghi ngờ lung tung?” Ngự Kinh Đông lạnh lẽo đảo qua đứa cháu trai mình, “Ông người sống đã bao nhiêu năm, có một số việc có thể nhìn vào mà đoán ra được?” Nói rồi hắn lại lần nữa nhìn về phía Tần Mộc Ngữ, “Tần gia các người rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cái này ta cũng không hứng thú biết, nhưng mà người nhớ kỹ, Phong Trì là nhìn thấy người đáng thương mới thu nhận người vào trong Ngự gia, ta nhất định phải nhắc nhở người hai điều, thứ nhất, Ngự gia ta làm ăn từ trước tới nay không vì người đi theo mà xảy ra biến cố, lão già ta thà rằng đẩy người ra ngoài cũng không che chở cho người, thứ hai, đừng hi vọng ta giống như nó, cũng đừng tỏ ra là lão già này ăn hiếp người, chính người cũng rất hiểu rõ, với hoàn cảnh mà người đã trải qua, là người không xứng với Phong Trì, biết không?”

Nắm tay Ngự Phong Trì siết chặt, đôi mắt đỏ tươi, cười lạnh: “Ông nội, người là đang nói cái gì?”

“Ta già rồi, tự nhiên có cái gì thì nói cái đó,” Ngự Kinh Đông lạnh lùng nhìn Tần Mộc Ngữ, “Cô bé thông minh, ta nói cái gì, nàng biết rõ...”

“Nhưng ông nội người cũng không có hiểu.” Ngự Phong Trì cười nhạt, “Là ta thích nàng, nhưng nàng không có muốn ta mà thôi.”

Sắc mặt Ngự Kinh Đông hoàn toàn trầm xuống, trong ánh mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, lửa giận nén lại, tựa hồ như sắp phun trào.

Quần gia ở bên cạnh khần trương lên, vội vàng đi qua nắm lấy bả vai Ngự Phong Trì.

“Thiếu gia, bớt tranh cãi, bớt tranh cãi, những điều lão già nói cũng đều hợp lý, ngài đừng cãi lại.”

Nói xong hướng về Tần Mộc Ngữ: “Vị tiểu thư này, nói như vậy chắc hẳn cô cũng có thể hiểu suy nghĩ của lão già chúng ta chứ, chỗ này không có gì quá phận, cô có thể ở tại Ngự gia, chỉ là chuyện ăn nói của lão già, cô đừng để trong lòng là được.”

Ngón tay nhỏ bé của nàng tiếp xúc với sắc đá màu tối kia, một hồi rét lạnh đến thấu xương.

Tần Mộc Ngữ khe khẽ trụ vững, trên khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt, chỉ có đôi mắt là trong như nước, cũng giống như nước vắng lặng thê lương, nàng chịu đựng trận đau đớn như kim châm ở phần bụng truyền đến, đè nén nhìn về phía Ngự Kinh Đông tái nhợt nói ra: “Ngự lão tiên sinh, ý tứ của người ta cũng hiểu được, ta cam đoan với ngài, thứ nhất không để cho Ngự gia rước lấy phiền phức, thứ hai, ta sẽ không với Ngự Phong Trì phát sinh ra chuyện gì.”

“Tần Mộc Ngữ!” Ngự Phong Trì túm qua cổ tay nàng, đem bóng dáng nàng kéo đến trước mặt, phẫn nộ, “Người không có tự trọng có đúng không? Kẻ khác gọi người nói như thế nào thì người làm như thế, tất cả mọi người đều lo lắng do dự cho lợi ích bản thân, không một người nghĩ cho người! Người lại cứ nhẫn nhục chịu đựng như thế này hả?”

“Lời này người có ý tứ gì!” Tính khí Ngự Kinh Đông rốt cục cũng bộc phát ra, cất cao âm thanh, trừng mắt.

Quần gia càng thêm lúng túng, mặt đỏ lên: “Thiếu gia, ngài nói chuyện cẩn thận chút đi!”

“Ngự Phong Trì...” Sắc mặt Tần Mộc Ngữ nhợt nhạt, khẽ gọi tên hắn, trong đôi mắt rõ ràng yên ổn tĩnh lặng như mặt nước.

Hắn tức giận đến xám xịt, lửa giận giữa đôi lông mày thiêu đốt,

“Ta ở chỗ này tốt lắm, từ khi ta về nước đến giờ, ngoại trừ ba ra, người cùng Ngự lão tiên sinh là người duy nhất đồng ý lưu giữ ta, không cần ta hồi đáp, ta không thể cảm ơn, càng không thể biến thành nỗi lo lắng của các người, ta không thể lấy oán báo ơn, người biết không?”

Nắm tay Ngự Phong Trì siết lại, đau lòng hòa lẫn không đành lòng, thắt chặt đến triệt để.

Hắn đột nhiên rõ ràng, hắn cho nàng, rốt cuộc là bảo vệ, hay là xiềng xích?

“Hừ!” Khuôn mặt già nua Ngự Kinh Đông u ám, từng lớp muộn phiền hừ một tiếng, chấp tay rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Nàng Ngồi Ở Bên Trong Có Đúng Không?

Suốt ba ngày, nàng không có đến.

Bóng dáng mảnh mẽ Thượng Quan Hạo đứng ở trước cửa sổ thủy tinh, nhìn vào thân thể gầy yếu của Tần Chiêu Vân bên trong.

Đây đã là ngày thứ ba, hắn cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tự bản thân mình đi qua nhìn xem.

Nhưng nàng vẫn không xuất hiện.

Tần Mộc Ngữ, lẽ nào người đã không còn quan tâm nữa sao?

Sắc mặt có phần xám đi, trong đôi mắt Thượng Quan Hạo lóe lên một tia u buồn ngổn ngang phức tạp, ngưng mắt nhìn thật sâu, nghiêng người, toàn thân lãnh đạm mà rời đi.

“Alo? Anh ở đâu?” Ở bên ngoài phòng điều trị Tần Cẩm Lan cũng đứng đợi ở đó, thoáng không kiên nhẫn mà gọi điện.

Nói thật, cô đối với tình trạng của Tần Chiêu Vân bây giờ như thế nào cũng không quan tâm, trước khi đồ bệnh đã không phải là loại con có hiếu, huống chi bây giờ hít thở đều dựa vào bình oxy để duy trì sự sống, chuyện suy kiệt thì cũng sớm muộn gì cũng tới, cô nhiều lắm thì cũng chỉ đi vào trong nhìn một cái, còn có thể làm điều gì khác hơn?

Giờ đây tất cả mọi thứ Tần gia đều nằm ở trong tay danh chính ngôn thuận là chồng cô, trước kia chịu nhiều uất ức và bất mãn như vậy, cũng đã qua rồi!

Mà khi Tần Cẩm Lan nhận thức là nghe thấy âm thanh ở phía trước vang lên, mới đột nhiên giật mình một cái, khuôn mặt trở nên trắng bạch!

“Người... Người bây giờ còn gọi điện cho ta làm cái gì? Người bị bệnh có đúng không!” Tần Cẩm Lan nhìn ngó xung quanh, bấm lấy điện thoại mà nhấn mạnh nói, đe dọa, “Không bị tóm lấy thì nhanh chân mà chạy đi, chạy càng xa càng tốt, người còn dám liên lạc với ta! Nếu không phải là chồng ta hủy án, người cho là các người có thể chạy thoát sao? Trốn ở trong làng du lịch đó, không có gì ăn cũng làm cho các người chết đói!”

Một lát sau, nàng mới hơi dần ra một chút, lại lần nữa cau lại, “Tiền? Người còn dám đòi tiền ta? Người cho đến bây giờ vẫn cứ sống tốt, không bệnh cũng không chết, người còn đòi tiền ta! Ta nói cho các người, tranh thủ mà rút đi thật xa, đừng...”

“Người dám uy hiếp ta?!” Sắc mặt Tần Cẩm Lan bỗng nhiên đỏ lên, âm thanh cũng đề cao thêm một bậc.

Nàng tức giận, tay nắm chặt, toàn bộ cơ thể cũng đều run nhè nhẹ.

Ngữ khí đối phương bên kia cũng bắt đầu trở nên bức bối, đến nỗi cũng chửi ầm lên, bản án tử dính ở trên lưng muốn chạy trốn cũng phải rất lâu, tránh khỏi tiết lộ thông tin, tự nhiên muốn nghĩ tới biện pháp sống sót! Tần Cẩm Lan nghe những lời uy hiếp kia, như là có thanh đao tử thần kề sát bên tim không cẩn thận sẽ bị đâm cho một nhát máu chảy đầm đìa, nghe ra quả thật muốn đem hai tên kia chôn sống! Nhưng khi nghe được câu kia “Người con mẹ nó dám có dũng khí không cho, bố mày trước tiên đem ghi âm điện thoại lại để cho chồng người nghe” thì, cả người kịch liệt run rẩy, suýt chút nữa đứng không vững!

“Người đừng làm ầu... Hai người các người đừng có làm xằng bậy cho ta có nghe không!” Tần Cẩm Lan có chút hoang mang lo sợ, đầu ngón tay bóp chặt sâu vào trong lòng bàn tay, đôi mắt đục ngầu thừa nhận phải chịu thua, “Được, ta đáp ứng các người, ta đưa tiền cho các người là được! Các người biến đi xa một chút, cũng rời khỏi chồng ta xa một chút!... Khốn nạn!”

Nàng tức giận ngắt điện thoại, lửa giận cùng sợ hãi xảy ra bất ngờ thiêu đốt khiến cho nước mắt cũng đã nổi lên.

Một cái bóng đáng thẳng thốn phẳng phiu, chậm rãi bước chậm tới phía sau nàng.

Trên mặt Tần Cẩm Lan chợt nóng chợt lạnh, thay đổi liên tục, tay vịn trên tường cũng run nhè nhẹ.

Nghe thấy tiếng động, nàng lại sợ đến run lên, vội vàng ngoảnh đầu.

“Hạo...” Nàng khẽ rung mình mở miệng nói, úp mở, miễn cưỡng cười lên, “Người xem xong chưa? Chúng ta có thể đi công ty không! Chúng ta tranh thủ thời gian trở về, ta còn có chuyện muốn giải quyết đây!”

Khoản tiền kia, nàng nhất định phải lập tức gửi cho hai đứa vô lại kia, bằng không chúng sẽ gửi bưu kiện có chứa điện thoại ghi âm đến trong thùng thư Thượng Quan Hạo.

Thượng Quan Hạo nhìn nàng, một tay nắm lấy thắt lưng nàng kéo qua, hơi cúi đầu, sắc nhọn mà thấp giọng nói: “Vừa nói chuyện cùng với ai đấy? Có ai chọc tới người?”

“Àch...” Tần Cẩm Lan khẩn trương, bám vào bờ vai hắn, đáng vẻ tươi cười từ giữa bộ dáng sợ sệt lộ ra, “Không có, không có gì, chỉ là bán bảo hiểm, ta nói không mua hắn còn chửi rủa cả nhà ta, cho nên ta mới tức khí như thế.”

Thượng Quan Hạo nhìn nàng mãi hồi lâu, trên khuôn mặt rõ ràng hiện lên sự sắc sảo, khóe miệng đột nhiên dần ra một nụ cười lạnh lùng.

“Chuyện đó quả thực nên tức giận, bất quá cả nhà người đã không có cái gì để nguyên rửa, trừ người ra, cũng đã đủ thảm rồi, không phải sao?” Giọng nói hân hễ nghe có phần ngu muội, nhẹ nhàng mà nói ra.

Tần Cẩm Lan kéo xuống một tia ưu thương, ánh mắt dịu dàng, thoáng lạnh lẽo đau xót mà nói: “Hạo, người có trách ta hay không? Trách ta lâu như vậy không đến thăm ba, cũng là ta và người trở về làm đám cưới, bỏ mặc Tiểu Ngữ vừa mới bị bắt cóc đang còn thương tổn ở lại M thị?”

Mí mắt Thượng Quan Hạo nặng nề mà nhảy lên.

Nửa câu sau của nàng, tim hần nhói đau, khí sắc rét lạnh.

“Không có gì,” Hần thân nhiên nói, “Trên thế giới chung quy cũng có người vui người buồn, ai cũng không thể thay nàng chịu thê thảm.”

“Này Hạo, chúng ta trở về đi...” Tần Cẩm Lan dựa vào trong ngực hần, phảng phất như chiếm được ôn nhu dịu dàng và quan tâm từ hần, cảm động đến rơi nước mắt.

Hần buông mắt xuống nhìn vẻ mặt của nàng, vẫn mỹ lệ xinh đẹp như trước, xinh đẹp khiến người ta động lòng.

Màu mắt dần trở nên lạnh đi, hần buông lỏng thất lưng của nàng, trái tim bị một hồi âm mưu cùng thương tổn kia đánh trúng, băng lãnh lạnh giá đến thấu xương.

***

Chiếc xe màu đen xa xỉ chạy ở trên mặt đường.

Điện thoại di động trong túi không ngừng rung lên càng không ngừng thúc giục, Tần Cẩm Lan khuôn mặt trắng không thể làm gì khác hơn là đành phải tắt máy, liên tục tắt máy, chỉ còn chờ Thượng Quan Hạo có thể nhanh một chút. Tiền trong tay nàng đã không còn nhiều lắm, nàng nhất thiết phải dùng tới tài khoản công ty đưa cho hai thằng khốn nạn kia một khoản lớn!

Một chiếc xe thể thao màu đỏ lửa nổi bật vụt thoáng qua bọn họ.

Có lẽ là màu sắc rất nổi bật, Thượng Quan Hạo khẽ đảo qua liếc mắt một cái, trong khoảng khắc vừa nhìn qua, đã thấy một bóng dáng trắng tinh khiết nhỏ bé yếu ớt.

“Két...” Một tiếng phanh sắc nhọn vang lên trên mặt đường.

Nội tâm Tần Cẩm Lan vô cùng lo lắng, bị một trận phanh này làm cho kinh hồn táng đảm, đỡ lấy cửa xe, nhú mồm nói: “Hạo, người làm sao thế...”

“Thấy không?” Thượng Quan Hạo sắc lạnh lên tiếng hỏi.

Mắt hần quét về kính chiếu hậu, hỏi lại lần nữa, “Có nhìn thấy chiếc xe kia không, có đúng là nàng đang ngồi ở bên trong?”

“Người đang nói cái gì Hạo? Nơi này xe nhiều như vậy, làm sao có thể thấy rõ được người ngồi ở bên trong?” Tần Cẩm Lan đưa tay chạm vào sống tay hần, “Hạo chúng ta mau trở về đi thôi, ta thực sự đang rất vội...”

“Xuống xe.” Thượng Quan Hạo lạnh lùng ra lệnh.

“Cái gì?!” Tần Cẩm Lan nhú mồm kêu một tiếng, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

“Xuống xe, tự mình tới công ty, ta tới muộn một lúc.” Hần vừa nói đã đem xe nhanh chóng ngoặt lại, quay đầu xe, đem xe chậm rãi chạy đến làn đường ngược chiều.

“Ta... Hạo người vì cái gì không đưa ta đi? Người rút cuộc muốn đi làm gì? Hạo, người dừng một chút!” Tần Cẩm Lan nhớ lại khuôn mặt cũng toát cả mồ hôi ra, gấp giọng nói.

” Cửa xe tự động mở ra, Thượng Quan Hạo xanh mặt gầm nhẹ: “Bảo người xuống xe! Nghe có hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Hần Nên Sớm Phát Hiện Ra!

Tần Cẩm Lan bị lửa giận của hần bất ngờ vùng lên làm cho sợ đến mất hồn, trong trí nhớ của nàng hần từ trước tới giờ chưa lúc nào gầm lên với mình như vậy! Ngón tay nàng run rẩy mở cửa xe đi xuống, nhưng vẫn không cam lòng gắng gượng nói: “Ồ đây rất khó bắt xe, Hạo ta thực sự...”

Tiếng lốp xe mài ở trên đường cát ngang lờ của nàng, ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh như băng, trong phút chốc nhấn ga lên cực hạn, cũng không quản cửa xe đã đóng lại kỹ chưa mà phóng đi, Tần Cẩm Lan hét lên một tiếng, thất lưng suýt nữa bị xe rời đi kéo xuống lao đảo! Khi dừng vững lại nàng vẫn còn kinh hoàng chưa bình tĩnh, bùm trước ngực nhìn theo bóng dáng chiếc xe dần rời đi, một luồng uất ức cuộn trào mà lên, tuyệt vọng hét lên một tiếng: “Thượng Quan Hạo!”

***

Đuổi theo chiếc xe thể thao màu đỏ rực kia, xe Thượng Quan Hạo một đường quay trở lại bệnh viện.

Tiếng phanh bén nhọn vang lên, xe ở phía trước đã dừng lại, bóng dáng hai người đi xuống.

Hình bóng đã lâu không gặp ở kia, một thân nhỏ bé yếu ớt từ trong xe đi xuống, Ngự Phong Trì đi qua dắt nàng, nàng cũng không hề cự tuyệt, chỉ là một bên mặt tái nhợt, một tầng băng gạc quấn trên trán càng tôn thêm vẻ đau buồn thê lương của nàng, vết thương ở trên cổ vẫn còn thấy được rõ ràng.

Thượng Quan Hạo yên lặng nhìn lấy hình bóng ấy, tay đã gần như đem vô lăng bóp nát.

Hắn dựa vào ghế, ánh mắt sắc lạnh, khớp xương ngón tay nổi lên trắng bạch.

Chỉ chớp lát, hắn cũng lạnh lẽo đứng dậy, mở cửa xe đi ra ngoài.

Bệnh viện tầng sáng, mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt, có phần kích thích xoang mũi.

Kẹp tóc màu bạc, cẩn thận để xuống, chờ rửa sạch toàn bộ vết thương, lại dùng băng nhẹ nhàng cuốn sát vào, mái tóc mềm mại lại buông xuống, đôi lông mi dài của nàng cuối cùng cũng ngừng run rẩy.

“Đau không?” Ngự Phong Trì cất tiếng hỏi.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: “Không đau.”

Ngự Phong Trì thở dài một hơi, mở miệng nói: “Vậy là tốt rồi. Sau khi quay về thì nghỉ ngơi cho tốt, nếu như ông nội ta ở nhà xảy ra ít chuyện, ta sợ hán mỗi lần đều hướng mũi dùi vào người.”

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, vẫn không nói gì, điện thoại trong túi Ngự Phong Trì vang lên.

Nàng buông mắt xuống, nửa chữ cũng không có xuất ra khỏi miệng chờ Ngự Phong Trì tiếp tục, mới nói được hai câu có hơi nhú mảy, lạnh lùng nói: “Có đúng không?... Ta từ trước tới giờ chưa hề có nghe qua Ngự Gia không có ta thì không sắp xếp được, ông nội ta không chịu ủy quyền, bây giờ lại sợ ta chạy mất, không ai kế thừa tài sản cho ông?”

Khóe miệng nhếch lên cười lạnh lùng, hắn lại nghe một hồi, nhạt nhẽo nói: “Ta biết rồi, ta sẽ mau trở về.”

Đôi mắt trong như nước của Tần Mộc Ngữ nhìn gương mặt hắn, chờ hắn ngắt điện thoại sau đó nhẹ giọng cất lời: “Nếu như ông nội người gọi người về thì người hãy trở về trước đi, bản thân ta tự mình về sau cũng được.”

Nghe xong lời nói của nàng, Ngự Phong Trì cười nhạt, ánh mắt lại lộ ra vẻ dịu dàng cùng yêu thương.

“Tần Mộc Ngữ, người thật là nghĩ ta không biết gì có đúng không? Nơi này là bệnh viện, đợi ta đi, thì người tìm một người để phá thai? Người cho rằng chuyện này tự mình đối mặt, so với cùng với ta đối mặt thì đơn giản hơn có đúng không?” Nói rồi tay hắn càn rỡ mà dò xét qua phía bụng nàng, đôi mắt lóe lên, “Đây là của cái thằng khốn kia, nhưng cũng là của người.”

Gương mặt Tần Mộc Ngữ nhất thời tái nhợt.

“Ta mới 19 tuổi, ta tự nuôi sống bản thân còn không được, càng không thể nuôi thêm một đứa bé. Ta chỉ có thể từ bỏ đi.” Đôi mắt nàng trong veo mà nói ra.

“Người muốn đầu trước kia sao không bỏ đi? Khi đó, dùng thuốc cũng có thể được!” Ánh mắt Ngự Phong Trì sắc nhọn nhìn nàng, nhú mảy tới gần nhỏ giọng nói, “Không nở có đúng không? Thế nhưng cho rằng là hắn còn đang ở trong bụng người, tựa như máu của cái gã khốn kiếp kia còn chảy cơ thể người, cho người cảm giác buồn nôn đến phát điên?”

Khuôn mặt nàng càng tái nhợt, không nói được nửa lời.

Ngự Phong Trì xoa lên mái tóc của nàng, khẽ hôn lên trán nàng, khàn giọng nói: “Nếu như ta là người ta cũng sẽ đau đớn. Cho nên người không cần sợ, ta cũng hiểu, ta cùng chịu đau đớn với người, được không?”

Tần Mộc Ngữ nghiêng đi không có xoay lại, ở đây có một nam nhân ôn nhu bảo vệ không có cách nào giãy ra được.

Điện thoại trong túi hắn, lại lần nữa rung lên.

Ngự Phong Trì dần dần lạnh đi, chửi thề một tiếng móc ra, toàn thân rét lạnh đặt ở bên tai.

“... Người nói lại lần nữa xem ta không thể? Ta thật là muốn nhìn xem một chút rốt cuộc là làm sao pháp luật không cho phép, nghiêm trọng đến nhường nào, nghiêm trọng đến thời gian ta chăm nom nàng cũng không có.” Hắn lạnh lùng nói ra.

Nhưng ngay sau đó hấn lại nhủ mảy, càng cấp bách khẩn trương, nhìn chăm chăm vào Tần Mộc Ngữ, đầy phức tạp.

Lũ khốn nạn này... Cư nhiên lại có thể đem Tần Mộc Ngữ ở lại Ngự gia ra uy hiếp hấn!

“... Được,” Hấn sau cũng nghiêng răng mà phun ra một chữ, đôi mắt đỏ như máu, “Ta quay về.”

Ngất điện thoại, sắc mặt hấn trầm đi đến gay gắt.

“Đạo hạnh ông nội nhà ta so với ta còn cao thâm hơn, lúc nào cũng biết được chỗ nào để mà uy hiếp ta...” Ngự Phong Trì chậm rãi cúi đầu nói với nàng, “Mộc Tiểu Ngữ, ta phải đi về, người theo ta trở về không?”

Lại lần nữa nghe được hấn gọi như vậy, khóe mắt Tần Mộc Ngữ giật giật.

Nàng lắc đầu: “Ta muốn lại phòng điều trị của ba xem tình hình một cái, đã lâu rồi còn chưa có đi thăm nom hấn.”

Ngự Phong Trì chậm rãi nhủ mảy, nhưng lại gật đầu, cho phép yêu cầu của nàng, lại lần nữa nhắc nhở: “Chỉ là đi gặp ba người, chuyện khác không được làm, không được quyết định đến chuyện đứa bé có biết không, bằng không người sẽ hối hận cả đời.”

Nàng ngẩn ngơ một chút, gật đầu.

Từ trong túi lấy ra một cái điện thoại mới đưa cho nàng, Ngự Phong Trì nói: “Người cầm lấy, bên trong cũng chỉ có số của ta, ấn phím 1 cũng là gọi cho ta, nếu gặp phải tình hình gì lập tức gọi cho ta, biết chưa?”

Nàng không thể nhận lấy.

Ngự Phong Trì nắm tay nàng lên đưa điện thoại đi động nhét vào, thản nhiên nói: “Như thế ta yên tâm.”

Lo liệu tất cả chuyện tình, Ngự Phong Trì tạm thời để bác sĩ kiểm tra các vết thương trên cơ thể nàng, sắc mặt âm trầm, nhớ lại những điều kiện mà ông nội vừa rồi mới uy hiếp, lạnh lẽo rời khỏi bệnh viện.

Hấn không thấy được, lúc hấn rời đi, ở phía sau lưng, có một bóng dáng cao lớn yên lặng đứng dựa sát vào tường, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt kinh ngạc hòa cũng phức tạp, môi siết chặt, toàn thân bị dồn nén đến cực điểm.

Nếu như hấn không có nghe sai.

Tần Mộc Ngữ, nàng mang thai. Hơn nữa chính là con Thượng Quan Hạo hấn.

Tin này, giống như sét đánh, nghe đến khoảnh khắc người ở bên trong nói, tựa thì nổ vang dội ở trong đầu hấn.

Con...

Bọn hấn trong lúc đó như thế nào lại có con...

Hấn nhớ lại mỗi một lần cùng nàng hoan ái, cho dù từ lần đầu tiên hấn cũng không có khống chế được, bởi vì lửa giận dâng lên hòa cùng ý muốn đem nàng nuốt trọn. Nội tâm tràn đầy khát khao mà mạnh mẽ chiếm lấy nàng, lâu thật sâu... Nàng căn bản không cách nào phản kháng...

...

Bàn tay buông lỏng ở bên người từ từ nắm chặt, từ từ buộc chặt siết sao.

Cách một bức tường, gương mặt Thượng Quan Hạo dần lộ ra nét tàn bạo, đôi mắt đen tối tràn đầy khí huyết, gần như muốn đem toàn bộ bức tường này mà hủy đi, đem cái hình bóng nhỏ bé ấy ở bên trong mà tiến nhập vào trong lòng!

Hấn vốn đã cảm nhận được... Từ khi ở M thị phát hiện ra về một mỗi lúc bắt đầu ngủ của nàng, hấn có thể nhận thấy được!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Không Liên Quan Gì Tới Người

Trong đầu Thượng Quan Hạo nhanh chóng hiện lên vô vàn hình ảnh, mỗi một cái đều là bóng dáng của nàng.

Đôi mắt trong suốt lệ tuôn rơi, kháng cự không chịu khuất phục, nàng bị cưỡng ép ngửa đầu ra hôn lên đôi môi... Ngay cả phát hiện ra địa điểm nàng bị bắt cóc, quần áo nàng bị xé rách, tình cảnh ngã vào trên nền đất ẩm ướt...

Nắm tay hắn siết chặt, toàn bộ nhãn nại bị dồn nén đến cùng cực.

Tiếng sột soạt bên trong truyền đến, nàng đã kiểm tra vết thương xong, cất tiếng chào với bác sĩ.

“Bây giờ chỉ sợ là không hy vọng được rồi, chỉ có thể tìm thuốc bôi vào vết thương bên ngoài da,” Tay bác sĩ chạm vào vết bỏng đáng sợ ở trên cổ nàng nhũn nhũn, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía nàng, “Điều này sao có thể? Ta xem cũng không giống như là vô tình?”

Khuôn mặt trắng ngần khẽ quay đi, giữa ánh mắt mang theo một ít thê lương tĩnh lặng, tịnh không nói lời nào.

“Sau này học bảo vệ bản thân cho được tốt, thân thể phụ nữ không thể ai muốn đụng vào thì đụng? Chờ đến ngày nào đó bị hủy đi, xấu xí, già đi, đàn ông đã có thể từ bỏ, chính người thử nghĩ qua đến lúc già chưa,” Bác sĩ viết viết lên bệnh án, im lặng, ý có điều muốn nói, xé xuống đưa cho nàng, “Đi lấy thuốc đi.”

“Cảm ơn.” Nàng khẽ nói ra hai tiếng, cầm đơn thuốc đi ra ngoài.

Bác sĩ ở phía sau nàng khẽ thở dài, “Ngày nay nữ hài tử đều bị đàn ông hủy hoại, ngay cả trong sáng như thế tâm một chút cảm thấy hổ thẹn cũng không có, thói đời là cái gì...”

Trái tim Tần Mộc Ngữ rung động, đơn thuốc trong lòng bàn tay bị nắm chặt lại.

Ra khỏi cửa bệnh viện nàng liền đi xe đến viện điều dưỡng chăm sóc đặc biệt trực thuộc Tín Viễn, không hề may mắn chú ý tới phía sau có một ánh mắt băng giá chăm chú trôi chuộc lấy nàng, liên tục bao phủ lấy nàng, mỗi câu nói của nàng đều thu vào trong tai.

Tới viện điều dưỡng.

Nàng xuống xe, ngẩng đầu nhìn tầng cao cao kia, trong lòng một phiến vắng lặng.

Nàng hiểu được, một gian phòng chăm sóc đặc biệt kia là Thượng Quan Hạo cấp cho ba nàng ở một mình, nhưng nàng cũng không biết bây giờ ba còn có ở đó hay không.

Đi vào giải thích mục đích đến, y tá nhiệt tình mà đưa nàng đến phòng điều trị, mới quay người rời đi.

Cách một lớp thủy tinh trong suốt, Tần Mộc Ngữ có thể thấy bóng dáng già nua vẫn như trước nằm ở trên giường, không có nửa điểm sức sống, chỉ có chút biến hóa trên cơ thể hô hấp yếu ớt mới nhắc nhở nàng ông còn sống. Khuôn mặt nàng tái nhợt, mở cửa đi vào.

Bên trong trống trải, tĩnh lặng khiến người ta rụt rè.

Nàng nhẹ nhàng đi qua, ngồi xuống, nắm lên bàn tay chỉ còn chút xương xẩu, khàn giọng nói: “Ba, con đã về...”

Cảm giác ở trong lòng bàn tay, nguội lạnh đến như vậy, như thế thật đáng sợ, khiến tay nàng run nhè nhẹ, suýt không giữ được.

“Ba, làm sao còn không có tỉnh lại? Người tỉnh lại nhìn ta xem, để làm cho ta sau này cảm thấy bản thân là một người. Một chút che chở cũng không có, nửa điểm hy vọng cũng không có...” Cánh môi nàng có phần bạc nhợt, giữa đôi mắt vắng lặng thê lương, “Kỳ thật lúc đó con hẳn là nên nghe lời ba nói, chớ nên gần gũi người không nên gần gũi, không nên khờ khạo, không nên tự cho mình là đúng, như vậy chuyện sau này chắc hẳn sẽ không còn xảy ra nữa.”

“Ba, có phải là bởi vì ta mà Tần thị mất đi, cho nên mới có nhiều báo ứng đến như vậy...” Một làn nước mắt mỏng chực trào ra, mỗi một câu rõ ràng hỏi hấn. Hỏi cái người dường như không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cánh cửa phòng điều trị nặng nề, bị một bàn tay nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng dáng cao lớn đen tối hiện ra ở trước mắt.

Giống như đôi cánh đen, đang chờ đợi nàng thực sự đi vào trong phạm vi của hắn, mới chậm rãi thu hồi.

Nàng cũng không có phát hiện ra. Thế nhưng phía sau đột nhiên vang lên tiếng “Lạch cạch” khóa cửa, cửa phòng điều trị bị khóa lại, nàng mới giật mình một cái, như một chậu nước lạnh đổ xuống từ đầu tới chân, lạnh đến thấu xương.

Nàng rõ ràng cảm giác được phía sau có người, đầu ngón tay nhỏ bé yếu ớt nắm chặt lấy thành giường.

Hơi thở người này, nàng quá mức quen thuộc.

Thượng Quan Hạo đi chậm chậm tới phía sau nàng, sắc mặt âm trầm, ánh mắt vắng lặng mà phức tạp. Nàng không quay đầu lại, tiếp theo hắn cũng chậm rãi cúi thân người xuống, hai tay từ phía sau đem nàng ôm lấy gắt gao vào trong lòng, đôi môi dán vào những sợi tóc bên tai nàng, âm thanh khàn đi nhỏ giọng nói: “Đã quay lại?”

Cái này, Tần Mộc Ngừ cơ hồ gần như đã khẳng định, người phía sau là ai!

Ánh kim loại của khay cài tay áo màu đen lóe ra, lực ở khuỷu tay dần dần chặt lại, gương mặt nàng tái nhợt, dường như có người đem toàn bộ không khí ở trong phổi nàng lấy đi, nàng không có cách nào hít thở được, càng thêm cứng đờ không thể nhúc nhích.

“Đã về cũng không nghĩ muốn tới tìm ta, muốn trốn đi rất xa hận không thể vĩnh viễn bị ta bắt được... Có đúng không?” Giọng Thượng Quan Hạo thấp xuống thì thầm bên tai nàng, trong đôi mắt xa xăm có một tia đỏ tươi, bàn tay lại mạnh mẽ vắt qua thắt lưng nàng, giữa lúc thân thể nàng run rẩy kịch liệt mạnh mẽ mà ôm kín giữ chặt lấy dưới bụng nàng: “Chỉ là ngươi tới nói cho ta biết, đây là cái gì?”

Bàn tay hần mạnh mẽ đặt lên ở trên, mang theo sát khí hung ác, giống như chỉ cần một chút va chạm nhỏ, một tia huyết mạch kia sẽ hoàn toàn bị bóp nát!

Tần Mộc Ngừ trắng bạch, không nói câu nào, bắt đầu giãy dụa dữ dội, muốn rời khỏi bàn tay hần mà chạy đi!

Thượng Quan Hạo lại dùng sức thêm, đem nàng siết chặt lấy, gầm nhẹ một tiếng: “Tần Mộc Ngừ!”

“Cút...” Không còn giãy dụa nữa, hai tròng mắt Tần Mộc Ngừ đã nổi lên một tầng hơi nước mỏng, bàn tay nhỏ bé giữ chặt lấy ở trên cánh tay to lớn của hần, quay đầu lại nhìn vào hần chỉ gần trong gang tấc: “Thượng Quan Hạo, ngươi cút cho ta!”

Thượng Quan Hạo dừng ở nàng, lạnh lẽo mà phức tạp: “Ngươi vì cái gì kích động như vậy? Tần Mộc Ngừ, ta hỏi lại một lần nữa, đây là cái gì?... Ngươi là mang thai lúc nào? Đứa bé là con ai?”

Giống như một tia sấm sét nổ tung ở trong đầu, đầu Tần Mộc Ngừ choáng váng, khuôn mặt từ trắng dần chuyển sang đỏ, nàng sợ, không biết là hần biết chuyện này từ đâu làm sao mà biết được.

“Không có... Ở đây không có...”

Ngươi nói lại lần nữa xem, không có!” Thượng Quan Hạo nghiêng răng gầm nhẹ “Đừng ép ta mang ngươi đi kiểm tra, Tần Mộc Ngừ, ngươi thành thật trả lời ta!”

Tần Mộc Ngừ nhắm chặt mắt lại, bị tiếng gầm của hần chấn động hoảng hốt, nước mắt nóng hổi.

“Thượng Quan Hạo, ngươi rốt cuộc là muốn làm cái gì? Ngươi đã nói ngươi kết hôn thì sẽ thả ta ra, đây chính là ngươi nói!” Nàng mở trừng hai mắt, bên trong tràn đầy hận ý, run giọng nói, “Nếu như ba ta không có tư cách ở chỗ này thì ngươi nói cho ta biết, ta dù là kéo cũng sẽ đem ông mang đi, không bao giờ muốn có chút mây may quan hệ gì với ngươi! Mà bây giờ mời ngươi buông ta ra, đứa bé trong bụng ta cái gì cũng không có quan hệ gì với ngươi!”

Một câu “Không có quan hệ gì với ngươi”, đem lửa giận ở trong ngực Thượng Quan Hạo bùng phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Ta Sẽ Tự Tay Xử Lý

“Thật là cùng ta không có quan hệ, cũng là ngươi hận ta, hận đến không muốn có bất cứ thứ gì liên quan tới ta?” Hần nghiêng răng chậm rãi nói, giữ chặt lấy eo nàng, đột nhiên kéo nàng kéo qua đối diện trước mặt, đem nàng cường chế mà ép sát bên giường bệnh, giữ nàng vậy ở trước ngực, “Ta quả thực muốn thả ngươi... Ta hà cớ gì không bỏ xuống được? Thế nhưng Tần Mộc Ngừ ngươi nói cho ta biết vì cái gì ta không buông xuống được!”

Tiếng của hần vang vọng ở trong phòng, ánh mắt Tần Mộc Ngừ lóe ra, dùng ánh mắt suy yếu nhưng trong trẻo lạnh lùng nhìn vào nam nhân trước mặt.

Nàng tĩnh không nói lời nào, lại càng không muốn để ý tới hần, bỏ mặc tơ máu trong mắt hần càng lúc càng nồng đậm!

Nếu như trăm mặt của nàng có thể lần cho hần điên lên, nàng sẽ lựa chọn cả đời cũng không mở miệng!

“Nói...” Ngón tay hần giữ chặt lấy bên dưới cằm nàng, nghiêng răng, tựa như cháy bỏng tựa như đốn đau, “Phản ứng một chút cho ta, Tần Mộc Ngừ! Có biết lúc ta thả ngươi ta ân hận nhiều như thế nào không?... Ngươi đã là cô gái của Thượng Quan Hạo ta, người khác có mấy lá gan mà dám đụng vào ngươi? Bây giờ trong bụng ngươi còn có đứa con của ta...”

“Nó không phải của ngươi!” Tần Mộc Ngừ quả quyết phủ nhận! Toát lên vẻ oán hận!

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đã đỏ lên đến không thể tưởng tượng nổi.

Gắt gao nhìn chăm chăm vào vẻ mặt của nàng, hơi thở ngưng trọng chán nản đè nén xuống: “Ngươi nói thêm câu nữa kia không phải là của ta?”

“Đều không phải là của ngươi... Thượng Quan Hạo, ngươi đã thả ta sẽ không quấy rầy, đừng cho ta cảm thấy ngươi vô sỉ không còn thuốc chữa!”
Nàng thân nhiên nói ra.

Hắn lãnh lẽo như băng đá nhìn vào nàng, bị thương tích trên người nàng oán hận.

... Đứng, nàng nên hận.

“Vẫn không chịu thừa nhận có phải không?” Hắn chịu đựng đau đớn ở trong lòng, chịu đựng đến hít thở cũng không dám dao động, đột nhiên cười gằn một tiếng, bàn tay nắm trên cằm nàng giữ chặt lấy, bắt chợt hôn lên!

“Đừng!...” Hơi thở của Tần Mộc Ngữ hoàn toàn bị hắn nuốt lấy.

Thượng Quan Hạo thô bạo mà hôn lên cánh môi của nàng, giữ chặt eo cứng bách nàng giữa đầu ra, dùng sức lực nặng nề mà khai mở miệng nàng ra, xâm nhập chiếm hữu lấy mùi vị ngọt ngào ở bên trong, gạt lấy đầu lưỡi mềm mại, mưa to gió lớn mà cướp đoạt. Nàng liều mạng giãy dụa, lại bị hắn nắm càng thêm chặt, tiếng kêu cũng hoàn toàn bị bao phủ lấy giữa hơi thở nóng hổi chiếm đoạt.

Lông mi hắn nhắm lại run nhẹ, toàn bộ cơ thể cũng đều run lên, ra sức kiềm chế tư tưởng của bản thân.

Hắn gằn như bị oán hận của nàng giầy vò hành hạ đến điên cuồng.

Mỗi một ngày đều có thể thấy vẻ mặt của nàng, mỗi một ngày đều nhắc nhở đến tội lỗi của nàng, và những uất ức của nàng! Hắn hiểu rõ sự việc kia gây ra bao nhiêu tổn thương cho nàng, có bao nhiêu khiến cho nàng trở nên tuyệt vọng! Không có khoảnh khắc nào hắn không nghĩ tới được ôm nàng dùng cách thức này hôn lấy nàng như lúc này, để nàng cảm nhận được sự thiếu sót yêu thương và giầy vò mỗi ngày!

“...” Khó khăn từ trong đầu lưỡi của hắn hít lấy một hơi không khí, Tần Mộc Ngữ thở hổn hển, đẩy hắn ra, nhưng chỉ có thể cảm thụ được nụ hôn nóng bỏng của hắn dần di chuyển xuống dưới, theo cằm nàng rồi kéo dài xuống dưới cổ, nàng run lên, nước mắt đã chực trào!

“Không được... Thượng Quan Hạo, ngươi không được đụng vào ta...” Mặt nàng trắng bệch muốn đẩy hắn ra, từng cơn sóng rung động từ trên cổ truyền đến, nàng rung rung hết lên, “Đây là trước giường bệnh của ba ta! Ngươi đừng làm trò đụng chạm vào ta trước mặt ông như vậy! Ngươi cút đi!”

“Không thừa nhận?” Thượng Quan Hạo thờ ơ, hung hăng cướp đoạt ngọt ngào ở cổ nàng, xâm phạm vào chỗ da thịt nhạy cảm của nàng, “Còn không muốn thừa nhận đứa bé đó là con ta có đúng không? Vậy ngươi nói cho ta biết, kia rốt cuộc là của ai?”

Cơ thể to lớn của hắn giữ chặt bao bọc lấy nàng đặt ở trước giường, bàn tay luồn vào trong cổ, đem chiếc áo mong manh của nàng tàn nhẫn kéo ra, bờ vai trần cùng cái cổ trắng ngần bên trong lộ ra! Hắn giữ lấy bàn tay nàng, lại lần nữa hôn lên.

Nàng hét lên một tiếng, ngửa đầu ra, nước mắt rơi xuống!

Tần Mộc Ngữ chưa bao giờ cảm giác được có một loại nhục nhã rõ ràng đến như vậy! Trước mặt người yêu thương nàng nhất ở trên thế giới này, nàng cũng không thể liều mạng mà giãy dụa, nước mắt rơi xuống, chảy dài lên cổ, mỗi một nụ hôn của hắn đều in hẳn dấu vết lên, làm trò trước mặt ba nàng mà in dấu lên làn da của nàng, khiến nàng đau đớn đến rơi lệ, đau đớn muốn hét lên!

“Nói cho ta biết kia có đúng là con của ta... Tần Mộc Ngữ ngươi mang trong người chính là con của Thượng Quan Hạo ta! Nói!” Thượng Quan Hạo tàn nhẫn mà đè nặng lên cổ tay nàng, hai tròng mắt long sòng găm lên!

Nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, mặt nàng nhợt nhạt, run rẩy đến không còn ra hình dáng gì. Thượng Quan Hạo không đợi được câu trả lời của nàng, bàn tay tàn nhẫn túm lấy quần áo nàng, động tác muốn tiếp tục xé rách ra làm cho nàng nức nở nghẹn ngào một tiếng, co quắp, dùng thanh âm run rẩy nghẹn ngào đến cực độ nói: “Đó là của ngươi...”

Nước mắt nóng hằm hập chảy xuống, rơi vào trên quần áo hắn.

Chỉ là trong nháy mắt kia, thành lũy kiên cố nhất trong lòng Thượng Quan Hạo bị triệt để sụp đổ.

Mặt hắn tái nhợt, nhìn vào nàng đang không ngừng run rẩy ở trong lòng, một tay ôm chặt lấy nàng, chạm đến trên khuôn mặt của nàng, cúi đầu hôn lên đôi mắt nhắm lại. Cuối cùng cũng nghe được chính miệng nàng thừa nhận chuyện này, hắn thậm chí cũng không hề nén xuống được cả người không ngừng run lên nhẹ, càng hôn sâu thêm, như là muốn đem nàng ăn đi.

Trong bụng nàng có con của hắn.

Những lời này thùy chung từ đầu tới cuối lóe lên trong đầu hắn, hai mắt Thượng Quan Hạo mở lớn, nhìn đáng đáp mong manh không chịu nổi của nàng.

“Tần Mộc Ngữ...” Hắn lên tiếng gọi nàng, cảm giác đau nhức tâm can.

Chớp mắt, hắn đã cởi áo khoác trên người ra bao lấy nàng, một tay vòng qua eo nàng ôm lấy.

Tất cả mọi người ở viện điều dưỡng đều chứng kiến cảnh nam nhân rắn rỏi ôm một cô gái nhỏ nhắn mảnh khảnh, mang theo nàng rời khỏi phòng điều

đường đặc biệt ở tầng trệt.

Bị đè vào trong khép chặt lại, Tàn Mộc Ngữ mới từ từ bình tĩnh.

Nước mắt trên mặt đã đông lại, lúc Thượng Quan Hạo đóng cửa xe toàn thân nàng mới run lên, đột nhiên nắm lấy cửa xe, trong mắt tràn đầy phẫn nộ: “Ngươi muốn làm gì?”

Giọng nói của nàng khàn đi, khiến cho người ta có cảm giác tiếc thương xót xa.

Thượng Quan Hạo âm thầm nhìn chăm chăm nàng: “Ta không cần phải nói cho nữ nhân ta muốn đối với nàng làm chuyện gì...”

“Ta không có lỗi!” Nàng rung rung hét lên một câu, “Thượng Quan Hạo ngươi làm cho rõ ràng, ta sớm đã không có lỗi! Ngươi không có quyền bắt ta làm chuyện gì!”

Mặt Thượng Quan Hạo sắc lạnh, cúi người xuống nhìn nàng, nghiêng răng nói: “Trong bụng ngươi là con của ta, ta có quyền định đoạt nên làm cái gì lúc này, Tàn Mộc Ngữ, bây giờ ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn, đừng gây sự với ta.”

“Không cần!” Nàng kiên quyết cự tuyệt, “Ta không muốn cùng với ngươi có bất cứ quan hệ gì cả, một chút cũng không liên quan. Cho nên đứa bé này ngươi không cần lo lắng, ta sẽ tự mình xử lý tốt, một chút dấu vết cũng không lưu lại.”

Trên gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, có tồn tại nét tuyệt vọng thê lương lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Bởi Vì Lại Càng Muốn Dơ Bẩn Thêm

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo dần dần thất lại.

“Xử lý tốt?... Ngươi nói cho ta biết ngươi định xử lý như thế nào?” Hắn chống đỡ lấy hai bên nàng, lạnh lẽo nhìn nàng, giọng nói chậm lại, “Phá đi có phải không?”

Chỉ đơn giản mấy chữ này, đã làm cho sắc mặt Tàn Mộc Ngữ lại càng thêm tái nhợt, ngón tay run rẩy.

“... Đúng,” Nàng run giọng thừa nhận, từng chữ rõ ràng nói ra, “Ngươi đã kết hôn, đối với con đường sau này phải đi, ta còn muốn tiếp tục sống, ta không muốn mình phải giữ lại giọt máu của ngươi ở trong thân thể... Rất nhớ bản.”

Nắm tay Thượng Quan Hạo ở bên cạnh nàng từ từ siết chặt lại, rộp rộp rung động, đầu khớp xương như muốn bị hắn bóp nát ra.

Trên đôi mắt cuộn lên tầng tầng lớp lớp đau nhức, khóe mắt run run, ngưng đọng lại, giống như ngọn núi lửa sắp phun trào.

Thì ra nàng cho rằng là nhớ bản.

Đứa con của hắn, chảy một nửa là dòng máu của hắn, vậy mà lại nhớ bản như vậy.

“Tàn Mộc Ngữ... Ngươi có biết mình đang nói cái gì không?” Sắc mặt hắn nhợt nhạt, giọng nói lạnh lẽo hỏi một câu.

Nàng giương mi lên, rõ ràng nói ra: “Ta nói thật...”

“Ba!” Một tiếng tàn nhẫn lạnh lùng vang lên, một cái tát bóng rạt hằn in trên mặt nàng!

Mặt nàng lệch qua, mái tóc xõa ra lộn xộn ngổn ngang, cánh tay đỡ được bên kia mới không có hoàn toàn ngã xuống. Sức lực hắn quá lớn, rất tàn nhẫn, tàn nhẫn đến toàn bộ tâm can nàng đều chấn động.

Đau nhức bỗng rất lan ra, nàng nếm được một ít vị máu tanh, đau đến nói không ra lời.

Nàng lấy tay che khuôn mặt, nước mắt trào ra, từng giọt nóng hổi rơi xuống. Một cổ chua xót hòa cùng cảm giác bị lăng nhục nảy lên ở trong lòng, khiến toàn thân nàng cũng đều run rẩy, tựa như chiếc lá khô, nàng còn cho rằng bản thân sẽ không còn đau nhức, sẽ không oán hận, nhưng mà không ngờ, trái tim đã từng bị nghiền nát qua, vẫn còn đau đớn đến như vậy.

Nàng bỗng nhiên muốn cười, nụ cười bên môi trở nên tuyệt vọng, hóa thành nước mắt, như mưa trút xuống.

“Dor bản có đúng không?” Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, mắt đỏ tươi, khăn khăn mà nói. Đánh cho một cái tát kia tay hắn cũng đang run lên, trong lòng cũng đã đau như! Nhưng chỉ vì lời của nàng gây cho hắn phần nộ ngập trời! Hắn kéo ngang cổ tay nàng lôi qua, tới gần bản thân mình, nhìn một bên mặt nàng bị đánh cho sưng đỏ, “Bị ta chạm vào đúng là dor bản có phải không, cho nên mang trong mình đứa con của ta cũng là nhờ bản... Bây giờ bị ta quấy rầy, ngươi cảm thấy chán ghét đến muốn chết có đúng không?”

Tần Mộc Ngữ run rẩy, cổ tay nhỏ bé dường như sắp bị bẻ gãy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, nhưng vẫn run rẩy nói ra: “Ngươi nếu đã biết như vậy, vì cái gì không dứt xa ta ra một chút!”

Một câu nói, làm cho Thượng Quan Hạo vốn lửa giận lúc đầu lại càng bị chọc cho bùng phát thêm.

Hắn chết trân nhìn chằm chằm vào nàng, cơ hồ muốn đem toàn bộ cơ thể nàng đưa ra mà bóp nát, đổi lại một lần chịu khuất phục của nàng! Thế nhưng nàng chưa từng... Khuôn mặt nàng bị sưng tấy, nhưng hận ý vẫn hiện ra như trước, tuyên bố rõ ràng đã hận hắn đến cực điểm!

“Bởi vì... Có lại càng thêm nhờ bản!” Hắn lạnh lẽo u ám, nghiêng răng nói ra mấy tiếng!

Cổ tay Tần Mộc Ngữ được buông ra, thân hình nhỏ bé ngã vào trên ghế, chỉ có thể lấy khuỷu tay đỡ lấy. Ánh mắt nàng hiện lên một tia kinh hãi, không biết cái nam nhân này còn muốn làm cái gì, mà khi hắn mang dây thắt lưng cởi ra, mối nguy hiểm ở trong cơ thể lại đè xuống nặng nề, trong đầu nàng đã hiện ra tình cảnh nổi lên, sắc mặt tái mét, gần như muốn đi tìm chỗ chết!

Thượng Quan Hạo đem nàng chế trụ, mắt đục ngầu, giọng khàn đặc nói ra: “Ta để ngươi nhớ lại một chút ngươi phải làm như thế nào để hầu hạ ta, để xem bao nhiêu ôi mửa trong lòng ngươi phải trào ra! Chính là ít nhiều như vậy, ngươi cũng từng hoan ái như thế nào, mới có đứa bé ở trong bụng ngươi!”

Về mặt Tần Mộc Ngữ cứng ngắc, ánh mắt mập mờ nhìn phía hắn: “Không...”

Thượng Quan Hạo nhìn sắc mặt của nàng, đưa tay mạnh mẽ đem hai chân của nàng tách ra, đặt ở bên người: “Yên tâm, ta sẽ cho ngươi cảm thụ được rõ ràng! Được ta chiếm lấy, dấu ấn của ta ở phía dưới, suy cho cùng là buồn nôn đến như thế nào!”

Hắn xé rách váy của nàng, một tiếng thét chói tai vang lên, một hồi điên cuồng mất đi lý trí, từ chỗ ấy bắt đầu.

Tần Mộc Ngữ giãy dụa kịch liệt, bên trong không gian chật hẹp va chạm vào xung quanh, đau đến phát run, nhưng cuối cùng bị hắn đặt ép sát vào cửa sổ xe, từ trên cổ nàng hút lấy, nàng hét lên một tiếng kích thích tê dại mất đi khí lực, trong nháy mắt lại bị kéo quay về, trong tiếng váy bị xé rách, hắn rồi nóng rực quá nhiều, giữ lấy sức lực chờ bùng phát.

“Thượng Quan Hạo! Nếu như ngươi còn là người thì thả ta ra!” Nàng phảng phất quát lên, dựa ở bờ vai hắn: “Đừng để cho ta hận ngươi cả đời! Không!”

Mồ hôi ở trán Thượng Quan Hạo chảy ra, gương mặt có chút nhợt nhạt ngưng mắt nhìn nàng: “Ngươi thực sự hận ta như vậy sao? Hận đến ngay cả đứa con của ta cũng cảm thấy là một điều sỉ nhục!... Tiếp nhận tốt cho ta... Ta muốn chiếm giữ ngươi!”

Nói xong hắn đã giữ chặt lấy eo nàng, giữa một tầng khô rất còn chưa ướt át, tàn nhẫn mà cố sức xuyên qua đến tận cùng!

“A...!” Nàng thét lên, ngửa đầu lên, đau đến mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo màu đỏ tươi, phần nửa là bị chỗ ẩm ướt của nàng mềm mại giữ chặt lấy hấp thu nhanh chóng không gì sánh được, phần nửa là bị phản kháng của nàng kích động trong cơn lửa giận sôi trào! Hắn giữ chặt vòng eo của nàng bắt đầu đẩy lên. Động tác liên hồi, từ khó khăn đến thuận thễ mà tiến tới, hắn nhào nặn mái tóc của nàng, đang không ngừng chiếm giữ hành hạ tinh thần và thể xác của nàng: “Bản sao?... Bây giờ cảm thấy bản nửa không? Ta chôn sâu ở trong thân thể ngươi, mềm mại giữ chặt lấy... Có cảm thấy khó mà chấp nhận nửa không? Bị ta chạm vào, rất muốn chết đi không đúng sao? Nếu như vậy muốn đi đâu!”

Nói rồi hắn lại cúi đầu, hung hăng kéo đồ lót phía trên hôn lên bầu ngực căng tròn của nàng!

Toàn thân nàng run lên, tiếng nước nỏ nghẹn ngào bật ra, nước mắt nóng ẩm rơi xuống.

Tất cả áp bức và lãng nhục đều cũng ngưng tụ ở đây, nàng không có cách gì chịu đựng, nàng lại không có cách gì thừa nhận rồi! Đầu nàng lay động, tay bóp chặt trên ghế, nước mắt nóng hôi đem nàng vây quanh bốn phía, nàng tuyệt vọng gần như ngừng thở.

Cứu nàng...

Ai có thể tới cứu nàng...

Thượng Quan Hạo đã nhận ra về khó chịu của nàng, cảm thụ được ngay cả hô hấp của nàng cũng dao động, lúc này mới ngưng lại, động tác chậm lại, đem nàng ôm vào trong lòng. Hạ thân vẫn giữ chặt lấy, dục vọng hắn cuộn cuộn, muốn ở bên trong cơ thể nàng ra sức mà rong ruổi, mạnh mẽ mà chiếm giữ lấy nàng! Nhưng mà cần thận che chở phần bụng của nàng, không muốn làm tổn thương tới nàng.

“Mộc Ngữ...” Mắt hắn đỏ tươi đầy phức tạp, lăm lăm gọi tên nàng, xoa lên mái tóc lại càng chôn sâu vào thân thể nàng. Bên trong, không hề thô bạo như vậy mà giữ lấy, mà trở nên nhu hòa từ từ dần dần nàng, dù dễ mê hoặc rung động ở sâu trong cơ thể nàng, để nàng thả lỏng ra, “Nói cho ta biết tâm người cũng đã từng rung động qua... Cho dù chỉ là một chút nhỏ, nói cho ta biết người cũng không hận ta đến như vậy!”

Hắn nghiêng răng thấp giọng nói, hơi thở nóng bỏng hòa vào trong từng sợi tóc của nàng, đem nàng giữ chặt lấy.

Ngón tay Tần Mộc Ngữ yếu ớt tìm trong từng lớp quần áo bị hắn xé rách, mặc cho từng lớp chồng lên để hắn chiếm giữ lấy, tìm được chiếc điện thoại lạnh ngắt, nàng mở điện thoại ra, run rẩy ấn phím 1 kia.

“...” Một lực mạnh mẽ xông tới, Thượng Quan Hạo đã có phản không nhìn được, động tác mãnh liệt nhanh chóng lại dâng lên.

Nàng đã bắt đầu không tự chủ được, run rẩy, ngón tay nắm chặt lấy cánh tay to lớn của hắn, cúi đầu nghẹn ngào.

Điện thoại đã kết nối, nước mắt nàng chảy xuống chờ đợi, chờ đợi điện thoại có người nhắc máy.

Thế nhưng tiếng tút tút thật dài thật dài cứ như vậy mà vang lên bên tai nàng, một tiếng lại một tiếng, không ai bắt lấy.

Nàng không tin, run rẩy vươn tay gọi lại một lần nữa.

Thế tiến công của Thượng Quan Hạo mạnh mẽ dâng trào, mở miệng ngậm lấy vành tai của nàng, bàn tay luồn vào mái tóc của nàng thô bạo mà nhào nặn, cùng với nàng hòa thành âm thanh hoàn mỹ, chuỗi nghẹn ngào của nàng liên tiếp bị kích thích chỗ mẫn cảm càng tụt lại ở phía sau, cũng nhanh bị hút vào, cảm giác được bàn tay Thượng Quan Hạo vuốt ve phía dưới bụng của nàng, tồn tại sự nhu thuận ấm áp.

Mà điện thoại di động ở bên tai vẫn vang lên những tiếng thật dài như trước.

Tên lửa đảo...

Nước mắt lại rơi, chảy từ trên người thấm xuống chỗ ngồi, Tần Mộc Ngữ ngửa đầu lên, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy tuyệt vọng. Ngự Phong Trì... Người là tên bịp bợm...

Điện thoại nhanh chóng rơi xuống khe hở trên xe, cũng không tìm được nữa.

Suốt một hồi yêu đương tàn phá bừa bãi, Thượng Quan Hạo đã hoàn toàn bị nước mắt của nàng đánh chiếm, động tác từ từ chậm lại, lau đi mồ hôi trên người ôm nàng vào trong ngực, nhẹ tay lau đi nước mắt của nàng, hôn lên.

“Đừng khóc...” Giọng nói của hắn nhỏ đi, cũng đã đau lòng đến nghẹn thở.

“Mộc Ngữ... Đừng khóc...”

***

Mấy người Ngự gia chủ trương nghị sự, rờn rã ba tiếng mới kết thúc.

Ngự Phong Trì không ngừng nhìn vào đồng hồ cổ tích trên vách tường phòng đọc sách, trong lòng đã có cảm giác bất an lo lắng, thầm than kết thúc nhanh nhanh lên một chút.

...Phép tắc nhà Ngự gia? Ngay cả cái loại nghị sự này cũng không được phép mang điện thoại di động vào trong.

Về mặt quân gia ở trước cửa vào kia, như thể thấy người thiếu nợ bay vào muốn đánh!

“Đương đương đương”, ba tiếng vang lên, bàn tay một người chú ruột ở bên cạnh đánh lên mặt bàn, gọi Ngự Phong Trì chú ý lại đây.

“...” Hắn đánh mắt qua thấy sắc mặt Ngự Kinh Đông xanh đen, “Nga, các chú các bác nói đến đâu?”

“Người còn dám hỏi!” Ngự Kinh Đông càng thêm căm phẫn, hung hăng trừng mắt nhìn Ngự Phong Trì, “Các chú của người nói vài sự tình kia, người có nhớ kỹ không? Đây là bài học cơ bản nhất để tương lai người tiếp nhận Ngự gia chúng ta!”

“Nga,” Ngự Phong Trì gật đầu, “Ta nhớ kỹ, trên thực tế việc này mấy năm trước ta cũng đã làm cho hiểu lắm, chỉ là lúc đó ông nội người còn cho rằng ta quá nhỏ lo lắng mà thôi. Bây giờ hội nghị kết thúc chưa? Ta có thể đi hay không?”

“Người phải đi chỗ nào?” Ánh mắt Ngự Kinh Đông sắc lạnh hỏi.

“Tìm con dâu sau này của người!” Ngự Phong Trì không hề úy kỵ, đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Người đứng lại đó cho ta!” Cây gậy của Ngự Kinh Đông nện xuống nền nhà, “Người nói rõ cho ta, mấy ngày hôm trước còn nói cô bé kia không có quan hệ gì, từ lúc nào lại chui ra một cô con dâu!”

Ngự Phong Trì ngoắc ngoắc khóe miệng: “Mấy ngày hôm trước nói thì là chuyện của mấy ngày hôm trước, nàng cùng ta không có quan hệ gì, bất quá

sau này nói không chính xác được, nàng có thể không muốn ta, thế nhưng ta không cho phép bởi vì nàng không muốn mà ta lại ngừng truy đuổi nàng người nói đi đâu chứ?”

“Người...”

“Ta nói giỡn thôi.” Ngự Phong Trì kịp thời dừng lại, nhìn thần sắc Ngự Kinh Đông, trước khi bão tố nổi lên hắn dừng câu chuyện lại, cười cười, “Hôm nay ta để nàng một mình rong ruổi ở bên ngoài, lo lắng nên muốn đi xem một chút thôi.”

Nói xong hắn liền đi ra ngoài, lạnh lùng nói với quản gia: “Điện thoại bây giờ có thể đưa cho ta được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Rốt Cuộc Là Muốn Làm Như Thế Nào

Quản gia cúi người đưa điện thoại tới trước mặt hắn.

Ngự Phong Trì vô thức mà trở qua, nhìn đến mấy cuộc gọi nhờ kia, sắc mặt liền tái đi.

“Vì cái gì không nói cho ta biết?” Hắn nhìn kỹ người quản gia, lớn tiếng quát, “Ta có điện thoại, vì cái gì không nói cho ta biết!”

Quản gia cung kính nói: “Thiếu gia, vào thời gian nghỉ sự Ngự gia nhà chúng ta không cho phép nghe điện thoại.”

“Vậy tính đến mẹ ngươi chết đi cũng không cho nghe có phải không?” Ngự Phong Trì lớn tiếng nói.”

Sắc mặt người quản gia nhất thời tái nhợt đi một chút, không biết phải làm sao bối rối.

“Ta bây giờ không rảnh nói với ngươi những chuyện này, ta chỉ cảnh cáo ngươi, nếu như nàng gặp chuyện không may xảy ra, người đầu tiên cút khỏi Ngự gia chúng ta là ngươi!” Hắn chỉ vào mặt người quản gia, cầm điện thoại lên bỏ đi ra ngoài.

Ngồi lên ghế xe của mình, hắn mở hệ thống định vị lên, nhìn lại khoảng thời gian Tần Mộc Ngữ gọi điện thoại tới, đã là một tiếng trước.

“Sheet!” Ngự Phong Trì mắng một câu, sắc mặt xanh xám mà khởi động xe nhanh chóng rời đi.

May mà hắn đưa chiếc điện thoại kia cho nàng có hệ thống định vị GPS, mở ra tìm trong toàn bộ phạm vi Z thành, nửa buổi mới phát hiện ra tung tích của nàng, quả nhiên là đang ở vùng lân cận viện điều dưỡng của Tín Viễn.

Chết tiết... Quý tha ma bắt cái hội nghị chết tiết, tên quản gia đáng chết, tất cả mọi thứ đều chết tiết!

Dọc đường đi chiếc xe như muốn bay lên, Ngự Phong Trì một bên lái xe, một bên lấy điện thoại ra gọi, nhưng mãi hồi lâu, không có người nghe điện.

Một lát sau hắn cảm thấy, một điểm đỏ trên màn hình kia gần như bất động.

Hắn tập trung xác định lại vị trí, truy tìm qua.

Dưới nền trời trong xanh, ở vùng phụ cận Tín Viễn, xuất hiện một chiếc xe màu đen.

Màu sắc xe u tối nhu hòa hiện lên, tản ra khí tức lạnh lẽo mà nguy hiểm, Ngự Phong Trì gần như liếc mắt một cái đã biết là ai, hắn lạnh lẽo nghiêm mặt chuyển động vô lăng, cũng không né tránh, trực tiếp hướng về chiếc xe kia lao đến.

Tốc độ hai xe đồng dạng cũng rất nhanh, thời gian gần như sắp va vào nhau đột nhiên chuyển hướng, hai tiếng phanh bén nhọn ở trên mặt đường vang lên.

Ngự Phong Trì xuống xe đi trước, tới phần đầu xe, quả nhiên là Thượng Quan Hạo.

“Nàng đâu? Ngươi đem nàng đưa đi chỗ nào!” Hắn gầm lên một tiếng.

Thượng Quan Hạo đánh mắt sang, trong con mắt không nhìn ra được biểu tình.

“Tránh ra.” Hắn lạnh lùng nói.

“Ta đang hỏi người nói!” Ngự Phong Trì tức giận đến vọt tới trước cửa sổ xe hấn, mặt đỏ lừng. “Thượng Quan Hạo, người xuống xe nói rõ cho ta, bằng không không phải hôm nay người chết chính là ta sống!”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng ngược lên, nhìn ở phía trước: “Điện thoại di động là người cho nàng?”

Ngự Phong Trì gật đầu: “Là ta cho nàng, nàng quả nhiên là ở đây!”

Hắn cũng gật đầu, thần nhiên nói: “Vậy nhìn rốt cuộc làm sao người chết ta sống đi!”

Nói rồi liền không để ý tới, trực tiếp đem xe nhanh chóng rời đi. Ngự Phong Trì suýt nữa bị xe quệt phải lao đảo một cái, màu mắt càng lúc càng lạnh lẽo, chửi một tiếng, nhảy lên xe mình mà đuổi theo.

Tốc độ xe hấn rời đi cũng không nhanh, dường như cũng không có sợ hãi đuổi theo hấn.

Đến một hiệu thuốc ở bên đường, hấn ngừng lại.

Ngự Phong Trì mất thấy hấn xuống xe, đi vào trong hiệu thuốc mua một số lại quay đầu vào trong xe. Ngự Phong Trì thật sâu nhìn một màn này, như là rốt cục đã nhận ra cái gì đó.

Đến khi hấn lại lần nữa dừng dưới lầu Tín Viễn, Ngự Phong Trì mới đưa xe đi tới, chắn trước mặt hấn.

Bóng dáng Thượng Quan Hạo rần ròi dừng một chút, lạnh lạnh quét qua.

“Chuyện nàng mang thai, người biết có đúng không?” Ngự Phong Trì lạnh giọng hỏi.

Thượng Quan Hạo không biến sắc.

“Ta biết nàng đâu không lại người, nàng muốn làm cái gì cũng đều là uống phí, cho nên ta chỉ muốn hỏi một câu, Thượng Quan Hạo, người rốt cuộc muốn phải làm như thế nào?” Ngự Phong Trì theo dõi hấn, lạnh lùng mà nói ra, “Nếu như người không muốn, ta trước tiên mang nàng đi phá thai, từ nay về sau người nàng không có nửa điểm liên hệ, tổn thương oan ức của nàng, Ngự Phong Trì ta tới chịu trách nhiệm, mà nếu quả như người muốn, xin mời người có một chút ra dáng đàn ông, không cho nàng những thứ mà nàng muốn, người cũng đừng quấy rầy nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Ta Muốn Đưa Con Này

Mắt Thượng Quan Hạo có phần nheo lại, nhìn vào nam tử tuổi còn trẻ nhưng lại cương quyết ở trước mặt, đem một tia sát khí rét lạnh hòa cùng đau nhức nặng trĩu ở trong ngực đè xuống, lãnh đạm mở miệng: “Người cho rằng như thế nào? Ta nên phải đối xử với nàng như thế nào mới tốt?”

Về mặt tuấn dật của Ngự Phong Trì có hơi đỏ lên, hận ý rất rõ rệt: “Loại sự tình này không cần ta dạy cho người!”

Thượng Quan Hạo ngưng mắt nhìn hấn một lát, cười nhạt: “Ly hôn với Cẩn Lan, lấy nàng, đối với đứa bé ở trong bụng nàng phải chịu trách nhiệm, có đúng không?” Hấn lóe ra một chút lạnh lẽo nhưng đau lòng tiếp tục nói ra, “Người cho rằng nàng muốn gả cho ta sao?”

Ngự Phong Trì lạnh lùng nói: “Nàng có nghĩ gả là một chuyện, người không mở miệng nói là một chuyện khác! Nếu như người muốn hỏi lập trường của ta, ta hận không thể đem đứa bé của nàng tẩy sạch, cùng ta cao chạy xa bay, Ngự Phong Trì ta cho dù không thể cứu giúp, ta cũng sẽ dùng hết sức tới bảo vệ nàng!... Nhưng mà không được, đứa bé kia có phân nửa là dòng máu của nàng, nếu như bởi vì người mà làm cho nàng tự tay bỏ đi cốt nhục của mình, chuyện đó đối với nàng không công bằng.”

Trong con mắt Thượng Quan Hạo, gió giục mây vần, biến ảo quyết liệt.

“Ta sẽ suy xét ý kiến của người, trước đó thì tránh ra.” Hấn lại lần nữa nhạt nhẽo xuống, bóng dáng rần ròi hướng phía trước đi đến.

Ngự Phong Trì vươn cánh tay ngăn cản lối đi của hấn.

“Người nói rõ cho ta, nàng bây giờ như thế nào?” Hấn đảo qua cái túi mà Thượng Quan Hạo mang theo, “Xảy ra chuyện gì, vì sao phải đi mua thuốc cho nàng?”

Con mắt Thượng Quan Hạo, lại lần nữa trở nên lạnh lẽo như băng.

“Ta đối với nữ nhân của ta làm chuyện gì, cần phải báo cáo với người sao?” Hấn bắn ra một tia sát khí, sít sao nhìn chăm chăm Ngự Phong Trì, “Tâm trí nàng quá nhỏ cho nên mới quay về báo cáo với người, nhưng không có nghĩa là ta cũng sẽ bắt người báo cáo sao, mê muội? Ngự thiếu gia.”

Trong nháy mắt Ngự Phong Trì bị làm cho nổi giận, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, một nắm đấm đột nhiên vung lên. Thượng Quan Hạo nhanh chóng mà tránh thoát, thuận thế bắt được cổ tay hắn, xoay qua vắt tay hắn ra sau lưng, cả người ép vào tường, sát khí như muốn giết người tỏa ra lạnh thấu xương.

Ngự Phong Trì chịu đựng đau nhức bị chế ngự trên tường, chết cũng không hé răng lên tiếng.

“Ngày hôm nay tâm tình ta không tốt,” Mang theo lửa giận Thượng Quan Hạo nhìn chăm chăm vào hắn, lạnh giọng nói, “Đừng ép ta động thủ.”

Mãi hồi lâu, hắn rút cuộc buông ra, bao bọc quanh thân khí lạnh rừng mình, đi vào bên trong.

***

Trong nháy mắt Thượng Quan Hạo đi vào phòng làm việc, giám đốc tài vụ đi tới, vội vàng ghé vào lỗ tai hắn nói một việc.

Bóng dáng hắn dừng lại, lạnh lẽo quét qua.

“Tổng giám đốc, ta không có nói sai, đây là danh sách hóa đơn, ngài xem qua một chút,” Giám đốc tài vụ một thân mạo muội, mồ hôi lạnh ứa ra đưa bảng cáo cáo tới cho hắn, “Ta cũng, cũng không biết tình hình, mà nếu đúng là ngài chỉ thị Tần tiểu thư làm như vậy, khoản tiền kia cũng có thể di chuyển đến mục thích hợp khớp với quy trình, báo cáo cho ngài cũng không có gì ảnh hưởng...”

Thượng Quan Hạo dừng ở bảng báo cáo ở trước, phía trên có một con số khổng lồ, giống như bị nhân viên Tín Viễn hủy bỏ thiếu sót mà lòi ra, trắng trợn mà xảy ra trước mắt, còn cần một nhân viên khác đến chính miệng hỏi hắn, có phải là hắn chỉ như vậy?

Mắt hắn đỏ lên, tức giận và đau lòng.

Ngón tay nắm chặt bảng báo cáo như muốn xé rách ra.

“Tổng giám đốc, chuyện này...” Giám đốc tài vụ càng áp ứng, sợ khiến cho tình hình càng thêm không tốt, nàng có thể đem phần lương công việc ở Tín Viễn mà lấy đi!

Cần Lan... Người vì cái gì không làm kín kẽ một chút, đừng bị để xem đến, cũng đừng bị ta bắt được?

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, đem bảng báo cáo kia vứt ở trên mặt đất.

Giám đốc tài vụ sợ đến không dám mở miệng, chỉ cúi đầu, nhìn xuống bên dưới của hắn.

Hắn chưa từng nói một câu, hình dáng cao ngất kiêu ngạo đi vào phòng làm việc, chỉ là động tác lộ vẻ xơ xác tiêu điều, lúc này hắn kiềm nén lửa giận. Giám đốc tài vụ có phần không hiểu ra sao cả, mãi đến khi cửa phòng tổng giám đốc đóng lại, hô hấp nàng nhất thời run rẩy, tài liệu nàng đang cầm trên tay, lại càng không biết phải nên xử lý như thế nào!

Bên trong phòng làm việc, quẹo vào trong phòng nghỉ, ở chỗ sâu trên khăn trải giường trắng tinh một người con gái nằm lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhợt nhạt, mồ hôi trên mặt còn không có trút đi.

Quần áo bị xé rách, từ cổ đi xuống đầy vết tím bầm, Thượng Quan Hạo cảm thuốc đặt vào bên cạnh, cúi người xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những giọt mồ hôi còn lưu lại, hình ảnh khuôn mặt nàng càng lúc càng hiện lên rõ ràng.

“Người muốn ta phải bắt người làm cái gì bây giờ?” Giọng nói hắn vang lên, khẽ nói ra một câu.

Chỉ là một câu này, khiến cho nàng chậm rãi tỉnh lại.

Đầu càng nặng nề, nàng nắm chặt khăn trải giường, đôi mi thanh tú có hơi khẽ động, mồ hôi càng sâu, lông mi thật dài chậm rãi mở ra, thấy rõ nam nhân trước mắt.

Đôi mắt nàng trong veo như nước, phảng phất nhìn hắn, là có thể rõ ràng phản chiếu ra tội ác của hắn.

“Người tỉnh rồi?” Hấn thu hồi ánh mắt dịu dàng vừa rồi mang theo chút đau nhức, hờ hững hỏi.

Đem cái túi kê đặt ở trước mặt nàng, “Cơ thể người rất lạnh, cần một ít thuốc điều trị, đã mang thai thì không muốn phải xảy ra chuyện sơ sẩy, thân thể quan trọng hơn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngự bạc phơ, dừng ở đồng thuốc kia, ngồi dậy.

Chiếc khăn mỏng trượt xuống phân nửa, bờ vai nàng lộ ra.

Nàng run rẩy giật mình, tuyệt vọng, hỏi hắn: “Người là có ý gì?”

Bóng lưng Thượng Quan Hạo đã chuyển rời đi, nghe được những lời này, chậm rãi dừng lại.

Hồi lâu, hần khe khẽ nói ra mấy chữ: "... Ta muốn đứa bé."

Một câu nói, khiến Tần Mộc Ngữ giống như chịu một đòn cảnh tỉnh, khí sắc càng thêm yếu ớt, nắm chặt chiếc khăn mỏng trước ngực, run giọng nói: "Ngươi muốn sao... Ngươi cho dù như thế nào cũng đã kết hôn, sinh con không chỉ có cách này, ngươi cùng chị ta muốn sinh mấy đứa thì sẽ có mấy đứa, không phải sao..."

/*Tuyệt tác 7 đứa đều bị cấm sùng... hô hô hô */

Nói xong Tần Mộc Ngữ lao đảo chạy đi ra trước cửa.

Nàng mặc kệ đây là chỗ nào, mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người, ai thấy nàng cũng không có quan hệ! Chỉ là nơi này là chỗ của hần chính là địa ngục của nàng, nàng không muốn thấy hần một giây một giây cũng không muốn!

Một cánh tay Thượng Quan Hạo lại vào lúc nàng gần như ra ngoài kéo lại, đem nàng gắt gao túm vào trước ngực, cúi đầu xuống phía dưới, dán vào bên tai nàng nói: "Ngươi nghe cho rõ... Ta muốn chính là đứa con trong bụng ngươi."

Hơi ấm từ trên người hần phả vào trước mặt, Tần Mộc Ngữ trốn tránh hơi thở của hần, mặt xanh xao: "Ngươi điên rồi."

Thượng Quan Hạo vẫn ôm chặt nàng như trước, hít vào mùi thơm bên trong cổ nàng: "Ta muốn đứa bé này... Là ta và Tần Mộc Ngữ ngươi... Ta muốn, cho nên dù cho ngươi cảm thấy dơ bẩn, đều cũng phải sinh ra cho ta."

Nàng ở trong lòng hần run rẩy.

Hai mắt nàng có tồn tại nước mắt lấp lờ, nghiêng mặt đi hỏi: "Thượng Quan Hạo, ngươi muốn chỉ là đứa bé, trừ nó ra, cái gì cũng không muốn có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Ta Yêu, Cho Nên Ta Sống

Ngự Kinh Đông hít mắt lại tiếp tục nhìn xem, ngồi thẳng, như là lẳng lặng thưởng thức trò hay vừa xảy ra.

Sống nhiều năm như vậy, nếu như ngay cả chuyện này cũng không nhìn ra, kia hần coi như là sống uổng phí ở tại trên đời này.

Ngự Phong Trì giống như gặp phải một đòn nghiêm trọng, tay đỡ lấy bàn, thần tình giống như sụp đổ.

"Tần Mộc Ngữ, ngươi thành thật nói cho ta, được không?... Ta chỉ cầu ngươi nói thực cho ta biết, ngươi nói cho ta biết là hần ép buộc cái gì của ngươi, ta đây cho dù núi đao biển lửa cũng đem ngươi đi ra, chỉ cần ngươi đồng ý nói..." Mặt hần tái nhợt, quả thật là đang cầu xin. "Ngươi không cần quan tâm ông nội ta nói cái gì, được không? Hần nói không tính toán làm gì, không phải là ngươi không xứng với ta, chỉ có ta có thể theo đuổi lòng ngươi hay không thôi... Tần Mộc Ngữ, ngươi chừng nào mới có thể tin tưởng ta một lần!"

Những câu rống lên sau này, thân thể hần run lên dữ dội, bên tai cũng vang lên tiếng ngắt điện thoại.

Tiếng "Tút tut" kia, thật sự là muốn làm cho người ta muốn đi tìm tới chỗ chết.

Hần vĩnh viễn cũng không biết, hai cánh môi đỏ bưng của nàng khẽ nhếch, sẽ gọi lên hai tiếng cứu ta là lúc nào, cái nam nhân ưu nhã như thiên thần ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: "Hiểu rõ rồi chứ... Một câu nói này của ngươi, hoàn toàn phá hủy hần..."

Giọt nước mắt ngã xuống, hần đón lấy, khẽ nếm, như là máu chim thú.

Đèn trên trần nhà phòng khách, sáng rõ như ban ngày.

Ngự Phong Trì tại chỗ ngây ngốc mãi hồi lâu, sắc mặt không còn một tia huyết sắc, run rẩy nắm chìa khóa xe lên, đi ra ngoài.

"Ngươi đi đâu?" Ngự Kinh Đông tay bưng một ly trà, trầm giọng hỏi.

Ngự Phong Trì chậm rãi dừng bước.

Mắt hần lóe ra, run rẩy, dừng lại ở trên chính người thân cận nhất với mình, khàn giọng nói: “Ông nội, người lúc trước vì cái gì lại cùng nàng nói những lời như vậy? Người có biết ta cảm thấy ta dường như không phải không đủ sức cứu nàng, mà là nàng tình nguyện để bản thân mình chết cũng không muốn ta giúp đỡ... Cái gì gọi là không xứng với ta? Ông nội người có biết cái gì gọi là không xứng với?”

“Người lão xược!” Ngự Kinh Đông ném ly trà đang nóng xuống nền nhà!

Quản gia ở cửa nghe được tiếng vang, sợ hãi không ít, vội vàng gọi mấy người hầu đem những mảnh vỡ nhỏ ở trên mặt đất thu dọn sạch sẽ.

“Nàng không cần sự giúp đỡ của người, thì đó là nàng hiểu chuyện! Ta ở Ngự gia mấy chục năm nay, còn phải cùng với tiểu tử nhà người giải thích rõ ràng cái gì gọi là không xứng sao!” Ngự Kinh Đông nộ khí bắt đầu bùng phát, tức giận đến trừng mắt lên, lửa giận và buồn rầu lắng đọng, “Đây là cô gái đáng thương, điều này, ông nội có thời gian nhìn người lâu không dùng để nhắc nhở người! Nhưng cho dù là cô gái đáng thương hơn nữa, Ngự gia nhà chúng ta không phải là viện đề mà thu nhận có nghe không! Cho dù là một đứa bé mồ côi không có nhà để về, ông nội cũng có thể cho nàng lưu lại! Nhưng hết lần này đến lần khác thì sao? Trong bụng nàng còn có một cái nghiệt chủng như vậy! Người muốn làm gì hả? Há? Không kết hôn hay là vợ cảm sùng? Ta dạy người chính là như vậy!”

Khuôn mặt Ngự Phong Trì tái nhợt ngưng mắt nhìn hần hồi lâu, lắc đầu.

“Ông nội, ta biết rõ là người đúng, lẽ tự nhiên, là đạo làm người, hết thấy mọi việc, ta đều biết những điều người nói là đúng...” Hần chưa bao giờ vì nữ nhân mà lộ vẻ cảm động ở trong mắt, một lần hơi nước mỏng mờ mờ, run run, cười nhạt, “Thế nhưng ông nội, nếu như thời gian người còn trẻ gặp được một cô gái, người chính là yêu thích nàng, người chính là nhớ nhung cô ấy, nàng nói cho người biết trong bụng nàng chính là đứa con của kẻ khác, người còn muốn theo đuổi nàng không... Nên nói như thế nào? Người để ý những chuyện tình kia, cũng không phải ta quan tâm... Ta yêu, cho nên ta sống, hiểu rõ sao?”

Nói xong, Ngự Phong Trì cười thê lương, hướng về phía bên ngoài sai bước mà đi.

“Người...” Ngự Kinh Đông bị hần nói thiếu chút nữa tức giận đến ngất đi!

“Lão gia... Lão gia ngài đừng tức giận, thiếu gia lúc này đang tâm trạng, ngài hãy bắt nước lạnh vào hần, hần đương nhiên phải chống đối ngài, đừng tức giận đừng tức giận a...” Quản gia vội vàng đi tới, vỗ vỗ trên lưng hần.

Mắt thấy Ngự Phong Trì đã đi ra ngoài, Ngự Kinh Đông tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng cũng không biết làm sao, khua tay để quản gia buông ra, tay run run chỉ vào cửa: “Đi... Tìm người theo hần cho ta, đừng làm cho hần gặp chuyện không may... Tiểu tử này, dù nói lý lẽ với hần, chung quy vẫn không thể để hần gặp chuyện, nhanh đi!”

“Vâng, vâng!” Quản gia vội vàng vàng chạy đi.

Hần chỉ biết, lão gia làm sao nổi giận, đều là vì toàn bộ thể diện nhà Ngự gia, đóng cửa lại tranh luận là một chuyện, nhón nháo ồn ào bên ngoài là chuyện khác.

***

Nếu như người đã từng tuyệt vọng qua, người nên biết, đó là loại tâm trạng gì.

Thời gian nàng nằm ở trên giường bệnh kiểm tra, nàng hầu như đều có cảm giác giắc ngủ trôi qua.

Váy áo màu trắng, sợi tóc mềm mại rơi là tả trên vai, bên tai nàng tiếng “Vù vù” rất nhỏ, máy móc kiểm tra càng nhiều đảo qua trên thân thể mỏng manh của nàng.

“Quá yếu... Cơ thể nàng làm sao vậy? Cũng không giống như là thời gian rối loạn dinh dưỡng, làm sao thai nhi lại bất ổn đến như vậy?” Bác sĩ nhìn lên bệnh án, nhíu mày ngẩng đầu hỏi.

Thượng Quan Hạo nhìn thật sâu ở cái bóng dáng mềm mại trắng ngần trong những dụng cụ y học kia, thân nhiên nói: “Tâm tình nàng không được tốt.”

“Thời gian này còn có thể có chuyện gì khiến cho tâm tình nàng không tốt? Cha mẹ mất? Thân thích gặp chuyện không may xảy ra?” Bác sĩ suy đoán, quan sát hần một chút, “Hay nàng mang thai người vẫn còn bỏ nàng lại tìm phụ nữ ở bên ngoài?”

Bác sĩ dĩ nhiên nghĩ mối quan hệ bọn họ là vợ chồng, nghĩ tới nghĩ lui đều chỉ có những khả năng này.

Mặt Thượng Quan Hạo có hơi thất lại, triệt để im lặng.

Muốn hần nói như thế nào đây?

Chẳng lẽ nói, nàng là bị bức bách sinh con cho người mà nàng thống hận nhất, còn có đứa bé vừa mới sinh ra đã không thuộc về nàng, nàng có thể có một số tiền, trốn đi thật xa, tùy tiện tìm một địa phương ở trên thế giới này, sống những năm cuối đời?

Bàn tay ở bên người nắm chặt, lại nắm chặt, Thượng Quan Hạo không cách nào thừa nhận loại tội ác này đề lên, chuyển qua nhìn cảnh vật bên cửa sổ.

Phong cảnh đẹp như vậy, nhưng nàng ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn.

Mà lúc này bên ngoài hành lang...

Tần Cẩm Lan tháo khẩu trang xuống, nhìn thoáng qua bảng tên các khoa, khẽ cắn môi đi vào trong.

“Người tới kiểm tra xem mình cuối cùng còn có thể sinh con hay không?” Bác sĩ ngừng đầu nhìn nàng, bàn bạc, “Vậy người nên đi cùng chồng của người tới a, không thể sinh nói không chừng không phải vấn đề của người mà là hân.”

“Người không cần nhiều lời, ta chỉ kiểm tra bản thân, người nói nhiều như vậy sao không kiểm tra đi.” Sắc mặt nàng không tốt, tức giận nói.

Bác sĩ cười cười: “Người thả lỏng chút, đừng căng thẳng vẫn còn có biện pháp, chỉ cần tra được nguyên nhân ở đâu.”

Tần Cẩm Lan vẫn không muốn tranh luận với hân.

Bác sĩ hoảng hốt có phần đã hiểu, khẳng định cô này là vì chuyện cãi nhau với chồng, cho nên giận đối một mình tới kiểm tra.

Cười lắc đầu, bác sĩ mang ống nghe lên, chia vào bên trong: “Tôi đây đi.”

Tần Cẩm Lan cắn môi, tâm đảo loạn một vòng/

Mãi hồi lâu.

“Còn chưa ra kết quả?” Nàng nhú mảy, “Các người chỗ này không thể nhanh lên một chút sao? Ta còn phải chờ bao lâu hân!”

“Tần tiểu thư, mọi quy trình đều giống nhau là cần thời gian dài như vậy, trên các phương diện chúng ta cũng đã lấy mẫu qua, xin người an tâm chờ đợi cho tốt được không?” Bác sĩ kiên nhẫn nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Ta Vì Cái Gì Còn Muốn Người?

Thoạt nhìn, lại cùng hân nói những lời vô vị cũng xem như là uống công.

Tần Cẩm Lan đeo khẩu trang, lạnh lùng nói ra: “Nếu như có kết quả kiểm tra, đừng đưa gửi theo địa chỉ, trực tiếp gọi điện đến cho ta là được rồi, tiền ta đã đóng, đến lúc đó đừng làm cho ta cảm thấy không thoải mái, nghe chưa?”

Sắc mặt bác sĩ có hơi gượng gạo, nhưng vẫn cười hờ hững như trước: “Vị tiểu thư này xin người tin tưởng chúng ta, chúng ta chính là vẫn còn có y đức.”

“Tốt nhất là như thế.” Nàng trầm nói một câu, lạnh lùng quay người rời đi.

Bên trong khoa, mùi thuốc khử trùng tràn ra, nàng dù sao vẫn cảm thấy chỗ nào cũng đều bẩn thỉu.

Lúc đi qua hành lang, nàng liếc mắt nhìn lại, một cái bóng đáng quen thuộc kia, làm cho bước chân nàng thoáng chốc dừng lại, trừng mắt lên, hô hấp như là bị nghẹn ở cổ! Nàng sợ đến dù đã đeo khẩu trang nhưng mặt mũi trắng bạch, nhìn ngó chung quanh, vội vàng trốn vào bên trong một cánh cửa.

... Chết tiệt, Hạo vì cái gì lại ở chỗ này?!

Trái tim Tần Cẩm Lan kinh hoàng, đem khẩu trang che lại càng thêm kín đáo.

“Vị tiểu thư này, người...” Y tá đi tới, muốn nhắc nhở nàng nơi này là phòng y tế.

“Ta trốn ở đây một lát, sẽ đi bây giờ đây.” Tần Cẩm Lan chột dạ mà bắn ra một câu.

Hơn thế trong khi nàng đang kinh ngạc, Hạo rút cuộc tới làm cái gì?

Nơi đây chính là phụ khoa...

Lông mi của nàng càng thắt chặt, lớn vồn trong đầu một dự cảm bất hảo.

Mà ở bên ngoài, Thượng Quan Hạo cùng bác sĩ thấp giọng nói chuyện với nhau, mắt lạnh lẽo, đang nhìn đến một bóng dáng chột lóe lên từ trong căn phòng ở phía xa, hòa hoãn ra một chút, rõ ràng ngưng đọng lại một chút phức tạp.

“Chăm sóc thai nhi cho tốt sẽ không có chuyện gì, có điều là ngươi phải làm cho tâm tình nàng được tốt lên, liên tục như thế này sao được? Chuyện lớn nhất, không phải là đưa con trong bụng nàng sao? Tình mẫu tử, ngươi cùng nàng nói nhiều chuyện này, biết không?” Bác sĩ ghi chép mấy câu cuối cùng, hết lòng dặn dò.

Thượng Quan Hạo không nói gì, thủy chung lại nhìn vào bóng dáng mặc sắc trắng ở kia.

“Có thuốc an thần không?” Hần nhân nhặt hỏi.

“An thần?” Bác sĩ sững sốt mà kêu một tiếng, theo dõi hắn, “Ngươi có làm không? Là thuốc có ba phần độc tính, trong thời kỳ mang thai tốt nhất thuốc gì cũng không được uống, kia có phải là con ngươi không hả, ngươi muốn giãy vò như vậy...”

“Ta chỉ tùy tiện hỏi...” Sắc mặt Thượng Quan Hạo ù dột, lên tiếng nói ra, “Không cần cho là thật.”

Chờ bác sĩ căn dặn vài câu rồi đi, Thượng Quan Hạo mới chậm rãi đi vào.

Tay chống đỡ bên cạnh nàng, Thượng Quan Hạo cúi người, khẽ đẩy bình nước biển ở trên ra.

“Thai nhi tốt lắm, cái gì cũng đều tốt, cho nên ngươi tốt nhất đừng trong lúc tâm trạng bản thân không tốt mà phá nó đi... Nếu mà như thế, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi...” Bên trong giọng nói của hắn có tồn tại khí lạnh.

Đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ chậm rãi mở ra.

Trong ánh mắt nàng có một tầng sương mỏng, hơi nước mịn mờ, như là quanh năm suốt tháng không thay đổi.

Cánh mũi yếu ớt kéo lên, khẽ nói: “Thượng Quan Hạo, ngươi sẽ đối xử với tử tế với nó sao?”

Thượng Quan Hạo dần dần rét lạnh, nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, nói: “Con của ta, ta tự nhiên sẽ đối xử tử tế.”

Trong mắt nàng như là có nghìn cánh bướm lướt qua vô cùng vô tận, một môi nhắm mắt lại, đôi mi dài run rẩy. Nàng gật đầu, nghiêng mặt đi: “Vậy là tốt rồi... Ngươi nhớ kỹ, nó cùng với ta không có quan hệ gì, hận thù cùng độc ác của ngươi cứ trút hết cho ta, đừng ngại... Ngươi nhớ kỹ đối xử với nó tốt một chút...”

Nếu như bởi vì chúng ta không có số phận cưới nhau, nếu như bởi vì ngươi không thương ta, cứ thế có thể lãng nhụy làm tổn thương ta đến thế, không có vấn đề gì. Thế nhưng, một tia máu mù trong bụng ta, nó cũng có liên quan với ngươi, có thể giành được một chút thương yêu tốt bụng từ ngươi không?

Một câu nói, làm cho khuôn mặt Thượng Quan Hạo có hơi tái đi, bàn tay chống ở bên cạnh nàng nắm chặt lại.

Hắn muốn rời khỏi, hắn muốn băng lãnh mà phát áo bỏ đi, hắn muốn tiếp tục tàn nhẫn... Thế nhưng nắm đấm ở bàn tay run rẩy buông ra, ôm sát thất lung của nàng, để nàng nhắm mắt lại an tĩnh mà đứng ở trong ngực hắn.

Thế nhưng nàng không có trợn mắt lên, mặc cho bàn tay hắn muốn dùng bao nhiêu sức lực, tồn tại bao nhiêu động tác nguy hiểm, đôi mi dài của nàng đều khẽ bao phủ lấy không hề nhìn, không có nửa điểm phản ứng.

Hắn cúi đầu, run run hôn lên đôi môi đỏ tươi mềm mại của nàng, sít sao che phủ, tiếp tục, không nặng không nhẹ mà cắn xuống phía dưới.

Đây dựa thế này, tựa như bọn họ ngoại trừ đứa bé này ra, còn có mối liên hệ như trước.

Mà một màn thế này, khiến nữ nhân mang khẩu trang ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn thấy, tay chân lạnh ngắt run lên.

Tần Cẩm Lan trở mặt nhìn...

Hắn cúi đầu nói chuyện cùng nàng, tay hắn dò dẫm trên phần bụng của nàng qua lớp chăn mỏng, hắn ôm chặt nàng hôn nàng...

Người đàn ông bên trong chính là chồng mới cưới các đây chưa lâu!!!

Đầu óc Tần Cẩm Lan như là muốn nổ mạnh, nàng dùng hết toàn bộ nhẫn nại mới không đem cái khung cửa thủy tinh này đánh vỡ, dùng hết toàn bộ kiềm chế mới không đập bẻ mở cửa chạy ào vào! Lửa giận cùng hận ý trong con mắt nàng phun trào, thế nào cũng nghĩ không ra, một tuần trước còn ở trong bệnh viện M thị, bị đánh cho chảy máu đầu suýt chết, giờ đây lại quấn quýt với Hạo ở cùng một chỗ!

Bọn họ mới vừa kết hôn vài ngày...

Hắn ngay cả tuần trăng mật không thể thiếu với vợ cũng hủy bỏ! Nhưng lại giúp đỡ cái con tiện nhân này!

Móng tay bóp vào lòng bàn tay, Tần Cẩm Lan hận được yêu thích sắc mặt tái xanh, hàm răng như muốn cắn đứt mọi thứ, đau nhức kịch liệt nhưng lý trí

của nàng kêu gọi không được! Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện bên trong đầu nàng, nàng loạng choạng thụt lùi hai bước, nhìn thấy bảng tên, còn nghĩ nơi đây là tên khoa nào, tiếng ong ong trong đầu càng thêm âm vang!

“Người nói bệnh nhân ở trên giường bệnh tại phòng nghỉ sao?” Bác sĩ ngẩng đầu lên.

Sắc mặt Tần Cẩm Lan giống như quỷ, trong đôi mắt lóe ra trên khuôn trang ở mặt mỹ lệ oán hận và hung ác lộ ra dày đặc hơn: “Đúng... Nàng bệnh gì hả?”

Là bệnh lây qua đường sinh dục hay bệnh giang mai? Còn là cái bệnh gì mà nhận không ra ở phụ khoa!

Bác sĩ vô cùng kinh ngạc, bỗng nhiên cười rộ lên: “Bệnh gì hả, người ta không bệnh, là mang thai, làm sao vậy?”

Hai chữ thỉnh linh xảy ra, như sấm sét lại lần nữa nổ vang trong đầu nàng!

Tần Cẩm Lan hồi lâu mới phản ứng, trên mặt hiện lên một nụ cười xanh xao, run giọng hỏi: “Mang thai? Người nói nàng mang thai?... Là con của ai? Nàng mang thai là con của người nào!”

Nàng bỗng nhiên mắc chứng cuồng loạn rít lên, làm cho cả phòng y tế giật nảy mình, một người y tá bụng khay thuốc cũng bị hù dọa sợ đến rớt xuống.

Bác sĩ cũng rất ngạc nhiên hết sức, nhíu mày: “Người ồn ào cái gì? Con đàn bà này người có bệnh gì mà ở chỗ này nháo nhào lên hả? Người ta đến kiểm tra thai nhi thì làm sao? Con ai? Đương nhiên là chồng nhà người ta, bây giờ còn ở bên giường đấy chứ đâu, bản thân không có mắt mà nhìn hả!”

Bác sĩ nói xong đứng dậy giúp y tá dọn dẹp: “Thần kinh, bệnh viện truyền cho người cái gì rồi chọc giận người hả?”

Tần Cẩm Lan còn lại là một hồi run rẩy, đỡ cái bàn.

Nàng không thể tin được, lật qua bản ghi chép của bác sĩ, trong phòng y tế có người hét lên một tiếng đi tới ngăn cản, bên tai tiếng ồn ào ong ong, Tần Cẩm Lan cái gì cũng đã đều nghe không được, nàng gắt gỏng mà lật tới một tờ kia, thấy được rõ ràng ghi chép kiểm tra của bọn họ, phía trên thấy được rõ ràng tên Tần Mộc Ngữ thời gian mang thai 75 ngày... Mà chỗ ký tên của người nhà, mấy chữ cứng cáp rõ rệt, chồng: Thượng Quan Hạo.

Nét bút kia, kiêu ngạo lộ ra lạnh lùng nghiêm nghị, thoải mái mà cuồng vọng, nàng lại quen thuộc nhất trên đời.

Tay Tần Cẩm Lan, run rẩy, dường như cũng dừng không được nữa.

Không còn kịp rồi...

Nàng không ngờ không còn kịp rồi...

Lòng như lửa đốt muốn cùng hắn kết hôn, nàng tự tử qua, nàng vu oan qua, nàng thậm chí thuê sát thủ làm qua mọi thứ phạm tội, nàng ngay cả không quản trên hôn lễ dùng mạng sống trói buộc từng bước chân hắn tiến về M thị! Khoảnh khắc mang nhẫn vào, nàng còn cho là nàng chiếm được hắn, cả đời cũng không mất đi nữa!

Là không còn kịp rồi.

Từ lúc trước khi bọn họ kết hôn, Tần Mộc Ngữ cũng đã có thai, nó cùng chồng của nàng, có một mối liên hệ máu mủ!

Trong phòng y tế hỗn loạn, chỉ nhìn đến một nữ nhân làm bật lật tung bản ghi chép của bác sĩ, chảy nước mắt cười ha hả, tiếp theo đó là tức giận mắng chửi, nhân viên y tế trước khi nàng la lối khóc lóc bắt lấy bản ghi chép trên tay nàng, chỉ cảm thấy nàng điên rồi, bên cạnh có một y tá gọi điện báo nhân viên an ninh bệnh viện tới.

Tần Cẩm Lan lại kịp thời ngưng càn quấy, con mắt màu đỏ tươi, tay chống cái bàn cấm hận mà nhìn hết mọi người ở đây: “Các người cho rằng ta có bệnh đúng không? Ta nói cho các người ta không bệnh, là hết thảy các người có bệnh!”

Khuôn trang nàng rớt xuống, tự mình mang lên lần nữa, u ám mà cười nhạt, chống đỡ cơ thể, vênh mặt ưỡn ngực mà đi ra ngoài.

Các y tá bác sĩ đều vì một màn trước mắt sợ ngây người.

Cô kia, rõ ràng xinh đẹp, xinh đẹp làm người không thể chống cự lại không biết vì chuyện gì bức tới tình trạng này!

***

Đêm, tối đen như mực, nồng đậm như nuốt lấy mọi thứ.

Tần Cẩm Lan mở cửa xe, trở lại khu nhà cao cấp ven biển.

Nàng mở cửa sổ xe, đốt một điếu thuốc, bởi vì lâu lắm không có rút ra, một bên nghẹn ngào, nghẹn ngào đến nước mắt như muốn ứa ra. Mắt nàng đỏ tươi, mở điện thoại của mình ra, lật đến bức ảnh vừa mới chụp.

Nàng từ trước đến nay cũng không có theo dõi qua người khác, không biết thì ra rình trộm chụp ảnh là một việc thích thú đến như vậy, như đâm ngược kiếm lên, không nghĩ là sẽ có máu thịt lẫn lộn, nhưng nàng thích cái loại cảm giác sáng khoái cả chết lưỡi rách.

Sương mù lượn lờ, tấm ảnh trên điện thoại di động chiếu ra...

Hắn chạy xe chở nàng đi tới khu nhà ở gần Tín Viễn, hắn thay nàng mở cửa dắt nàng đi ra, hắn mang nàng đến cánh cửa chỗ trạm làm thủ tục giấy tờ vào ở, hắn gạt bỏ vùng vẫy giãy dụa của nàng, cứng rắn mà ôm lấy nàng, đi vào khu nhà ở cao cấp bên trong treu đùa...

A... Tần Mộc Ngữ, người có con có đúng không?

Con mẹ nó người cho rằng con, là người có thể mang Hạo ở bên cạnh ta đoạt lấy có đúng không?

Nàng run rẩy, không để ý đến điều thuốc đang cháy lúc nào đã rót vào mu bàn tay nàng, nàng ở trong xe hét lên một tiếng, tay run run, điều thuốc trong miệng cũng rơi xuống phía dưới.

Đốt cháy một góc tấm thảm bên dưới, Tần Cẩm Lan giờ giầy lên, găt gao mà giẫm vào.

Một lát, hoảng sợ cuối cùng cũng đi qua.

Nàng bụm lấy mu bàn tay, mở ra, nhìn vào một vết nhỏ bị tàn thuốc làm bỏng, nhớ tới dấu vết trên cổ Tần Mộc Ngữ kia!

“Làm sao lúc trước không giết chết người luôn đi chứ...” Nàng ngán lệ, nghiêng rãnh nói, “Tần Mộc Ngữ, người chết thật tốt...”

Tấm ảnh ở trong điện thoại vẫn còn đang tự động truyền đi, Tần Cẩm Lan nhìn thoáng qua, dữ tợn mà cười rộ lên: “Người không chết đúng không? Tốt... Không bằng ta cho người tận mắt nhìn thấy đứa con người chết như thế nào đi, kia nhất định rất đã ghìen...”

“Ha ha ha ha...” Trong xe bộc phát ra một trận tiếng cười, nàng cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Mà lúc này nàng cũng không có chú ý tới, có một chiếc xe, nhẹ nhàng đứng ở phía sau nàng.

Ngư Phong Trì đôi mắt đục ngầu nhìn ở cái con đàn bà này, không biết cười vì cái gì, nhưng nhìn qua cửa kính xe, mơ hồ có thể thấy đáng dấp dữ tợn của nàng, khiến hắn liên tưởng đến bốn chữ “Tâm thần phân liệt”.

Thời gian ở M thị, rốt cuộc là cái nguyên nhân gì làm cho Thượng Quan Hạo không tìm được hung thủ lại hủy án? Là ai dùng tính mệnh Tần Chiêu Vân uy hiếp cưỡng bức Mộc Ngữ, không cho nàng cùng cảnh sát nói ra chân tướng?

Một mối nghi ngờ trong đầu hắn bốc lên, gần như sống động về lại.

***

Lúc đêm khuya, sóng biển đánh vào rồi rút đi cũng trở nên mệt mỏi rã rời.

Thượng Quan Hạo mở cửa phòng, cầm chìa khoá đặt lên bàn, vừa mới chuẩn bị lên lầu, chợt thì thấy được bóng dáng ngủ ở sô pha.

Đồ ngủ màu tím nhạt, là hắn từng đưa tiền cho nàng chọn, nàng mặc cái này ngủ ở sô pha, đêm lạnh cóng, cửa sổ cũng không đóng, gió biển thổi vào hơi lạnh đến thấu xương.

Thượng Quan Hạo nhíu mày.

“Cẩn Lan... Cẩn Lan...” Hắn đi qua, khe khẽ vỗ vỗ khuôn mặt của nàng, “Dậy đi, đừng ngủ ở chỗ này.”

Tần Cẩm Lan giả vờ lúc này mới tỉnh lại, mắt nhắm nhèm mở ra, bên trong hơi ướt ướt.

Thượng Quan Hạo nhíu mày: “Người làm sao vậy? Đã khóc?”

Tần Cẩm Lan nức nở nghẹn ngào nhào vào trong lòng hắn.

Ngực Thượng Quan Hạo có hơi rung động, mặc dù nàng đã làm nhiều chuyện không thể tha thứ như vậy, thế nhưng lúc này nàng nhào vào trong lòng hắn khóc, lại toàn thân lạnh cóng, xơ xác tiêu điều biến thành yếu ớt.

“Làm sao vậy?” Hắn vuốt ve tóc nàng, hồ hững nói ra.

“Hạo... Ta vừa mới đi gặp bác sĩ, chính là cái người lần trước trước khi làm đám cưới kiểm tra, hắn cầm báo cáo của ta qua, hắn nói... Hắn nói...” Tần Cẩm Lan cũng nói không được nữa, khóc không thành tiếng.

Con người mắt Thượng Quan Hạo giật giật, đã hiểu rõ.

“Hắn nói không có hy vọng?” Hắn thần nhiên hỏi.

Tần Cẩm Lan lắc đầu, khóc càng thêm lợi hại: “Ta không biết, ta thực sự không biết, chúng ta sau này có thật vĩnh viễn đều không có thể có con phải không? Hạo, người có vì vậy mà không muốn ta nữa không? Người có không?”

Trong con mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia rét lạnh.

Không muốn nàng sao?

Nghĩ cách này, không phải chưa từng xuất hiện trong đầu hắn. Cũng không chỉ một lần.

Tỷ như một lần kia hắn nhận thấy được có người theo dõi, chính miệng người kia nói tên Tần Cẩm Lan;

Tỷ như mấy giờ trước đám cưới, hắn tra được bản tin liên lạc của nàng, xác nhận một hồi âm mưu kia là nàng sắp đặt;

Lại tỷ như, thấy được khoản tiền của công ty được chuyển đi, làm cho những tâm địa độc ác cùng đề tiện của nàng rõ ràng bày ra trước mắt hắn...

Người tới nói cho ta biết, Cẩm Lan, ta vì cái gì còn muốn người?

Thượng Quan Hạo cầm lấy cổ tay nàng đang ôm lấy hắn cứng rắn mà lùi ra, mặt lạnh lùng, giọng thản nhiên nói: “Chuyện này, ta đã biết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Giăng Co Gay Gắt

Cả người Tần Cẩm Lan run lên dữ dội!

Môi khô khốc, khuôn mặt chôn sâu ở trong ngực hắn không còn một tia huyết sắc.

Thì ra hắn đã biết... Hắn sớm biết! Cho nên hắn mới có thể với Tần Mộc Ngừ ở cùng một chỗ, bọn họ rõ ràng đã cắt đứt, nhưng bởi vì Tần Mộc Ngừ có thai, bọn hắn lại tiếp tục ở với nhau có đúng không?

Tần Cẩm Lan nắm chặt lấy sô pha, hận ý đã bùng cháy lên mạnh mẽ.

Thượng Quan Hạo rời khỏi, ngồi ở ghế sô pha bên cạnh, chán nản, khẽ xoa lên trán, nhàn nhạt ra lệnh: “Đứng lên, mặc quần áo vào đi.”

Tìm Tần Cẩm Lan run lên, đột nhiên phát hiện thì ra nước mắt mình lúc đầu vốn đã không còn là vũ khí! Hắn sớm đã không quan tâm! Mặt nàng tái mét, đầu óc ông ông, run rẩy cảm ao choảng bên cạnh qua, bao bọc lấy cơ thể đang rét run lên.

“Có đúng sau này sẽ không có sinh con, còn không có xác định, người có thể làm kiểm tra thêm lần nữa, làm trị liệu, có thể cái khác... Cũng có thể có khả năng.” Thượng Quan Hạo thờ ơ nói, âm thanh thản nhiên, “Nếu như khẳng định cũng sẽ không có, chuyện này cũng không cần người bận tâm, chỉ là có con mà thôi, ta sẽ làm thỏa mãn người.”

Tần Cẩm Lan gạt nước mắt xuống, trống ngực đập thành thịch, ôm một tia hy vọng cuối cùng đi qua ngồi xổm trước mặt hắn, bàn thân quét nhẹ lên trên đầu gối hắn, thì ai mà hỏi: “Này Hạo, người có thể hay không... Có thể bởi vì thể mà không hề muốn ta, ly hôn với ta, sau đó đi tìm cô gái khác?”

Nàng xanh xao, chưa bao giờ hồng trắng ra như thế.

Tay nàng chỉ đang run... Nàng sợ!

Thượng Quan Hạo nhìn qua khuôn mặt đã không còn chút máu của nàng.

Hắn bỗng nhiên cười nhạt một cái, hơi đứng dậy, hai tay chống lấy đầu gối, đưa tay nắm lấy cằm của nàng.

“Người nói sao?” Hắn dừng một chút, để lại một khoảng thời gian cho nàng suy nghĩ, cho nàng tiêu hóa, cho nàng hảo hảo suy nghĩ lại những việc bản thân đã làm cái gì, “Cẩm Lan, chúng ta ở cùng một chỗ lâu như vậy, người làm cái gì ta đều có thể làm như không thấy, không truy cứu... Nhưng người rốt cuộc có biết hay không, ta cho người làm bao nhiêu?”

Thượng Quan Hạo khàn giọng nói: “Ta vì người, có đối với người khác không công bằng, đối với người khác tàn nhẫn độc ác? Vì người, trên tay ta có dính quá máu tanh hay không, sau lưng lại bị người thống hận, bị người cả đời không tha thứ?”

Mắt hắn trở nên lạnh lẽo, tơ máu nổi lên, hung hăng mà siết chặt lấy cằm của nàng, làm cho nàng đau đến rùng mình.

Hơi thở hắn mong manh hỏi thăm: “Cần Lan, ngươi nói chuyện tình cho tới bây giờ ta óc thể muốn ngươi hay không?”

Vì ngươi, ta không quản ngàn vạn dặm mà đến, một đường vượt qua chông gai, không để ý đến người vô tội, ta làm nhiều chuyện không thể quay đầu,...

Ta yêu, ta đều có thể cắt đi một miếng thịt mà vứt bỏ...

Tần Cần Lan, dùng chính lương tâm ngươi hỏi một chút bản thân, ta còn có nên muốn ngươi hay không?

Ánh sáng đèn tối đi, tiếng sóng biển bên tai vẫn rì rào rì rào, tĩnh lặng hòa hoãn, nhưng cũng như bao lấy yêu hận lắng đọng lại. Tần Cần Lan luống cuống, nàng chưa bao giờ gặp qua tình trạng Thượng Quan Hạo thế này, làm cho nàng suy nghĩ không ra Thượng Quan Hạo! Nàng tưởng rằng bản thân cho tới bây giờ đều là nắm tâm tư của hắn trong tay, giờ khắc này, lại thật sự luống cuống!

“Ta... Ta sai rồi,” Khuôn mặt nhỏ nhắn nàng lúc đỏ lúc trắng, sắc mặt cứng ngắc mà cười cười, không để ý còn có nước mắt nữa không, nắm chặt tay hắn, run giọng nói, “Ta sai rồi Hạo, ta không nên nghi ngờ chất vấn ngươi, nghi ngờ tình cảm của ta! Chúng ta thật vất vả mới được ở với nhau, ta biết ngươi đối với ta rất chân thật, là ta ngu xuẩn, là ta còn chưa tới tuổi già mà đã bắt đầu lo lắng nhiều! Ngươi tha thứ cho ta có được không? Con gái đôi khi là như vậy, ngươi đừng để bụng!”

Thượng Quan Hạo thật lâu chăm chú nhìn nàng, một lát mới chậm rãi dời đi, lại lạnh nhạt như cũ, đã có một chút uể oải.

“Hạo ngươi như vậy quay về chưa ăn cái gì có đúng không? Ta đi luộc giúp ngươi một bát bánh trôi lột da có được không?” Tần Cần Lan vội vàng đứng dậy, lại đánh một cái hắt xì, suýt nữa đứng không vững.

Mắt Thượng Quan Hạo hồ hững, dặt tay nàng.

“Khỏi cần... Ta đã ăn xong rồi.” Hắn nhàn nhạt nói ra.

Trái tim Tần Cần Lan bỗng nhiên đập mạnh, tứ chi dần dần lạnh buốt, nàng ngẫm lại cũng biết, hắn là ăn cơm ở nơi nào!

Cười, cố gắng làm cho khoe miệng dặt ra một nụ cười, nàng dịu dàng nói: “Được rồi, ta với ngươi lên lầu nghỉ ngơi đi.”

Thượng Quan Hạo buông lỏng tay nàng ra, lấy tay bóp trán, hỏi hột: “Ngươi đi trước đi, ta lên sau.”

Tâm Tần Cần Lan, hoàn toàn bị đông lạnh.

Nàng cười nói “Được”, tiếp theo xoay người lên lầu, thời gian lên lầu tay bóp chặt vào thành cầu thang, móng tay bén nhọn mà vạch từng đường lên trên lớp sơn, như dùng hết tất cả sức lực mà bóp nát đi.

Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ... Lúc này đây, ngươi chờ chết đi!

***

Sáng tinh mơ ở bên trong viện điều dưỡng.

Tần Mộc Ngữ dùng khăn ẩm lau thân thể cho ba, hiển thị trên các thiết bị máy móc bắt đầu đập điên cuồng dị thường.

Hàng chỉ nhịp tim nhảy loạn.

Sắc mặt nàng trắng không còn chút máu, đánh rơi khăn ở trên nền nhà, bỏ nhào ra cửa, lớn tiếng gọi bác sĩ và y tá.

Báo tin bệnh tình đã chuyển biến nguy hiểm đến đợt thứ tư, đưa đơn đến.

“Tần tiểu thư, ký tên đi! Chờ phẫu thuật ở bên trong đi!” Y tá cầm bút, lo lắng mà thương lượng.

Phía sau, một thân ảnh vội vàng chạy tới, nhìn một chút bên trong, đôi mắt cũng có chút lúng túng, mở miệng hỏi: “Thế nào, đưa vào bao lâu rồi, phẫu thuật bắt đầu rồi chưa?”

Y tá ngơ ngác nhìn người trước mặt, có chút rất ngạc nhiên nàng quay về, vội vàng cúi đầu nói: “Thượng Quan phu nhân, cuộc phẫu thuật còn chưa có bắt đầu, còn không có ký tên lên giấy đồng ý phẫu thuật!”

“Còn chờ cái gì!” Tần Cần Lan túm lấy, tự mình ký tên lên trên.

Toàn thân Tần Mộc Ngữ run lên, nhào qua túm lấy bút của nàng: “Ngươi chờ chút!”

Nhưng Tần Cần Lan tránh được, ký vào rồi đưa cho y tá chạy đi vào trong, quay đầu lại trừng nàng liếc mắt một cái: “Chờ cái gì? Ở chỗ này đây đưa tri hoãn với hắn sao, ngươi không có can đảm chịu trách nhiệm thì ta giúp ngươi chịu, dù sao đây cũng là ba ta, không phải sao?”

Tần Mộc Ngữ chăm chú nhìn cái người chị gái có địch ý xa cách với nàng, lập loè trong tròng nhưng lạnh lùng hỏi.

“Ngươi gần đây ở chỗ nào? Có cần ta giúp đỡ kiếm chỗ ở không? Nếu như có thì mở miệng nói, ta cũng không hy vọng người khác nói ta hành hạ ngươi, ngươi nói đi chứ?” Tần Cẩm Lan sắc bén nhìn nàng.

Tần Mộc Ngữ lẳng lẳng nhìn, đôi môi anh đào mở ra, nói một câu: “Ngươi làm sao còn không chết đi?”

“Ngươi!” Tần Cẩm Lan đột nhiên bạo phát, nhìn chăm chăm nàng: “Tần Mộc Ngữ ngươi nói cái gì?”

Nàng càng thành thoi yên bình: “Ta nói cái gì, ngươi không biết sao?”

Tần Cẩm Lan tức giận đến nổi trợn lồi đĩnh, tay nắm chặt, thiếu chút nữa vung tay về một đường lên mặt nàng! Kiểm chế nổi điên và ý muốn xông đến xé nát nàng ra, cười lạnh nói: “Ta biết a, em gái thân thiết của ta, ta đương nhiên biết a...”

Nàng tới gần cái nữ hài tử rất xinh xắn thoải mái khiến người ta tim đập nhanh nhẹ giọng nói: “Ngươi lần trước may mắn không chết có đúng không, đã nghĩ đến ai khiến cho ngươi chết chưa? Lẽ nào ngươi biết là ai muốn hại ngươi? Bất quá, ngươi biết cũng vô dụng hà...” Con mắt nàng lộ ra một tia châm chọc cực đoan, “Hạo đã ép buộc bọn họ rút án... Ngươi cho dù chết, oan ức mà chết, đổ kị mà chết, lão già nằm ở bên trong này, cũng không có biện pháp giúp ngươi nhặt xác đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Cự Tuyệt

“Ba!!!” Một tiếng nóng bỏng tàn nhẫn giòn vang lên trên khuôn mặt Tần Cẩm Lan!

Tần Cẩm Lan hét lên một tiếng, loạn choạng hai bước đỡ lấy tường, run rẩy bưng kín khuôn mặt đau đến phát run!

Đau nhức bỏng rát trong nháy mắt tràn ra...

Tiếng vang ong ong dội lên ở trong đầu, Tần Cẩm Lan ôm hận nhìn phía vừa phát sinh một cái tát này, là cái cô gái mỹ miều trắng ngần này, đưa em gái mà Tần Cẩm Lan từ trước đến nay đều coi thường này, cho nàng một cái tát tai vô cùng tàn nhẫn!

Cùng lúc đó, cuối hành lang, một người bóng dáng cao lớn chợt hiện ra tiến vào.

Thượng Quan Hạo lạnh lùng xuất hiện cách các nàng hơn mười thước. Hắn vừa vận chứng kiến một màn kia, lúc bàn tay nhỏ nhắn kia đánh qua, hắn rõ ràng thấy được người ôn nhu ấy trong mắt tóe ra hận ý lạnh lẽo!

Mí mắt hắn nhất thời nhảy lên.

“Ngươi dám đánh ta...” Tần Cẩm Lan bụm mặt, run giọng nói, trong nháy mắt toàn bộ đều bộc phát ra, âm thanh kêu gào, “Tần Mộc Ngữ ngươi còn tiện nhân này lại dám đánh ta?”

“Ta vì cái gì không dám đánh ngươi?” Nàng lạnh lùng, thân nhiên nói, nhưng từng chữ từng chữ như mang theo hơi máu tanh truyền đến, “Không ai thay ta đòi công đạo, ngươi cho rằng bản thân mình làm là đúng, ngươi sẽ không gặp báo ứng sao?... Ta hèn hạ? Đến cùng là ta hèn hạ, cũng là ngươi ngay cả đứa em gái này cũng muốn ăn tươi nuốt sống giết chết đi?”

Tần Cẩm Lan xấu hổ và giận dữ tới cực điểm, thét lên nhào tới.

Tần Mộc Ngữ đoán được nàng sẽ thẹn quá hoá giận, không nghĩ tới có phương pháp đáp lại, mãi đến khi cái túi xa hoa kia hung hăng quăng qua, nàng vô thức giơ cánh tay lên ngăn cản, đầu đĩnh va vào khớp xương của nàng đau nhức, nàng lùi lại, nhủu mày né tránh không kịp, không thể làm gì khác hơn là quăng cổ tay mình qua, không nghĩ tới Tần Cẩm Lan gắng sức đẩy, nàng ngã đùng vào chiếc ghế dài ở sau lưng!

“...” Nàng đau nhức ngấm một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cắn môi, tay chặt vật cầm lấy chỗ dựa ở trên ghế, nhưng vẫn không ổn định, rơi xuống trên mặt đất.

Thượng Quan Hạo mí mắt vừa nảy lên, sắc mặt đột nhiên rét run, sải bước đi tới.

“Tiện nhân, ta muốn giết ngươi... Ta chính là muốn giết ngươi!” Trong đầu Tần Cẩm Lan dâng lên toàn bộ oán hận, ngoan ngạnh hung hăng lấy cái túi đánh vào nàng.

“Ngươi dừng tay lại cho ta.” Sắc mặt Thượng Quan Hạo xanh đen, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cái túi gần đây trang sức của nàng.

Chứng cuồng loạn của Tần Cẩm Lan bị phá hỏng, nàng đột nhiên quay đầu lại, đang nhìn đến Thượng Quan Hạo kia trong nháy mắt nhất thời hồn bay phách lạc, về mặt tái mét, những lời thô tục sắp nói ra cũng nghẹn ở cổ họng!

Thượng Quan Hạo lạnh lùng ngăn nàng, cúi người đem Tần Mộc Ngữ trên mặt đất ôm lấy, nàng nhú mày lại, không biết là đau ở chỗ nào đến nỗi không được, hần khăn trương lên, kẻ sát vào trán nàng hỏi: “Đánh ở chỗ nào? Đau ở đâu?”

Tần Cẩm Lan ngây người, choáng váng, diện mạo bức tức cứng đờ, nàng căn bản là không biết Hạo xuất hiện khi nào!

“Hạo... Hạo ngươi làm sao lại ở chỗ này... Chúng ta vừa mới...” Nàng vội vàng giải thích.

“Câm miệng!” Thượng Quan Hạo lạnh lùng cắt ngang lời của nàng, ánh mắt như trước tha thiết nhìn Tần Mộc Ngữ, bàn tay nâng khuôn mặt của nàng lên, nửa là lo lắng nửa phức tạp, “Tần Mộc Ngữ, ngươi nói cho ta, có bị ném vào bụng không? Ta đang hỏi ngươi nói!”

Tần Cẩm Lan trở mặt nhìn một màn này, toàn thân run rẩy, nước mắt mập mờ ngưng tụ.

“Hạo... Hạo ngươi có thấy vừa mới hay không! Là cái con tiện nhân này đánh ta trước, là nó tát ta, ta mới cùng nàng đánh lại! Hạo ngươi vì sao lại chăm sóc nàng trước, vì cái gì?” Nàng quát lên, bị hần hờ hững làm cho không thể khống chế được.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, mở mắt lên.

Trên cánh tay nàng bị vòng trang sức trên túi đánh cho chảy máu, mà cái nam nhân trước mặt này ánh mắt nóng hầm hập ngưng đọng lại, chỉ vì quan tâm đứa con trong bụng nàng có bị thương hay không. Mặt nàng tái nhợt: “Thượng Quan Hạo, ta không phải không che chở nó... Chẳng qua là nếu như bà vợ ngươi có làm tổn thương nó, ngươi có thể đem những nợ nần này đổ lên trên đầu ta không?”

Nước mắt lấp lánh lóe ra, nhưng tiếng lại yên ắng hỏi hần.

Trái tim Thượng Quan Hạo, bị siết chặt níu lại.

“Hạo...” Tần Cẩm Lan run rẩy kêu một tiếng, nàng chỉ lo sau này, hần có lẽ sẽ không rời khỏi cô ta, cho rằng bên trong bụng nó có đứa con của hần, hần quay về bên kia, chia tay nàng, ly hôn với nàng! Cho rằng Tần Cẩm Lan nàng là một nữ nhân âm lãnh hung ác độc địa!

Nàng sợ... Cái túi cũng rơi trên mặt đất, đầu ngón tay run rẩy.

Thượng Quan Hạo đã nghe được tiếng của nàng, ánh mắt sâu xa phức tạp, kiềm nén một cổ đau nhức che chở Tần Mộc Ngữ, khàn giọng nói: “Đừng tưởng rằng trong bụng ngươi có đứa con của ta, có thể tùy tiện đánh nhau với Cẩm Lan, ta chỉ cảnh cáo ngươi lúc này đây, nếu có lần sau, ta sẽ thay nàng, đánh lại gấp đôi... Nhớ kỹ chưa?”

Tần Mộc Ngữ ngờ ngạc, gương mặt trắng ngần mềm mại như bị đánh lên một đòn nghiêm trọng, như bị đánh cho toàn thân máu đều chảy ra, thay đổi làm cho nước mắt bắt đầu nổi lên, một chút rung động, theo sát toàn thân nàng mà cũng rung động lên.

Hần đỡ lấy tâm tình nặng nề ở trong lòng đang dâng lên lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, xoay người cùng Tần Cẩm Lan thản nhiên nói chuyện.

Giọng nói Tần Cẩm Lan vẫn bén nhọn chói tai như trước, căm hận, lại bị lạnh nhạt vô tình của hần trấn áp xuống.

Tần Mộc Ngữ hít một hơi thật sâu, lại hít một hơi...

Bàn tay nhỏ bé vỗ về trên phần bụng mình, dưới đáy lòng run giọng hỏi, bé cưng, có đau không?

Nàng nhắm mắt lại, rất muốn hỏi bác sĩ, lúc nàng cảm thấy nghẹt thở, cảm thấy trái tim đau nhói đến nổi tung, bé con trong bụng sẽ không đau thương đáp lại...

Nó còn nhỏ như vậy, còn chưa có thành hình, hần là sẽ không, có đúng không?

Cánh cửa phòng phẫu thuật, ngay lúc này mở ra.

Bác sĩ tháo khẩu trang che mặt xuống, phía sau là mấy người y tá, còn người mắt chậm rãi mở mắt ra, theo động tĩnh mà nhìn qua. Bác sĩ nhìn một lát vào ba người đang chờ đợi đây, nhưng lại nhận biết được cái cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt mềm mại thường hay tới kia, nhẹ giọng nói với nàng: “Ca phẫu thuật không có vấn đề gì, chỉ có điều loại bệnh này nếu như tái phát nhiều lần rất có thể sẽ không cứu được, tiếp tục dùng bình ôxi, cung cấp toàn bộ chất dinh dưỡng và thuốc men, có lẽ còn có thể duy trì được mấy ngày này.”

Trong đôi mắt trong veo của Tần Mộc Ngữ, nước mắt lóe ra run rẩy giặt mình.

Bác sĩ đi qua khe khe hở vỗ vỗ đầu nữ hài tử kia: “Ta đây là nói trường hợp xấu nhất, ngươi phải hy vọng vào điều tốt nhất, đừng lo lắng, biết không?”

Mà nàng lại lẳng lặng nhìn về phía trước, tay ở bên người nắm chặt lại.

Bác sĩ lại nói vài câu, mang theo mấy người y tá rời đi.

Xe được đẩy đi ra.

Tần Mộc Ngữ đi lên, bóng dáng yếu ớt khiến người ta hoảng sợ, nàng tới gần, cuối cùng cũng có một tia hy vọng nhìn ba đang nằm ở trên, người thân duy nhất của nàng.

“Hạo, mấy ngày này ba cuối cùng vẫn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, đều là người liên hệ, chúng ta coi như là tận tình tận nghĩa, dù thế nào thì mỗi người đều có một ngày như thế...” Tần Cẩm Lan vòng qua ôm cánh tay hắn, rung rung run giọng nói.

Thượng Quan Hạo cự tuyệt nàng lạnh lùng rút tay ra.

Hắn đi qua, một tay nhẹ nhàng tách vai Tần Mộc Ngữ ra, một tay đỡ lấy xe đẩy cứu thương: “Cơ thể người đã như vậy, loại chuyện này giao cho...”

Tần Mộc Ngữ lại lạnh nhạt mà kiên quyết đẩy tay hắn ra, để ba cách xa hắn ra một chút: “Người đừng đụng vào.”

Người ở trên giường bệnh, hắn đã già rồi, đã không còn tinh táo, đã không thể di động.

Hắn cũng là thánh địa cuối cùng của nàng.

Nàng nói xong lại cùng y tá nhẹ nhàng đẩy Tần Chiêu Vân trở về phòng điều trị.

Mà Thượng Quan Hạo bị cánh tay kia đẩy rời đi, trong không khí dần dần trở nên lạnh giá, hắn đưa mắt nhìn, nhìn bóng lưng của nàng, nhận thức được rõ ràng loại cảm giác cự tuyệt ở ngoài nghìn dặm này, đau nhức biết bao nhiêu.

Còn Tần Cẩm Lan phía sau hắn, hai bàn tay nắm chặt, gắt gao cắn lên môi mình!

Từ lúc nào... Hắn cô đơn hiu quạnh, cuối cùng là vì cái con tiện nhân kia!

***

Đêm vắng lặng.

Trước mặt khu nhà ở là sông, thỉnh thoảng có tàu chèo hàng lướt qua, tồn tại tiếng còi hơi mỏng manh, Z thành cũng chỉ có một khu này ở gần mặt sông đến như vậy, hắn lựa chọn cho nàng ở nơi đây, nàng cũng cự tuyệt không có đến nhìn xem, tĩnh lặng giống như ở chỗ này chuyên tâm chờ đợi.

Chờ đợi một hồi buồn xuống, một hồi sinh lý tử biệt cách rời.

“Người định cứ ngủ như thế này sao? Ngoại trừ ngủ, cái gì cũng không làm!” Ở sâu trong cái giường lớn mềm mại, Thượng Quan Hạo ôm chặt nữ nhân ở trong lòng ngủ say sưa, hôn một cái lên mặt nàng.

Tần Mộc Ngữ lúc này mới nhận thấy được là đang ngủ ở trong lòng hắn, tiếng tim đập bên tai, mạnh mẽ mà đầy sức sống.

“Ta có thể làm cái gì? Đi làm, đi học? Hay là học tập kiến thức làm mẹ cho tốt, bảo vệ cho tốt đứa con của người, không phạm phải sai lầm?” Môi nàng nhợt nhạt giật giật, nhẹ nhàng nói ra mấy câu.

Thượng Quan Hạo dần dần lạnh lẽo, từ từ cúi đầu xuống phía dưới, đối diện mặt nàng, nhìn thật sâu.

“Người rất hận ta có đúng không? Hận đến bao nhiêu?”

Nàng cũng nhìn qua, thản nhiên nói: “Không biết có lẽ là có lẽ là ngôn ngữ nhân loại không có biện pháp hình dung ra cái loại hận thù này.”

Thượng Quan Hạo lẳng lặng nhìn nàng, nắm lấy cằm của nàng, lên tiếng hỏi: “Người thành thật nói cho ta biết, ngày hôm nay lúc mà giữa cái chết và sự sống, người có từng hy vọng qua một cái chớp mắt Tần Chiêu Vân đơn giản mà chết đi, như vậy ta cũng sẽ không có biện pháp uy hiếp người, người có thể tự do, có thể mang đứa con kia mà cao chạy xa bay?”

Mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, dừng ở hắn, trong đôi mắt lại hiện lên một tầng dừng đọng lạnh lùng càng nồng đậm.

Thượng Quan Hạo xiết chặt quai hàm của nàng, cố ý muốn hỏi ra kết quả, bức người: “Nói, người có hay không từng nghĩ qua như vậy?”

Nàng im lặng hồi lâu, rất lâu mới thản nhiên mở miệng.

“Ta từng có hy vọng qua,” Nàng thản nhiên thừa nhận, bên môi lộ ra một nụ cười lạnh, thấy hắn có một chút ngẩn ngơ, “Nhưng mà ta hy vọng chứng kiến người chết đi kia là người, như vậy thì cái gì cũng tốt.”

Một câu nói này, khiến lửa giận đang ngủ ở trong lòng Thượng Quan Hạo lại lần nữa bị nàng kích phát.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng vài giây, đột nhiên cúi đầu cắn lên đôi môi mềm của nàng, hắn hận, hận muốn bóp chết nàng, thế nhưng từ đầu đến cuối không thể làm gì nàng quá nặng, trong cuộc đời ít ỏi cùng nàng dây dưa nàng giãy dụa, tiếng than nhẹ ở trong miệng phát ra, nhưng hắn lại cắn đến toàn thân

nàng run lên, càng thêm sâu mà cắn đến chảy máu.

Nước mắt Tần Mộc Ngừ, lại chảy dài.

“Ta đã sớm nói qua người là người không có lương tâm, Thượng Quan Hạo...” Lệ nàng tuôn ra, run giọng nói, “Người có lỗi không phải ta, cũng từ trước đến giờ cũng không phải từ khi ba cùng với đứa con có ý nghĩa với ta như thế nào... Ta vì cái gì phải lựa chọn, ta dựa vào cái gì bị vu khống phải lựa chọn? Ta vì cái gì không thể ở cùng bọn họ? Ai bức ta, hay là số mệnh ta như thế? Ông trời vốn không công bằng, nhưng vì cái gì lại không công bằng đến mức này...”

Nàng cười gượng, đau thương buồn bã, nước mắt lạnh lùng mất đi vẻ ấm nóng ở trong không khí, giá lạnh trên khuôn mặt nàng.

Nàng chưa bao giờ khóc lóc kể lể thế này.

Rõ ràng biết được cái người này không bao giờ hiểu, cái loại này sẽ không bao giờ thương hại, không có nửa điểm hối hận và yêu thương, nhưng nàng vẫn khóc, lỗi không phải ở nàng không có cốt cách, nàng chẳng qua là nhìn không được, cũng nhìn không được nữa...

Trái tim Thượng Quan Hạo giống như bị xé rách, đau đến ngay cả hô hấp cũng cách trở.

Hắn cuối cùng cũng hiểu bản thân vừa mới đưa ra câu hỏi vô tình máu lạnh đến như thế nào.

Hắn khẽ buông nàng ra, sửa sang lại trên môi, mềm mại nhẫn nhịn, mang theo tình cảm dịu dàng và kìm nén yêu hận... Hắn ném tới nước mắt của nàng, đắng chát lạnh lạnh, đâm vào tim hắn.

“Xin lỗi... Tần Mộc Ngừ, xin lỗi...” Thượng Quan Hạo đang nâng khuôn mặt của nàng bạc trên mặt hắn lưu luyến, tiếng nói không bình thường, vẫn lặp lại, lặp lại mấy chữ này đây.

Nước mắt của nàng không biết đã ngừng từ lúc nào, cũng không biết là lúc nào, nàng bắt đầu định nặng nề đi, cái kia không có thương tổn, nói lên những lời kia như đi vào giấc mộng.

Điện thoại trong túi bắt đầu rung động.

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng ôm lấy nàng không muốn để cho nàng bị làm phiền, chờ ngừng rung, thế nhưng vô dụng, điện thoại một mực chấn động, làm cho người nằm ở trong ngực hắn lông mi khẽ run rẩy, suýt nữa tỉnh lại.

Tay sờ qua, lạnh lùng tiếp lời: “Ai?”

“Hạo...” Dịu dàng như nước, âm thanh đã có chút khàn khàn truyền tới.

Thượng Quan Hạo có hơi nhíu mày, đã biết là ai.

“Hạo, ngươi còn đang trong phòng họp sao? Đã trễ thế này, có muốn ta lái xe qua chở ngươi, tiện thể cùng đi ăn tối?” Tần Cẩm Lan ôn nhu hỏi, giọng nói mờ mờ ảo ảo.

“Khỏi cần!” Hắn không có giải thích gì nhiều, cự tuyệt.

“Này Hạo... Ngươi thật là đang họp? Lúc nào có thể kết thúc hả?” giọng nói nàng biếng nhác mà tuyệt vọng.

Thượng Quan Hạo chưa hề nhận thấy được nàng có cái gì không đúng, thân nhiên nói ra: “Sắp rồi.”

“A... Thế hả...” Nàng cười cười.

“Hạo, vậy ngươi nhớ về sớm một chút, nhớ một mực ở nhà chờ ngươi... Ta yêu ngươi.” Tần Cẩm Lan nói vào điện thoại một câu cuối cùng, cười, nước mắt cũng rớt xuống.

Nàng ngắt điện thoại, nắm cái ly trong tay, ngửa đầu rót hết một chén rượu.

Nàng bây giờ, chính đang đoan đoan chính chính mà ngồi ở bên trong phòng làm việc Thượng Quan Hạo, nhìn sắp xếp trên bàn hắn những tài liệu công ty kia, nhìn hắn mở ra ở trên máy tính kia trang nói về những điều cần lưu ý đối với phụ nữ mang thai thời kỳ đầu, nhìn trong ngăn kéo hắn những sách nói về trang phục... Trang đều là quần áo màu trắng tinh khiết cho phụ nữ mang thai, tinh xảo xinh đẹp, nàng nhớ, cái cô em gái Tần Mộc Ngừ khá ái đáng yêu kia, nàng thích nhất loại quần áo vải sợi bông này, mềm mại, tinh tế, đẹp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Đem Hết Thảy Mọi Thứ Của Ngươi Hủy Đi!

Tần Cẩm Lan không cần nghĩ cũng có thể biết lúc này hắn ở nơi nào.

Nàng đánh tay, đem những cuốn sách kia vứt lên đây phòng, mở tủ rượu trong phòng làm việc của hắn lấy ra loại mạnh nhất, nàng ngửa đầu rót hết, cười ha ha.

Tần Mộc Ngữ... Ngươi bây giờ rốt cuộc đang làm cái gì?

Ngươi ngủ hay là đang tỉnh? Ở trong lòng hắn hay là trên giường hắn? Ngươi có biết trái tim hắn chính là của ta, cơ thể hắn cũng là của ta, ngươi là con tiện nhân không biết xấu hổ, chiếm đoạt cả chồng của chính chị gái ngươi!

Ánh sáng lạnh từ tòa nhà Tín Viễn tản ra yếu ớt xa xôi, Tần Cẩm Lan uống đến say mềm, cầm lên áo khoác và chìa khóa của mình, ngay cả thu dọn cũng không đi ra ngoài, nàng không hề gì, tất cả những chuyện đáng xấu hổ nàng đã biết hết rồi! Đi đi chết con mẹ nó đi!

Nàng mở cửa xe mình, đi tới viện điều dưỡng phụ thuộc Tín Viễn.

Nàng chân nam đá chân chiêu hướng phía phòng bệnh Tần Chiêu Vân đi đến.

Giữa đường có hai người y tá trực ban vừa đi vừa nói chuyện, Tần Cẩm Lan nheo một mắt lại nhìn, lắc mình dựa vào một phía trên tường, lẳng lặng cùng đợi các nàng giao ban. Toàn bộ góc chết cameras ở viện điều dưỡng nàng nắm rất rõ ràng, nhất là đến khi nửa đêm các nàng giao ca, bảo vệ Thượng Quan Hạo phải đi cũng sẽ một thời khắc này đổi nhóm, toàn bộ đại khái có khoảng mười phút không có ai qua lại.

Nàng xoa xoa khoe miệng, sắc mặt tái nhợt, đầy người mùi rượu.

Rốt cuộc đợi được thời gian giao ban.

Bóng dáng Tần Cẩm Lan như âm hồn hướng vào trong, chính xác đẩy cánh cửa phòng điều trị Tần Chiêu Vân ra.

A... Nàng cười lạnh nhìn cái lão già sắp chết này, khàn giọng nói: “Tần Mộc Ngữ... Ngươi rất quan tâm lão bất tử này có đúng không? Các ngươi sống nương tựa lẫn nhau có đúng không? Ngươi chính là dựa vào cái loại đáng thương tí tiện như vậy đi dụ dỗ chồng ta! Nếu như Hạo không có cảm giác với ngươi, thế thì ngay cả ta cũng không thêm quan tâm sự sống chết của ông ta, vì cái gì Hạo đem hết toàn lực kéo dài sinh mạng hắn lâu đến như vậy!”

Nàng hí lên, trong đôi mắt đỏ bừng tóe ra huyết quang âm lãnh: “Chỉ là ngươi yên tâm... Trên tay ngươi vẫn còn cái gì đó, ta một chút nữa cũng sẽ hủy diệt giùm ngươi, ha ha... Thân tình của ngươi, đứa con của ngươi... Con mẹ nó ngươi cái gì cũng không nên có! Ta không giết chết ngươi, ta sẽ đem hết thảy cái gì ở trên tay ngươi hủy diệt đi!”

Cánh cửa bằng thủy tinh phòng chăm sóc đặc biệt rất dày và nặng, cho dù âm thanh có lộ ra cũng chỉ rất nhỏ không thể nghe thấy.

Nàng toàn bộ xong xuôi hết, thần trí căng thẳng cũng tháo bỏ ra, lão đảo tiêu sái đi tới, ngón tay tái nhợt cầm lấy ống dẫn khí, nhìn thật sâu vào lão nhân suy tàn đang nằm trên giường bệnh kia, đôi mắt đỏ tươi như máu nhìn chằm chằm hắn, giữa sát khí hung ác đáng sợ cầu xin, run giọng nói: “Ba, ngươi đời này cũng không có thương yêu ta, cũng không có đối xử công bằng với ta, lúc này đây ngươi tính là giúp ta một lần, được không? Ngươi dù sao cũng xem như là chết rồi... Dù là kéo dài tới lúc nàng sinh ngươi cũng sẽ chết! Ta chính là muốn nhìn xem nàng mắc chứng cuồng loạn sẽ thành ra cái bộ dạng gì, ta muốn cho nàng đau đớn đến không thiết sống nữa mà đi tìm lấy cái chết!”

Nói xong nàng đột nhiên dùng sức, cầm lấy ống dẫn khí cùng mặt nạ bảo hộ tàn nhẫn mà rút đi!

Trong đêm đen yên tĩnh, phảng phất như có vật gì ép nặng ở yết hầu.

Một giây, hai giây...

Con ngươi mất Tần Cẩm Lan đỏ tươi khao khát dừng ở tình hình người nằm ở trên giường, mãi đến khi đôi môi nứt nẻ của hắn mở ra, đầu như bị thứ gì đè ngửa ra, tứ chi chậm rãi chậm rãi co giật, co quắp, một chút dấu hiệu sinh mệnh dần dần biến mất...

Nàng mở mắt trừng trừng nhìn, trừng to mắt, một cái nháy mắt cũng không có chớp xuống!

Đến khi người trên giường bình lặng trở lại, một chút cử động đều không có, toàn thân Tần Cẩm Lan cấp bách mới từ từ buông lỏng, hai tròng mắt nàng tràn đầy huyết vị mơ màng, trên mặt lộ ra nét cười dữ tợn, dần trở nên điên cuồng cười rộ lên!

***

Mãi cho đến tờ mờ sáng, Thượng Quan Hạo mới nhận thấy được một chút uể oải.

Cử động một cái nhẹ, giữa đôi chân mày nữ nhân ở trong lòng ngực rốt cuộc vẫn thắt chặt, ngủ được sâu một chút.

Cơ thể hắn cứng ngắt, duỗi tay ra đầu giường lấy đồng hồ báo thức, lúc này mới nhú mảy, cảm giác giữ nguyên tư thế khiến cho tay tê dại bắt đầu ngứa ran, nhìn qua một chút, đã 5 giờ 10.

Hắn vốn không nghĩ tới muốn nán lại quá hai giờ đêm, nhưng ai biết được nàng ngủ vô cùng không an lành, hắn ôm thân thể mềm mại của nàng, không muốn buông ra, nàng nhú mảy một cái rất nhỏ cũng kéo trái tim hắn chùng xuống một chút, không nghĩ tới vậy mà lại ở lại chỗ này lâu đến như vậy.

Đắp cho nàng một cái chăn, khẽ xoa sợi tóc của nàng, tại trên trán của nàng in dấu lên một nụ hôn.

Thượng Quan Hạo lúc này mới từ trong phòng chậm rãi đi ra.

Đón ánh nắng nhạt, hắn lái xe trực tiếp đi tới Tín Viễn, cũng rất sớm đã có người đi làm, có lẽ là công nhân ở lại công ty tăng ca suốt đêm, chỉ là còn chưa đi vào phòng làm việc, đã ngửi thấy một cỗ không khí nồng đậm mùi rượu.

Hắn hơi nhú mảy.

Đẩy cửa ra, thấy được chai rượu mạnh đã mở nắp đặt cùng cốc ở trên bàn làm việc, còn có vút đầy trên mặt đất, những bộ quần áo hắn lựa chọn qua.

Lông mày Thượng Quan Hạo càng thêm nhíu chặt.

Hắn lấy điện thoại ra, gọi cho Tần Cẩm Lan.

Điện thoại mãi hồi lâu mới vang lên, căn bản là không có ai nhắc máy.

Hắn vừa mới ngắt điện thoại đã có một cuộc gọi đến, vẫn còn vang lên: “Này?”

“Thượng Quan tiên sinh... Đã xảy ra chuyện Thượng Quan tiên sinh! Xảy ra chuyện!” Giọng nói bác sĩ trong điện thoại trở nên thay đổi, mang theo chút có phần nghẹn giọng, phảng phất dường như có tội ác cùng trách nhiệm to lớn vượt quá khả năng chịu đựng của các nàng, giống như tai ương ngập đầu!

Toàn thân Thượng Quan Hạo chấn động, đôi mắt trong phút chốc trở nên lạnh lùng, môi nhếch lên.

***

Ngự Phong Trì trên tay quần băng trắng, mắt sắc lạnh, bàn tay nắm chặt, trên mặt sa sầm xuống toát ra vẻ đáng sợ.

Hắn ngồi ở dưới bóng cây trong sân, nhìn mấy người giữ cổng cùng mấy người võ sĩ Nhật Bản, ánh mắt an tĩnh, bên cạnh vị huấn luyện viên đi tới: “Ngự thiếu gia, nghỉ ngơi được rồi, chúng ta bắt đầu đi!”

Ngự Phong Trì lù lù bất động.

Huấn luyện viên có chút xấu hổ, nhìn băng quần trên tay hắn, nắm đấm nắm chặt, mở miệng khuyên nhủ: “Ngự thiếu gia, cậu vẫn không đứng dậy huấn luyện sao, mệnh lệnh Ngự lão gia ai cũng không dám chống lại, lần trước nếu không phải cậu xông vào, bọn họ cũng sẽ không có lá gan thực sự cùng cậu động thủ, điểm ấy cậu cũng phải hiểu rõ.”

Ngự Phong Trì cười nhạt.

Hắn kiêu ngạo băng lãnh ngược mặt lên, nụ cười châm biếm vẫn không giảm: “Không dám cùng ta động thủ có đúng không? Bởi vì ông nội ta nói chỉ là giam lỏng ta, không được đem ta giết chết nhưng tàn phế thì có thể, có đúng không?”

“Ngự thiếu gia!” Sắc mặt huấn luyện viên trắng bệch, hai đầu gối suýt mềm nhũn, “Chúng ta tuyệt đối không có tâm tư này, chỉ là tình huống hiện tại đúng là Ngự lão gia không thể thả cậu đi ra ngoài, chúng ta chỉ nghe mệnh lệnh không làm chủ được!”

“Cho nên cũng đừng con mẹ nó nói lời vô ích với ta!” Ngự Phong Trì cúi đầu nghiêng răng nói, trong đôi mắt lộ ra một tia sát khí đỏ tươi, “Các người không làm chủ được nhưng vẫn có thể làm được việc của mình, ta ngay cả bản thân cũng không làm chủ được, người đừng có mà rước lấy bức bách từ ta, ta không biết sẽ làm nên chuyện gì đâu.”

Bên trong gian phòng bên cạnh, truyền đến âm thanh tiếng tin tức buổi sáng.

Ngự Phong Trì đứng dậy, bóng dáng cao lớn tồn tại sát khí bức người, muốn đem bức bách nộ khí trong người mà trút ra một chút, nhưng nghe đến tiếng tin tức nhỏ truyền đến trong nháy mắt kia, cánh tay giờ lên cứng đờ ở giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Sẽ Không Để Nàng Biết

“Ngự thiếu gia...” Huân luyện viên chần chừ lên tiếng.

Khuôn mặt Ngự Phong Trì có hơi tái xuống, chậm rãi đi qua, đem cánh cửa khẽ đẩy ra, tiếng nói trên tivi càng truyền đến nghe rõ ràng hơn.

“Sáng nay tại khu điều dưỡng thuộc Tín Viễn, xảy ra vụ án máy thở bệnh nhân đang điều trị bị tháo ra, theo như được biết, người chết là chủ tịch tiền nhiệm của Tín Viễn, Tần Chiêu Vân lão tiên sinh, đã điều trị ở đây mấy tháng nay, sau khi hôn mê chưa từng tỉnh lại. Sau khi trải qua ca phẫu thuật thứ ba bệnh tình đã có phần được ổn định nhưng đột nhiên xảy ra sự việc ngoài ý muốn... Qua xác minh, sự việc xảy ra cũng không phải là ngoài ý muốn, mà là có người rắp tâm hãm hại, mà trước kia chi phí và hoạt động chăm sóc điều trị cho Tần lão tiên sinh là Tổng giám đốc Tín Viễn Thượng Quan Hạo lại ngậm miệng không nói, không đề cập tới nguyên nhân tại sao, cũng không cho cảnh sát một câu trả lời... Tin tức buổi sáng, người đưa tin.”

Mà tiếp theo hiện lên trên màn hình, khuôn mặt Thượng Quan Hạo ồ ồ, sát khí ngưng trọng, nhưng vẫn bước dài mà đi, một chữ cũng không nói.

Cho dù là một chút suy đoán, cho dù là một chút giải thích, cũng không có!

Ngự Phong Trì từ nỗi kinh hãi dần dần khôi phục lại bình thường, sắc mặt tái nhợt xuống.

Đã chết...

Người kia vẫn được Thượng Quan Hạo quả chế chăm sóc, cứ như vậy chết rồi...

Trước đây hắn nghe nàng nói qua, sau khi Tần gia triệt để suy tàn, nàng không gượng nổi tiền thuốc men cho Tần Chiêu Vân, cái vị mà nàng gọi là tỷ tỷ cư như vậy xem người nhà như rác rưởi đuổi ra ngoài! Nàng không có bất cứ biện pháp nào mới phải nương tựa vào cái loại cầm thú Thượng Quan Hạo, mà từ lúc một lần nàng bị bắt đi, hắn hoàn toàn không biết nàng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Vì cái gì lại thành ra như vậy?

Đầu óc hắn ong ong, nhớ tới thời gian chạy tới M thị tìm nàng, chứng kiến cảnh nàng quỳ trên mặt đất cầu xin hắn đem đứa bé trong bụng nàng biến mất đi, nhớ tới một lần ở trong bệnh viện, nàng yếu ớt nhưng khuôn mặt tĩnh lặng, tâm hắn như bị dao cắt!

Hắn đã không có cách nào suy nghĩ rốt cuộc là xảy ra cái gì, là kẻ nào táng tận lương tâm đem sinh mạng của một người đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết bóp nghẹt! Hắn cũng không có suy nghĩ là vì chộc giận Thượng Quan Hạo cho nên ngay cả tính mạng ba nàng cũng không đảm bảo! Hắn chỉ biết là nàng nghe được tin tức này sẽ phát điên... Nàng sẽ phát điên...

Đầu Ngự Phong Trì vẫn còn ong ong, tay buông lỏng cánh cửa, mặt trắng như tờ giấy, quay người hướng về phía cổng mà đi đến.

Bảo vệ ở cổng chặn đường lại.

“Thiếu gia, người muốn đi đâu...”

Tránh ra.”

Hai người bảo vệ ở cổng nhìn nhau một cái, “Xin lỗi Ngự thiếu gia, chúng ta e rằng không thể tránh ra, trừ phi ngài nói cho chúng ta biết ngài muốn đi đâu.”

Ngự Phong Trì cười nhạt, khí sắc có chút dữ tợn: “Ta nói các ngươi sẽ để ta đi sao? Ta mà ngu ngốc đến như vậy sao?”

Họ xấu hổ cúi đầu: “Không phải, Ngự thiếu gia.”

Ngự Phong Trì gật đầu, cười nhạt, trong con mắt hiện lên một tia âm lãnh: “Ta quả thực là ngu ngốc..... Ta đã sớm không nên khoan tay chờ chết...”

Ngay sau đó, ở cổng truyền đến một tiếng kêu sợ hãi!

Trong tay Ngự Phong Trì mọc ra một con dao sắc nhọn, rõ ràng mà đặt ở trên cổ một người bảo vệ chế ngự đặt trên vách tường, một vết cắt nhỏ hiện ra, dòng máu đỏ thẫm đã chảy ra. Hắn tàn nhẫn nghiêm nghị: “Ta còn không thể đi có đúng không? Kia không bằng ngươi đi trước đi, ta trực tiếp tiến ngươi một đoạn tới địa phương kia, ngươi có chịu không?”

“Thiếu... Thiếu gia, mau buông dao xuống!” Vài người có mặt xung quanh mặt mũi sợ hãi đến trắng bệch.

Ngự Phong Trì cười gằn, dao đâm sâu thêm một đoạn.

“Ngươi có biết yếu hầu ngươi sâu bao nhiêu? Có cần dao của ta tới nói cho ngươi biết?” Hắn ngoan cố, ngoan cố phảng phất như không phải có ý muốn đi ra ngoài, mà là thâm nghĩ ở chỗ này đại khai sát giới một phen.

“Thiếu, thiếu gia!” Người bảo vệ kia đã sợ hãi đến mặt vàng như nghệ, không phải không có từng gặp qua tình cảnh này, mà là lực lượng của Ngự Phong Trì quả thực rất tàn nhẫn, nếu như cắt thêm nửa phân, hắn nhất định phải chết. Hắn móc chìa khóa từ trong túi áo ra đưa cho Ngự Phong Trì, run giọng

nói.

“Đây là chìa khóa xe... Đây là chìa khóa xe duy nhất chưa từng bị lão gia gắn bộ phận theo dõi, đồ ở cổng thứ ba, thiếu gia... đừng giết ta...” Bảo vệ sợ đến toàn thân đều run rẩy, sắc mặt tái mét!

Ngự Phong Trì cười nhạt, nắm cổ áo hắn lên: “Ngươi theo ta một chút chứ!”

Tối trong xe, Ngự Phong Trì thu hồi dao lại đưa hắn vẩy hăm ngời ở ghế phụ, cửa xe khóa lại, giữa ánh mắt một đồng người đang còn kinh hãi nhìn theo chiếc xe lao đi ra ngoài, một chút cũng không để ý tới máu ở cổ người ngồi trên ghế phụ chảy dài xuống.

“Ngày hôm nay cảm tạ cái mạng của ngươi, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành.” Hắn đem cửa xe mở ra, một cước hung hăng đạp người nọ xuống phía dưới.

Phía trước đường, càng ngày càng rộng, cũng càng ngày càng rõ rệt.

Ngự Phong Trì lâu lắm không có tự nghiệm thấy loại cảm giác tự do cùng điên cuồng này, con mắt hắn đầy áp màu đỏ tươi hòa cùng đau nhức, khàn giọng nói: “Ta tới đây... Mộc Tiểu Ngưu, ngươi đừng khóc... Ta tới...”

***

Ai cho phép để lộ ra chuyện này?” Một thanh âm chậm rãi truyền đến, lạnh lẽo như băng, nhưng lại nhẹ như cánh ve.

Một tia sát khí trong bầu không khí xơ xác tiêu điều lan tràn.

“Thượng Quan tiên sinh, chúng ta buổi sáng đã sắp xếp đem tin tức chuyện này phong tỏa, căn bản là không có cho giới truyền thông biết tới, tới sau này lộ ra... hẳn là phía bên cảnh sát...”

“Thịch!” Một quyền tàn ác đánh qua, đem phần sau câu nói người kia hung hăng đập bẻ lùi lại hai bước, đụng phải cái bàn ngã xuống trên mặt đất!

Thượng Quan Hạo ánh mắt âm u lạnh lẽo, lửa giận ngút trời, bàn tay nắm chặt rung rung.

Tối hôm qua có người trực không?... Người là làm sao đi vào? Ta không cho các ngươi để phòng các ngươi cho rằng không ai có chủ ý tới đánh một người sắp chết có phải không?” Miệng hắn lạnh lẽo, “Hắn chết trên giường bệnh cũng không hề gì... Nhưng các ngươi ai nói cho ta biết, vì cái gì lại là mưu sát? Là ai làm?”

Người trong phòng bị giáo huấn, không có một ai có dũng khí lên tiếng.

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đỏ tươi, trong đầu tồn tại sát khí ngút trời, hẳn cũng không phải là tốt đẹp gì, cho dù là người kia chết sớm một chút hẳn cũng không quan tâm! Nhưng là có người quan tâm... Cho dù là một người sắp chết... Nàng còn xem trọng hơn bất cứ cái gì...

Cũng bởi vì đã không còn những ràng buộc này, hắn sợ không còn giữ nàng lại được nữa...

“Thượng Quan tiên sinh, chúng ta, chúng ta đã bắt đầu đã bắt đầu điều tra...” Có một bảo vệ mồ hôi lạnh ứa ra, cam đảm nói ra.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo khiến người ta sợ hãi, lạnh lùng nắm chìa khóa lên, nhìn vào chỗ đau người đang bụm ở mặt, trên miệng máu chảy ra, ngậm nói: “Suy nghĩ sâu xa thêm một chút, sẽ có thể biết được người nào lại có mối cừu hận với Tần Chiêu Văn lớn đến như vậy.... Lại có thể...”

Lúc này trong đôi mắt hắn, thoáng chốc hiện lên một tia máu rét lạnh.

Ý kiến vừa lóe lên kia, làm cho hắn kinh sợ, lại làm cho nét mặt đỏ bừng bừng của hắn dần dần cuốn đi, nếu không có ý muốn suy nghĩ.

“Cứ như vậy đi, điều tra trước!” Thượng Quan Hạo lên tiếng nói ra mấy chữ, đè nặng run sợ cùng đau nhức ở trong lòng, đi ra.

Hắn trên chiếc xe sáng bóng hào nhoáng một đường từ công ty chạy đến khu nhà ở.

Đem xe khóa kỹ, hắn từ dưới lầu đi lên.

Cánh cửa khe khẽ mở ra, bầu không khí so với buổi sáng lúc hắn rời đi cũng giống như thế, tĩnh lặng, phẳng phai như không có sự kiện gì phát sinh.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi vào, đến tận phòng ngủ bên trong.

Trên giường, tiểu nữ nhân ngủ say kia dường như vừa mới tỉnh lại, đôi mắt trong suốt có tồn tại một làn hơi nước mỏng, ngón tay đặt ở trên gối bên cạnh, giống như đã cảm nhận được một chút gì, lại như cái gì cũng chưa từng biết.

Hình ảnh này, làm cho mí mắt Thượng Quan Hạo nhảy lên... Hắn rời khỏi, đó là lúc ngủ ở vị trí đó.

Tần Mộc Ngưu thấy hắn, ánh mắt trong veo hiện ra một tia kinh ngạc.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi qua, đặt hai tay bên cạnh nàng, khàn giọng nói: “Có muốn hỏi ta gì không, là ta vẫn liên tục ở đây không rời đi, hay là ta vừa mới quay về?”

Tần Mộc Ngữ dừng ở trong đôi mắt lẳng đọng của hắn bởi vì cực độ mệt mỏi đã rời mà toát ra tơ máu nồng đậm, nhẹ nhàng giương mắt lên: “Người suy nghĩ nhiều.”

Thượng Quan Hạo ngưng mắt nhìn nàng một lúc lâu, bên môi vậy mà nở ra một nụ cười lãnh đạm nhưng lại ấm áp.

Cũng tốt. May mà nàng bây giờ còn không biết.

Nàng không biết. Thật tốt.

Hắn đi qua đem nàng ôm lấy, để hơi thở nàng tỏa ra trên ngực hắn, đem nàng ôm vào, hơi thở chôn sâu ở trên mái tóc nàng, khàn giọng nói ra: “Người có thể nói có một ngày nếu như người ở bên cạnh ta tỉnh lại không nhìn thấy ta nữa, trong phút chốc có cảm giác mất mát, cảm thấy ta không còn ở bên cạnh người nữa, cũng là một loại hối tiếc không?”

Tần Mộc Ngữ lại lần nữa mở to mắt ra, nhìn bản thân mình chìm đắm trong thế giới nam nhân này.

“Người có thật vẫn còn hy vọng, người tàn nhẫn đâm một người hai dao, lại một bên bóc vết thương của hắn ra, lại một bên muốn nghe hắn nói lời cảm tạ người?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, không chút sợ hãi nhìn hắn.

Thượng Quan Hạo nhìn lên mái tóc của nàng, hô hấp trong nháy mắt có phản ứng động.

Khuôn mặt trắng bạch, ôm nàng thêm chặt.

“Tần Mộc Ngữ, người nếu như hận ta một chút nữa, thì sẽ thành cái bộ dạng gì?” Hắn yếu ớt nghiêm mặt, giữa ánh mắt u lạnh mang theo chút nghiêm túc hỏi.

Nàng cười, bị thương cô tịch, khe khẽ lắc đầu: “Không biết.”

Bầu không khí cứ như vậy áp lực thật sâu dâng lên.

Trong khoảng không gian này, toàn bộ mọi thông tin đều đã bị chặn lại.

Cho dù là nhấn lại, hắn cũng sẽ trói buộc nàng ở trong thế giới của bản thân, nàng cũng sẽ không nghe được, vĩnh viễn không nghe được.

Bàn tay Thượng Quan Hạo vỗ về trên khuôn mặt của nàng, cũng vắng lặng nói: “Xuống phía dưới, theo ta đi ăn cơm.”

Thành phố phồn hoa, hắn thăm nghĩ tìm một chỗ yên tĩnh.

Xe chậm rãi chạy đến một nhà hàng Ý ven biển, không mưu toan làm ăn nhiều nhưng tâm tư lại có đủ, Thượng Quan Hạo tắt máy, dừng xe ở chỗ cách xa mặt biển, lại đem mắt nhìn vào gương chiếu hậu.

Nàng ngồi bên người hơi nghiêng, sợi tóc đen bóng ôn nhu bay ở trên vai, đi thẳng một đường, nàng một chút tin tức cũng không có thấy qua, tâm tình Thượng Quan Hạo âm trầm xuống, chỉ biết là giấu được một ngày là hay được một ngày.

Trong bụng nàng có đứa bé. Hắn không muốn để cho nàng bị kích động như vậy.

Tần Chiêu Vân chết bệnh, cùng Tần Chiêu Vân bị người mưu sát trong phòng bệnh, tuyệt đối không phải một loại khái niệm giống nhau.

“Tối rồi,” Hắn thân nhiên nói, “Đi xuống, tốt xấu gì cũng phải ăn một chút.”

Lúc này toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt ở tiểu nữ nhân ở bên cạnh mình, nhưng không có chú ý tới...

Phía sau có một chiếc xe chậm rãi tới gần, lại một người quyền rũ đường cong hoàn mỹ nhưng lại âm u lạnh lẽo đứng ở phía sau bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148

Gương mặt Thượng Quan Hạo căng ra, thoáng chốc trở nên trắng không còn một chút máu.

Mặt Tàn Mộc Ngữ cũng vẫn còn lệch qua, đầu tay đỏ thẫm in trên mặt hiện ra, khiến cho người ta không nỡ làm gì, nàng chậm rãi chậm rãi quay sang, trong đôi mắt mập mờ sự kinh hãi mà tuyệt vọng, run giọng nói: “Ngươi nói cái gì?”

Tàn Cẩm Lan ngẩng đầu lên, khóc càng thêm thảm thiết: “Ta nói thật... Tiểu Ngữ, tỷ tỷ không phải cố ý muốn đánh ngươi! Tỷ tỷ là chút kiến bộ dạng này của ngươi quả thực rất đau lòng! Ba vừa mới chết, thi thể còn chưa lạnh. Ngươi không thể giẫm đạp lên bộ mặt Tàn gia làm chuyện khiến người ta ghét bỏ như này! Ngươi không tin có đúng không? Ta cho ngươi xem... Ta cho ngươi thấy rõ!”

Nàng run rẩy lấy điện thoại ra, đem ảnh chụp đưa ra trước mặt.

Trên bức hình...

Thân thể người nằm trên chiếc giường trắng tinh, chỉ có khuôn mặt cùng phần cổ lộ ra, miệng lão nhân khẽ nhếch lên, như là bị kích động giây dựa mà co quắp, thể nhưng không có tồn tại dấu hiện một tia sinh mệnh, khuôn mặt biến thành trắng bạch xanh đen...

“Cách cách” một tiếng giòn vang lên, điện thoại Tàn Cẩm Lan rơi trên mặt đất.

Tay Tàn Mộc Ngữ yếu ớt nắm lấy cái bàn, suýt nữa chống đỡ không được thân thể của chính mình...

Mặt Thượng Quan Hạo buộc chặt, nắm tay dần dần siết chặt, hấn gồng sức cả ngày ngăn ngừa chuyện này, nhưng đúng là vẫn còn không có tránh thoát, nàng vẫn là đã biết rồi! Thế nhưng vì cái gì... Vì cái gì lại là chính mồm Cẩm Lan nói cho nàng...

Trong đôi mắt trong veo nước mắt từ từ chứa đầy, Tàn Mộc Ngữ nhớ tới ngày đó từ trong phòng giải phẫu đi ra khuôn mặt Tàn Chiêu Vân vẫn an bình tĩnh lặng như thế, âm thanh nhỏ bé từ cổ họng run run tràn ra: “Không có khả năng... Điều đó không có khả năng...”

“Ta ngày đó nhìn thấy vẫn còn khá tốt... Ba vẫn còn khá tốt...” Cánh tay dài mảnh trắng ngần, lộ ra một chút nhọt nhọt, lúc này ôm chặt lấy chính đầu nàng, ngón tay nhỏ bén đan vào mái tóc mềm mại siết chặt, cơ thể nhỏ bé yếu ớt của nàng co quắp, mặt tái nhợt, hơi thở mong manh, nước mắt nóng hằm hập tràn đầy khóe mắt, “Làm sao lại có người giết ba... Làm sao lại có người tàn nhẫn đến mức rút đi một hơi thở yếu ớt của hần...”

“Tiểu Ngữ...” Tàn Cẩm Lan bi thương lên tiếng, nàng đau buồn đến cực độ.

Một tia đau lòng bén nhọn dâng lên, Tàn Mộc Ngữ bỗng nhiên đứng dậy đem cái bàn hung hăng đẩy ra, hướng về phía bên ngoài điên cuồng mà chạy đi!

Nàng không tin...

Trừ khi chính mắt nàng nhìn thấy, bằng không nàng có chết cũng không tin!

Mí mắt Thượng Quan Hạo đột nhiên nhảy lên, sai bước về phía trước, chặn ngang túm lấy cổ tay nàng đem cả người nàng ngã vào trong ngực, gọi to một tiếng: “Tàn Mộc Ngữ!”

Phí sau chạm phải một người ngã vào tường, nước mắt nóng hổi rơi xuống, trong đầu Tàn Mộc Ngữ tựa như đê vỡ, hai mắt đăm lẹ mông lung, nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, quay đầu lại rung rung ngưng mắt nhìn Thượng Quan Hạo, nhọt nhọt nghiêm mặt hỏi: “Ba ta đâu?”

Bầu không khí trong nháy mắt ngưng đọng.

Ngón tay nàng nắm chặt cổ tay áo hần, lại lần nữa cất tiếng hỏi: “Thượng Quan Hạo... Ba ta đâu?”

Gương mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, thất chặt lại.

Tàn Cẩm Lan cũng giả bộ hoảng loạn, nước mắt ngấn nước mắt dài tới nắm lấy cánh tay Tàn Mộc Ngữ, nghẹn ngào giải thích: “Tiểu Ngữ, Tiểu Ngữ ngươi không thể nghĩ như vậy! Tiền thuốc và phí chăm sóc vẫn đều là Hạo liên hệ, nếu như không có Hạo ba căn bản là không chống cự được tới lâu như vậy, ngươi làm sao có thể đem chuyện này đổ lên đầu Hạo?”

Tàn Mộc Ngữ bị túm tách rời khỏi lồng ngực Thượng Quan Hạo, nàng kinh ngạc cùng hoài nghi nhìn vào nam nhân trước mặt, dáng người hần rần rồi kiên cường, cao lớn kiêu ngạo, trong tay hần nắm nhiều máu tanh, thủ đoạn của hần so với ma quỷ còn muốn tàn nhẫn vô tình hơn...

Là hần vẫn đem sinh mệnh ba ra uy hiếp áp chế nàng.

Chỉ có hần có quyền lợi ấy, bởi vì một người không hài lòng, thì đem mạng người xem như con kiến nghiền nát dưới chân!

Cách một khoảng cách, nhưng giống như cách cả mối cừu hận sinh từ ngập trời!

“Vì cái gì...” Nàng yếu ớt, mắt mở trừng trừng nhìn hần, nước mắt rơi, “Thượng Quan Hạo ngươi nói cho ta biết tại sao? Ngươi tại sao lại làm đối xử với ba ta như vậy!”

Thượng Quan Hạo toàn thân chấn động, nhìn ở đôi mắt nàng chứa đựng cừu hận cùng lệ tuôn, khuôn mặt dần dần trở nên trắng bạch.

“Ta cái gì cũng nghe lời người... Người muốn ta làm cái gì ta hết thấy điều nghe lời người! Người dựa vào cái gì còn muốn ra tay đối với cha ta!” Nàng hét lên, định xông lên, lại bị Tần Cẩm Lan giả bộ mà rung rung ôm lấy thắt lưng, không cho nàng giãy giụa thoát ra, “Người muốn ta ở lại bên cạnh người... Người muốn ta giúp người sinh đứa con cho loại người không bằng cầm thú như người! Người cho dù bắt ta làm bao nhiêu chuyện xấu xa bần thiêu ta đều cũng đã làm! Người vì cái gì không thể buông tha ba ta! Hà!!!”

Nàng tuyệt vọng mà quát, tiếng chói tai, ngón tay cắm sâu vào trên mái tóc, nước mắt nóng hằm hập rơi xuống!

Hơi thở Thượng Quan Hạo ngưng trệ, sắc mặt tái nhợt, đau nhức dừng ở nàng.

Nàng hiểu lắm.

Hắn cho tới bây giờ cũng không biết thì ra bị người hiểu lắm là cảm giác đau lòng đến như thế, như là bị trời chặt, muốn giải thích, muốn vùng vẫy, nhưng chết cũng không tài nào làm được... Nắm tay hắn siết chặt ở bên người, kéo kẹt rung động, nhưng không có cách nào dừng được nước mắt hòa cùng đau khổ của nàng.

“Tiểu Ngừ, người đừng nghĩ như vậy, Hạo làm sao lại làm loại sự tình này, hắn sẽ không...” Tần Cẩm Lan ngăn lệ, đôi mắt đỏ tươi, nghiêng răng nói, sắc mặt dữ tợn dâng lên, sáng khoải dễ chịu mà nhìn chúng nó tan vỡ!

Thượng Quan Hạo cũng đã xông lên, đột nhiên kéo lấy cổ tay Tần Cẩm Lan đem nàng túm rời ra! Cũng cắt ngang điệu bộ giả dối an ủi của nàng!

“Tốt nhất đừng để cho ta biết người vì cái gì lại xuất hiện ở chỗ này...” Đôi mắt hắn tràn đầy lãnh huyết, sát khí nồng đậm, “Tần Cẩm Lan, ta từng lưu lại đường sống cho người, người lại không muốn... Người lại còn trình ra cái bộ mặt này, bây giờ rút ra khỏi đây cho ta, lập tức rút ngay!”

“...” Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngừ càng thêm tái nhợt, lông mi run rẩy nhắm lại, cơ thể xụi xuống.

Thượng Quan Hạo đột nhiên chấn động, kéo Tần Cẩm Lan, cánh tay to lớn đỡ lấy cơ thể nàng!

Mà phía sau hắn Tần Cẩm Lan đứng không vững bị ném tới trên bàn bên cạnh, tiếng rầm rầm đổ vỡ vang lên, sắc mặt nàng tái nhợt, hai tròng mắt trũng lớn, rõ ràng cảm thụ được đau nhức trên cơ thể, còn có khuất nhục ở trong tâm tư...

Đây là Hạo cấp cho nàng sao? Là oán hận cùng chán ghét, là Hạo cấp cho nàng sao...

Nàng run rẩy đứng lên, diện mạo giống như thấy được địa ngục!

“Tần Mộc Ngừ... Người làm sao vậy?” Thượng Quan Hạo ôm lấy phần trên cơ thể nàng, mặt tái mét, giữ chặt phía sau gáy, lên tiếng hỏi, “Nói cho ta biết người làm sao vậy, đừng ngã xuống!”

“...” Hơi thở Tần Mộc Ngừ mong manh, cắn môi, cắn lên cánh môi hiện ra một tia máu đỏ tươi, tay bụng kín bụng.

Thượng Quan Hạo đột nhiên ôm chặt nàng, nhìn sắc mặt nàng yếu ớt, dường như tiếp theo sẽ làm nàng biến mất đi! Hắn gắt gao ôm lấy nàng, hơi thở nóng ấm tỏa ra trên mái tóc nàng, run rẩy khàn giọng nói: “Đau bụng có phải không?... Người đừng nghĩ vậy... Đừng vì Tần Chiêu Vân chết mà nghĩ... Tần Mộc Ngừ người nghe ta giải thích... Bất luận làm gì cũng không được bỏ đứa bé!”

Màu mắt hắn đỏ tươi, ở bên tai nàng mà gọi, giống như đang nắm lấy báu vật của thế gian!

Khẽ ôm lấy nàng, cơ thể giống như không có trọng lượng, hắn muốn rời đi!

“Hạo!!!” Nhưng Tần Cẩm Lan ở phía sau lại xé gọi, liều mạng bắt chập đầu đón trên cơ thể chạy tới, hốc mắt một vòng tím tái, túm lấy tay áo hắn nói, “Ta không sai, chuyện này là ta không sai! Ba đã chết, người không muốn nói cho nàng có đúng không? Ta đây nói cho nàng thì có gì sai! Người làm sao có thể nói ta như vậy.... Người rõ ràng là yêu ta, người làm sao có thể ghét bỏ ta!”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng nghiêm nghị, ôm Tần Mộc Ngừ nghiêng mình qua, nhìn ở nàng.

Nữ nhân trước mặt này đã bị điên không còn ra cái dạng người.

“Người đã biết nàng có thai có đúng không?” Miệng hắn sắc nhọn không có tí máu, thản nhiên, nhưng là rõ ràng mà nhấn ra từng chữ, từng chữ sắc bén như kim đâm vào trong ngực nàng, “Nói cho nàng Tần Chiêu Vân đã chết, hơn nữa lại còn bị giết... Người muốn nàng làm sao?... Người còn không có kích động nàng đủ có đúng không?... Tại Z thành, tại M thị, tại mỗi một nơi các người xảy ra xung đột, Tần Cẩm Lan, ta giúp người còn chưa đủ nhiều có đúng không?”

Ngắn ngủi nói mấy câu, làm cho Tần Cẩm Lan như sét đánh, đỡ lấy cái bàn phía sau.

Nam nhân trước mặt, đôi mắt hắn đục ngầu, từng chữ rõ ràng tra hỏi, ta giúp người, còn chưa đủ có đúng không?

Tần Cẩm Lan lắc đầu, kịch liệt lắc đầu, làm cho nước mắt cũng hoảng loạn mà rơi xuống, lớn tiếng giải bày: “Đều không đúng! Không phải là như thế này! Những chuyện tình kia đều là nàng đáng đời, hết thấy mọi chuyện đều là đáng đời! Hạo người không phải giúp ta... Là bởi vì người yêu ta, người cho tới bây giờ yêu chỉ mỗi mình ta! Đều là cái con tiện nhân này dụ dỗ người, cho nên nó đáng đời bị si nhục, đáng kiếp cho nên cái gì cũng không có!

Nàng cái con tiện nhân không biết tốt xấu... Ta giết nàng cũng không quá đáng!”

Thượng Quan Hạo cẩn thận nhìn vào cái nữ nhân này, một chút khiếp sợ, cũng một chút rõ ràng hơn, cái nữ nhân này rốt cuộc là ra cái hình dạng gì!

Hắn cười nhạt, lạnh lùng: “Vậy ngươi chớ nên giết nàng, cũng không nên vài ba lần nhào nhào đòi tự vẫn... Ngươi hẳn là nên giết ta, bởi vì phản bội ngươi từ trước đến nay cũng không phải là em gái ruột của ngươi, là ta, là Thượng Quan Hạo ta!... Là ta có lỗi với ngươi, cho nên ngươi muốn cái gì ta cũng cho, ngươi nói cái gì ta cũng làm, ngươi không vui, cho dù đem nàng làm cho nhục nhã đến chết cũng muốn lừa ngươi vui vẻ! Nhưng ngươi là làm cái gì hả?”

Sắc mặt Tần Cẩm Lan tái nhợt, run rẩy giống như một khắc sau sẽ chết đi!

Thượng Quan Hạo tới gần nàng, trên cao nhìn xuống mà dừng ở khuôn mặt của nàng, một tia đau nhức: “Từ khoảnh khắc ngươi bắt đầu quyết định giết người kia, ngươi khẳng định, ta còn yêu ngươi?... Ngươi có còn là Tần Cẩm Lan mà ta yêu sao?”

Hơi thở mong manh.

Toàn bộ bên trong nhà hàng giống như vừa trải qua một phen đánh giết, mảnh vỡ thủy tinh rơi vãi, nhưng lại không ai dám tiến lên can ngăn.

Tần Cẩm Lan cảm thấy, hô hấp của nàng dường như đều bị một chương kiểm chế lại.

Nước mắt rơi xuống, nàng chậm chạp phản ứng, tay run rẩy nắm áo Thượng Quan Hạo, cố gắng mang theo nước mắt cười rộ lên, nức nở nói: “Hạo... Hạo ngươi đang nói cái gì, ta không có giết người a... Ta làm sao có thể giết người! Những chuyện kia đều không phải ta làm, ngươi đừng chỉ nghe cái con tiện nhân này câu đầu tiên đã xác định là ta làm! Ta là vợ ngươi a! Ngươi làm sao có thể không thương ta, ngươi làm sao có thể thiên vị cái con tiện nhân này! Có đúng không, Hạo? Ngươi nói cho ta biết có đúng không?”

Thượng Quan Hạo tùy ý cổ áo bị nàng túm lấy, đã như tro tàn.

“Hạo... Hạo ngươi có nhớ không ngươi gặp ta lúc nào? Chính miệng ngươi nói lần đầu tiên nhìn thấy đã yêu ta, ngươi yêu ta nhiều năm như vậy! Ngươi sẽ không bỏ ta! Tại sao một cái Tần Mộc Ngữ đến, ngươi cùng ba đều đã thay đổi! Thế giới của ta thay đổi! Ta nghĩ đến ngươi lấy được Tần thị rồi, ta có thể trở mặt nhìn hai người bọn họ lưu lạc đầu đường xó chợ, ven đường xin ăn!” Giữa hai tròng mắt mỹ lệ xinh đẹp tràn đầy nước, đã mất đi lý trí, “Nhưng ngươi vì cái gì muốn chăm sóc bọn họ... Ngươi vì cái gì muốn ta ra mặt, làm trò ta đối tốt với nàng, đồ tiện nhân như nàng xứng sao!... Ngươi là bởi vì ta không thể sinh con cho nên mới muốn nàng có đúng hay không? Ngươi đã sớm biết kết quả kiểm tra, ngươi bắt quả là muốn có con, mới cùng nàng có đúng không!”

Nàng gầm gừ gào thét, siết chặt lấy áo hắn, như là nắm lấy tay ân nhân cứu mạng mà tạ ơn!

Nàng muốn hắn chấp nhận... Chỉ cần hắn một câu chấp nhận mà thôi!

Hạo, nói đi... Ngươi nói chuyện đi!

Thượng Quan Hạo nhàn nhạt buông mắt xuống, nhìn vào mắt nàng, cúi đầu mở miệng: “Bởi vì ngươi, ta uy hiếp nàng... Ta chỉ có thể muốn đứa bé. Chẳng qua là ta không biết, coi như là chiếm được đứa bé, ta có còn hay không định lực bằng lòng để nàng đi...”

Một câu nói, giống như sét đánh giữa trời, vang dội toàn bộ nhà hàng.

Hắn không đủ nhiều thời gian để lưu lại đây.

Lạnh lùng nhìn nàng một cái, hắn mở miệng nói ra: “Rất nhiều chuyện ta không muốn tự tay mình điều tra, ta cũng không muốn nghĩ tới nhìn thấy rõ được nhiều chuyện như vậy ta cũng không dám nghĩ là sẽ thành ra cái kết quả gì... Cẩm Lan, ta cho ngươi một cái khoan dung cuối cùng, dừng ở đây đi.”

Hắn nói xong, lạnh lùng lùi lại, ngón tay nàng nắm trên cổ áo hắn yếu ớt vô lực nói lòng ra.

Hắn ôm chặt tiểu nữ nhân đang phát run ở trong lòng, bước ra khỏi nhà hàng.

Một hồi lâu sau, trong nhà hàng mới có người phản ứng trở lại, nhưng vẫn như trước, không có ai dám đến gần. Có một bồi bàn mạnh dạn đi lên trước, quay lại với Tần Cẩm Lan đang sụp xuống trên những mảnh vỡ thủy tinh dùng tiếng Anh nói: “Vị phu nhân này, người không có việc gì chứ?”

Vị quản lý nhà hàng cũng nghe được tin tức, chứng kiến trong nhà hàng bị làm cho lộn xộn, thấp giọng chửi rủa một tiếng, nhìn Tần Cẩm Lan nói: “Xin hỏi vị phu nhân này, người cùng tiểu thư vừa rồi có quan hệ gì với người không? Chúng ta nhất định phải làm thủ tục bồi thường một chút, người xem, mỗi một phần đồ dùng ở đây đều là đặc chế, các người đánh nát nhiều như vậy...”

Tần Cẩm Lan lúc này, cũng đã không còn nghe vào một tiếng nào nữa.

Nàng nắm chặt mảnh vỡ thủy tinh ở trong lòng bàn tay, không biết đắm vào bên trong sâu bao nhiêu, người bên ngoài chỉ nên đến trong đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt kia, có máu tươi không ngừng rỉ ra, chảy dài xuống...

***

Trong bệnh viện.

Bác sĩ bận rộn mà tới lui.

“Ta không phải đã nói cùng người đừng để nàng bị kích động sao? Người là nghe cái gì vậy!” Bác sĩ sốt sắng ngẩng đầu lên quát hẳn, “Vách dạ con rất mỏng, rất dễ bị sảy thai! Nhanh lên một chút, đồ vào bên trong đi!”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo có phần yếu ớt, như là mất hồn.

“Lần này là chuyện gì? Người nói cho ta biết, ta đi làm cho nàng đỡ phiền muộn một chút!” Bác sĩ nhú mồm nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Xin Người Đừng Có Diễn Kịch Nữa

Miệng Tần Cẩm Lan nhọt nhọt, viền mắt thâm quầng, cả buổi tối cũng không ngủ.

Nàng ngủ không được.

Nhắm mắt lại, nàng lại thấy khuôn mặt Tần Chiêu Vân rõ ràng đã suy kiệt chết đi, đột nhiên mở trừng mắt, tứ chi co giật vuron tới về phía nàng, tựa như toàn bộ những kinh khủng từ bé đến giờ nàng trải qua, hẳn khủng bố mà hướng về phía nàng hét lên: “Lan nhi... Lan nhi...”

Nàng chợt tỉnh, nhìn trong phòng tối đen như mực sợ đến thét lên.

Nàng cả đêm chỉ có thể bật đèn lên, mở tiếng TV đến cỡ lớn nhất.

Nàng làm chuyện đáng sợ như vậy... Thế nhưng mục đích của nàng vậy mà chưa hề đạt được...

Đôi mắt đục ngầu nhìn qua...

Hai người phía trước kia, nàng theo suốt một đường, nàng rõ ràng mà chứng kiến trên mặt Tần Mộc Ngữ trừ vẻ trong trẻo lạnh lùng ngoài ra không hề có một nét biểu hiện nào khác, điều này không đúng, nếu như nàng biết được chuyện Tần Chiêu Vân đã chết, nàng sẽ không có biểu hiện nét cảm xúc như vậy!

Mà khi nàng tận mắt nhìn đến sắc mặt người chồng của mình, tựa thì tất cả đã hiểu!

“A...” Tần Cẩm Lan cười dai an toàn trên người, làm cho mái tóc xõa ra một chút, nhìn vào kính xe, đích thật là đôi mắt sưng đỏ không thể chịu nổi, nàng lão đạo lắc lư xuống xe, hướng thẳng về phía bọn họ mà đi qua.

Người phục vụ ngoại quốc lễ phép mở cửa ra.

Bên trong nhà hàng, hai người đang ngồi ở chỗ chính giữa phía trên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộc Ngữ ưu tư, không có lấy một chút tâm tình. Trái lại Thượng Quan Hạo, ánh mắt vắng lặng, nhưng là cực kỳ kiên nhẫn hỏi xem nàng muốn ăn gì, nàng vẫn nhàn nhạt thản nhiên như trước không muốn để ý tới, lúc này Tần Cẩm Lan ở cửa nhìn thấy hết sức mỉa mai, trong mắt ăng ạc nước (abc), hô to một tiếng: “Tiểu Ngữ!”

Một tiếng gọi này, làm mọi người trong nhà hàng giật mình, ngay cả đang ăn cũng ngừng người ra một chút.

Thượng Quan Hạo nhú mồm, giương mắt lên nhìn Tần Cẩm Lan, kinh ngạc cùng nghi hoặc, nhưng vẫn ung dung thản nhiên như cũ. Chỉ là trong đầu có tồn tại chút đề phòng, không biết nàng lúc này xuất hiện ở đây là làm cái gì.

Tần Mộc Ngữ đánh mắt sang, đôi mi dài buông xuống, là đôi mắt trong suốt như nước.

Một khắc sau, trong mắt Tần Cẩm Lan như lại tràn đầy bi thương thống khổ, bỏ qua hết thấy mọi thứ mà hướng về phía nàng chạy tới, một tay ôm lấy vào ngực, khóc lớn: “Tiểu Ngữ... Tiểu Ngữ...”

Nét băng lãnh trên người Thượng Quan Hạo càng thêm nặng nề, không biết nàng ở chỗ này là muốn diễn cái trò gì.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ hơi tái nhợt, cảm nhận được cái ôm của Tần Cẩm Lan, phảng phất như là đang bị cái thứ ma quỷ lạnh giá ôm lấy, một lúc lâu

mới khàn giọng nói: “Người nói thẳng ra đi, người muốn làm gì, không được sao? Người đã thấy ta với chồng người ở cùng một chỗ, muốn điên loạn thần kinh gì thì khóc rống nào loạn lên, chỉ là đừng một nhọc diễn kịch...”

Tần Cẩm Lan nghe xong, tiếng khóc nức nở dịu xuống, trong ánh mắt như là ngưng đọng nỗi đau buồn thật lớn, ngân ngấn lệ “Ba!” một tiếng hung hăng cấp cho nàng một cái tát!

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ lệch qua, trên nước da trắng ngần, vết bàn tay in lên đỏ thẫm nhanh chóng hiện ra.

Trong đôi mắt trong veo lộ ra một tia yếu ớt, bởi vì một cái tát này, thật sự rất đau, rất đau...

Sắc mặt Thượng Quan Hạo đột nhiên biến thành u ám, quét qua, đã thấy trong mắt Tần Cẩm Lan cũng mang theo kinh ngạc, khó tin, lại bất thành linh nắm lấy hai vai nàng, khóc lóc, “Xin lỗi...! Tiểu Ngữ, xin lỗi... Là tỷ tỷ không nên đánh người! Là lỗi của tỷ tỷ! Là ta không không chế được, nhưng mà người có biết không... Người có biết là ba qua đời rồi hay không! Ngay sáng sớm ngày hôm nay, hắn đã qua đời ở trong phòng chăm sóc đặc biệt! Có người phá đi máy thở của hắn, có người giết hắn! Tiểu Ngữ... Chúng ta không còn ba nữa, chúng ta không còn có ba nữa!”

Giọng nói nàng thảm thiết, khóc rống lên, từng tiếng từng tiếng tựa như truyền đến trong ngực, xé rách trái tim người, đau nhức không sao sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Lúc Bây Đây, Ta Tự Mình Động Thủ

Miệng hần khẽ nhấp, không nói được một lời.

“Ta hỏi người nói đi!” Bác sĩ đứng ở bộ âu phục của hần, dáng dấp tuấn lãng, nhú mày càng thêm chặt, cười lạnh nói, “Người xuất thân cũng không tệ phải không? Hần là cũng có rất nhiều tiền, các người cái loại thiếu gia nhà giàu lúc nào vợ con xảy ra sự cố mới quay lại, vợ con nhà bình thường đều hảo hảo chăm sóc, hết lần này đến lần khác đều là cái loại nhiều tiền các người xảy ra chuyện, rõ thật là trào phúng!”

Ngón tay Thượng Quan Hạo xoa nhẹ trên mi tâm, nghe loại oán trách này, đầu như muốn nứt ra.

“Làm cho đứa bé an ổn lại... Đừng làm cho nó xảy ra chuyện...” Hần lên tiếng dằn dò.

Bác sĩ lại hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn hần: “Đừng làm cho đứa bé xảy ra chuyện? Còn mẹ nó? Ta cũng muốn hỏi lại người, cũng miễn cho sau này đợi đến lúc nàng sinh nở phải hỏi lại, nếu như vợ và đứa bé của người đều xảy ra chuyện, người nói nên giữ ai?”

Ngón tay dôi đi, Thượng Quan Hạo sâu xa nhìn về phía bác sĩ

Bác sĩ cũng không sợ hãi: “Người cũng đừng trùng ta, đừng cho lời ta vừa nói là đùa giỡn. Bên trong khoa phụ sản mỗi ngày đều có chuyện phát sinh, ngày hôm nay ta muốn hỏi các người kẻ có tiền, là bảo vệ vợ người hay bảo vệ đứa con của người?”

Mắt Thượng Quan Hạo càng thêm sâu thẳm, như là thực sự gặp phải vấn đề này, hần có thực là sẽ không để ý mà đi bảo hộ nàng không?

Dường như chỉ là trong nháy mắt mà thôi, lý do hần làm cái việc ấy trong tương lai, đã bị hần nghiền nát.

Nhớ lại vừa rồi rời khỏi Tần Cẩm Lan mặc chứng cuồng loạn ở trong nhà hàng, hần buông mắt xuống, hồ hững nói: “Ta vào xem nàng.”

Trước giường bệnh, các y tá thu hồi ánh mắt giám sát hoài nghi, quay về giữa lúc nàng đang mê man nói mấy câu, lại xoay người rời đi. Hần tiến vào, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng các nàng nói “Chuyện gì cũng đừng quá kích động, thương đến đứa bé sẽ không có chuyện gì,” Tiếng phụ nữ nói nhỏ, nhưng lại hy vọng có thể thấm vào sười ấm trong lòng nàng.

Thượng Quan Hạo đi qua, hai tay đặt bên cạnh, nhìn trên mái tóc lấm tấm mồ hôi, hòa cùng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Thế nhưng phải làm sao để cho nàng được ấm áp?

Làm cho nàng biết có người lấy ống thở của Tần Chiêu Vân làm phổi hần khô kiệt mà chết, trong tâm niệm nàng vẫn luôn muốn bảo vệ một người, nàng cũng vì hần mà nhân nhượng nhiều như vậy, hần cứ như vậy mà chết thảm.

Thượng Quan Hạo cúi người, bàn tay ấm áp đặt ở trên bụng nàng, khẽ chạm đến, tiếp theo đem nàng ôm lấy, bên tai nàng khàn giọng nói: “Đừng lo lắng sau này không có ai thương yêu người, không ai bảo vệ người... Những chuyện đó, hết thảy mọi chuyện ta đều có thể thay hần làm, ta sẽ yêu thương... Chỉ cần người muốn, chỉ cần người tình nguyện...”

Lông mi hấn nhắm lại, hấn lần đầu tiên đối với nàng nói thẳng ra những lời này, cho dù nàng trong hôn mê, cái gì đều cũng không nghe được.

Mãi một lúc sau, thuốc mới có tác dụng làm nàng ngủ đi, nhưng vẫn nhớ kỹ chuyện gì đã xảy ra, trên khóe mắt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống. Thượng Quan Hạo giúp nàng kéo chăn lại, lấy điện thoại ra, đến bên cửa sổ khẽ gọi cho một người.

“Thượng Quan tiên sinh.” Người đàn ông kia thấy là hấn, cung kính nói.

“Lục Sâm.” Hấn lạnh nhạt mà kêu lên một tiếng.

“Thượng Quan tiên sinh có chuyện gì muốn dặn dò sao?” Lục Sâm kể sát ống nghe, muốn nghe rõ ràng mệnh lệnh của hấn.

Thượng Quan Hạo nhìn vào vườn hoa nhỏ trong khuôn viên bệnh viện bên ngoài cửa sổ, còn có mấy bệnh nhân ngồi trên xe lăn, môi khẽ mở, thản nhiên nói: “Giúp ta viết hai đơn ly hôn, sáng sớm ngày mai đặt trước bàn làm việc của ta.”

Lục Sâm nhất thời kinh ngạc: “Thượng Quan tiên sinh...”

“Cứ như vậy đi,” Thượng Quan Hạo cắt ngang toàn bộ nghi vấn của hấn, lạnh nhạt nói, “Đi làm đi.”

Nói xong hấn ngắt điện thoại, ánh mắt xa xăm mà tĩnh lặng, như là đem toàn bộ mọi thứ trước mặt mở ra, đổi lại một thế giới mới.

***

Đêm khuya, một khu nhà cao cấp cạnh biển, đèn vẫn còn sáng.

Đem Tần Mộc Ngừ thu xếp ổn thỏa ở bệnh viện, Thượng Quan Hạo lái xe trở về, thân xe đen bóng lao đi trong màn đêm, bên tai mơ hồ có thể nghe thấy tiếng sóng biển, rất xa xăm.

Hấn xuống xe, trở lại nơi hấn đã từng cho sẽ là nhà.

Chậm rãi mở cửa, một mùi rượu nồng nặc xộc tới.

Hấn hơi nhíu mày, thấy được trong phòng khách một đồng hồ lộn.

“Thình” Một tiếng, ngực hấn đụng phải một thân thể mềm mại, mang theo mùi rượu mãnh liệt, hai tay cuộn chặt lấy thân hấn! Thượng Quan Hạo đỡ lấy vách tường, đôi mắt sâu xa nhìn người đang ở trong lòng, mặt chôn sâu trước ngực.

“Hạo... Hạo ngươi đã trở về, ngươi cuối cùng đã trở về, ta biết ngươi sẽ quay lại! Ngươi còn không có vứt bỏ ta, ngươi sẽ không vứt bỏ ta!” Tần Cẩm Lan ngân ngấn lệ nói, chịu đựng mem say ngà ngà mà ôm hấn, ở trong lòng ngực hấn mà khóc rống lên!

Mắt Thượng Quan Hạo đảo qua bàn uống nước, thấy la liệt đầy những bình rượu mạnh đã trống rỗng.

Bàn tay xoa lên mái tóc của nàng, hấn nhàn nhạt ra lệnh: “Ngồi xuống.”

“Không, ta không ngồi! Ta không ngồi!” Tần Cẩm Lan ôm chặt hấn, đưa mắt qua nhìn chăm chú vào khuôn mặt hấn, hai tay nắm chặt phía sau áo hấn, như là nắm lấy tấm phao nổi cuối cùng, “Hạo ngươi vẫn còn đồng ý quay về với ta chứng tỏ ngươi vẫn còn yêu ta, ngươi sẽ không rời xa ta có đúng không? Ngươi xem ngươi về nhà! Đây là nhà chúng ta, ngươi đã từng nói chỉ cần ta thích ngươi đều cũng thích! Phòng khách, phòng ngủ, mỗi một chỗ đều là ta quyết định thiết kế... Đây đều là của chúng ta...”

“Nếu như ngươi nói không muốn ngồi xuống,” Thượng Quan Hạo hờ hững ngắt lời nàng, dừng ở con ngươi mắt của nàng, “Ở chỗ này nói cũng được thôi.”

Cánh môi Tần Cẩm Lan tái nhợt, khuôn mặt nhếch nhác ngẩn ngơ một hồi, hai tay dính đầy rượu nắm chặt áo hấn.

“Sáng ngày mai tới công ty, ta sẽ đến chậm một chút, bắt quá Lục Sâm sẽ ở đó chờ ngươi, hiểu chưa?” Gương mặt hấn yếu ớt, bình tĩnh mà nói xong mấy câu đó.

“Lục Sâm... Tại sao lại là Lục Sâm...” Toàn bộ cơ thể Tần Cẩm Lan đều khuy xuống, đỡ lấy ghế sofa mới không ngã, “Lục Sâm là luật sư ba ta, sau khi mất chỗ dựa ở ba thì hấn theo ngươi, hấn là luật sư...”

Con mắt mờ lệ từ từ trùng lớn, Tần Cẩm Lan dừng ở mắt hấn, run rẩy dâng lên: “Ngươi muốn ly hôn với ta... Ngươi là muốn ly hôn với ta sao? Hạo...”

Thượng Quan Hạo trên cao nhìn xuống nàng, đôi môi nhợt nhạt, trầm thấp nói: “Chúng ta không có con đường thứ hai.”

Tần Cẩm Lan ngã ngồi dưới đất, hai tròng mắt lệ quang lóe ra, cảm giác tự mình rơi vào địa ngục tối tăm âm u lạnh lẽo!

“Ngươi muốn cùng nàng kết hôn sao? Ngươi muốn kết hôn với nàng sao?... Cho nên ngươi nhất định phải ly dị ta?” Hai tay nàng cắm sâu vào mái tóc trên đầu, đột nhiên hét rầm lên, âm thanh giống như xé rách, nước mắt điên cuồng rơi xuống, “Không... Đừng!”

Đề cho con tiện nhân Tần Mộc Ngữ kia thay thế vị trí của nàng, để nó danh chính ngôn thuận mà cướp đi chồng của nàng, cướp đi tất cả mọi thứ, đây so với giết chết nàng còn muốn khó chịu hơn gấp bội!

“Hạo... Ngươi không được a...” Tần Cẩm Lan đau khóc thành tiếng, rốt cục buông xuống hết thầy tôn nghiêm danh dự, toàn bộ độc ác nham hiểm, không quan tâm đến bản thân quý gỏi xuống trên sàn nhà đầy rượu, hai tay tuyệt vọng nắm lấy quần Thượng Quan Hạo, “Ngươi đừng đối với ta như vậy, xin ngươi! Ta sẽ không như vậy nữa, ta thề với ngươi ta sẽ không bao giờ làm mấy chuyện xấu xa đó nữa, ta không bao giờ làm hại nàng nữa! Ta cùng nàng xin lỗi, ta đem toàn bộ tiền đều đưa cho nàng! Tất cả mọi thứ của ta đều đưa cho nàng! Hạo ngươi đừng bỏ ta, ta cầu xin ngươi đừng vứt bỏ ta...”

Giờ khắc này, nàng là một hạt cát hèn mọn nhất thế gian, cho dù bị mọi người giẫm đạp dưới chân, cho dù mất hết tất cả, nàng không muốn mất đi người đàn ông này! Nàng cầu xin, xé nát ruột gan mà cầu xin hắn!

Trong ngực Thượng Quan Hạo từng lớp ngón ngang chấn động, trong đôi mắt hiện lên một tia đau nhức!

Đã nhiều năm như vậy, hắn đã nhìn qua mặt nữ nhân này biết bao nhiêu lần, mỹ lệ xinh đẹp, độc ác nham hiểm, ghen ghét thù hận, thiện lương tốt bụng... Cũng chưa có một lần nào hèn mọn đến tình cảnh này, đều là bởi vì vậy mà mềm lòng.

Nàng dùng trọng lượng bản thân sít sao leo lên, Thượng Quan Hạo không ổn định bị ngã nhào, lao đảo, tay chống được sô pha, vòng qua khuỷu tay nàng, kê sát khuôn mặt nàng.

Tần Cẩm Lan nắm chặt áo hắn, ngăn lệ tiến tới hôn môi hắn, kéo quần áo hắn run giọng nói: “Ngươi đã nói ngươi yêu ta... Cơ thể của ta là ngươi, đời này đều chỉ của mình ngươi! Nếu như ngươi không muốn ta ta chỉ có thể tìm lấy cái chết! Hạo, Hạo ngươi muốn ta nữa không... Ta không thể không có ngươi, ta không thể...”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo ảm đạm, rốt cuộc khi cúc áo sơ mi bị nàng run rẩy cởi ra trong nháy mắt đột nhiên nắm tay nàng!

“Cẩm Lan.” Hắn kêu lên, như là mờ nhạt uy hiếp.

Động tác Tần Cẩm Lan bị ép dừng lại, nước mắt mỏng manh nhìn hắn.

“Ta thừa nhận ta có yêu ngươi, yêu thương sâu sắc...” Trong con mắt lẳng đọng bị thương chìm sâu, khàn giọng nói, “Là ta, cũng là ngươi, rõ ràng đem phần tình yêu này hao mòn... Ta không phải không thể tha thứ, mà là ta đã không còn yêu ngươi... Lúc này đây đừng dùng chuyện tự tử để uy hiếp ta, trái tim của ta không có lý do để duy trì cuộc hôn nhân của chúng ta, ngươi có hiểu không?”

Nói xong hắn đem tay nàng đẩy ra, rõ ràng mà kiên quyết.

Chậm rãi đứng lên, Thượng Quan Hạo đem một phần cúc áo bị nàng cởi ra cài lại, cuối cùng liếc nhìn nàng, thản nhiên nói: “Ngày mai nhớ kỹ đến công ty, ta sẽ chờ ngươi.”

Hai tay Tần Cẩm Lan cứng đờ ở giữa không trung, sắc mặt xanh xao, giống như một xác chết không động đậy.

Cửa mở ra, bóng dáng hắn cao lớn rần rỏi đi ra.

Lại lần nữa khóa lại, toàn bộ gian phòng khôi phục về tĩnh lặng.

Tần Cẩm Lan đứng ngây ngốc tại chỗ rất lâu, hai tiếng trước nàng còn cho rằng, mọi thứ còn có thể cứu vãn. Chuyện tình trên thế gian này, nếu như không thể đoạt đến, không thể tranh được, chết không được, lấy không xong, như vậy ít nhất nàng còn có thể cầu xin... Còn có thể đem tất cả thể diện giẫm nát dưới chân, dùng bộ dạng hèn mọn nhất cầu xin hắn một tia thương hại! Thế nhưng nàng sai rồi... Sai đến rồi xa như vậy...

Ha ha... Không thương... Nguyên lai lúc đầu hắn đã không còn thương yêu...

Hai tròng mắt Tần Cẩm Lan trở nên trống rỗng, mặt dữ tợn cười, tiếng từ bé đến lớn, giữa từng đợt sóng biển rõ ràng mà cảm nhận loại cảm giác hai bàn tay trắng này...

Nàng từ dưới nhà đứng lên, nhưng là kiên định, với lấy điện thoại.

Ấn một dãy số, chuyển qua đặt ở bên tai, khuôn mặt nàng trắng bạch nhìn trong tấm gương như là linh hồn người chết, cất giọng nói: “Ra tay đi... Ta đem toàn bộ tiền đều chuyển qua, hết thầy toàn bộ... Lúc này ta chỉ muốn mạng của nàng và cái thứ ti tiện đó... Ta muốn đích thân ra tay!”

Đêm, đen như vậy nặng nề như vậy, móng tay sắc nhọn của nàng bấm vào trong lòng bàn tay!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Đem Cả Mạng Sống Cũng Muốn Che Chở Nàng

Đêm xuống.

Ngự Phong Trì ở khu nhà cao cấp bên cạnh bờ biển chờ đợi, hắn không biết mình đã đợi bao lâu, cũng không biết bản thân đã lâu chưa ăn cái gì, chỉ biết là ở tại Tín Viễn không đợi được Thượng Quan Hạo, hắn cũng chỉ có thể ở khu nhà này đợi!

Đêm khuya buông xuống, hắn rốt cuộc cũng thấy được xe Thượng Quan Hạo trở về.

Thần kinh thất chặt căng thẳng...

Sau mười tiếng hắn rời khỏi nhà, bỏ đi.

Ngự Phong Trì nghiêng răng, giẫm lên chân ga đuổi theo sau! Chỉ cần đi theo hắn, cuối cùng sẽ biết Tần Mộc Ngữ ở chỗ nào!

Hắn chăm chú đi theo Thượng Quan Hạo, không có hứng thú muốn biết hắn tại sao đột nhiên về nhà lại đột nhiên từ trong nhà đi ra, đêm đã khuya như vậy hắn còn muốn đi đâu... Những chuyện này đều không trọng yếu! Mà khi xe Thượng Quan Hạo dừng lại trước cổng bệnh viện, mặt Ngự Phong Trì lại lần nữa trắng không còn chút máu.

Chết tiệt... Hắn chỉ biết, Tần Mộc Ngữ đi theo gã này, sẽ không có thời gian nào không bị thương!

Đã biết tin Tần Chiêu Vân bị người hại chết, nàng sẽ có phản ứng như thế nào?

Trong xe phía trước, Thượng Quan Hạo đã bước xuống.

Ngự Phong Trì cũng còi đại an toàn ra, cẩn thận đuổi theo bước chân hắn.

Thế nhưng thật không ngờ, vừa tiến vào bệnh viện, đằng sau đã truyền đến một hồi tiếng còi cảnh sát chói tai! Ngự Phong Trì ngoảnh đầu lại, một màn ánh đèn chói mắt hiện ra, không biết là xảy ra chuyện gì.

Nơi đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Ngay cả Thượng Quan Hạo đi ở phía trước, bóng dáng cao lớn cũng có hơi nghiêng lại, nhìn một chiếc xe cảnh sát tiến vào bệnh viện, có hơi nhú mày. Thế nhưng tâm tư của hắn cũng không ở chỗ này, phỏng đoán, biết đâu chỉ là vụ án hình sự bình thường, cảnh sát mang theo phạm nhân đến bệnh viện cũng không có gì lạ.

Hắn thu hồi tầm nhìn, đi vào thang máy, đến chỗ Tần Mộc Ngữ.

Trong đầu hắn lóe ra hình ảnh ngày hôm nay, ở trong nhà hàng, nàng rõ ràng lại tưởng là cái chết của Tần Chiêu Vân có liên quan tới hắn, mới có thể chịu kích động như vậy, kích động đến ngay cả đứa bé cũng suýt nữa xảy ra chuyện.

Nếu mà nàng tỉnh lại, hắn nên đối mặt như thế nào? Lại không còn gì có thể uy hiếp được nàng, nàng sẽ liều mạng vùng vẫy đến mức cá chết lưới rách không?

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trắng bạch.

Lấy điện thoại ra, hắn gửi đi một tin nhắn, nói cho những người đó, nếu như chuyện này điều tra không đến nơi đến chốn, sẽ không đến mức đàn áp đến thế.

Tới cửa phòng điều trị, hắn mới hoàn toàn tỉnh táo lại...

Trước cửa, một cô y tá khóc, mái tóc lộn xộn ngổn ngang, đáng đáp rõ ràng đã bị hù dọa đến khiếp sợ, xung quanh có người vỗ về an ủi nàng.

“Ta không thấy được, ta thực sự không thấy được! Các người đừng ép ta nói! Hai người kia đều mang khăn trùm đầu ta cái gì cũng không thể nhận ra! Bọn họ lấy dao chia vào người của ta, nói ta có can đảm phát ra một tiếng sẽ giết ta! Ta chỉ có thể để nàng bị người mang đi, ta không có biện pháp a...”

“Người đừng khóc, đừng khóc, đều không phải lỗi của người, a, đợi lát nữa cảnh sát tới người cứ nói như vậy...”

“Nhất định, đã trễ thế này ở bệnh viện bắt cóc người, nhiều người thấy được, không sợ nói không rõ ràng...”

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo, liền lập tức trở nên y ám, thật sâu trong lòng quặn thắt.

Bắt cóc.

Bắt cóc ai mang đi?

Nắm tay hắn ở trong túi siết chặt lại, sải bước mà đi qua, một đám y tá kinh hô, bàn tay tách các cô ra đi vào cánh cửa ở sau lưng... đó là chỗ Tàn Mộc Ngữ nằm ngày hôm nay!

Hắn thấy rõ bên trong cánh cửa căn bản là không có cái gì, khuôn mặt hoàn toàn trở nên trắng bạch!

“... Người đâu?” Thượng Quan Hạo nghiêng răng nghiêng lợi cực kỳ phần nộ, con ngươi mắt sắc nhọn như, lớn tiếng hỏi mấy người y tá, “Bệnh nhân ở đây đâu? Đi đâu rồi!”

Các y tá sợ đến không dám nói ra lời nào, ở giữa cô y tá kia khóc, khóc không thành tiếng.

Thượng Quan Hạo một tay tóm lấy cô y tá kia qua, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng như muốn đứt đoạn ra, khàn giọng nói: “Người biết có đúng không? Cô gái ở phòng này đâu rồi? Nàng đang có mang, hôm nay nói đưa nàng qua đây... Người con mẹ nó nói cho ta biết, người đang ở chỗ nào?”

Cô y tá nhìn nam nhân tuấn lãng trước mặt, đáng đáp hung thần ác sát, sợ đến khóc rống lên một tiếng.

Mà sau đó Ngự Phong Trì cũng tới, nhìn một màn này, cũng là sợ đến ngây người.

Hắn thụt lùi lại một bước, đỡ lấy tay nắm cầu thang, gần như là trong nháy mắt nghĩ tới được! Chiếc xe cảnh sát kia vừa mới lao nhanh tới! Bệnh nhân ở bên trong bệnh viện bị bắt cóc, bọn tội phạm cái gì cũng không muốn, lại chỉ muốn người kia! Mà sau khi chúng bắt cóc Mộc Ngữ, người trong bệnh viện liền lập tức báo cảnh sát!

Hắn biết. Cái gì cũng đều minh bạch.

Gương mặt thất chặt lại mà tái nhợt, Ngự Phong Trì nắm chặt tay nắm cửa, nghĩ tới một lần bắt cóc kia, giữa lúc cảnh sát miêu tả, như có một lưỡi dao nhọn đâm vào, có thuốc độc, một lần đây mạo hiểm, đã khiến nàng phải khâu bảy mũi, hắn còn nhớ rõ trong cổ nàng còn có vết bỏng của tàn thuốc.

Ngự Phong Trì không còn có chần chừ, đẩy người hai bên ra, chạy nhanh ra ngoài!

Hắn biết đến...

Hắn có thể đoán được là ai làm!

Nhìn xuyên qua khung cửa sổ bằng kính có thể thấy, một người bóng dáng cao lớn ra sức thoát khỏi viên cảnh sát đang gắng hỏi, vọt tới chiếc xe thể thao màu đỏ ở bên ngoài bệnh viện, nhanh chóng khởi động xe, đem xe rời đi!

Vì sao...

Tàn Mộc Ngữ... Vì sao loại chuyện như thế này đều xảy đến với người?

Khéo miệng Ngự Phong Trì mở ra một nụ cười lạnh lùng, cười đến trong mắt hiện lên một tia sáng lóe ra, trong lòng hắn thầm gọi tên nàng, không biết hiện giờ nàng ở nơi nào, nàng bị làm sao, đứa con cả nàng có xảy ra chuyện gì!

Tàn Mộc Ngữ... Người có sợ không?

Tay hắn cầm chỉ dẫn đường trong xe mở ra, đôi mắt đỏ tươi của hắn quét qua.

Phía trên quả nhiên là một điểm đỏ đang di chuyển, chính là đang hướng về phía ngoại ô Z thành chạy đi. Hắn cũng đã đem tốc độ xe đẩy lên mức cao nhất, hướng về phía kia mà phóng đi!

Không sai, điểm đỏ kia, đúng là xe Tàn Cẩm Lan.

Từ một lần hắn đi ra ngoài theo dõi Tàn Cẩm Lan, thì càng ngày càng nghi ngờ chuyện phát sinh lúc đó ở M thị, mỗi nghi ngờ kia càng lúc càng lớn dần trong đầu, hắn không dám khẳng định, mãi đến khi hắn nghe được tin tức Tàn Chiêu Vân bị người giết! Hắn biết Thượng Quan Hạo sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy, Tàn Chiêu Vân là thủ đoạn duy nhất hắn dùng để uy hiếp Tiểu Ngữ, hắn sẽ không ngốc đến độ tự tay giết Tàn Chiêu Vân! Mà lúc còn sống Tàn Chiêu Vân cho dù đắc tội với nhiều người, cũng sẽ không có ai ra tay với một người sắp chết, dẫn đến việc mang tội danh giết người! Tàn Chiêu Vân đã chết, không có ai có thể có được lợi ích, mà người đau khổ nhất, sẽ chỉ có đứa con gái nhỏ hắn thân sinh ra...

Tay Ngự Phong Trì càng nắm chặt vô lăng, mắt càng lúc càng thêm đỏ.

Hắn biết bản thân làm được, trước khi rời khỏi khu nhà cạnh biển, hắn ở trên xe Tàn Cẩm Lan gắn vào một bộ phận theo dõi! Chỉ là trong đầu hắn khiếp sợ, càng tiếp cận chiếc xe kia, càng tới gần chân tướng của sự việc, lông mao toàn thân hắn đều dựng đứng lên...

Tàn Mộc Ngữ, người có biết hay không? Ta sinh ra ở Ngự gia hai mươi mấy năm, các chú bác sẽ vì gia sản ông nội ta mà đầu rơi máu chảy! Thế nhưng còn không có người... Chỉ ít còn không có người, lại hạ độc thủ đối với anh em như vậy! Nàng rốt cuộc là một cái dạng chị gái gì... Có nhiều oán hận ngập trời, làm cho nàng chuyện tình ngay cả cầm thú cũng không làm lại xảy đến!

Khuôn mặt hần xanh xao, mặc kệ nàng gặp phải chuyện gì, càng không quản lúc này bên trong bệnh viện, Thượng Quan Hạo cùng cảnh sát sẽ xử lý chuyện này như thế nào, hần chỉ biết bản thân mình có liều mạng cũng muốn nhanh chóng đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Ai Tới Cứu Ta

Mùi thuốc mê kích thích đặc thù kia, còn đang tràn ngập trong xoang mũi.

Đầu chạm vào trên nền đất, chìm xuống như tầng tầng lớp lớp đè xuống, cũng không thể nhấc lên nổi...

Tay trừ Tần Mộc Ngữ chống ở trên mặt đất, đôi mi dài run rẩy mở ra, ánh sáng trước mặt tản ra bốn phía. Trong quang cảnh mờ nhạt, nàng chỉ có thể nhận thấy một chiếc xe từ cửa chính tiến đến, mà hai người bên cạnh bỏ nàng lại, tới nghênh đón.

“Cút.” Một tiếng lạnh tanh truyền đến.

Hai người đàn ông đi lên phía trước có phần gượng gạo, nhưng cười lạnh, đưa thuốc cùng vũ khí trong tay giao cho nàng.

“Tần tiểu thư, chuyện này làm xong, chúng ta đã có thể không hề nợ nần gì nữa, dù sao tiền cũng đã nhận, chúng ta cút.” Gã đàn ông cười ha ha, rời khỏi chỗ này.

Tần Cẩm Lan vẫn còn say khướt như trước, trong đôi mắt màu đỏ tươi tràn đầy tia căm hận.

Nàng cũng chẳng mấy may quan tâm hai người kia mở xe của nàng rời khỏi cái nhà kho cũ nát này, nàng đem đường rút lui của mình cũng hoàn toàn chặt đứt, nắm chặt trong tay mấy thứ kia, hướng về thân ảnh đang nằm trên mặt đất lão đảo lắc lư đi đi.

Hồ hấp Tần Mộc Ngữ khó khăn, trên đôi mi mang theo một làn hơi nước mỏng, nhưng cuối cùng thấy rõ dáng đáp người.

“Tần Cẩm Lan...” Nàng hơi thở mong manh mà kêu một tiếng.

Tần Cẩm Lan dừng một chút, đột nhiên cười rộ lên, khuôn mặt mỹ lệ rất dữ tợn, “Ha ha, Tần Cẩm Lan? Tiểu Ngự người làm sao không gọi ta là tỷ tỷ? Người trước đây không phải thích nhất gọi tỷ tỷ ta sao? Cho dù là người làm nhiều chuyện không biết xấu hổ như vậy, lúc dụ dỗ quyến rũ chồng của ta, người đều có thể không biết tự trọng mà gọi ta một tiếng tỷ tỷ, bây giờ người làm sao lại không gọi?”

Tần Mộc Ngự khó khăn mà đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhìn xung quanh, nhìn nhìn lại trong tay nàng có cầm thứ gì đó, trong tâm nhất thời trầm xuống, giá lạnh! Giống như lần trước, toàn thân nàng run rẩy, cảm giác được sát khí và mùi vị tử vong tới gần!

“Lại là người...” Miệng nàng mỏng manh nói ra mấy chữ, trong đôi mắt hiện lên một tia yếu ớt cùng đau nhức, khàn giọng nói, “Lại là người...”

Nàng nằm trên giường bệnh, nghe được tiếng vang bên ngoài trong nháy mắt mở mắt ra, đã bị mùi thuốc mê xộc thẳng vào miệng mũi bao phủ lấy nàng, nàng muốn giãy dụa, hai bàn tay mang găng đen kia đã che lấy miệng nàng không cho hít thở, đem nàng dặt đến cửa địa ngục.

“Không sai, lại là ta!” Tần Cẩm Lan quát lên.

“Người đã biết rồi có đúng không? Tại M thị, là ta gọi người bắt cóc người, là ta gọi người đến giết người! Còn thiếu một chút nữa, là người có thể tự nghiệm thấy một chút mùi vị tiền dâm hậu sát như thế nào! Ha ha ha ha... Người rất hận ta? Người rất muốn ta bị trừng trị có đúng không, rất muốn có người chủ trì công đạo giúp người? Đáng tiếc là không có... Người xem, Hạo yêu ta như vậy, cho dù ta thực sự giết người, vứt ở đồng hoang, hần cũng sẽ không đem ta làm thành cái dạng gì!”

Nàng ngà ngà dạt dào, trong tay cầm lấy vài món vũ khí sắc nhọn, bởi vì quát lên mà đứng không vững, ngã xuống.

Nhớ tới gã đàn ông tuyệt tình tàn nhẫn kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngự một hồi tái nhợt, kiềm nén đau lòng kịch liệt ở trong lồng ngực, chịu đựng được tính còn chưa tỏa ra truyền đến dây thần kinh tê liệt, muốn đứng dậy trốn đi.

Nước mắt trào ra, trong đầu chỉ có một suy nghĩ... Nàng không được chết...

Nàng không được chết!

“Ha ha... Người chạy? Người còn muốn chạy đi nơi nào?” Tần Cẩm Lan lão đảo đứng lên, đi lên trước gắt gao túm cánh tay Tần Mộc Ngự đem nàng kéo lại, cơ thể nàng yếu ớt đột nhiên bị túm mà choáng váng một chút, nhắm mắt cố nén lại, Tần Cẩm Lan lại cười lạnh, nham hiểm tàn nhẫn mà giờ giây

cao gót lên, giẫm vào cánh tay trắng trẻo nõn nhỏ bé yếu ớt của nàng đang chống trên mặt đất!

“A...!” Đau nhức kéo tới, Tần Mộc Ngữ kêu thảm thiết, toàn thân run rẩy co quắp, nước mắt chạt vật hỗn loạn rơi xuống một giọt.

“Đau không? Tiểu Ngữ, nói cho tỷ tỷ có đau không?” Tần Cẩm Lan cúi người xuống, cười dữ tợn, đáng tui cười dần dần trở nên bi thương, quát gọi, “Người có thể có đau không! Bởi vì cái con tiện nhân người, Hạo hấn không cần ta, người có biết trong lòng ta có bao nhiêu đau thương! Người một chút đau nhức đấy thì có đáng là gì!”

Tần Mộc Ngữ gất gao cắn môi, mồ hôi lạnh trên mặt chảy ra, nàng cuộn tròn trên mặt đất che chở bản thân suýt nữa bị gót giày sắc nhọn cắt đứt cánh tay, khó khăn nhưng cố gắng mà hòa hoãn trở lại, cả người run run, nhưng lạnh lạnh hận ý sáng quắc nhìn nàng!

“Tần Cẩm Lan... Người có tư cách đau không?” Đôi môi nhợt nhạt của nàng kìm nén nhấn mạnh từng chữ nói ra, “Người chuyện tâng tặn lương tâm gì cũng dám làm, ngay cả em gái mình đều có thể giết người có tư cách gì để đau!”

“Đó là bởi vì người lại nhiều lần, dù cho ta cũng đã kết hôn người vẫn còn không biết xấu hổ mà dụ dỗ Hạo!” Tần Cẩm Lan cũng theo đó mà quát lên, mắt đỏ tui như máu.

Khí sắc Tần Mộc Ngữ trong trẻo nhưng lạnh lùng, gương mặt bờ vè đau nhức mà trắng bạch như tờ giấy, nhưng không có lấy một tia sợ hãi.

Tần Cẩm Lan tới sát vào khuôn mặt của nàng, khàn giọng nói: “Người còn nhớ lần đầu tiên ta bị ngộ độc không? Còn nhớ lần ta với người đi ra ngoài lại bị người lừa bịp? Những chuyện này người có nhớ hay không? Người không rõ là chuyện gì xảy ra đúng không, ta tới nói cho người biết, những chuyện kia đều là tự tay ta làm... Ha ha... Thế nhưng kết quả đều là người gánh chịu thay ta? Mùi vị bị người khác hiểu nhầm trừng trị có chịu được không? Hả?”

Hơi thở Tần Mộc Ngữ cứng lại, trừng to mắt nhìn nàng, không thể tưởng tượng nổi.

“Hạo hấn hiểu rõ ta nhất, cho nên người làm tổn thương ta như vậy, hấn đương nhiên sẽ không bỏ qua cho người, với thủ đoạn của hấn có khiến người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong! Người tới chia sẻ cùng ta một chút, bị người mà người thích hiểu nhầm đến chết, bị xúc phạm, người có đau hay không? Người có cảm thấy khó chịu muốn chết hay không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tới rồi cực điểm, Tần Mộc Ngữ bỗng nhiên bùng kín cái lỗ tai!

“Người đừng nói nữa... Đừng nói nữa!” Tiếng của nàng bén nhọn dâng lên, nước mắt ào ra!

“Ta còn chưa có nói xong!” Tần Cẩm Lan trừng mắt quát, “Đây là cái giá người phải trả vì dụ dỗ chồng ta, ta giết người cũng còn chưa xả hết giận, ta chính là muốn người nghe rõ ràng từng lời ta nói!”

Túm lấy tóc nàng, đôi mắt đục ngầu trừng lên nói, “Người còn nhớ rõ ba yêu thương người biết bao nhiêu không? Hấn cho người học đại học tốt nhất, hấn đem bảo vệ ưu tú nhất bảo hộ người, hấn thậm chí đem cả toàn bộ Tần thị đều giao cho người quản lý, hấn hoàn toàn đã quên còn có một đứa con gái lớn đã đem hết cả tuổi trẻ vào Tần thị! Hấn thật không công bằng... Không công bằng khiến cho ta hận, ta đã chịu không nổi! Cho nên buổi tối ngày đó, là ta ở phòng chăm sóc đặc biệt, là ta tự tay lấy đi ống thở bình oxy của hấn, ta trơ mắt nhìn hấn chết đi!”

Một câu nói vừa vang lên, nước mắt tràn đầy trên gương mặt Tần Mộc Ngữ lóe ra, giống như một tiếng sấm sét nổ vang trong đầu.

“Người xem đi, ta làm nhiều chuyện xấu như vậy, người cũng có đủ lý do để hận ta, đúng không?” Tần Cẩm Lan cau gút, sắc mặt dữ tợn, lên tiếng hỏi.

Sự tĩnh lặng bao trùm lấy nhà kho xa xôi, rồi xa những tiếng động âm ỉ, nhưng ngưng tụ lại hết thảy ngọn ngùn tội ác.

Đợi đến lúc Tần Mộc Ngữ phải ứng tới được, bên tai nàng đã vang lên một tiếng thét chói tai xé rách không gian, nước mắt nóng hổi rơi xuống, nàng mới phát hiện đó chính là tiếng của mình, giống như gào thét thông khổ đau đớn, xé rách tất cả!

Ra sức vùng vẫy thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy tóc mình, dù cho trên da đầu có bị đau nhức cỡ nào cũng không đáng kể gì! Tần Mộc Ngữ giẫy dụa, tay nàng từ dưới gót giày túm lấy kéo ra, trên làn da trắng đã hiện lên một mảng máu, một cái tát ngoạn ngoạn vang lên “Ba!” một tiếng tới trên mặt Tần Cẩm Lan!

Khuôn mặt Tần Cẩm Lan méo lệch qua.

Nàng cười dữ tợn, run giọng nói: “Ồ, rốt cuộc cũng làm cho người nóng nảy lên có đúng không? Đấu tranh rất mạnh mẽ? Ta đây nói cho Tần Mộc Ngữ người, ta đích xác là điên rồi, ngay cả cha ruột ta cũng dám giết, ai bảo hấn đối xử với ta không công bằng như vậy!... Còn không chỉ có lần này, lần trước ta không đem người giết chết có đúng không? Ngày hôm nay ta đem người cùng đứa con trong bụng người giết chết, ta xem người làm sao đem đứa con đó đến níu giữ lấy hấn, ta xem người làm sao lấy cái bộ mặt này đi dụ dỗ hấn!”

Nói rồi cây đao trong tay Tần Cẩm Lan dơ lên, hướng về phía bà vai nàng chém xuống!

Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, trở mình xoay người, né tránh một đao kia!

Sắc mặt nàng trắng bệch mà quay đầu lại, lại lần nữa thấy rõ trong tay Tần Cẩm Lan cầm thứ gì... Dao găm, hình chữ L, vẫn còn một đoạn móc giống như móc sắt!

“Ngươi trốn? Trốn qua thì sao chứ?” Tần Cẩm Lan đã đánh mất lý trí, một lần nữa nắm đao lên, “Ngươi nhìn cái gì? Không biết cái này dùng để làm gì sao? Ta nói cho ngươi, đứa con của ngươi trong vòng ba bốn tháng sẽ thành hình, ngươi đòi này nhất định cũng không sinh hấn ra được, ta sẽ thay ngươi đem nó kéo ra, cho ngươi nhìn xem nghiệt chủng hai người các ngươi là ra cái hình thù gì!”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ nhất thời trắng không còn chút máu!

Nàng ra lệnh chính bản thân mình đứng lên, đứng lên chạy! Trọng lượng phần bụng và thuốc mê khiến nàng suýt nữa không cách nào đứng vững, nhưng nàng không còn đường sống nào nữa! Đứa bé... Ai cũng không có thể chạm vào đứa con của nàng!

Trả qua một trường chém giết, cổ tay Tần Mộc Ngữ để đỡ không cho đâm xuống, bờ vai cùng cánh tay đã trúng mấy đao, máu tươi giàn dụa.

Nàng mở trừng mắt nhìn máu ở trên người mình, cảm thụ được những đau nhức kia, không tưởng tượng ra những đau nhức kia cùng mùi vị tử vong càng gia tăng lên đứa con ở trên người! Nàng bưng kín phần bụng, nở nụ cười, vừa khóc, ở trong lòng lớn tiếng mà gọi lớn, ai tới cứu ta... Ai tới cứu ta!

Tần Cẩm Lan giết đỏ cả mắt rồi, cầm đao bỏ qua, bỏ nhào xuống bóp lấy cổ nàng!

“Nhanh chết đi... Ngươi nhanh chết đi cho ta!” Cô hét lên, kẹp lấy cổ nàng hướng về phía bức tường! Đẩy mạnh vào!

Tần Mộc Ngữ nói không nên lời, lần va chạm đầu tiên, cái ót đau nhức, đau đến hít thở cũng ngưng tụ.

Ngay sau đó là lần thứ hai...

Thứ ba...

Nàng ngửa đầu, tay bám vịn vào bức tường, trong đầu hiện ra một vài hình ảnh, lẫn lộn mà phức tạp, nàng đau đến ngay cả một chút ý thức sau cùng cũng mất đi, trong đầu lóe ra hình ảnh kia, hấn cúi xuống khẽ ôm lấy nàng, nói ra một câu giống như trong mơ, “... Tần Mộc Ngữ, ngươi nói có thể có một ngày, ngươi ở bên cạnh ta tỉnh lại không nhìn thấy ta, trong nháy mắt kia có cảm giác một chút mất mát, cảm thấy ta không ở bên cạnh ngươi, cũng có một loại tiếc nuối?”

Nàng đã cảm nhận không được đau đớn, chỉ có một chút va đập vào phía dưới, đem một tia thần trí sau cùng đánh cho tan vỡ...

Tay yếu ớt mà từ trên bức tường rơi xuống, môi nàng tái nhợt khe khẽ mở ra: “Cứu cứu ta... Cứu cứu đứa bé...”

Nàng hoàn toàn ngất đi.

Tần Cẩm Lan nhìn bóng dáng nhỏ nhắn từ từ xụi xuống, máu trên đầu nàng chảy ra, phần bụng có hơi hờ ra, nàng cười dữ tợn, cười ha hả, nắm lấy thanh đao lúc này vừa vút đi, ý định kết liễu luôn mạng sống của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Điều Là Một Đám Cầm Thú

Ngay lúc này, cánh cửa nhà kho “Két” Một tiếng nặng nề mà bị mở ra.

Ngự Phong Trì chú ý tới cái chấm đỏ kia dừng lại khu vực ngoại thành một hồi liền hướng về phía xa hơn mà rời đi, trái tim bị giày xéo, không chút nghĩ ngợi trực tiếp đổ lại trước cửa nhà kho bỏ hoang vùng ngoại ô này, cánh cửa đóng không hoàn toàn, hấn gần như là lái toàn bộ xe mà xông tới hướng vào trong! Chỉ sợ bản thân tới không kịp!

Tay Tần Cẩm Lan nhất thời run rẩy, tiếng thanh đao rơi trên mặt đất!

Ánh sáng chói mắt chiếu vào, nàng hải hùng khiếp vía, lúc này mới nhận thấy được là có người đi vào.

A... Coi như là có người đến thì sao? Nàng hôm nay nhất định phải giết, còn muốn tự tay moi lấy đứa bé từ trong bụng nàng ra!

Tần Cẩm Lan lại lần nữa nắm chặt lấy đao, căn bản mặc kệ trên chiếc xe kia có người mở cửa xông đến, bỏ qua túm cánh tay Tần Mộc Ngữ, một đao sẽ đâm vào trong trái tim nàng!

Ngự Phong Trì hét lớn một tiếng “Tần Cẩm Lan!”, bỏ nhào qua bàn tay to lớn nằm lấy tay Tần Cẩm Lan.

Tần Cẩm Lan giãy dụa dữ dội, đã như là điên rồi, hét lên: “Buông ra... Ngươi buông ra! Ngươi là cái thứ gì mà cũng đến ngăn cản ta? Ta hôm nay nhất định phải giết nó!”

Mặt trắng bạch như quỷ dữ, tay nắm chặt cán đao, vừa hét vừa giãy dụa, Ngự Phong Trì cho tới bây giờ cũng không biết một người phụ nữ phát điên lại có sức lực lớn đến như vậy, hấn nghiêng răng dùng tay kia nắm lấy lưỡi đao! Sắc bén như muốn cắt đến tận xương, hấn lo nghĩ đoạt được đao của nàng, lại không nghĩ rằng nàng hét lên một tiếng lưỡi đao đột nhiên quay đao hướng về phía hấn khua loạn xạ!

“Đâm nữa...!” Một tiếng, Ngự Phong Trì kêu lên một tiếng đau đớn bưng kín cánh tay, ngã trên mặt đất...

Tay chống lên nền đất lạnh lẽo, Ngự Phong Trì suýt nữa bị một cổ đau đớn kia làm cho ngất xỉu!

Tần Cẩm Lan thở hổn hển, tay bởi vì bị hấn nắm chặt cho nên xương ngón tay đều đã tê rần suýt nữa cảm không được đao! “Là ngươi... Ha ha... Ngươi cũng muốn tới cứu nó sao? Nó dựa vào cái gì lại có nhiều người đến cứu như vậy! Nó dụ dỗ Hạo của ta, đồ chết tiệt!”

Đầu Ngự Phong Trì vì một phen mạo hiểm mà mồ hôi lạnh chảy ra, mờ mắt ra.

Hấn chưa từng nhìn Tần Cẩm Lan, mà là dừng ở bóng dáng đang nằm ở trên mặt đất, bị chìm trong vũng máu, ngay cả lông mi của nàng, bên cạnh khuôn mặt, trên cổ đều là máu...

Khoảnh khắc kia, trong lồng ngực Ngự Phong Trì đau nhức cùng oán hận giống như muốn làm nổ tung! Ong ong mà trùng kích toàn bộ trí óc!

“Ngươi làm gì nàng... Tần Cẩm Lan ngươi con mẹ nó là đối với nàng đã làm gì?!” Ngự Phong Trì gào lên, trong vành mắt đỏ tươi nổi lên một tia hơi nước mỏng, giống như bị triệt để làm cho tức giận!

Tần Cẩm Lan hung tợn mà nhìn hấn, ra lệnh cho bản thân cầm đao cho chắc, nói giọng khàn khàn: “Ngươi không thấy sao? Ta muốn giết người... Ta muốn đem cái con tiện nhân này ăn tươi nuốt sống! Dem nghiệt chủng của nó lòi ra! Cút xa một chút đừng quấy nhiễu đến ta... Ta giết chết nàng, Hạo chính là chỉ còn một mình ta!”

Tần Cẩm Lan tiếp tục nắm đao lên hướng phía nàng mà đâm!

Ngự Phong Trì bất thành linh lại lần nữa bắt được cổ tay nàng, nhưng cánh tay bị thương máu chảy ra, khuôn mặt hấn tái nhợt, không thể giữ vững lâu, chỉ có thể rống lên một tiếng dùng hết sức lực sau cùng đem nàng kéo đi ra ngoài! Tần Cẩm Lan hét lên một tiếng, cả người và đao ngã văng ra ngoài!

Tay Ngự Phong Trì chống đỡ mặt đất, chú ý bảo vệ Tần Mộc Ngữ ở phía trên!

Tại giờ khắc này hấn rốt cục đã hiểu, hoàn toàn hiểu được! Nàng đã sớm trải qua những chuyện này, từ thời gian nàng ở M thị thiếu chút nữa đã chết ở trong tay những người đó! Nàng biết... Nàng biết là chính người chị gái ruột thịt muốn giết nàng, nhưng nàng không thể nói! Nàng chỉ có thể dè nể oán hận ngập trời để cho cảnh sát triệt án! Bởi vì tên Thượng Quan Hạo cảm thù kia uy hiếp cường bức nàng, khiến nàng xem như bị đánh nát miệng đầy răng nhưng cũng chỉ có thể tự mình nuốt lấy vào trong bụng!

Cầm thú...

Đều là một đám cầm thú...

Nắm đám Ngự Phong Trì càng ngày càng siết chặt, đôi mắt đục ngầu đỏ tươi như muốn ép ra từng giọt máu nhỏ xuống!

Tần Mộc Ngữ... Ta đã từng nói qua ta phải bảo vệ ngươi không? Ta muốn cho toàn bộ những kẻ khi dễ làm tổn thương ngươi đều nợ máu cũng phải trả bằng máu!

Tần Cẩm Lan hoàn toàn bị bức đến nóng nảy, hét lên bỏ nhào qua vươn lấy cây đao, Ngự Phong Trì so với nàng còn nhanh hơn một bước, lấy tay nắm lấy một hòn đá ở trong nhà kho ném về phía kia! Đao bị từng mảnh đá vỡ vụn đẩy ra xa, tay Tần Cẩm Lan vươn không đến.

“Ngươi cản ta... Ngươi cản đường của ta... Ngươi tên hỗn đản này!” Tần Cẩm Lan đã hét như nổi điên, nhìn Ngự Phong Trì nhào tới, ngón tay điên loạn cắm vào trong vết thương vừa bị đao cắt của hấn, dùng đầu ngón tay liều mà xé ra! Ngự Phong Trì ách lên một tiếng đau đớn, lùi về phía sau kéo lấy tóc người đàn bà này muốn kéo từ trên người xuống, Tần Cẩm Lan lại phát rồ dùng móc sắt kéo lấy bờ vai của hấn, muốn đem hấn từ trên người Tần Mộc Ngữ kéo lên!

“Dừng...” Ngự Phong Trì đau đến buồn lòng, cảm giác được móc sắt đã cắm sâu vào trong da thịt!

Kích động đau nhức, suýt chút nữa lại làm hấn muốn ngất đi, tay lật ở bờ vai, cảm giác toàn bộ xương bả vai đều bị nàng từ trong thân thể xé ra!

“Cút ngay... Ngươi cút ngay cho ta!” Tần Cẩm Lan hét lên, dùng sức lớn hơn nữa.

Ngự Phong Trì cắn răng chịu đựng, trên tay tràn đầy máu, ý thức hấn đã bắt đầu mơ hồ, thế nhưng hấn ghé vào phía trên Tần Mộc Ngữ không chịu đứng dậy... Hấn biết nàng có bao nhiêu ủy khuất, biết nàng có bao nhiêu oán hận... Hấn không thể để nàng ở đây giữa muôn trùng đau đớn mà chết đi, càng không thể nhìn hài tử của nàng cứ như vậy bị lòi ra...

“Ngươi cái loại tiện nữ cầm thú cũng không bằng này... Các ngươi đều là lũ khốn nạn... Tất cả đều chết hết đi!”

Bàn tay Ngự Phong Trì dính đầy máu đột nhiên nắm lấy móc sắt kia, dùng một tia ý thức tinh táo cuối cùng, bắt lấy cái móc kia, rất nhanh, tàn nhẫn kéo về phía trước! Cái móc xé ra một phần da thịt hần, hần rỗng một tiếng, cuối cùng làm cho Tần Cẩm Lan lao đảo một cái ngã ở trên lưng hần, hần cố gắng dùng sức bẻ cổ tay nàng, đôi tay nàng một tiếng kêu đau đớn thê thảm, trong mắt Ngự Phong Trì hiện lên một tia máu, trở tay cầm móc sắt kia, hướng phía sau quét qua! Không biết móc câu tới nơi nào, Tần Cẩm Lan kêu thêm một tiếng thê thảm, Ngự Phong Trì dùng sức ôm lấy kéo từ trên lưng vật ngã văng ra ngoài!

Móc sắt rơi trên mặt đất, vang lên tiếng keng keng thanh thúy.

Trong nháy mắt Ngự Phong Trì trống rỗng, cúi đầu “Đừng” Một tiếng, tay chống trên mặt đất, ý thức suyết nửa tan rã.

Mà Tần Cẩm Lan hét thảm một tiếng kia, nhưng không có duy trì lâu dài.

“...” Hai tay nàng nắm chặt cái cổ, như là bị vật gì kẹt ở yết hầu, trừng to mắt, run rẩy kịch liệt giãy dụa, ngã xuống cách đó không xa.

Ngự Phong Trì tim đập dồn, tĩnh lặng như vậy, tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng máu tươi nhỏ giọt trong nhà kho, càng nhảy càng sợ hãi.

Hần ngược con mắt dính máu lên, hướng về phía kia nhìn qua.

Mí mắt hần, nặng nề mà nhảy đập!

Chỗ móc câu móc phải... Là cái cổ của nàng... Yết hầu của nàng bị xé rách ra một đường, máu chảy như nước...

Ngự Phong Trì run rẩy vùng lên.

Hần bảo vệ tốt người dưới thân, xác định nàng chỉ là mất máu ngất xỉu, không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới khó khăn mà cử động thân thể, hướng phía Tần Cẩm Lan đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Tội Ác Bị Che Giấu

Nữ nhân trên mặt đất, từ trong nháy mắt vừa mới trong trạng thái điên loạn, lúc này đây hoàn toàn biến thành yên ổn.

Mặt hần tái nhợt, một đôi mắt chán nản dừng ở nàng.

Đưa tay giữ chặt lấy bên dưới hàm của nàng, hần kiểm tra hơi thở của nàng, một giây, hai giây, ba giây...

Đã không còn.

Đã không còn hít thở.

Chỉ còn lại có cặp mắt kia, đỏ tươi như máu, mang theo sự uất hận cùng hỗn loạn, hai tay vẫn còn giữ hình dạng lúc còn sinh khí giãy dụa, buông xuống ở bên người.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Ngự Phong Trì giống như muốn nổ tung, ong ong choáng váng.

Giết người.

Hần cả đời lần đầu tiên, giết người.

Lòng bàn tay rời khỏi vết thương, máu trên bả vai vẫn còn đang chảy ào ra, toàn thân đau nhức nhưng che giấu không được sự thật này! Đôi môi Ngự Phong Trì nhợt nhạt, giữa đau nhức gian khổ giữ lại chút tinh táo, cố gắng nhớ lại tình cảnh vừa rồi... Hần không thể để cho nữ nhân này xúc phạm tới Mộc Ngự, hần thậm chí nghĩ đem cái nữ nhân này ném đi rất xa, nhưng thật không ngờ...

Trong đôi mắt mang theo máu huyết, tình hình ngưng trọng nhanh chóng biến hóa, mãi đến lúc tĩnh lặng.

Khóe miệng Ngự Phong Trì thậm chí dẫn ra một nụ cười lạnh lẽo.

“Đáng kiếp... Con đàn bà ti tiện... Con mẹ nó nguoi đáng đời...” Hơi thở hần rối loạn, tác động đến vết thương trên vai, ho khụ khụ vài cái, lấy tay giữ

chặt.

Hắn không còn muốn bắt luận cái gì khác, toàn thân máu chảy xuống, lao đảo.

... Cánh cửa nhà kho, lúc này lại lần nữa bị đẩy ra.

Tiếng “két” nặng nề truyền đến, kèm theo một luồng sáng lớn đi vào, Ngự Phong Trì lấy tay che mắt lại, tiếng bước chân dồn dập tiến vào trong, hắn phán đoán xem, mắt nheo lại, nhìn qua.

Người thứ nhất đi đến là quản gia Ngự gia, người thấy toàn mùi máu tươi, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Hai nhóm vệ sĩ đi vào, xếp thành hai đoàn ngay ngắn.

Ngự Phong Trì từ từ nhìn rõ, khóe miệng tuấn kiệt kéo ra một nụ cười nhạt, lão gia tử nhà hắn từ trước đến nay đều là lợi hại, bất chấp hắn chạy đến chân trời góc biển, những người này đều có thể chính xác mà đem hắn tìm ra.

Quản gia thấy được hai người này nằm trên mặt đất dính đầy máu, cũng sợ đến mặt mũi trắng bệch.

“Thiếu... Thiếu gia... Đây là... Đây là có chuyện gì? Thiếu gia người làm sao vậy?”

Sắc mặt Ngự Phong Trì tái nhợt thiếu sức sống, mặt lạnh nhạt, bùm lấy vết thương trên vai dừng ở thi thể Tần Cẩm Lan ở trên mặt đất, khàn khàn nói: “Không có gì, có chút chuyện vượt quá kiểm soát...”

Hắn nói, bước chân loạng choạng hướng Tần Mộc Ngữ đi đến, đưa lưng về phía bọn họ nói: “Quản gia người không cần khẩn trương, mọi người cũng không cần hồi hộp, chuyện này ta sẽ chậm rãi kể cho các người, mà bây giờ... đi báo cảnh sát đi. Ta đã giết người.”

Một câu nói, giống như sấm sét giữa trời quang, nổ vang trong đầu quản gia!

Giết người...

Trước mặt là Ngự thiếu gia nhà hắn mờ mắt nhìn lớn dần lên, là đứa bé hắn quen thuộc không gì sánh được! Lúc này vậy mà an tĩnh lãnh đạm, như gió thoảng mây trôi mà nói với hắn, đã giết người?!!

Nhìn thi thể Tần Cẩm Lan trên mặt đất, quản gia lúc này mới không thể không tin!

“Phong Trì, người nói... Nữ nhân này là người giết? Kia...” Sắc mặt người quản gia ửng đỏ xuống, lạnh giọng hỏi.

“Nàng không việc gì,” Ngự Phong Trì ở trước mặt Tần Mộc Ngữ cúi người xuống, dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy máu tanh, giọng khàn đặc, “Ta nói rồi ta sẽ che chở nàng, nàng không có việc gì.”

Gần như là trong nháy mắt, quản gia đã biết chuyện gì xảy ra.

Lúc này hắn không có hứng thú biết lúc đó những người ở đây là có ân oán gì, cũng không có hứng thú biết vừa mới xảy ra chuyện gì, hắn nhìn vệ sĩ bên cạnh, nghiêm túc quyết đoán mà phát tay, mấy người vệ sĩ ngầm hiểu đi ra phía trước.

Cánh tay Ngự Phong Trì, trong nháy mắt bị người chế trụ.

Hắn đang muốn ôm lấy tay nàng thì dừng lại, lạnh lẽo đảo qua, nhận ra một tia khác thường: “Các người muốn làm gì?”

Mấy người vệ sĩ không lên tiếng, chỉ là ở bên cạnh mạnh mẽ cưỡng chế đưa hắn kéo ra ngoài, kéo rời xa khỏi Tần Mộc Ngữ.

“Chậm lại cho ta!” Ngự Phong Trì gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt đỏ tươi, nhìn phía quản gia: “Các người nói rõ, rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Quản gia nghiêm túc mà dừng vào khuôn mặt hắn: “Thiếu gia, chuyện ngày hôm nay, bất quá chỉ là hai người kia ở chỗ này xảy ra chuyện bất ngờ, cũng thiếu gia người không có quan hệ gì. Đừng hỏi đến lão gia, ý tứ lão gia cũng nhất định như thế này, người kế thừa Ngự gia chúng ta chỉ có một... không thể xảy ra bất luận là chuyện gì.”

Quản gia nói xong, kể tục vẫy tay, lạnh lùng bảo bọn họ đem Ngự Phong Trì dẫn đi.

“Buông ta ra...” Ngự Phong Trì cuối cùng cũng có phản ứng, mặt không còn chút máu, ngưng trọng thấu hận cùng giận dữ quát lên, “Con mẹ nó, thả ta ra!”

Mấy người vệ sĩ lúc này cũng đã bắt đầu vọt lên, liều mạng ngăn hắn, đưa hắn vào trên xe!

“Người muốn làm gì? Cái gì mà nói chỉ có hai người ở chỗ này dây dưa? Cái gì mà bảo rằng ta không liên quan! Người là ta giết... Ta nói các người gọi cảnh sát! Đi báo cảnh sát có nghe không!” Ngự Phong Trì hét lên, con người mất đức ngẫu toé ra phần hận ngập trời! “Lão quản gia... Ngự Cảnh Diệp! Người ngừng tay cho ta, người đối với nàng làm cái gì, các người buông nàng ra cho ta!”

Tiếng rít gào khàn đi, về mặt quân gia âm trầm hé ra, như là muốn đem chuyện có thể làm náo động Z thành đè xuống, cúi đầu ra lệnh vệ sĩ bên cạnh: “Đem vết máu ở đây, dấu vân tay, vết chân, dấu xe đều xử lý sạch sẽ, đừng để lại bất cứ dấu vết nào của thiếu gia ở đây... Còn có...”

Nếp nhăn nơi khoé mắt hần thoáng có chút cau lại, thấy được móc sắt ở vết thương trí mạng trên cổ Tần Cẩm Lan.

“Đem vật đó, đặt vào tay cô gái kia.”

Mí mắt người vệ sĩ khẽ nảy lên, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh đi qua, mang găng tay trắng vào, đem cái móc sắt từ trong cổ Tần Cẩm Lan cẩn thận tháo xuống, lại đến bên cạnh Tần Mộc Ngữ nắm lên cánh tay nhỏ nhắn yếu ớt, đặt vào, nắm chặt vào bên trong.

Bóng dáng nàng mỏng manh, bên cạnh khuôn mặt mái tóc bị máu thấm ướt, phần bụng, vẫn còn có hơi hờ ra.

Nàng còn có thai.

Người vệ sĩ đem một tia tội ác ở trong đầu mạnh mẽ rũ bỏ đi, đứng dậy, lui về phía sau tới bên cạnh quân gia.

Người Ngự gia, từ trước đến nay đã được huấn luyện, sự tình đã làm, vĩnh viễn không hé răng nửa lời.

Mà chiếc xe ở trước nhà kho, Ngự Phong Trì vùng vẫy dữ dội không biết chảy bao nhiêu máu, cuối cùng cũng không thể giẫy dụa được nữa, lại nhìn đến tên vệ sĩ kia đem móc sắt nhét vào lòng bàn tay Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt ho khụ ra một bùm máu, tĩnh mạch trên trán nổi lên, nghiêng răng nói: “Các người buông ta ra... Đừng để chuyện ta làm khiến nàng phải gánh chịu... Các người giết ta đi!”

Mộc Ngữ...

Mộc Tiểu Ngữ...

Mặt người quân gia âm trầm hé ra nhìn qua một lượt hết thấy, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người cô gái nằm bất tỉnh kia, nhìn thật lâu, nghiêng đầu: “Đừng để Phong Trì nhìn nữa, đánh ngất hần mang về.”

Một cú đánh tàn nhẫn vung lên, nện ở bên gáy Ngự Phong Trì, hần không cách nào chống đỡ, bàn tay dính đầy máu vẫn còn cào lấy quần áo mấy tên vệ sĩ, cảm ngất đi tràn đến, mặt tái nhợt, rơi vào hố đen sâu thẳm.

Trong đôi mắt hần một tia cuối cùng kia, là cánh cửa nhà kho chậm rãi bị đóng lại, bên trong cánh cửa, cái móc sắt nằm trong bàn tay nhỏ nhắn yếu đuối kia, mang theo nỗi niềm tội ác nặng trĩu mê man đi, mà thi thể chị gái ruột của nàng nằm ở bên cạnh.

Nàng còn không có tỉnh lại.

Nàng còn không biết lúc sau tỉnh lại sẽ phát sinh ra những chuyện gì, giống như ngôi sao đã tắt, đem toàn bộ nửa cuộc đời nàng cắn nuốt.

...

Sóng biển xanh, từng đợt từng đợt vỗ vào bờ.

Một chút bọt sóng mang tất cả dấu vết trên bãi biển cuộn sạch, cuối cùng gột rửa không sót một thứ gì, đem mọi thứ che giấu.

Một phút sau khi nhận được điện thoại của cảnh sát, một chiếc xe màu đen từ con đường ven bờ biển tức khắc lao đi, như là đem mọi thứ phía trước đều xông tới đập tan thành những mảnh nhỏ!

Thượng Quan Hạo bạc phơ, môi dán chặt trên điện thoại, trong đôi mắt tồn tại nét bi thương thật sâu.

“Người nói lại lần nữa xem... Thi thể người nào?” Giọng nói hần, khàn và nhỏ như bọt nước.

Cảnh sát dừng một chút, lật xem biên bản ghi chép một chút, nhìn mối quan hệ của bọn họ một cột viết “Vợ chồng”, cần phải không phạm sai lầm, vì thế lặp lại lần nữa: “Làm phiền ngài đến xác nhận một chút, thi thể này có đúng là vợ ngài, Tần Cẩm Lan.”

Xe lao đi như gió, tựa như lưỡi dao sắc bén, có thể trong nháy mắt mà xé nát con người!

Làm sao lại là Cẩm Lan?

Khớp xương Thượng Quan Hạo cứng nhắc, siết chặt lấy vô lăng, run rẩy lo nghĩ.

Tại một phút trước, hần còn nghĩ sai thủ hạ đi ra ngoài, ở Z thành giống như điên loạn mà tìm kiếm Tần Mộc Ngữ. Hần không phải không ngờ chuyện giống như đã từng xảy ra ở M thị, hần biết chuyện đã xảy ra tối hôm qua kích động Cẩm Lan! Là nàng mới có thể làm những chuyện này! Hần chỉ là không thể tin được... Chết cũng không chịu tin, nàng lại lần thứ hai làm ra loại sự tình này!

Thế nhưng lực tung toàn bộ Z thành, hần cũng tìm không được Tần Mộc Ngữ.

Trong bụng nàng còn có đứa bé... Một lần là bị cường bạo, lúc này đây lại sẽ làm ra chuyện gì?

Hắn không có bất cứ biện pháp nào, chỉ có thể quay về nơi đây!... Trên bàn bình rượu vẫn còn, toàn bộ gian phòng đều là mùi rượu, chỉ là không gặp được Tần Cẩm Lan, nàng tắt điện thoại, xe của cô cũng không biết tung tích!

Cẩm Lan...

Đã không biết chạy đi bao xa, chiếc xe màu đen cuối cùng dừng ở hiện trường.

Một đám người, đông nghịt chờ đợi ở chỗ này.

Thượng Quan Hạo mở cửa xuống xe, khuôn mặt xanh đen tựa như ma vương địa ngục, hướng phía cánh cửa nhà kho mở rộng nhìn qua. Hoàng hôn đã dần dần đè ép xuống, trong ánh sáng mờ tối, mơ hồ có thể thấy được cảnh sát bật đèn lên, đem chiếu vào bên trong, một luồng máu tươi đã đập vào mặt mà đến.

Tâm Thượng Quan Hạo run rẩy thoáng cái, nhất thời trắng bệch.

Cảnh sát thấy hắn tới gần, mở lời nói: “Xin hỏi là Thượng Quan tiên sinh đúng không? Ta là phụ trách vụ án này...”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng đẩy viên cảnh sát ra, sải bước mà đi vào bên trong!

“Ai vị tiên sinh này, ngài không thể...”

“Đó là người nhà nạn nhân, đã khám nghiệm tử thi qua không có vấn đề, đừng ngăn cản...” Hai viên cảnh sát ở bên cạnh nói ra.

Tử thi...

Thượng Quan Hạo túm lấy hai chữ này, sắc mặt trắng như tờ giấy, hắn muốn làm cho rõ ràng, rốt cuộc là ai chết?

Mà khi hắn thực sự thấy được một màn kia, hắn mới giống như bị năm ngọn thiên lôi đánh trúng, chết trân tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Dù Cho Tội Ác Bị Che Giấu

Cách vài mét, trong căn nhà kho rộng lớn đến như vậy, mùi máu tươi khuấy động xộc vào khoang mũi, một thân thể mềm mại sắc mặt dữ tợn nằm trên mặt đất xương ngón tay ngoằn ngoèo, như là từng trải qua một cuộc vật lộn kịch liệt, nhưng căn không được một lưỡi móc câu mở ra một vết thương chỉ mạng ở cổ, máu chảy đông lại, gần như đem toàn bộ thân thể nàng thấm đẫm.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út của nàng, óng ánh trong suốt, tỏa ánh sáng lóe ra.

Thượng Quan Hạo lao đảo một bước, suýt nữa đứng không vững.

Mặt hắn tái nhợt, trong đôi mắt lảng động tràn đầy vẻ kinh hãi và đau nhức, chết cũng không tin người chìm trong máu tươi nằm trên mặt đất kia là Cẩm Lan... Hắn đi qua, lấy bản ghi chép và vật chứng cảnh sát thu hồi, viên cảnh sát biết điều mà thối lui, đôi giày da màu ngói sáng bóng của hắn giẫm lên vết máu đỏ tươi của nàng.

“Cẩm Lan...” Giọng nói khàn khàn như sương mù từ trong lòng ngực, Thượng Quan Hạo chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu kêu một tiếng.

Tiếp theo, hắn nắm cổ tay dính đầy máu của nàng từ trên mặt đất lên kéo lại ôm vào trong ngực, như là ôm báu vật yêu thương nhất, nhìn ở khuôn mặt nàng, run giọng nói: “Chuyện gì xảy ra... Người tỉnh lại, nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cẩm Lan người vì sao lại ở chỗ này... Người nói đi... Cẩm Lan!!!”

Toàn bộ những người phát hiện ra vụ án nhìn thấy thảm cảnh đó, tất cả mọi người trầm lặng xuống.

Bàn tay dính máu của hắn xoa lấy tóc nàng, đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng.

Bất quá chỉ là ly hôn mà thôi...

Bất quá chỉ là nói nàng không thương nàng mà thôi...

Làm sao chỉ trong chớp mắt, nàng lại gục trong vũng máu, bị người tàn nhẫn mà giết hại dã man, lạnh ngắt nằm ở trước mặt hắn!

“Cán bộ à^^, cô gái còn sống kia đã rất yếu, trước sau vẫn chưa tỉnh, chúng ta nhanh đưa tới bệnh viện đi!”

“...” Cảnh sát nhũ mày dò xét nhìn qua xem, “Người nói người đang mang thai kia?”

“Vâng!”

“Giữ lại vật chứng, trước tiên đưa nàng đi bệnh viện! Nhanh lên một chút!”

Tiếng bước chân một hồi bận bịu bên cạnh hắn qua lại, bị thương trong lòng Thượng Quan Hạo nổ tung, nhưng còn chưa kịp hòa tan những đau khổ này, thì nghe được tin tức này. Đôi mắt đục ngầu của hắn giương lên, lúc này mới nhìn đến đằng trước Tần Mộc Ngữ người cũng đầy máu tươi đầm đìa, máu dính ở trên đôi lông mi nàng chậm rãi mở ra, rung động, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhìn về phía trước.

Ánh mắt của nàng vẫn trong veo như nước, nhưng kinh hãi, lơ đãng.

Viên cảnh sát bên cạnh dò hỏi nàng mấy vấn đề, trước lúc có người đem nàng đưa lên cáng cứu thương tuân ra một câu chửi rủa: “Con mẹ nó nói đi, người kia không phải người giết? Hung khí nằm ở trong tay người, đừng tưởng rằng người bụng mang dạ chửa là có thể nằm đây giả chết!”

Nàng mệt mỏi, trước khi bị người nhấc lên, đầu óc choáng váng vết thương bị kích động đau nhức, đau đến nắm chặt cổ tay áo cảnh sát ở bên, trên nước da trắng ngần của nàng, vết máu đỏ thẫm càng thêm chói mắt.

“Người chính là cứ như vậy mà thâm văn phạm nhân có đúng không?” Một người cảnh sát lớn tuổi ngẩng đầu trừng người cảnh sát kia liếc mắt một cái, “Trước tiên cứu người quan trọng hơn!”

Trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm tóc ra sát khí đằng đằng, đỏ tươi ướt át!

Đề thi thể đã nguội lạnh ở trong ngực buông xuống, cẩn thận mà buông xuống, bóng dáng hắn cao lớn đứng lên hướng Tần Mộc Ngữ đi tới, ngăn viên cảnh sát liên quan, đồng thời kéo cánh tay nàng tiến vào trong ngực! Nàng đứng không vững, hắn dùng tay còn lại giữ lấy phần thắt lưng nàng, không để ý đến bên cạnh khuôn mặt máu tươi hết lần này đến lần khác chảy xuống, giọng nói khàn khàn: “Tần Mộc Ngữ... Người tới nói cho ta biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao người cùng Cần Lan ở cùng nhau... Nàng chết như thế nào, người nói!”

“Cậu này, cơ thể cô ấy...” Một viên cảnh sát nhũ mày, tiến lên giữ lấy bả vai hắn.

“Có đúng người giết hay không?... Có đúng là người ra tay giết nàng?” Con người mắt Thượng Quan Hạo đỏ tươi, hơi thở gần mà phả ra trên mặt nàng, “Máu trên người rốt cuộc là ai... Là của nàng đúng hay không?... Tần Mộc Ngữ người nói đi!”

Tiếng một đám người xung quanh bàn luận vụ giết người đã rung động.

Tần Mộc Ngữ lơ đãng ngưng mắt nhìn một cổ thi thể trên mặt đất kia, mở miệng cất tiếng: “Nàng đã chết sao... Nàng làm sao lại chết...”

Trong trí nhớ của nàng, là nàng tránh không thoát một đao sắc lạnh kia! Nàng muốn chạy, cho dù là chết cũng phải bảo vệ được đứa bé ở trong bụng(chết rồi thì có bảo vệ được hử :S)! Nhưng mà cổ bị người ta bóp, hít thở không được, phía sau ót bị đánh vào tường dữ dội làm cho nàng hoa mắt, nàng tưởng rằng bản thân cứ như vậy chết đi... Nhưng vừa mở mắt ra, xung quanh nồng đậm mùi máu tươi, có ánh đèn loang loáng hướng về phía nàng lóe ra, lòng bàn tay nàng một phen lạnh lẽo.

Nàng quay mặt qua, thấy cái móc sắt đang nằm lẳng lẳng ở trong tay mình.

Đôi chút giật mình, có người giữ chặt cổ tay nàng, một nụ cười lạnh lẽo xuất hiện giữa tầm mắt của nàng, “Đừng nhúc nhích, người người muốn giết đã chết rồi, người cũng trốn không thoát, người bây giờ tốt nhất là phối hợp với chúng ta để điều tra án. Thật tàn nhẫn a... Người mới bao nhiêu tuổi mà đã dám giết người? Vẫn còn mang một đứa trẻ, cũng không sợ đứa trẻ theo người gây nên nghiệp chướng sao?

Đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì...

Nàng cũng muốn biết là chuyện gì xảy ra! Vì sao không ai đến nói cho nàng!

Giương đôi mắt vẫn còn dính đầy máu, nhìn vào Thượng Quan Hạo: “Ta không biết nàng chết như thế nào... Ta chỉ biết là nàng muốn giết ta... Nếu ta không chạy, ngay cả đứa bé cũng đã có thể mất mạng!”

Trong con mắt Thượng Quan Hạo đau nhức và sát khí ngưng trọng, đã buộc chặt tới cực điểm!

Sắc mặt Tần Mộc Ngữ đã suy yếu xuống, nhưng cứng rắn chống đỡ không cho bản thân mình ngã xuống! Nàng xem trong mắt hắn, từ từ mà lại lần nữa từ ánh mắt kia nhận ra sự không tín nhiệm...

Không tin...

Hắn không tin...

Một lần nước mỏng nổi lên ở khóe mắt, Tần Mộc Ngữ nắm chặt cổ tay áo hần muốn nói thêm mấy câu, viên cảnh sát gần đó cũng đã đưa bọn họ giật lại, Tần Mộc Ngữ gầy dựa, muốn đem chuyện nàng cùng Tần Cẩm Lan ở trong nhà kho này nói cho hần nghe! Muốn nói cho hần nữ nhân này là tàn ác đến bao nhiêu, nàng không biết cô chết như thế nào, nàng thực sự không biết!

“Người đầu không phải ta giết...” Nàng vùng vẫy, không muốn để cho người khác đụng vào nàng, “Người không phải ta giết, các người thả ta ra!”

“Vị này, xin người phối hợp một chút, người đã mất không ít máu, lại di chuyển sẽ không cứu được...”

“Không phải ta muốn giết người! Các người vì cái gì không tin!” Nàng cuối cùng hét lên một tiếng, thờ hồn hèn, nước mắt hòa vào máu chảy trên khuôn mặt, roi xuống, nàng bỗng nhiên bùng kín bụng, nơi đó đau đến không cảm được.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Bóng dáng mấy viên cảnh sát chạy đến nâng lấy nàng đã đau đớn đến ngất xỉu.

...

Trong bệnh viện, mùi máu tanh dần dần được che đậy bởi mùi niowcs khử trùng.

Y tá mang trang phục trắng cùng cảnh sát đồng phục đen xen kẽ, lui tới không ngớt.

“Toàn thân nàng có rất nhiều vết thương, đều là vết thương do dao gây ra, trong cổ ứ động, về phần ngất xỉu là do phía sau ót bị đánh lên nhiều lần vào vách tường gây ra... Nàng bất tỉnh làm sao có thể giết người? Là sai giết người đem nàng đánh ngất đi?”

“Chẳng lẽ chính cô ta?”

“... Thần kinh!”

“Còn có, thu thập dấu vân tay ở toàn bộ hiện trường đều không thành công, đều bị máu tách rời ra, rõ ràng nhất chỉ có dấu vân tay trên cái móc sắt kia, ăn khớp với Tần Mộc Ngữ, thế nhưng lấy mẫu vết máu ở trên dao găm, cũng chỉ có Tần Mộc Ngữ.”

“A, chiếu theo suy luận trước kia, nàng giết người, còn muốn lấy dao chọc mình vài nhát sao?”

“Kia có thể là hai người vật lộn cũng không nhất định, có thể lỡ tay giết giết?”

“Cũng có thể.. Chỉ có điều hiện tại chứng cứ quan trọng không đủ, càng không có nhân chứng nhìn thấy tận mắt, rồi động cơ do đâu?”

Viên cảnh sát nhìn thoáng qua nam nhân ngồi ở ghế dài bệnh viện, thần nhiên nói: “Người chết là chị Tần Mộc Ngữ, gã đàn ông này là anh rể của nàng, thế nhưng đứa con trong bụng nàng cứ theo như bệnh viện nói... là hần.”

/*Độc đoạn này thấy nhục nhục kiểu gì, ko biết da mặt TQH dày bao nhiêu nhờ, chặc chặc */

Nói ra điểm này, trong mắt cảnh sát, tựa hồ như tất cả mọi thứ đều có thể nhìn ra rõ ràng.

Nhẹ nhàng đi qua, tới trước mặt Thượng Quan Hạo.

“Thượng Quan tiên sinh, theo như Tần tiểu thư bây giờ đã không còn thân nhân gì rồi, kết quả vụ án này ta có thể cùng người nói chuyện,” Cảnh sát nắm chặt hồ sơ trong tay, thần nhiên nói, “Đây là vụ án giết người, tạm thời không có biện pháp xác định là cố ý hay ngộ sát, đương sự vẫn còn đang phủ nhận, nhân chứng vật chứng đều không đủ, cho nên... Dựa theo quy định, nếu như giam giữ 72 tiếng vẫn tiến triển vẫn không có đột phá cùng chứng cứ xác thực, chúng ta trước mắt cũng chỉ có thể thả người, về điểm này ngài hiểu chưa?”

Sắt mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, lông mi dày đậm chậm rãi giơ lên, trong đôi mắt sâu xa phảng phất như cát giấu sát khí đáng sợ, giọng khàn đặc: “Không có chứng cứ, nàng cũng không thừa nhận, có đúng không?”

Cảnh sát liếc hần một cái, gật đầu: “Là như thế.”

Hần cười nhạt: “72 tiếng... Ta đợi.”

Giọng nói hần quá mức âm lãnh, cảnh sát cũng có chút rung mình, tiếp tục bàn bạc: “Trong thời gian này, Tần tiểu thư sẽ ở bệnh viện tiến hành điều trị, chúng ta sẽ cử người lưu lại chỗ này, chờ nàng tỉnh táo sẽ tiếp tục thẩm vấn, điều này cũng hy vọng ngài có thể đồng ý.”

Trong đầu tràn đầy khuôn mặt Tần Cẩm Lan, hòa cùng dáng dấp cuối cùng của nàng hấp hối gầy dựa.... Ngón tay Thượng Quan Hạo từ từ siết chặt, đầu xương ngón tay trở nên trắng bạch, buông mắt xuống: “Các người có thể đi.”

Cảnh sát dừng một chút, đem tài liệu kẹp vào, mờ nhạt nói: “Nén bị thương, thuận theo thay đổi.”

Thân thể Thượng Quan Hạo rần rờ cứng đờ, không khí lạnh bốn phía càng thêm ngưng trọng, cảnh sát ngay cả dừng khí đưa tay qua nắm lấy hần một cái cũng không dám, trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

Ròng rã suốt 72 giờ.

...

Ngự gia.

Trong phòng tiếp khách có người trước sau bận bịu.

Quản gia tới gần phía sau Ngự Kinh Đông, cúi đầu nói: “Lão gia, máy bay đã chuẩn bị xong, một tiếng sau cất cánh.”

Về mặt Ngự Kinh Đông lắng động ngưng trọng, tay vuốt trên đầu gối qua lại, trong tâm sự sốt ruột cùng vương vãi đã thất chặt tới cùng cực. Hắn rất ít khi lo nghĩ mà nặng nề đến như vậy, một lần là lúc chuyến bay cha mẹ Phong Trì gặp nạn, sau đó một lần, chính là lúc này.

“Việc sau này người cũng đều xử lý tốt không? Bất luận bên phía cảnh sát làm sao điều tra, cũng không thể tra được tới trên đầu Ngự gia ta... biết không?” Ánh mắt Ngự Kinh Đông cứng cáp ngưng trọng, giọng nói hờn hậu.

Quản gia cúi đầu: “Ta đã xử lý tốt, thiếu gia tuyệt đối sẽ không xuất hiện bên trong chuyện này.”

Ngự Kinh Đông lạnh lùng hừ một tiếng.

“Ta đã sớm nói qua, cũng đã sớm cảnh cáo nàng, giữ tại Ngự gia không có vấn đề, chỉ là đừng đem phiền phức tới trên người người thừa kế duy nhất Ngự gia ta, nhưng nàng có nghe không?” Giọng nói Ngự Kinh Đông tàn nhẫn, “Sau khi Phong Trì tỉnh lại phải dùng mọi biện pháp không cho hắn quay về, trốn ra nước ngoài vài năm, tránh khỏi rắc rối đã rồi hãy nói. Nếu như hắn không nghe thì sử dụng biện pháp mạnh cho ta, nói cho hắn, là ông nội hắn muốn giam lỏng hắn!”

Quản gia buông mắt xuống: “Những điều này lão gia không cần phân phó, ta đã biết.”

“Ừm, người cũng đi theo đi...” Ngự Kinh Đông nhắm mắt lại, cảm giác tội lỗi bót đi một chút, kỷ lưỡng mà hồi tưởng lại chuyện này, “Chuyện này coi như là ta có lỗi với cô bé kia, người bảo thủ hạ lưu ý điểm này một chút, nếu như vụ án này chấm dứt, xem Ngự gia chúng ta còn có thể thay nàng làm chút gì đó.”

“Vâng.” Quản gia cúi đầu xuống, đem tất cả tình hình thực tế che đậy ở trong đáy mắt.

Cho dù là dùng hết mọi biện pháp để che đậy tội ác, giấu đi sự thực. Thế nhưng những lo lắng kia, những hồi tưởng, những hình ảnh kia từng lúc lại làm cho giật mình bất an, vẫn còn phải lo sợ, theo suốt cả đời bọn họ.

Ngự Kinh Đông đứng ở phòng khách trống trải, tay vẫn vuốt lên cây trượng như trước, hơi thở rối loạn, phảng phất cũng không ổn định lại.

...

“Người nói là Tần Cẩm Lan bắt cóc người, muốn giết người cùng đứa con của người?” Cảnh sát nhíu mày, lặp lại một lần nữa.

Nàng khẽ gật đầu.

“Kia cuối cùng làm sao lại chết? Những hung khí kia rốt cuộc là ai mang đến? Người dám nói người không chạm qua bất cứ vật gì?” Cảnh sát vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại lần nữa.

“Ta không biết.” Tần Mộc Ngữ giọng đôi mắt trong suốt lên, kiên định mà nhìn hắn, “Ta nói một lần cuối cùng là ta không biết! Nhưng nếu đổi lại là ta làm, ta sẽ không đơn giản chỉ để nàng chết như vậy, nàng cần phải có báo ứng... Báo ứng của nàng đều không phải chỉ chết một lần là đủ! Nàng thiếu nợ ai cũng không có vấn đề gì, nhưng nàng thiếu ba ta một cái mạng! Nàng còn cho rằng bản thân mình trong sạch sao?”

Nàng kích động dâng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nước mắt lóe ra tràn đầy.

“Người có thái độ gì? Ta chưa từng kích động người cái gì cả!” Viên cảnh sát bị nàng khiến cho tái mét, mắng một tiếng, “Người chết ở trước mặt người người cũng không thừa nhận, người cho là có đủ thời gian để chống đỡ như vậy thì tốt rồi sao!”

Tần Mộc Ngữ không thêm nhắc lại, bởi vì đau nhức phần bụng lại bắt đầu lan ra.

Nàng nhắm mắt lại, tùy ý nước mắt theo gương mặt chảy xuống, nhẹ tay khẽ vuốt trên bụng, trấn an hắn.

Không nên... Không phải sợ, cục cưng bé nhỏ....

“A, người thật yêu ghét phân minh, đứa con của mình thì biết che chở, mạng của người khác thì sẽ không còn là mạng?” Cảnh sát xem thời gian cũng đã tới rồi, tức giận mà thu bút ghi âm và bản ghi chép về, cười nhạt, “Người thật sự nên tịnh dưỡng cho tốt, nếu không đứa con của người lớn lên sẽ không biết người thế nào, người nói đi chứ?”

Cảm giác nhức nhối to lớn trong phòng bệnh lan tràn, ngón tay nàng yếu ớt nắm chặt ra giường, một chữ cũng nói không nên lời.

Hình ảnh trong đầu lóe ra, là nàng bị Tần Cẩm Lan túm lấy cổ, dữ tợn lạnh lẽo, dùng hết sức lực toàn thân đánh vào tường, bóp nghẹn lấy sinh mệnh của

nàng. . . Nàng không hiểu, vì sao nữ nhân độc ác nham hiểm như vậy, tới chết rồi, cũng cấp oan ức đổ lên đầu nàng!

Nước mắt chậm rãi rơi xuống, thấm vào ra giường.

Cánh cửa được khẽ khẽ mở ra, đóng cửa, chưa được bao lâu, lại lần nữa bị nhẹ nhàng mở ra.

Cô gái nhỏ nhắm yếu ớt trên giường bệnh, trên đầu quần băng gạc, vết thương chồng chất, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt mà mềm yếu tựa như chạm vào sẽ vỡ.

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi tới, trên cao nhìn xuống nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Ta Hiện Tại Để Lại Tự Do Cho Ngươi!

Thượng Quan Hạo chậm rãi đi tới, từ trên cao mà nhìn xuống dưới nàng.

Cảm nhận được một cỗ sát nhân thất chặt trong hơi thở và ánh mắt, Tàn Mộc Ngữ bị giật mình làm bùng tình, đôi mắt trong veo mang theo sự yếu ớt và nhợt nhạt, dừng ở hân.

Hai tay chống đỡ bên hông nàng, mắt Thượng Quan Hạo đỏ rực, thản nhiên nói: “Ngươi biết không? Cảnh sát tìm không được chứng cứ xác thực, ngươi chết cũng không chịu thừa nhận, cho nên trên thế giới này, tạm thời không ai có thể làm gì ngươi.”

Ngón tay hân tao nhã chậm rãi giữ chặt cảm nàng, tiếp tục nói: “Thế nhưng ngươi nói, nếu như ai cũng không có sai, như vậy Cẩn Lan vì sao lại chết?”

Lúc hân nói ra một chữ “Chết” kia, âm thanh rung mình, tơ máu trong con mắt đều ngưng lại một chỗ.

Tàn Mộc Ngữ nói không nên lời, mặt mày tái nhợt trắng bạch như tờ giấy, chỉ có thể cứ như vậy bị hân nắm lấy, ngay cả tính mạng cũng bị bắt lấy.

Thượng Quan Hạo khẽ khẽ cúi người xuống, tới gần ngưng mắt nhìn khuôn mặt của nàng, trong đôi mắt sâu xa tồn tại hơi thở giá lạnh: “Ta không muốn lại truy cứu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ta không muốn làm cho rõ ràng là nàng muốn giết ngươi hay là ngươi muốn giết nàng! Tàn Mộc Ngữ. . . Ngươi nói cho ta biết vì sao người chết đều không phải là ngươi? Vì sao lại là Cẩn Lan?”

Đôi mắt trong veo của Tàn Mộc Ngữ từ từ trợn lên, nhìn vào mắt hân. . .

Hơi thở nàng mong manh, bắt đầu gãy dựa muốn đứt tay hân ra, đẩy lồng ngực hân ra xa!

Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay nàng đem đặt ở bên trên giường bệnh, bỏ mặc vết thương trên cánh tay bắt đầu rách máu chảy ra, đôi mắt đỏ tươi nhìn nàng, khàn khàn nói: “Dù cho ta đã không còn thương nàng. . . Dù cho là ta muốn ly hôn với nàng, dù cho ta dự định sẽ bắt đầu nghiêm túc với ngươi, với đứa bé trong bụng ngươi! Nàng cũng không nên cứ như vậy chết lạnh ngắt ở trước mặt ta!”

Hân kéo sát khuôn mặt của nàng vào, nhìn trong viên mắt của nàng toát ra làn nước mắt kịch liệt run rẩy, hơi thở mong manh: “Nàng đích thật là đối với ngươi đã làm những chuyện không nên làm, nàng đích thật là có sai. . . Nhưng nàng có hại chết qua người nào chưa? Ngươi có thể có đứa bé, ngươi cũng có thể có số mệnh để tiếp tục sống, ngươi tới nói cho ta biết vì cái gì người chết đúng là nàng! Tàn Mộc Ngữ ngươi không thể giải thích rõ lý do cho ta?”

Tàn Mộc Ngữ một hồi bị choáng váng, đau nhức mãnh liệt, vết thương bị đè nặng bén nhọn mà chui vào trong xương tủy!

Trong mắt nàng, một luồng nước mắt nóng hổi tuôn ra!

“... Luôn luôn là như thế có đúng không? Cho tới bây giờ chỉ có mạng Tàn Cẩn Lan nàng mới là mạng, mạng của người khác cũng không tính là gì. . . Nếu như ngày hôm nay người chết trước mặt ngươi là ta cùng đứa con của ngươi, ngươi sẽ lại vui vẻ đúng không? Thượng Quan Hạo ngươi nói cho ta biết, ngươi có trái tim không?” Tàn Mộc Ngữ tràn đầy tuyệt vọng cừ hận gắt gao nhìn hân, khàn giọng quát lên, “Thế nhưng thật đáng tiếc, chết không phải là ta, chính là nàng! Ta cũng sẽ nói cho ngươi một lần, đều không phải là ta động thủ giết nàng. . . Coi như là ông trời muốn giết nàng, cũng sẽ không động thủ! Ta vĩnh viễn cũng không có thích cái nữ nhân âm hiểm độc ác cay nghiệt này, đều không phải là lỗi của ta!”

Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay nàng, đôi mắt đỏ rực, gần như thần trí đều đã sụp đổ.

Tiếng quát của nàng, đã bức hân đến mất đi một tia lý trí sau cùng.

“Cảnh sát giải quyết không được vấn đề có đúng không?... Pháp luật cũng giải quyết không được vấn đề có đúng không?... Tốt lắm, tự bản thân ta tới giải quyết... Trừ khi người có thể đem tính mạng của nàng trả lại cho ta... Bằng không Tần Mộc Ngữ, ta sẽ khiến cho người biết cái giá phải trả là gì!

Nói xong, nắm tay hần mạnh mẽ túm lấy nàng kéo lên, lôi xuống giường bệnh!

Trực tiếp đem bình truyền nước biển ở tay làm cho một trận đau nhức, là cây kim bị quăng đi khỏi tay, cái giá đỡ loạng choạng rồi rơi xuống, bình thuốc rơi vỡ tan trên mặt đất! Tần Mộc Ngữ đau nhức kêu một tiếng, vết thương bị xé ra lần nữa, nhưng nàng vẫn còn không kịp phản ứng, toàn bộ thân thể cũng đã ngã ở trên mặt đất, bị hần đi ra ngoài!

Bác sĩ đang muốn vào cửa bị dọa cho sợ hãi.

Làm cái gì vậy? Vị này! Người làm cái gì vậy?” Bác sĩ khần trương ngăn cản, “Nàng còn đang mang thai, trên mình nhiều vết thương như vậy, người đừng kéo nàng như thế!”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng bỏ qua bác sĩ ngăn trở, lại thêm giữ chặt lấy cổ tay mảnh khảnh kia, cười nhạt: “Đúng, ta biết nàng mang thai... Nàng mang thai chính là đứa con của ta, ta có quyền định đoạt mạng sống của nó!”

Đem Tần Mộc Ngữ từ trên mặt đất hung hăng túm lấy, Thượng Quan Hạo kéo sát khuôn mặt của nàng lại nói: “Người không muốn có đúng hay không?... Vừa khéo, ta bây giờ cũng không muốn, không có Cần Lan, ta còn muốn đứa con này làm cái gì? Tần Mộc Ngữ, ta hiện tại để lại tự do cho người, triệt để tự do!”

Tần Mộc Ngữ bị hần ôm vào trong ngực, mồ hôi lạnh thấm đẫm lấy đôi mi ướt nhẹp giường lên, dừng ở hần.

Ngón tay tái nhợt, siết chặt lấy cổ tay áo hần.

“Người muốn làm cái gì? Thượng Quan Hạo người nói... Người muốn làm cái gì?”

“Ta muốn làm cái gì người không rõ ràng sao? Tần Mộc Ngữ, người có nhớ đã từng nói qua ta chó nên lấy một kẻ giết người làm vợ không? Người bây giờ có tư cách gì nói những lời đấy? Máu dính trên tay người chính là của chị gái người?... Đứa con người sinh ra sẽ thành ra cái loại gì? Người cho rằng Thượng Quan Hạo ta muốn sao?” Hần buông mắt xuống nghiêng rằng nói!

Trong con hoảng hốt, Tần Mộc Ngữ rốt cuộc cũng đã biết ý của hần.

Nàng xem ra đã hiểu sự thâm độc tàn nhẫn của hần.

“Không... Không được...” Sắc mặt nàng tái nhợt, thực sự sợ hãi, dùng hết toàn bộ khí lực muốn đẩy hần ra, nước mắt trong khóe mắt điên cuồng mà trào ra, “Trên tay ta không dính máu... Thượng Quan Hạo, người hãy nghe ta nói, trên tay ta chưa từng dính máu!”

Thượng Quan Hạo gắt gao nắm chặt lấy thắt lưng nàng, khàn khàn nói: “Sợ có đúng không? Người bây giờ biết sợ? Vậy người có nghĩ tới lúc Cần Lan chết đau đớn đến bao nhiêu! Sợ bao nhiêu!... Người cách nàng có bao nhiêu? Nàng có hướng về phía người cầu cứu hay không? Hay chính bản thân người ra tay giết nàng! Hung khí ở ngay trong tay người... Chẳng lẽ là nàng tự tay đưa cho người sao?”

Tần Mộc Ngữ lắc đầu, sợ hãi to lớn kia quanh quẩn trong đầu, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, nàng liều mạng giãy dụa, một giọt nước mắt rơi xuống: “Không phải... Điều không phải ta giết nàng! Người gọi cảnh sát đến điều tra, người đi hỏi cho rõ ràng ta rốt cuộc là làm thế nào đến chỗ nhà kho đó, người đi hỏi cho rõ ràng! Người đừng dẫn ta đi... Chuyện này cùng đứa con của ta không có quan hệ!”

“Ta không muốn đi thăm dò... Lại càng không muốn đi hỏi... Ta chỉ muốn bồi thường một cái mạng của Cần Lan... Cho dù ta không thương nàng, nàng cũng không nên cứ như vậy mà chết đi!” Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay nàng, mạnh mẽ kéo nàng ra đến trước cửa.

Tần Mộc Ngữ lao đảo, ra sức chống đỡ nhưng đều không dứt ra khỏi tay hần, trong nháy mắt đã tuyệt vọng nước mắt lại lần nữa dâng lên!

Cửa thang máy “Đinh” Một tiếng mở ra.

Tần Mộc Ngữ cảm thụ được sức lực bàn tay nắm lấy mình không thể kháng cự, trong một tia tuyệt vọng cuối cùng cúi đầu, hần hần cắn lên lưng tay hần!

Hai tròng mắt Thượng Quan Hạo đỏ tươi như máu, đột nhiên hít một hơi không khí lạnh, vô thức mà buông lỏng. Tần Mộc Ngữ ngay lúc này mạnh mẽ túm lấy cổ tay mình đã bị nắm đến đỏ thắm, loạng choạng một cái hướng phía thang máy chạy đi!

Thượng Quan Hạo lao đảo con người mất lạnh như băng, đi nhanh theo.

Chạy ào vào thang máy, nàng liều mạng ấn phím đóng cửa, rốt cuộc trong nháy mắt hần đã chạy tới “Đinh” một tiếng hệ trọng! Cách một cánh tay, Tần Mộc Ngữ rung rung dựa sát vào vách, thấy diện mạo hung thần ác sát khí của hần, sợ đến trai tim nhảy ra khỏi lồng ngực!

“Tần Mộc Ngữ!” Tiếng hần bạo rống vang lên bên ngoài thang máy.

Thang máy bắt đầu chậm rãi đi xuống.

Tần Mộc Ngữ dựa sát vào vách buồng xuống, sắc mặt tái nhợt, ngón tay run rẩy, lồng ngực nàng phập phồng dữ dội, trong đầu cũng không nghĩ ra được cách gì nữa! Nàng chỉ cần chạy... Chạy đi thật xa, không bị loại cầm thủ đó bắt được!

Yêu là cái gì... Hận là cái gì... Khuất nhục và oán hận gì, giờ phút này hết thảy đều biến thành từng mảnh nhỏ! Hắn không hiểu... Hắn hết thảy cũng đều không hiểu! Sinh mệnh trong bụng nàng đã tròn bốn tháng, nó không bị Tần Cẩm Lan móc ra, càng không thể bị biến mất ở ngay trong tay ba ruột nó!

Không được!

Hai tay Tần Mộc Ngữ cắm vào mái tóc, xen lẫn băng gạc và máu!

Cửa thang máy mở.

Người chờ ngoài cửa chứng kiến bộ dạng của nàng như vậy sợ đến chết khiếp, bóng dáng nàng mảnh khảnh cũng ra sức đứng lên, không để ý đến sắc mặt bản thân đã trắng bệch không còn chút máu, chỉ còn nước mắt chạy trốn thật nhanh!

Ra khỏi bệnh viện, bóng đêm đen tối và khí lạnh trong phút chốc đập vào mặt mà đến!’

Nàng không quan tâm, hướng về một phía dốc sức chạy đi!

“Chết tiệt...” Thượng Quan Hạo ngu muội phun ra hai chữ, một đám đánh lên trên phím thang máy, nhưng không có bất cứ phản ứng gì! Hắn đi tới thang máy bên cạnh, hung hăng ấn lên, rốt cuộc mãi hồi lâu mới hiện nút mũi tên đi xuống!

Tần Mộc Ngữ... Người cho là người thoát được rồi chứ?

Trong bóng đêm dày đặc, một chiếc xe mà đen từ bãi đỗ xe bên cạnh bệnh viện mang theo sát khí tỏa ra rồi đi!

Thượng Quan Hạo dọc đường lùng tìm cái bóng dáng mảnh khảnh kia, với vết thương của nàng căn bản là không có cách nào chạy xa! Trong đầu hắn hết lần này tới lần khác lóe ra hình ảnh khuôn mặt Tần Cẩm Lan, dáng điệu nàng trước khi chết ra sức giả vờ! Từ lần đầu tiên gặp được nàng, đến yêu nàng, lấy nàng, tất cả tất cả mọi thứ cứ như thể hiện lên... Dù là hắn không thương, hắn mất lòng tin ở nàng, hắn cũng không thể tiếp nhận sự thật toàn thân nàng lạnh ngắt mà nằm ở trong lòng hắn, lại không có cách nào tỉnh lại!

Cuối cùng vì cái gì lại thành ra thế này?

Xe rồi đi hồi lâu cũng không có thấy bóng dáng của nàng, Thượng Quan Hạo quả quyết đem xe quay đầu, tiếng quẹo xe trên đường trong đêm khuya vẽ ra một âm điệu đáng sợ, khớp xương hắn trở nên trắng, đem tốc độ xe lên đến cao nhất, hướng về phía khác rồi đi!

Nhanh chóng biến mất trong tòa nhà xung quanh, hắn cuối cùng thấy được bóng dáng kia!

Đèn xe nhanh chóng quét qua...

Tần Mộc Ngữ đã cảm thụ được ánh sáng kia, nhưng sắc mặt tái nhợt, cũng đã không chạy được nữa, đầu óc từng cơn choáng váng kéo đến, nàng đỡ lấy vách tường, lúc này mới cảm giác được vết thương trên cánh tay đã nứt ra, máu đã chảy xuống trên đầu ngón tay.

“Đừng tới đây... Người đừng tới đây...”

Nước mắt nóng hổi lại lần nữa tuôn ra, nàng dán vào vách tường chạy đến một cái ngõ nhỏ, liều mình mà di chuyển hai chân! Nhưng phần bụng khó chịu khiến bước chân nàng bắt đầu bủn rủn, nàng lớn tiếng quát lên: “Người đừng tới đây!! Người không phải ta giết!”

Trên cao, mây đầu thu dường như lại nổi lên, tiếng sấm “Ầm Ầm” vang dội giữa bầu trời.

Nàng ngửa đầu, cảm nhận được không khí lạnh đêm khuya, hy vọng khí lạnh có thể khiến nàng tỉnh táo!

Ba... Mẹ... Các người ai tới giúp ta giải bày... Ai tới bảo vệ ta cho dù chỉ là một ít?! Nàng bụm lấy hai tai, nước mắt rơi xuống, gần như tuyệt vọng...

Phía sau “Thình” một tiếng cửa xe vang lên, toàn thân Tần Mộc Ngữ run rẩy giật mình.

Cái bóng dáng cao lớn kia, không ngờ xuất hiện ở giữa ánh sáng ngọn đèn đường, mang theo sát khí mãnh liệt, từng bước đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Tàn Mộc Ngữ, Chúng Ta Dừng Ở Đây

“Thượng Quan Hạo... Ngươi đừng sang đây... Ngươi nghe ta giải thích...” Nàng run giọng nói, một mạch lui về phía sau.

Thượng Quan Hạo lại một đường bức nàng lui đến chỗ ánh sáng đèn đường, “Àm ầm” tiếng sấm vang dội như bao trùm lấy toàn bộ thành phố, khuôn mặt hắn tái đi, giọng nói khàn khàn: “Ta không có hứng thú nghe ngươi giải thích... Ngươi muốn chạy có phải không? Đem đứa bé trong bụng ngươi lưu lại... Ta sẽ để cho ngươi cú...”

“Thượng Quan Hạo, ngươi sẽ chết không được tử tế!” Một tiếng hét sắc nhọn vạch ra giữa bầu trời đêm, Tàn Mộc Ngữ rốt cục bị buộc tới cuối đường nước mắt chảy xuôi trên gương mặt, ngón tay tái nhợt dính chút máu, vùi lấy bức tường phía sau, “Đứa con của ta đã làm sai chuyện gì? Vì cái gì ngươi muốn trong lúc ta bị thương cũng muốn phải sinh hạ nó! Ngươi không muốn nó nhất định phải chết! Ngươi cú đi... Ngươi dám chạm vào nó thử xem ta liều mạng với ngươi! Ta có thành quý cũng không bỏ qua cho ngươi!”

Thượng Quan Hạo cười nhạt.

“Đích thật là ta sai. Ta vì cái gì lại phải mê muội ngươi? Nếu như không có ngươi, ta cùng Cần Lan làm sao lại xảy đến tình trạng này? Ta dù cho cùng Cần Lan cứ như vậy suốt một đời cũng không muốn tận mắt chứng kiến nàng chết thảm như vậy!” Thương Quan Hạo chặn lấy nàng đang muốn chạy đi, từ phía sau đem nàng ôm vào trong lòng ngực, gắt gao mà ôm lấy!

Hơi thở nóng hằm hấp dẫn lên bên tai nàng: “Nàng sẽ không còn chứng kiến ta với con tiện nhân nhà ngươi dây dưa cùng một chỗ, cho nên chuẩn bị mà mất đứa con trong bụng ngươi, ta sẽ cho ngươi tự do, cho ngươi triệt để biến mất khỏi thế giới của ta!”

“Không... Ta không nợ các ngươi... Ta từ trước tới nay đều không thiếu nợ các ngươi! Vì sao muốn ta gánh chịu!” Nàng thét lên.

Thượng Quan Hạo một tay kéo lấy nàng từ trong người ra ấn vào trên tường, lạnh lùng mà kẻ sát tai nàng nói: “Những lời này giữ lại mà hỏi chính ngươi đi... Lúc ngươi ra tay với Cần Lan, có thật không nghĩ tới sẽ nhận báo ứng!”

Nước mắt lăn chã rơi xuống...

Ngón tay yếu ớt nắm chặt lấy cái áo trắng của hắn, máu ở trên mặt chảy ra nhiều hơn đỏ thẫm, Tàn Mộc Ngữ tới gần nam nhân này, đem oán hận và khuất nhục ngập trời ở trong lòng cũng đều mạnh mẽ đè xuống, dùng đến cách hèn mọn cuối cùng, lên tiếng van xin: “Ta cầu xin ngươi... Thượng Quan Hạo ta cầu xin ngươi... Ngươi đối đãi với ta thế nào ta cũng không quan tâm, ta chết cũng được... Ngươi đừng đụng đến nó, ta cầu xin ngươi đừng đụng đến nó, nó cũng là con của ngươi!”

Cách một lớp áo mỏng, hắn cảm nhận được nhiệt độ trên đầu ngón tay nàng, lạnh đến như vậy, lạnh đến tê buốt.

Buông mắt xuống, hắn dừng ở tấm thân con gái nhỏ bé yếu ớt đã không còn là xử nữ.

Cười nhạt, hắn cúi đầu nói: “Nếu như nàng còn chưa chết, ngươi cầu xin ta cái gì, ta đều có thể không đành lòng không đáp ứng... Chỉ là đáng tiếc...”

Bàn tay vững vàng không chế lấy thân thể nhỏ bé của nàng, hắn đột nhiên tàn nhẫn, đầu gối tàn ác đánh lên phần nhô lên ở dưới bụng nàng!

“A...!!!”

Một tiếng kêu thảm thiết xé rách màn đêm, lan tỏa ra khắp mọi nơi.

“Có đúng là đứa con của ta hay không, cho tới bây giờ cũng không có vấn đề gì... Nhưng chỉ cần là Tàn Mộc Ngữ ngươi, cũng đều đi tìm cái chết đi!” Ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc lạnh, một chữ một chữ hết sức rõ ràng mà ở bên tai nàng nói ra.

Bàn tay nắm chặt áo hắn, mồ hôi lạnh ở trên đầu Tàn Mộc Ngữ chảy ra, phần bụng đau nhức kéo lên đến toàn thân... Thân thể nàng suy yếu rơi xuống, từ trên ngực hắn từ từ rơi xuống trên nền đất giá lạnh.

“Àm ầm” tiếng sấm kéo dài lắng lại vang dội, chiếm lấy một tầng mây dồi dào đầu trời thu, một chút mưa tầm tã...

Thượng Quan Hạo buông lỏng thân thể mềm mại ở trong lòng ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt mồ hôi lấm tấm, dài băng gạc rơi ra mấy sợi tóc bị mồ hôi làm cho dính vào trên mặt, toàn thân nàng run rẩy, co quắp, đau giống như bị xé rách ra... Máu tươi đỏ thẫm ướt đầm trên bộ quần áo trắng tinh của nàng, dần lan ra trên mặt đất...

Thượng Quan Hạo lùi lại một bước, đôi mắt lạnh băng, khuôn mặt tái nhợt, đứng ở bóng dáng mảnh khảnh ở trên mặt đất kia.

Như vậy vẹn toàn, có đúng không?

Thế nhưng vì sao... Nhìn máu đỏ tươi từ trong bụng nàng từng chút một chảy ra, cơ thể nàng ở trên mặt đất ngo ngoe, đầu ngón tay run rẩy muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng cái gì cũng bắt không được... Trái tim hăm rút cuộc giống như bị xé ra đau nhức không gì sánh được...

Đôi môi nhợt nhạt nàng khẽ nhếch, run rẩy, không biết là muốn nói gì.

Là muốn sám hối, hay là muốn cầu cứu?

Mưa lớn trong nháy mắt trở nên như trút nước, đem toàn bộ con hẻm nhỏ toàn bộ đều vây quanh.

Thượng Quan Hạo lạnh lùng đảo qua liếc mắt nhìn nàng một cái sau cùng, lùi lại từng bước, giữa trời đổ mưa xoay người trở về trong xe.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh dường như tất cả đều đã chết lặng đi cả rồi.

Dừng ở đây.

Hắn ở trong lòng nhắm đọc từng chữ, Tần Mộc Ngữ, chúng ta dừng ở đây.

Thế nhưng ngón tay run nhẹ, khớp xương bởi vì dùng gắng sức mà trở nên trắng bệch, trong đôi mắt đỏ tươi của Thượng Quan Hạo có chút gì đó đau nhức, hắn mạnh mẽ khởi động xe, đạp lên chân ga, ép bản thân chạy như bay khỏi cái địa phương còn mùi máu tanh này. Từ nay về sau, nàng sống, nàng chết, nàng oán, nàng hận... Đều không còn liên quan đến mình nữa...

Xe giữa con mưa đầu thu, bèn nhọn mà gạt qua một cái, lai đi chạy vùn vụt.

“Rầm rầm...”

... Một chiếc Bugatti màu xám bạc bị chiếc xe màu đen kia vượt qua chốc lát an toàn mà đi hướng vào trong, dù cho ngày mưa, cũng là một khí chất ưu nhã trầm ổn, đèn xe đảo qua phút chốc, tầm nhìn người lái xe cũng đã thấy một bóng dáng màu trắng nằm trên mặt đất kia.

Tốc độ xe dần dần chậm lại.

“Tiên sinh. Có chút chuyện.” Giọng nói hần bình ổn, thân nhiên nói.

Cách một lớp thủy tinh cách âm, người ngồi ở phía sau tựa hồ không nghe được tiếng mưa rơi bên ngoài, đôi mắt hẹp dài mà lạnh lạnh tiếp tục lướt qua tài liệu đặt ở trên đùi, khuỷu tay đặt lên thành cửa, ngón tay tao nhã mà giữ lấy đầu.

/* Bugati có ghế sau thì... dịch theo truyện ak^^ */

“Có chuyện gì?”

“Một cô gái, toàn thân hình như bị thương, mới vừa sinh non, hôn mê bất tỉnh.”

Đôi môi sắc sảo, nhẹ nhàng mà dẫn ra một vòng cung, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, lại không để ý tới.

“Tiên sinh mặc kệ sao?” Người lái xe nghiêng mặt qua.

“Ngươi cảm thấy đáng thương?” Giọng nói hần nồng đậm tràn ra khỏi bờ môi, chỉ nhìn thấy một đường viền hình vòng cung, “Trên đời này thấy nhiều người đáng thương, quản được hết không?”

Tài xế hiểu rõ, gạt đầu, đem xe chậm rãi rời đi.

Xe chạy nhanh qua cái hẻm nhỏ kia, vẫn an tĩnh như trước.

Xem thời gian, tựa hồ còn có chút sớm.

Hắn mở tài liệu ra, tiếp tục nhìn vào, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm từng nhịp, rất nhịp nhàng, phút chốc mới mở miệng: “Cho nàng hai tiếng, chờ ta làm xong việc quay trở lại, nếu như nàng còn sống, thì chuẩn bị xe đi.”

Mí mắt người lái xe nhảy nhảy.

Ở dưới thời tiết mưa tầm tã này, hai tiếng? Hắn vừa mới nghe không nhầm chứ, bị nước mưa hòa lẫn một vũng máu kia cũng đã đủ làm cho người ta kinh hãi, hai giờ sao...

“Được.” Người lái xe nói gì thì cũng chưa từng cãi lại, chỉ nói ra một chữ này, quả quyết đem xe rời đi ra ngoài.

Tiếng mưa rơi phía sau còn đang rầm rầm mà vang vọng, ở đây lại một phiên bóng đêm tĩnh lặng mà tàn nhẫn, đánh ra một khúc hát tang tóc.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Người Nghĩ Rằng Ta Là Chúa Cứu Thế Sao? Bốn Năm Sau

Bốn năm sau. Manchester.

Dường như mới là đầu mùa đông, trong cao ốc Dringlewapen, thiết bị sưởi ấm mở ra, đủ cho bốn trăm thân thể ở bên trong đều cảm thấy ấm áp.

Ấm áp như vậy bao giờ cũng khó có được, trong kiểu thời tiết ở đất nước này, nàng lúc nào cũng nhìn không được mà nhớ tới mình hơn mười tuổi vào khoảng thời gian đầu đông này, khi đó bắt đầu mùa đông là một loại cảm giác hoang mang sợ hãi, ngay cả tờ báo vút đi đều có thể bị mấy tên ăn xin cướp đoạt. Khắp nơi đều bị tuyết bao phủ, có người nói nhìn trời cao không nhà về, một tờ báo có lẽ cũng mang đến một chút hơi ấm.

Đem bàn tay nhỏ bé vén lên xoa xoa cho ấm lên một chút, lúc này mới xòe ra, gõ gõ lên bàn phím.

Một người con gái tóc vàng mắt xanh biếc quần áo thiết kế một cách khéo léo chuyên nghiệp giả bộ đi tới, đập đập lên cái bàn của nàng.

“President’s office!” (*Phòng chủ tịch!) Giọng nói tiếng anh thuần khiết hướng về phía nàng.

Ngón tay khẽ dừng lại, Tần Mộc Ngữ ngẩng đầu, trong đôi mắt phản chiếu ra toàn bộ hình ảnh nhân viên ở tầng trệt: “Now?” (Bây giờ?)

“Of course!” (Tất nhiên!) Cô gái xinh đẹp nhún nhún vai, xoay người vội vàng đi.

Tần Mộc Ngữ đưa tay lên nhìn đồng hồ, đem hai chữ sau cùng gõ xong, đứng dậy hướng về phía văn phòng đi đến.

Cánh cửa khép hờ, cách một lớp thủy tinh mờ, mờ hồ chỉ có thể nhìn thấy một hình ảnh mờ nhạt, bên trong bóng dáng mấy người màu đen đứng dậy, Tần Mộc Ngữ mạnh mẽ đi qua, gõ gõ trên cửa thủy tinh.

“Anything?” (Bất cứ điều gì?- Gì?) Đôi mắt trong suốt của nàng nhìn nam nhân ở trước bàn làm việc.

Lam Từ Kỳ đánh mắt qua, nhìn nàng, thân nhiên nói: “Đóng cửa lại.”

Tại thành phố tràn đầy mùi vị của sự xa lạ, chợt nghe một giọng nam trầm thấp tiếng Trung, cũng có hơi phảng phất nhói đau tiến vào trong ngực, con mắt Tần Mộc Ngữ run rẩy một cái, đưa tay đóng cửa lại.

“Đến giờ người sốt ruột?” Lam Từ Kỳ tựa ở trên chiếc ghế xoay màu đen, ngón tay dài đặt lên tài liệu ở trên bàn, đôi mắt hẹp dài đảo qua vòng tay nàng, đó là mùa hè năm kia hẳn tặng.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: “Có người ở trong bệnh viện 24 tiếng, ta tới muộn một chút cũng không sao.”

”Tốt lắm,” Lam Từ Kỳ cũng không hỏi nhiều, dường như đã hình thành thói quen như vậy, nàng nói không có việc gì chính là không có việc gì, hẳn cũng không quá nhạy cảm, “Người qua đây xem một chút, kế hoạch Dringlewapen trọng tâm trong vòng nửa năm toàn bộ chuyển dời đến Trung Quốc, lấy đó làm bản đạp khuếch tán toàn bộ thị trường Đông Nam Á, trước hết ta mang một nhóm có năng lực của tập đoàn đi trước... Người giúp ta xem, mang người nào đi thì được.”

Tần Mộc Ngữ đi đến phân nửa, tựa thì suýt nữa bị nghẹn.

Trong mắt nàng hiện lên hình ảnh nam nhân trước mặt, cơ hồ nghẹn giọng. Mãi hồi lâu mới mở miệng: “Đúng là những người này người mang theo, người rõ ràng nắm được khả năng bọn họ, cũng rõ ràng nắm được bản thân muốn người như thế nào, ta làm sao có thể quyết định?”

Lam Từ Kỳ nhìn qua: “Ta nói cho người xem, thì là cho người định đoạt sao?”

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ hơi hơi đỏ lên.

Một lát, nàng kim nén nói ra một câu “A”, khẽ đi tới bên cạnh hắn.

Nếu như chỉ là nhìn xem, như vậy nàng còn có thể hơi chỉ về một chút biện pháp, ngón tay khe khẽ dời qua, nàng êm tai nói tới: “Lisa là mang giữa dòng máu Anh, tiếng Trung tốt, vẫn đảm nhiệm khai thác thị trường Trung Quốc, có vẻ hiệu quả, nàng nhất thiết phải đến; nhưng những người dưới quyền nàng đều không nhất thiết phải đi, còn có về mặt tài vụ và hành chính, kiến thức hiểu biết của Sidney đối với pháp luật Trung Quốc rất thông thạo, cũng có thể đi theo, những mặt khác về cơ bản đều có thể đến bên kia tuyển người...”

Ánh mắt Lam Từ Kỳ giờ lên, ở trên mặt nàng đảo một vòng.

“Người theo ta đã bao lâu?” Hắn bỗng nhiên hỏi.

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, ngoảnh lại hỏi: “Người chỉ cái gì?”

Con mắt Lam Từ Kỳ có hơi nheo lại, hãy còn hồi tưởng nhớ lại: “Ta gặp được ngươi lúc đó là đầu thu, nên hơn bốn năm một chút, đúng chứ?”

Nói đến gặp nhau, ngón tay Tần Mộc Ngữ run rẩy, đột nhiên không biết nên đi chỗ nào, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vài phần phức tạp, “Ngươi... Ngươi bây giờ muốn ta đền ơn sao? Ta còn không có cái năng lực kia, ta nhất thiết phải...”

“Ta biết ngươi không có khả năng.” Lam Từ Kỳ thân nhiên cười, ánh mắt nhu hòa nhưng lãnh đạm, “Ta khi đó có nói, ngươi có một đứa con chính là một gánh nặng, sinh ra không chắc là sống hay chết, nếu như lúc ấy ngươi bỏ đi, kỳ thực bản thân cũng sẽ không có tổn thương quá lớn, nhưng ngươi càng muốn sinh...”

Tần Mộc Ngữ giống như bị điện giật, sợ tóc đen bóng cũng rời xa hần, ngay ngắn dừng lại.

“Những chuyện này ta đã nói xong, muốn người nào đi chính là quyết định của ngươi, ta không làm chủ được.”

Lam Từ Kỳ thân nhiên cười rộ lên.

Nhưng từ từ dáng tươi cười của hần lạnh xuống, mở miệng nói: “Ngươi sao?... Ngươi nói những người này theo suy nghĩ của ta không sai biệt lắm, còn ngươi, mang theo? Hay ở lại Manchester, giúp ta để ý công việc ở đây, hử?”

Tần Mộc Ngữ nghẹn giọng.

Trong mắt nàng hiện lên vài tia phức tạp, nhìn nam nhân này đoán không ra, nỗ lực để bản thân mình trấn tĩnh lại, nhẹ giọng hỏi: “Ta hỏi trước cho rõ ràng, chuyện này ta có quyền quyết định hay không? Có thì nói ta, không có ta không cần phải nói.”

Màu mắt Lam Từ Kỳ sắc lạnh: “Trước tiên là nói về suy nghĩ của ngươi, sẽ quyết định có hay không cho ngươi quyền quyết định.”

Nam nhân này!

Tay Tần Mộc Ngữ nắm chặt lại buông ra, sau đó liền không sợ hãi, mở lời: “Ta muốn ở lại chỗ này, không quay về nước. Nguyên nhân là thân thể Tiểu Mặc, nó ở chỗ này điều dưỡng được tốt hơn, chỗ đó chung quy đều không tốt. Hồi đó khóa giãn lược ta cũng không tình nguyện, hưởng chỉ là ở nước ta?”

Điều muốn nói đã nói, cho dù nàng có kiên trì cỡ nào, nghe hay không là việc của hần.

Lam Từ Kỳ nghe xong lời của nàng, nụ cười càng sâu thêm, ngón tay dài chấm chấm lên mặt bàn, như là lầm bầm nói một mình, hoặc như là nói cho nàng nghe: “Ta đã sớm nói qua... Không thể cho ngươi sinh đứa trẻ kia, quả nhiên, sinh ra đã như mang dây buộc mình, ngươi sinh làm cái gì...”

Trái tim Tần Mộc Ngữ một hồi đau nhói!

Trong mắt nàng hiện ra một tia tàn ác, lạnh lẽo nhìn về phía Lam Từ Kỳ, đầu ngón tay trắng mềm hung hăng nắm chặt.

Lam Từ Kỳ lại trong nháy mắt thấy được ánh mắt chột lóe lên của nàng.

Đôi mắt hần trở nên sâu thăm thẳm.

“Ngươi vừa làm sao?” Hần bắt chợt lơ mơ hỏi.

Bóng dáng mạnh mẽ kiên cường đứng lên, nếu như không đứng lên, ai cũng không thể tưởng tượng ra hơi thở hần mang đến cho người ta áp lực lạnh lẽo nặng nề đến như vậy, Lam Từ Kỳ tới gần cô gái bé nhỏ yếu ớt này, cúi đầu nói: “Tần Mộc Ngữ, ngươi cuối cùng vẫn là như thế này, nếu như ta không bắt gặp phản ứng của ngươi, ta sẽ luôn luôn cảm thấy ngươi chính là một nữ nhân yếu đuối, bốp một cái cũng có thể chết, ngay cả phản kháng cũng không thể chống lại. Thế nhưng mỗi lần ta nhắc tới đứa bé, ngươi hay dùng loại ánh mắt này nhìn ta... Ngươi đừng tưởng rằng ta không thấy được...”

Tay hần nắm cầm nàng: “Ta thế nào lại cảm thấy ngươi rất muốn giết ta?”

Đôi mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ ngước lên, lại là một khoảng tĩnh lặng bình yên: “Ngươi nhìn lầm rồi.”

Lam Từ Kỳ cười cười: “Ta nhìn lầm rồi?”

“Ta cũng hy vọng là ta nhìn nhầm... Được rồi, ngươi vừa nói, không muốn theo ta về nước, có đúng không?”

Hần đột nhiên nói sang chuyện khác, khiến đầu óc Tần Mộc Ngữ suýt nữa xoay chuyển không kịp.

“Đúng, ta không muốn về nước.” Nàng đáp lại.

“Ngươi không phải người Trung Quốc sao? Ta nếu như muốn ở bên cạnh một người Trung Quốc bất cứ lúc nào cũng có thể chỉ điểm ta một chút, không phải ngươi không thể.”

“Ta ở Trung Quốc cũng không lâu, nhiều lắm cũng chỉ hơn một năm.” Nàng thành thật nói.

“Đã hơn một năm được rồi, dù sao so với ta chỉ nhìn sách du lịch người Anh người đến rồi chắc chắn sẽ tốt hơn.” Thanh âm Lam Từ Kỳ có chút mờ ảo.

“...” Tần Mộc Ngữ không còn gì để nói.

Sắc mặt nhợt nhạt, nàng không thể làm gì khác hơn là phải mở miệng nói: “Lam Từ Kỳ, ta thỉnh cầu ngươi, nghĩ cho Tiểu Mặc một chút. Nó lần trước qua bên này chứng viêm phổi đột phát, thiếu chút nữa nói không được, ta cũng bị hù dọa đến chết... Cơ thể nó không chịu nổi phải đi qua đi lại, thực sự.”

Lam Từ Kỳ sờ sờ cằm của nàng, luyến tiếc buông tay.

“Rút rút, ngươi chỉ có khi nhất tới đưa con mới giống như một phụ nữ bình thường, lúc khác đều tựa như bình hoa, trông được nhưng không dùng được.” Hắn buông tay, không muốn nhìn thấy nước mắt hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn thần sắc nhợt nhạt của nàng.

Tần Mộc Ngữ từ giữa cảm giác đau lòng bứt ra, lấy lại sắc bén: “Ta có thể làm việc thì tốt rồi, ngươi sẽ không trông thấy ta giống như bình hoa?”

“Muốn phụ nữa làm việc cho ta có một đồng, vẫn còn thiếu ngươi sao?” Lam Từ Kỳ tức giận ném về phía nàng một câu.

Tần Mộc Ngữ không nói, nàng biết thường thường Lam Từ Kỳ tức giận xong hắn sẽ ra quyết định của chính mình, phản kháng cũng vô dụng, nam nhân không sợ chết này nói một câu kích động tựa thì sẽ làm ra một quyết định gì đó khiến trời long đất lở.

Ngón tay gợn lên, như là tại trên không do dự phút chốc, rơi xuống gõ gõ trên mặt bàn, Lam Từ Kỳ xoay người nói: “... Ngươi nói cho ta nghe một chút đi, trước kia ngươi ở Trung Quốc đã gặp phải những chuyện gì, đưa con trong bụng ngươi là của gã đàn ông nào, ta sẽ bỏ qua cho ngươi, ngươi có thể không cần theo ta quay về Trung Quốc.”

Bốn năm.

Hắn ngay từ đầu hỏi nàng vấn đề này, hỏi suốt bốn năm.

Nàng ngay từ đầu là từ từ nhắm hai mắt trầm mặc, đến về sau mở to mắt ngăn người, đến bây giờ vẫn còn một cái dáng dấp thậm tệ, nói cũng không chịu nói.

Nữ nhân chết tiệt, ngươi dù là nói một câu “Tên khốn nạn nào không xứng làm ba đứa bé” cũng tốt!

Thế nhưng nàng một câu cũng không nói, trong mắt đều tràn đầy ánh mắt muốn giết người, Lam Từ Kỳ vẫn không có biện pháp... Nhiều năm như vậy, để một nữ nhân bên người như thế này, hắn cho dù muốn va chạm, cũng phải biết rõ ràng thái độ đối với ba đứa bé là như thế nào.

Trầm mặc không nói, đại diện nàng hoặc là yêu hoặc chính là hận.

Lại có thể, vừa yêu vừa hận.

Nhưng những trường hợp này, cũng không phải là Lam Từ Kỳ hắn muốn. Hắn nghĩ muốn cái gì chứ? Hắn muốn nữ nhân này trở thành một trang giấy trắng, ở bên cạnh hắn an phận, đừng cũng với quá khứ của nàng dây dưa vương vấn mơ hồ, dù là ở trong lòng giấu lại cũng không được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, không có khả năng.

Tựa như hiện tại.

Tần Mộc Ngữ cách một cái bàn, nhìn hắn, trầm lặng.

Lam Từ Kỳ lẳng lặng chờ đợi, chau mày, không có kiên nhẫn. “Tốt... Không nói gì thì là đi đúng chứ? Vậy ngươi dọn dẹp đồ đạc một chút, ngày mai theo ta lên máy bay... Ngươi yên tâm...”

Hắn cắt ngang cánh môi vừa kéo lên như muốn nói ra của nàng.

“Ta tiếp tục để bệnh viện chăm sóc trị liệu cho Tiểu Mặc, ngươi sợ nó gặp chuyện gì có đúng không? Vậy để nó ở lại Manchester, ta bố trí người tốt nhất chăm sóc cho nó, ngươi... đi theo ta.”

Tần Mộc Ngữ nghe xong một câu nói này, không biết là tức giận hay là sợ hãi, hai tay nắm chặt lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Ngươi để ta và nó phải rời xa nhau?... Lam Từ Kỳ ngươi giết ta được rồi!” Nàng bị buộc đến nôn nóng.

Tách cà phê trên bàn dần dần trở nên nguội lạnh, Lam Từ Kỳ nói ra câu kia chờ đợi phản ứng của nàng, chờ đến chờ đi, quả nhiên đúng là một câu như thế, loại sự tình này khiến nàng trở nên kích động, quả như một loại động vậy hoang nhỏ bé.

Hắn nhíu mi lại lấy tách cà phê, uống một ngụm, lại buông xuống, mày cau lại càng thêm chặt.

Thật không biết vì sao mỗi một lần cùng nàng ở chung, lúc ban đầu hắn như còn cùng đùa giỡn với con chuột là nàng, đến cuối cùng lại bị tâm tình của

nàng chi phối, cũng giống như mấy năm trước cứu nàng, nàng thực sự ương ngạnh, làm sao bị dọa đến như thế cũng không dọa chết được nàng.

“Được rồi được rồi,” Lam Từ Kỳ nhủ thầm nói ra, khoát khoát tay, “Ngươi đi ra ngoài cho ta.”

Tần Mộc Ngữ rõ ràng không thể, hai tay nắm chặt như trước, điệu bộ như muốn liều mạng nhìn hắn.

“Thư ký ta xác định thời gian về nước sẽ kéo dài một ngày, ngươi ngấm lại tốt cho ta, hoặc là chính ngươi đi theo về nước, hoặc là mang đứa con bảo bối của ngươi về cùng... Ngươi hiểu rõ cho ta một chút, ta đối với ngươi đúng là có hứng thú, nhưng đối với đứa con của ngươi một điểm cũng không hướng chi là con của kẻ khác?”

Lam Từ Kỳ cười lạnh một tiếng: “Ngươi nghĩ ta là chúa cứu thế sao?”

Lại bắt đầu uống một ngụm cà phê tỉnh táo lại, cho dù lạnh cũng uống xuống.

“Ra ngoài đi, không thì tin đồn lại nổi lên khắp nơi... Nói cũng là ngươi dụ dỗ ta, đều không phải ta xem trọng ngươi, ngươi làm sao đạt được kinh nghiệm” Hắn tự nói, một lần nữa tao nhã mà ngồi xuống, dừng ở đồ thị trên màn hình máy tính, đáng tuổi cười hờ hững như băng.

Ngực Tần Mộc Ngữ cũng đã nghiêng trời lệch đất.

Về nước.

Nàng né suốt bốn năm, chính này vẫn còn giống như biển động ùn ùn kéo đến, sắc nhọn đau buốt, tại bên tai phản phật vu vu vang lên, không thể không chọn lựa.

Đề Tiểu Mặc về nước?

Nàng kéo ra một nụ cười, lạnh giá, tựa như muốn giết người.

Đem nước mắt sắp chảy ra lạnh lùng bức trả lại, nàng trừng Lam Từ Kỳ một cái, giật cánh cửa phòng làm việc đi ra ngoài.

***

Gió lạnh đầu đông rít gào, tràn đầy phẫn nộ lớn nhỏ.

Tần Mộc Ngữ nắm thật chặt khăn quàng cổ, chạy chậm xuyên qua đường phố, hướng phía bệnh viện thuộc nhà thờ chạy đi.

Cũng may trong phòng điều trị ấm áp, chỉ có trong hành lang là có không khí lạnh tiến vào. Mới bắt đầu mùa đông các y tá mặc đồ vừa dày vừa nặng đi tới đi lui, giữa một đám người Phương Tây cao to, bóng dáng Tần Mộc Ngữ nhỏ nhắn xinh xắn cho dù là mặc đồ len dày một chút, cũng là lộ ra vẻ nhỏ bé và yếu ớt vô cùng.

Nàng mở cánh cửa phòng điều trị.

Một người y tá già đang bế ở trên giường bệnh, nhưng khuôn mặt cậu bé có phần tái nhợt trò chuyện.

Có một nửa dòng máu Thụy Điển, chính là chữ ở phần trên cuốn sách, dạy nó một chút tiếng Thụy Điển.

Đôi mắt to vụt sáng trong suốt, cái miệng nhỏ nhắn êm dịu vừa nói chuyện, giọng nói nó trời cho rất cao, dạy một chữ, y tá già rất hài lòng, đang bế nó trên tay kim lông không được mà hôn một cái.

Tần Mộc Ngữ nở nụ cười, gõ cửa, “Tiểu Mặc.”

Đứa bé nhỏ giật mình một cái ngẩng đầu lên, nhìn nhìn lại đồng hồ treo tường trên vách, cũng nở nụ cười.

Người y tá đứng dậy, cười ôm Tần Mộc Ngữ, cùng nàng nói mấy câu, như là thảo luận bệnh tình đứa bé.

Tần Mộc Ngữ biết bà ấy là người theo Đạo, tay tạo chữ thập hướng về phía bà, nụ cười dạt dào. /* Đoạn này ko chắc là dịch đúng ak */

Trên đầu giường cậu bé là tên tiếng Anh, mà bề mặt chính nó viết nguệch ngoạc mấy chữ... “Tần Từ Mặc.” Một cái tên rất bình thường. Mà Tần Mộc Ngữ hiểu, tên của nó kỳ thực vốn dĩ đã là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Chúa Thì Biết Cái Gì?

Vốn dĩ lúc đầu, Lam Từ Kỳ thay nàng đặt tên, gọi là Tần Nho Mặc.

Nàng lúc đầu cũng không có ý kiến, dù sao cũng là ân nhân cứu mạng, hẳn nói cái gì thì là cái đó, chỉ là đợi hắn xoay người đi, nàng mới khẽ phun ra hai tiếng: “Khó nghe.”

Lam Từ Kỳ lại nghe được, quay người cười nói: “Chính là muốn khó nghe, ngươi cùng người đàn ông khác sinh con, ta có nhất thiết phải coi trọng hắn mà đặt tên cho dễ nghe không?”

Tần Mặc Ngữ không rõ ràng lắm, một người tốt làm sao có thể keo kiệt bủn xỉn vậy, lại đáng ghét như vậy.

Nàng suy nghĩ không ra, dứt khoát buông tha.

Chỉ là mỗi một lần nhìn Tiểu Mặc tựa như yếu ớt nhưng khuôn mặt lại quật cường kia, mặt mũi điềm đạm quen thuộc, lúc nào cũng tàn nhẫn chạm vào đáy lòng nàng, Tiểu Mặc ngẩng đầu lên, từ đầu giường lôi ra một quyển sách, mở ra dùng tiếng Anh hỏi nàng.

Tần Mặc Ngữ không có nghe rõ ràng, vô ý thức mà buông mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Tiểu Mặc, dùng tiếng Trung nói chuyện cùng mẹ.”

Tiểu Mặc ngăn ra.

“Mẹ, Nguru Đôn còn có định luật thứ tư không?” Giọng nói ngây thơ hỏi.

/* Nguru Đôn là gì... sọt gu gồ mà hem hiểu ^^ */

Tần Mặc Ngữ suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Con thích vật lý?”

Tiểu Mặc cũng không biết vật lý là cái gì, nhưng mà vừa định há mồm nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tự nhiên hiện lên một chút hồng, con ho khan kéo đến dồn dập. Tần Mặc Ngữ cả kinh, tay vội vã vuốt nhẹ trên lưng cậu, nhìn xung quanh xem có chỗ nào gió lọt qua, vội vàng đưa bàn tay nhỏ bé lạnh cứng vào trong chăn, dùng quần áo bên cạnh bọc lấy cậu, nhíu mày nói: “Bảo con chú ý giữ ấm cơ thể con làm sao lại không nghe? Ở đây dù có hệ thống sưởi đầy đủ cũng không thể không mặc quần áo ấm! Con có biết phổi con không được tốt không hả!”

Nàng kích động, giọng nói lớn lên một chút.

Tiểu Mặc tịnh không nói lời nào, chỉ cố gắng ngưng ho khan, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, buông đôi lông mi dài xuống, ngay cả Tần Mặc Ngữ cũng không rõ ràng lắm trong đôi mắt cậu lúc này là có sự tình gì, chỉ biết là, bản thân mình đã hù dọa đến đứa con bé bỏng.

Tần Mặc Ngữ một hồi run rẩy, nhưng không có mềm lòng, cắn cắn môi gài lại cổ áo, nhưng mấy lần cũng không giữ được.

“Mẹ, để Tiểu Mặc.” Giọng nói trẻ con non nớt lại lần nữa vang lên, đôi tay nhỏ bé thuần thực mà cái lại rút áo.

Trong mắt Tần Mặc Ngữ hiện lên một tia phức tạp, tay áy náy mà vỗ về trên đầu cậu, “Tiểu Mặc xin lỗi... Mẹ kích động, mẹ không nên nói cáu với con, bác sĩ nói tình hình con gần đây tốt hơn một chút, có thể cùng mẹ đi ra ngoài rồi.”

Tiểu Mặc gật đầu, lông mi vẫn như cũ không ngược lên.

Cánh tay nhỏ bé từ trong chăn chìa ra, tâm tình phảng phất như không hề có bất kỳ chấn động gì, lại lật sách như trước, ở trên giấy vẽ mà vẽ những đường cong lộn xộn.

Tần Mặc Ngữ hoảng hốt, bỗng nhiên cảm thấy Tiểu Mặc càng ngày càng trầm mặc, đứa con bé bỏng của nàng chỉ vì sinh non cơ thể không được tốt mà thôi, có thể bởi vì chuyện này mà trở nên khép kín lại?

Nàng cuống quýt ngồi xuống, ngẩng mặt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

“Tiểu Mặc, mẹ bàn bạc với con một chuyện. Công ty chú Lam muốn dời đến Trung Quốc, mẹ cũng nhất thiết phải đi theo, Tiểu Mặc muốn đi theo cùng mẹ không?”

Cơ thể Tiểu Mặc đột nhiên run lên, đôi mắt to tròn giờ lên, tay nắm chặt cuốn sách.

Hắn không có nghe rõ ý của Tần Mặc Ngữ, chần chừ một cái mới mở miệng hỏi: “Mẹ muốn đi Trung Quốc, không muốn Tiểu Mặc sao?”

Tại trong ấn tượng cậu, thời gian dừng lại ở bệnh viện lớn này là lâu nhất, làm bạn với cậu là những y tá, bác sĩ không ngừng thay đổi, mẹ dẫn cậu đi qua rất nhiều chỗ, ở bên cạnh mẹ cũng không nhiều.

Lòng dạ Tần Mặc Ngữ lại càng hoảng hốt.

“Không... Không đúng!” Mặt nàng đỏ, nói lắp bắp, lần đầu tiên trước đứa con của mình mà lúng túng, “Tiểu Mặc con không được hiểu lầm, là mẹ hỏi

con có muốn đi theo mẹ tới Trung Quốc, nếu như con không đi, mẹ cũng không đi! Con biết chưa?”

Tâm tư Tiểu Mặc vẫn còn chìm trong suy nghĩ của chính mình, trong cái đầu bé nhỏ đã sớm kinh sợ.

Cuốn sách rơi trên mặt đất, đôi bàn tay lạnh cóng cầm lấy ngón tay Tần Mộc Ngữ, đôi mắt sáng trông suốt nhìn nàng, giống như một loại mong ngóng, “Mẹ có đúng luôn không vừa ý chuyện Tiểu Mặc hay đọc sách, không để ý tới mẹ? Tiểu Mặc bình thường không có gì mới đọc đến sách, Tiểu Mặc sợ mẹ làm việc trễ, chú Lam lại mất hứng, mẹ...”

Lần đầu tiên nắm chặt lấy ngón tay Tần Mộc Ngữ đến như vậy, đôi mắt to tròn nhìn nàng, loại mong ngóng này dường như mới xuất hiện.

Trong ánh mắt kia trong veo mà hiện lên mấy chữ: “Mẹ đừng rời Tiểu Mặc.”

Nước mắt Tần Mộc Ngữ nhất thời rơi xuống, toàn bộ đầu óc như muốn ong ong, “Mặt trời bé nhỏ... Không phải, không phải như thế cục cựa cục cựa của mẹ, đừng nghĩ như vậy, mẹ không phải là có ý đó! Mẹ nói là chúng ta phải về Trung Quốc, mẹ chắc chắn sẽ mang theo Tiểu Mặc cùng đi, chỉ là không biết Tiểu Mặc có chịu được hay không, giống như lần trước mẹ theo chú Lam mang con đến nơi đây, Tiểu Mặc con lúc đó bị viêm phổi dọa mẹ...”

Tiểu Mặc nắm chặt tay nàng, giọng nói trẻ con: “Chịu được, Tiểu Mặc chịu được! Chúng ta cùng đi Trung Quốc đi, Tiểu Mặc không muốn xa mẹ!”

Tần Mộc Ngữ nuốt nửa tự mình nói ra chữ chết, nàng vậy mà để cho đứa con của mình còn nhỏ như vậy lại lơ lửng không yên! Nàng ôm chặt lấy đứa con bé bỏng, nước mắt chảy dài xuống.

Cánh cửa phòng điều trị bỗng nhiên mở, y tá đưa thuốc đi vào, vô cùng kinh ngạc.

“Are you OK?”(Chỉ ổn chứ?) Nàng đi qua vỗ nhẹ nhẹ bờ vai Tần Mộc Ngữ.

Tần Mộc Ngữ tuy tiện mà lau nước mắt đi, gạt đầu.

Y tá nhìn ra ưu tư của nàng, an ủi nói bệnh tình đứa bé gần đây ổn định, không có gì phải lo nghĩ, Tần Mộc Ngữ nhẹ giọng nói lời cảm ơn, đôi bàn tay nhỏ nhắn ấy vẫn nắm chặt nàng, không dám buông ra.

Điện thoại di động trong túi vang lên.

Một tay Tần Mộc Ngữ ôm lấy cơ thể cậu, một tay tiếp lấy điện thoại, nghe được đầu bên kia một tiếng lạnh nhạt “Này”.

Manchester lớn như thế, chỉ có một người gọi điện cùng nàng điều không phải “Hello”, mà là “Này”.

“Quyết định chưa? Ta lập tức đặt vé máy bay, người có mang theo nó không?” Lam Từ Kỳ hồ hững hỏi.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, khe khẽ dán vào khuôn mặt lạnh lạnh của Tiểu Mặc, kiên định nói: “Ta mang theo, ta dẫn con đi.”

“Ừ.” Lam Từ Kỳ thần nhiên lên tiếng.

“Mang cho tốt,” Hần liền sau đó nói thêm, như là thuận miệng nói một chút, cũng như là không cho kháng cự lại mệnh lệnh, “Chỉ là đừng nghĩ cuối cùng gã đàn ông kia, không chừng ta đem Tiểu Mặc đóng gói đưa tặng hắn, coi như là trong lúc đó các người vẹn toàn, người nói đi?”

“Lam Từ Kỳ, người dám!” Rõ ràng trong đôi mắt của nàng hiện lên một tơ máu, kiên quyết nói ra.

Trước mặt Lam Từ Kỳ, sắc mặt khó coi lại lần nữa dâng lên.

“Nữ nhân chết tiết.” Hần nghiêng răng chửi mắng một câu, quăng điện thoại xuống.

Mà Tần Mộc Ngữ mặc kệ hần tức giận nổi điên, cắt đứt dòng nước mắt, ôm lấy cục cựa bé bỏng vào trong lòng.

***

Một chiếc xe từ đầu đường Manchester đi qua.

Giống như lướt trên tuyết, trợ lý chạy xe chậm lại, để ngửa đường trơn trượt.

Cách chỗ máy bay cách cánh không đến nửa giờ... Bóng dáng mạnh mẽ kiên cường kiêu ngạo ngồi ở trong xe, chỉ ngưng mắt nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thần nhiên không nói, cầm tài liệu ném tới một bên.

Điện thoại di động rung lên.

Thượng Quan Hạo nhìn dãy số, mới lạnh lùng mở máy: “Này?”

“Bên ngoài tuyết rơi, đường không dễ đi... Người không đến chỗ này của ta ngồi?” Một người giọng nói nồng đậm vang lên.

“Không đủ thời gian, lần sau đi.”

Đầu bên kia cười cười, nói: “Đến lần sau có thể sẽ rất xa, ta phải trở về nước, có thể trở lại chỗ ngươi nhờ vả một chút. Ngươi vẫn còn quản lý Tín Viễn kia chứ? Cái chỗ hoang tàn đấy mà cũng lưu được ngươi?”

“Ngươi là có ý tứ gì? Về nước tranh đoạt mới làm ăn với ta sao?” Thượng Quan Hạo lạnh nhạt nhìn chăm chú vào bên ngoài cửa xe, tuyết rơi xuống từng chút nhỏ bé rất đẹp, trên đường có đứa bé nhảy nhót tung tăng, cũng có người đi đường bất chấp gió lạnh mà vội vã đi qua.

“Ngươi nói vậy cái gì?” Ngừ khí đối phương lạnh nhạt xuống một chút, “Tín Viễn đối với ngươi tính là cái gì? Sản nghiệp bên cạnh ngươi sớm đã lên như thủy triều, ngươi vẫn còn chạy đi tới cái chỗ chỉ gọi là thể chân của Tần Thị, còn làm tới mấy năm? Điên rồi.”

Ngón tay Thượng Quan Hạo ấn vào mi tâm, thấp giọng cảnh cáo: “Ta tạm thời không có dự định rời khỏi, ngươi về nước thì có thể, khỏi cần phải có chủ kiến với Tín Viễn.”

“Kia cũng không nhất định, xem tâm tình ta như thế nào, ai bảo ngươi không an phận, chơi một chút còn làm được lớn như vậy...” Phía bên kia quay mô hình quả địa cầu, giờ mất lên, thấp giọng nói, “Ngươi rốt cuộc đang đợi ai?”

“Nhiều chuyện!” Thượng Quan Hạo nhỏ giọng nói, nhú mày, hiển nhiên đã bị làm cho tức giận.

“A... Tính ta nhiều chuyện sao, thật muốn quay đầu cùng ngươi liều mạng, nhìn xem ngươi mấy năm nay công lực có suy yếu không?”

“Tùy ý ngươi.” Thượng Quan Hạo nói đã muốn ngắt điện thoại.

Ngoài cửa sổ xe, hiện lên một bóng hình.

... Kia rõ ràng chỉ là một bóng người chung chung, trước cửa tòa thánh đường trên đỉnh có cây thập giá to lớn kia, một người bóng đang nhỏ bé nhẹ nhàng ngồi xuống, dùng khăn quàng cổ quấn một vòng đem đứa bé nhỏ nhắn vây quanh, lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé đi về phía trước.

Lông mi Thượng Quan Hạo run rẩy thoáng cái.

Mãi đến khi điện thoại bỗng nhiên rơi xuống trong xe vang lên một tiếng hân cũng không phát hiện ra, nhú mày, lạnh lùng nói: “Dừng xe.”

Người trợ lý lại càng hoảng sợ, nhìn qua kính hậu, rốt cuộc hân lần thứ hai gầm lên, “Kêu ngươi dừng xe,” Gắt gao gầm lên xe phanh lại!

Đoạn đường tuyết phủ trắng bóng, xe vẫn còn trượt về phía trước một đoạn!

Thượng Quan Hạo mở cửa xe, giữa trời tuyết đầu mùa hướng phía kia nhìn qua, một người con gái tuổi còn trẻ nắm tay đứa bé biến mất bên trong giáo đường. Hân “Thịch!” một tiếng đóng cửa xe lại, mắt sắc lạnh, sai bước về phía nhà thờ.

“Thượng Quan tiên sinh! Tổng giám đốc!” Người trợ lý mở cửa sổ xe lớn tiếng gọi, vội vàng đem xe quay ngược lại bên cạnh hân.

Hân một thân mặc âu phục mỏng manh, cắt may sát người, tuyết thuần khiết rơi là tả trên người hân, cảnh đẹp như tranh, lông mi dày đậm hân giờ lên, đôi mắt sâu xa tản ra ánh sáng kỳ dị, như là tuyệt vọng và đau nhức đan xen vào nhau, sắc môi trở nên nhợt nhạt.

Tay hân, khớp xương nổi lên rõ ràng, cùng với màu tuyết không khác biệt lắm.

Hân nhắc chân đi vào trong.

Ở cửa một người lớn tuổi ngăn hân lại, hỏi hân có phải tới nghe giảng đạo hay không.

Thượng Quan Hạo đảo qua, nhìn bên trong đông nghịt người, thản nhiên nói, “Ta đến tìm người.”

Lão đưa tay ra dấu một chữ thập, nhẹ nhàng nói: “Chúa ban phúc lành, nếu như ngươi tìm người hy vọng được ngươi tìm ra, người nhất định sẽ xuất hiện, Chúa rất công bằng, luôn suy nghĩ cho tâm nguyện của mỗi người, chỉ cần thành kính, đều có thể thành hiện thực.”

Tuyết vẫn bay bay như trước, hân cười nhạt: “Nếu như nàng không muốn thì sao?”

Lão cười âm áp: “Vậy thì tùy duyên số đi.”

A... Tùy duyên...

Thượng Quan Hạo lạnh lẽo nhìn vào bên trong, một không khí trang nghiêm, không thể cứ như vậy rời đi.

Trợ lý đã chạy tới nói: “Tiên sinh, chúng ta chỉ còn chưa đến hai mươi phút nữa, chúng ta phải đi nhanh lên mới được.”

Thượng Quan Hạo nhếch môi.

...Ở Manchester xa xôi như vậy, Tần Mộc Ngừ, người có bỏ được hay không, chạy xa như vậy?

“Người nói Chúa cái gì cũng đều biết... Vậy người tới nói cho ta biết, nàng rốt cuộc là còn sống, hay là đã chết?” Đôi mắt cái ấy đỏ tươi, khàn khàn hỏi, “Nếu như còn sống, có đúng là cảm thấy rời ta đi rất xa là hình phạt vô cùng tàn nhẫn với ta? Nếu như đã chết... Vì sao làm cho ta ngay cả thi thể cũng nhìn không thấy...”

Lão ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn.

“Tiên sinh...” Người trợ lý thực sự bắt đầu cảm thấy sốt ruột.

Con mắt Thượng Quan Hạo đỏ tươi giống như lấy máu, chăm chú nhìn chăm chăm người nọ, thấp giọng cười nhạo ra một tiếng: “Chúa biết cái gì...”

Nói xong, hắn đã ngẩng đầu lên, nhìn khắp bầu trời tuyết bay giữa không trung tự mình rời đi, trợ lý thở phào nhẹ nhõm, cũng khép lại bàn tay, như là xin lỗi ông lão kia, vội vã chạy về phía xe.

Xe đạp lên tuyết in trên đường hai hàng ngay ngắn đen bóng.

Chỗ bậc cửa cao cao, Tần Mộc Ngừ nắm tay Tiểu Mặc, dè dặt đi ra, khi trời đầu mùa đông đã bắt đầu lạnh giá, trong tay Tiểu Mặc đang cảm ngọn nến kia lại ấm áp, ánh sáng ngọn nến cho dù là giữa trời tuyết cũng có thể cảm nhận được chút ấm áp.

“Tiểu Mặc, con có nghĩ là cùng mẹ rời khỏi nơi này?” Tần Mộc Ngừ nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Mặc ngập ngừng một cái, khẽ hỏi: “Mẹ, Trung Quốc sẽ có cái gì?”

Tần Mộc Ngừ chợt sững sốt, bông tuyết nhỏ rơi trên mái tóc nàng, trên vai, nàng bắt chợt cũng không biết, Trung Quốc lúc này, suy cho cùng còn có cái gì của nàng?

Tiểu Mặc cẩn thận lại gần, ánh mắt long lanh hỏi: “Sẽ có cha không?”

Đây là những đứa trẻ ngày ngày cũng ở phòng điều trị quần quít lấy câu hỏi, nó rất ít khi hỏi mẹ, thế nhưng nhớ tới nó và mẹ là người Trung Quốc, cha nó cũng có thể là người Trung Quốc, ba như vậy, sẽ ở Trung Quốc sao?

Tần Mộc Ngừ cắn chặt môi.

Viên mắt nàng không biết lúc nào nước mắt đã dâng lên, muốn cười, bởi vì nhớ tới cái đêm mưa rơi xối xả kia, nhớ lại toàn thân mình đầy máu, cũng nhớ lại phần bụng bị tàn nhẫn đánh lên một cái, tay nàng vuốt lấy đứa con bé bỏng run lên...

“Ừm... Có chứ... Mẹ cũng tìm không được, có lẽ là có...”

Nàng cười rơi lệ, cái gì cũng không cho con được, cho nó một mộng tưởng, dù sao cũng tốt?

Đôi mắt Tiểu Mặc, quả nhiên sáng lên, cậu khó có được nhanh nhẹn như vậy, hoạt bát lên. Tới gần bên tai nàng nói: “Mẹ, cô giáo trong phòng bệnh nói, Toán học có tác dụng vĩ đại nhất trên thế giới này, con cũng muốn học giỏi như Toán học, con sẽ giúp mẹ tìm được ba mà!”

:(

Cậu tự cho mình là thông minh, rút bàn tay nhỏ bé ra, lạnh lợi mà nhìn nàng.

Tần Mộc Ngừ hết khóc mỉm cười, cảm xúc ở trong lòng thì ra lúc đầu cậu thích là toán học, không phải vật lý, cũng thầm mắng chửi ở trong lòng cái bà hồ đồ kia, dạy cho bé cưng của nàng nhiều thứ...

Mà hai dấn xe kia, ngay cả khoảng cách tới nàng cũng không tới mười mét, dè lên tuyết, lướt qua họ...

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Ghét Nhất Cái Kiểu Người Bị Người Khi Dễ

Máy bay đảo qua một vòng, giữa tiếng vù vù của động cơ dần dần đáp xuống vùng trời phạm vi Trung Quốc.

M thị.

Một thành phố nhỏ ven biển, trong không khí vẫn hòa lẫn hương vị biển, Tần Mộc Ngữ một tay kéo hành lý, một tay khẽ nắm lấy tay Tiểu Mặc, đưa bé kịu lnh, yếu ớt ho khan, nhưng lui tới giữa đám người vẫn không sợ hãi.

Bóng dáng mảnh khảnh Tần Mộc Ngữ ngồi xổm xuống, “Tiểu Mặc, ôm lấy cổ mẹ nào.”

Nàng muốn nắm chặt tay mà ôm lấy cục cưng bé nhỏ của mình.

Cô thư ký cao gầy xinh xắn đang ở bên cạnh Lam Từ Kỳ báo cáo lộ trình hai ngày này, đã thấy đôi mắt hẹp dài Lam Từ Kỳ đảo qua phía trước, hành lý tiểu nữ nhân kia không nhiều lắm, phiền toái nhất chính là đứa bé đang bế ở trên tay kia.

Bàn tay hần từ trong túi quần vươn ra, nhũ mày nói với người bên cạnh: “Không có mắt phải không? Xách hành lý cho cô ấy!”

Trợ lý bên cạnh cả kinh, gật đầu vội vàng đi qua.

Mà cô thư ký chớp đôi mắt to màu xanh dương, có chút hoài nghi, cũng không biết nam nhân này vừa dùng dáng dấp tao nhã mà mắg chửi người.

Trung Quốc, M thị, xa cách.

Cổng sân bay, hàng dài xe taxi chờ đợi, mà đi ra một đoạn, mấy chiếc xe đen bóng đã ngay ngắn sắp xếp phía trước, đoàn người đi tới bước vào, khách sạn đều đã đặt chỗ trước, chỉ cần tới là được.

Đội được đến chiếc xe cuối cùng rồi đi, Tần Mộc Ngữ muốn đi tới, cũng đã đầy.

Tay cô đặt trên cửa xe, nhũ mày, mơ hồ có điều gì đó không đúng. . .

Việc này là cô cùng Sandy bố trí, rõ ràng chỗ ngồi và số người đều đủ, làm sao lại thiếu đi một chỗ?

Xe đều đã rời đi.

Tần Mộc Ngữ không biết những đồng nghiệp thường ngày làm cùng nàng có gạt bỏ nàng, đôi mắt trong suốt nhìn theo, lui một bước nhìn họ rời đi trước.

Ở nước ngoài, đều không phải không có loại xa lánh vừa nói này. . . . Đối với mối quan hệ của nàng cùng tổng giám đốc không như mọi người nói đến, thái độ với hết thấy đồng nghiệp nam đại khái đều ôm mộng tưởng muốn nếm thử hương vị nữ nhân Á Đông, dù là trêu ghẹo cũng không được, trong thâm tâm đều là khinh thường, mà đồng nghiệp nữ lại càng không cần phải nói, chuyện cá nhân người yêu ai ai quản người? Chỉ là đâm lên lưng nhau mà đi, cuối cùng còn lại cũng chỉ là hiềm khích.

“Cô biết ta ghét nhất bộ dạng gì của cô không?” Một giọng nói nồng đậm trầm bổng từ phía sau vang lên.

Tiểu Mặc quay khuôn mặt nhỏ nhắn lại, kéo chặt tay mẹ, mắt sáng lên, đối diện mà nhìn.

Lúc có Lam Từ Kỳ nó lúc nào cũng rất thông minh, thông minh đến dường như thứ tồn tại từ trước đến nay không bao giờ tồn tại.

“Chính là cô lúc này. . . Giống như tất cả mọi người đều có thể bắt nạt cô,” Lam Từ Kỳ chau mày, cười lạnh nói, “Cũng khó trách lúc ta gặp cô là trong cái bộ dạng đó. . . Thật là nên.”

Tay hần làm một động tác tao nhã, chiếc Bugatti màu xám bạc quen thuộc của hần từ từ mở cửa.

Một câu nói, làm cho sắc mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, trong lòng đau nhức.

Thực sự là nên.

Bốn năm trước giữa trời mưa xối xả mà tẩy rửa hết mọi thứ, chống lại không được, ngã vào một vũng máu hòa cùng nước mưa, thực sự là nên như vậy.

Tài xế xuống xe, giúp mang hành lý lên.

Tần Mộc Ngữ con người mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khe khẽ kéo tay Tiểu Mặc, để nó ngồi vào phía sau, Tiểu Mặc vâng lời mà ngoan ngoãn ngồi xuống. Tần Mộc Ngữ quay mặt qua, ánh mắt trong như nước mang theo một tia lóng lánh: “Ta lái?”

Lam Từ Kỳ có hơi ngạc nhiên.

Nhìn cô hai giây, hần tiếp tục cười, gật đầu.

Tần Mộc Ngữ cũng ngoài ý muốn mà nở ra một nụ cười thoáng cái, nhận chìa khóa từ trong tay tài xế, bóng dáng nhỏ nhắn mở cửa xe, ngồi vào.

Mà ngồi vào trong chưa đầy ba giây, trong nháy mắt vừa lúc Lam Từ Kỳ đưa tay muốn mở cửa sau xe, tay cô ấn lấy cái nút, đem cửa xe khóa lại! Nói một câu “Tiểu Mặc thất đại an toàn cho tốt”, sau đó không nhìn bất cứ biểu tình của người nào, nhanh chóng chuyển vô-lãng, hướng phía dòng xe cộ rời đi.

Ngoài cửa sổ xe, thư ký cao gầy xinh đẹp kia đã cả kinh trừng lớn đôi mắt màu lam.

“Hey!! Anglia!! Anglia!!!” Cô gọi lớn tên tiếng Anh của Tần Mộc Ngữ, giẫm lên đôi giày cao gót cổ đôi theo.

Vài giây sau Lam Từ Kỳ mới biết được bản thân bị đùa giỡn.

“Edwiin!! Look at the girl!! She is so bad!! How can we get to the Hotel?!! Oh my God...” Cô thư ký tức giận đến gào lên, quơ tay giơ chân.

Nhưng Lam Từ Kỳ bên cạnh phản ứng không nhiều, khoé miệng tuấn dật cuối cùng hé ra một tia cười phóng túng.

A...

Tần Mộc Ngữ...

Trả thù có đúng không?... Thật là có chút hứng thú.

Thư ký ở bên cạnh vẫn còn giậm chân tức giận mắng, Lam Từ Kỳ hoàn toàn không để ý đến hành động của cô, hàm chứa một nụ cười hờ hững nói: “Được rồi gọi chiếc xe nữa, đi tới khách sạn.”

Trong chiếc xe chạy càng lúc càng nhanh, trong lòng bàn tay Tần Mộc Ngữ rịn mồ hôi, nhìn thoáng qua phía sau không ai đuổi theo, mắt nàng mới sáng lên, xe cũng chạy ổn định lại.

Khi dễ có phải không?... Lam Từ Kỳ, người cũng nên ném thử loại tư vị bị khi dễ này!

Tiểu Mặc ngồi ở phía sau mở to hai mắt nhìn, phản ứng tiếp theo nở ra nụ cười hiếm thấy, tính nét trẻ con vô tư ở đây mà bộc lộ ra, không còn là đáng đáp yếu ớt như vậy.

“Con còn cười? Không sợ chú Lam trừ tiền lương mẹ sao?” Tần Mộc Ngữ cũng cười mắng yêu một tiếng.

Tiểu Mặc ha ha cười lắc đầu: “Mẹ không sợ chú Lam, Tiểu Mặc cũng không sợ!”

Tần Mộc Ngữ cũng nhin không được cười rộ lên, thành tâm, dáng tươi cười ấm áp, mặc kệ, bé cưng của cô khó có được vui vẻ, Lam Từ Kỳ người tức giận đi thôi, người bức bối ta cũng chịu trách nhiệm!

Tầm nhìn trước mặt, càng ngày càng mênh mông.

Cô nhìn thoáng qua lại địa chỉ khách sạn lần nữa, đi theo chỉ dẫn, gương mặt lại càng nhợt nhạt.

Đúng lúc này cô mới phát hiện, khách sạn bọn họ ở, cùng với làng du lịch vùng ven biển kia, rất gần rất gần.

Toàn bộ M thị đều chìm đắm trong một loại bầu không khí phồn thịnh yên ả, dựa vào biển, trời xanh mây trắng, trong không khí nhàn nhạt hương vị của biển, Tần Mộc Ngữ nhớ tới một lần đi nghỉ tràn đầy mùi máu tanh kia, trong mắt hiện lên một tia yếu ớt, sắc mặt xanh xao, nhưng vẫn nắm chặt vô lăng, không cho bản thân mình buông ra.

.... Cảnh đêm ở đây đẹp không?

.... Đẹp.

.... Lúc trước ta cũng đã từng sống ở đây một thời gian ngắn, vẫn luôn đẹp dễ như vậy. Đêm nay không có thời gian, hôm khác ta mang người đi xem một cái.

Những câu nói chuyện kia, đã lâu như vậy, thì ra vẫn còn hiện lên ở trong đầu.

Khoé miệng Tần Mộc Ngữ dất ra một nụ cười lạnh nhạt, quay về đối diện con đường phía trước, hung hăng nghiêng lên, ở trong lòng nói ra mấy chữ.

Đi tìm cái chết đi.

***

Tiếng động lớn rầm rì giữa đêm khuya.

Bên trong sông bạc vẫn náo nhiệt như trước, giống như bị kích thích.

Giữa làn sương mù lượn lờ, Lam Từ Kỳ neho mắt dừng ở người đàn ông đối diện, cảm bài mờ một phen, mở miệng nói: “Theo.”

Tiếng cảm thán xung quanh vang lên.

Một bàn này, tiền đặt cược không nhỏ.

Người đàn ông ngồi ở đối diện nét mặt có hơi mơ hồ, không chút suy nghĩ trực tiếp cầm bài bay qua, nhưng cũng không hé ra xme bài tốt không, hấn bạo dạn lật ra, kéo theo một hồi thán phục, cũng không muốn nghĩ, thần tình hấn lãnh đạm, cũng thần nhiên nói: “Theo.”

Lam Từ Kỳ cười cười, cảm thấy có điểm thú vị.

Ba vòng phía sau, hấn có loại cảm giác ép buộc, lại có cảm giác rất dễ khiến người ta lảng lảng, đây chính cảm giác Thượng Quan Hạo trước mặt hấn chưa bao giờ từng có.

Quả nhiên, sau cùng Thượng Quan Hạo tiếp tục theo vào, bài mở ra, Lam Từ Kỳ rút cuộc giành đại thắng.

Tiếng vỗ tay và hoan hô xung quanh vang lên, một đồng lớn thẻ đánh bạc được chuyển đến trước mặt hấn, trong âm thanh ồn ào hấn chỉ cười, điều thuốc kẹp trong tay đã cháy hết, hấn cho vào trong gạt tàn, không tiếp tục nữa.

“Hoi một tí là mấy trăm vạn tiền thẻ đánh bạc, ngươi buông thông Tín Viễn một cái cũng đáng để chơi đùa đến như vậy không?” Lam Từ Kỳ đẩy cánh cửa sòng bạc ra, cau mày, vẫy tay một cái, “Ta với ngươi thương lượng chuyện này, ngươi vừa mới thua tiền ta xem như không có, đối với Tín Viễn của ngươi... Ngươi yên tâm, ta sẽ đưa bằng giá tiêu chuẩn cho ngươi, mỗi một mục đều không phải là ít.”

Thượng Quan Hạo nhú mày, sờ sờ túi, mới phát hiện trên người đã không còn thuốc.

Lam Từ Kỳ cười cười, đưa hộp thuốc cùng cái bật lửa qua.

“Ngươi cũng hút ít đi một chút, cẩn thận không bị ho lao.” Hấn lạnh lùng nói.

Lam Từ Kỳ nhìn hấn diện mạo không có vẻ gì là cảm kích, chỉ biết chuyện này không thể đùa giỡn, hấn tiếp tục cười cười, đem hộp thuốc lấy về, ần ần giữa trán: “Ta thật không biết ngươi trong coi ở đây làm cái gì, coi như là lúc trước Tần Chiêu Vân có lỗi với ngươi, ngươi bây giờ khiến cho hấn tan cửa nát nhà không phải cũng dễ dàng lắm rồi sao? Thật đúng là đem Tần Thị quay về? Với năng lực của ngươi, cái gì không thể làm được, ngươi càng muốn ở chỗ này kinh doanh... Trước đây ta biết ngươi vì một nữ nhân, nghe nói nữ nhân cùng với ngươi đó không phải đã chết sao? Chết đã bao lâu...”

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo tái mét, một tay nắm lấy cổ áo hấn, ra sức siết chặt.

Lam Từ Kỳ cũng ngẩn ra, ánh mắt nghiêm nghị ngưng đọng.

“Không nói chuyện này, ngươi muốn chơi đùa, ta có thể cùng ngươi đi vào trong đánh cuộc vài ván, nhưng về Tần Thị, ngươi tốt nhất một chữ cũng đừng nói ra,” Con ngươi mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng nghiêm nghị, thần nhiên nói ra, “Ta không muốn quân ngươi phát triển như thế nào ở thị trường Đông Nam Á, nhưng có ta ở đây một ngày, nơi này, ngươi cũng đừng nghĩ chạm được.”

Nói xong hấn lạnh lùng buông lỏng tay ra.

Rất lâu cũng không có bị người nắm lấy cổ áo mà nói chuyện như vậy, Lam Từ Kỳ buông mắt xuống nhìn vào cổ áo mình bị nắm nhãn lại, lại một lần nữa thừa nhận gã đàn ông trước mặt này, đúng là một tên biến thái.

“A... Ngươi tàn nhẫn...” Lam Từ Kỳ cười, ngón tay sửa sang lại quần áo.

“Chuyện này ta tạm thời không nói... Bất quá ngươi có thể nói cho ta biết đến tốt cùng là ngươi ở nơi này chờ cái gì? Ta xem có thể giúp đỡ ngươi.” Hấn đối với “Người bạn cũ” này thành thực nói ra.

“Ngươi không giúp được ta.” Thượng Quan Hạo cự tuyệt.

“Chắc, đó là một cô gái... Ta trước kia làm sao không thấy ngươi sinh tình như thế này...” Hấn chế giễu.

Điện thoại di động trong túi vang lên.

Hai người nhìn nhau một chút, Thượng Quan Hạo mới phát hiện là điện thoại mình.

Nhìn thoáng qua dãy số, con ngươi mắt hấn sắc lạnh hơn, cũng không muốn tiếp, nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện gì, đánh mắt nhìn Lam Từ Kỳ: “Trước kia là ngươi nói cho cô ấy ta ở chỗ này?”

“Vi một cô gái mà bị thương, cần phải có thời gian và một cô gái khác đến chữa thương, ta không phải cũng cho ngươi sao?” Lam Từ Kỳ không muốn cùng hấn tán gẫu, tự ý đi tới lái xe, nhú mày, “Vợ trước của ngươi vừa vận cũng đã qua đời, chỉ có ta biết rõ một người, cô ấy tìm ngươi nhiều năm như vậy cũng tìm không được ngươi, ta xem có thời cơ thì nói cho cô ấy, ai biết thực sự lập tức chạy về Trung Quốc...”

Lam Từ Kỳ cười nhạt: “Ngươi người này mặc dù độc ác, bất quá chính là nữ nhân nguyện ý vì ngươi mà lao vào dầu sôi lửa bỏng, đây không phải là một người sao?”

Chương 160: Thứ Người Muốn, Nguyên Lai Là Tín Viên

Gió khuya hiu hiu.

Thượng Quan Hạo đứng ở bên cạnh xe hắc, tâm ngội lạnh.

“Lam Từ Kỳ,” Hắc nhân nhật gọi một tiếng, dáng người cao lớn đứng lên, thấp giọng tựa như cảnh cáo hắc, rõ rệt mà nói: “Từ hôm nay trở đi, chuyện của ta không cần người quản.”

Nói rồi hắc lui ra phía sau, quay người mở cửa xe ra, ngồi xuống.

Cách đây không xa, Lam Từ Kỳ đứng ở bóng dáng ở trong xe kia, nhìn hắc lui xe một chút rồi rời đi, cảm thấy hai năm này đây tính cách hắc càng khó có thể mà suy xét. Chỉ là muốn ở chỗ này làm việc, nhất định phải trải qua một lộ Tín Viên. . . Hắc Lam Từ Kỳ không hề muốn tiện, nhưng đôi khi, rất nhiều sự tình hắc cũng khó có thể nắm bắt.

Hai chiếc xe một trước một sau, đi vào hai khách sạn khác nhau.

“Người mang theo người sang đây?” Tại giao lộ, Thượng Quan Hạo hỏi.

“Ừm.” Lam Từ Kỳ cũng không phủ nhận, sợ đi khách sạn cũng cách xa hắc là vì vậy.

“Là người như thế nào?” Hắc dừng một chút hỏi.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ dịu xuống, ánh mắt phức tạp, “Một cô gái thiếu nợ.”

Thượng Quan Hạo lúc này mới trầm lắng, nghe giọng nói chỉ biết hắc có một chút nghiêm túc như vậy, thần nhiên nói: “Người cũng nên có một ngày u mê như thế, sau này đừng lộn xộn hơi một tý lại nhét phụ nữ cho ta, ta không cần.”

Lam Từ Kỳ chửi đồng một tiếng: “Người cút đi!”

Hết sức dị thường, nữ nhân kia yêu thương hắc chết cũng không phải, Lam Từ Kỳ hắc trái lại cũng muốn cho nhiều người nhìn vào một cái, nhưng cô tình nguyện cùng đưa nhóc ốm đầu bệnh tật liên miên kia, đối với hắc không có hứng thú.

Quái đản.

Đóng cửa xe, Lam Từ Kỳ tự ý hướng phía trong khách sạn đi vào, mặc kệ chiếc xe ở phía sau dừng thoảng cái mới chậm rãi rời đi.

Tần Mộc Ngữ còn chưa ngủ, ở trong sảnh khách sạn gọi một phần điểm tâm, cùng ăn với Tiểu Mặc.

“Cái gì đây?” Hắc nhíu mày nhìn một chút.

“Hoàn thánh Lam Môi.” Tần Mộc Ngữ sợ run một cái, mở miệng nói.

/* Cái này chịu thật, ko biết nó là cái quỷ gì cả Thánh Đại → hoàn thánh, rất sáng tạo ak@@ */

Lam Từ Kỳ tâm tình bị cái tên chết tiệt kia làm cho không thể nào tốt thêm được, nhìn màu sắc bát hoàn thánh, giữa màu xanh lam lộ ra một tia trong suốt, Tiểu Mặc ăn đều là mở to cái miệng nhỏ nhắn ra, hắc nhíu mày, đem cái khay nhỏ đột nhiên kéo qua.

Tiểu Mặc ngẩng ra, mở to hai mắt ngẩng đầu nhìn chú Lam này.

“Lại gọi thêm một phần nữa cho nó, đây là phần của ta.” Hắc lạnh lùng nói, đã ngồi xuống.

“...” Tần Mộc Ngữ đột nhiên nghẹn giọng! Tay cô cầm lấy khăn trải bàn, sắc mặt chuyển từ hồng sang trắng, biến đổi nhanh chóng, không biết làm sao nói: “Lam Từ Kỳ, đây là... Đây là phần Tiểu Mặc đã ăn xong!”

Con mắt hẹp dài hắc ngược lên, có một tia lạnh buốt: “Ta có mắt, có thể thấy.”

“Kia... Vậy mà người vẫn còn...” Nàng cơ hồ muốn bất tỉnh.

Lam Từ Kỳ tịnh không để ý tới, cầm cái thìa trong tay Tiểu Mặc, hời hợt mở miệng: “Tiểu Mặc có thấy không?”

Tiểu Mặc cũng choáng váng.

Nó ngỡ ngác mà nhìn mẹ, nhìn nhìn lại chú Lam mà xưa nay mẹ cũng không thể trêu vào này, cánh tay nhỏ nhắn lấy giấy ăn trên chỗ mình đưa đến trước mặt hẳn: “Chú ăn đi.”

Tần Mộc Ngữ trừng lớn con ngươi mắt trong suốt, nhìn hẳn cầm thìa, đem một chén hoành thánh tiêu diệt gọn.

Nam nhân tao nhã, quý khí như là từ trong cở thể phát ra, ngay cả ăn một bát hoành thánh cũng khiến người ta sinh ra cảm giác rung mình.

Một bát hoành thánh mới bung đến.

Tiểu Mặc nhìn nhìn ngó ngó, xem Lam Từ Kỳ có ham muốn lại ăn một bát nữa không, lúc này mới cùng bàn tay nhỏ xíu cẩn thận cầm lấy cái thìa dè dặt cho vào miệng.

Tần Mộc Ngữ quả thực muốn thổ huyết!

Đây là đàn ông sao, ngay cả đứa con của nàng cũng ức hiếp?!!

“Ngươi trả thù có đúng không? Ngươi không vừa ý chuyện hôm nay ta đem xe rồi đi để ngươi phải khổ sở, cho nên ngươi muốn trả thù đúng không?” Cũng không nhất thiết phải đoạt lấy từ trẻ con chứ?!

Sắc mặt nàng đỏ lên, tức giận không ít.

“Cô cho rằng ta bắt nạt nó?” Lam Từ Kỳ lạnh lùng đánh mắt qua.

Tần Mộc Ngữ không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt trong như nước trừng lên nhìn hẳn.

Lam Từ Kỳ vươn tay, cách một khoảng, hẳn nhẹ nhàng nắm lấy cái cằm Tần Mộc Ngữ, cúi đầu nói: “Làm cho rõ ràng, cũng là người, đứa con của ngươi đã làm cho ngươi cái gì, ngươi đem toàn bộ tình yêu đều dành cho nó, còn có người cho dù làm cho ngươi cái gì, ngươi ngay cả một điểm đối xử công bằng cũng không có... Ngươi vẫn còn oan ức sao?”

Tần Mộc Ngữ cuối cùng cũng nhìn ra ý của hẳn.

Giống như nuốt phải một con ruồi ở trên bàn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngũ sắc hiện ra: “Ngươi nói lời vô dụng, nó là con ta, ngươi là gì không? Ta lẽ nào có thể đối đãi với Tiểu Mặc như thế nào cũng phải đối đãi với ngươi như vậy?”

Về mặt Lam Từ Kỳ rốt cục dụ xuống một phần, ánh mắt ngậy đại rồi đi, thấp giọng nói: “Ngươi dám.”

Không đợi cho Tần Mộc Ngữ kịp hít thở, hẳn lại mở miệng nói: “Tốt xấu ta cũng là một nam nhân, một cô gái đối với người đàn ông có ân sống chung như thế nào, cần ta dạy cho ngươi?”

Tần Mộc Ngữ hít một hơi thật sâu, không muốn trước mặt con mà cùng hẳn đôi co.

“Ta hôm nay gặp một người, tâm trạng không tốt, ngươi đừng trách.” Giọng nói Lam Từ Kỳ hòa hoãn xuống, thấp giọng nói.

Tần Mộc Ngữ cũng thua, lau tay cho Tiểu Mặc: “Ngươi không phải nói ngươi đi ra ngoài gặp bạn sao?”

Lam Từ Kỳ ngẩn ngơ một chút, cười cười.

“Có lẽ là không, quan hệ vẫn còn rất phức tạp... Sau khi về nước hẳn nhất định biến ta thành đối thủ cạnh tranh, ta cùng hẳn bàn bạc muốn mua lại công ty hẳn mở rộng đến Dringlewapen, chỉ là hẳn không chịu, cho nên ta cũng không có biện pháp, liều mạng thì liều mạng đi.” Hẳn dùng khăn lau tay, cùng nàng nói mấy câu bình thường, bầu không khí tạm thời lắng xuống.

Tần Mộc Ngữ đánh mắt nhìn hẳn một cái.

“Chuyện này không liên qua đến ta, ngươi chỉ cần phân công nhiệm vụ, ta làm sau đó lĩnh tiền lương là được rồi.” Nàng nói một câu như giết phong cảnh.

Lam Từ Kỳ phì cười: “Không có lương tâm.”

“Ngươi biết không? Tên kia lúc còn rất nhỏ trong nhà gặp chuyện, đó là một âm mưu, cha mẹ đều đã xảy ra chuyện, chính hẳn lại chạy đi đến làm việc cho kẻ thù, trăm phương ngàn kế muốn vượt qua hẳn...”

“Về sau thì thế nào?”

“Sau này chính là một vở kịch đáng ghét... Hẳn thích một cô gái, tình nguyện vì cô ta mà buông tha hết những mối hận kia, rồi bọn họ kết hôn, cứ như vậy...” Lam Từ Kỳ tựa như hồi tưởng nhớ lại kỷ niệm, “Nhưng mà cô gái kia lại chết, rất đáng tiếc.”

Nói xong hần nhìn nàng một chút: “Ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Gương mặt Tần Mộc Ngữ có hơi tái nhợt, hết thấy hình ảnh ở trong đầu thoáng chốc hiện về, cầm tay Tiểu Mặc: “Bé cưng của ta mệt, ta muốn dẫn nó đi nghỉ.”

Lam Từ Kỳ gật đầu: “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta đến Z thành, ngươi giúp ta tra tài liệu liên quan đến Tín Viễn một chút, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, đều điều tra rõ ràng.”

“Đình...” Tiếng cái thìa rơi lên trên nền đá cẩm thạch.

Lam Từ Kỳ cảm thấy người đối diện run lên kịch liệt, thân nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Khuôn mặt nàng trắng bạch, giống như gặp phải một đòn trời giáng.

“Chúng ta ngay từ đầu không phải đã nói là ở M thị sao? Vì sao đột nhiên lại chuyển thành Z thành?” Nàng tái nhợt lộ ra một tia tuyệt vọng hỏi.

“Ta vốn quyết định ở chỗ này, nhưng tên kia nếu như không đồng ý, ta chỉ có thể cứng đối cứng.” Con mắt sắc nhọn Lam Từ Kỳ bắt lấy nét dị thường của nàng, “Ngươi rốt cuộc là làm sao vậy?”

Tần Mộc Ngữ đảo qua, tựa như dừng lại ở ngàn vạn năm.

Cái miệng nhỏ nhắn nhợt nhạt, tựa như tự nói, tựa như hỏi hần: “Thứ ngươi muốn... Nguyên lai là Tín Viễn...”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Ta Cũng Muốn Tìm Đến Người Kia

Mắt Lam Từ Kỳ lóe lên, nhìn lại cô.

Ánh mắt trên mặt hần lưu luyến, miệng lại cất lên mấy tiếng: “Đúng, ta muốn chính là Tín Viễn.”

Cho nên “Tên kia” ở trong lời hần nói, chính là Thượng Quan Hạo.

Khuôn mặt Tần Mộc Ngữ cực kỳ tái nhợt.

Buông đôi mi dài xuống, Tần Mộc Ngữ dặt tay Tiểu Mặc, khe khẽ lừa cậu hai câu muốn nó đi ngủ, Tiểu Mặc ngoan ngoãn buông cái thìa xuống, lễ phép chào Lam Từ Kỳ, lúc này mới theo chân Tần Mộc Ngữ đi lên lầu.

Chiếc khăn trong tay Lam Từ Kỳ bị nắm chặt, dính hoành thánh vào ngón tay, lau như thế nào đều cảm thấy không dễ chịu.

Trong đại sảnh khách sạn đợi khoảng 10 phút, nàng rốt cuộc cũng chậm rãi đi xuống.

Đến khi làn váy kia từ từ xuất hiện trong tầm nhìn, khóe miệng Lam Từ Kỳ mới dẫn ra một nụ cười.

“Ngươi cái nữ nhân này, mỗi lần có chuyện gì cầu xin ta đều là cái vẻ mặt này, do dự lưỡng lự, dường như muốn lấy đi của ngươi nửa cái mạng...” Hần châm biếm, đôi mắt hẹp dài buông xuống, vờn tay, “Sang đây, tới chỗ này.”

Bàn tay ở giữa không trung kia, Tần Mộc Ngữ nhìn nửa buổi, cuối cùng khẽ hít một hơi, bàn tay đặt ở trong lòng bàn tay hần.

Lam Từ Kỳ nắm lấy nàng, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng ngồi ở trước mặt hần.

Hai chân tách ra, đứng lúc kéo lấy cơ thể vốn nhỏ nhắn tinh tế của nàng, hần cúi xuống, hai tay tùy ý mà đặt trên đầu gối, cũng nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đối diện với cái trán của nàng.

“Ngươi nói đi, lần này lại có chuyện gì muốn cầu xin ta?” Hần tùy ý hỏi.

Nhưng nàng lại trầm mặc không nói.

Khuôn mặt Lam Từ Kỳ tuấn dật bức người dưới ánh đèn êm dịu của đại sảnh mà có chút không thực, thấp giọng nói: Ngươi nhìn xem, đôi lại ngươi là ta, ngươi sẽ thích cái dáng vẻ lúc này đây của bản thân không?... Tốt trong lúc này chúng ta thực sự có phần không hòa hợp, ta nếu như là một nam nhân

bình thường, người có cầu xin ta, ta không nên có lấy một câu điều kiện, như vậy ta có chịu tổn hại, trong lòng người lại có chút bất an.”

Mang theo một tia ngang ngược đặt trán tựa vào trán nàng, lưu lại một chút giây vò, hơi thở đối diện nhau có thể cảm nhận được.

Hắn nhú mày, tiếp tục nói: “Người nói cái gì đi chứ? Đơn giản nhất, Tần Mộc Ngữ, người theo ta một đêm, muốn cái gì ta cũng đều cho người.”

Lực trên bàn tay Lam Từ Kỳ mạnh thêm, đem nàng ôm chặt lấy, càng cau mày thêm.

“Nhưng người có biết không? Ta thật muốn nói ra câu này, hứng thú này có thể thay đổi,” Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, “Ta không muốn phải bám lấy mãi một nữ nhân, muốn ta cũng không muốn người mãi như thế này, mang theo con chồng trước, trong đầu vẫn không nghĩ tới người nào khác... Cho nên Tần Mộc Ngữ, người có thể lại không biết xấu hổ, muốn cái gì thì nói thẳng đi.”

Hắn cười nhạt tự giễu: “Dù sao ta cũng không đưa ra điều kiện gì.”

Tần Mộc Ngữ rút cuộc cũng ngược mặt lên, không móng ngón hi vọng, lại là lạnh nhạt.

Lam Từ Kỳ liếm môi, không nhìn đến nàng, “Vị hoàng thái tử Lam Mối kia quả thực không sai, là người thích hay là con người thích?”

Nam nhân này lại nói sang chuyện khác, nàng cũng lười nhắc cùng hắn tranh luận.

“Tiểu Mặc từ trước đến nay không dễ dàng nói sở thích cho người khác, ta cũng chỉ có thể đoán,” Nàng khẽ nói một câu, đánh mắt nói, “Ta là muốn cầu xin người một việc. Sau này đến Z thành, người có thể giúp ta bảo vệ Tiểu Mặc được không?”

Lại là bảo vệ con...

Lam Từ Kỳ ở trong lòng chửi đổng một câu, hắn thật đúng là đoán một chút cũng không sai.

“Bảo vệ làm sao? Ta chuẩn bị cho nó một hộp giữ ấm, mỗi ngày tìm người trong nom nó, không để nó gặp chuyện, không để nó không vui, không để nó ngã bệnh... Như thế này?” Hắn lại bắt đầu câu kinh cảm khăn lau tay.

“Không phải.” Tần Mộc Ngữ nói ra hai tiếng.

Trong đôi mắt trong suốt của nàng có tồn tại ít ngưng trọng: “Ta muốn người che chở nó, nếu ai dám cướp nó từ trên người ta, ai dám động đến nó dù chỉ một chút, ta đều muốn dùng mạng hắn để bồi thường.”

Mí mắt Lam Từ Kỳ lại lần nữa nhảy nháy lên.

“Người lại động một tí lại chết hả... Người có cừ oán với ai?” Hắn hỏi.

Cảm giác tội lỗi trong mắt Tần Mộc Ngữ nổi lên, liền dịu dàng như nước, đưa tay nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Người giúp ta đi, Lam tổng, người phải giúp ta, ta thực sự cùng người một đêm.”

Lam Từ Kỳ cảm nhận hơi ấm trên bàn tay nhỏ bé của nàng, nhìn nàng mãi hồi lâu, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút.”

Nói xong thoát ra, đem hoàng thái tử chưa ăn xong ném lại trên bàn, bóng dáng dong dỏng cao đứng lên, đi về phía phòng ở trên lầu.

Tần Mộc Ngữ tiếp tục ngồi xổm trên mặt đất, tiểu ý tiêu tan, trong ngực thờ dài một hơi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo vắng lặng có phần nhợt nhạt, ngón tay cũng run run, nhưng nàng biết rõ đây là Lam Từ Kỳ đã đáp ứng rồi, hắn hi vọng trước đến này đều biểu hiện ra ở trên mặt, nhưng nguyện vọng của nàng, hắn cũng luôn dùng cách thô bạo này để bằng lòng.

Đứng dậy, nàng nhìn vào bóng đêm mịt mờ bên ngoài khách sạn, ánh mắt một phiến vắng lặng.

***

Z thành.

Trong tòa cao ốc vừa mới sửa sang qua còn có chút mùi khí mê-tan gay mũi.

Đem tài liệu Tín Viễn đặt ở trên bàn làm việc Lam Từ Kỳ, Tần Mộc Ngữ nhìn qua: “Toàn bộ thứ người muốn đều ở chỗ này, ba trang sau là ta tự mình làm thêm, rất trọng yếu, người có thể xem qua.”

Lam Từ Kỳ cầm lấy tài liệu, lật xem.

Cái nữ nhân này, làm việc rất hiệu quả, là điểm hắn thích nhất.

“Trước tiên để ở chỗ này đã đi, buổi tối ta cùng hắn và mấy người bạn cũ muốn ăn cơm cùng nhau, ta nhắc nhở hắn một lần sau cùng, nếu như vẫn còn không được, quên đi,” Lam Từ Kỳ đảo qua vẻ mặt của nàng, “Người cùng đến?”

Tần Mộc Ngữ đang giúp hần thu dọn tách cà phê, tay run lên, bên trong còn sót lại cà phê bị vung ra.

“Xin lỗi!” Nàng cuống quýt rút khăn tay ra, lau lau vẩn kiến bị ướt nhẹ trên bàn hần.

Lam Từ Kỳ từ đầu tới cuối dừng ở biểu cảm của nàng: “Không muốn?”

Tần Mộc Ngữ khẽ hít một hơi: “Ta vừa mới liên lạc được với một bệnh viện, tối nay mang Tiểu Mặc đi xem, ta cùng bác sĩ đã có hẹn trước.”

Lam Từ Kỳ cười nhạt một cái: “Ta đây nghĩ làm như thế nào... Bằng không, ta bỏ bữa tiệc đi theo người?”

Một câu nói, khiến khuôn mặt Tần Mộc Ngữ hơi đỏ lên.

Hần tức giận, nàng dứt khoát không nói lời nào.

Ngón tay gõ gõ trên tập tài liệu, mắt cúi xuống lạnh lùng, khiến người ta nhìn không ra chút biểu cảm nào của hần, Tần Mộc Ngữ dứt khoát một câu cũng không nói, đem ly cà phê thu dọn cho tốt, giúp hần rót một ly rượu, lại lần nữa bung vào, thân thiết mà đặt ở trong tầm tay hần.

Đang muốn đi, hần liền nắm lấy cổ tay nàng.

Lam Từ Kỳ nén giận, sắc mặt xám lại, đứng dậy đột nhiên túm lấy cổ tay nàng, nàng lao đảo ngã vào trong vòng tay vẫn còn nhàn nhạt mùi thuốc lá, hần mạnh mẽ ôm chặt lấy thất lưng của nàng, đem nàng giữ ở trong ngực.

Khuôn mặt dần nén xuống, đối diện đôi môi đỏ mọng của nàng, hơi thở cũng đã làm cho nàng sợ hãi dồn dập.

Tay Tần Mộc Ngữ chống trước ngực hần, hoảng hồn chưa bình tĩnh lại.

“Người nói ta có cường bức người hay không?” Hần lạnh lùng hỏi.

Trái tim Tần Mộc Ngữ nhảy đến loạn nhịp, gương mặt tái nhợt, lắc đầu.

Lam Từ Kỳ cười nhạt: “Vậy hôm nay thử xem.”

Nói xong bàn tay hần nắm chặt phía sau gáy nàng, đột nhiên bao phủ lấy đôi môi đỏ tươi của nàng! Cái tư vị ngày đó muốn cự tuyệt cũng không có thưởng thức qua, hôm nay rốt cuộc có thể nếm được. Hần không nghĩ tới nàng ngây ngô như thế, mùi vị đôi môi trong veo mềm mại, muốn thăm dò sâu thêm, nhưng đụng phải hàm răng nàng chặn lại, yếu ớt, nhưng là ương ngạnh mà chống đỡ.

Lam Từ Kỳ nhíu mày, hận không thể mở hàm răng của nàng ra mà vuốt ve.

“Edwiin? Is this paper you are looking for?”(Edwiin? Đây có phải tài liệu anh cần tìm?) Cô thư ký cao gầy đẩy cửa đi vào dò hỏi.

“Oh!!!” Cảnh bên trong lại dọa cho nàng một cú sốc, che miệng, tài liệu trong tay rơi xuống.

Mí mắt Lam Từ Kỳ cũng nhảy lên, lực trong tay đột nhiên nói lỏng ra.

Tần Mộc Ngữ thừa cơ hung hăng đẩy hần ra, lưng không cẩn thận đụng vào bàn làm việc, nàng đau đến nhăn mặt lại, nhưng cố gắng chống đỡ cơ thể, ánh mắt tràn ngập oán hận mà nhìn Lam Từ Kỳ!

“Sorry, I am so sorry but...” Thư ký hoảng hốt lo sợ mà giải thích.

Tần Mộc Ngữ chẳng muốn nói cái gì nữa, kéo khăn giấy mà lau trên môi, tùy ý lách qua bên cạnh cô thư ký mà rời khỏi phòng.

Một tiếng đóng cửa “Thịch!” vang lên, muốn làm run lòng người.

“Edwiin? Could I...”

Ánh mắt Lam Từ Kỳ yên tĩnh nhìn chăm chú vào cánh cửa, phát tay với viên thư ký, thân nhiên nói: “Đừng để ý tới nàng, tùy cô ấy đi!”

Thư ký lúc này mới lặng im, không có mở miệng nữa.

***

Màn đêm chậm rãi buông xuống.

Giang Đình ngồi ở ghế phụ bên trong xe, nhìn vào kính mà chuẩn bị lại bản thân một chút, cảm thấy trang điểm không có chỗ sơ hở. Nàng cười kéo cánh tay nam nhân bên cạnh: “Hạo, nhất định là ở đây sao? Ta cảm thấy thưởng thức của Từ Kỳ vẫn không đổi, hần luôn luôn thích loại phong cách kiến trúc này, ngay cả công ty cũng thiết kế như vậy.”

Thượng Quan Hạo dừng xe lại, nhìn lướt qua kiến trúc một tòa nhà xa xỉ trong khu phố, đem toàn bộ thu vào trong, nghĩ đích thật là phong cách Lam Từ Kỳ, đôi môi mỏng khẽ mở, lạnh nhạt nói: “Buông tay ra.”

Giang Đình khẽ cắn môi, nụ cười vẫn tươi như trước: “Không ta, người định làm gì ta?”

Thượng Quan Hạo hờ hững quét mắt qua.

Sắc mặt Giang Đình dần dần trở nên khó coi, cũng buông lỏng tay hất ra, xì hai tiếng: “Cái son môi này thật khó ăn, ta còn tưởng vị giống như ăn hoa quả có thể ăn vào...”

Rút hai tấm khăn giấy, nàng không thể làm gì khác hơn là lau đi lại tô lại.

Thượng Quan Hạo quay đầu lại, mở cửa xe. Hắn không thể không thừa nhận bản lĩnh làm tiêu tan xấu hổ của nữ nhân này thuộc loại hạng nhất, gần như không có bất luận khe hở nào, cho dù là hắn không có bất cứ phản ứng nào, nàng cũng có thể tự vênh vào mà vui cười.

Xuống xe, nhưng phát hiện nàng còn chưa cùng đi lên.

Quay đầu, phát hiện nàng đang đỡ lấy xe, gian khổ mà giẫm lên đôi giày cao gót của mình.

Thấy Thượng Quan Hạo nhìn, nàng lúng túng nói: “Gót giày có kẹt chút chút, có thể đỡ một tý được không?”

Bóng dáng cao ngất của hắn đi tới, nắm tay nâng cánh tay của nàng, nàng loay hoay một hồi, lúc này mới cảm thấy thư thái hơn. Mặt mày đau khổ nhưng vẫn khẽ cười, nàng thấp giọng nói: “Rõ ràng nhìn cả buổi như vậy nhưng vẫn không đến, hay người đến một điểm trợ giúp cũng cần phải cầu xin,” Nàng lắc đầu cười, tự giễu, “Những người làm trong nhà người vẫn còn biết gọi ta một tiếng Giang tiểu thư, nhưng chỉ có nhân viên chuyển tin kia...”

Nàng ngược lên: “Ngày hôm qua nhân viên chuyển tin kia nghe mọi người gọi ta Giang tiểu thư, rất ngạc nhiên, hỏi ta ‘Cô chẳng lẽ không phải là Thượng Quan phu nhân sao?’ Người nói ta trả lời như thế nào?”

Thượng Quan Hạo đảo qua, ưu nhã mà hờ hững nói: “Tình trạng hôn nhân của ta trước nay vẫn viết hai chữ ‘Mất vợ’ sao, cho dù là người nhìn không thấy, ta cũng nói qua cho người rồi sao.”

Đêm vốn dĩ đã rất lạnh, nghe hắn nói ra những lời này, Giang Đình đến hít phải một ngụm khí lạnh, cảm thấy tứ chi đều bị đông lạnh.

“Ta đây chưa lên làm Quan thái bà, ta còn chưa có chết.” Nàng nhú mày nói ra.

Tiếp theo trong nháy mắt, nàng hý hoáy lên giày cao gót, đứng vững lần nữa, nhìn bản thân đã cao tới miệng hắn, lại nở nụ cười, đánh một ngón tay: “Khoa học có nói, điều kiện làm bạn tình tốt nhất là thân cao, đi thôi, Thượng Quan tổng.”

Cánh tay nàng giống như rắn nước vòng qua tiến vào.

Thượng Quan Hạo dừng một chút, xét thấy đôi giày nàng mang thật khó chịu, không có bỏ qua.

Mà bây giờ là mười bảy tầng.

Tần Mộc Ngữ đón lấy Tiểu Mặc từ trong tay một nam đồng nghiệp, khẽ cười nói: “Cảm ơn, cảm ơn người đã dẫn nó từ khách sạn qua đây, đỡ cho ta phải đón nó một chuyến nữa.”

“Không sao, cục cưng bé nhỏ của người cũng láu lỉnh a!” Nam đồng nghiệp mới tới cười tươi, khèn cầm cánh tay nhỏ bé của Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc lễ phép mà vẫy tay chào: “Tạm biệt anh.”

“Ta...” Nam đồng nghiệp la lên, “Ta so với mẹ nhóc còn lớn hơn, dám gọi ta một tiếng anh? Cái miệng nhỏ nhắn này...”

Mọi người trong phòng cười rộ lên, cách một khoảng, cửa phòng Tổng giám đốc khép hờ, Lam Từ Kỳ lạnh lùng đảo qua, nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh kia, cầm tờ giấy ở trong lòng bàn tay nắm chặt, giống như phát tiết.

Điện thoại rung lên.

“Các người tới chưa?” Hắn nhàn nhạt hỏi.

“Từ Kỳ, chúng ta muốn đi lên trên xem có được không? Ta nghe nói người đang làm nhân viên lưu luyến! Ha ha, ta muốn lên xem là người nào mới được...” Tiếng Giang Đình hưng phấn từ bên trong điện thoại truyền ra.

Lam Từ Kỳ nhú mày: “Người ồn ào cái gì? Chỗ nào đều có chuyện của người!”

“Ta mặc kệ, Hạo cũng muốn nhìn một chút, có đúng không?” Nàng ngửa khuôn mặt cười tươi như hoa.

Lam Từ Kỳ nhúc nhích đầu, lại hướng về bên ngoài liếc mắt một cái, Tần Mộc Ngữ ôm Tiểu Mặc, đã xuống dưới thang máy, hắn mới nói: “Đi lên đi.”

Hắn ngắt điện thoại.

Đại sảnh lầu một. ...

“Ha ha, hắn có tật giật mình...” Giang Đình kéo tay Thượng Quan Hạo, cười đến đau hông.

Thượng Quan Hạo tùy ý mà hỏi: “Người đã đứng vững được rồi chưa?”

Giang Đình lúc này mới cười tươi đứng vững vàng, khẽ hít một hơi, nói: “Ta hôm nay mới thất thường một tý, ngày thường ta như thế nào người không biết sao? Ta rất vui về chọc ghẹo Từ Kỳ, nếu như không phải hắn nói cho ta biết người ở chỗ này, ta sợ rằng tìm hết toàn thế giới cũng không tìm được, cho nên trước mắt ta hảo hảo cảm tạ hắn.”

Gương mặt Thượng Quan Hạo có hơi nhột nhột, cũng thân nhiên nói ra mấy chữ: “Có phải không?”

.... Ta cũng muốn tìm khắp thế gian người kia, cũng như người đều tìm không được. Ai có thể giúp ta?

/* Lại là anh, hot boy Lam Từ Kỳ ^^ */

Cửa thang máy mở ra.

“Hạo, chúng ta vào thôi.” Giang Đình nhẹ nhàng nói với hắn.

Trong thang máy ào ra một đám người, trong công ty Lam Từ Kỳ lúc nào nhân viên châu Âu cũng nhiều hơn Châu Á, bọn họ cũng không lưu tâm quá nhiều. Nhưng một đứa trẻ nhỏ lại thu hút ánh mắt Giang Đình, nàng kéo Thượng Quan Hạo đi vào, bỗng nhiên cười một câu: “Đứa bé thật khéo khinh, làm sao lại tựa tựa giống người?”

Thượng Quan Hạo lãnh đạm, đi vào, tùy ý nàng nói câu kia, nhìn lướt qua phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Người Biết Nàng Sao?

Đứa bé trắng trẻo xinh xắn quả thực là hình ảnh phản chiếu giữa đôi đồng tử hắn, đứa nhỏ xinh xắn hiếm thấy kia, đôi mắt sáng trong suốt, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn có phần yếu ớt, cánh tay nhỏ bé ôm một người phụ nữ mỹ lệ ở bên tai nàng mà thì thầm điều gì đó.

Khuôn mặt xinh đẹp kia quay qua đặt lên trán nó một nụ cười.

Một thoáng vụt qua, toàn bộ thế giới của hắn như sét đánh vang dội.

Gương mặt khéo léo, đôi mắt trong veo như nước, những sợi tóc lăn dài trên má bao giờ cũng mềm mại tùy ý mà buông xuống, mơ hồ để lộ ra viền tai trắng muốt, khoảng thời gian rất lâu kia khuôn mặt đó chưa có cười tươi, chỉ lộ ra vẻ nhột nhột yếu ớt, cảm giác cho hắn biết bao đau lòng tuyệt vọng.

Một năm, nàng 18 tuổi.

Nàng đi vào tòa cao ốc Tần Thị, đứng ở bên cạnh Tần Chiêu Vân nhẹ giọng nói chuyện.

Hắn gõ cửa đi vào, nàng xoay người, tựa như mang theo một tia ngỡ ngàng, trên sắc mặt giữa muôn trùng yếu đuối lộ ra hy vọng.

Tay Thượng Quan Hạo “Ba!” một tiếng đập vào nút đi xuống tầng trệt!

Sắc mặt hắn tái nhợt, cơ hồ không thể tin được.

Giang Đình bị hù dọa cho sợ hãi, lời nói ra cũng lắp bắp: “Người... Người làm sao vậy?”

Rốt cuộc có đúng là Tần Mộc Ngừ hay không?

Ánh sáng trong mắt Thượng Quan Hạo lóe ra kịch liệt, tuyệt vọng tràn đến, hắn vô cùng lo lắng mà ần ần nút lên tầng 2 trong thang máy, chưa từng có khoảnh khắc nào bức dọc và nóng nực như vậy!

Dừng lại... Dừng lại cho hắn!!!

“Hạo, Từ Kỳ không ở tầng 2, người ấy làm gì?” Giang Đình khẽ nhủ mày, nắm lấy bàn tay của hắn.

“Người đi lên trước, ta liền quay lại!” Hắn lạnh lùng nói ra.

“Cái gì?” Giang Đình càng thêm nghi hoặc, nhủ mày càng thêm chặt.

Lầu 2 nhanh chóng mở ra, Giang Đình vẫn còn chưa kịp phản ứng, người bên cạnh đã mạnh mẽ xông ra ngoài, nàng kêu một tiếng “Hạo!”, dứt khoát kéo vấy đuôi theo, nhưng nàng vẫn không đuổi kịp, thấy Thượng Quan Hạo chạy vào cầu thang thoát hiểm bên cạnh.

“Người... Người vẫn không định nói một tiếng muốn làm gì hả!” Giang Đình đỏ mặt, không có biện pháp chỉ có thể đi theo lối cầu thang đuổi theo hắn.

Khí trời đầu đông, hơi hơi lạnh.

Tần Mộc Ngữ cùng bác sĩ điều trị bệnh viện nói chuyện điện thoại, nắm lấy tay Tiểu Mặc đặt ngồi ở ghế sau, đặt điện thoại ở trước ngực, khẽ nói địa chỉ cho tài xế, rồi ngồi vào.

Cách tòa cao ốc Dringlewapen khoảng 10 thước, một chiếc xe taxi khởi động, bình thường không có gì nổi bật.

“Tần Mộc Ngữ!!” Một tiếng gào nóng nảy, vang lên giữa khoảng sân trống trải trước của tòa cao ốc!!

Điện thoại trong tay run rẩy, bóng dáng nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ cứng đờ đã cúi xuống, đôi mắt ngược lên, mới nhìn thấy từ chỗ cánh cửa thủy tinh trong suốt một người điên cuồng chạy đến.

Hắn cũng nhìn xuyên qua tấm kính kia thấy được nàng, bước chân mạnh mẽ thậm chí chưa kịp chò cảm ứng từ cửa mở ra, đã dùng tay hung hăng đẩy tới, từ bên trong thoát ra!

Mặc dù cách xa như thế, nhưng khí thế hắn vẫn như gió lạnh tràn tới, gào thét cuốn lấy nàng!

Tiểu Mặc trong xe ngẩn ra, gương mặt ngược lên, tay đặt lên phía sau nhìn một chút.

“Tiểu thư, có muốn đi hay không?” Người tài xế nhủ mày hỏi một câu, hệ thống sườn trong xe đều đã được bật lên.

Tần Mộc Ngữ dừng ở bóng dáng liều mạng truy đuổi tới, mặt tái nhợt.

Bốn năm trước, dường như cũng như thế này, nàng mất mạng mà trốn đi, nhưng chỉ có điều hắn đều chạy như bay mà đến tận nhẵn hung ác cùng đoạn tuyệt.

Cầm lấy điện thoại, giọng nói nàng yên ổn: “Tám rưỡi, không gặp không về.”

Nói xong khẽ ngắt điện thoại, ngồi vào trong xe.

“Mẹ, vừa mới có người gọi mẹ phải không?” Tiểu Mặc chớp chớp mắt, còn tưởng là bản thân nghe nhầm.

Tần Mộc Ngữ khẽ nói một câu “Lái xe đi”, lòng bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé, ánh mắt lướt qua: “Tiểu Mặc không nhớ, tên tiếng Trung của mẹ chỉ có Tiểu Mặc cùng chú Lam biết sao, mẹ là Anglia, chúng ta mang quốc tịch Anh.”

Tiểu Mặc vẫn có chút kỳ quái như trước mà gật đầu, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh mẹ.

Trong lòng nàng một mảnh giá lạnh.

Mà bóng dáng đáng sợ ở phía sau, rõ ràng cũng đã đuổi không kịp chiếc xe taxi vừa rời đi.

... Người không có nghe thấy sao?

... Tần Mộc Ngữ, người không nghe ta gọi người sao?

Đôi mắt Thượng Quan Hạo đỏ tươi, hơi thở nặng nhọc phả ra giữa khí trời mùa đông ở trong màn đêm hóa thành một làn khói bạc, nắm chặt chìa khóa, hắn sải bước lùi lại, đến trước xe, mở ra, khởi động, tiếng lốp xe cà trên khoảng sân rần rần, hắn phóng nhanh đuổi theo.

Giang Đình ở phía sau lúc này mới chạy đến, nhìn chiếc xe phóng nhanh như bay trước mặt, sợ đến lùi lại hai bước, hét lên: “Hạo!! Người... Người đi đâu hả?!”

Ánh sáng lóe lên ở Z thành, lạnh như băng!

Thượng Quan Hạo không biết đã vượt qua bao nhiêu chiếc xe, trong mắt chỉ hiện lên chiếc xe taxi ở phía trước, hắn đẩy cần số sang trái, tiếp tục tăng tốc, phát thệ phải đuổi kịp nàng!!

Hắn không có nhìn lầm.

Ròng rã suốt bốn năm hình bóng kia đều hiện lên ở trong tâm trí hắn, hắn không có nhìn lầm.

Buổi tối mưa xối xả kia, ngón tay nàng nắm chặt lấy cổ áo hắn, giữa trời mưa tầm tã đau đớn lên tiếng cầu xin hắn, hắn nhớ kỹ đầu gối mình tàn ác đánh lên phần bụng nàng, nhớ nàng co quắp giãy giụa.

Nàng luôn muốn trốn.

Nàng cũng cứ như vậy mà thực sự trốn đi.

Thế nhưng ngày đó, ta không có để ý người, trời mưa lớn như vậy, cơ thể đau đớn như vậy... Tần Mộc Ngừ, người đi như thế nào?

Hắn còn nhớ rõ rệt ở trong căn phòng tòa nhà hắn ở cùng Cẩm Lan, hắn mặc kệ bên ngoài giữa tiếng mưa rơi như trút nước muốn say một đêm, lúc hùng dũng chưa lộ dạng hắn nhận được điện của cảnh sát.

Giọng nói cảnh sát rất do dự, nhưng vẫn lạnh lùng nói ra: “Có thể phiền ngài qua đây xác nhận hai người? Là chúng ta chặn lại ở đường cao tốc tới sân bay, bọn chúng mang theo rất nhiều tiền tham ô lẫn trốn bị bắt được. Cứ theo điều tra thì khoản tiền lớn kia là từ tài khoản ở Tín Viễn chuyển ra... Là vợ ngài, tài khoản Tần Cẩm Lan. Xe của nàng bây giờ còn ở đây.”

Nhưng lúc đó, hắn rất hung ác, tràn ngập trí óc đều là hình ảnh một bãi máu tươi cả đứa con mình. Hắn ngay cả thời gian phải ứng cũng không có.

Trong đôi mắt hắn tràn đầy tơ máu, lên tiếng hỏi: “Cái gì mà tiền tham ô?”

Cảnh sát dừng một chút, mở miệng nói: “Tiền nàng thuê người đi giết người... Hai người kia đã nhận tội, người có muốn nghe hay không?”

Hắn dừng lại.

Khóe miệng Thượng Quan Hạo dẫn ra một nụ cười lãnh đạm, nhớ lại khoảng khắc kia, xương ngón tay tái nhợt nắm chặt lấy vô lăng. Một đêm hắn điên cuồng mà lao đến cục cảnh sát, tận mắt nhìn thấy hai gã đàn ông dính đầy bụi đất.

Trong đó có một người, đã từng ở Z thành trên đường theo dõi hắn.

Hắn nghe được chính miệng chúng nhận tội, nghe bọn hắn nói “Tần tiểu thư nói lần này đảm bảo không có vấn đề, nàng chỉ cần chúng ta đem người tới nhà kho, muốn chúng ta giúp nàng chuẩn bị mấy công cụ giết người, không muốn chúng ta động thủ, nàng nói nàng muốn tự tay giết con tiện nhân, chúng ta cảm ơn rồi đi, chuyện này thực sự không có liên quan gì đến chúng ta!”

Khoảnh khắc đó, trong đầu hắn như trời long đất lở, ầm ầm vang dội. Nhưng hắn cái gì cũng không thể làm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hiện lên một nụ cười thê lương, mắt đỏ như máu, đè nặng lồng ngực day nhức cùng tuyệt vọng ùn ùn kéo đến: “Các người cứ xa cho ta...”

Hắn sợ mình nhất thời nhện không được, xông lên giết bọn chúng.

Đêm hôm đó, hắn lái xe, dọc đường không biết va chạm với mấy xe cảnh sát, chạy đến cái hẻm nhỏ kia.

Hắn lao đảo tiến xe vào, muốn nhìn tới chỗ nàng ngã xuống xem nàng có chuyện gì hay không, nàng còn sống hay là đã chết. Thế nhưng trên mặt đất sạch sẽ giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ngay cả vũng máu đỏ thẫm cũng bị nước mưa rửa trôi vào đất, mơ hồ không nhận ra.

“Két...!” Tiếng phanh xe sắc nhọn đánh vào tai hắn.

Thượng Quan Hạo đột nhiên choàng tỉnh, trong bóng đêm mờ mịt, ngay cả đèn đỏ cũng xông qua, vừa rồi tài xế chiếc xe bất thành linh dừng lại lộ ra ngoài cửa sổ chửi ầm lên, mà nhìn lại phía trước, xe taxi vậy mà dừng lại ngay bên đường.

Thượng Quan Hạo kéo căng vô lăng, dừng lại.

Trái tim giống như bị xé rách đau nhức, hắn bước xuống đóng cửa xe lại, tiến phía trước hung hăng mở cửa sau xe taxi, gầm nhẹ một tiếng: “Tần Mộc Ngừ!”

Hành khách ở bên trong đang trả tiền lại càng hoảng sợ.

Một phụ nữ trẻ nhìn hắn một cái, nhất thời nhú má: “Người làm gì? Đón xe cũng đừng dùng loại hành động này, ta cũng không có xuống sao?”

Tài xế trái lại vẫn nhiệt tình nhô đầu ra: “Ngài đến chỗ nào? Ngồi phía trước ta chở ngài đi một đoạn?”

Người phụ nữ trẻ tức giận đi xuống, đưa con gái nhỏ ngây ngô hỏi: “Mẹ, chú này rất đẹp trai a!” Người mẹ trẻ xấu hổ quay đầu lại: “Đẹp trai cái gì? Một chút lễ phép cũng không biết, đừng nói lung tung!”

... Điều này sao có thể?

Hắn căn bản là không có khả năng nhìn lắm!!

“Ai, tiên sinh, ngài rút cuộc có muốn lên xe hay không?” Tài xế vẫn như cũ ân cần niềm nở mà bắt chuyện.

Thượng Quan Hạo tàn nhẫn nắm chặt lấy cửa xe, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, cuối cùng xác định kia cũng không phải Tần Mộc Ngữ sau đó đóng cửa xe lại. Đôi môi không còn chút máu, thấp giọng nói một câu: “Không cần.”

Sắc mặt hắn lạnh lẽo trở về, thành phố to lớn như vậy, mọi ánh sáng đều đánh lên người hắn, mị hoặc bức bách.

Cuối cùng là ta tìm không được người, cũng là người lại trốn ta?

Hắn ngược mặt lên, hai tay nắm chặt.

...

Mà ở trong một ngõ nhỏ bí ẩn, đôi mắt trong suốt của Tiểu Mặc chớp chớp, nhìn xa xa, quay đầu hỏi: “Mẹ, chúng ta không đi sao?”

Tần Mộc Ngữ lẳng lặng ngồi, cùng đợi một chiếc đèn bóng xa hoa kia nhanh chóng hiện lên giữa giao lộ.

Đôi mi dài của nàng buông xuống, xoa đầu Tiểu Mặc, nói với người tài xế: “Đổi một đường khác, tiếp tục đi thôi.”

Tài xế tuy rằng nghi hoặc, thế nhưng nàng đã nói qua sẽ tính gấp đôi tiền, liền không có mấy may một câu oán hận, nói một tiếng “Được!” đem xe từ từ rời khỏi ngõ nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt mà an tĩnh.

***

“Người làm sao lớn rồi mà vẫn còn tùy hứng như vậy? Chúng ta đợi người gần một tiếng, người xem mặt Từ Kỳ, cứ như nuốt phải con nhặng, phòng chừng hắn ăn cơm xong sẽ đi gặp tình nhân riêng, người còn làm trễ mất thời gian của hắn, lại không nói đi chỗ nào!” Giang Đình hé cái miệng nhỏ nhắn lạnh lợi ra mà nói, được ánh sáng ngọn nến trên bàn chiếu vào càng thêm phần rực rỡ.

Lam Từ Kỳ nhấp một ngụm rượu: “Người nói ai như nuốt phải nhặng?”

Giang Đình cười rộ lên.

Đem nghi hãc cùng lo lắng trong lòng đè xuống, nàng chậm rãi hòa dịu lại, khẽ hỏi một câu: “Ai là Tần Mộc Ngữ?”

Hai nam nhân trên bàn trong nháy mắt đều cứng đờ một cái.

Lam Từ Kỳ nhíu mày càng sâu: “Người từ đâu mà nghe được cái tên này? Nhân viên ta tám chuyện với người?”

“Thật là nhân viên người?” Giang Đình mở to hai mắt nhìn, giải thích, “Ta không biết, cũng không có theo bọn họ tám gì, ta chính là vừa mới nghe Hạo nói...”

“Đổi lại một phần,” Một tiếng dao nữa rơi vào trong khay âm vang, sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, nhìn thức ăn ở trong, “Ta không ăn gian ngỗng.”

Giang Đình nhìn trong khay hân máu từ gan ngỗng chảy ra, lúc này mới phản ứng, khẽ hướng về phía phục vụ, nói với hắn: “Đổi lại một phần bò bít tết nấu chín một chút, vị này không ăn gan ngỗng, có ý không tốt,” nói xong nàng quay lại nói với Lam Từ Kỳ, “Người xem, ta có nói sai gì không, rất nhiều thói quen của hắn cũng thay đổi, trước đây đối với mấy thứ này cũng không kháng lại, cũng không biết từ lúc nào bắt đầu thành ra như vậy, ta suy xét mãi cũng không ra.”

Lam Từ Kỳ cười cười, trong nụ cười có phần châm biếm: “Giang Đình người không nên tự cho cảm giác bản thân mình không tệ, ba năm trước người mới đến Trung Quốc, trước hắn cũng không có sinh hoạt cùng người. Thói quen muốn sửa cũng rất dễ, nói không chừng là vị Tần đại tiểu thư kia không ăn... Cho nên hắn cũng như vậy.”

Mí mắt Thượng Quan Hạo giật giật.

Hắn cũng không phải không thể tiếp thu, mà là có một người, chạm không được thứ này, nàng ăn sẽ nôn ra.

Giang Đình ôm bờ vai, nhìn về phía Thượng Quan Hạo: “Thực sự? Vợ trước của người... Gọi là Tần Mộc Ngữ?”

Lam Từ Kỳ ho khan thành tiếng.

Hắn uống rượu, sắc mặt có chút hồng, cầm lấy khăn ăn lau qua vài cái, chỉ Giang Đình nói: “Ta nói cho người... Ta nói cho người một lần, người nhớ kỹ cho ta, đừng nhắc đến cái tên này, cũng đừng hài lòng trên đầu một người đã chết, bằng không ta đánh người.”

Giang Đình trừng lớn, một bên quan sát sắc mặt Thượng Quan Hạo vừa nói: “Lam Từ Kỳ người nói chuyện cẩn thận một chút, đó là vợ trước của Hạo, người làm sao một hơi nói người chết.”

Lam Từ Kỳ mới phát hiện có chút xấu hổ, suy nghĩ một chút cầm lấy ly rượu: “Được rồi, là ta sai sót, trước nhận lỗi với ngươi.”

“Ngươi biết nàng?” Hần thân nhiên hỏi.

“Ài?” Lam Từ Kỳ không phản ứng qua.

“Tần Mộc Ngữ,” Đôi mắt Thượng Quan Hạo sâu tựa như biển, thân nhiên nói, “Ngươi biết nàng?”

Ánh mắt Lam Từ Kỳ trở nên có phần phức tạp, tại trên mặt Thượng Quan Hạo đảo qua, cười rộ lên.

“Tên tiếng Trung một nhân viên, ta cũng không rõ lắm, chỉ là thỉnh thoảng nghe,” Hần cười tiểu ý mà thâm thúy, ngón tay thường thức thức ăn, “Là một nữ nhân viên, người Anh.”

Hần nói ra hai chữ sau cùng, nhưng mà thực sự cũng không có nói sai.

Phản ứng bản năng, Lam Từ Kỳ cũng không muốn để cho bọn họ biết tồn tại của Tần Mộc Ngữ, cái kia lúc nào cũng yên lặng trang nhã, nhưng thỉnh thoảng lộ ra móng vuốt sắc bén cùng hần thị uy thậm chí làm tổn hại đến nữ nhân của hần, hần không muốn ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Khiến Người Ta Không Thể Không Muốn Ưc Hiếp Ngươi.

Thượng Quan Hạo trầm xuống.

“Hai người các ngươi hôm nay thật kỳ quái a,” Giang Đình cười nói, “Đề tài lúc nào cũng xoay quanh người khác, Từ Kỳ ngươi cũng không hỏi xem tình cảm chúng ta dạo này thế nào sao, ta đợi cả đêm, ngươi ngay cả dấu vết mở miệng cũng không có.”

“Cái này thì không cần hỏi ta cũng biết, ngươi muốn khoe khoang cái gì? Không phải là theo hần tới ở cùng rồi sao, chờ lúc nào ngươi thực sự bắt hần lại thì nói cho ta!” Lam Từ Kỳ tùy ý nói, cũng không thêm đề ý tới khuôn mặt Giang Đình đang giả bộ tức giận, mỉm cười đánh mắt nhìn Thượng Quan Hạo, “Chỉ là các ngươi chưa từng hỏi ta làm sao đột nhiên tới nơi này, ta nghĩ Hạo ngươi hẳn là cần biết đến, ta cũng không muốn vòng vo...”

Hần cầm lấy cái ly, trầm thấp nói: “Lần cuối cùng, ta hỏi một lần cuối cùng, ngươi có thể đem Tín Viễn tặng cho ta?”

Thượng Quan Hạo hiểu rõ, vấn đề này, hỏi cũng đã tính toán rất nhượng bộ.

Hần cũng tao nhã mà chạm cốc, lãnh đạm nói: “Ta cũng nói với ngươi một lần cuối cùng, không có khả năng.”

Hai người kia trong lời nói không có nặng mùi thuốc súng, nhưng Giang Đình cũng ngửi ra mùi vị căng thẳng, nàng cười yếu ớt, thân nhiên nói: “Từ Kỳ, ngươi quay về lẽ nào chính là vì muốn thay Hạo đứng đầu kinh doanh Tín Viễn sao? Nhiều năm như vậy, ngươi nở lòng nào xé rách khuôn mặt hần như vậy?”

Lam Từ Kỳ cười cười.

Đem ly rượu trong tay uống cạn, nhấp đôi môi, hần cúi đầu tự nói: “Chuyện bên trong, ngươi biết cái gì.”

Hần ngoan cố là chuyện của hần, chỉ là Lam Từ Kỳ dường như cũng ngửi ra được một chút manh mối, lúc này Giang Đình có đề cập đến ba chữ “Tần Mộc Ngữ” hần cũng đã nhận ra... Nàng cùng với nơi này, cùng với Thượng Quan Hạo rốt cuộc là có mối liên hệ gì?

Tất cả những ẩn nhẫn, tựa hồ là vì một cơ hội muốn phát tác kia.

Bóng đêm sụp xuống se se lạnh.

Lúc Giang Đình một đường tới nhà hàng vì gót giày khó chịu mà than phiền, chỉ có khoát lên khuỷu tay Thượng Quan Hạo mới khoan khoái một chút, Lam Từ Kỳ nhìn cười giễu cợt: “Ta nói ngươi đây là chân đau hay là thắt lưng đau? Hay là diễn kịch cho ta nhìn xem sao? Hay hăng đêm lần qua lần lại, báo hạ ngươi đi ra cũng đều khắp khắp khiêng?”

Mặt Giang Đình nhất thời đỏ lên, vợ lấy cái túi muốn đánh qua: “Ngươi nói cái gì!”

Lam Từ Kỳ cũng không ngăn cản, hần hiểu Giang Đình biết chừng mực.

Thượng Quan Hạo lại yên lặng, một điểm gọn sóng cũng không có.

Lúc chia tay điện thoại Lam Từ Kỳ vang lên, Lam Từ Kỳ nhìn một chút, lông mày khe khẽ căng ra, như là kiểm chế một tia vui mừng, vuốt nhẹ điện thoại, mới tiếp lấy.

“Thế phòng ta ở chỗ ngươi không?” Tiếng Tần Mộc Ngữ truyền tới.

“Cái gì?” Lam Từ Kỳ một môi trả lời.

“Thế phòng!” Tần Mộc Ngữ nhú mày nói, “Ta để trên bàn ở bên ngoài văn phòng, trước ta tìm không thấy còn cho là để ở trong túi, nhưng bây giờ mới phát hiện không có, ngươi có thấy không?”

“Ngươi muốn ta phải tìm cái gì, điên rồi sao?” Lam Từ Kỳ một bên khởi động xe, một bên lạnh nhạt mà giễu cợt.

“Ngươi...” Tần Mộc Ngữ nghẹn giọng.

Nhìn Tiểu Mặc buồn ngủ trong lòng bàn tay, nàng mềm giọng nói: “Ngươi chừng nào có thể về? Tiểu Mặc buồn ngủ, ta muốn cho nó đi ngủ trước, ngươi nhanh lên một chút có được không?”

Cánh tay Lam Từ Kỳ dựa vào thành xe, nhìn vào bóng đêm, hờ hững nói: “Tần Mộc Ngữ, ngươi cảm thấy ta thích thay ngươi làm cái gì đó, ngay cả việc một cánh cửa muốn vào cũng phải quản? Bản thân ngươi cho rằng như thế là tốt đẹp?”

“Lam Từ Kỳ!” Giọng nói Tần Mộc Ngữ mát lạnh truyền đến, cổ ý tăng bốc một lần, “Hôm nay người mạnh mẽ hôn ta là ngươi, ngươi đừng nói mà không để ý gì như vậy chứ, tức giận ngươi cũng đã phát sinh đủ rồi!”

Nàng mới không tin tưởng thủ đoạn của người đàn ông này, trong đầu hần nghĩ gì, nàng biết rất rõ!

Lam Từ Kỳ lặng im tại chỗ hai giây, cảm giác mắt mặt kéo xuống, chửi nhỏ một tiếng, hần đưa điện thoại tới nghe, nói giọng khàn khàn: “Được rồi, ở đó chờ ta, ta lập tức trở về.”

Tần Mộc Ngữ cũng hòa hoãn xuống, đôi mắt dịu dàng mà một môi: “Ừm.”

“Cảm giác thế nào?” Hần ngồi ở trong xe hỏi.

“Cái gì thế nào?” Từ bên trong điện thoại vang tới hỏi hần một câu, Tần Mộc Ngữ có phản nghe không hiểu.

“Nụ hôn hôm nay...” Ánh mắt Lam Từ Kỳ trong trẻo nhưng lạnh lùng gian ác, cổ tình hỏi, “Ta xem ngươi nhớ rất kỹ, cho nên hỏi một chút... Cảm giác sao?”

Tần Mộc Ngữ tức giận không ít, hít thật sâu một hơi, nói cho hần: “Cũng tạm, thịt chạm thịt.”

“Thịt chạm thịt?” Lam Từ Kỳ nhú mày, “Cứ như vậy?”

“Đúng.” Nàng không muốn cãi lộn, ngấm ngấm chịu đựng nói ra, trong khóe mắt hiện lên một tia thương tổn.

“Tần Mộc Ngữ, ngươi thực sự là... Khiến người ta không thể không muốn ức hiếp ngươi.” Hần phá lên cười, giọng điệu cũng rất lạnh.

Nàng cũng có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại đều là ngày hôm nay thấy cái nam nhân kia, nhẹ nhàng nói: “Ngươi quay về trở lại đi.”

Ngực Lam Từ Kỳ chột mềm lại, bị những lời này của nàng khiến cho tâm thần bất ổn, giọng nói nàng cứ như vậy giống như là một người vợ chờ chồng, khiến hần muốn nói mấy câu lạnh lùng với nàng cũng không được, dứt khoát ngắt điện thoại, nhanh chóng mà lái xe quay về.

Mà cách một khoảng xa...

“Hạo, ngươi nghe cái gì?” Giang Đình nhỏ giọng hỏi, âm thanh ôn nhu, “Hần hình như là làm đầy tớ liếc mắt đưa tình, cũng không có buôn bán bí mật a, ngươi tại sao phải sợ hần ra tay với Tín Viễn?”

Chiếc xe đen bóng, giữa bầu trời đêm mà trầm lắng.

Mặc dù cách xa như vậy, nhưng vẫn nghe được cái tên tha thiết làm gương mặt Thượng Quan Hạo nhợt nhạt thất chặt.

Tần Mộc Ngữ.

Cho nên căn bản là ngày hôm nay đều không phải là hần gặp ảo giác.

Hắn thấy rõ ràng, nghe được rõ ràng.

Tần Mộc Ngữ, nàng đã trở về.

“Hạo, người đang nghĩ cái gì hả?” Giang Đình khẽ cầm lấy khố áo hắn, cười yếu ớt hỏi.

Thượng Quan Hạo buông tay đến, roi trên bàn tay nhu mềm bên hông, giật lại, thản nhiên nói: “Thất đại an toàn vào.”

Giang Đình nghiêm mặt một cái, sắc mặt miễn cưỡng, thờ dài một hơi quay về chỗ ngồi bản thân mình, ngoan ngoãn ngồi xong. Nhớ tới câu nói Từ Kỳ kia trêu chọc, nàng không nhịn được cười nhạt, nàng trái lại thà rằng hàng đêm bị hắn lần qua lần lại không xuống giường được, nhưng thực tế thì sao chứ? Suốt bốn năm... Hắn ngay cả chạm một cái cũng chưa từng chạm qua nàng...

Ngón tay nắm chặt trên chỗ ngồi, trắng bạch, con mắt Giang Đình trở nên âm lãnh!

***

“Tất cả đều ở chỗ này?”

Văn phòng lớn như thế, xa xỉ phung phí, cùng bố trí bốn năm trước không khác nhau là bao, nam nhân rần ròi ngồi giữa ghế xoay, dùng ở chông tài liệu trên bàn, mở miệng hỏi.

“Lam Từ Kỳ vừa mới về nước, những tài liệu này đều là từ nhân viên kho dữ liệu bên trong bọn họ làm ra đều là đều là tài liệu tiếng Anh, còn cung cấp cho một người tên tiếng Trung căn bản là không tra được đến nơi đến chốn, cho nên...” Lục Sâm quét mắt lên, một tia nhìn như xuyên suốt, ngón tay xen vào giữa đây qua, “Ta đem toàn bộ số hiệu hơn một nghìn nhân viên Dringewapen đều tra xét hết thấy một lần, ta nghĩ phần này hắn là thứ người muốn.”

Thượng Quan Hạo ngừng lại, mở một phần tài liệu kia ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Người Là Vô Tình Hay Là Cố Ý?

Nội dung trước mặt, đập vào ánh mắt.

Đó là tấm ảnh một cô gái nhỏ nhắn.

Đồng phục công ty tình tế, sợi tóc rơi xuống tôn thêm khuôn mặt nhỏ nhắn xin xắn, chỉ có đôi mắt trong suốt, bên trong toát lên vẻ kiên định. Mặt hơi nhợt nhạt, đã có thể nhìn thấu những lạnh lẽo của sự đời.

Tần Mộc Ngữ.

Ngón tay Thượng Quan Hạo dừng lại, khẽ vuốt nhẹ trên hình bóng kia.

Đó là nàng, không sai.

Mãi một lúc sau hắn mới thu hồi nét nhu tình trong đôi mắt sâu thẳm khó dấu, lật ra phía sau xem, mới nhìn đến nàng mang quốc tịch Anh, hoàn cảnh trông tròn, trong bốn năm lên chức không dự tính trước, dựa vào một chút chăm chỉ cùng nỗ lực đã bò lên trên, mãi cho đến khi làm trợ lý cá nhân của Tổng Giám đốc, một chút tích lũy làm nên chuyển biến thật lớn, làm nổi bật ra chính là một người hoàn toàn khác biệt, dường như không quen biết Tần Mộc Ngữ.

Ngón tay từ từ nắm chặt, như là muốn bắt lấy cái gì đó. Cho dù bây giờ nàng hoàn toàn lột xác như vậy, hắn vẫn còn có thể nắm một tia sinh mệnh của nàng, những oán hận và quật cường trong mắt kia, nàng suốt bốn năm ở Manchester cực khổ cùng vật lộn... Đó là thứ gì đó đã ăn sâu vào trong xương tủy của nàng, có lẽ trước tới nay chưa từng biến đổi.

“Nàng cùng Lam Từ Kỳ rốt cuộc có mối quan hệ gì, điều tra qua chưa?” Thượng Quan Hạo dừng ở tấm ảnh chụp nàng, mờ nhạt hỏi.

Bóng người phản chiếu qua mắt kính, Lục Sâm dùng một chút mới nói: “Điểm ấy điều tra không được, chỉ có điều theo tin nghe ngóng được mối quan hệ của bọn họ quả thực không đơn giản, Lam Từ Kỳ đối với nàng rất coi trọng, tin đồn trong Dringewapen hơn phân nửa là về bọn họ, ý tứ quan hệ bất chính rất nhiều, còn có một điểm rất trọng yếu,” Lục Sâm đảo mắt qua nhìn hắn, “Nàng giống như còn có con, bình thường đều mang theo bên người.”

Tay Thượng Quan Hạo, run rẩy dữ dội, gương mặt thất chặt.

“... Người nói cái gì?”

Lục Sâm đi qua, bàn tay đặt lên chỗ một phần tài liệu, mở ra, phía trên là toàn bộ tư liệu về đứa trẻ đó.

Ngày đó ở bên trong thang máy, Giang Đình vô tình mà thốt lên một câu “Đứa bé hạt kháu khỉnh, làm sao lại có phần giống người”, ký ức Thượng Quan Hạo vẫn còn mới mẻ. Lúc này đáng đáp kia lại xuất hiện trước mặt, lại làm cho mặt hắn trở nên trắng bạch, không thể tin được.

“Người nói đây là con của nàng?” Trong mắt hắn hiện lên một tia đỏ tươi.

“Đúng.” Lục Sâm gạt đầu, “Đứa bé này mặc dù che dấu thế nhưng toàn bộ mọi người ở Dringlewapen đều biết rõ, cơ thể nó yếu ớt, vẫn luôn ở trong một nhà thờ nằm trong bệnh viện, tên là Tần Tử Mặc, bốn tuổi. Ta đã điều tra qua nó và Lam Tử Kỳ có mối quan hệ gì, trong sổ ghi chép ở bệnh viện là cha nuôi... Còn trên thực tế, thì không tìm ra được.”

Bốn tuổi. Cha nuôi.

Đầu khớp xương Thượng Quan Hạo căng cứng, bàn tay nắm chặt, gần như đã đứng ngồi không yên.

Điều này rốt cuộc là có ý tứ gì?

Hắn còn nhớ năm đó trong con hẻm nhỏ trời mưa lớn như gột rửa hết tất cả, hắn đã dùng khí lực rất mạnh mà đánh lên hạ thân của nàng! Nàng đau đớn đến như vậy... Máu thấm đầm trên mặt đất... Thế nhưng đứa bé kia rốt cuộc là như thế nào...

“Cộc cộc cộc” ba tiếng gõ cửa vang lên, có phần gấp gáp mà truyền tới.

Có người mở cửa, trên trán đỏ mồ hôi, run giọng nói: “Tổng giám đốc, ta có chuyện muốn cùng ngài nói một chút.”

Trong đôi mắt sâu xa Thượng Quan Hạo tồn tại đau thương, đầu ông ơ, đối với việc có người đột nhiên xông vào càng không kiên nhẫn, buông mắt xuống khàn giọng nói: “Đi ra ngoài, ta không có thời gian nghe.”

“Nhưng mà Tổng giám đốc,” Người nọ hoảng hốt mà đi vào, gắng hết sức để duy trì sự bình tĩnh nói ra, “Chuyện này ta nhất định phải nói, công trình chúng ta mới thi công hai tháng, bây giờ bị ép phải đình chỉ! Bởi vì có người tố cáo dùng vật liệu không phù hợp, cho nên hiện nay lệnh đình chỉ đã truyền xuống, chúng ta, chúng ta...”

“Ai tố cáo người cách thức không phù hợp!” Thượng Quan Hạo mang theo một tia hung ác ngược mặt lên, chăm chú nhìn ở hắn, “Xem như là tố cáo cũng phải thông qua quy định mà kiểm tra rồi đi đến kết luận, vấn đề Tín Viễn chọn vật tư thích hợp người so với ta còn rõ ràng hơn, cần ta đến nói cho người những điều này nữa hay sao?!”

Người nọ mồ hôi lạnh đổ ra càng nhiều.

“Những điều này ta đều biết, chỉ là đối phương đã có chuẩn bị trước, trước tiên nắm lấy nhược điểm rồi mới tố giác, cho nên lệnh đình chỉ trên cơ bản trong một ngày liền ban xuống, chúng ta ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có...”

Lục Sâm lặng lẽ lắng nghe bọn họ thảo luận, đẩy gọng kính lên, việc này hắn là một luật sư nghe không hiểu.

Mọi suy tư trong đầu Thượng Quan Hạo lúc này mới bị ép buộc trở về.

Thủ đoạn sắc bén như vậy, toàn bộ Z thành, đã rất lâu không ai dám dùng lên Tín Viễn.

Cho dù là đình chỉ một ngày, đối với Tín Viễn sẽ tạo nên rất nhiều tổn thất, ông trời cũng có thể đoán được.

Hắn nhìn qua giám đốc kinh doanh Hạng, thản nhiên nói: “Là Lam Tử Kỳ làm?”

“Đúng, có 80% là thủ đoạn của Dringlewapen, thế nhưng...” Giám đốc kinh doanh vã mồ hôi, nói giọng khàn khàn, “Nhưng toàn bộ không thể, một nhà máy vật liệu có hợp đồng làm ăn dài hạn với chúng ta kia, tuy rằng trước kia thời Tần chủ tịch xuất hiện qua một lần chọn vật tư có vấn đề, nhưng sau này chưa từng xuất hiện lần nào, thế nhưng chỗ người ta tố cáo ngay cả chuyện này cũng bị moi ra làm tài liệu, chuyện lâu như vậy, người Dringlewapen làm sao có thể biết...”

Ngón tay Thượng Quan Hạo càng bóp chặt, tựa như có một cỗ hơi thở quen thuộc khó hiểu càng ngày càng tới gần.

Hắn buông mắt xuống, nắm chặt bàn tay đặt ở trước ngực nơi trái tim đang nổi sóng.

“Không... Nàng biết...” Hắn lên tiếng nói, giọng nói thấp dần hơi thở mong manh, quanh quẩn xung quanh phòng làm việc, phảng phất như nói cho chính bản thân mình, “Về Tần thị... Nàng so với ai khác cũng đều biết rõ...”

“Tổng giám đốc...” Giám đốc kinh doanh lại càng hoảng sợ, không biết người trong miệng hắn nhắc tới rốt cuộc là ai.

“Rầm!” Một tiếng vang lên, nắm đấm Thượng Quan Hạo nện lên trên mặt bàn, mang theo luồng giận dữ giá lạnh, đem tách cà phê ở trong tầm tay rơi

xuống nền!

Phòng làm việc một khoảng cảm nín, sợ đến hít thở không thông, không ai dám lên tiếng.

“Tra cho ta chỗ nằm ở Z thành, lập tức...” Trong mắt hấn hiện lên một tia máu đỏ tươi, lên tiếng nói ra.

“Tổng giám đốc... Vẫn còn một việc.” Lá gan giám đốc kinh doanh nhích lên một bước.

“Hồ sơ cạnh tranh dự án tiếp theo đã bắt đầu rồi, Dringlewapen đã thành lập đoàn tham gia, lúc này chỉ dựa vào đoàn chúng ta sợ rằng không có biện pháp hoàn thành kế hoạch, chúng ta không nên làm bừa mà tự sát định khung giá và phương án, cũng không thể đoán ra suy nghĩ bọn họ là có những gì.”

Thượng Quan Hạo cười lạnh lùng.

Tốt..

Lý do lúc này đây, thực sự hấn đến, có đúng không?

Lợi dụng nàng hiểu rõ Tín Viễn... Lam Từ Kỳ, người đến cùng là vô tình hay cố ý?

“Đoàn này ta đến đưa đi... Người đi ra ngoài trước đi.” Hấn nhú mày nói.

Giám đốc Hạng nom nớp mà đi ra.

Lục Sâm im lặng chốc lát mới chậm rãi nói ra: “Nàng tạm thời vẫn còn ở bên trong khách sạn, cùng chỗ với Lam Từ Kỳ.” Điều này trước khi đến đây đã điều tra ra, theo hấn nhiều năm như vậy, đã rất hiểu rõ tính khí Thượng Quan Hạo.

Con mắt Thượng Quan Hạo càng trở nên nồng đậm, mím môi không nói, đây mới là tình trạng đáng sợ nhất.

***

Kiểm tra thư điện tử bên trong khách sạn, Tần Mộc Ngữ một bên cài lại khuy áo cuối cùng của Tiểu Mặc, một bên nghe đĩnh một tiếng.

“Tiểu Mặc thông minh, tự mang giày thử xem.” Nàng sờ sờ khuôn mặt con trai, đi về phía máy vi tính.

Nhìn thư vừa gửi đến mở ra, mắt nàng đảo qua đảo lại mấy lượt, đã hiểu là xảy ra chuyện gì. Chỉ là mấy câu nói sau cùng khiến nàng có hơi nhức đầu.

“Đoàn cạnh tranh gói thầu do Anglia dẫn dắt, nội trong một tuần đề ra kế hoạch, đi như thế nào cần phải cân nhắc.” Lam Từ Kỳ từ lúc trở về Trung Quốc, đề rèn luyện vốn tiếng Trung cho nhân viên vẫn luôn dùng tiếng Trung để gửi thư, trình độ hấn quả thực rất cao, chỉ là Tần Mộc Ngữ thấy ngực khó chịu, hàm ý nội trong một tuần, chỉ có thể đem Tiểu Mặc để lại trong bệnh viện.

“Mẹ, hôm nay mẹ không cần đi làm sao? Vì sao còn ở đây chơi với Tiểu Mặc?” Tiểu Mặc nhìn lên vách tường đỏ au “Bốn tuần”, ánh mắt trong veo như nước, giọng nói lạnh lạnh hỏi Tần Mộc Ngữ.

Trong lòng Tần Mộc Ngữ nổi lên một hồi đau thương, khẽ ngồi xổm xuống: “Hôm nay mẹ xin nghỉ, mang Tiểu Mặc đi xem khu nhà ở của chúng ta, mẹ đã dự định rồi. Chúng ta chung quy không thể liên tục ở trong khách sạn, có đúng không?”

Tiểu Mặc ngây ngô mà gật đầu, vòng tay ôm lấy cổ Tần Mộc Ngữ.

“Dạ. Người không nhà mới phải ở khách sạn, Tiểu Mặc có gia đình.”

Tay Tần Mộc Ngữ run lên, suýt nữa ôm chặt lấy nó, trong mắt hiện lên một tia ám áp dâng lên, đi ra cánh cửa khách sạn.

Bởi vì ánh thái dương, trong hơi gió cũng mang theo một tia ám áp, khí trời thật tốt.

Nàng ngồi xe hướng đến một khu nhà ở rồi đi, Tần Mộc Ngữ không chọn vị trí gần trung tâm, bởi vì tiền thuê rất đắt, rồi xa một chút cũng vẫn còn tốt. Tình hình hiện tại của Tiểu Mặc nàng không thể để nó ở nhà trẻ, chỉ có thể liên hệ với bệnh viện nó thường ở lại, trong đầu nàng cũng vô cùng lo lắng, dù sao với kiến thức của Tiểu Mặc không thể có chuyện, nàng sợ thân thể yếu nhược làm cho nó không có cách nào đi học bình thường, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến bài vở.

“Khụ khụ khụ...” Tiểu Mặc đột nhiên ho dữ dội, khuôn mặt mồm mồm lộ ra một tia đỏ bừng.

Tần Mộc Ngữ lúc này mới hoàn hồn trở lại, vội vàng đẩy cửa xe lên, chỉ chừa một kẽ hở, không cho gió thổi đến.

Nó là sinh thiếu tháng, lúc sinh ra ngay cả móng tay cũng không có, suýt nữa không có cách nào giữ lại, bên trong phòng ấp không biết ngây người bao lâu mới có dấu hiện ổn định sinh mệnh, thế nhưng không đủ hơn một tháng, mới sinh ra lại bị viêm phổi lấy đi của nó nửa cái mạng. Tần Mộc Ngữ mỗi lần nhớ tới ngón tay lại run lên, rờn rã suốt mấy tháng nhìn đứa con bé bỏng bị giày vò, đau lòng như sắp chết, thời gian ấy nàng không thể không hận, dựa vào cái gì chứ? Đứa con của nàng có làm gì sai? Vì sao những nghiệp chướng kia người bị báo ứng lại không đến! Dựa vào cái gì!

Tay Tần Mộc Ngữ cầm lấy cửa xe dần run lên.

Tiểu Mặc lại đột nhiên nhìn đến kiến trúc liên tiếp bên ngoài, kinh ngạc mà ghé sát vào cửa sổ xe, ngoảnh đầu nói: “Mẹ! Mẹ xem, nhà ở chỗ đó thật đẹp, giống như cung điện, mẹ nhìn xem...”

Tần Mộc Ngữ khôi phục trở lại, nhìn về phía con chỉ.

... Đó là một dãy khu biệt thự, khu biệt thự nàng nhìn vạn phần quen thuộc. Bốn năm trước nàng trở lại Trung Quốc lưu giữ nàng là một khu biệt thự như vậy, diện tích lớn như vậy, từ công đều phải lái xe vài phút đồng hồ mới đến được, bên trong mộ tòa nhà to như thế, nàng cũng từng là hòn ngọc quý trên tay Tần Chiêu Vân, nàng cũng đã từng ném qua mùi vị cực kỳ nuông chiều.

Khẽ cúi đầu, đặt cằm lên vai Tiểu Mặc, Tần Mộc Ngữ cười rộ lên: “Đẹp không? Ông ngoại cũng đã từng ở trong một nơi như vậy, ông ngoại nếu như biết có Tiểu Mặc, nhất định cũng sẽ cho Tiểu Mặc một nhà như thế.”

Tiểu Mặc mở to hai tròng mắt khó tin.

“Ông ngoại...” Nó khẽ nhắc lại hai từ, như là muốn khắc sâu thêm một chút ấn tượng.

Rất nhanh đến khu nhà ở.

Tần Mộc Ngữ đi xuống xe, mang theo Tiểu Mặc đi dạo quanh một vòng, kỳ thực lúc trước trong điện thoại giá cả cũng đã bàn bạc được rồi, nàng chỉ là rất vui vẻ, muốn mang theo cục cưng bé nhỏ tới xem nhà mới.

Điện thoại trong túi rung lên.

Tần Mộc Ngữ nhìn thoáng qua, có chút ghen giọng, khe khẽ bật lên: “Tổng giám đốc.”

“Ở đâu?” Lam Từ Kỳ trực tiếp hỏi.

Nàng buông mắt xuống dặt lấy tay đưa con bé nhỏ: “Ta cùng Tiểu Mặc đi xem nhà, trong thư gửi đã xin nghỉ, ngoại phê chuẩn.”

“Ta không trách móc, chỉ là hỏi ngoại ở đâu,” Lam Từ Kỳ lái xe, nhìn chỉ dẫn đường, trên bản đồ hiện lên một tia sáng, “Nhà bên kia rất phù hợp, vừa ý rồi?”

Tần Mộc Ngữ ngăn ra: “... Ngoại làm sao biết?”

Nàng rõ ràng cũng chỉ là trên mạng xem qua, sau đó cùng chủ nhà thông qua điện thoại bàn bạc, căn bản không nói qua tin này cho hần!

“Ta xem lịch sử trang ngoại xem qua.” Hần không chút phủ nhận, nhìn chỉ dẫn đường phía trước có một biển báo “Khu nhà tiện nghi”, trực tiếp đi vào trong.

“...” Nàng hít một hơi thật sâu, lại thở ra, không biết nói cái gì cho phải.

“Hôm nay phải cảm ơn ngoại, ta cùng tên kia lần đầu tiên giao chiến, giành được thắng lợi, may nhờ ngoại nhiều,” Lam Từ Kỳ nhẹ nhàng nói, “Cho nên tối nay cùng ăn bữa cơm, ngoại đi theo ta, hửm?”

Đây như là lời mới quá sức bình thường

Tiểu Mặc chơi đùa trong bồn hoa dưới lầu khu nhà ở, rất vui vẻ, Tần Mộc Ngữ buông lỏng tay ra, khẽ thở dài: “Ngoại suy nghĩ rất đơn giản, trận này còn lâu mới thắng được, không nên xem thường.”

“Món ăn Ý hay là Trung Hoa? Ngoại chọn đi.” Lam Từ Kỳ suy nghĩ một chút, “Ta đang ở trên đường”, hần không muốn đem ý đồ thể hiện ra rõ rệt.

Tần Mộc Ngữ nhú mày: “Ta không đồng ý đi.”

Lam Từ Kỳ cười cười, có một tia phóng túng không kiềm chế được, chẳng ừ hử gì cả.

“Ta còn có việc, tự ngoại ăn được không?” Nàng cắn cắn môi, sợ hần tức giận, lại thêm một câu, “Lần sau ta ăn cùng ngoại.” Dù sao cả tuần đều liên tục ở công ty, có nhiều cơ hội ăn cơm hộp cùng nhau.

Nói xong nàng sợ hần lại dây dưa, dứt khoát cắt đứt điện thoại.

Xoay người, nàng nói với chủ nhà: “Ta hôm nay cũng mang theo đủ tiền thể chấp, chúng ta bây giờ ký hợp đồng đi, được không?”

Chủ nhà vui vẻ nói: “Đương nhiên có thể, vào bên trong đi!”

Tần Mộc Ngữ do dự một chút, nhìn Tiểu Mặc chơi đùa ở bên cạnh, trán nhãn lại.

“Ha ha, người yên tâm đi, biện pháp an ninh ở đây rất tốt, đứa bé sẽ không sao đâu, để nó ở chỗ này chơi đùa một lúc, ký hợp đồng cũng không mất bao lâu.” Chủ nhà nhìn ra được lo lắng của nàng, vừa cười vừa nói.

“Ừm, tốt rồi.” Tần Mộc Ngữ gật đầu, yếu ớt cười một chút nhìn Tiểu Mặc, đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Xin Lỗi, Ta Đi Nhầm Chỗ

Mà điện thoại Lam Từ Kỳ ở một chỗ khác, xe cũng đã đi vào phạm vi khu nhà ở, nhưng rõ ràng nghe được cái cô gái nhỏ kia từ chối, sắc mặt hần dần trở nên lạnh lẽo, xe chạy chậm dần, tay nắm lấy vô lăng mà siết chặt.

Trong bốn năm ở Manchester, công việc hần vội vàng chất đống, rất ít có cơ hội để cải thiện mối quan hệ của bọn họ, dù sao hần cũng biết rõ cô ở nước ngoài không có ai để dựa vào, cô muốn đi đâu cũng không thể thoát ra khỏi người hần. Thế nhưng bây giờ về nước, dường như tất cả mọi thứ không giống như trước kia nữa. Tựa như, một người một mực ở bên cạnh cảm thấy sẽ không chạy đi đâu, đột nhiên lúc này lại tràn ngập nguy cơ.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ trầm xuống, nhìn vào tấm biển “Khu nhà ở tiện nghi”, trực tiếp hương vào trong.

Ở cổng bảo vệ đăng ký tên, chiếc Bugatti chậm rãi đi vào giữa vườn hoa.

Cảnh vật quả thực yên tĩnh.

Hần đưa xe từ từ dừng lại, thấy được một cậu bé đang đùa nghịch một mình.

...

Ký xong hợp đồng thực sự chưa đến 10 phút đồng hồ.

“Chỉ có cô và con trai ở lại thôi ư? Bỏ nó đi công tác lâu dài ở bên ngoài sao?” Ông chủ hiếu kỳ hỏi.

Tần Mộc Ngữ một thoáng run người, cười yếu ớt, gật đầu: “Ừm.”

Cứ cho là hiểu nhầm như thế đi, chỉ ít sau này ở đây Tiểu Mặc sẽ không bị người khác dị nghị.

“Tốt rồi, trong vòng 3 ngày cô cứ dọn vào ở đi!”

“Được, cho ta hỏi xem ở gần đây có siêu thị lớn nào không? Tôi còn muốn mua sắm một ít đồ dùng cho trẻ con...” Tần Mộc Ngữ cùng ông chủ trò chuyện đi ra, ánh mắt tìm tòi Tiểu Mặc vừa mới chơi đùa ở đó.

Nhưng lời của cô nói đến phân nửa thì ngừng lại, bởi vì bóng dáng nhỏ bé vừa mới ở kia, đột nhiên không thấy đâu.

“Tiểu Mặc...” Tần Mộc Ngữ sợ run lên, thân hình mỏng manh đi đến vùng lân cận vườn hoa, “Tiểu Mặc?”

Ông chủ đứng đó cũng thấy kỳ lạ: “Đây... Sẽ không a, cậu nhóc vừa mới ở đây mà.”

Tần Mộc Ngữ hơi nhíu mày, thậm chí đưa tay ra vén khóm hoa lên nhìn xem, vẫn không thấy bóng dáng nhỏ bé kia đâu, lòng cô thất lại, tìm kiếm xung quanh vườn hoa: “Tiểu Mặc? Con chạy đi đâu? Tiểu Mặc!”

Ông chủ cũng lo lắng, đi theo tìm kiếm.

“Ông không phải nói an ninh ở đây rất tốt sao? Con ta vừa mới ở đây, người đâu?”

“Cô đừng gấp, đừng có gấp a... Đứa bé ở đây không có khả năng tùy tiện mang đi theo ra ngoài, ta giúp cô tìm, đứa bé nói không chừng lại chạy đi đâu đây thôi!”

Hai người tìm tòi toàn bộ trong khu.

Thế nhưng trọn một vòng cũng không thấy bé trai nào cả!

“Tiểu Mặc... Tiểu Mặc con mau đi ra đi, đừng dọa mẹ sợ!” Ngón tay Tần Mộc Ngữ run run, khóe mắt cũng đã gấp đến độ đỏ lên, gọi lớn lên.

Mất thấy nước mắt nàng chực rơi xuống, ông chủ cũng nhận biết được tính chất nghiêm trọng, đỡ lấy bả vai cô: “Cô đừng hoảng, ta giúp cô tìm, khắp nơi đều có cameras, cho dù không quay được, còn có bảo vệ gác ở cửa, không có khả năng vô duyên vô cớ tự dưng biến mất, ta cùng cô đi xem! Nếu không ta lập tức báo cảnh sát!”

Tần Mộc Ngữ ra sức đè nén nước mắt xuống, khuôn mặt tái nhợt, vội vàng gật đầu: “Được!”

Ông chủ dứt lời mang theo cô đi ra chỗ bảo vệ.

Nói rõ ràng lý do đến, bảo vệ lập tức đem đoạn ghi hình toàn bộ đưa ra xem, cửa khu nhà ở vườn hoa bị che không quay được, Tần Mộc Ngữ lòng nóng như lửa đốt mà dừng ở đoạn màn hình dừng ở kia, rốt cuộc trong nháy mắt chú ý tới hình dáng chiếc xe nọ! Tần Mộc Ngữ nóng ruột hô: “Dừng, dừng lại chỗ đó một chút!”

Màn hình chậm rãi dừng lại, Tần Mộc Ngữ rõ ràng thấy được chiếc Bugatti màu xám bạc, bên trong còn có khuôn mặt người đàn ông tuấn dật tiêu sái kia, hần che đi, cô không thấy rõ người ở ghế phụ, Tiểu Mặc nhất định người ở bên trong!

Một luồng chua xót nảy lên ở trong lòng, Tần Mộc Ngữ cắn môi, giọng lạc đi: “Ta biết rồi... Ta đã biết là ai mang nó đi, không cần báo công an, cảm ơn mấy người!”

Dứt lời cô từ cổng bảo vệ đi ra, đến phía trước đường đón xe!

Lam Từ Kỳ, hần cuối cùng muốn làm cái gì? Chỉ là một bữa ăn cơm mà thôi, người chạm không được lại dùng Tiểu Mặc đến bức ta?!

Một chiếc taxi dừng lại ở phía trước tay cô.

Tần Mộc Ngữ ngồi vào, khỏe mắt ứng đồ, khẽ run: “Khách sạn Bách Duyệt, đi nhanh một chút, cảm ơn!”

***

Một chiếc xe đen bóng dừng ở trước cửa khách sạn.

Thượng Quan Hạo từ trên xe đi xuống, cao lớn lạnh lùng, nhìn vào đại sảnh. Trái tim hần thắt chặt, nhưng lại không kim nén được mà cố gắng muốn gặp cô. Đúng, chỉ cần biết cô thực sự còn sống, hơn nữa lại ở gần hần đến như vậy, hần tựa thì đứng ngồi không yên.

Bóng dáng lạnh lùng đi vào, thu hút lấy ánh mắt mọi người ở trong đại sảnh.

“Xin hỏi ngài muốn tìm phòng 1108 của cô Anglia có đúng không?” Tiếp tân lễ độ ngẩng đầu dò hỏi.

“Ừm.” Lạnh đạm mà thốt ra một tiếng.

“Xin chờ cho một lát,” Tiếp tân gọi điện lên phòng Tần Mộc Ngữ, một lúc lâu lại gọi lần nữa, lúc này mới buông xuống nói ra, “Xin lỗi ngài, cô Anglia tạm thời không có ở trong phòng, ngài có muốn lưu lại danh thiếp không, chờ cô ấy trở về chúng tôi sẽ chuyển lại.”

Không có?

Ánh mắt Thượng Quan Hạo hiện lên một tia lạnh lùng, hần ngay cả từ bên trong Dringlewapen thăm dò được cô hôm nay căn bản là không có đi làm, nhưng không có cách nào ở chỗ này chặn đường cô, Z thành to lớn như vậy, cô có thể đi chỗ nào?

“Chú Lam, chú chắc là tối nay mẹ sẽ đến đón Tiểu Mặc không?” Một thân hình bé nhỏ đi theo sau bóng dáng một người đàn ông cao lớn, gắt gao đuổi theo, luôn luôn chạy chậm hai bước, đuổi kịp bước chân của hần.

Tiểu Mặc cúi đầu thờ hần hần, gương mặt đỏ hồng mắt tự nhiên, đôi mắt trong suốt ngẩng đầu nhìn Lam Từ Kỳ.

Lam Từ Kỳ nhíu mày lại, có một chút bức bối, cười lạnh nói: “Mẹ người tới là chuyện của mẹ người, ta chưa từng nói phải đợi cô ta.” Nói xong đánh mắt về đứa bé, “Theo ta quay về, sợ sao?”

Tiểu Mặc bình tĩnh lại, lắc đầu: “Tiểu Mặc không sợ.”

“Tốt nhất là không nên sợ, ta đối với loại lừa gạt buôn bán trẻ em không có hứng thú,” Ngón tay hần vờn ra sót ruột mà chỉ cậu bé, “Nếu như người không mắc nợ mẹ người nhiều như vậy, chú Lam còn có thể thương người nhiều một chút, hiểu không?”

Ánh mắt Tiểu Mặc trong veo sắc sảo, rất lễ phép mà cúi đầu, lạnh lạnh nói: “Cảm ơn chú Lam! Mẹ nói chú Lam không thân cũng chẳng quen, nhưng lại có thể chiếu cố Tiểu Mặc, Tiểu Mặc bất luận như thế nào đều phải cảm ơn chú Lam!”

Mi mắt Lam Từ Kỳ, càng thêm thắt chặt.

Cô rốt cuộc là dạy dỗ đứa bé này như thế nào? Lại có thể nhẫn nhịn như thế này?

“Đến đây, qua đây,” Cơ thể hắn có hơi cúi xuống, cuối cùng chìa tay ra về phía đứa bé.

Đọc đường đi, hắn đều để nó tự mình làm hết thấy, thất đại an toàn, mở cửa xe, xuống xe, bao gồm lúc tiến vào khách sạn đều bước nhanh mà đi, bắt chặp sau này có thể trở thành vợ hắn hay không, nhưng nhìn vào đều có thể thấy đứa bé lanh lợi này thực sự không phải con Lam Từ Kỳ hắn.

Tiểu Mặc do dự một chút, vẫn là để bàn tay nhỏ bé đặt vào lòng bàn tay Lam Từ Kỳ.

Bàn tay nhỏ bé trắng mịn mềm mềm, lạnh lạnh, khiến người ta có cảm giác không nổi.

“Ngươi với mẹ ngươi đều giống nhau như thế, làm cho ta muốn hung ác đều hung ác không nổi, đối tốt với người người cũng không muốn, vậy người muốn cái gì?” Hắn nhìn vào đứa bé vô tội này, con mắt ngây dại rồi đi, thấp giọng nói.

Về mặt Tiểu Mặc xấu hổ, lệch qua, quay đầu nhìn về phía khác, vừa vặn thấy được chỗ sánh một bóng dáng vừa tới.

Lam Từ Kỳ cũng nhìn theo.

“Hạo, người làm sao ở chỗ này?” Lam Từ Kỳ kinh ngạc, nở ra một nụ cười, “Có phải đang đợi ta có đúng không?”

Thượng Quan Hạo lại sắc bén mà nhìn vào đứa bé nhỏ nhắn kia, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, có thể rõ ràng nhận ra đó chính là đứa bé ở trên bức ảnh chụp, mặt mũi xinh xắn phản chiếu lại trên mắt hắn, tàn nhẫn mà níu lấy trái tim hắn.

“Con ai vậy?” Hắn đã đi tới, lên tiếng hỏi.

“Một người nhân viên,” Lam Từ Kỳ hơi hốt, khóe miệng lạnh nhạt nở ra một nụ cười, “Hay là người tới tìm ta thương lượng? Sự kiện công trình kia của người dừng lại... là ta làm, muốn tính sổ tự tìm đến ta.”

“Ta khi nào lại cùng người tính sổ, hiện tại không vội.” Thượng Quan Hạo rần rờ ngồi xổm xuống, lặng lẽ nhìn vào khuôn mặt đứa bé, không bị thương không thích, chỉ là đôi mắt trong veo cùng vô tội kia còn có một tia đề phòng, từ trên người nó phát ra.

“Tần Từ Mặc?” Hắn dừng lại trên đôi mắt đứa bé, dùng âm thanh chỉ mình nó có thể nghe được, cúi đầu nói.

Mí mắt Tiểu Mặc bỗng nhiên nháy lên!

Nó lùi về phía sau một bước nhỏ, đã đi ra phía sau Lam Từ Kỳ né tránh, bình tĩnh lại, lễ độ mà gật đầu: “Vâng, thưa chú.”

Một hơi thở thân quen, đột nhiên rời xa.

Ngón tay Thượng Quan Hạo dần nắm chặt, đột nhiên rất muốn lấy một tấm gương ra soi, về mặt hắn bây giờ quả thực dọa người sao? Lại làm cho một đứa trẻ con muốn trốn đi không kịp, tựa như cô.

“Được rồi, nếu đã tới thì ở lại ăn cơm, tâm tình ta cũng không được tốt,” Lam Từ Kỳ nhíu mày, quay về nói hai câu với một người phục vụ bên cạnh, đặt vào một chỗ tốt, lúc này mới ngoảnh lại nói với Thượng Quan Hạo, “Làm ăn là làm ăn, giao tình là giao tình, không thể triệt để xé rách mặt trước khi ôn lại chuyện xưa với người, cũng miễn cho người mai này giờ thù đoạn độc ác.”

Nói xong đưa tay dứt vào túi quần, hồ hững nói với Tiểu Mặc: “Người theo cho kịp.”

Thật vất vả trên bàn tay nhỏ bé có chút tình cảm ấm áp, đột nhiên lại rơi vào trong không khí lạnh giá.

Nhưng Tiểu Mặc dường như đã quen như vậy, tự ý chạy theo sau, lại không giống như chạy theo nịnh bợ. Trong đầu Thượng Quan Hạo tê rần, bị một hình bóng quen thuộc kích động, chậm rãi bước theo phía sau, vài bước đã đuổi kịp nó, bàn tay đưa qua, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh kia.

Tiểu Mặc ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hắn.

Ngực Thượng Quan Hạo buồn bực như muốn phát nổ, một lần nữa ngồi xổm xuống, đưa cánh tay vòng qua ôm lấy, thấp giọng nói: “Ôm lấy ta.”

Tiểu Mặc do dự, động tác chậm chạp, vòng ở cổ hắn.

“Chú là bạn của chú Lam sao?” Giọng nói nó vang lên hỏi.

“Ừm.” Thượng Quan Hạo ôm lấy nó, đáng vẻ thường ngày băng lãnh kiêu ngạo đề thấp xuống, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều, “Làm sao vậy?”

Tiểu Mặc không nói cái gì, hai quả nho nhỏ nhỏ trong mắt nhìn hắn một chút, nhỏ giọng: “Vai chú thật rộng.”

Thượng Quan Hạo ôm chặt lấy.

“Rút rút,” Lam Từ Kỳ đi vào chỗ nhìn đáng hắn ôm lấy nó, nheo mắt lại, chế giễu, “Quả thực là người đã từng kết hôn, ôm một đứa trẻ đều có khuôn mẫu như thế. Ta bây giờ bắt đầu tin, cho dù Giang Đình sau này có phải là một người mẹ tốt hay không, nhưng người nhất định là một người bố tốt, đến đây, ngồi đi.”

Thượng Quan Hạo cau mày, như là bị nọc độc bọ cạp chích cho một cái, hồi lâu mới kéo ghế ra thấp giọng nói: “Miễn bàn chuyện này...”

Còn đang chia thức ăn ra Lam Từ Kỳ bỗng nhiên có chút ngây ngốc, không phản ứng.

.... Người này là ai hả?

....

Xe taxi dừng ở cổng khách sạn Bách Duyệt.

Tần Mộc Ngữ xuống xe, điện thoại cũng không dừng lại, không biết gọi bao nhiêu cuộc, mỗi lần đều bị ngắt, Lam Từ Kỳ chính là không tiếp.

Cái gã này!

Hốc mắt cô vẫn còn đỏ hồng, vọt vào trong hồi tiếp tân, hẳn không có ở trong phòng, nhưng may là buổi tối hẳn ở chỗ kia ăn cơm, Tần Mộc Ngữ nắm chặt túi, hướng về phía số ghế mà cô tiếp tân ở đại sảnh nói qua.

“Chú, con muốn tiêu...” Tiểu Mặc bất chợt nói ra.

“Đi đi... Tự mình làm được chứ?” Lam Từ Kỳ thân nhiên đáp lại.

Tiểu Mặc nghẹn giọng một chút, không có đem thỉnh cầu nói ra, ngấm lại vẫn là tự mình bò xuống ghế, chạy đi WC ở trong lô ghế, Thượng Quan Hạo đưa mắt nhìn, bất chợt nhớ tới WC ở trong này chỉ có bồn cầu, nó nhỏ như vậy bò cũng không lên, nhũ này, cầm khăn lau lau lại đuổi theo.

“Ài, được rồi,” Lam Từ Kỳ vội vàng ngăn lại, “Người đừng đi chuyển, ta đi ta đi...”

Trái tim hẳn như bị một cổ mặc cảm tội ác quán lấy, biết rõ đối với nữ nhân chết tiệt kia như thế nào cũng không nên đối với một đứa trẻ con lạnh nhạt như vậy, nhũ này lau lau tay cũng đi theo vào.

Thượng Quan Hạo không thể làm gì khác hơn đành ngồi xuống.

Cánh cửa ở lô ghế bất chợt bị người đẩy ra, một bóng dáng nhỏ nhẩn bước nhanh vào, mang theo một cổ tức giận, run giọng la lên: “Lam Từ Kỳ!!”

Trước khi tới nơi này, trong đầu cô đã sớm nổi lên những lời chuẩn bị nói với hắn, coi như là cô cự tuyệt hẳn mời cũng không đến mức phải như thế này, hẳn mình bạch Tiểu Mặc đối với cô quan trọng đến mức nào, cô gấp đến độ muốn chết! Cho dù là dẫn con đi, cũng nên bắt lấy điện thoại, hẳn cứ như vậy vô thanh vô tức ngay cả điện thoại cũng không tiếp, rốt cuộc là muốn trừng trị ai?!

Thế nhưng cô vừa mở cửa ra, trong nháy mắt, trong nháy mắt toàn bộ giọng nói biến thành tan vỡ.

.... Trên bàn không có Lam Từ Kỳ cũng con cô, chỉ có một người cao lớn tuấn lãng, đôi mắt đen nhanh tỏa ra mị hoặc, hẳn nâng mắt lên, cơ thể đột nhiên cứng đờ tại chỗ, khuôn mặt tái nhợt chói tai nhợt!!

Không khí phảng phất như ngưng trệ.

Bóng dáng mảnh khảnh kia bốn năm trước vẫn y như vậy, trong đôi mắt trong suốt có một tầng hơi nước mỏng manh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kinh hãi đến tĩnh lặng, tĩnh lặng đến oán hận, oán hận đến tuyệt vọng, nhiều lần biến đổi, mãi cho đến khi lạnh như băng.

“Xin lỗi,” Mắt nàng vắng lặng, đôi môi khe khẽ nói ra, “Ta đến nhầm lô.”

Bàn tay phía sau nắm chặt tay nắm cửa.

Tiếng cái ghế phía sau ngã xuống vang lên.

Cô nhanh, lại không nghĩ được rằng hẳn còn nhanh hơn, một bàn tay to lớn nắm lấy, mạnh mẽ mà nắm chặt trong lòng bàn tay, cô giãy dụa, chỉ nghe thấy tiếng “cạch!” mở cửa, thân thể mềm mại bị tầng tầng lớp lớp đặt vào trên cánh cửa, cánh tay phía sau vụng trộm ôm lấy cô!

Hơi thở lạnh lẽo lại nóng hổi phả trên viền tai nhạy cảm của cô, ùn ùn kéo đến!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Chú Biết Mẹ Cháu Sao?

Một luồng khí lạnh lại có gì đó nóng hổi kéo đến sau lưng cô.

– Tần Mộc Ngữ...

Miệng Thượng Quan Hạo kề sát bên mái tóc nàng, giọng nói mơ hồ tiến vào bên tai, cánh tay mạnh mẽ từ phía sau bắt chột ôm chặt lấy, cảm giác như muốn đem hết thân thể cô mà ôm trọn lấy.

– Lại cứ như vậy muốn bỏ đi có đúng không... Em còn muốn chạy đến chỗ nào nữa?

Bốn năm trước, cô để lại vũng máu ở đây rồi cứ như vậy hoàn toàn biến mất.

Anh tìm hết toàn bộ Z thành cũng không biết cô rốt cuộc là ở chỗ nào, sống hay chết.

Mà bây giờ, cả người cô đang ở ngay trong lòng anh, anh có thể cảm nhận được thân thể mềm mại cùng nóng ấm, thân thể ôn nhu của cô đang ở trong lòng, anh ôm, chết cũng không muốn buông tay!

Tần Mộc Ngữ hé mắt ra, nhột nhạt như gặp phải điều gì đó đáng sợ.

Cô bị trói buộc trong cánh tay lạnh lẽo của anh, khẽ quay mặt qua, trong đôi mắt đượm chút thê lương, khẽ nói:

– Ta không trốn, chẳng lẽ còn chờ chết sao?... Thượng Quan Hạo, người giết người còn chưa đủ sao?

Bốn năm trước, trong đêm mưa như trút ấy, đứa con trong bụng cô là chính tay anh giết chết.

...Hiện tại, cô ở đây còn có một cái mạng, anh có lại muốn cũng mang đi hay không?

Cơ thể Thượng Quan Hạo chấn động!

Mặt tái đi, trong đôi mắt tơ máu nổi lên, anh nhìn ở đôi mắt vắng lặng của cô, giống như bị thương.

Trong đôi mắt lạnh lẽo ấy, tràn đầy thống hận, hiện lên rõ ràng như thế.

– Tần Mộc Ngữ...

Âm thanh anh, khàn đi như thốt ra vô cùng khó khăn.

Cô cũng không cho anh cơ hội nói ra, đôi môi lạnh nhạt thốt ra hai tiếng:

– Buông ra.

Thân thể anh cứng ngắc, không thể buông ra.

Khóe mắt Tần Mộc Ngữ hiện ra một tia đỏ như máu, nhớ tới đứa con đã từng ở trong bụng cô, toàn thân run nhè nhẹ, cô giãy dụa càng trở nên mãnh liệt, khuôn mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, có chết cũng không muốn buông cô ra lần nữa. Cái thân thể nhỏ bé ở trong lòng kia đã bị bức bách đến cực điểm, cô liều mạng vùng vẫy. “Xoạt” một món đồ ở trong túi nữ trang gắt gao cắm lên ở trước ngực hắn (đây nó dịch là “xương quai xanh”, cơ mà vậy hơi bị khó hình dung nên cho 1 hit lên ngực luôn ^^)! Trong phút chốc, vật bén nhọn kia gây nên một hồi đau nhức cùng lạnh lẽo, rốt cuộc hai người cũng ngừng vùng vẫy.

Món đồ khéo léo xinh xắn nhưng lại sắc như dao đâm vào da thịt anh, hai người cũng vậy mà thờ dốc.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo càng nhú chặt, càng lúc càng tái nhợt.

– Ta hỏi ngươi lần nữa, có buông ra hay không?

Đôi mắt cô đỏ tươi, thống hận cuộn cuộn, tay nắm chặt lấy thanh dao nhỏ kia đã trở nên trắng bạch.

Trong đôi mắt thăm thẳm của Thượng Quan Hạo, tồn tại chút gì đó đau nhức hòa cùng tuyệt vọng.

– Em vậy mà lại mang theo vật này...

Anh thấp giọng.

– Là người bạn tặng.

Tần Mộc Ngữ run giọng ngắt lời anh, càng đậm sâu thêm, màu đỏ tươi trong mắt càng thêm nồng đậm như muốn trút giận lấy, hòa theo một làn hơi nước

mỏng manh mờ nhạt,

– Ta lúc nào cũng mang theo bên mình... Bây giờ cắt thật xa cho ta... Bằng không ta sẽ tự tay đâm vào.

Gắt gao đối diện một lúc lâu.

Thượng Quan Hạo thật sâu mà ngưng mắt nhìn cô, ngó nhìn cô gái mà chính bản thân anh bốn năm trước hành hạ giày vò đến thương tích đầy mình, con đau nhức lan tỏa đến tận xương cốt. Bàn tay anh nhẹ nhàng giữ lấy phía sau cổ cô, trong ánh mắt đau đôn mang theo nét dịu dàng, đón lấy lưỡi dao của cô, miệng khẽ nói bên tai cô.

– Đâm vào đi thôi... Hận thì đâm vào đi... Ta sẽ không trốn...

Giọng nói anh khàn khàn truyền đến.

Tay Tần Mộc Ngữ run rẩy, khóe mắt ngấn lệ!

Thống hận của cô, quả thực rất muốn đâm vào, muốn để cho anh tự mà nghiệm lấy một chút là có bao nhiêu đau đớn! Năm đó cô so với chút này đây còn đau hơn nghìn lần!

Thượng Quan Hạo lẳng lẳng cảm nhận được thân thể mềm yếu của cô run rẩy dữ dội, miệng ghé sát bên mặt cô:

– Mộc Ngữ...

Cô đột nhiên vùng vẫy, hét lên một tiếng mà dùng hết sức lực bản thân đẩy anh ra, con dao trong tay xước qua! Thượng Quan Hạo lao đảo một cái, hai người văng ra, lưng của cô va vào cửa, mà thân thể anh phải chống vào hai bên cái bàn mới đứng vững, trên gương mặt, hiện lên rõ ràng một vết máu!

Lưỡi dao xoẹt qua, máu nóng từ từ chảy ra, đau nhức theo đó mà kéo đến.

Khuôn mặt Thượng Quan Hạo nghiêng đi, rõ ràng cảm thụ được vết bỏng rất đau đớn này.

Tay anh vô thức đưa lên, máu theo đó mà chảy xuống, một giọt nhỏ xuống áo.

Đôi mắt sâu thẳm chậm rãi ngược lên, nhìn cô.

– Tại sao không cam lòng mà đâm vào đi?

Vết máu đỏ tươi khiến cho một bên khuôn mặt hắn thêm nét tà khí tuần dật, tràn đầy đau thương kìm nén lên tiếng hỏi.

Cánh cửa nhà vệ sinh gian phòng giờ phút này lại bị đẩy ra.

Qua cánh cửa, Lam Từ Kỳ đã nghe thấy tiếng hét kia, còn có âm thanh đụng vào đồ vật, giống như có sự cố xảy ra đột ngột, tay nắm lấy Tiểu Mặc cũng run rẩy thoáng cái, đưa mắt qua sờ đầu đứa bé:

– Nhanh lên một chút.

Cánh cửa mở ra, lại thấy tình cảnh như vậy, giường cung bật kiếm lại có vẻ gì đó tiêu điều.

– ...

Lam Từ Kỳ bỗng nghẹn giọng, nhú mày, lúc đầu định nói cái gì, lại nhìn đến ánh mắt như muốn giết người của Tần Mộc Ngữ kia, còn có vết máu trên mặt Thượng Quan Hạo, mặt càng thêm nhú chặt:

– Hai người đây là làm sao?

Lam Từ Kỳ bước chân đi tới, Tiểu Mặc nhìn thấy Tần Mộc Ngữ vốn định cất tiếng gọi “Mẹ!”, nhưng lại thấy được vết máu trên mặt Thượng Quan Hạo, dọa đến ngẩn ra, bước chân ngăn ngừng chạy đến lấy khăn ở trên bàn, cẩn thận mà giơ cao đưa cho anh:

– Chú, chú chảy máu rồi, lau qua đi a...

Trái tim Thượng Quan Hạo, như là bị ngàn mũi kim đâm lấy, máu ào ào tuôn rơi.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, ngồi xổm xuống, run rẩy đưa hai tay ra:

– Tiểu Mặc, không cần quan tâm tới người đấy, đến đây với mẹ!

Tiểu Mặc ngạc nhiên, cánh tay bé bỏng giơ cao không dám động, trong khoảnh khắc không hiểu được nên làm cái gì bây giờ.

Thượng Quan Hạo buông mắt xuống, một giọt máu rơi trên mặt đất, choáng váng. Bàn tay ấm áp của anh khẽ nắm tay Tiểu Mặc, chậm rãi ngồi xuống,

đôi mắt đau nhức dưng vào đứa bé đáng yêu trước mặt:

– Là nó phải không?

Khoảng cách giữa anh và đứa bé gần đến như vậy, dường như có thể thấy đôi mi thật dài hòa cùng đôi mắt trong veo, khăn giọng:

– Là đứa con năm đó... Có đúng là nó không?

Thượng Quan Hạo lúc này, trái tim như bị dao hung hăng đâm lấy, anh bức bách đến như vậy muốn biết đến câu trả lời.

– Thượng Quan Hạo, người rút xa một chút! Đừng đụng vào con của ta!

Cô hét lên, khóe mắt lại đỏ lên, kim nén lệ rơi, như muốn xông lên liều mạng cùng anh.

Thượng Quan Hạo biết cô đã bị ép buộc tới cực điểm, nếu như anh không buông tay, dao của cô, sẽ trực tiếp đâm vào trái tim anh.

Như là dây đàn bị căng hết cỡ, tựa hồ sắp đứt.

Anh nhìn vào khuôn mặt Tiểu Mặc thật lâu, cảm nhận được hơi thở yếu ớt hòa cùng ánh mắt ngạc nhiên, anh tựa như không cách nào nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia, phảng phất như có thể thấu hiểu hết tất cả mọi thứ. Đôi môi khô khốc, bàn tay run rẩy mà vỗ nhẹ vào lưng đứa bé, cảm nhận một chút thân thể bé bỏng kia, thấp giọng nói:

– Đi đi... Đến với mẹ đi...

Tiểu Mặc ngẩn ngơ mà phản ứng lại, kỳ quái mà nhìn người chú trước mặt, đem khăn tay đặt vào trong tay anh, chạy lại ôm vào cổ Tần Mộc Ngừ:

– Mẹ!

Thân thiết mà ôm chặt lấy Tiểu Mặc, phảng phất như vừa đánh mất đi bất chợt trở về, chết cũng không muốn buông ra.

Hai tay Tần Mộc Ngừ run rẩy, đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ, run giọng nói:

– Ta không quấy rầy các người nữa.

Nói xong cô ôm lấy con muốn rời đi.

– Chờ một chút.

Lam Từ Kỳ cất tiếng, đảo qua nhìn vào bóng lưng cô.

Thân thể mảnh khảnh của Tần Mộc Ngừ dừng lại.

Anh ngưng mắt nhìn thoáng cái hai người kia, mở miệng nói:

– Các người vẫn muốn bỏ đi sạch sẽ mà không ai đến giải thích cho ta lấy một câu rõ ràng là chuyện gì xảy ra sao? Là như thế nào, muốn cho xem kịch cảm? Há?

Anh cương quyết, có vài phần không kiềm chế lại lạnh lẽo không gì sánh được.

Anh không phải kẻ đàn độn, bởi vì coi như là kẻ đàn độn đi cũng nhìn ra được vài phần manh mối.

Tần Mộc Ngừ ôm Tiểu Mặc quay đầu lại, đôi mắt sâu lắng nhưng lạnh lùng, nói:

– Lần sau nếu có gì bất mãn, cứ hướng về phía ta mà đến, đừng động vào con ta. Ta sẽ cảm tạ người.

Nói xong, cô không lưu luyến cùng sợ hãi mở cửa đi ra ngoài.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ sạm đen, nhấc chân đuổi theo lại bị một bàn tay ngăn lại.

Trên mặt còn đang chảy máu, hơi thở anh tràn đầy mạnh mẽ, lạnh lẽo mà bạo phát bốn phía.

– ... Đừng đụng cô ấy.

Thượng Quan Hạo lạnh lẽo nói ra.

***

Sương đêm tỏa ra.

Tần Mộc Ngừ mang thân thể bản thân mình mà nhét vào trên giường, cánh tay sải ra mép giường, làn váy hòa cùng khăn trải giường trắng mịn mềm mại quán lấy.

Tiểu Mặc nhẹ nhàng bò lên, đầu tiên là kéo tay cô, lại nhón chân mà lên, vất vả nửa ngày mới bò lên được trên giường, sà vào trong ngực ấm áp của cô, hơi thở nhẹ nhàng.

Tần Mộc Ngừ vẫn không có tỉnh dậy.

Cô giống như lạc vào một giấc mộng thật sâu xa, chẳng muốn mở mắt.

Bởi vì mờ mắt chính là gian phòng khách sạn với ánh đèn màu da cam kia. Cô không thích ánh sáng ấy. Tựa như buổi tối bốn năm trước, Tần Gia sa sút, cô không thể về. Cô cũng từng bị nhốt trong một phòng khách sạn nhỏ, chịu đựng người đàn ông kia lại nổi lên dục vọng, lãng nhục, trốn tránh... Đến cuối cùng lại biến thành một hồi chém giết... Hắn nói, chỉ cần là Tần Mộc Ngừ người, đều đi tìm chết đi.

Cô đột nhiên mở mắt.

Lông mi ngắn lệ, tràn đầy oán hận rét lạnh và tuyệt vọng, thật lâu không thể loại bỏ.

Cũng vì vậy mà Tiểu Mặc bị đánh thức, khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm meo meo cô, cất tiếng gọi:

– Mẹ...

– Ừm...

Tần Mộc Ngừ mãi hồi lâu mới phản ứng lại, mắt uor ướt nhìn lại, cười yếu ớt, chạm lấy mặt con.

– Tiểu Mặc chưa ăn no có đúng không? Muốn ăn gì, mẹ gọi mang điểm tâm cho.

– Mẹ, chú vừa mới ở cùng mẹ và chú Lam, biết mẹ phải không?

Tiểu Mặc hồn nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Thiếu Nợ Của Em, Không Phải Là Lam Tử Kỳ Anh

– Mẹ, chú vừa mới ở cùng mẹ và chú Lam, biết mẹ phải không?

Tiểu Mặc hồn nhiên hỏi.

Lông mi Tần Mộc Ngừ run rẩy.

– Chú ấy làm sao lại chảy máu ả?

Gương mặt Tiểu Mặc nằm trên ra giường, lấm nhấm, tựa như con ếch đáng yêu.

Tần Mộc Ngừ quay mặt đi, chẳng muốn nói chuyện, chỉ là bàn tay nắm chặt.

Vì sao lại không đâm chứ?

Đâm vào, giết anh cũng không quan hệ. Cho dù trong đầu, Tần Mộc Ngừ cô có là phạm tội giết người, cũng không thể khoan dung cho cái loại người này.

– Chúng ta ăn vịt quay thái nhỏ, bây giờ mẹ đi gọi.

Tần Mộc Ngừ đứng dậy, mái tóc mềm mại rơi trên vai, ánh mắt nhu hòa, mang theo một tia đau nhức. Đầu óc cô bây giờ tựa như búa bổ, gọi điện.

Cánh cửa đột nhiên lại vang lên.

Tần Mộc Ngữ có phần sững sờ. Cô vừa mới gọi điện xong, đưa lên không nên nhanh đến như vậy mới đúng.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, vừa vụn ba tiếng, mang theo mùi vị cưỡng bách, mang theo hơi lạnh mà đến.

– Ai đó?

Cô nhìn không được, khẽ hỏi.

Tại chỗ cánh cửa đang đóng đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ “Cạch”, chốt cánh cửa di chuyển, cánh cửa bị đẩy ra, một bóng dáng lạnh lẽo đi vào, bóng dáng người ở trên tấm thảm tao nhã mà cường thế.

Tần Mộc Ngữ nhú mày, trái tim khẽ nhúch, đã biết rốt cuộc là ai.

Lam Từ Kỳ cầm phiếu phòng trong tay, lật xem một chút, tùy ý tới bên cạnh bàn, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

– Phiếu phòng này không phải chỉ có ta mới mở ra sao? Còn đang để chỗ đèn treo tường... Người vì sao trong tay lại có?

Cô nhìn không được mở miệng hỏi, đột nhiên cảm thấy mối nguy cơ quý dị, hóa ra ban đầu nam nhân này có thể ra vào tùy ý phòng của cô, điểm này có chút kinh khủng.

– Bởi vì đây là phòng ta đặt, phục vụ phòng cho rằng chúng ta là vợ chồng, vì mang theo con nhỏ nên mới đặt hai phòng.

Lam Từ Kỳ cúi người, hai tay đặt trên giường, chặn hai bên người cô, đôi mắt hẹp dài gắt gao nhìn chặt cô.

– Kỳ thực ngay cả bản thân ta cũng cho là như thế, nếu như không phải sự tình phát sinh ngày hôm nay.

Tần Mộc Ngữ nhìn anh, có thể nhận ra vẻ nguy hiểm và tức giận.

Buông mắt xuống, cô muốn nói sang chuyện khác, đưa tay chạm vào đầu đứa con bé bỏng:

– Tiểu Mặc đừng ngủ ở đây, đột lát nữa ăn xong tắm rửa rồi ngủ tiếp, như thế này lại bị cảm.

Bàn tay Lam Từ Kỳ lại nắm chặt cổ tay cô, sức lực có phần gia tăng, cổ tay nhỏ bé của cô hoàn toàn bị nắm lấy.

Tần Mộc Ngữ cũng theo đó mà khản trương lên, nhìn mặt anh nói:

– Lam Từ Kỳ, anh đừng ở chỗ này mà làm liều được không? Tiểu Mặc còn đang, anh muốn nói cái gì, ít nhất cũng nên tránh xa trẻ con ra.

Lam Từ Kỳ cười nhạt.

Hai đôi lông mày theo thói quen mà nhíu lại, nhìn mặt cô nói:

– Tần Mộc Ngữ, em cũng phải biết có đôi khi làm việc phải tránh xa một số người, không phải lúc nào cũng tốt đẹp, dễ rước họa vào thân... Nhưng hôm nay, không may cho em, cứ vẫn không tránh được anh. Nếu đã bị anh nhìn thấy, để xem em giấu được bao lâu?

Trong ánh mắt cô chột lộ ra một tia yếu ớt, nhưng vẫn cố giấu đi tỏ ra sự yên tĩnh kiên định, đáng vẻ không chút sợ sệt.

Đôi mắt tuấn đạt mang theo ít tơ máu, Lam Từ Kỳ lên tiếng hỏi:

– Em giải thích cho tôi, em làm sao quen biết Hạo? Biết đã bao lâu rồi? Là có quan hệ gì?... Còn có đứa bé này là con của ai? Là anh ta có phải không?

Hơi thở lạnh lùng phả ra trên gương mặt cô, gần như đem không khí xung quanh hút đi phân nửa, tiếp tục truy vấn:

– Sao? Nói.

Tần Mộc Ngữ cơ hồ bị bức đến thở không nổi.

Cô không nói lời nào, vẫn không lời nào thốt ra như trước, mỗi một lần anh đề cập đến vấn đề này, cho dù là bị bức đến thế nào, cũng không nửa lời giải thích. Mà Tiểu Mặc ở bên cạnh có điểm bị hù dọa cho choáng váng, bàn tay nhỏ bé níu chặt, sợ hãi nhìn hai người lớn ở trên.

Ngọn lửa trong lòng Lam Từ Kỳ bị châm lên, nắm lấy cô càng thêm chặt, khuôn mặt thanh tao xám lại.

Anh vẫn nhẫn nại như trước, trong ánh mắt còn mang theo chút dịu dàng, bàn tay đặt lên vai cô, như là thúc ép, hoặc như là uy hiếp, nhìn chằm chằm vào cô:

– Thế nào? Nói ra đi. Đừng có im lặng với anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái nhợt, nhìn anh khẽ nói:

– Đừng quên anh đã nói gì.

– Lam Từ Kỳ, bắt đầu từ ngày đó anh cứu em đã nói, nếu như em có cái gì không muốn nói, chuyện gì không muốn làm, anh cũng không bức em...

Cô run nhẹ:

– Em hy vọng anh đừng quên.

Trước mặt nam nhân này, cô không có lợi thế gì, mãi mãi đều là cố thiếu nợ anh, vẫn còn mơ hồ. Cô chỉ có thể sử dụng phương pháp tạm thời này bảo hộ bản thân, cố gắng đừng để bị chiếm lấy quá sớm.

Lam Từ Kỳ phì cười, toàn bộ trên khuôn mặt đều trở nên nhẹ nhõm, dường như cũng nghĩ tới trước kia có đáp ứng chuyện này của cô.

Thời gian đó, cô như một con ốc nhỏ, đung vào đều khép chặt lại, cái gì cũng không khêu ra được.

Nhưng tiếp theo sắc mặt Lam Từ Kỳ thay đổi, càng trở nên xám xịt khó nhìn, bàn tay mạnh mẽ giữ lấy cằm cô, có phần điên cuồng mà hôn lên đôi môi cô. Tần Mộc Ngữ áp úng, vội vàng lấy tay đẩy anh ra, cơ thể mất đi sức lực lại bất thành linh bị anh đẩy trên giường, Lam Từ Kỳ vẫn mạnh mẽ như trước giữ chặt lấy cánh môi cô, đẩy miệng cô ra hôn sâu vào bên trong, kiểm chế cơ thể mềm yếu của cô mặc cho cô giãy dụa nhưng lại không thể động đậy!

Vùng vậy dữ dội lại không có chút tiếng động.

— ...

Tần Mộc Ngữ rút cuộc lén hít lấy một hơi không khí, sắc mặt đỏ lên, hét lớn:

– Lam Từ Kỳ, anh đừng làm như vậy.

Mắt Lam Từ Kỳ đục ngầu, tay nắm chặt cằm cô, lạnh lẽo nói:

– Em nhắc anh đừng quên có đúng không? Nhưng Tần Mộc Ngữ... Nếu như anh không làm chút gì đó với em, em có quên rằng anh là một người đàn ông không!

Cô đau đớn đến nghẹn ngào, trên đôi mi dài đã bao phủ một làn nước mỏng manh.

Lam Từ Kỳ bị cô, một thân xinh đẹp yếu đuối làm cho rung động, ánh mắt phức tạp, thấp giọng nguyên rủa một tiếng cúi đầu hôn lên cổ cô, anh chưa từng bị kích động đến thế, từ trước đến nay cũng chưa bao giờ đem cô đặt ở thân mình. Cảm giác bên dưới thỏa mãn đến như thế, cơ thể to lớn run nhẹ, ôm chặt cô, đôi môi nóng bỏng bắt đầu không kiểm soát được.

Tiểu Mặc ở bên cạnh cũng đã sợ đến thay đổi sắc mặt, nó dù có ngu muội cũng biết chuyện gì xảy ra, khuôn mặt bé bỏng trước giờ luôn ngoan ngoãn thay đổi, hung hăng túm lấy quần áo Lam Từ Kỳ:

– Thả mẹ ta ra! Đừng ăn hiếp mẹ ta!

Giọng trẻ con bé nhỏ trở nên sắc bén, lửa giận bùng bùng khiến cho sắc mặt trở nên đỏ bừng, từ trên giường trèo xuống, chạy về phía cái giá mắc quần áo ở bên cạnh, hai tay nắm lấy giá mắc quần áo, cũng không để ý đến còn có đồ ở bên trên, dùng hết sức toàn thân mà lật lại, nện lên trên giường, hướng về phía sau gáy Lam Từ Kỳ mà tới. “Rầm!” Một tiếng, trong nháy mắt làm cho anh ngừng hết mọi động tác.

Đau nhức ở phía sau gáy truyền đến khiến anh tỉnh táo lại, lúc này mới nhận ra còn có một đứa bé ở đây.

Vừa tức thì dưới tình thế cấp bách, là Tiểu Mặc lật cái giá mắc quần áo ở bên cạnh, đánh trúng sau gáy anh.

Con đau nhức vẫn truyền đến...

Mặt anh tái nhợt, hơi thất thần, mà Tần Mộc Ngữ nhân cơ hội đẩy anh ra, nhìn cơ thể anh vẫn còn chống đỡ ở trên giường, thở hổn hển còn chưa lấy lại bình tĩnh. Tiểu Mặc bị tức giận làm cho gương mặt đỏ bừng còn chưa có tỏa đi, chạy lại bò lên giường, nhào tới trong lòng Tần Mộc Ngữ:

– Mẹ!

Hai đồng tử đen nhìn chằm chằm Lam Từ Kỳ, gắt gao mà ôm lấy Tần Mộc Ngữ, như là dùng hết sức lực toàn thân bảo vệ lấy cô.

– Tiểu Mặc!

Tần Mộc Ngữ lại càng hoảng sợ, ôm chặt lấy, không muốn đứa trẻ con cũng sẽ bị bức bách thành ra như vậy.

Môi Lam Từ Kỳ cong lên, một câu cũng không nói, thân thể to lớn từ trên giường chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo mang theo chút đau nhức nhìn cô, giường như trải qua cả thế kỷ rồi vậy.

– Quà nhiên chỉ có máu mủ ruột rà mới có thể thân thiết có phải vậy không?

Đôi môi yếu ớt cất lên một câu, Lam Từ Kỳ dừng ở Tiểu Mặc, thậm chí còn cười khẽ một cái.

– Em xem, đây là chênh lệch.

Tần Mộc Ngữ đề phòng nhìn anh, mở miệng nói:

– Anh đừng có so đo với một đứa trẻ!

Ánh mắt Lam Từ Kỳ chuyển động lên trên người cô, nhìn mãi hồi lâu, giữa đôi lông mày nhíu lại, khàn giọng nói:

– Tần Mộc Ngữ, anh thừa nhận hôm nay đích thật là không khống chế được, đối với em còn không quên lúc trước anh là làm sao cứu em, anh cho dù là thằng khốn nạn, cũng chẳng qua bồi thường vài đao trên người em, sau đó còn đứa bé trong bụng suýt nữa bị sảy thai. . . Em kiêu ngạo, em không chịu nói, anh cũng chẳng muốn điều tra. . . Là anh không tự trọng nghĩ phải bảo vệ em, với em không quan hệ. Chỉ là em nhớ kỹ, sau này đừng có dùng loại ánh mắt này mà nhìn anh. . . Thiếu nợ của em, đều không phải Lam Từ Kỳ anh.

Anh lạnh lùng nói xong, nhìn nàng hai giây rồi xoay người muốn rời khỏi phòng.

Thân thể cao lớn dừng lại một chút, từ trong túi lấy ra cái phiếu phòng, ném đến trên giường:

– Đây còn có một cái, yên tâm, anh sau này sẽ không tìm tới nữa, tự em cầm lấy đi.

Nói xong đi ra khỏi tầm mắt cô.

Cánh cửa mở ra rồi đóng lại, tựa như không còn có một chút hơi thở.

Tiểu Mặc cái gì cũng không quản, chỉ là ôm chặt lấy Tần Mộc Ngữ, dán lên mặt cô nói:

– Mẹ, mẹ không có chuyện gì chứ? Chú có cần mẹ bị thương không? Mẹ đưa Tiểu Mặc xem!

Tần Mộc Ngữ toàn thân run nhè nhẹ, vừa xoa lấy cảm còn đang bỏng rát đau nhức. Rất lâu rồi còn chưa từng bị người đàn ông nào cường thế mà xâm phạm qua, trong ngực cô tràn đầy mâu thuẫn, cũng may, cũng may bé cưng của cô lại bảo vệ lấy cô.

Nước mắt chảy ra, cô lắc đầu ôm lấy Tiểu Mặc.

– Cảm ơn Tiểu Mặc, mẹ không sao.

Cô nhẹ nhàng nói ra.

Tiểu Mặc gật đầu, cũng ngoan ngoãn ghé vào trên vai cô, chỉ là Tần Mộc Ngữ nhìn không được, trong đôi mắt đen láy ấy tản ra một tia sáng, cẩn thận suy nghĩ những lời Lam Từ Kỳ vừa nói, nghi ngờ ở trong đầu càng lúc càng lớn.

Mẹ, Tiểu Mặc rốt cuộc là con của ai?

***

Buổi trưa lúc đem hành lý dọn qua, gian phòng vẫn có phần trống trải như trước.

Tần Mộc Ngữ đếm đầu ngón tay tính số ngày còn phải ở lại khách sạn, trong lòng rét lạnh, toàn bộ Z thành đều phảng phất như tràn ngập hơi thở của người kia, cô không cách nào thoát ra được. Mặc dù không nghe được tin tức gì về vụ án ấy, thế nhưng năm đó cô mất tích, vụ án kia không phải giải quyết được gì sao?

Nhắm mắt lại, dường như còn có thể chứng kiến cảnh Tần Cẩm Lan bị cắt sâu ở cổ, máu chảy ra ào ạt, kinh hãi không gì sánh được.

Ngày hôm qua đã trải qua một hồi hoảng sợ, buổi tối rõ ràng Tiểu Mặc còn chưa có bị cảm, sáng sớm vậy mà ho khan lên.

Tần Mộc Ngữ nhìn đồng hồ, vội vàng đi tới bệnh viện.

Lúc xuống xe vội quá còn không cẩn thận va phải một người đi xe!

– Á

Giang Đình tựa đầu lộ ra ngoài cửa sổ, gương mặt phía sau kính đen có chút lo lắng:

– Có chuyện gì hay không?

Chân bị va chạm chà xát một ít, cách lớp vảy có hơi bóng rất đau nhức, có lẽ bị trầy mất một lớp da, Tần Mộc Ngữ hét hồn còn chưa bình tĩnh, lui một bước, đem mái tóc rũ xuống vuốt ra phía sau,

– Không sao, không có việc gì.

Giang Đình mở cửa xe đi xuống, âm thanh giày cao gót vang lên, cô đi tới vung ra một câu:

– Tôi không hỏi cô, ta hỏi chính là xe... Xe này không phải của tôi, bị xước mất một vết hòng! Tôi nói cô tính đi đâu đây?

Tần Mộc Ngữ đột nhiên nghẹn lời.

Cô ta hỏi chính là xe?

– Chuyện này tôi không rõ, giống như cô không biết tôi đi đường nào vậy, tôi cũng không biết cô làm sao lái xe như vậy. Cái xe này đúng chứ, bị trầy mất một vết, bất quá cũng không sao, dù sao bệnh viện cũng gần, cô có thể mang xe cô vào mà khám.

– Cô...

Đến lượt Giang Đình nghẹn lời, mặt đỏ lên,

– Cô có ý tứ gì hả! Đây là xe không phải người, bệnh viện là cho người khám bệnh, cô bị bệnh có phải không?

Trên gương mặt Tần Mộc Ngữ hiện lên một tia cười dịu dàng, ánh mắt lóe lên:

– Nga, hóa ra cô biết a, tôi xem xe của cô so với mạng người còn quý giá hơn, tôi còn tưởng bệnh viện sẽ tiếp nhận nó chứ.

Giang Đình nhất thời tức giận đến cực điểm, tay nắm lấy kính râm cũng run nhẹ nhẹ.

Tần Mộc Ngữ cũng không có để ý đến cô, tùy ý đi vào trong.

Giang Đình dừng ở nữ nhân này, nghiến răng,

– Thật là đồ nhà quê, có bệnh, có biết đây là xe của Hạo hay không, ta quý trọng đến nhường nào?

Cô không có đề nén, một lần nữa mang kính lên cũng đi vào trong bệnh viện.

– Cô khẳng định anh ta thời gian dài còn chưa có chuyện gì? Bao lâu?

Bác sĩ do dự hỏi.

– Tôi khẳng định,

Giang Đình nói, mãi hồi lâu mới phản ứng, khuôn mặt mỹ lệ nhìn bác sĩ, cười nhạt.

– Ý của ông là không phải, nếu như không phải xảy ra quan hệ với tôi, anh ta còn có thể đi tìm phụ nữ ở ngoài mà phát tiết sao?

Bác sĩ buông mắt xuống:

– Khụ... Việc này, chúng tôi phải khám tổng quát tình trạng bệnh mới được.

– Tôi cũng không nói là anh ta có bệnh, chỉ là muốn hỏi một chút cái này rốt cuộc có gì không bình thường, ông còn dám nói một câu anh ta có bệnh thử xem?

Ánh mắt Giang Đình lạnh lùng nhìn bác sĩ.

Bác sĩ nhú mày:

– Nhưng mà cô, tôi cũng có thể nói cho cô, nếu như không có tình hình gì đặc thù, dựa theo logic bình thường, đây cũng không quá khả năng.

Giang Đình hòa hoãn lại một ít:

– Nhưng mà anh ta để tang vợ bốn năm trước... Yêu vợ như vậy, có thể xảy ra chuyện gì hay không?

– Cái này cũng là nhu cầu sinh lý bình thường không có mâu thuẫn, chỉ có thể nói anh ta kiềm chế, mà không phải không có ham muốn.

Giang Đình gật đầu:

– Đúng a, tôi cũng cảm thấy là như vậy.

Ngồi đầu nhìn trần nhà bệnh viện, cô than vãn:

– Nhưng bốn năm không phải là quá dài sao? Làm gì có người phụ nữ nào có khả năng không thể quên trong thời gian dài như vậy? Tôi mỗi ngày đều bên cạnh anh ta, mỗi bước đi đều tự cảm thấy bản thân như kỹ nữ (nguyên văn ak ghen=.=), cái loại không mất tiền như vậy, nhưng anh ta ngay cả nhìn cũng không nhìn... Chết tiệt.

Tay cô nắm chặt một tập giấy, càng lúc càng phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Bị Người Khác Chiêu Hư Cũng Là Tội

“Tiểu thư, theo như tình huống mà cô kể thì cô nên đi tìm bác sỹ tâm lý để được tư vấn, còn ở chỗ này chúng tôi chỉ có thể chữa cho ai thân thể bị bệnh, có lẽ không giúp được cô rồi.” Bác sỹ lễ phép nói: “Hoặc là cô có thể đưa anh ta đến đây kiểm tra một chút cũng tốt.”

Giang Đình ném tập giấy trong tay, giương mắt nói: “Nếu tôi có mặt mũi lớn như vậy, thì tôi đã sớm đưa anh ấy đến đây, còn đợi ông nói sao.”

Bác sỹ im lặng không nói nữa.

“Quên đi, tôi sẽ nghĩ cách.” Giang Đình đứng lên “Chỗ bán thuốc của bệnh viện ở đâu vậy? Tôi muốn mua thuốc sát trùng cùng đồ để cầm máu.”

“Ở phía bên trái của tầng một. Tiểu thư bị thương ngoài da à? Có thể đến khoa ngoại xem sao?”

Thương ngoài da?

Trong mắt Giang Đình loé lên một tia sáng, có chút lạnh lùng. Anh đứng là bị thương chỉ có điều là không cho người ta chạm vào, băng bó cũng không được, cũng không biết làm sao lại bị thương. Anh chỉ nói là vì không cẩn thận nên bị thương, bảo cô không cần quan tâm, không cần cô lo.

Nhưng mà vết máu trên mặt anh, Giang Đình nghĩ là liên quan đến đàn bà... Nhưng cao ngạo như anh làm sao lại để cho người khác dẫm thương, lại là bộ dáng đau lòng cùng bị thương.

Giang Đình rất nhanh gạt bỏ suy đoán cùng bất an.

“Không cần, tôi mua thuốc là đủ rồi.” Ngắt lời bác sỹ, cô tao nhả mà lạnh lùng đi ra khỏi phòng.

Quên đi.

Cô cố gắng áp chế, coi như là cô suy nghĩ lung tung.

Mà bây giờ ở một nơi khác trong bệnh viện, Tàn Mộc Ngữ hơi sốt ruột, trên trán đầy mồ hôi, cô gắng đi qua một đám bệnh nhân, đến phòng bác sỹ gõ cửa, run giọng nói: “Bác sỹ Lý, xin chào tôi là Tàn Mộc Ngữ, vài ngày trước tôi đã liên hệ với ông, hôm đó ông nói ở đây có rất nhiều giường bệnh, vì sao hôm nay lại không có? Tôi vừa đi xem con tôi, thằng bé nằm một mình trên một cái giường nhỏ ở ngoài hành lang truyền nước, còn cô y tá trẻ đó chọc kim vài lần mà vẫn không đúng ven, sao lại có thể như thế...”

Khi cô nói xong thì trong mắt đã xuất hiện hơi nước, ngón tay phát run, rốt cuộc cũng không nói được nữa.

Thật vất vả mới trốn ra ngoài được một lúc để đi nhìn Tiểu Mặc một chút, trước đó cô đã lo mọi chuyện thoả đáng rồi, vì sao lại thành ra như vậy!

Bác sỹ Lý xấu hổ nhìn xung quanh, đứng dậy kéo cô ra khỏi phòng làm việc.

“Cô đừng ồn ào, nghe tôi nói đã.” Bác sỹ Lý nhíu mi nói “Gần đây bệnh viện bị thiếu giường bệnh, thằng bé còn nhỏ như vậy mà nằm riêng một giường thì thật là lãng phí, cái giường nhỏ ở bên ngoài phòng bệnh cũng rất tốt...”

“Tôi đã nộp đầy đủ viện phí, thì các người cũng nên làm đúng trách nhiệm của mình. Ông không nên như thế này. Sáng nay thằng bé sốt 39 độ, tôi nhìn nó hạ sốt rồi mới dám đi làm, vậy mà bây giờ lại là 38 độ, tôi...”

“Thôi, thôi, thôi.” Bác sỹ Lý đánh gãy lời của cô “Cô đừng tranh cãi với tôi nữa, ở đây người nào cũng đòi quyền lợi. Cô nhìn xem ở ngoài kia còn cả một đồng người. Có tiền là được sao, nếu như bệnh viện không thông báo là có giường trống thì cũng không có ai biết, cô biết sao?” Anh mắt Tàn Mộc Ngữ sáng lên, cố gắng áp chế bản thân, tay nắm chặt.

“Cũng chỉ là cảm lạnh dẫn đến sốt, nhiệt độ trở lại bình thường là được, cô muốn chuyển viện?” Bác sỹ Lý mất hết kiên nhẫn, vỗ vỗ vai cô: “Cô suy nghĩ kỹ một chút, trước mắt cứ đợi xem sao, nếu có giường bệnh thích hợp tôi sẽ bảo cô.”

Ngoài cửa lại có một đám người đi vào, bác sỹ Lý cũng không tiện nói chuyện tiếp.

Tần Mộc Ngữ bám vào tường, nhắm mắt, cảm thấy vừa tức vừa đau lòng, dạ dày nổi lên đau đớn, nước mắt như muốn trào ra cô ngồi xồm xuồng để ổn định lại bản thân.

Bên cạnh lại có người đi qua, cùng bác sỹ nói chuyện.

“Ông không biết gì sao? Đó chính là chủ tịch của xí nghiệp Thành thị, họ đã đầu tư bao nhiêu tiền vào bệnh viện này ông còn không rõ sao? Tôi mặc kệ ông mau đi thu xếp một phòng chăm sóc đặc biệt cho cô ta, cô ta nói không thích ồn...”

“Được, được, được, việc này đâu có gì, ngài đừng lo lắng, lập tức là có thể thu xếp ổn...”

Tần Mộc Ngữ ôm chặt bụng, mắt ướt át hơi chuyển động, nhìn không được nở một nụ cười, thế lương vô cùng.

Thì ra quy tắc ngầm là như vậy.

Cô cắn môi chịu đựng cơn đau dạ dày quay người đi trở lại đường cũ.

Lúc còn ở Manchester, giường bệnh ở nhà thờ là Lam Từ Kỳ sắp xếp cho cô, cô cũng không biết bệnh viện ở nước ngoài có tồn tại loại quy tắc ngầm ghê tởm như vậy hay không, nhưng thật ra là Lam Từ Kỳ đã bảo hộ cô quá kỹ, kỹ đến mức khiến cô không rảnh thế sự.

Cách một khoảng vài bước chân, Tiểu Mặc ho khan đến đỏ cả mặt, ánh mắt nhìn phòng bệnh huyền ảo lại yên ắng vô cùng.

Tần Mộc Ngữ đi đến, cầm bàn tay nhỏ bé của cậu bé, lo lắng hỏi: “Tiểu Mặc, con cảm thấy thế nào?”

Đôi mắt đen láy của Tiểu Mặc ngập nước, giọng khàn khàn nói: “Tiểu Mặc không sao, một lúc nữa sẽ ổn.”

Cậu bé trầm tĩnh khuôn mặt nhỏ bé buồn buồn, do dự, cuối cùng vẫn là nhỏ giọng nói: “Mẹ, thật lạnh.”

Trong lòng Tần Mộc Ngữ giằng xé, hút sâu một hơi mới đè nén được nước mắt, bàn tay nhỏ bé và yếu ớt cầm lấy bình nước biển, thời tiết đầu đông quá nhiên là lạnh như băng.

“Tiểu Mặc, kiên nhẫn một chút, chờ truyền hết chai nước biển này mẹ sẽ đem con xuất viện, chúng ta không ở đây nữa.” Tần Mộc Ngữ cắn môi, cúi mặt nhìn cậu bé, cười với cậu một cái.

Quả nhiên mắt của Tiểu Mặc sáng lên: “Mẹ muốn dẫn Tiểu Mặc về nhà sao?”

“Đúng vậy, về nhà.” Tần Mộc Ngữ quyết đoán nói xong trong mắt đã đầy lệ, lại vô cùng kiên định “Mẹ mấy ngày nay cũng không phải làm thêm giờ cho nên muốn cùng Tiểu Mặc ở bệnh viện, bác sỹ nói chính là bị cảm lạnh cho nên mới phát sốt, rất nhanh sẽ hết.”

Thời điểm Tiểu Mặc muốn nói thì lại bị ho khan, sau một lúc lâu cơn ho mới lui, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng tràn ngập vui sướng. Di động trong túi bỗng kêu lên.

Tần Mộc Ngữ nhìn thời gian, đã quá giờ làm, cô đã muộn làm.

Hít sâu một hơi trả lời điện thoại: “Alo? Thực xin lỗi tôi đến muộn... Tôi đang ở bệnh viện...”

Giọng của Lam Từ Kỳ thản nhiên nghe không ra cảm xúc: “Chuyện tố cáo Tín Viễn đã gặp vấn đề, mau đến đây, nhanh một chút.”

Cái gì?

Tần Mộc Ngữ nắm chặt di động, do dự một líc mới nói: “Thực xin lỗi, bây giờ tôi không thể đến, Tiểu Mặc bị bệnh.”

Trong đôi mắt của Lam Từ Kỳ, phát ra một tia sáng.

Hắn cũng chẳng muốn nói cái gì, mấy năm nay cô ở trong Dringlewapen, vì chuyện như thế này mà ở trong công ty có biết bao nhiêu người xì xào bàn tán. Toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều nhìn thấy là hắn dung túng cô không có chừng mực.

“Tần Mộc Ngữ.” Thanh âm của hắn lạnh lùng, khiến người khác không thể làm trái: “Tôi nói lại lần nữa, lập tức đến đây. Gần một nửa quy định của Dringlewapen là do cô chỉnh sửa, cô là người biết rõ nhất hậu quả. Cứ như vậy đi.”

Hắn nói xong liền ngắt điện thoại.

Tiếng “tút TUT TUT” vang vọng trong lỗ tai.

Nhẹ nhàng hít sâu một hơi thả lỏng cơ thể, cô lại tiếp tục cảm lấy bình truyền để trông chừng, cố gắng không để cho Tiểu Mặc nhìn thấy điều khác lạ, đúng đây đều là quy định do cô sửa, cô không có lý do gì đi phá hỏng nó.

Tần Mộc Ngữ, bị người khác chiều hư cũng là có tội, mày hãy tự mình gánh vác phần tội này đi, không thể trách ai khác.

“Mẹ, mẹ có việc sao? Chú Lam gọi mẹ về làm việc ạ?” Tiểu Mặc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

“Chú Lam gọi đến bảo con hãy dưỡng bệnh cho tốt, lần tới công ty sẽ tới Disneyland tham quan, chú ấy sợ con không đi được.” Tần Mộc Ngữ cười nói, trong mắt có một tia giao hoạt.

“Thật vậy sao ạ?” Tiểu Mặc gãi đầu, suy nghĩ “Không phải chú Lam vừa nổi giận với mẹ sao?”

“Tức giận...” Tần Mộc Ngữ cười khổ một chút “Không cần để ý, chú ấy tức giận, Tiểu Mặc không cần lo lắng, rất nhanh sẽ hết thôi.”

Tiểu Mặc nghe xong những lời này, thì mới an tĩnh lại, khẽ ho khan, nằm xuống nghỉ ngơi.

*****

Giờ khác này tại một nơi khác trong bệnh viện, Thượng Quan Hạo nhìn xuyên qua hai lớp kính thủy tinh, quan sát hành lang ngoài phòng bệnh phía bên kia, có thể thấy bóng dáng nhỏ bé yếu ớt, nhẹ nhàng ngồi xồm, hai tay cầm bình truyền, vui vẻ trò chuyện với cậu bé trên giường bệnh, cười đến vô tư.

Bàn tay để ở trong túi quần, rất nhanh, nắm thành quyền, sắc mặt anh tái nhợt, nhìn hình bóng kia thật lâu.

“Anh xác định muốn làm xét nghiệm sao?” Lục Sâm từ phía sau đi tới, đem bút máy cài vào túi trước ngực của bộ âu phục, cúi đầu nói: “Tôi đã đàm phán ổn thỏa với bệnh viện, có thể làm xét nghiệm mà không để lại dấu vết nào một cách dễ dàng, lại càng không phải động đến các thủ tục pháp lý, dù sao thứ anh cần cũng chỉ là kết quả...” Hắn dừng một chút, lại hỏi: “Anh đã xác định?”

“Tại sao lại không có phòng bệnh?” Thượng Quan Hạo dùng thanh âm lãnh liệt hỏi.

Lục Sâm giật mình: “Cái gì?”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lẽo, sắc bén mang theo một tia sát khí chăm chú nhìn về phía Lục Sâm: “Thằng bé vì sao không có phòng bệnh? Vì sao phải nằm ngoài hành lang truyền nước? Cậu hãy thử tưởng tượng thằng bé là con cậu thì cậu sẽ có cảm giác gì?”

Lục Sâm đứng lên, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hiểu được ý tứ của hắn.

Bóng dáng cao ngất xoay người, đi qua nói với người đằng sau mấy câu, người đằng sau sợ hãi thăm dò nhìn, liên miệng nói xin lỗi. Đã đi theo anh ta làm việc lâu như vậy, tự nhận là có thể thăm dò vài phần tính tình của anh ta, vậy mà vẫn có thời điểm xảy ra sai sót, Lục Sâm có chút đau đầu, tự cổ vũ tinh thần, đi trở lại vị trí.

“Đã sắp xếp thỏa đáng... Bọn họ sẽ không còn như vậy nữa.” Lục Sâm đứng ở phía sau anh nói.

Người đàn ông cao ngất như được điều khiển đứng bất động ở phía trước, bóng dáng xác xơ tiêu điều nhưng không nói bất cứ cái gì.

Sau một lúc lâu, Lục Sâm mới lại mở miệng: “Việc xét nghiệm ADN...”

“Tạm thời đừng động tới thằng bé...” Thượng Quan Hạo thần nhiên nói, ánh mắt đã nhu hòa đi rất nhiều, đau đớn ở đáy mắt tràn ra, thanh âm hơi khàn khàn, như là đang nói thầm “Thằng bé còn quá nhỏ... Tạm thời... Đừng động tới thằng bé.”

Lục Sâm gật gật đầu.

Kỳ thật chuyện này, việc đứa bé lớn hay nhỏ đều không phải là vấn đề.

Muốn làm xét nghiệm ADN, thì một sợi tóc cũng có thể xét nghiệm.

Mà nguyên nhân thật sự, người đàn ông này không muốn nói, hắn cũng liên biết điều không hỏi. Ân oán trong lúc đó của bọn họ, ai đúng ai sai đều không ai có thể toàn thân mà trở ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 169: Có Hay Không Một Chút Động Tâm

Tần Mộc Ngữ cảm kích hướng về phía người phụ nữ gật gật đầu: “Cảm ơn!”

Đi thẳng về phía trước, cô hít sâu một hơi, thế này mới dám mở cửa phòng họp.

Đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt cô trong suốt bình thần, nhẹ nhàng tiếng Anh nói câu xin lỗi.

Vây quanh chiếc bàn tròn là một vòng người đang nâng mắt nhìn cô, thần sắc khác nhau, chỉ có Lam Từ Kỳ không nâng mắt nhìn, tay áo sơ mi vẫn kéo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Ngồi xuống.”

Cô đóng cửa lại, đi vào ngồi xuống.

Im lặng ngồi nghe mọi người báo cáo xong, Tần Mộc Ngữ mới phát hiện tính nghiêm trọng của sự việc.

Tín Viễn đã đình công hai ngày, bị kiểm tra nghiêm ngặt do bị tố cáo người phụ trách chọn vật liệu có vấn đề, nhưng kết quả sau khi điều tra là không có gì sai sót, bắt buộc phải hủy bỏ lệnh đình công, Tín Viễn hiện tại đã khôi phục lại các hạng mục và công trình. Nhưng khi tố giác trên internet là sử dụng IP của Dringewapen, cho nên việc nặc danh đã sắp bị vạch trần, chính phủ đã bắt đầu nghi ngờ Dringewapen giờ thủ đoạn cạnh tranh bất chính, tư cách tham gia các lần đấu thầu tiếp theo gặp nhiều nguy cơ.

Nói đến đây ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Mộc Ngữ.

Khuôn mặt cô tái nhợt, đôi mắt trong suốt có vài phần quang mang, cuối cùng vài giây sau cũng có thể tiếp nhận chuyện này là thật, không khí áp lực đến chết người, cô nâng mắt, rõ ràng nói: “Tôi xin lỗi, đây là lỗi của tôi.”

Những chuyện này xác thực, là lỗi của cô.

Nhưng cô biết không đơn giản như vậy.

Người bị tố giác kia chắc chắn sẽ không có tâm tư đi điều tra chứng cứ xem ai đã nặc danh tố cáo mình, người có thể làm ra loại chuyện trả đũa này, chỉ có Thượng Quan Hạo.

Anh cứ như vậy mà phản kích, không có biểu hiện gì, cũng không sợ tổn thất do hai ngày công trình đình công, thắng một cách thật vẻ vang.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ ủ dột, trầm mặc không nói.

“Anglia.” Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, cười mà không cười, dùng tiếng Trung nói: “Nếu tôi là cô, tôi sẽ không chỉ đơn giản là xin lỗi như vậy, chính cô trước đây đã nói Tín Viễn không dễ bị lật đổ, cách này chính là do cô nghĩ ra, vậy thì cô cũng nên lo giải quyết hậu quả đi... Chẳng lẽ chỉ vì cô làm việc cho Dringewapen, cô làm sai, công ty còn phải gánh hậu quả thay cô sao?”

Môi hồng của Tần Mộc Ngữ hơi run run, nhưng một câu cũng không nói ra.

“Chuyện này đúng là bản thân tôi có lỗi, thời gian đến phiên đấu thầu còn nhiều, tôi sẽ nhanh chóng nghĩ ra biện pháp giải quyết, không để cho mọi người phải lo lắng.” Ánh mắt cô kiên định, nhẹ giọng nói: “Tôi xin đảm bảo.”

Người phụ nữ kia cười nhạo.

“Cô đảm bảo? Cô lấy cái gì để đảm bảo? Cô lúc nào cũng có thể tùy tiện ở lại bệnh viện chăm sóc con trai bị bệnh? Chính cô hãy xem lại quy định chung đi, điều là do cô định ra, tự ý ra ngoài trong giờ làm việc ba lần sẽ bị sa thải, cô sẽ không dễ dàng quên chứ?” “Cô ấy không hề tự ý bỏ bê công việc.” Lam Từ Kỳ lạnh lùng đánh gãy lời của cô ta “Cô ấy trước đó đã nói qua với tôi, là tôi quên không thông báo, đó là lỗi của tôi.”

Tổng giám đốc lên tiếng, người phụ nữ ở bên cạnh mặt đỏ ngẹn lời, tay rất nhanh nắm chặt tập văn kiện, không có chỗ đã xả giận.

“Còn cả chuyện tố giác.” Hần nâng đôi mắt lạnh lùng lên, nhìn vào đám người ở dưới, thần nhiên, thông thả mà nói rõ ràng: “Chuyện này là chủ ý của tôi, Anglia chỉ cung cấp tài liệu về chuyện chọn vật liệu có vấn đề mà thôi. Biện pháp tiện như vậy, cô ấy không thể nghĩ ra được.”

Những người ngồi trong phòng không thành thạo tiếng Trung cho lắm, hai mắt nhìn nhau, giống như là hiểu bọn họ đang nói gì, lại giống như là không hiểu gì.

Người phụ nữ ăn mặc sang trọng lại mở miệng nói: “Nếu Anglia đã nói chuyện này cô sẽ xử lý tốt, chúng tôi đây sẽ chờ xem kết quả của cô, tôi không có nghe lầm phải không? Anglia lúc này chính miệng cô đã nói là, cô xin đảm bảo?”

Tần Mộc Ngữ lắng lắng ngồi, gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Lam Từ Kỳ nhíu mày: “Tan họp.”

Bầu không khí nặng nề của cuộc họp cứ chấm dứt như vậy, Lam Từ Kỳ đứng dậy rồi đi, mọi người xung quanh đồng loạt nhường đường, khe khẽ thì thầm to nhỏ, Tần Mộc Ngữ cả người mệt mỏi cứng ngắc, ngồi lại một lúc mới đi ra.

“Đến phòng chủ tịch.” Cô thư kí đứng trên bục chớp chớp mắt nói với cô.

Ánh mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ hiện lên một chút yếu ớt, gật gật đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Đi vào phòng làm việc của Lam Từ Kỳ, bên trong chỉ có một mình hắn, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi kẻ đen ngồi trên ghế xoay, trong tay cầm một chiếc bút máy nhìn tiêu sái không kìm chế được, chỉ có ánh mắt thâm thúy lạnh nhạt kia là làm cho người khác cảm thấy hoang mang.

“Đóng cửa lại.” Hắn thần nhiên nói.

Tần Mộc Ngữ nghe lời đem cách cửa đóng lại, xoay người lại nhìn hắn, nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi biết là anh rất tức giận, nhưng mà hãy nghe tôi nói hết đã... Thực xin lỗi, tôi đã không nghe lời anh lập tức đến công ty, bệnh của Tiểu Mặc thực sự rất nghiêm trọng. Nếu bắt tôi chọn giữa công việc và Tiểu Mặc, anh đã biết sự lựa chọn của tôi, thật xin lỗi tôi không thể làm theo lời của anh, anh... Hãy kỉ luật tôi theo quy định đi.”

Lam Từ Kỳ trầm mặc không nói.

Cùng hắn ở chung lâu như vậy, cô biết rất rõ, khi Lam Từ Kỳ trầm mặc thì có thể nổi lên một hồi phong ba, hoặc là đã sóng yên biển lặng, vậy mà cô đã cùng người khó đoán như hắn day dưa nhiều năm như vậy.

Vào giờ phút im lặng này, cô lại không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Lam Từ Kỳ nâng mắt, ánh mắt âm trầm, giọng nói khàn khàn: “Lại gần một chút.”

Tần Mộc Ngữ ngẩn ra, suy nghĩ kỹ vẫn là vòng qua bàn làm việc, đến gần bên người hắn, thử thăm dò nhưng cũng là đề phòng. Tâm tình của Lam Từ Kỳ giống như là rất phiền muộn, bắt lấy bàn tay mềm mại của cô, lòng bàn tay tưng tễ ấm áp, như là đang cân nhắc chuyện gì. Sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Trách tôi, chuyện tối hôm qua?”

Hắn chỉ là không khống chế được.

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: “Không có.”

Lam Từ Kỳ cười nhạt, đạm mạc mà nói: “Em là cảm thấy nợ tôi, cho nên không dám tức giận với tôi? Tôi đối xử với em không tốt, em cũng không có nửa câu oán hận?” Tần Mộc Ngữ lại lắc đầu, nhìn hắn: “Chính bản thân anh biết rõ, tôi đã chọc tức anh không ít, anh có thể chịu đựng được là do tính khí của anh, không biết chừng chính bản thân tôi còn không chịu được.”

Nghe cô nói xong, Lam Từ Kỳ lại cười càng lớn, giống như những chuyện phiền muộn kia không là gì.

Nhưng sau khi cười xong, ánh mắt hắn lại trở lại như trước đầy mắt thâm trầm mà nhợt nhạt bi thương.

Thân hình cao ngất đứng lên, nhẹ nhàng kéo cô qua, đem cô đặt trong lòng mình, cúi đầu xuống chăm chú nhìn.

Tần Mộc Ngữ hơi hơi khàn trương, trên sườn mặt đã có một chút mồ hôi.

Lam Từ Kỳ chăm chú nhìn cô, thật lâu sau cất giọng khàn khàn: “Thứ tôi muốn ở em không phải sự thức thời.”

“Tần Mộc Ngữ, em hãy thành thật nói cho tôi biết, em có động tâm hay không?” Cánh tay hắn nhẹ nhàng giữ lấy cô, không vi phạm, không quá phận, chính là nhẹ nhàng ôm “Tôi nói là động tâm, chứ không phải là do em sợ hãi, là do không dám mà mới nghe lời tôi. Em có hiểu không?”

Tần Mộc Ngữ nâng mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú đang cúi xuống, hô hấp trở nên khó khăn.

“Tôi không biết...” Giọng cô khàn khàn “Lam Từ Kỳ, anh có thể không hỏi tôi vấn đề này được không...”

Lam Từ Kỳ giống như không có nghe thấy câu trả lời của cô, cười khẽ “Xem như là không có...”

Một bàn tay hắn đặt lên vai cô, như là vô ý, lại thực sắc bén hỏi: “Còn Hạo?... Tần Mộc Ngữ, thời điểm hai người quen nhau, lúc ở chung, em có động tâm với anh ta không?”

Tần Mộc Ngữ bị chấn động thật mạnh, lông mi rung rung một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn về phía hắn.

Mắt Lam Từ Kỳ, lạnh đi vài phần.

“Em muốn biết tôi làm cách nào mà biết được?” Hắn nhìn vào đôi mắt hoảng sợ của cô, cúi đầu nói: “Tôi cũng chỉ vừa mới biết. Em một thân một mình mang Tiểu Mặc đến bệnh viện, em nghĩ rằng tôi sẽ yên tâm sao? Tôi đã tìm người đi theo em, nếu em gặp khó khăn thì tôi còn có thể giải quyết... Nhưng mà, tôi đã chậm một bước.”

Hắn nâng cằm của cô lên, tiếp tục nói: “Giường bệnh của Tiểu Mặc là do anh ta sắp xếp giúp em có đúng không?... Em hãy nói cho tôi biết nếu hai người không có vấn đề gì, anh ta vì sao phải giúp em? Tôi biết Thượng Quan Hạo là người máu lạnh vô tình, anh ta không có lòng tốt, vĩnh viễn không có.”

“Cho nên Tần Mộc Ngữ, em hãy giải thích một chút, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm câu cuối cùng của hắn, đã hạ xuống rất thấp gần như không nghe được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ càng tái nhợt.

... Thượng Quan Hạo sắp xếp giường bệnh cho Tiểu Mặc? Chẳng lẽ không phải như bác sỹ nói là có người xuất viện sao? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Cánh tay của Lam Từ Kỳ thắt chặt hơn một chút, khuôn mặt tuần tú hơi tái nhợt, cúi đầu nói: “Nói chuyện.”

Thứ hắn khó nắm bắt nhất, chính là sự trầm mặc của cô.

Ánh mắt của Tần Mộc Ngữ dần chờn trong suốt, mở miệng nói: “Anh ta nhất thời động lòng trắc ẩn, là vì anh ta đã làm rất nhiều chuyện sai trái, sợ đến lúc bị báo ứng, địa ngục cũng không vào được... Tôi có thể thừa nhận bất cứ ai trên thế giới này đối tốt với tôi, trừ anh ta.”

Nghe cô nói xong những lời này, trái tim bị buộc chặt của Lam Từ Kỳ, cuối cùng cũng thả lỏng ra một chút.

Ánh mắt của hắn nhu hoà đi một chút, nhẹ nhàng vỗ về mặt của cô, cúi đầu nói: “Tốt... Như vậy là tốt rồi... Em từ từ nói tôi nghe, tôi sẽ không nổi nóng... Chỉ cần em nói, tôi sẽ nghe.”

Trong lòng hắn trong phải không khiếp sợ, từ khi nhìn thấy hai người họ giằng co hắn mới bắt đầu suy đoán, giờ phút này nghe cô nói như vậy, cuối cùng hắn mới có thể xác định, người đàn ông năm đó đã tạo ra vô số vết thương trên người Tần Mộc Ngữ, chính là Thượng Quan Hạo.

Chính là nghi ngờ lớn hơn nữa, còn ở phía sau.

“Hôm nay tôi rất mệt, lần khác chúng ta nói sau, được chứ?” Cô hạ mắt, giống như nói ra câu vừa rồi đã hao hết toàn bộ sức lực, giọng nói khàn khàn.

Lam Từ Kỳ trầm mặc, cũng không nói câu gì.

Sau một lúc lâu, hắn mới quyết định buông cô ra. Thời gian về sau còn rất dài, hắn sẽ từ từ tìm hiểu xem trước đây bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Thật vất vả cùng hắn thảo luận xong phương án nhằm vào Tín Viễn lần tới, Tần Mộc Ngữ đứng dậy, rốt cục cũng có thể rời khỏi văn phòng của hắn, phía sau lại vang lên giọng nói của Lam Từ Kỳ, lạnh như băng và nghiêm túc: “Còn vấn đề cuối cùng...”

“Tần Chiêu Vân, là gì của em.”

Đây là nghi hoặc lớn nhất trong lòng hắn, hy vọng có thể chính tai nghe được từ miệng cô.

Bóng dáng của Tần Mộc Ngữ dừng lại một chút, quay đầu lại, ánh mắt trong suốt không có một chút tạp chất, khuôn mặt tái nhợt nói: “Ông ấy là cha tôi.”

Nói xong, tay cô nắm lấy tay nắm cửa, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Chỉ còn lại Lam Từ Kỳ đang tiêu hoá tin tức vừa rồi.

Là cha của cô...

Tần Chiêu Vân là cha của cô...

Trách không được... Lam Từ Kỳ nhớ tới tài liệu về Tín Viễn mà cô đã đưa, mọi chuyện giống như đã rõ ràng, tay hắn nắm lại thành quyền, ánh mắt lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Rốt Cuộc Cái Gì Mới Tính Là Một Mạng Người?

Trước viện kiểm soát.

Tần Mộc Ngữ một thân quần áo trắng lảng lảng đi trong gió, nhìn toà nhà tĩnh lặng phía trước, nắm chặt túi tài liệu trong tay, chân vẫn bước. Bậc thang thật cao, lúc đi vào còn có bảo vệ kiểm tra giấy tờ, cô sửa sang lại một chút rồi đi vào trong, bên trong đại sảnh trống trải mà cô tịch, đây là lần đầu cô đến nơi như vậy, chuyện sắp phải làm, cô cũng không biết rồi nó sẽ ra sao.

Trợ lý phía sau cũng đi lên theo.

“Cô nghĩ chuyện này sẽ ổn chứ?” Trợ lý kéo tập tài liệu trong tay Tần Mộc Ngữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo của Tần Mộc Ngữ bình tĩnh: “Tôi nghĩ vậy.”

Cô trợ lý ngửa mặt lên trời than nhẹ: “Lạy chúa.”

“Có tiền thì việc gì cũng giải quyết được.” Tần Mộc Ngữ nói một câu ngắn gọn, trong đôi mắt trong suốt có một tia hoang mang lưu chuyển, đi về phía trước.

Không nghĩ rằng tay còn chia kịp chạm vào cửa, thì cửa đã mở ra.

Bên trong cánh cửa mở ra xuất hiện bóng dáng làm cho mặt cô tái nhợt, bàn tay mềm mại cứng ngắc trong không trung.

Thượng Quan Hạo.

Người đàn ông cao lớn trông có vẻ không thật, sườn mặt góc cạnh rõ ràng, bạc môi sắc bén như dao.

Lộ Thính Trường đi theo ở phía sau, khách khí nói: “Lần sau có chuyện gì thì cứ bảo người đến đây báo một tiếng là được rồi, tôi có thể nào bắt cậu đến đây? Tôi cũng không có mặt mũi lớn như vậy...”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ hơi chuyển một chút, cơ hồ trong nháy mắt đã biết chuyện gì xảy ra.

Mà thông minh như Thượng Quan Hạo, nhìn thấy túi tài liệu trong tay cô, cũng đã biết là chuyện gì.

Trợ lý phía sau Thượng Quan Hạo thức thời nhìn biểu hiện, cúi đầu nói: “Thượng Quan tiên sinh thời gian không còn nhiều, chúng ta phải đi ngay.”

Cách khoảng cách gần như vậy, nhìn thoáng qua khuôn mặt tái nhợt của cô, nhưng không cách nào làm cô nhìn đến mình, bàn tay Thượng Quan Hạo để trong túi rất nhanh nắm thành quyền, trong đôi mắt thâm trầm có một tia cảm xúc người khác không hiểu nổi, nhường đường cho cô.

Sắc mặt của tiểu trợ lý phía sau Tần Mộc Ngữ trong nháy mắt lại khó coi hơn, cúi đầu dùng tiếng Anh rửa cái gì đó, thật sự đúng là oan gia ngõ hẹp, cho dù là dùng thủ đoạn đút lót để giúp Dringlewopen vượt qua cửa ải này, thì nhiều người biết, còn hơn là bị bên đối thủ thấy.

“Đi thông thả... Đi thông thả...” Lộ Thính Trường tiễn Thượng Quan Hạo, nhíu mi chuyển ánh mắt sang Tần Mộc Ngữ: “Cô là...”

Nhẹ nhàng hít sâu một hơi, ánh mắt Tần Mộc Ngữ nhu hoà, cười yếu ớt lạnh nhạt: “Xin chào ngài Lộ Thính Trường, tôi là Tần Mộc Ngữ trợ lý của chủ tịch Dringlewopen, thật vinh hạnh được gặp ngài, bây giờ tôi có chút chuyện muốn nói với ngài, xin hỏi ngài có thời gian không?”

Lộ Thính Trường ngăn ra, khoe miệng cười cười, nghiêm nhiên đã biết là chuyện gì.

“Ừ, ngồi đi, chúng ta từ từ nói chuyện...” Mà Thượng Quan Hạo đang trên đường đi ra ngoài chỉ nghe thấy âm thanh phía sau ngày càng nhỏ, anh không quay đầu lại cũng biết là chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt tuần tú thắt chặt, nhớ lại từng bộ dáng của Tần Mộc Ngữ, cô không khuất phục, không sợ bị thương, cũng chưa từng làm loại chuyện này. Rốt cuộc là vì Thượng Quan Hạo anh chen ép, hay cô vẫn là vì Lam Từ Kỳ mà cái gì cũng nguyện ý làm?

Bàn tay trong túi, càng ngày càng siết chặt, khuôn mặt tuần tú của anh lộ ra vẻ tái nhợt.

.....

Chịu đựng ghê tởm cùng Lộ Thính Trường đi ra khỏi văn phòng, tay chân Tần Mộc Ngữ rã rời.

Tươi cười giả dối giờ phút này cuối cùng cũng có thể bỏ xuống, túi giấy trong tay đã không còn, cô là không may mắn... Lão cáo già kia tay rõ ràng đã đặt trên túi tiền, nhưng không có đáp ứng cái gì rõ ràng.

“Mẹ kiếp!!!” Mà trợ lý bên cạnh, vẫn đang chửi rủa tiếp.

Tần Mộc Ngữ chịu đựng mồ hôi trên trán nhìn sang trợ lý, bắt đắc dĩ mà nở nụ cười. Vỗ vỗ bả vai của trợ lý bảo cô ấy về công ty trước, giờ phút này lòng của cô thật sự lạnh, muốn đi một mình. Trợ lý cuối cùng cũng phát tiết đủ, nhíu mi cầm lấy chìa khoá đi ra khỏi đại sảnh.

Còn Tần Mộc Ngữ đi vào toilet, đem những nơi vừa bị người đàn ông ghê tởm kia chạm vào rửa sạch sẽ, lúc này mới nhìn đến mình trong gương, thông dong mà lãnh đạm đi ra ngoài.

Bên ngoài trời, gió lạnh thổi qua.

Cô có chút mê mẩn mà đi về phía trước, nhìn thấy phía trước có một chiếc xe màu đen cước bộ lập tức cứng lại.

Ánh mắt cô run rẩy, nâng mắt lên liền nhìn thấy Thượng Quan Hạo đang tựa vào một bên.

Người đàn ông cao lớn tuần mĩ, chỉ là sườn mặt lạnh lùng vô cùng. Trái tim của cô lạnh đến đáng sợ, chậm rãi dừng lại cước bộ, lạnh nhạt chuyển ánh

mất đi, cô càng đi càng nhanh, như là phải cách xa anh càng xa càng tốt, tốt nhất là cả đời cũng không gặp lại. Bàn tay để ở trong túi, móng tay đã muốn khăm sâu vào lòng bàn tay.

Phía sau vang lên tiếng bước chân thong thả, bước chân của cô, vĩnh viễn không thể lớn như anh.

Thượng Quan Hạo nắm lấy cánh tay của cô, một tay kéo cô vào trong lòng! Áo khoác của cô tung bay ở trong ngực anh, anh nghĩ phải dùng thật nhiều sức lực để giữ được cô, lại không nghĩ rằng cô gây đến đáng sợ, lực kéo lấy rất mạnh suýt nữa làm cô đau, thở dài một tiếng, bước chân của cô bị bắt động, bị anh giam ở trong ngực.

“Là ai bắt em tới làm loại chuyện này...” Giọng nói khàn khàn của Thượng Quan Hạo vang lên ở bên tai cô, đôi mắt thâm trầm tràn ngập đau nhức, bởi vì dùng sức nên các khớp xương hơi trắng trắng “Lam Từ Kỳ sao?... Em vì cậu ta mà tình nguyện làm loại chuyện này?”

“Chuyện đó có liên quan tới anh sao? Tôi là nhân viên của anh ấy, tôi làm việc để được trả công, không ăn trộm cũng không làm mà hưởng, không cầu cũng không bán, tại sao lại không được làm?” Mắt của cô đỏ au, nhẹ nhàng nghiêng mặt đi “Thượng Quan Hạo, mời anh buông ra.” Thân hình cao ngất của Thượng Quan Hạo căng cứng, trên mặt vẫn còn vết máu, xác xơ tiêu điều mà rõ ràng.

Anh sẽ không buông tay. Có chết cũng không buông tay.

Chẳng sợ sẽ bị đâm thêm một nhát dao.

“Em không nghĩ sẽ gặp tôi nữa sao?” Thanh âm của anh khàn khàn mà sắc bén, nhẹ nhàng cúi đầu, bạc môi vuốt ve huyết thái dương của cô, hơi hơi run rẩy: “Nếu không phải vì Tín Viễn, nếu không phải vì chúng ta phải cùng xuất hiện, em liền hận không thể cách tôi thật xa không bao giờ gặp lại tôi nữa... Giống như em trốn ở Manchester suốt bốn năm. Tôi lật tung toàn bộ Trung Quốc cũng tìm không được em... Cuối cùng là tìm không được em”

Đôi mắt đỏ au nhìn vào mặt của cô, giọng nói của anh khàn khàn: “Bởi vì gần ngay trước mặt em cũng không muốn gặp, huống chi là xa cuối chân trời.”

Tần Mộc Ngữ gật gù đầu, trong mắt hận ý cuộn cuộn, giọng nói khàn khàn: “Anh đã biết, vì sao còn không buông ra? Vì sao không cảm thấy mình nên cút xa ra? Không sợ tôi nhất thời không chịu được mà ra tay giết anh sao?”

Một câu nói, đem kí ức từ rất lâu đều ủa về.

Khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Hạo buộc chặt, trong lòng cảm xúc bị đè nén nhanh chóng bùng lên, anh nắm chặt thân thể Tần Mộc Ngữ, dùng lực mạnh đẩy cô ra, thân hình nhỏ bé và yếu ớt, cùng năm đó thật giống nhau.

Anh thấy được trên cổ cô dấu vết do bị tàn thuốc nóng làm bỏng, nếu nhớ không lầm, trên lưng của cô, trên cánh tay, đều có sẹo, còn có sợi tóc mềm mại, bị dao cắt qua một ít, làm cho cô yếu ớt giống như búp bê thủy tinh.

Ổn định lại hô hấp, đau nhức mà cúi xuống, chống lại khuôn mặt tái nhợt đến trong suốt của cô.

“Em không nói, tôi còn quên không nhắc nhở em.” Mắt của Thượng Quan Hạo đỏ au mà lãnh liệt, cúi đầu nói: “Năm đó em mất tích, cho nên vụ án mưu sát cứ như vậy bị trì hoãn. Nhưng mà Tần Mộc Ngữ... Em có biết hay không chính em, vẫn là tội phạm bị truy nã.”

Trong đầu giống như có tiếng sấm nổ vang, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ nhất thời trở nên trắng bệch, trong đôi mắt trong suốt ló ra hận ý cùng tuyệt vọng, lạnh đến dọa người.

“Tôi có thể nói cho em biết, án tử kia quả thực không phá được, bởi vì chứng cứ không đủ cho nên bọn họ không có biện pháp bắt em, càng không có cách tìm ra dấu vết của người thứ ba ở hiện trường...” Thượng Quan Hạo chậm rãi nói, xiết chặt cánh tay của cô, giống như là phải bóp nát cô ở trong lòng bàn tay, hung hăng áp chế ánh mắt đau nhức, thay bằng sự lạnh lẽo và vô tình.

Bạc môi của anh bao trùm tai cô, nói ra những lời nói vô cùng tàn nhẫn.

“Em cho rằng mình đã chạy thoát, thay tên đổi họ, sửa quốc tịch, sẽ không có ai biết em là ai sao?” Tiếng nói lạnh băng vang vọng bên tai cô “Chính em biết mình là ai... Em cho rằng mình chết đi sống lại sao? Tần Mộc Ngữ, chỉ cần một câu nói của tôi, thì ai cũng không bảo vệ em được... Ngay cả Lam Từ Kỳ cũng không có cách giúp em không phải ngồi tù... Em lại không muốn cho đứa con bốn tuổi biết, người mẹ mà thằng bé yêu nhất thì ra là tội phạm giết người.” Mặt Tần Mộc Ngữ, đã tái nhợt không còn một chút máu.

Cô nghe anh nói, từng chữ lại từng chữ, anh gần từng chữ, oán hận sâu đậm, đau đến thiêu đốt ruột gan, làm cho người ta run rẩy.

Bốn năm..

Suốt bốn năm..

Cô đã nghĩ vết thương đã đóng vảy thì sẽ không dễ dàng bị rách ra nữa, không nghĩ rằng khi nhắc đến lại đau như vậy, đau chỉ là máu chảy đầm đìa? Trên thế giới này nhiều người như vậy, chỉ có duy nhất anh_Thượng Quan Hạo, mới có thể tuyệt tình với cô như vậy.

Bởi vì trong suốt bốn năm, trong đầu anh chỉ có mỗi một câu...

Là cô đã giết Tần Cẩm Lan.

Cho tới bây giờ anh đều cho là như vậy, Tần Mộc Ngữ cô đã giết Tần Cẩm Lan.

Gió lạnh thấu xương từ đằng xa thổi tới, đem sợi tóc mềm mại của cô thổi loạn, sợi tóc màu đen dính trên mặt càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, bàn tay nhỏ bé của cô nắm bàn tay đang giữ chặt cánh tay cô, một chút, một chút, dùng hết sức lực kéo xuống, nâng đôi mắt đỏ au chứa nước mắt lên, nhìn vào anh.

“Tôi là tội phạm truy nã có phải không?” Giọng cô khàn khàn khô khốc, môi run run, nhẹ nhàng nói ra mấy câu: “Anh muốn đi tố giác tôi, báo thù cho người vợ đã chết bốn năm của anh có phải không?”

Tần Mộc Ngữ lui về phía sau, cười yếu ớt: “Vậy anh đi đi... Anh đi đi... Đi nói cho cảnh sát biết tôi là Tần Mộc Ngữ, đi nói với họ là tôi trốn án! Là tôi sợ khi ăn tử điều tra rõ tôi sẽ phải ngồi tù cả đời! Là tôi giết Tần Cẩm Lan! Anh đi nói đi!”

Đôi mắt cô đỏ au, không khống chế được hết lên, một giọt nước mắt nóng bỏng nặng nề rơi xuống.

“Thượng Quan Hạo, anh nghĩ rằng tôi sợ anh sao? Nói cho anh biết tôi không sợ... Anh chỉ là muốn tôi thân bại danh liệt chết trước mặt anh mà thôi... Anh là muốn tôi đem cái mạng này trả cho Tần Cẩm Lan... Nói cho anh biết tôi sẽ sống thật tốt! Con của tôi cũng sẽ sống tốt! Sống cho anh xem!”

“Anh đi đi... Bây giờ anh hãy đi đi...” Cô cười, lau nước mắt, đi về phía ngược lại.

Tần Mộc Ngữ, mày có hận phải không?

Nhưng mà ai biết nỗi hận của mày?

Bóng dáng cao ngất của Thượng Quan Hạo cứng ngắc đứng thẳng, anh biết, anh cùng cô nói đến chuyện này thì phản ứng của cô sẽ là như vậy, đau vĩnh viễn không chỉ có một mình cô.

Sải bước đi lên phía trước, anh một lần nữa bắt lấy cánh tay của cô, hung hăng kéo cô vào trong ngực.

“Em hãy nghe tôi nói...”

Giọng nói trầm thấp của hắn dí sát vào tai cô, cúi đầu nói: “Tần Mộc Ngữ, em hãy nghe tôi nói...”

“Đừng nghĩ rằng tôi không hiểu chuyện này... Tôi đều biết... Tôi biết ngày hôm đó người bị bắt cóc là em, tôi biết mục đích của cô ấy là muốn giết em! Những chuyện này tôi đều biết!” Mắt Thượng Quan Hạo đỏ au, tay nhẹ nhàng chế trụ cái gáy của cô, cúi đầu nhìn mặt cô, giọng nói khàn khàn “Không thể biết là một giờ ấy ở bên trong nhà kho đã có những chuyện gì xảy ra với em... Tôi chỉ có thể suy đoán, đoán là em đã ngộ sát cô ấy... Nhưng mà em có chết cũng không chịu thừa nhận... Tần Mộc Ngữ tôi không phải chưa từng yêu cô ấy... Cho nên mặc dù cô ấy đã làm sai nhiều chuyện như vậy, tôi cũng không hi vọng cô ấy cứ như vậy mà chết... Cho dù là tôi tự mình điều tra rõ mọi chuyện, cho dù là tôi tự tay giao cô ấy cho cảnh sát để pháp luật quyết định kết cục của cô ấy, cũng tốt hơn bây giờ là không rõ ràng... Cô ấy không nên chết... Thật sự không nên chết!”

Một cổ chua xót mãnh liệt trào ra trong lòng, cả người Tần Mộc Ngữ mềm nhũn, tất cả sức lực còn sót lại đều tập trung vào bàn tay phải, hung hăng vung vẩy ở trong lòng anh “Ba!!!” Một tiếng giòn vang thật lên ở trên mặt anh.

Thượng Quan Hạo ổn định lại thân thể cao lớn, mặt hơi lệch sang một bên.

Đau đớn bóng dát, ở nửa khuôn mặt nhanh chóng lan tràn ra, đau đến nỗi mắt đi tri giác.

“... Chị ta không nên chết có phải hay không? Vậy Thượng Quan Hạo, anh nói cho tôi biết là ai đáng chết?” Mắt Tần Mộc Ngữ đỏ au ướt át, dùng thanh âm khàn khàn chậm rãi nói, nước mắt nóng bỏng đọng đầy trong mắt nhưng không chảy xuống “Là tôi cùng đứa nhỏ bốn tháng tuổi lúc trước đáng chết phải không? Là ba tôi người nằm trên giường bệnh bất động, bị người khác rút ống thở cũng không thể giẫy dụa là đáng chết phải không?”

“Thượng Quan Hạo... Ở trong mắt anh rốt cuộc cái gì mới là mạng người?” Cô dùng hơi thở mỏng manh hỏi, nước mắt nóng bỏng trong hốc mắt chảy xuống, trái tim bị xé rách đau đến nỗi không thể thở nổi.

Cô nhắm mắt lại, nhớ đến kho hàng đầy màu, cô liều mạng chạy trốn Tần Cẩm Lan điên cuồng cầm dao đâm tới, nhớ lại lúc nhìn thấy thi thể cứng ngắc của ba, nhớ lúc ở Manchester tuyết rơi đầy trời, đứa con bé bỏng của cô vì bị viêm phổi sốt cao mà khóc đến không thờ được...

Rốt cuộc cái gì mới gọi là công bằng?

Toàn bộ trời đất như rung chuyển, một mảnh đen tối đột nhiên ập tới, cô không thể chống đỡ được.

Thượng Quan Hạo đột nhiên tiến lên, đỡ ngang thân thể sắp ngã xuống của cô. Không khống chế được kêu lên: “Tần Mộc Ngữ!”

Cô lao đảo đứng vững, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt gắt gao nắm lấy quần áo anh, lông mi ướt sũng lúc này mới mở ra, chờ cho cổ mê muội kia chậm rãi qua đi. Cảnh vật trước mắt dần dần rõ ràng, tại đây trong một khắc vừa rồi cô lại muốn cứ như vậy mà chết đi, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 171: Tất Cả Điều Không Còn Khả Năng

Di động trong túi xách ông kêu lên liên tục.

Ngón tay cô run rẩy, cầm lấy điện thoại: "...Alo."

"Tần tiểu thư, Tiểu Mặc vừa hạ sốt, tôi liền gọi để thông báo cho cô luôn, cô không nên lo lắng nữa." Người trông trẻ vui vẻ nói "Cô vẫn còn đang làm việc phải không? Haha, tôi đã nói xong rồi, không quấy rầy cô nữa."

Nước mắt ướt át khẽ động lại khoe mắt, Tần Mộc Ngữ lộ ra một chút tươi cười yếu ớt, giọng nói khàn khàn: "Cảm ơn cô. Cũng sắp đến giữa trưa rồi, bây giờ tôi có thể đi thăm Tiểu Mặc."

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!"

Ngắt điện thoại, hơi thở người đàn ông vẫn như lúc trước ở thật gần. Không có chút nào muốn rời đi.

"Em muốn đến bệnh viện phải không?" Giọng nói của Thượng Quan Hạo vang lên bên tai Tần Mộc Ngữ, đôi mắt đỏ au mang theo chút đau đớn, như là muốn thay đổi cái gì đó, "Tôi đưa em đi."

Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng nở một nụ cười, vô cùng thê lương, vùng vẫy ở trong lòng Thượng Quan Hạo, muốn thoát ra ngoài, cúi đầu nói: "Không cần."

Thượng Quan Hạo nắm chặt cổ tay cô.

Suốt mặt lạnh lẽo, cả người tản ra hơi thở mị hoặc, ánh mắt anh sâu thẳm phức tạp, cúi đầu mở miệng: "Tần Mộc Ngữ, tôi chỉ muốn cho em biết trong lòng tôi nghĩ gì... Còn về chuyện của Cần Lan, có lẽ một ngày còn chưa thì rõ ràng, tôi liền một ngày không an tĩnh. Nhưng về đứa nhỏ... Tôi thực có lỗi."

Trong lồng ngực theo âm thanh của bốn chữ kia phát ra, đau đớn vô cùng, chỉ có anh mới biết những chữ kia mang theo bao nhiêu máu tanh cùng tội lỗi, đó là lỗi lầm mà anh không bao giờ có thể hoàn trả.

Gió lạnh thổi qua, Tần Mộc Ngữ cũng nâng mắt lên, ánh mắt giống như ruộng đồng vừa thu hoạch xong vụ thu, an tĩnh mà sạch sẽ, cô cười yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhẹ nhàng nói: "Lời xin lỗi của anh thật nặng... Tôi nhận không nổi."

"Anh ngay cả một chút tin tưởng cũng chưa từng cho tôi... Cho nên Thượng Quan Hạo, tình cảm của anh, đối với tôi là một hy vọng xa vời. Tôi cũng không hy vọng xa vời, một người không có tính người thì có thể làm cái gì cho tôi, có thể cho con tôi cái gì."

Cô thông thả mà kiên định rút tay ra, vòng qua thân người cao ngất của anh, đi về phía ven đường.

Gió thổi trúng mái tóc của cô, những sợi tóc bay lượn hỗn độn.

Cho tới tận bây giờ Tần Mộc Ngữ đều cảm thấy trên đời này không gì là không thể, nhưng mà giờ khắc này, sắc mặt cô tái nhợt, chân tay lạnh lẽo, tâm như tro tàn. Cô vẫn luôn biết, cô cùng người đàn ông này trong lúc đó hay bây giờ, tất cả, đều không bao giờ có kết quả.

"Thượng Quan Hạo, tôi nói cho anh biết..." Đi về phía xe taxi, một khắc khi tay chạm vào cửa xe cô liền quay đầu lại, ánh mắt trong suốt mà kiên định "Tôi nhất định sẽ đoạt lại Tín Viễn... Không phải vì Lam Từ Kỳ. Mà là vì ba của tôi."

Nói xong cô liền lên xe, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt biến mất ở trong xe taxi.

Thượng Quan Hạo cứng ngắc đứng tại chỗ thật lâu.

Trợ lý từ trong đại sảnh đi ra, đi về phía Thượng Quan Hạo cẩn thận xem xét cảm xúc của anh, nhẹ giọng nói: "Thượng Quan tiên sinh, người của Dringewapen đã gặp Lộ Thính Trường, không biết Lộ kiểm sát có ý như thế nào, ngài có muốn tôi đi kiểm tra một chút không? Đợt đầu thầu tiếp theo nếu không có bọn họ thì chúng ta sẽ thuận lợi hơn rất nhiều."

Thượng Quan Hạo vẫn như trước trầm mặc không nói.

Khuôn mặt tuấn tú của anh tái nhợt, môi không thể nhúc nhích, sau một lúc lâu mới mở miệng, thanh âm lại khàn vô cùng: "Không cần."

Trợ lý ngăn ra: "Tổng giám đốc..."

Bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo lạnh lùng đi về phía xe, điều chỉnh lại giọng nói: "Đem đơn phản tố hủy bỏ, người họ Lộ kia nếu đã muốn nhận tiền thì không cần để ý, ông ta tự biết nên làm thế nào."

Trợ lý nhủ mày, vốn định nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy Thượng Quan Hạo đã sắp ngồi vào trong xe, cho nên cái gì cũng không nói nên lời.

Như vậy, không phải là đem cơ hội trả lại cho Dringlewapen sao? Tổng giám đốc rốt cuộc muốn làm cái gì?

Ngồi trong xe Thượng Quan Hạo cầm lấy điện thoại bấm số.

Một người đàn ông ở chỗ khác đơ ra một chút, lập tức lên tiếng: “Alo...”

“Đem án tử kia điều tra lại một lần nữa, manh mối, căn cứ xác thực, tất cả, đều tập hợp lại cho tôi...” Thượng Quan Hạo lạnh lùng chỉ thị “Nhất là khẩu cung năm đó của cô ấy, lấy đến đây cho tôi, tôi muốn xem kỹ xem”

Lục Sâm đẩy kính mắt, không biết vì sao thời gian đã lâu như thế, bây giờ Thượng Quan Hạo lại muốn điều tra.

“Được.” Lục Sâm nhẹ giọng đáp ứng “Tôi sẽ mau chóng đem tới.”

Ngắt điện thoại, Thượng Quan Hạo ngồi trong xe thật lâu, siết chặt tay lái, im lặng không nói.

Tần Mộc Ngữ, nếu tôi tin tưởng em... Nếu tôi lựa chọn tin tưởng em một lần, không phải là em ngộ sát Tần Cẩm Lan. Như vậy, còn kịp có phải không?

Khuôn mặt tuấn tú của anh tái nhợt, mi tâm thống khổ nhíu lại, cúi đầu khởi động xe.

*****

Trong bệnh viện, thời điểm Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đã nghe thấy được tiếng cười ở bên trong.

Tiểu Mặc rất ít khi cười đến sáng lạn như vậy, tâm tình thống khổ, buồn bực của cô được ổn định lại đôi chút, nhìn Tiểu Mặc đang cùng người trông trẻ đùa vui vẻ, cô trông trẻ cầm trong tay một con gấu bông thật đáng yêu, quăng đến quăng đi, cuối cùng quay về trong tay Tiểu Mặc, cậu cười đến vui vẻ.

“Mẹ!” Tiểu Mặc nhìn thấy Tần Mộc Ngữ, khuôn mặt tái nhợt tăng thêm vài phần huyết sắc, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Bệnh vừa mới đỡ, đã nghịch như vậy, có chuyện gì vui vẻ sao?” Cô cười yếu ớt, cố gắng che dấu sự run rẩy của bàn tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt trán Tiểu Mặc “Con sốt có vẻ đã lui, con còn khó chịu không?”

Tiểu Mặc lắc đầu: “Tiểu Mặc đã khỏe rồi.”

Tần Mộc Ngữ cúi đầu, nhìn thấy con gấu bông, có chút kinh ngạc: “Ai mua cho con?”

“Cái này là chú cho con.” Tiểu Mặc ôm chặt chú gấu nhỏ, lên tiếng trả lời.

Chú?

Chú nào?

“Con đang nói đến chú Lam sao?” Tần Mộc Ngữ nghiêng đầu nhẹ nhàng hỏi, không rõ ràng lắm vì sao Lam Từ Kỳ lại đột nhiên đối tốt với Tiểu Mặc như vậy.

“Không phải ạ.” Tiểu Mặc lắc đầu không biết nên nói như thế nào, “Là chú lần trước đã bế Tiểu Mặc.”

Tần Mộc Ngữ vẫn không rõ ràng lắm.

“Đó là một người đàn ông rất đẹp trai.” Cô trông trẻ ở một bên vừa quấy cháo vừa nói, “Giống như cao 1m9 vậy... Nói tóm lại rất cao, bộ dạng lại rất tuấn tú! Lúc cô không ở đây anh ta đã đến thăm Tiểu Mặc, tôi thấy Tiểu Mặc biết anh ta cho nên không đuổi đi, khi anh ta đến đây sườn mặt còn có một vết thương, nhưng diện mạo không bị ảnh hưởng, vẫn rất là tuấn tú!”

Cô trông trẻ cười đến mắt cũng híp lại, bên trong mắt là những ánh sáng nhỏ vun.

Tay Tần Mộc Ngữ run lên kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đã rõ ràng là ai.

Thượng Quan Hạo.

Nghĩ đến chuyện vừa mới phát sinh, ánh mắt thê lương thoáng nhìn con gấu nhỏ, bàn tay gắt gao ôm lấy Tiểu Mặc ở bên cạnh, một cổ vô lực, bi thống cùng khuất nhục trào ra trong lòng, mắt cô đỏ au, nỗi oán hận kia lại không thể phát ra ngoài.

Có thể làm như thế nào đây?

Đứa nhỏ của cô cứ như vậy mà đơn thuần thích, cô làm sao có thể cầm lấy hết những thứ trong tay Tiểu Mặc, hung hăng ném vào mặt người đàn ông kia, nói cho anh ta biết, Tần Mộc Ngữ cô không cần.

Trong mắt đầy lệ, cô ôm chặt Tiểu Mặc, cúi đầu hôn vào trán đứa nhỏ: “Thật sao? Tiểu Mặc thích là tốt rồi.”

Tiểu Mặc cái hiểu cái không, gật gật đầu, do dự nói: “Vi chú cho con gấu bông, cho nên con...” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn đưa ra vuốt ve khuôn mặt Tần Mộc Ngữ “Mẹ sao mẹ lại khóc? Có phải con không hiểu chuyện? Con sẽ đem gấu bông trả lại cho chú, lần sau liền trả.”

Tần Mộc Ngữ cả người run run, cười yếu ớt: “Không phải, vì Tiểu Mặc hết bệnh rồi nên mẹ vui, không liên quan đến chuyện chú ấy. Tiểu Mặc thích, mẹ cũng đâu nói là không thể mượn.”

Tiểu Mặc như trước cái hiểu cái không, bàn tay nhỏ bé ngốc nghếch vuốt ve mặt Tần Mộc Ngữ, muốn nhìn thấy cô cười.

Công ty buro kiện gửi tới, âm thanh “đỉnh” vang lên.

Tần Mộc Ngữ cùng Tiểu Mặc ăn cơm trưa, đỡ Tiểu Mặc ngủ xong mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng bệnh, thời gian nghỉ trưa cũng đã qua hơn một nửa. Ngón tay nhỏ bé yếu ớt của cô mở buro kiện ra, thấy được tư cách tham gia đầu thầu đã được thu xếp ổn thoả.

Thật tốt. Cố gắng của cô không có uổng phí.

*****

Phiên lòng đến giữa trưa.

Sau khi rời giường Giang Đình liền đi tắm, một giờ sau mới ra ngoài, lúc dậy buổi sáng cô đã hỏi người giúp việc, bọn họ nói Thượng Quan Hạo đã ra khỏi nhà từ rất sớm, cũng không biết có phải đến công ty hay không... Giang Đình mặc quần áo, ngồi trước bàn trang điểm, cười lạnh một chút, tóm lại mặc kệ anh có nghỉ ngơi hay không, thì cũng sẽ không ở nhà cùng cô.

Nhưng mà thật lạ, cửa thư phòng của Thượng Quan Hạo lại khép hờ.

Anh ở nhà?

Ở trong lòng Giang Đình vui vẻ một chút, nhìn thời gian đúng là còn chưa tới giờ đi làm, cô đi lại gần, nhìn qua khe cửa khép hờ mơ hồ có thể nhìn thấy anh đang ngồi trên ghế, tay cầm thứ gì đó chuyên tâm nhìn, trong ánh mắt thâm trầm hiện lên một nỗi đau thương mà cô không hiểu được.

“Cốc cốc cốc...” Giang Đình tùy tay gõ ba lần vào cửa, không chờ Thượng Quan Hạo đồng ý đã đi vào, cười yếu ớt, điềm tĩnh.

“Anh chẳng lẽ không đọc tin nhắn của em sao? Em đã nói thuốc mỡ của anh để ở bên trái ngăn kéo thứ hai, dù sớm hay muộn bôi một chút cũng tốt rồi, như vậy sẽ không có sẹo, anh tại sao lại không nghe?” Giang Đình đi tới kéo ngăn kéo “Anh xem, không thêm mỡ ra, em biết ngay.”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh nhạt, đem ảnh chụp nhẹ nhàng đặt lên bàn, cúi đầu nói: “Cô hôm nay rất rảnh rỗi?”

“Kỳ thật chuyện mỗi ngày em làm cũng không nhiều, lúc buổi sáng gọi điện mắng Lam Từ Kỳ một chút, hỏi xem ai đã phất anh ta tới. Dám xuống tay với công ty của anh, anh ta cũng coi như là bạn bè.” Giang Đình liếc nhìn Thượng Quan Hạo một cái, trong một khắc khuôn mặt bỗng trở nên vui vẻ, tiếp tục nói, “Nhưng mà anh đoán anh ta đã nói cái gì? Anh ta nói Lam đại tổng giám đốc gần đây dục hoà khó nhin, hỏi em có bạn gái nào để giới thiệu cho anh ta, loại như thế nào cũng được, chắc chắn, anh nói xem anh ta không phải vì tình mà bị thương sao? Nghĩ muốn thật nhanh tìm một cô gái đến giải toả ưu lo?”

Mí mắt Thượng Quan Hạo chợt nhảy lên.

“Cô đã đáp ứng rồi?” Anh đột nhiên hỏi ra một câu mà chính mình còn chưa kịp nghĩ sẽ nói.

Cho tới bây giờ anh chưa từng quan tâm đến chuyện tình yêu, nhất là chuyện tình cảm của Lam Từ Kỳ, anh nghe qua cũng không muốn.

“Không có.” Giang Đình xoay người, hai tay mảnh khảnh ôm lấy chính mình, ánh mắt giảo hoạt, “Em nói với anh ta người con gái hoàn mỹ nhất trên đời bây giờ đang nói chuyện điện thoại với anh ta, đáng tiếc cô gái này là hoa đã có chủ, anh ta không có cơ hội!” Khi nói chuyện chính cô tự cười nhẹ hai tiếng, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên khuôn mặt tuần tú của anh, ôn nhu nói: “Em vẫn chưa hỏi anh tại sao bị thương, có đau hay không?”

Theo bản năng Thượng Quan Hạo khẽ nghiêng mặt một chút, tránh được bàn tay của Giang Đình.

Giang Đình xấu hổ tay dừng lại giữa không trung.

Anh cũng phát hiện Giang Đình đang xấu hổ, nhưng không giải thích, con người đen như Hắc Thạch Diệu chứa đựng sự yên tĩnh và lạnh nhạt, cúi đầu nói, nâng tay xem đồng hồ: “Tôi không còn nhiều thời gian, tới công ty trước.”

Nói xong thân người cao lớn của anh liền đứng lên, cầm chìa khoá đi ra ngoài, thời điểm tới cửa anh đứng lại, đưa lưng về phía Giang Đình nói: “Về sau không có sự cho phép của tôi, cô không cần vào thư phòng.”

Ánh mắt đảo qua khoá cửa, Thượng Quan Hạo nói thêm một câu: “Nhớ khoá cửa.”

Nói xong, bóng dáng Thượng Quan Hạo cũng biến mất.

Cả người Giang Đình hơi dờ ra, sắc mặt trắng bệch, chờ cho bóng dáng Thượng Quan Hạo biến mất khỏi tầm mắt, trong không khí còn lưu lại mùi thuốc lá nhạt cùng nước hoa để ngửi trên người anh, chỉ tiếc, người đã không còn ở đây.

Chỉ là hỏi anh vì sao bị thương, có cần phản ứng mạnh như vậy không?

Giang Đình nhú mày, ánh mắt đảo qua mặt bàn làm việc của Thượng Quan Hạo, tay khê mở ảnh chụp.

Aiz... Anh lại lấy ảnh vợ trước ra xem?

Bốn năm, cô đã nghĩ cho dù người phụ nữ đó chiếm một vị trí nhất định trong lòng Thượng Quan Hạo, nhưng đã chết lâu như vậy, thì cũng nên sớm bị anh quên đi mới đúng, cho nên cô ngoại trừ biết cô ta tên là Tần Cẩm Lan còn đâu mọi thứ cô chẳng để vào trong mắt. Nhưng ai biết anh mỗi ngày lại thật sự lấy ảnh cô ta ra xem. Mỗi ngày ở trong lòng mà tưởng niệm!

Giang Đình cảm tức, cảm bức ảnh kia lên, muốn hung hăng nguyên rửa vài câu.

Nhưng khi thật sự nhìn thấy bức ảnh, cô mới sững sờ.

Đó không phải là Tần Cẩm Lan.

...Trong bức ảnh là một cô gái nhỏ tính tẻ động lòng người, có mái tóc mềm mại thật dài màu đen, những sợi tóc phân tán trên vai, trên người mặc đồng phục của trường Anh Luân, trong tay cô ấy cầm một cây đàn violon, đứng ở trước toà nhà mang phong cách châu Âu, cười đến âm áp sáng như ngọc.

Đó là một bức ảnh thật đẹp, đón lấy ánh nắng để chụp.

Trong lòng Giang Đình đại chấn!!!!

Cô gái nhỏ trong bức ảnh có một chút quen mắt, cô giống như là vừa nhìn thấy qua, cô nhú mi nhớ lại, cố gắng nhớ lại, cuối cùng nổi lên hình ảnh ngày đó ở phía trước bệnh viện đã nhìn thấy cô gái này, bóng dáng cô ta tinh tẻ, có vài phần thành thực cùng hơi thở quyến rũ, đôi mắt trong suốt, còn có khuôn mặt khéo léo động lòng người, cô ta cùng cô gái nhỏ trong bức ảnh này giống nhau như đúc!

... Cô ta rốt cuộc là ai?

Giang Đình đứng không nổi, ngồi xuống ghế đem khung ảnh tinh xảo, xa hoa bằng gỗ đàn hương mở ra, lấy bức ảnh bên trong ra, quả nhiên mặt sao có vài chữ rồng bay phượng múa, cứng cáp hữu lực “Ái nữ Mộc Ngữ”

Đây không phải chữ của Thượng Quan Hạo.

Cô nhẹ nhàng nhớ kỹ cái tên này...Mộc Ngữ...Mộc Ngữ...Tần Mộc Ngữ???

Tất cả nghi hoặc giống như trong nháy mắt tụ lại trong đầu cô.

“Giang tiểu thư... Giang tiểu thư...” Bên ngoài có người giúp việc gọi cô, Giang Đình sợ tới mức suýt làm rơi khung ảnh xuống đất, nhanh chóng mở ngăn kéo đem mọi thứ ném vào, trong tay dấu tấm ảnh.

“Tôi ở chỗ này, có chuyện gì?” Giang Đình hô một tiếng.

Người giúp việc kinh ngạc, đi vào nói: “Lục Sâm tiên sinh vừa mới tới đây, muốn tình ông chủ, nhưng mà ông chủ vừa ra ngoài, anh ta nói muốn để một ít văn kiện vào thư phòng, rồi sẽ đi.”

Lục Sâm?

Ánh mắt Giang Đình lướt qua bàn làm việc, trong lòng có một chút khác thường, nhẹ giọng mở miệng: “Tôi biết rồi, cô trước hết xuống mời anh ta ngồi chờ, tôi lập tức đi xuống ngay.”

“Vâng, Giang tiểu thư.”

Sau một lúc, Giang Đình thông dong từ tầng hai đi xuống, nhìn bóng dáng cao lớn của Lục Sâm, mắt kính phản xạ một chút ánh sáng sắc lạnh, phong cách làm việc thật giống Thượng Quan Hạo, lạnh lùng không độ ẩm. Giang Đình nhún nhún vai: “Anh đến không đúng lúc rồi, anh ấy vừa mới đi, có cái gì muốn đưa cho anh ấy thì nên đến công ty.”

Lục Sâm nhìn lên, thấy được cô.

“Là tài liệu cá nhân, không cần đưa đến công ty.” Hắn thần nhiên giải thích, “Tôi nghĩ tôi đem lên thư phòng là được.”

Giang Đình biết, chỉ có Lục Sâm có chìa khoá thư phòng của Thượng Quan Hạo.

Cô cười cười, đi đến trước mặt Lục Sâm, “Anh có vẻ đã đi theo anh ấy làm việc rất nhiều năm? Lục Sâm, tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Lục Sâm không nghĩ tới Giang Đình sẽ hỏi như vậy, dừng một chút, mở miệng nói: “Cô nói đi.”

Giang Đình lấy ra bức ảnh ở phía sau, đưa tới trước mặt hắn: “Cô gái nhỏ này, anh có biết không?”

Lục Sâm chỉ liếc nhìn một cái đột nhiên chấn động một chút.

Giang Đình tiếp tục cười: “Cô ấy tên là Tần Mộc Ngữ có phải không? Lục Sâm anh giúp Hạo làm việc, tôi biết anh chỉ nghe theo anh ấy, cho nên rất nhiều chuyện tôi không có hỏi, hôm nay chỉ hỏi anh một lần, nếu anh cảm thấy có thể trả lời thì nói cho biết, có được không?... Anh ấy cùng Tần Mộc Ngữ có quan hệ gì? Hai người họ thích nhau sao? Khi nào vậy?”

Lục Sâm trầm mặc không nói.

Giang Đình lại nở nụ cười: “Không thể nào, khó trả lời vậy sao? Chuyện đó cũng chẳng có gì, anh biết chuyện anh ấy đã có vợ tôi còn chẳng so đo, huống chi là cùng cô gái nhỏ này nói chuyện yêu đương? Tôi là người hay ghen như vậy sao?”

Lục Sâm suy nghĩ, xác thực lời nói của cô.

“Anh ấy cùng Tần Mộc Ngữ, không có bất cứ quan hệ trực tiếp gì.” Hắn thân nhiên nói, đôi mắt phía sau mắt kính thâm thúy không thể cân nhắc, léo ra sự hoang mang “Về phần có phải thích nhau hay không, cô có thể hỏi Thượng Quan Hạo, tôi không phải người trong cuộc, tôi vĩnh viễn cũng không biết bọn họ nghĩ như thế nào.”

Tâm của Giang Đình, lo lắng mơ hồ.

Không có quan hệ gì?

Aiz... Không có quan hệ gì mà Thượng Quan Hạo sẽ giữ trưà ngòì một mình nhìn bức ảnh đến gần người? Người trong ảnh đúng là rất xinh đẹp, đến mức làm cho tim người khác đập nhanh, nhưng mà theo góc độ của một người phụ nữ xinh đẹp có trí tuệ mà nói, Giang Đình cô thật sự không nhìn ra cô ta có nửa điểm tốt đẹp.

“Bỏ đi, anh nói và chưa nói gì đều giống nhau.” Giang Đình nhìn tài liệu trong tay Lục Sâm, “Anh muốn đưa cho anh ấy cái gì thì trực tiếp đưa cho tôi đi, tôi sẽ đưa cho anh ấy.” Cô vươn tay ra.

Trong đôi mắt của Lục Sâm ánh lên một tia sáng.

“Giang tiểu thư, chuyện này không hợp theo nguyên tắc.” Hắn thân nhiên cảnh cáo.

“Quy tắc?” Ánh mắt của Giang Đình không hề khách khí, bóng dáng mảnh khảnh tới gần người đàn ông, nhìn vào mắt hắn, “Anh cùng tôi nói chuyện quy tắc? Anh nghĩ rằng Hạo cho anh một chút quyền hành thì anh giỏi lắm sao? Tôi cùng anh ấy đã quen biết hơn mười năm, anh ấy làm việc tôi còn không rõ sao? Anh chỉ biết anh ấy là tổng giám đốc của Tín Viễn, anh ấy là thần thoại trong thương giới của cái thành phố này, nhưng anh cũng chỉ biết đến có vậy thôi, bối cảnh và gia thế của anh ấy, anh có biết một chút nào không?”

Giang Đình khí thế bức người, trước mặt đàn ông lại đậm mặc mà thị uy.

“Có hậu quả gì tôi sẽ chịu trách nhiệm, anh đưa ra đây đi.” Về mặt Giang Đình kiêu căng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói xong chia bàn tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Tốt Nhất Nên Giữ Khoảng Cách Với Cô Ấy

Lục Sâm nhìn vào mắt Giang Đình, nhẹ nhàng đặt tài liệu vào trong tay cô, thân nhiên nói: “Ngài ấy không thích bị người khác động vào tài liệu, nếu cô không muốn bị phát hiện thì hãy cẩn thận một chút... Chúc may mắn.”

Toàn bộ sự chú ý của Giang Đình đều tập trung vào túi tài liệu, không nghe thấy lúc hắn nói “Chúc may mắn.” có bao nhiêu hàm ý.

“Tôi biết rồi, anh không cần nhiều lời.” Cô siết chặt bàn tay đang cầm túi tài liệu thật dày, lãnh đạm nói.

“Chị Trương, tiễn khách.” Giang Đình nhìn hắn một cái cuối cùng, tao nhã mà kiêu căng đi lên lầu.

Người giúp việc đi ra, lễ phép nói với Lục Sâm: “Lục tiên sinh, xin mời về cho.”

Lục Sâm nhìn bóng dáng của người phụ nữ ở trên lầu, im lặng xoay người, chỉ là khoé miệng nhếch lên một chút, vẽ ra một nụ cười lạnh.

*****

Trở lại phòng.

Tìm Giang Đình đập tình thích, cũng không biết bên trong túi tài liệu kia có gì.

Cô cũng không vội vàng mở ra xem, tự rót cho mình một cốc nước, ngón tay cứ siết chặt cốc nước nhưng cũng không làm sự lo lắng trong lòng cô vơi đi chút nào, cô rất muốn biết chân tướng, nhưng rồi lại sợ phải biết rõ chân tướng.

Nếu trong lòng Hạo chỉ có một người là Tần Cẩm Lan, cùng lắm chỉ là người chết mà thôi, cũng không cần lo sợ.

... Nhưng nếu mà là người sống.

Giang Đình nhớ tới ngày đó ở trong thang máy nhìn thấy một đứa bé trai xinh đẹp và mẹ của nó, trong lòng hơi đau đớn, như bị kim châm. Thứ cô sợ chính là, sự điên cuồng và lo lắng vô cùng của Hạo, người lãnh đạm như anh, thì chuyện gì có thể khiến anh lúc đó không thể khống chế được bản thân.

Đem cốc nước đặt trên bàn, Giang Đình rốt cuộc nhìn không nổi, ngồi xuống thật cẩn thận mở túi tài liệu.

Bóc miệng túi giấy, cô làm thật nhẹ nhàng, cuối cùng lôi quyển tài liệu thật dày ở bên trong ra.

Bên trong có khẩu cung của cảnh sát và ảnh chụp.

Trong một đồng hồ tài liệu hỗn độn, Giang Đình nhìn một chút, nhìn ảnh chụp đầm đìa máu rồi đến hồ sơ của cảnh sát, nhìn thấy ở trên hồ sơ khẩu cung là hình của nghi phạm bị truy nã, đó là Tần Mộc Ngữ bộ dáng nhu nhược thanh thuần, làm cho người ta nhất thời khiếp sợ.

Ngón tay Giang Đình run run, mắt mờ lớn, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Án tử...

Đây chính là án tử...

Cô chỉ biết Tần Cẩm Lan chết ngoài ý muốn, nhưng không biết đây là một vụ án giết người, hơn nữa đây là vụ án giết người gây chấn động thành phố Z lúc đó!!! Cô run run cầm lấy hồ sơ, đọc vội vã, trong hồ sơ đem sự tình năm đó trình bày một cách rõ ràng, cô tìm kiếm tên của Thượng Quan Hạo và Tần Mộc Ngữ, cuối cùng sự việc cũng được rõ ràng...

A...

Tần Mộc Ngữ... Tần Mộc Ngữ...

Mất Giang Đình đồ ăn, cuối cùng cũng hiểu rõ ràng mọi chuyện, cười lạnh, cầm lấy bức ảnh chụp Tần Cẩm Lan khi chết, ngón tay càng lúc càng siết chặt. Cô vẫn chưa rõ lắm quan hệ của Hạo với hai người phụ nữ này là như thế nào, nhưng cô biết... Bây giờ cô dám khẳng định, người tồn tại suốt bốn năm trong lòng Thượng Quan Hạo, căn bản không phải Tần Cẩm Lan đã chết kia!

*****

“...Đẹp đúng không?” Một giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng bệnh.

“Vâng, thật đẹp.” Hai mắt đen láy của Tiểu Mặc nhìn chăm chăm vào tập tranh, tay nhỏ bé chỉ vào một bức hình trong số đó, “Chú, đây là cái gì?”

Cánh tay to lớn của Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng vòng qua Tiểu Mặc, nhìn bức tranh kia: “Đó là núi Phú Sĩ.” hạ tầm mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của cậu bé, “Tiểu Mặc thích nơi này sao?”

“Vâng.” Tiểu Mặc giật giật đầu, “Tiểu Mặc thích đỉnh núi có tuyết, nhưng mà mẹ không thích.”

Mất Thượng Quan Hạo này lên.

“Vì sao mẹ lại không thích?” Giọng anh khàn đi một chút, giọng nói quanh quẩn ở trong phòng bệnh.

“Bởi vì khi mẹ sinh Tiểu Mặc là lúc tuyết rơi, Manchester rơi tuyết thật nhiều, chú Lâm nói là năm đó trời rất lạnh, Tiểu Mặc bị viêm phổi hơn một tháng liền, mẹ lo lắng muốn chết, mạo hiểm trời tuyết lớn đến giáo đường cầu nguyện thật lâu, thiếu chút nữa mẹ cũng bị đông cứng, cho nên từ đó đến bây giờ mẹ đều không thích trời có tuyết, mẹ sợ Tiểu Mặc bị bệnh.” Tiểu Mặc ngoan ngoãn giải thích, tiếp tục lật xem tập tranh, lại chỉ vào bức tranh đang mở ra, “Chú, đây lại là cái gì ạ?”

Thượng Quan Hạo giật mình, đôi mắt thăm thẳm nhìn bức tranh: “Tháp eiffel.”

Tiểu Mặc cũng không rõ kiến trúc này nổi tiếng cỡ nào trên thế giới, chỉ dùng kiến thức toán học để cân nhắc cấu tạo của nó, hứng thú thật sâu, chăm

chú nhìn không chớp mắt.

Thượng Quan Hạo gắt gao ôm chặt thân người mềm mại của cậu bé, giọng nói khàn khàn: “Nếu Tiểu Mặc thích, chú có thể mang Tiểu Mặc đến nơi có công trình này, để Tiểu Mặc có thể nhìn thấy tận mắt, được không?”

Tiểu Mặc bị hơi thở của anh làm cho bị ngửa, đáng yêu cười, lắc đầu: “Không được, mẹ sẽ không cho Tiểu Mặc đi.”

“Vì sao?” Thượng Quan Hạo cúi đầu, trong đầu đầu là hình ảnh quật cường, trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô gái nhỏ.

“Bởi vì thân thể Tiểu Mặc không tốt, thay đổi khí hậu là lại bị ốm, có đôi khi còn bị dị ứng...” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Tiểu Mặc tiếp tục dờ dập tranh, trong đôi mắt trong suốt hiện rõ sự thoải hiệp, “Tiểu Mặc xem tranh cũng tốt rồi, giáo sư Gent nói chỉ cần học giỏi địa lý thì cũng có thể từ trong sách vở mà du ngoạn khắp thế giới!”

Trái tim Thượng Quan Hạo đột nhiên rung động một chút, trong đôi mắt thâm trầm xuất hiện một chút ấm áp, cùng không khí lạnh lẽo trong phòng có chút không cân xứng. Ngón tay thon dài của anh day day mi tâm, như vậy cùng đứa nhỏ, thời khắc yên tĩnh như thế này anh không biết đã bao lâu rồi chưa có. Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng đặt tay lên vai Tiểu Mặc, nhìn thân thể đứa nhỏ đầy đủ bộ phận, không rõ cái đập lúc trước vào bụng Tần Mộc Ngừ đã khiến Tiểu Mặc bị bao nhiêu thương tổn.

Chẳng sợ đối đầu với cả thế giới, chẳng sợ mất đi tất cả, có thể đổi một chút vui vẻ và sức khỏe cho Tiểu Mặc hay không?

Di động trong túi quần ong ong kêu lên.

Thượng Quan Hạo tiếp tục chơi cùng Tiểu Mặc, cũng không nghe điện thoại, nhưng điện thoại vẫn kêu liên tục, anh nhú mồm, đánh phải đứng lên: “Alo.”

“Tổng giám đốc, Giang tiểu thư đã quay trở lại công ty.”

Tránh không để Tiểu Mặc nghe thấy, ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh lùng, đạm mạc nhỏ giọng nói: “Bảo cô ta trở về đi, về sau chuyện nhỏ thế này thì không nên quấy rầy tôi.”

“Nhưng... Nhưng mà tổ dự án đang họp, Giang tiểu thư đột nhiên xông vào, cô ấy nói muốn tham gia vào vụ đấu thầu, ai cũng không ngăn được! Cố ấy nói mình đã nghỉ ngơi mấy tháng cũng nên trở lại làm việc...”

Tham gia vụ đấu thầu.

Ánh mắt thâm sâu của Thượng Quan Hạo càng thêm lạnh, lẳng lặng suy nghĩ, không biết người phụ nữ Giang Đình này đang muốn làm cái gì đây.

Có lẽ đúng như cô ta đã nói, chỉ là muốn làm việc, đơn giản vậy thôi.

Bạc môi khẽ mím, Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói: “Để cho cô ta hỗ trợ cũng được, việc quan trọng thì đừng cho cô ta nhúng tay vào, chờ tôi trở về thì nói sau.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc.” Trợ lý có được sự đồng ý của Thượng Quan Hạo, lúc này mới nhẹ nhõm thở ra.

Lúc ngắt điện thoại Thượng Quan Hạo nhìn qua đồng hồ, đã sắp đến 5 giờ, không quá nửa giờ nữa, Tần Mộc Ngừ sẽ tới đây.

Tiểu Mặc tò mò quay đầu: “Chú, người có chuyện phải làm à? Chú có thể đi trước không cần ở đây chơi với Tiểu Mặc, Tiểu Mặc biết người lớn đi làm rất mệt, mẹ cũng thế, cho nên chú yên tâm, Tiểu Mặc có thể ở một mình.”

Trái tim của Thượng Quan Hạo bị lời nói của đứa nhỏ siết chặt, ôm lấy Tiểu Mặc, nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, giọng khàn khàn: “Không có chuyện gì, chú có thể ở lại đây với Tiểu Mặc, đây là đặc quyền của Tiểu Mặc.”

Tiểu Mặc bỗng nhiên tò mò.

“Chú này, có cùng mẹ cháu có quan hệ gì? Chú vì sao lại đối tốt với Tiểu Mặc như vậy?”

Động tác ở tay Thượng Quan Hạo cứng ngắc một chút.

Ánh mắt anh hoảng hốt, cúi đầu nói: “Mẹ đã nói cái gì với Tiểu Mặc sao? Về chú.”

Tiểu Mặc lắc đầu, ánh mắt hơi hơi ưu thương, ăn ngay nói thật, “Mẹ nói, đối với người có ơn với mình thì nhất định phải báo đáp, cho nên Tiểu Mặc rất tôn kính chú Lam, mặc dù chú Lam không tốt như chú, nhưng...” chính đứa nhỏ cũng không rõ ràng, “Chú, cháu nên xưng hô với chú như thế nào đây? Lần trước mẹ hỏi chú là ai, Tiểu Mặc nói không biết tên.”

Khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo tái nhợt.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Mặc, nắm thật chặt không muốn buông ra, giọng nói của Thượng Quan Hạo khàn khàn: “Cháu còn quá nhỏ, cho nên có rất nhiều chuyện mẹ không thể nói cho cháu, chú cũng không dám nói cho cháu... Tiểu Mặc, cháu hãy hứa với chú, về sau hãy vui vẻ một chút, chú thiếu nợ cháu nhiều lắm, không biết bao giờ mới có thể trả hết.”

Tiểu Mặc ngây thơ, không hiểu rõ lời của Thượng Quan Hạo, rất nhanh liền nở nụ cười, hai má lúm nhô nhỏ xuất hiện ở trên mặt, “Chú ở lại đi, mẹ cháu một lúc nữa sẽ tới đây, chú có thể nói chuyện với mẹ cháu, nếu mẹ nhìn thấy chú đối tốt với Tiểu Mặc, có lẽ sẽ không giống lần trước hung dữ với chú.”

Ở trong tiềm thức của đứa nhỏ, lần trước ở nhà hàng, không rõ vì sao mẹ lại nổi giận với một chú xa lạ, thực sự đã dọa đến Tiểu Mặc.

Thượng Quan Hạo mím chặt môi, khuôn mặt tái nhợt dọa người, bàn tay anh run nhẹ, vuốt ve đầu Tiểu Mặc vài cái, “Chú đi trước...tốt nhất Tiểu Mặc, không nên nhắc tới chú trước mặt mẹ, biết không?”

Tiểu Mặc càng thêm khó hiểu, đôi mắt đen láy nhìn anh.

“Bởi vì chú... chú không biết nên làm thế nào với cô ấy... Có lẽ cũng chỉ có thể làm thế này...” Anh nói xong, hơi thở thật mong manh, nhẹ nhàng gần mi tâm, cố gắng đè nén áp lực ở trong tim.

“Chú đi rồi, Tiểu Mặc nhớ bảo vệ thân thể thật tốt, biết không?” Câu cuối cùng của anh thật nhẹ nhàng.

“Vâng!” Ánh mắt Tiểu Mặc càng thêm trong trẻo, tay nhỏ bé ôm chặt tập tranh, bên trong não nhỏ đã nổi lên những vấn đề phức tạp so với phương trình toán học còn khó hơn, nhìn bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo đi ra ngoài, câu hỏi càng thêm nhiều. Ở nơi không ai nhìn thấy, lông mày nhỏ nhỏ của Tiểu Mặc đã nhíu chặt lại, cùng người đàn ông tuần lảng vừa đi ra ngoài không có chút khác biệt.

Trong khoảnh khắc Thượng Quan Hạo đi ra ngoài, đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn tinh tế của Tần Mộc Ngừ đi ra khỏi thang máy, cô mặc chiếc áo gió màu vàng nhạt, sau khi tan làm cô lập tức tới bệnh viện, khi không đối mặt với anh, khuôn mặt cô thật sự thư thái, bình lặng, không sợ vận mệnh tàn nhẫn, cô vẫn dùng đôi mắt trong suốt nhìn thế giới một cách kiên cường như vậy.

Bóng dáng cao lớn của anh tránh sang một bên, để cho vài người bác sĩ và y tá vừa đi ra khỏi phòng bệnh che khuất bóng dáng anh.

Cô chạy vào phòng bệnh, nở nụ cười nhợt nhạt, không nhìn thấy Thượng Quan Hạo.

Cánh tay dựa vào tường, đưa lưng về phía cô, rõ ràng nghe thấy âm thanh mơ hồ truyền ra từ phòng bệnh phía sau, Thượng Quan Hạo thật nhanh nắm chặt tay lại, ánh mắt đầy phức tạp, sắc mặt dần trở nên tái nhợt.

Có lẽ đây là khoảng cách tốt nhất giữa anh và cô.

*****

“Lúc Dringewapen bắt đầu phát triển thì tôi đã để tâm tới, lúc ấy mọi người đang ở đâu? Vẫn là đi theo Tần Chiêu Vân mà bán mạng cho Tần thị, mọi người của bây giờ, là do Hạo bồi dưỡng, không phải ai khác, không lẽ cho tôi gia nhập thì sẽ hại mọi người thất bại?” Giang Đình nhẹ giọng nói xong, cánh tay mạnh mẽ mở túi giấy ra, đem tài liệu giao cho trợ lý: “Đây là tài liệu do tôi thu thập, có phải so với mọi người ở đây đều không ít hơn?”

Vài người trong tổ dự án truyền tay nhau nhìn, có người nhíu mày, kinh ngạc, cũng có một số người âm thầm tán thưởng.

Cửa phòng họp nhẹ nhàng mở ra.

Trong nháy mắt đã xuất hiện bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo, có mấy người theo bản năng đứng dậy muốn nhường ghế cho anh, nhưng trợ lý bên cạnh đã đem ghế chuyên dụng của anh tới, xảy ra tình huống bất ngờ, những ánh mắt nghi hoặc đều nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

“Vì sao đột nhiên lại muốn tham gia vào dự án đấu thầu?” Thượng Quan Hạo tiến vào chỉ thân nhiên hỏi một câu, ngón tay thon dài cầm tờ giấy trên bàn lên nhìn, năng lực của Giang Đình anh không thể phủ nhận, cho nên vừa rồi ở trong điện thoại mới không ngăn cản, “Đây là tài liệu do cô làm?”

“Vâng.” Giang Đình trả lời dứt khoát, cô biết khi liên quan đến công việc Thượng Quan Hạo sẽ càng lạnh nhạt với cô hơn, chỉ nhìn sự việc để nhận xét, cho nên anh một chút cũng không hề qua loa.

Thượng Quan Hạo buông tờ giấy ra, ngồi xuống.

Anh không lên tiếng, khiến cho mọi người xung quanh không ai dám mở miệng, chỉ chờ quyết định của anh.

Giang Đình nhẹ nhàng hít sâu một hơi, ánh mắt mềm mại, nhẹ giọng nói: “Thời gian này em đã ở nhà rất nhiều, không tới công ty, bởi vì anh nói không muốn em đến công ty làm việc, cho nên em đã nghe lời anh, nhưng mà lần này... Nếu đối thủ không phải Lam Từ Kỳ, em sẽ không đến đây. Lần này coi như là em vì anh, được không?”

Xung quanh xuất hiện những tiếng hít hơi sâu.

Loại chuyện tình cảm riêng tư mà lại đem đến công ty nói, thật là không thích hợp, tất cả mọi người đều xấu hổ, nhưng không ai dám nói gì.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh nhạt, chỉ nói một câu.

“Lần sau không nên mặc loại quần áo thể này đến công ty, ảnh hưởng đến hình tượng.” Nói xong anh liền đứng dậy, đi về phía cửa.

“...!!!” Giang Đình nhất thời nghẹn lời, mặt đỏ bừng, nhìn vào quần áo của chính mình.

Tuy rằng cô mặc trang phục công sở nhưng mà vẫn không thể che lấp cảnh xuân trước ngực. Bị làm nhục trước mặt mọi người như vậy, cô oán hận, nhưng cũng biết là mình đáng bị như vậy. Tại công ty Hạo luôn rất nghiêm túc, không bao giờ chấp nhận chuyện cô làm càn.

Thu thập xong giấy tờ của mình, Giang Đình lạnh lùng nói: “Được rồi, cứ vậy đi, mọi người cũng đã hiểu ý tứ của anh ấy, ngày mai tôi sẽ cùng mọi người bàn luận phương án. Tàn họp.”

Nói xong đi ra ngoài, tiếng giày cao gót “Đặng đặng đặng” phát ra.

*****

Chuẩn bị suốt một tuần, đổ cả mắt, cuối cùng cũng đã tìm ra phương án cuối cùng.

Tần Mộc Ngữ cảm thấy tinh thần bị buộc chặt nay đã được thả lỏng, ngày mai lại là một trận ác chiến.

“Mộc Ngữ!!!” Giám đốc thị trường một thân quần áo đẹp để đi đến trước mặt Tần Mộc Ngữ, khẽ nhượng mày, nhẹ giọng gọi.

Tần Mộc Ngữ run rẩy, cả người như có dòng điện chạy qua, sợ run một chút.

“Cô... Gọi tôi là gì?” Gương mặt nhỏ nhắn của cô trở nên trong suốt, ánh mắt suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Tôi Không Phải Cảm Thấy Kích Thích, Mà Là Ghê Tởm

Lisa cười tươi, "Tôi đã nghe Edwin gọi cô như thế, cho nên thử gọi xem sao, cô khẩn trương cái gì chứ?" Lisa vòng qua Tần Mộc Ngữ, đến trước tấm gương màu trà sữa sang lại gương mặt, "Đây là tên tiếng Trung của cô? Nghe rất hay đấy!!!"

"Cảm ơn đã khen." Tần Mộc Ngữ nâng tay xem đồng hồ, "Tôi đang vội, nên phải đi trước."

"Ừ, được." Lisa gật gật đầu, nhìn vào đồng hồ tinh xảo trên tay, cười yếu ớt, "Cô và Edwin đi cùng nhau sao? Tôi vừa mới thấy anh ấy xuống dưới lấy xe, quan hệ của hai người có vẻ tốt."

Tần Mộc Ngữ lắc đầu: "Anh ta chắc là đang đợi người khác, tôi hiện tại đã không còn ở khách sạn, tôi đã thuê nhà, đi xe bus là có thể về." Trong công ty này có rất nhiều người luôn nhìn chằm chằm quan hệ giữa cô và hắn, cô luôn biết rõ, cho nên cô không muốn gặp phiền toái.

Cái tên Tần Mộc Ngữ này, càng ít người biết thì càng tốt.

Nhớ tới lần gặp Thượng Quan Hạo gần đây, mặt Tần Mộc Ngữ tái nhợt, ngón tay hơi run một chút.

Cô còn nhớ rõ lời nói của anh hôm ấy...

"Tần Mộc Ngữ, em có biết em là tội phạm bị truy nã hay không?"

Anh thật sự sẽ đi tố giác sao?

Anh vì yêu Tần Cẩm Lan, vì cái chết không rõ ràng đó, anh sẽ đi tố giác thân phận của cô sao?

Nhớ lại bốn năm trước Thượng Quan Hạo đã từng nói "Trong lúc đó giữa cô và Cẩm Lan, tôi sẽ vĩnh viễn chọn Cẩm Lan." Khuôn mặt cô tái nhợt dọa người, ngón tay gắt gao bám chặt vào tường đá cẩm thạch, không thể khác chế sự run rẩy trong lòng.

A...

Tội lỗi gì, sai trái gì, Tần Mộc Ngữ cô một mình thừa nhận không được sao? Vì sao lại liên lụy đến đứa nhỏ của cô? Cho dù cô có đến chết cũng không thừa nhận, không sợ bị người ta an bài tội danh giết người, nhưng cô lại không muốn Tiểu Mặc biết chuyện này. Thượng Quan Hạo, anh đã từng đồng ý mọi sự tàn nhẫn chỉ hướng đến mình cô, anh sẽ đối xử tốt với đứa nhỏ.

Nhưng đối xử tốt của anh, lại là cái gì?

Ngón tay truyền đến sự đau đớn, giống như là đá cẩm thạch đã cắt qua đầu ngón tay cô.

Cố gắng đè nén nước mắt chua xót nơi hốc mắt, cô cười yếu ớt, vẫy vẫy tay, đi ra khỏi toilet.

Bầu trời đêm đã hạ xuống, chiếc Bugatti mà xám vẫn đỗ ở trước cửa công ty.

Quả nhiên Lam Từ Kỳ vẫn chờ ở đây. Nhưng mà Tần Mộc Ngữ không nghĩ sẽ qua đó, cô đi đến chỗ đợi xe bus, chỉ mong Lam Từ Kỳ không phải đang đợi cô. Cách khoảng cách rất xa, vẫn có thể nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đàn ngồi trong xe hắt, hai người đang trò chuyện vui vẻ, cũng không chú ý đến sự tồn tại của cô.

Tần Mộc Ngữ nhìn thoáng qua, dời tầm mắt, đi về phía đợi xe bus.

Còi ô tô phía sau vang lên một tiếng "bíp...", rất kinh người, Tần Mộc Ngữ giật mình một cái.

Quay đầu, là còi xe của Lam Từ Kỳ.

Lam Từ Kỳ đột nhiên túm tay Giang Đình, nhủu mày thật chặt: "Cô làm cái gì?"

Giang Đình cười đến vui: "Tôi làm gì anh còn không rõ à? Anh mau xem người ta đã sắp đi rồi, anh không nhẫn tâm đuổi tôi xuống dưới lại sót ruột đuổi theo người ta, tôi thấy anh rất mau thuẫn, cho nên giúp anh gọi cô ấy lại rồi tính sau."

Nói xong Giang Đình nhẹ nhàng hạ cửa kính xe, hướng phía Tần Mộc Ngữ nói to: "Hi, mỹ nữ! Lam Từ Kỳ là chờ cô, cô đừng hiểu lầm! Cô đừng đi, bằng không lát nữa anh ta sẽ tìm tôi tính sổ!"

Lam Từ Kỳ thật sự muốn bóp chết người phụ nữ này.

Sắc mặt xanh mét, Lam Từ Kỳ cúi đầu xuống nguyên rủa: "Mình tại sao từ trước không có phát hiện, mang theo Giang Đình bên người sẽ khiến mình mất mặt."

Giang Đình nhủu mày, đánh Lam Từ Kỳ một cái, "Anh nói cái gì, anh nói ai mất mặt?"

Còn chưa tính xô chuyện hắt đầu với Hạo, bây giờ lại còn dám nguyên rủa người phụ nữ của anh ấy!

Lam Từ Kỳ đã mở cửa xe bước xuống.

Tần Mộc Ngữ nhìn bọn họ đang từ xa đi tới, chậm rãi đứng đợi, nhìn rõ người phụ nữ bên cạnh hắt, ánh sáng trong mắt cô dần trở nên ngưng tụ, cô nhận ra đây là người phụ nữ cô đã đụng phải ở cửa bệnh viện.

Tần Mộc Ngữ mím môi, không nói gì.

"Sao vậy, không nhận ra tôi sao?" Giang Đình cười cười, chìa tay ra, "Tôi là Giang Đình, bạn của Lam Từ Kỳ."

Tần Mộc Ngữ nhìn xuống, cũng chìa tay ra, cùng Giang Đình bắt tay: "Xin chào."

Giang Đình thu tay lại, cảm thật chặt, cười yếu ớt nói: "Nói tôi là bạn của Lam Từ Kỳ có vẻ quen hệ này hơi xa, tôi nói gần hơn một chút nhé?" Trong đôi mắt của Giang Đình giống như là có ánh sáng hiện lên, nhẹ giọng nói: "Tôi là Giang Đình bạn gái của Hạo, rất vui khi gặp cô."

Người trước mặt có ánh mắt trong suốt như nước, là một cô gái nhỏ bé và yếu ớt nhưng lạnh nhạt, sắc mặt Tần Mộc Ngữ quả nhiên trắng hơn một chút.

Bạn gái, Thượng Quan Hạo. Giang Đình lúc này mới rút tay ra, gioi đồng hồ nhìn nhìn: "A, thời gian trôi nhanh thật, có lẽ một lúc nữa Hạo sẽ đến, tôi vừa mới nói muốn ăn bánh ngọt cho nên anh ấy đi mua, từ đó tới công ty của Từ Kỳ rất gần cho nên tôi mới qua xem một chút, không nghĩ tới sẽ phá hỏng chuyện tốt của hai người, thật ngại quá..." Giang Đình cười nói, đôi mắt sáng như sao.

Lam Từ Kỳ ở bên cạnh cười lạnh, Giang Đình mà biết xấu hổ sao? Cô ta là thật sự là không biết xấu hổ.

"Hai người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi về trước, Edwin, tạm biệt!" Tần Mộc Ngữ nhìn Lam Từ Kỳ nói, muốn rời đi.

"Này..." Giang Đình gọi Tần Mộc Ngữ lại, cười nói, "Cô đi thật sao? Cô vẫn không biết rõ tình cảm mà tổng giám đốc dành cho mình, cô một chút cũng không cảm kích? Lam Từ Kỳ, anh mau nói đi, nói là anh đã đợi cô ấy suốt một tiếng, tại sao đến thời điểm quan trọng anh lại im lặng? Còn muốn tôi giúp anh nói."

Lần đầu tiên Lam Từ Kỳ cảm thấy, người phụ nữ Giang Đình này thật phiền toái.

Bóng dáng cao lớn của Lam Từ Kỳ đi tới, gioi tay xem đồng hồ, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt Tần Mộc Ngữ.

"Một lúc nữa Hạo thật sự sẽ tới đây, cho nên bây giờ em có thể lập tức đi theo tôi, không cần nhìn thấy hình ảnh thân mật của anh ta cùng người bạn gái đã ở chung hơn ba năm... Tần Mộc Ngữ, em không đi theo tôi?" Hắt cúi đầu, dùng tư thế chiếm hữu, nói nhỏ bên tai Tần Mộc Ngữ.

Hình ảnh thân mật. Ở chung hơn ba năm.

Tần Mộc Ngữ nhìn lên, ánh mắt xuyên qua bả vai rộng lớn của Lam Từ Kỳ nhìn cô gái nhỏ ở phía sau, cô gái đó là mẫu người hoàn toàn trái ngược với Tần Cẩm Lan, hoạt bát, vui vẻ, tao nhã, hào phóng. Hoá ra tình yêu của Thượng Quan Hạo dành cho Tần Cẩm Lan, chỉ rẽ rúm như thế này sao?

Trong lòng cô giống như có một toà băng sơn, đang âm ỉ đỏ xuồng.

Thu hồi ánh mắt, giọng nói của Tần Mộc Ngữ hơi khàn: "Tôi đi xe bus, rất nhanh sẽ về đến nơi, anh không cần quản chuyện của tôi."

Lam Từ Kỳ nhìn khuôn mặt của Tần Mộc Ngữ, đồng thời vòng tay qua thắt lưng của cô, để cho cô dựa vào người hắn, nhìn cô nói: "Nhìn bộ dạng của em lúc này, rốt cuộc là mệt, hay bị lời nói vừa rồi của cô ấy kích thích? Hả?"

Hắn tạm thời còn chưa rõ tình cảm của Tần Mộc Ngữ dành cho Thượng Quan Hạo là gì, càng tiếp cận sự thật, hắn lại càng khiếp sợ. Rõ ràng rất muốn biết bí mật trong lòng cô, nhưng lại sợ kết quả, người đàn ông trong lòng cô, thật sự là Hạo sao?

"Lam Từ Kỳ." Lần đầu tiên Tần Mộc Ngữ nhìn thẳng vào mắt hắn, cũng là lần đầu tiên đem cảm xúc chân thật của mình bộc lộ trước mặt Lam Từ Kỳ, nhỏ giọng nói với hắn: "Tôi thật sự rất mệt, nhưng tôi không phải bị kích thích, mà là ghê tởm."

Cô từ trước đến bây giờ chưa bao giờ cảm thấy ghê tởm, cũng không từng nghĩ sẽ gặp loại chuyện như vậy.

Bây giờ cô mới biết, Tần Cẩm Lan chết bốn năm, vậy mà Thượng Quan Hạo cùng bạn gái mới của anh đã quen nhau hơn ba năm, lúc biết Tần Mộc Ngữ cô trở về, anh còn có thể hỏi, có phải cô đã giết Tần Cẩm Lan không?

Tất cả những chuyện này, đến rất tự nhiên, trong thời gian ngắn cô không thể tiêu hoá được.

Cô ghê tởm đến buồn nôn.

Lam Từ Kỳ nhìn vào mắt của cô, nhìn thấy trong mắt cô là sự mệt mỏi và chán ghét.

Khoé miệng tuất dật khẽ nhếch lên, cười mỉa hoặc đến bức người, Lam Từ Kỳ tựa chán mình vào chán Tần Mộc Ngữ, "Em có biết không, tuy rằng bộ dạng hiện giờ của em rất khó coi, nhưng mà... Tôi rất vui. Em về sau tốt nhất hãy như vậy không phòng bị gì khi nói chuyện với tôi, để tôi có thể thấy được suy nghĩ của em, giống như bây giờ..."

"Nếu cảm thấy ghê tởm tôi lập tức sẽ đưa em đi. Đi xe bus?" Hắn cười nhạt "Em đúng là thích nói đùa!"

Nói xong hắn đã muốn dẫn cô đi.

Một luồng ánh sáng chiếu qua đại sảnh của Dringlewaben, Thượng Quan Hạo đang lái xe về phía bọn họ, chiếc xe cao cấp đen bóng về một đường con trên mặt đường, đường đường chính chính đỗ trước mặt bọn họ.

Lam Từ Kỳ thật sự muốn thấp giọng nguyên rủa, vừa định đi, nhưng còn chưa kịp.

"Hạo!" Giang Đình lại vui vẻ gọi lớn, chạy chậm qua đó, ồn ào nói, "Bánh ngọt của em đâu?"

Ánh mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo tìm kiếm, vòng qua Giang Đình, ánh mắt chậm rãi nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau ở cách đó không xa. Tuy rằng bóng đêm đã nặng nề bao trùm tất cả, nhưng Thượng Quan Hạo vẫn có thể nhìn rõ người đang ở phía trước là ai. Cánh tay của Lam Từ Kỳ ôm chặt vòng eo của Tần Mộc Ngữ, tựa chán hắn vào chán cô, đây là loại tư thế thân mật nhất. Mà càng thêm đôi mạng là ánh mắt của hai người họ cũng đang nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

Ngón tay thon dài hung hăng nắm lấy tay lái, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng trở nên trắng bệch.

"Haha, anh đang nhìn cái gì vậy? Anh không lẽ đang tò mò về cô gái nhỏ kia kia?" Giang Đình thò người qua lấy hộp bánh ngọt cắt ra hai phần nhỏ, dùng giấy gói lại cẩn thận, "Đó là cô gái mà Lam Từ Kỳ đang theo đuổi, cô ấy là nhân viên trong công ty, người phụ trách thủ tục (không hiểu nghĩa :((Tần Mộc Ngữ, nhưng mà anh không cảm thấy xa lạ đúng không? Hai người các anh không phải là quen biết nhau sao?"

Giang Đình cười trông thật vô hại, nhẹ nhàng nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

Nhưng mà ngay sau đó Giang Đình liền không thể cười nổi, bởi vì ánh mắt của Thượng Quan Hạo vẫn như trước dừng lại trên người của hai người ở phía trước, không có một chút ý định rời đi, nói chính xác hơn, ánh mắt sắc bén của anh, chỉ nhìn mình Tần Mộc Ngữ.

Điều này làm cho lòng Giang Đình lạnh đi vài phần.

Giang Đình cầm bánh ngọt qua, cười ngọt ngào với Tần Mộc Ngữ: "Đây là bánh ngọt vừa mới ra lò, Hạo vừa mua, anh ấy sẽ không xuống xe, cô mang về cho cục cung ăn đi... Tôi nhớ không sai chứ? Con của cô đã bốn tuổi rồi."

Ý tứ của Giang Đình, muốn bao nhiêu rõ ràng thì có bấy nhiêu.

Tần Mộc Ngữ không nhận, nhưng Lam Từ Kỳ lại nhận lấy, trong lòng bàn tay thật to nâng hai miếng bánh ngọt nhỏ, cười một cách lạnh nhạt: "Cảm ơn,

trở về hưởng thụ thế giới của hai người đi, lần sau ở trong nhà là tốt rồi, không cần nháo loạn ở cửa công ty tôi,... Ảnh hưởng tới hình tượng "

Lam Từ Kỳ thâm sâu nói. Thông minh như Giang Đình, làm sao có thể không nghe ra là hắn đang châm chọc? Đôi mắt trong suốt lạnh lùng liếc Lam Từ Kỳ một cái, mang theo hương vị trách móc. "Tôi đây không quấy rầy hai người, Từ Kỳ cố lên, cô gái xinh đẹp như vậy, kể cả có con cũng không sao, anh hãy cố gắng theo đuổi, chúng tôi đợi đại tiệc của anh! Một lời đã định rồi đây!" Giang Đình cười đến sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Anh Thật Sự Thấy Sợ

Tần Mộc Ngữ lạnh lùng quay đầu đi, không để người đàn ông đó ở trong mắt.

Cô vốn không cảm thấy thoải mái khi bị Lam Từ Kỳ ôm như vậy, nhưng giờ phút này lại không có một chút cử động, không chút khí lực, chỉ có thể để hắn tùy ý chống đỡ cơ thể mình, ở trong lồng ngực rộng lớn hắn mà trốn đi tình huống buồn cười và hoang đường này.

"Hạo, anh tại sao còn không đi?" Giang Đình lên xe, đem bánh ngọt để sang bên cạnh, cười hỏi.

Mắt Thượng Quan Hạo ở trong bóng đêm thâm trầm phát ra tia sáng, lộ ra sự lạnh lẽo cùng sát ý, tay anh nắm chặt tay lái, nhìn về phía chiếc Bugatti màu xám của Lam Từ Kỳ. Thượng Quan Hạo trở mắt nhìn Lam Từ Kỳ vì cô mà mở cửa xe, cài dây an toàn, ở bên tai cô thì thầm một lúc lâu, mới nở nụ cười tà mị đầy thỏa mãn trở về ghế ngồi, điều khiển tay lái.

Cái loại tư thế vô cùng thân mật đó, đâm thật sâu vào mắt và lòng của Thượng Quan Hạo.

"Cô cố ý đúng không?" Ngón tay thon dài của anh nắm chặt, thần nhiên hỏi.

"...Hả?" Giang Đình giả vờ như không để ý nên nhất thời chưa kịp thích ứng, ánh mắt trong suốt mang theo nghi hoặc nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

"Cô nói muốn mua bánh ngọt ở gần đây, sau đó đến đây tác hợp cho bọn họ, rồi lại để cho tôi nhìn thấy... Giang Đình có nói cho tôi biết, cô cố ý, đúng không?" Lời của Thượng Quan Hạo lạnh như băng, giống như một tiếng sấm nổ giữa trời đêm.

Giang Đình ngồi lẳng lặng vài giây, bộ dạng giả vờ nghiêng ngả vừa rồi được bỏ xuống, ánh mắt nhẹ tựa nước.

"Đúng, là em cố ý." Giang Đình sáng khoái thừa nhận.

Quay mặt đi, cô nhẹ nhàng nói: "Ngày đó em ngồi ở trong thư phòng của anh một lúc, em không có lục lọi đồ của anh, chính anh đã để bức ảnh ở chỗ dễ nhìn thấy, hơn nữa còn ở trong khoảng tay em có thể với tới, đương nhiên là em liền nhìn. Nhưng anh phải tin tưởng em, em chỉ cảm thấy kì lạ mà thôi, nếu không phải vừa rồi nói chuyện với Lam Từ Kỳ, thì em còn không biết hai người quen biết nhau, cô ấy là em vợ anh, vậy thì sao? Cô ấy cùng Từ Kỳ yêu nhau anh còn không yên tâm? Từ Kỳ đối với cô ấy rất nghiêm túc, anh hẳn là có thể nhìn ra được điều đó."

Suốt mặt Thượng Quan Hạo lạnh lùng bức người, cũng thật ừ dột tính lạnh, làm cho người khác đoán không ra anh đang nghĩ gì.

Cấn cấn môi, Giang Đình tiếp tục nói: "Anh không vui sao? Điều gì làm anh không vui? Chẳng lẽ lúc trước anh cùng vợ của mình ân ái, lại còn cùng cô em vợ yêu đương sao?"

Lời của Giang Đình không hề khách khí, chỉ có cách này mới khiến Thượng Quan Hạo tỉnh táo lại.

Nhưng sự suy tính của cô vẫn là sai rồi.

Cô nghe thấy tiếng động ở bên cạnh, không dám cử động, quả nhiên tiếp theo liền thấy bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo chậm rãi lại gần, che hết toàn bộ ánh sáng bên ngoài truyền vào trong xe, trước mắt Giang Đình chỉ còn lại ánh mắt cùng hơi thở của Thượng Quan Hạo.

Lạnh liệt như băng.

Ngón tay thon dài vươn tới, nắm chặt cằm của Giang Đình, ép cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt của Thượng Quan Hạo thâm sâu lạnh lùng, thần nhiên mở miệng: "Giang Đình, cô nghe rõ cho tôi. Bốn năm trước tôi không hề bảo cô tới Trung Quốc, chính cô cố tình đến đây, nếu như không phải cô vì lạc đường nên suýt thành ăn xin, thì tôi sẽ không bao giờ cho cô ở lại. Tôi không hy vọng xa vời rằng cô sẽ nhớ rõ thân phận của mình, nhưng cô hãy ghi nhớ điều này..."

"Tôi chán ghét bị người ta tính kế, nhất là phụ nữ."

Mắt Thượng Quan Hạo có chút đỏ, xiết chặt cằm của cô, giọng nói khàn khàn: "Cảm thấy việc đào hố để cho tôi nhảy vào rất vui phải không?... Vậy cô

hãy nhớ nên tự để cho mình một đường lui, nếu không tôi sợ một ngày nào đó dã tính của tôi thức tỉnh, có thể tôi sẽ khiến cô tự đào hố cho chính cô, sau đó cho cô nhảy vào để xem rốt cuộc có ra được hay không.”

Mấy câu ngắn ngủn, âm lãnh đáng sợ, làm tay chân Giang Đình lạnh ngắt, cả người đều run nhè nhẹ.

Đi theo Thượng Quan Hạo nhiều năm như vậy, ngay từ đầu cô đã biết tính cách của anh, cho nên chưa bao giờ dám lớn mật vi phạm, cô không phải chưa từng nghĩ cách để khiến quan hệ của hai người bọn cô tiến thêm một bước, mà là bình thường cô không dám làm. Cô không thể tưởng tượng được hậu quả, có thể thu thập tàn cuộc hay không.

Bị ép hỏi cùng cảnh cáo như vậy, cô quả thực một câu nói cũng không ra.

Thượng Quan Hạo tiếp tục nắm cằm của cô, cúi đầu lạnh giọng nói: “Hiểu chưa?”

Cả người Giang Đình toát ra một tầng mồ hôi mỏng, ánh mắt xấu hổ đến cực điểm, trong nỗi sợ hãi mang theo chút nhu nhược, gật gật đầu: “Em đã hiểu.”

Hồi lâu sau ánh mắt lạnh lùng của Thượng Quan Hạo mới rời khỏi người Giang Đình, nhìn về phía trước, trong khi không khí áp lực như muốn giết người.

Mà chiếc xe bugatti màu xám trước mặt kia, đã không thấy bóng dáng từ lâu.

Cô gái nhỏ bên cạnh rất uy khuất, ngoan ngoãn ngồi, trong mắt đầy nước nhưng không dám chảy ra, cắn môi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thượng Quan Hạo cũng chịu không nổi bầu không khí như vậy.

Nhắm mắt, nhú mày, ngón tay thon dài day day mi tâm: “Được rồi, đừng khóc.”

Giang Đình thủy chung không hé răng.

Tuy rằng cô không biết trước kia Tần Cẩm Lan ở chung với anh như thế nào, nhưng cô biết rõ nhược điểm của Thượng Quan Hạo, anh cho đến tận bây giờ đều ăn mềm chứ không ăn cứng, cho nên ở thời điểm không thể dùng được trí tuệ Giang Đình chỉ có thể lòi nước mắt ra.

Mà Tần Mộc Ngữ kia thoạt nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng mà tính cách lại không chịu thua, cứng đối cứng, cô ta không thấy mệt sao?

Trong đầu cứ lặp đi lặp lại hình ảnh Tần Mộc Ngữ đi lên xe của Lam Tử Kỳ, Thượng Quan Hạo lạnh lùng khởi động xe.

“Cô về trước đi... Tôi có việc phải làm.” Anh thản nhiên nói.

*****

Trở lại biệt thự, Giang Đình nhìn thấy xe hãm lại rồi đi ngay, 1 phút cũng không ở lại.

Nước mắt đã sớm không còn, mắt cô lạnh lùng nhìn căn biệt thự trống vắng, im tĩnh đánh giá, tâm hoàn toàn lạnh.

Đem ví để ở trên ghế, trên đường trở về cô đại khái đã biết việc Thượng Quan Hạo muốn làm gì, chỉ là cô không muốn nói ra, cũng không muốn suy đoán nữa. Phụ nữ khi bắt lực phần lớn đều sẽ làm như vậy. Cô lấy ra một bao thuốc, tay nhẹ nhàng xoay xoay.

“Giang tiểu thư, cô...” Chị Trương đi ngang qua, nhìn thấy bộ dạng này của cô, kinh ngạc hô ra tiếng.

“Đừng nói.” Giang Đình lạnh lùng đánh gãy lời của chị Trương, miễn cưỡng nằm trên ghế sofa, lấy ra một điếu thuốc, “Tôi hút một điếu, sau đó sẽ đi ngủ, chị cứ đi nghỉ đi.”

Việc hút thuốc này, cô đã bỏ từ lâu, bởi vì Thượng Quan Hạo không thích phụ nữ hút thuốc.

Nhưng mà, dựa vào cái gì lúc đàn ông phiền chán thì có thể uống rượu, hút thuốc, đi tìm đàn bà, còn lúc phụ nữ phiền chán thì chỉ có thể ở nhà ầm ức, cái gì cũng không thể làm.

Suy nghĩ một cách cẩn thận, cô biết, mình không thể buông tha như thế.

Ngày mai...

Ngày mai là ngày đầu thâu...

Giang Đình ở trong làn khói lượn lờ trầm tĩnh suy nghĩ, lông mày thanh tú nhíu lại, càng tăng thêm vẻ quẫn rữ.

Giống như là nghĩ ra điều gì, trong đôi mắt của Giang Đình lóe lên một tia sáng, cầm lấy điện thoại di động, lấy tay vuốt ve màn hình điện thoại.

Tần Mộc Ngữ, cô vốn không phải loại phụ nữ từ tế gì, năm đó vụ án giết người chứng cứ rõ ràng như vậy cô vẫn không thừa nhận mình giết người, cho nên tôi thà để cho Hạo đắm chìm trong bi thương vì một người đã chết, cũng không muốn một người phụ nữ như cô chiếm lấy lòng của anh ấy.

Nghĩ xong, Giang Đình đem điều thuốc dụi vào gạt tàn thủy tinh trên bàn trà, nhẹ nhàng ấn xuống ba chữ số.

“Xin chào.” Giọng cô bỗng chuyển lạnh, “Tôi có manh mối liên quan đến vụ án giết người do các anh điều tra, các anh có muốn nghe không?”*****

Bóng đêm dày đặc, sương ngưng tụ lại trong không khí, bầu không khí se lạnh.

Bởi vì là đêm khuya, cho nên lượt xe ra vào khu nhà ít dần.

Nhưng chiếc bugatti màu xám kia vào đó đã hơn 30 phút.

Bảo vệ phát hiện ra chiếc xe ở cách đó không xa, theo bảo năng đi qua gõ gõ vào cửa kính xe, “Ngài đợi người hay là muốn đi vào tiểu khu, nếu muốn vào tiểu khu thì ngài phải đăng ký và xuất trình giấy tờ, sau đó ngài muốn vào căn hộ nào cũng được.”

Trong con mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo hiện lên những tia máu.

“Nơi này ai cũng có thể đi vào, đúng không?” Anh lạnh giọng hỏi một câu.

Bảo vệ ngăn ra, cảm giác đây là người không dễ chọc, lúng túng nói: “Không phải, nơi này theo dõi cùng bảo vệ rất nghiêm ngặt, sẽ không để người ta đi vào dễ dàng, đăng ký là điều bắt buộc, ngoài ra chúng tôi cũng phải đề cao cảnh giác của bản thân, để bảo vệ an ninh nơi đây.”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh hơn.

Anh áp chế sự kích động trong lòng mới không có chạy vào trong, muốn nhìn thấy cô, giam giữ cô, không cô cùng người đàn ông khác đây đưa, lại càng không muốn có bất luận kẻ nào dòm ngó cô, cho dù là Lam Từ Kỳ!!!

Sự dày vò này, giống như địa ngục.

“Tiên sinh... Ngài... Ngài đợi người sao?” Bảo vệ xấu hổ, bộ dạng người này không giống phần tử tội phạm muốn phá hoại trật tự của tiểu khu, nhưng mà ai có thể xác định đây? Cho nên tốt nhất là cứ đề phòng.

Trong sân, đèn xe sáng lên, sau đó là một luồng ánh sáng quét qua.

Chiếc xe từ bên trong chậm rãi chạy ra, hơn 30 phút mới chịu ra ngoài, sau đó rẽ một hướng khác.

“Tiên sinh?” Sự kiên nhẫn của người bảo vệ đã sắp đến cực hạn.

“Chiếc xe kia, có ở đây qua đêm bao giờ chưa?” Ánh mắt lãnh liệt của Thượng Quan Hạo dừng ở chiếc xe bugatti đã đi xa, nhỏ giọng hỏi.

Người bảo vệ nhìn chiếc xe đã đi xa, lắc đầu: “Chiếc xe đó rất hay đến đây, tôi nhớ rất rõ, bởi vì biển số của chiếc xe rất đặc biệt, nhưng mà chưa từng ở lại đây qua đêm. Xin hỏi có vấn đề gì sao?”

Thượng Quan Hạo không nói gì nữa, im lặng một lúc, khởi động xe, vòng qua người bảo vệ đang hoảng sợ, đi ra ngoài.

Gió rét lạnh thấu xương, nhưng Thượng Quan Hạo không đóng cửa kính xe, cứ mặc cho gió lạnh như con dao sắc bén cắt vào da thịt của chính mình.

Khuôn mặt anh tuần tái nhợt, với lấy di động, một tay lái xe, một tay vuốt bàn phím điện thoại, nhưng không có cách nào bấm số được, anh cứ như vậy mà sợ hãi, sợ bị cô đẩy ra xa ngàn dặm, càng sợ bị nỗi hận của cô đâm cho máu chảy đầm đìa.

Tàn Mộc Ngữ...

Anh mặc niệm cái tên này, cứ lặp đi lặp lại, mãi cho đến khi toàn bộ lồng ngực đau nhức vô cùng.

*****

“Tinh thần của anh có vẻ không tốt, tối hôm qua không ngủ được?”

Sáng sớm, Lục Sâm đem một phần tài liệu về bất động sản cần ký tên đến cho Thượng Quan Hạo, đôi mắt sau mắt kính khẽ nhìn Thượng Quan Hạo hỏi.

Khuôn mặt anh tuần của anh giống hết lúc trước, đều là đau đớn vì tình, vết thương quá sâu.

Thượng Quan Hạo lật xem tài liệu một chút thấy không có vấn đề gì, liền đẩy sang một bên, cũng không để ý tới vấn đề Lục Sâm vừa hỏi: “Tài liệu lần trước anh đem tới chỉ có từng này, vẫn chưa đầy đủ sao? Chi tiết về lời khai của cô ấy cũng không có bao nhiêu, tôi muốn biết cụ thể... Rốt cuộc cảnh sát đã điều tra được những gì...”

Lục Sâm nhìn Thượng Quan Hạo, giống như đã quen với bộ dạng lạnh lùng nhú mi của anh, Lục Sâm cho tới bây giờ đều rất ít khi xen vào chuyện của

người khác, nhưng lúc này đây lại nhẹ nhàng mở miệng: “Thật ra chuyện này rất đơn giản, cô ấy đã trở về, vì sao anh không trực tiếp đến hỏi cô ấy?”

Thân thể Thượng Quan Hạo cứng đờ, ngồi trên ghế xoay, ánh mắt đầy vẻ đau nhức.

Lục Sâm giống như không được sự bất thường, tiếp tục thản nhiên nói: “Trực tiếp đến hỏi cô ấy, năm đó đã xảy ra chuyện gì? Cẩn Lan chém cô ấy mấy dao, cô ấy trả lại cô ấy mấy dao? Cô ấy đã ngắt đi như thế nào, cô ấy có nhìn thấy chị gái đã chết trước mặt mình ra sao... Anh hãy đi hỏi, có lẽ sẽ rõ ràng ngay.”

Ngón tay thon dài của Thượng Quan Hạo chậm rãi nắm chặt, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, một chữ cũng không có cách để nói ra.

Lục Sâm đứng thẳng lên, nhìn điện thoại bên cạnh Thượng Quan Hạo, mở miệng nói: “Anh không có can đảm đứng không? Anh hãy mở di động của mình ra xem đi, để biết bản thân mình đã bấm số điện thoại của cô ấy bao nhiêu lần, lại chưa một lần dám gọi dù chỉ là một giây, anh không biết rằng cô ấy căn bản sẽ không bao giờ gọi cho anh sao?... Thượng Quan Hạo, anh đối với phụ nữ luôn cao cao tại thượng như thế, cho dù là anh sai, thì cũng vẫn sẽ như vậy. Nhưng hiện tại anh không sai, mà Tần Mộc Ngữ cũng không phải là người phụ nữ khác, anh càng như thế này, cô ấy lại càng có chết cũng không quay đầu lại, anh hãy ôm sự tự tôn của chính mình mà sống cô độc suốt quãng đời còn lại, tương lai khẳng định anh sẽ suy tìm mà chết, tôi xem anh có thể chịu đựng được bao nhiêu năm.”

Buổi sáng hôm nay tựa hồ quá sức kỳ dị.

Lục Sâm luôn luôn trấn định trầm ổn, cho tới bây giờ hắn cũng không biết mình có thể nói nhiều lời lạnh băng và tàn nhẫn như vậy.

Từ trước đến nay, nếu là chuyện không liên quan đến hắn, hắn sẽ im lặng không nói gì.

Chẳng lẽ là do nhện đã quá lâu, cuối cùng bây giờ nhện không nổi nữa sao?

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa vang lên, thư ký thăm dò tiến vào: “Tổng giám đốc, xe đã đợi ở dưới rất lâu, mọi người đã ở dưới sảnh chờ ngài.”

Trong văn phòng im lặng đến cực điểm, Lục Sâm nhìn đồng hồ, thời gian buổi đầu thâu sắp đến.

Hạ mắt xuống, mắt kính phản ra một đường ánh sáng, Lục Sâm chậm rãi thu dọn tài liệu, thản nhiên nói: “Tôi vừa rồi chỉ là tùy tiện oán giận vào câu, anh đừng để ý, vẫn là nhanh đi làm chuyện của anh đi.”

Nói xong Lục Sâm đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Không cần điều tra nữa.” Một giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến, quanh quẩn trong phòng làm việc.

Cước bộ của Lục Sâm dừng lại.

Mục đích hôm nay của Lục Sâm có vẻ đã được hoàn thành, sự chấp niệm của người đàn ông này, phải bỏ xuống thôi. Lục Sâm cúi đầu nhìn tập tài liệu trong tay mình, nếu không phải điều tra chuyện này nữa, như vậy công việc của hắn sẽ dễ chịu hơn rất nhiều, mỗi ngày không cần ngồi nghiền cứu ảnh chụp máu me nữa, tìm hiểu ra được thì sao?

Đưa cô ấy vào tù?

Thượng Quan Hạo, chỉ cần anh từ bỏ được, thì tôi lẫn anh đều dễ chịu.

“Tổng giám đốc...” Thư ký thấy bầu không khí căng thẳng nên không dám nói câu nào, chỉ dám nhẹ nhàng gọi một tiếng, thời gian đã không còn nhiều nữa.

Cũng may, Thượng Quan Hạo đã từ phía sau bàn làm việc đi ra, ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên.

“Anh nói đúng...” Lúc đi ngang qua Lục Sâm, thanh âm khàn khàn của Thượng Quan Hạo truyền đến, như là đã trải qua cả ngàn năm, mới nói được một câu, nắm lấy tay nắm cửa, cúi đầu nói, “Tôi sợ... Tôi sợ cô ấy sẽ càng ngày càng cách xa tôi... Dù thấy cũng không thể khiến cô ấy quay trở lại.”

Tạm dừng hồi lâu, trong đôi mắt đỏ au, tơ máu đã hiện lên rõ ràng.

Hắn buông lỏng tay nắm cửa, bóng dáng cao lớn đi ra ngoài.

Lục Sâm ở phía sau đẩy đẩy mắt kính, có cảm giác thành tựu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Tốt Nhất Vĩnh Viễn Đều Hận Như Vậy

Các loại xe hơi xa xỉ tập trung trước cửa toà thị chính.

Lúc này rất đông những người đàn ông mặc âu phục đi giày da, toàn bộ thương giới không lồ của thành phố Z đều tập trung về đây, Tần Mộc Ngữ lặng lẽ ngồi trong xe xem lại nội dung của dự án, Lam Từ Kỳ ở bên cạnh vừa mới nghe điện thoại.

Tài xế, tập trung nghe cuộc nói chuyện điện thoại của Lam Từ Kỳ, nghe xong điện thoại hắn dùng giọng Anh thuần khiết nguyên rủa vài câu, không ai ngờ tới ngay vòng đầu thầu thứ nhất bọn họ đã gặp phải đối thủ mạnh là Tín Viễn.

Chuyện này là điều không mong muốn nhất, lại không nghĩ rằng vừa lên đấu trường đã gặp phải.

“Tôi cũng không muốn nhìn thấy em và anh ta tranh đấu...” Lam Từ Kỳ cầm điện thoại di động nở một nụ cười nhẹ, bạc môi nhẹ nhàng nói ra vài chữ: “Nói kế hoạch cho tôi biết, tôi sẽ thay em.”

Đối mặt với quyết định đột ngột của hắn, Tần Mộc Ngữ im lặng, lông mi thật dài buông xuống, ánh mắt vẫn tập trung trên trang tài liệu như trước, bộ âu phục đen trắng bao bọc lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, làm nổi bật sự trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến người khác không thể xâm phạm.

Ánh mắt lạnh lùng của Lam Từ Kỳ đảo qua: “Em không nghe thấy sao?”

Tần Mộc Ngữ lúc này mới nhẹ nhàng nhìn lên.

“Kế hoạch tôi sẽ dựa theo suy tính của bọn họ trong quá trình cạnh tranh để thay đổi, bây giờ thì chưa có gì cụ thể, trong lúc họp chúng ta đã bàn qua chuyện này, tôi nghĩ anh đã hiểu rõ ràng.” Giọng nói của cô thật nhẹ nhàng nhưng thái độ rất kiên định.

Lam Từ Kỳ thấp giọng rủa một câu.

Đó là bởi vì hắn không ngờ đến vòng đầu tiên đã gặp Tín Viễn, lúc đó hắn chỉ chú ý đến bộ dạng của cô lúc trình bày dự án, theo quy tắc trước một giờ mới biết được đối thủ của mình khiến cho Lam Từ Kỳ cực kỳ thống hận.

Xiết chặt điện thoại di động, hắn cúi đầu nói ra một câu: “Giang Đình cũng tới.”

Ngón tay của Tần Mộc Ngữ, hơi hơi cứng đờ.

“Hôm nay tôi mới nghe nói, Giang Đình cũng ở trong tổ dự án của họ, cô ấy đã nói sẽ cùng Hạo tham gia.” Lam Từ Kỳ nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, “Có vấn đề gì không?”

Tần Mộc Ngữ đóng tập tài liệu lại: “Vấn đề gì?”

Có những thời điểm hắn thật thống hận người phụ nữ lạnh lùng này, giống như tối hôm qua ở trước cửa nhà cô, hắn biết bản thân mình là tùy ý. Nếu không phải do tính thần cô không tốt, sắc mặt trắng bệch, thì có lẽ hắn sẽ không có cơ hội lên xem nhà mới của nàng ra sao. Khi đó hắn giam giữ nàng ở ngoài cửa nhỏ giọng hỏi: “Tần Mộc Ngữ, em có biết nửa đêm còn mời đàn ông vào nhà, là có ý nghĩa gì không?”

Sau một lúc lâu cô mới thanh tỉnh, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt theo bản năng để ở trên vai hắn.

Cô không phải không sợ hãi, nhưng lại cố tỏ ra bình tĩnh, ôn nhu nói: “Lam Từ Kỳ, đừng lộn loạn nữa được không? Căn bản tôi không có mời anh, là tự ý anh lên đây.”

Hắn cười yếu ớt, ở bên tai cô nói: “Đúng, như không gặp Hạo và Giang Đình, có lẽ tôi sẽ không bao giờ thấy được sự đề phòng của em yếu ớt như bây giờ, em nói có đúng không?”

Hắn cảm giác được, tay cô để trên áo sơ mi của hắn đang dùng lực lớn để nắm lại.

Hắn tiếp tục ôm cô, ôm vào trong lòng, hít thật sâu mùi hương ngọt ngào ở gần cổ ấm áp của cô, cúi đầu nói: “Em rốt cuộc vì sao lại thấy ghê tởm? Tần Mộc Ngữ, em có biết không khi có một người đàn ông có thể tác động vào cuộc sống của em... Sẽ làm tôi cảm thấy khó chịu bao nhiêu?”

Rất nhanh lực ở tay hắn làm đau cô, cô nghe giọng nói lạnh như băng của hắn, nhìn lên nhẹ nhàng nói: “Lam Từ Kỳ, anh không cần rảnh rỗi như vậy, anh không ngờ đến mức không nhìn ra là cô gái đó đang khiêu khích tôi, tôi cũng muốn hỏi cô ấy, tôi có cái gì đáng để cô ấy khiêu khích.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái đi vào phần, tiếp tục nói: “Người đàn ông của cô ấy đã từng đem tôn nghiêm và sinh mệnh của tôi dẫm nát dưới chân, cô ấy rốt cuộc, vì sao lại phải đến khiêu khích tôi?”

Lam Từ Kỳ nhìn lên, nhìn thẳng vào mắt cô thật lâu, giọng nói khàn khàn: “Những lời này của em khiến tôi thư thái hơn rất nhiều. Tuy rằng tôi còn chưa rõ Hạo vì sao lại làm nhiều chuyện tàn nhẫn với em như vậy, nhưng mà... Tần Mộc Ngữ, em tốt nhất vĩnh viễn đều hận như vậy.”

Em tốt nhất, vĩnh viễn chỉ hận, mà thôi.

Xe chậm rãi dừng ở giữa cửa toà thị chính, còn cách thời gian mở màn khoảng 15 phút.

Tần Mộc Ngữ giúp hấn lái xe, liếc mắt nhìn hấn: “Anh không xuống xe sao?”

Giương mặt của cô ngay trước mắt, Lam Từ Kỳ nheo mắt lại, thuận tay vuốt ve tóc ở gáy của cô, mềm mại như tơ lụa, làm cho hấn không muốn buông tay, “Không cần quá để ý đến lần cạnh tranh này, thất bại cũng không sao cả, nhưng nếu em thích chơi đùa, thì cứ việc chơi đùa... Cho dù có đùa chết bọn họ thì nợ nần cứ tính cho tôi... Hừm?”

Thân thể Tần Mộc Ngữ cứng ngắc một chút.

May mắn trợ lý ngồi ở đằng trước tiếng Trung không tốt lắm, nếu như nghe được những lời của Lam Từ Kỳ, anh ta chắc sẽ không cười nổi.

Ánh mắt của cô kiên định hơn một chút, mở cửa xe: “Đi xuống đi.”

Cô cho tới bây giờ vẫn không rõ lúc trước rốt cuộc cha đã làm cách nào mà có thể một tay gây dựng nên Tần thị, kiêu ngạo như Tần Chiêu Vân, nếu như gặp phải tình huống này, ông nhất định sẽ nói với bản thân mình, chỉ được thắng, không được thua.

Đó là Tần thị, không phải Tín Viễn.

Cô bước xuống xe, gió thổi tung tóc của cô, những sợi tóc bay lượn một cách hiên ngang.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Tốt Nhất Vĩnh Viễn Đều Hận Như Vậy (2)

Trong hội trường, bầu không khí áp lực vô cùng.

Hai phía của chiếc bàn, người của Dringlewapen cùng Tín Viễn đều tự ngồi xuống, trong nháy mắt nhìn thấy Giang Đình, Tần Mộc Ngữ trầm tĩnh như nước, hơi hơi vuốt cằm. Còn ánh mắt của Giang Đình thì khẽ chuyển động hai cái, ánh mắt rất phức tạp, ngay sau đó lực chú ý đã không còn ở trên người Tần Mộc Ngữ. Bởi vì Thượng Quan Hạo đang từ cửa bước vào, khí thế vương giả lạnh lùng của anh trong phúc chốc bao trùm cả hội trường.

Đợi cho vị quan chức cao cấp của chính phủ đi vào, cuộc đấu thầu mới chính thức bắt đầu.

Hai bên thay nhau trình bày dự án, tài ăn nói của Giang Đình cực kỳ tốt, phần thuyết trình cũng làm tương đối đẹp mắt, cho nên thời điểm ánh sáng từ máy chiếu dần tối đi, mọi người xung quanh đều vỗ tay, sừng mặt tuất dật góc cạnh của Thượng Quan Hạo biến mất trong bóng tối.

Tần Mộc Ngữ đứng lên, máy chiếu lại một lần nữa sáng lên, thời gian báo cáo của Dringlewapen bắt đầu, tài liệu báo cáo cũng đã đưa đến tay các vị lãnh đạo.

Thượng Quan Hạo nhìn lên, ánh mắt thâm trầm đem bóng dáng của cô bao phủ lấy.

Giọng nói êm tai của cô truyền tới, không nhanh cũng không chậm, các chi tiết đều được làm rất cẩn thận, có thể nhìn ra được suy nghĩ tinh tế của cô. Sáng tạo có, thực lực cũng có, chính là đôi mắt vớt tất cả tập đoàn lớn của thành phố Z, Dringlewapen chỉ là một công ty mới chưa thích ứng được với thị trường, đánh giá như vậy giống như là chém giết, lựa chọn một cách gian nan. Hơn nữa gần đây còn có vụ ồn ào liên quan đến việc chọn nhân viên của Tín Viễn, khiến cho hai bên đều có cảm giác giương cung bạt kiếm.

Hình chiếu tối dần, toàn bộ hội trường lại một nữa sáng lên.

Sau khi kết thúc phần báo cáo, trong lòng bàn tay của Tần Mộc Ngữ có một lớp mồ hôi lạnh.

Lúc trước tiếp nhận Tần thị, cô đối với phương diện quản lý hoàn toàn không có chút kiến thức nào, lại không không bao giờ đề cập đến phương án ra tăng đối ngoại để nâng cao năng lực. Cô của bây giờ là do một tay người kia dạy dỗ, sự sắc bén của cô bây giờ, đã làm Thượng Quan Hạo ngạc nhiên.

“Tần tiểu thư, tôi muốn hỏi một chút, phong cách làm việc của Dringlewapen luôn như thế này sao? Thời gian gần đây luôn nhằm vào việc chọn nhân viên của Tín Viễn, các người nhọc lòng tổ giác nặc danh, nhưng Tín Viễn chỉ đình công hai ngày thì liền khôi phục lại hạng mục, phương diện này của Dringlewapen, có phải hay không cũng có vấn đề?”

Tần Mộc Ngữ nhẹ giọng mở miệng: “Về vấn đề này ngài có thể hỏi trợ lý của tôi, ở Anh, việc chọn nhân viên diễn ra vô cùng nghiêm khắc, Dringlewapen không bao giờ xuất hiện vấn đề giống như vậy, còn về chuyện tố cáo, cũng chưa từng phát sinh.”

Một tiếng cười nhạo, từ phía đối diện truyền đến.

“Bản thân không là chuyện sai trái, thì liên có thể nghi ngờ Tín Viễn sao?” Giang Đình cười nhẹ hỏi, “Cho là việc chọn nhân viên có vấn đề, thì đó cũng là chuyện từ vài năm trước, rất nhanh chuyện đó đã được sửa lại cho đúng, Tần tiểu thư vì sao không chịu bỏ qua chuyện nào? Nói về thực lực, thì tầm ảnh hưởng của Tín Viễn ở thành phố này đã chứng minh tất cả, nhưng còn Dringlewapen thì thành tựu đều ở bên Anh, đối với thị trường và thị yếu ở Trung Quốc rốt cuộc có bao nhiêu hiểu biết?”

Ánh mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ nhìn Giang Đình, thân nhiên nở một nụ cười, nhẹ giọng như là tự nói với chính mình.

“Tôi còn nghi báo cáo vừa rồi mọi người đều đã nghe hết... Hoá ra là không phải.”

Phần đầu tiên của báo cáo cô đã phân tích bối cảnh và tình trạng, Dringlewapen mơ ước thị trường Trung Quốc rất nhiều năm, giờ phút này quyết định đổi trọng tâm về đây, nhất định là chuẩn bị rồi mới đến, làm sao có thể không căn cứ vào cái gì.

Hội đồng giám định của chính phủ nhíu mi, đập bàn, duy trì sự yên tĩnh của hội trường.

Sắc mặt Giang Đình biến thành khó coi, cô tựa vào ghế, vụng trộm nhìn thoáng qua sắc mặt của Thượng Quan Hạo, anh thân nhiên mỉm môi không nói một tiếng nào, giống như anh mới là người đưa ra quyết định cuối cùng. Mà ở phía đối diện, Lisa đang thấp giọng giải thích tình hình cho những người ở bên cạnh, những người mất màu lam sau khi nghe xong, mi tâm dần dần giãn ra, phương án của bọn họ không thể chệch vào đâu được, suốt một tuần lễ thức trắng đêm, thảo luận và tính toán một cách tốt nhất có thể.

Tín Viễn quá khinh địch.

Sau đó người của chính phủ hỏi Dringlewapen một ít vấn đề, Tần Mộc Ngữ trả lời một cách thật hoàn mỹ, mà cũng những vấn đề đó khi chuyển sang Tín Viễn, Giang Đình lại trả lời không lưu loát, trong lòng bàn tay cô toát ra một tầng mồ hôi mỏng, chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Giang tiểu thư không thể trả lời vấn đề này sao? Như vậy phương án đầu tiên của Tín Viễn có thể lấy gì ra làm lợi thế để có thể đảm nhận lần đầu thầu này?”

Một trận trầm mặc đến hít thở không thông, người ở phía dưới muốn lên tiếng, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Giang Đình ngăn cản.

Mà người đàn ông ngồi im lặng bên cạnh, cuối cùng cũng mở miệng.

“Phương án thứ nhất này đúng là không hề xác thực, đây là sai lầm lớn nhất, tôi sẽ bảo mọi người sửa.” Trong mắt Thượng Quan Hạo đầy vẻ muốn thanh minh, cùng tiếng nói từ tính vang vọng trong hội trường.

Xung quanh đều ồ lên.

Sai sót này từ mấy ngày trước anh đã nhìn ra, chỉ là không nói cho bọn họ.

Giang Đình mở to hai mắt nhìn, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt.

Cô biết, cô đương nhiên biết, sai lầm như vậy sao Thượng Quan Hạo lại không nhìn ra... Anh đang làm cái gì? Vô duyên voi có đem cơ hội tặng cho Dringlewapen, đơn giản là chỉ vì người phụ nữ ngồi ở bàn đối diện sao?

Bàn tay trắng nõn trên bàn rất nhanh nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh của Giang Đình tái nhợt, vài người trong hội đồng giám định gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Tần Mộc Ngữ, Em Hãy Nghe Anh Giải Thích

Cuộc cạnh tranh của hai đối thủ mạnh tương như đã là điều tẻ nhạt, nhưng thứ tẻ nhạt hơn nữa là bên mạnh thua, rồi sau đó công ty vô danh có thể thuật lợi thắng tiến, việc này đối với Tín Viễn chính là sự đả kích mang tính hủy diệt!

Hội đồng giám định chuẩn bị công bố kết quả.

“Đợi đã.” Giang Đình đột nhiên lên tiếng.

Mọi người xung quanh đều im lặng, chờ đợi kết quả cuối cùng, Giang Đình nhìn sang phía đối diện có thể thấy sự vui mừng đã lộ rõ trên nét mặt của những người Anh Quốc trẻ tuổi, cô nở một nụ cười quyến rũ, mở miệng nói: “Tôi muốn hỏi một chút, nếu đầu thầu thành công, vậy hạng mục của Dringlewapen cũng sẽ do Tần tiểu thư dẫn dắt phải không?”

Tần Mộc Ngữ vừa mới bừng tỉnh sau khi nghe lời nói của Thượng Quan Hạo, đôi mắt trong suốt ngước lên, lắc đầu: “Không phải do tôi dẫn dắt, mà là

tất cả đội dự án, mọi người đang ở đây, và cả những người không có mặt, đều có tâm huyết ở trong này.”

Chắc chắn, thật vĩ đại.

Ánh mắt của Giang Đình lạnh đi vài phần: “Nếu như người tạo ra dự án thường ngày có vấn đề về nhân cách, phẩm hạnh, hành vi, đạo đức thì sao? Người như vậy có tư cách dẫn dắt người khác, còn có thể ngồi đây nói về phương án phát triển hạng mục hay không?”

Mí mắt Thượng Quan Hạo giật giật, bàn tay siết nhanh lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ hơi tái nhợt, mà Lisa ở bên cạnh đang nhú chặt mi tâm: “What are you talking about?”

Cửa phòng họp, đột nhiên bị đẩy ra.

Như là có một luồng khí lạnh đột ngột tiến vào, Tần Mộc Ngữ không quay đầu lại, nhưng giống như biết đó là cái gì, một luồng hơi lạnh từ sau lưng tiến vào, tiếng bước chân lộn xộn, lại mang theo chút cảm xúc thê lương. Đồng phục màu đen mặc ở trên người, người cảnh sát dẫn đầu chào hỏi hội đồng giám định một cách lịch sự, mở miệng nói: “Xin lỗi vì đã quấy rầy mọi người, vì có người báo án, cho nên chúng tôi tới nơi này tìm người.”

Cả hội trường trở nên hỗn loạn.

Thời gian đã qua lâu như vậy, bây giờ lại nghe thấy thứ âm thanh cứng nhắc này, đầu óc Tần Mộc Ngữ trở nên ong ong, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt đặt ở trên tập tài liệu, cuối cùng không nghe thấy cái gì nữa, trong đầu chỉ lặp lại những lời nói từ vài năm trước, khiến cho người khác muốn phát điên, “Cô xác định người không phải do cô giết?” “Chỉ có mình cô ở hiện trường, không phải cô, thì còn ai ở đây?” “Cô không thừa nhận có phải không? Cô nên tích đức cho con của cô, cho dù là ngộ sát cũng không tốt đẹp gì...”

Sắc mặt của Thượng Quan Hạo trong nháy mắt trở nên tái mét.

Vì sao lại có cảnh sát?

Cảnh sát rốt cuộc là do ai gọi tới?

Một người đàn ông mặc đồng phục màu đen đi đến sau lưng Tần Mộc Ngữ, mở miệng nói: “Tần Mộc Ngữ tiểu thư, đúng không?”

“Ba!” Một tiếng, chiếc bút bi rơi trên mặt đất.

Cảnh sát ngừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Có lẽ bây giờ tôi nên gọi cô là Anglia tiểu thư, bởi vì dù sao trên giấy tờ của cô đã được chứng nhận đầy đủ, là công dân hợp pháp của Anh, nhưng mà thân phận ở Trung Quốc của cô cũng không có biến mất, vì cô không chết, chỉ là bị mất tích, ngay cả việc có phải trốn án hay không cũng xác định rõ được... Cho nên Tần tiểu thư, cô có thể đi theo chúng tôi một chuyến được không? Năm đó án tử của chúng ta còn chưa chấm dứt, cô thấy thế nào?”

Xung quanh có người nói to gây ồn ào, hội đồng giám định rất tức giận, đã có cảnh sát đưa cho họ giấy bắt người, còn có cả hồ sơ vụ án, dường như trong nháy mắt, sự việc đâm máu của năm đó đang hiện ra trước mắt, Tần Mộc Ngữ căn bản là không kịp trốn tránh. Ba từ Tần Mộc Ngữ này, đem việc cô trốn tránh suốt bốn năm và cuộc sống mới đập nát, nhân viên của Dringlewapen đồng loạt đứng lên. Bên ngoài phóng viên kéo đến, những phóng viên này đến đây là vì muốn biết kết quả của buổi đầu đầu, cũng không hề nghĩ đến lại gặp tin tức chấn động này!

Tất cả mọi người đều không dám tin Tần Mộc Ngữ từng là nghi phạm giết người.

Tất cả mọi người đều không tưởng tượng được cô gái mỹ lệ, nhỏ nhắn và yếu ớt khiến người khác loá mắt này lại là người như vậy.

Tay chân Tần Mộc Ngữ trở nên lạnh lẽo.

Trong sự hoảng loạn cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy ở phía đối diện sắc mặt của Thượng Quan Hạo tái nhợt.

Bên tai, một tiếng “Ầm” giòn tan nổ ra.

Trên bàn hội nghị chỉ còn lại mỗi cô, viên cảnh sát trong tay cầm còng số tám, nhẹ giọng nói: “Tần tiểu thư xin đứng dậy đi theo chúng tôi một chuyến, không nên chống cự, bốn năm trước chúng tôi đã từng nói chỉ muốn cô nhận tội mà thôi, chính là sau đó cô lại biến mất, không thể không khiến cho người khác hoài nghi, cho nên chúng tôi phải tra khảo.”

Nhìn vào chiếc còng tay, hần giải thích: “Mang còng tay không nhất định là phạm nhân, việc này chỉ là hình thức, mong cô phối hợp.”

Cô gái nhỏ nhu nhược ngồi trên ghế kia, giống như là vừa bị sét đánh.

Cổ tay cô bị kéo ra, còng tay sắp đeo vào...

Hôm nay cô, thật sự chật vật.

“Đợi chút.” Một giọng nói khàn khàn vang lên, ghé đồ xuống đất phát ra âm thanh, khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Hạo tái nhợt, muốn chạy đến chỗ cô, lạnh lùng nhìn hành động của bọn họ.

Đầu như muốn nổ tung, anh cũng không biết rốt cuộc là ai đã báo cảnh sát, nhưng mà anh vừa nhìn thấy cái liếc mắt lạnh như băng của cô, ánh mắt tuyệt vọng, anh biết là cô đã hiểu lầm.

Toàn bộ thành phố Z, người có thể nhớ rõ vụ án giết người năm đó, người còn liên hệ với cô, chỉ có Thượng Quan Hạo anh.

Cảnh sát cũng hơi ngạc nhiên, “Thượng Quan tiên sinh.”

Thượng Quan Hạo không để ý đến anh ta, cầm cánh tay cô đem cô kéo lại gần, đôi mắt đỏ như máu, anh muốn giải thích, nhưng khi nhìn thấy khoảnh khắc hai tay của cô bị khoá trụ kia, những điều muốn nói đều mắc lại trong cổ họng, một từ cũng không thể phát ra.

Cô lao đảo một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dọa người, ngược lên nhìn anh.

“Tần Mộc Ngữ..... Em hãy nghe anh giải thích...” Anh nhỏ giọng nói, những từ phía sau bị đánh gãy.

Hội đồng đánh giá mày đã nhui lại đến cực điểm, ném tập hồ sơ trong tay xuống bàn, trầm giọng nói: “Chúng tôi không ngại nên các anh cứ chấp hành nhiệm vụ. Buổi đầu giá hôm nay không tính là bị phá hỏng, bây giờ tôi sẽ trực tiếp công bố kết quả...”

Tay ông ta chỉ qua: “Tín Viễn, các anh hãy chuẩn bị cho vòng tiếp theo, cứ như vậy đi, tan họp.”

Toàn bộ phòng họp thoáng chốc im lặng, chỉ còn lại âm thanh thu thập tài liệu của những người trong hội đồng giám định, sau đó tức giận đi ra ngoài.

Thật lâu sau, cho đến tận lúc nhóm người bên phía Giang Đình mỉm cười vỗ tay, thì Lisa mới kịp phản ứng. Dringlewapen đã thua.

Vòng cạnh tranh đầu tiên, không phải do dự án không hoàn mỹ, không phải do tổ dự án không đủ tài giỏi, lại càng không phải do Dringlewapen không có thể lực hùng hậu bức người, mà là bởi vì chuyện khủng khiếp và nhục nhã trước mắt này, bọn họ hoàn toàn thất bại!

Trong nháy mắt chân Tần Mộc Ngữ nhũn ra, giống như bị người ta đánh cho một đòn cảnh cáo, mặt hoàn toàn không còn chút máu.

“... Vì sao?” Hơi thở của cô mong manh.

Ánh mắt trong suốt nhìn về phía sau, nhìn những vị quan chức đã đi xa, run giọng nói: “Chẳng lẽ là do tôi sao?”

Bọn họ không lẽ không cảm thấy hoang đường sao?

Bước chân càng lúc càng nhanh cô gắng đuổi theo, Tần Mộc Ngữ gầy dựa cánh tay muốn thoát khỏi sự trôi buộc, trong mắt có nước mắt, có hận, có sự không cam tâm, lớn tiếng gọi đám người đã đi xa: “Chờ một chút... Mấy người chờ một chút!”

Vài cảnh sát nhận thấy điều không thích hợp, tiến lên ngăn cô lại, không cho cô chạy trốn.

“Đây là cạnh tranh! Các người đã xem qua đề án, là chính các người nói không còn gì có thể bắt bẻ! Chuyện này với tôi không liên quan! Các người nên xem lại, nhìn lại một cái thôi! Đề án của chúng tôi không có khả năng thua! Không có khả năng!”

Cô hét lớn, thanh âm bén nhọn vang lên, bên ngoài phòng hội nghị phóng viên vốn đang xúm lại quanh hai vị lãnh đạo, nhưng khi nghe thấy âm thanh liền muốn xông vào trong.

Cảnh sát liều mạng ngăn cản cô, trên cổ tay cô mang còng tay, thời điểm tay bị kéo lấy xương cốt giống như sắp gãy.

Sắc mặt Thượng Quan Hạo trầm xuống, tiến lên ngăn cản động tác đối xử thô lỗ với cô của cảnh sát, một tay kéo lấy cô hung hăng ôm vào trong lòng, ngăn cản hành động muốn xông ra ngoài của cô, giữ nhanh lấy cái gáy của cô áp sát vào ngực.

“Đừng đi ra ngoài... Bên ngoài nhiều phóng viên lắm... Nếu không mong Tiểu Mặc nhìn thấy thì đừng đi ra ngoài...” Còng tay bằng kim loại ở trong lòng làm đau ngực anh, nhưng anh vẫn như trước ôm chặt cô, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, đôi mắt đỏ như máu, “Mộc Ngữ...”

Tần Mộc Ngữ ở trong lòng anh cuối cùng cũng an tĩnh trở lại, nhìn không được cả người run rẩy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, hai con ngươi trong suốt càng thêm đen, hàm chứa lệ ngừng đầu lên, chăm chú nhìn vào mặt anh, giọng nói khàn khàn: “Đây là thứ anh muốn sao?... Thượng Quan Hạo anh chọn thời cơ thật tốt... Tôi sớm nên biết sẽ có ngày này, chỉ cần tôi còn chưa chết, thì tôi vẫn phải vì cái chết của Tần Cẩm Lan mà trả giá thật nhiều... Nhưng anh tại sao lại không nhắm vào một mình tôi? Anh đem chuyện này ở giữa ban ngày nói cho tất cả mọi người, cũng chỉ vì muốn Tín Viễn thắng thầu!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Anh rốt cuộc có phải đàn ông không?”

Một giọt nước mắt ngưng trọng trong mắt rơi xuống, cô cắn môi, không ngăn được bộ dạng run rẩy.

Môi của Thượng Quan Hạo khẽ nhếch, áp chế sóng gió động trời trong đôi mắt đầy sự phức tạp và quang mang! Nhưng năng lực ngôn ngữ và sắc mặt đều giống nhau tái nhợt và vô lực, anh làm sao mới có thể nói cho cô biết, không phải Thượng Quan Hạo anh báo cảnh sát!!!

Toàn bộ thành phố Z, trừ anh nắm chặt tay cô không chịu buông, còn ai sẽ như vậy???

“Thượng Quan tiên sinh, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi ra ngoài, bằng không một lúc nữa phóng viên sẽ càng đông, sẽ càng thêm phiền phức.” Bên cạnh là người phụ trách án tử năm đó nói một cách hoà hoãn.

Ngón tay thon dài di chuyển trên chính Tây trang của mình, đem khuya áo cởi bỏ, cởi áo vest bao lấy thiên hạ trong lòng. Cô kịch liệt giãy dụa, thậm chí cho dù làm đau chính mình cô cũng không tiếc, Thượng Quan Hạo cưỡng chế cuối cùng cũng không chế được cô, tựa trán lên trán cô nói: “Đừng lộn xộn.”

“Tôi không muốn để tất cả mọi người thấy em mang còng tay... Nhất là thằng bé... Tần Mộc Ngữ cho dù là hận tôi thì em hãy chờ bao giờ có khí lực thì lại hận, tôi đi cảnh cục cùng em... Cái gì em cũng không phải sợ...” Tay nặng nề xoa tóc cô, giọng nói khàn khàn của Thượng Quan Hạo phát ra từ ngực, đôi mắt đỏ sọng đầy tơ máu cùng áp lực đau nhức, làm đau cô, cũng chính là khiến lòng mình đau nhức.

Nghe được câu “Nhất là thằng bé”, Tần Mộc Ngữ cắn chặt môi, cắn ra máu, nước mắt nóng bỏng lại rơi xuống. Run run như lá khô rơi.

Nước mắt làm ướt đầu ngón tay, âm thanh hỗn độn xung quanh vây chặt lấy cô, cô ở trong lòng người đàn ông, nghiêng răng, nói từng chữ một: “Tôi hận không thể giết anh...”

Giống như có một con dao đầy máu, đột nhiên đâm mạnh vào trái tim anh!

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Không Gì Không Thể Đối Phó

Môi của Thượng Quan Hạo tái nhợt, mặt cắt không còn một giọt máu, vẫn như trước ôm chặt lấy cô, giọng nói khàn khàn: “Được... Tôi cho em quyền lực này...”

Bên ngoài ánh sáng từ đèn flash kịch liệt loé sáng, tiếng người ồn ào, bị bảo vệ của toà thị chính ngăn cản, không ai có thể tiến vào trong.

Cảm giác được thân thể nhỏ bé của cô nép sát vào lòng, còn có hơi thở ấm áp và nước mắt nóng bỏng của cô, anh dường như ôm chặt cô tại chỗ, ôm lấy thật lâu, siết chặt, chết cũng không muốn tách rời.

“Thượng Quan tiên sinh...” Nhóm cảnh sát cũng vô cùng lo lắng đứng lên, tình hình càng xấu đi như vậy không phải là cách tốt.

Ánh mắt lạnh lùng của Thượng Quan Hạo, cuối cùng cũng chuyển động.

Ngón tay thon dài luồn vào mái tóc mượt mà của cô, “Ồ trong lòng tôi không cần ngăn đầu, tôi mang em ra ngoài.”

Anh không biết cô có thể nghe thấy hay không, nhưng cánh tay to lớn đã nhanh chóng ôm chặt lấy cô, cảnh sát tách mọi người xung quanh ra, sau đó bọn họ cũng đi ra ngoài.

Đằng sau một hồi hỗn loạn.

Lisa cầm điện thoại gọi cho Lam Tử Kỳ, nhóm nhân viên của Tín Viễn bàn tán, đều là chuyện vài năm trước vợ của tổng giám đốc chết không rõ nguyên nhân, sự việc năm đó Thượng Quan Hạo đã cực lực che giấu, nhưng vẫn không thể ngăn nổi tin đồn lan truyền. Giang Đình sắc mặt tái nhợt, bước trên đôi giày cao gót đến gần cửa sổ, ngón tay run run vén rèm lên, nhìn thấy rõ ràng mọi việc ở phía dưới.

Nhiều phóng viên chen chúc nhau, ánh đèn flash chớp lên tục, thân hình cao lớn cùng bộ đồng phục đen của cảnh sát khiến cảnh tượng thật thê lương, xe cảnh sát dừng lại ở bên đường, dọc theo đường đi ra xe bọn họ không trả lời bất kỳ vấn đề gì, lên xe cảnh sát xong liền lập tức rời đi.

Giang Đình cảm di động của mình lên nhìn, ấn vào phần lịch sử cuộc gọi, ngón tay nhẹ nhàng xoá bỏ lịch sử, rồi lại rời đi.

Thông minh như Thượng Quan Hạo, anh sẽ không thể không phát hiện ra điều kỳ quái.

“Đình tỷ, chúng ta về trước đi! Tốt xấu gì hôm nay cũng là chúng ta thắng, có thể trở về tổ chức một bữa tiệc chúc mừng, tuy rằng giám đốc không thể ở lại nhưng chúng ta cũng có thể tự ăn mừng một mình, đi thôi...” “Trợ lý vừa cười vừa kéo cô.

Cô cười lạnh.

“Các cô không phải đã sớm biết, người phụ nữ Tần Mộc Ngữ này không hề đơn giản sao?” Cô quay đầu hỏi trưởng bộ phận trong có vẻ trẻ tuổi, “Tôi nghe nói cô ta đã từng là người thừa kế Tần thị có phải không? Các cô và cô ta phải quen biết mới đúng... Quan hệ của cô ta và Hạo, vẫn luôn như vậy sao?”

Từ ngày đầu tiên chạm mặt ở thang máy, khi anh nhìn thấy bóng dáng đó liền chạy như điên ra ngoài, cho đến khi ở trong thư phòng cầm ảnh chụp của

cô ta nhìn đến thất thần, lại đến ngày đó ở trước cửa công ty của Lam Từ Kỳ khi nhìn thấy cô ta anh là lần đầu tiên nổi giận cảnh cáo cô...

Cô có thể đoán ra được, mối quan hệ bên trong của bọn họ căn bản không hề đơn giản.

Trong bộ hồ sơ vụ án chỉ viết Tần Mộc Ngữ và Thượng Quan Hạo là quan hệ tình nhân, hơn nữa trong lúc đó Tần Mộc Ngữ còn có thai, khả năng lớn nhất Tần Cẩm Lan chết là do tranh chấp tình cảm.

Càng thêm đáng sợ, Tần Mộc Ngữ có thai.

Bốn năm trước, Tần Mộc Ngữ coi như là mười tám tuổi đi? Vậy mà coi ta đã dám làm như vậy!!!

Ánh mắt sắc bén của Giang Đình liếc sang, tất cả nhân viên đều trầm xuống, không ai dám nói một câu, tay cầm tập tài liệu trên mặt đều là biểu tình buồn bực. Ánh mắt của cô nhu hoà đi một ít, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc Thượng Quan Hạo ôm chặt lấy Tần Mộc Ngữ ánh mắt anh mang theo sự thâm tình và tuyệt vọng, tiếp tục hỏi: “Họ thực sự yêu nhau sao?... Yêu nhau nhiều bao nhiêu?”

Cuối cùng cũng có một cô gái mở miệng, nhướn mi lại nói: “Làm sao có thể yêu nhau, không hề có chuyện đó... Tổng giám đốc xử với Tần tiểu thư rất tốt, tôi là đang nói đến vợ của ngài ấy, thật sự rất tốt, không tin thì cô hỏi bọn họ đi...”Vài người khác gật gù đầu.

Giang Đình nhìn bọn họ, sau một lúc lâu mới cười cười. Bỏ xuống gánh nặng ở trong lòng, cô nhẹ nhàng nói: “Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi tán gẫu, anh ấy không cùng mọi người mở tiệc chúc mừng thì tôi sẽ giúp mọi người mở tiệc... Chuyện vừa mới nói đến là sao? Anh ấy rất tốt với Tần Cẩm Lan? Như thế nào lại có thể ở bên ngoài tìm tình nhân?”

“Bởi vì tình nhân quá lợi hại!” Cô trợ lý kia không rõ tình hình cho nên tiếp tục nói.

“Cái gì...” Nữ nhân viên khác đánh gãy lời của cô, “Tôi nói cho các người nghe, chuyện này rất ít người biết, kỳ thật là trước khi kết hôn Tần Cẩm Lan đã làm kiểm tra sức khoẻ và phát hiện ra mình không thể mang thai... Có thể cũng chính là vì chuyện đó, tổng giám đốc mới tìm đến Tần Mộc Ngữ. Trước đây tôi cùng người làm của Tần gia rất thân thuộc, là bọn họ nói cho tôi biết nhị tiểu thư Tần gia thích tổng giám đốc của chúng ta, cô ta làm rất nhiều chuyện chỉ để gây chú ý với ngài ấy, nhiều lúc còn khiến chủ tịch tức giận...”

Giang Đình từ phía trước đi tới, mây mù trước mắt càng ngày càng loãng dần, áp lực trong lòng cũng dần biến mất.

Thì ra đây chính là nguyên nhân.

Tần Cẩm Lan không thể sinh con, cho nên mới phải tìm người sinh đứa nhỏ? Mà Tần Mộc Ngữ lúc ấy lại ghen tị với tình cảm của bọn họ, cho nên trong lúc nhất thời đã giết Tần Cẩm Lan? Không cố ý thì cũng là vô ý, cô ta sợ phải chịu trách nhiệm cho nên đã trốn án?

Nói như vậy, có vẻ là hợp lý.

Một cô gái nhỏ, từng mê luyến anh, cam tâm làm tình nhân, lại sinh con cho anh, nhưng cuối cùng vì phạm sai lầm cho nên phải chạy trốn... Vì vậy tình cảm của Hạo với cô ta mới có thể phức tạp như vậy?

Giang Đình cười lạnh một tiếng, đối mặt với một Tần Mộc Ngữ như vậy, trong lòng cô đã tự gắn chữ “Ti tiện” lên người cô ta.

Loại phụ nữ này, không có gì khó đối phó!!!

*****

Vách tường thủy tinh ở phòng thẩm vấn được thiết kế đặc thù, từ bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong, nhưng bên trong lại không thể nhìn ra bên ngoài.

Cô vẫn như trước kia một thân quần áo trắng, lộ ra sự quyến rũ, từ ánh mắt thanh tú xinh đẹp có thể nhìn ra tuổi cô còn rất trẻ, thậm chí có phần non nớt. Còng tay được tháo ra, trên cổ tay trắng nõn của cô đã hiện lên vòng tròn hồng hồng.

Một cảnh sát ngồi xuống phía đối diện cô.

“Tần tiểu thư, nhiều năm không gặp cô có vẻ đẹp hơn, đứa bé thế nào?” Cảnh sát tiến hàng thẩm vấn bằng cách trò chuyện nhẹ nhàng.

Tần Mộc Ngữ dần dần thích nghi được với bầu không khí ngột ngạt, ánh mắt trong suốt: “Anh muốn biết điều gì, có thể hỏi trực tiếp.”

Ngón tay của viên cảnh sát nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, ra hiệu cho người bên cạnh ghi lại, thân nhiên nói: “Tôi muốn biết vì sao năm đó cô lại bỏ trốn? Chính cô là người đã nói đi nói lại với chúng tôi là cô không giết người, chúng tôi quả thật cũng không thể tìm được chứng cứ xác thực để làm căn cứ, vậy thì vì sao coi lại bỏ trốn? Chẳng lẽ, là vì ở sở cảnh sát có lưu lại hồ sơ cô là nghi can giết người, cho nên cô sợ sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của mình và tương lai của đứa nhỏ sao?... Tần tiểu thư, tục ngữ nói không sai, không làm chuyện đuối lý, không sợ quỷ gỗ cửa (mình không biết Tiếng Trung nhưng mình nghĩ câu này giống câu “Cây ngay không sợ chết đứng”)”

“Đây là việc riêng của tôi, tôi không nghĩ rằng mình cần trả lời.” Ánh mắt cô yếu ớt, vòng hai tay ôm lấy chính mình.

“Tôi đây sẽ nói cho cô biết một việc, sau khi cô mất tích chúng tôi đã điều tra nguyên nhân của vụ án, đã bắt được hai tên đã bắt cóc cô, căn cứ theo

khẩu cung của họ chúng tôi có thể xác định được chuyện Tần Cẩm Lan đã làm với cô là vi phạm pháp luật, nhưng kết quả nhìn qua... là chưa thoả đáng. Tôi muốn nói cho cô biết, nếu lúc trước là cô ấy ra tay với cô trước, hơn nữa còn có thể đe dọa đến tính mạng, như vậy hàng động phản kháng của cô được pháp luật bảo vệ, nói cách khác, cho dù là cô ngộ sát, cũng không nhất định sẽ phải gánh vác trách nhiệm hình sự, ý của tôi cô có hiểu không?”

“Ý của anh, vì muốn kết thúc vụ án, cho nên bắt tôi thừa nhận việc ngộ sát, phải không?” Cô hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Vì Sao Lại Phải Cố Chấp Như Vậy?

Viên cảnh sát im lặng, sau một lúc lâu mới nói: “Tôi nói như vậy với cô, làm cô có thể gỡ xuống sự đề phòng, lòng tự trọng của cô quá cao, ngộ sát một người chỉ vì muốn tự vệ, thì có gì không thể thừa nhận?”

“Nhưng tôi không làm việc đó.” Ánh mắt cô vẫn như trước trong suốt động lòng người.

Viên cảnh sát hạ cánh tay, lại sau một lúc lâu mới nói: “Được rồi, cho dù không phải, như vậy án tử này không thể nhanh kết thúc, cô muốn công án từ trên lưng mười mấy năm chờ cho qua thời gian tổ tục sao? Tôi coi như cô thật sự không có ý đồ, tự bản thân cô cũng nên suy nghĩ một chút, hậu quả sau này sẽ kinh khủng đến nhường nào.”

Chuyện kinh khủng, rốt cuộc là sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mộc Ngữ tái nhợt, nở một nụ cười bi thương, hai tay nhỏ bé và yếu ớt buông thõng ở bên người.

... Còn có thể như thế nào đây? Khoảnh khắc cô đi ra khỏi toà nhà thị chính, xung quanh ánh đèn flash chớp nháy liên tục, lúc khuôn mặt tái nhợt của cô xuất hiện ở toàn bộ thành phố Z thì cô đã hiểu, thật phận và những chuyện cô đã trải qua bốn năm trước, đã không thể che dấu được nữa. Đầu đầu hoàn toàn thất bại, thế nhưng chính bản thân cô cũng đã thua bởi vì cô đã bị bôi nhọ vì chuyện này!

Cô căn bản là không hiểu rõ, chờ cho đến khi bản thân có thể bước ra khỏi sớ cảnh sát, thì tương lai của cô sẽ ra sao đây.

“Không phải tôi... Không phải tôi giết chết chị ta... Không phải...” Cảnh môi đỏ hồng của cô run nhè nhẹ, cô tự ôm chặt chính mình, hốc mắt đọng đầy nước mắt, viền mắt đỏ hồng một cách đáng sợ.

Viên cảnh sát trầm xuống, kim giây của đồng hồ cứ tích tắc chạy, thời gian trôi đi giống như nước chảy.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, khiến cho người đang ghi chép ở bên cạnh dừng động tác lại.

“Điều này có thể coi như là chuyện cá nhân, tuy rằng cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu rõ chân tướng, nhưng Tần tiểu thư... Tôi rất muốn biết, cô rốt cuộc vì sao lại phải cố chấp như vậy?” Viên cảnh sát cúi thấp đầu âm thanh quanh quẩn trong phòng, nhìn thẳng vào cô, “Cố chấp như vậy, đối với bản thân chẳng có lợi gì.”

Nếu là người thông minh thì sẽ lựa chọn thừa nhận ngộ sát, như vậy vụ án sẽ nhanh kết thúc, danh dự của bản thân cũng chỉ bị tổn hại ở mức thấp nhất, còn không phải chịu bất cứ hình phạt nào. Nhưng cô ta vì sao vẫn không chịu thừa nhận?

Nhiệt độ trong phòng trầm vắng dường như hạ xuống, hốc mắt cô lại càng hồng, nụ cười nơi khóe miệng ảm áp như tàn nhẫn, nhẹ nhàng lắc đầu, hơi thở mong manh: “Anh không thể hiểu... Sẽ không bao giờ hiểu được...”

Nếu cô thừa nhận, như vậy Thượng Quan Hạo còn có thể buông tha cho cô sao?

Nếu đúng là cô giết Tần Cẩm Lan, mặc kệ có phải do tự vệ hay không, trong lòng người đàn ông đó, cô sẽ phải trả giá thật nhiều giống như bốn năm trước! Cô sẽ xứng đáng nhận lấy cái đập của anh vào đũa nhỏ trong đêm mưa to ấy!

Nhưng mà không phải vậy...

Đứa bé của cô vô tội... Anh ta không nên bắt cô thừa nhận! Anh ta dựa vào cái gì muốn cô thừa nhận?

Cô không sai, cái gì cũng không sai! Người bị báo ứng phải là Tần Cẩm Lan và những kẻ cầm thú không phân biệt tốt xấu!

Tinh thần của cô giống như không bình thường, mặc kệ cảnh sát có hỏi thế nào, cô vẫn chỉ trả lời một câu.

“Không phải tôi. Tôi không giết chị ta.”

Vụ án này quả thật là không thể tìm được đầu mối.

Viên cảnh sát nhíu mày, lạnh lùng đứng lên, nhìn đồng hồ. Dặn dò người trợ lý ở bên cạnh: “Trông chừng cô ta, 48 giờ.”

Người trợ lý gật đầu, bộ dáng vô cùng phục tùng.

Viên cảnh sát sau khi ra ngoài liền lắc đầu với vài người, trông bộ dạng có vẻ thật sự bất đắc dĩ, sau đó liền nhìn thấy bóng dáng cao ngất của người đàn ông đang đứng ở cửa, áo vest vắt ở khuỷu tay, tây trang không nhiễm một hạt bụi, bóng dáng cô đơn nhưng đầy uy lực.

“Thượng Quan tiên sinh, chúng tôi e rằng kết quả thẩm vấn sẽ vẫn giống như bốn năm trước, có hai con đường, chúng ta có thể tìm thấy bằng chứng có ích giúp làm rõ sự việc năm đó, hoặc chỉ có thể kéo dài như bây giờ, cũng có thể là...” Viên cảnh sát ngập ngừng một chút, “Ngài có thể lựa chọn hủy án, dù sao thì người cũng đã chết, cho dù cô ta có thừa nhận tội ngộ sát, cô ta cũng không phải chịu bất cứ trách nhiệm hình sự nào.”

Chuyện năm đó anh ta đã biết rõ, là vợ của anh ta sai trước, ra tay với cả một người phụ nữ đang mang thai.

Cho nên mặc kệ kết quả là gì, thì ai cũng là người phạm sai lầm.

Rốt cuộc có hủy án hay không?

Thượng Quan Hạo mím môi, ánh mắt u ám.

“Việc hôm nay, là ai đã báo cảnh sát?” Anh đột nhiên cúi đầu hỏi.

Viên cảnh sát ngẩn ra, giống như bị hoá đá tại chỗ, nghi hoặc hỏi lại: “Không phải ngài báo cảnh sát sao?”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo trở nên âm lãnh ghê người, bước chân ngừng lại, tao nhã mà lạnh lùng xoay người, nhìn viên cảnh sát: “Tôi báo cảnh sát, vậy mà tôi lại không biết?”

Viên cảnh sát lúc này mới hoàn toàn sững sốt, lắc đầu: “Chuyện này không đúng, chúng tôi nhận được tin báo án là từ một cảnh sát nhỏ, cậu ta vừa mới tới còn chưa có kinh nghiệm, cậu ta chỉ nói là trợ lý của ngài báo án, hơn còn nói cho chúng tôi biết thời điểm để đến...” Viên cảnh sát nhìn anh, “Buổi chiều, lúc 4 giờ, toà nhà thị chính, không lẽ không phải ngài sao?”

Sắc mặt Thượng Quan Hạo tái mét, nhìn viên cảnh sát thân nhiên hỏi: “Trợ lý của tôi?”

Sau một lúc lâu trầm mặc, âm thanh lạnh lùng của anh vang lên: “Đem số điện thoại kia đến đây cho tôi, tôi muốn tự mình điều tra.”

Người ở bên cạnh anh, trừ Lục Sâm ra không ai còn nhớ đến vụ án này, hơn nữa cũng không có ai dám nhúng tay vào chuyện này.

Bàn tay ở bên trong túi nắm chặt di động, vừa định gọi điện thoại thì đột nhiên điện thoại rung lên, ánh mắt Thượng Quan Hạo lạnh như băng, lấy điện thoại ra nhìn, là Giang Đình gọi tới.

“Hạo anh còn chưa trở về sao? Bây giờ cũng sắp nửa đêm rồi, có muốn em đến đón anh hay không? Anh cũng thật là, ngồi xe của cảnh sát, còn xe của mình thì lại không cần? May mà em có chìa khoá... Anh làm sao vậy? Một câu cũng không nói.” Giang bước đi trên đường bằng đôi giày cao gót, mở cửa xe, ngồi vào trong đóng cửa lại.

“Cô đang ở đâu?” Anh đột nhiên lạnh lùng hỏi.

“Em?” Giang Đình nhìn lên trần xe, cười yếu ớt, “Em đang ở phía dưới công ty, em vừa mới đi ăn mừng cùng nhân viên, em cùng vài người phụ trách hạng mục mở tiệc... Hạo, chuyện hôm nay, anh làm vậy là không thoả đáng, cho dù anh cùng Tần Mộc Ngừ trước kia có liên quan với nhau, nhưng mà bây giờ lại không có, anh không nên quản chuyện của cô ta. Người không tốt là cô ta, nếu hội đồng giám định nhìn thấy hai người thân mật như vậy, có thể buổi đầu thẩm hôm nay, cả Tín Viễn và Dringlewopen đều bị hủy bỏ tư cách, chuyện này không lẽ anh lại không biết?”

Thượng Quan Hạo nắm chặt tay, nghe thấy những lời nói ám chỉ này tinh thần thật sự mệt mỏi, nhíu mày, lạnh lùng nói: “Lục Sâm đâu? Cô có gặp anh ta không?”

“Anh ta đêm nay có tới một lúc, nhưng không nhìn thấy anh cho nên anh ta liền đi về.” Giang Đình tránh nặng tìm nhẹ mà nói, cố gắng vứt bỏ lời lúc này Lục Sâm nói với cô ra khỏi đầu, trong lòng bàn tay toát ra một tầng mỏng mồ hôi lạnh, “Anh ta nhờ em nói với anh, nếu anh gặp chuyện gì thì lúc nào cũng có thể liên lạc với anh ta, anh ta là trợ lý 24/24 cho anh.”

Thượng Quan Hạo cười lạnh, trong lòng đã rõ ràng, anh ta thật thông minh, biết rõ anh có việc muốn tìm.

“Còn gì nữa sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Còn có...” Giang Đình thật sự tận trách, còn thật sự trả lời, “Lam Từ Kỳ không tới sở cảnh sát, anh ta đang liên hệ với tất cả những người quen biết ở thành phố Z, muốn đem Tần Mộc Ngừ ở trong phòng giam ra ngoài... Nhưng không phải chỉ là tạm thời, anh ta đang nghĩ biện pháp giúp Tần Mộc Ngừ thoát hoàn toàn khỏi tội danh, anh hiểu không? Em thấy anh ta có vẻ đang muốn dùng mọi thế lực mình có, đem toàn bộ vụ án xoá sạch, về sau trên người Tần Mộc Ngừ sẽ không còn vết nhơ nào. Nói cách khác... Anh ta thậm chí còn muốn xoá bỏ cả hồ sơ vụ án trong tay cảnh sát, về sau vợ của anh Tần Cẩm Lan, liền biến thành người chết không rõ nguyên nhân, hoặc là chết bất đắc kỳ tử... Haha, anh nói xem anh ta không phải quá ngây thơ rồi sao? Vì một người phụ nữ, mà lại có thể làm chuyện tuyệt tình với anh như vậy.”

Bầu trời đêm nặng nề, sở cảnh sát buổi đêm khiến con người ta trong lòng cảm thấy bức bối, tay Thượng Quan Hạo càng ngày càng nắm chặt.

Dringlewopen đầu thầu thất bại, anh ta không ở trong công ty mở cuộc họp tìm giải pháp, cũng không đến sở cảnh sát nhìn cô lấy một cái, hoá ra là đi làm chuyện như vậy.

Không muốn nghe Giang Đình nhiều lời thêm một câu nào nữa, Thượng Quan Hạo lạnh lùng cắt đứt cuộc gọi.

Liếc mắt nhìn vào bên trong..

Viên cảnh sát kia giống như là vừa nhận được điện thoại của cấp trên, lập tức trở nên nghiêm túc, nghe người bên trong điện thoại nói, liên tục gật đầu, thỉnh thoảng nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

Ngắt cuộc gọi, viên cảnh sát đi tới, ánh mắt sáng lên: “Thượng Quan tiên sinh đã suy nghĩ xong chưa, rốt cuộc ngài có muốn huỷ án hay không?”

Trái tim của Thượng Quan Hạo, giống như bị một bàn tay hung hăng bóp lấy, đau nhức mà phức tạp.

Anh thật sự rất muốn quên đi... Khi nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô anh đã muốn cứ như vậy mà quên đi, chỉ cần anh buông tay, thì không ai có cơ hội làm khó cô! Nhưng chuyện này không đại biểu cho việc, anh buông tay, thì sẽ có thể người đàn ông khác đến bảo hộ cô!

Đôi mắt đầy tơ máu nhìn về phía bức tường thủy tinh, anh nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy sẽ bị giam giữ trong bao lâu?”

“Hai ngày.” Cảnh sát nhìn vào bên trong, thần nhiên nói.

“Có thể nộp tiền bảo lãnh không?”

“Phải đợi qua 48 giờ, sau thời gian thẩm tra thì có thể tìm người bảo lãnh.”

Thượng Quan Hạo mím chặt môi, không nói gì.

“Thượng Quan tiên sinh...” Viên cảnh sát mở miệng, thành thật nói, “Người có quan hệ với cô ta, kỳ thật cũng không phải có mình ngài, nếu người khác muốn nộp tiền bảo lãnh cho ta, miễn là đủ điều kiện thì đều có thể được, không nhất định phải là ngài.”

Thượng Quan Hạo càng mím chặt môi, ánh mắt thâm trầm, cúi đầu nói: “Tôi có thể vào xem cô ấy một chút không?”

Cảnh sát lắc đầu.

Anh chăm chú nhìn thật lâu, áp chế cảm giác đau đớn ở trong lòng, phúi phúi quần áo, khề di chuyển, hướng phía ngoài cửa mà đi, bóng dáng tao nhã mà lạnh lùng.

“Thượng Quan tiên sinh...” Viên cảnh sát nhú mày, kêu lên.

“Tôi sẽ không huỷ án, nếu có người muốn xoá bỏ chuyện này, thì nói với người đó trực tiếp đến gặp tôi, tôi biết cấp trên của anh sẽ gây áp lực, nhưng anh hãy nhớ kỹ cho tôi... Thượng Quan Hạo tôi không phải loại người lương thiện gì, chuyện của cô ấy, tôi hy vọng không có kẻ nào nhúng tay vào.” Giọng nói của anh giống như từ trong địa ngục phát ra, rõ ràng, trầm thấp, giàu từ tính, “Nếu không, kẻ đó sẽ phải gánh lấy hậu quả.”

*****

Đêm khuya, trong bệnh viện.

Một cậu bé xinh đẹp nhảy nhót trên hành lang, cố gắng chạm vào chiếc tivi treo tường ở đại sảnh, xung quanh nơi này không có điều khiển tivi, các bác sỹ và y tá đi tới đi lui, nhưng không có ai để ý tới cậu bé.

Người giữ trẻ gấp gáp đi mọi nơi tìm cậu bé, từ tầng thượng cho đến tầng hầm đều đã tìm nhưng không thấy, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ ở đại sảnh, vừa định chạy tới, liền kêu “A!” một tiếng, đụng phải một bức tường bằng thịt.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Trả Lời Thành Thật Một Chút Không Nên Trả Lời Sai

Cô xoa trán, đau đến nỗi chân tự lùi lại sau vài bước, “Có chuyện gì sao?” Một giọng nói lạnh lùng nhưng pha trong đó một chút ân cần, giàu từ tính vang lên.

Cô giữ trẻ ngược mắt lên, lúc này mới nhìn rõ ràng người trước mặt chính là người đàn ông anh tuấn thường hay đến thăm Tiểu Mặc, cô kích động vừa định mở miệng nói, thì thấy con mắt hẹp dài của người đàn ông dời sang chỗ khác, sải bước thật dài về phía bóng dáng bé nhỏ trong đại sảnh.

“A, tiên sinh... Vị tiên sinh này...” Cô đuổi theo.

Tiểu Mặc kiễng chân, cố chấp dùng bàn tay nhỏ bé vói lên phía trên, đột nhiên dưới chân lại nhẹ bẫng, bị một cánh tay to lớn ôm lấy, bé đứng lên. Hai bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của đứa nhỏ được một bàn tay to lớn ấm áp bao bọc lấy.

Đứa bé đột nhiên quay đầu, đôi mắt to tròn nhìn thật sâu vào đôi mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo.

“Tại sao nửa đêm rồi mà còn ở một mình ngoài này? Lại còn đi chân đất?” Thượng Quan Hạo hơi hơi nhíu mày, ánh mắt nhu hoà pha chút nghiêm khắc.

“Tiên sinh!” Người giữ trẻ chạy theo, thờ hồng hộc, lúc nhìn thấy Tiểu Mặc thì la lên, “Tiểu Mặc tại sao em lại chạy ra đây? Bây giờ đã hơn nửa đêm em muốn làm chị sợ chết khiếp sao, Chị sợ em đạp chấn ra nên đi vào kiểm tra kết quả trên giường bệnh lại trống không! Em tại sao lại chạy lung tung, em mà chạy đi mất thì chị biết ăn nói với như thế nào...”

Người giữ trẻ lo đến mức chảy cả nước mắt.

Thượng Quan Hạo liếc mắt nhìn cô một cái, hạ tầm mắt xuống, đem Tiểu Mặc ôm thật chặt vào trong lòng, cúi đầu nói: “Tiểu Mặc ngoan ngoan đi ngủ, được không?”

Tiểu Mặc phản ứng lại.

Cậu bé kịch liệt giãy dụa, lắc đầu, “Không, Tiểu Mặc không đi!” Khuôn mặt trắng trẻo nhất thời trở nên đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé chỉ lên phía trên, “Tiểu Mặc muốn xem tivi! Ở trong tivi có mẹ! Chú hãy giúp Tiểu Mặc, cháu muốn nhìn một lần nữa, hôm nay mẹ chưa từng đến đây, mẹ chắc chắn đã xảy ra chuyện, Tiểu Mặc biết rồi!”

Hôm nay lúc cậu bé theo người giữ trẻ ra ngoài lấy thuốc, trong phục bệnh nhân bé nhỏ mặc trên người, đi qua có rất nhiều bệnh nhân muốn ôm ấp cậu bé, xuyên qua một rừng người cậu bé thấy được nội dung đang phát ở trên tivi.

Hình dáng của mẹ, so với ai cậu bé cũng đều quen thuộc.

Nhưng ban ngày trong đại sảnh của bệnh viện có rất nhiều người, bóng dáng nho nhỏ của cậu bé liều mạng đẩy chân mọi người ra, nhìn thấy lại là hình ảnh sườn mặt trắng noãn của Tần Mộc Ngừ biến mất ở trong xe cảnh sát. Cậu bé giật giật tay áo của người giữ trẻ, hỏi “Chị, chị xem đó có phải là mẹ em không?” Nhưng rất nhanh hình ảnh liền biến mất, không thể nhìn thấy.

Sau bữa tối Tiểu Mặc liền chạy đến đây để xem, đáng tiếc là tivi đã bị tắt đi.

“Ông trời của tôi... Tôi...” Người giữ trẻ gấp đến mức mặt đỏ, giải thích với Thượng Quan Hạo, “Tôi cũng không biết vì sao lại thế này, tôi thật sự không rõ, thằng bé nói hôm nay đã nhìn thấy Tần tiểu thư ở trên tivi! Anh thì cũng không thấy đâu! Tôi gọi cho Tần tiểu thư nhưng không liên lạc được, cũng không thể cùng thằng bé ngồi ở đây chờ, tôi thì không sao nhưng bệnh viện...”

Thượng Quan Hạo đã hiểu rõ, trong đôi mắt thâm trầm hiện lên một chút ảm đạm.

Ôm chặt lấy Tiểu Mặc, Thượng Quan Hạo nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tiểu Mặc... Tiểu Mặc ngoan, chú biết mẹ cháu bây giờ đang ở đâu, mẹ không phải có ý không đến thăm Tiểu Mặc, cho nên Tiểu Mặc không cần lộn xộn, trở về phòng nhé...”

“Không... Cháu không muốn...” Tiểu Mặc liều mạng lay vai Thượng Quan Hạo, nhưng vai anh vẫn bất động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đột nhiên khóc lớn, nước mắt đầy mặt, “Tiểu Mặc nhìn thấy, mẹ bị cảnh sát bắt đi...”

Trái tim của Thượng Quan Hạo run rẩy, đau một cách lợi hại.

Người giữ trẻ cũng bị tiếng hét của cậu bé dọa, mặt có chút tái, cô bình thường chưa bao giờ nhìn thấy Tiểu Mặc khóc như vậy, cho dù là bị bác sĩ tiêm, cậu bé cũng chưa từng khóc như vậy.

Ở trong bầu không khí áp lực hít thở không thông, Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng vuốt gáy cậu bé, nhỏ giọng an ủi: “Đừng khóc, Tiểu Mặc đừng khóc, mẹ cháu không bị cảnh sát bắt đi, Tiểu Mặc đã nhìn nhầm rồi...”

Tiểu Mặc khóc càng thêm dữ dội, ở trong lòng Thượng Quan Hạo giãy dụa.

Thượng Quan Hạo không thể ngờ đứa nhỏ này lại quật cường như vậy, không còn cách nào khác nên chỉ có thể ôm chặt lấy cậu bé, đi về phía phòng bệnh, người giữ trẻ theo sát phía sau, nhì thấy bộ dạng ảm đạm của anh thì sợ anh sẽ làm đau Tiểu Mặc.

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Thượng Quan Hạo đặt Tiểu Mặc lên giường.

“Tiểu Mặc... Tiểu Mặc, hãy nghe chú nói, cháu có tin chú không?” Khuôn mặt tuần tú của anh tái nhợt, cầm bàn tay nhỏ bé của đứa nhỏ nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Mặc lắc đầu, liếc mắt lắc đầu, tại giờ phút này cậu bé mất đi chỗ dựa, trên thế giới này trừ mẹ ra thì ai Tiểu Mặc cũng không tin tưởng.

Khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Hạo lập tức tái đi một chút, giống như bị đá kích nặng nề.

Nắm chặt tay cậu bé, anh tiếp tục nói: “Tiểu Mặc không tin đúng không? Tiểu Mặc hãy cùng mẹ nói chuyện điện thoại, mẹ cháu là bạn chuyện của công ty, không phải bị cảnh sát bắt đi, bây giờ chú ngay lập tức gọi cho mẹ cháu, được không?”

Lúc này tiếng khóc lớn của Tiểu Mặc mới từ từ nhỏ lại, rung rung nức nở, mang theo hi vọng nhìn vào chiếc di động ở trong tay Thượng Quan Hạo.

Người trông trẻ vội vàng nói: “Điện thoại không liên lạc được! Tôi đã gọi suốt hai tiếng nhưng không có ai nghe máy.”

Thượng Quan Hạo không hề quan tâm, khuôn mặt nhu hoà như nước, trong mắt là đau thương, bấm dãy số điện của sở cảnh sát.

“Để cho cô ấy nghe điện thoại.” Anh thần nhiên nói.

Tiểu cảnh viên quay lại nhìn viên cảnh sát: “Sếp, có thể cho nghe điện thoại sao?”

“Không cần bàn bạc, không phải tôi muốn nói chuyện với cô ấy, con của cô ấy mới bốn tuổi đang ở bệnh viện, bị bệnh nặng, cho cô ấy nghe điện thoại không tính là quá đáng.” Giọng nói lạnh lùng mang theo bức bách của Thượng Quan Hạo truyền đến.

Sau một lúc lâu do dự, viên cảnh sát vẫy vẫy tay bảo tiểu cảnh viên đem điện thoại đi.

Tần Mộc Ngữ tựa vào ghế sắp bị sự lạnh lẽo xung quanh làm cho đông cứng, bàn tay vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nước mắt còn chưa khô, nhìn thấy có người mang điện thoại tới, ánh mắt mang theo nghi hoặc. Tiểu cảnh viên nói: “Con trai cô, nghe đi.”

Mắt Tần Mộc Ngữ kịch liệt run lên, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt đột nhiên vươn tới nắm lấy điện thoại, đặt bên tai.

Bên trong điện thoại im lặng, không có tiếng gì vang lên, cô chỉ nghe thấy tiếng hít thở khẽ, đều đều mà ôn hoà, một tiếng rồi lại một tiếng. Cô gọi một tiếng “Tiểu Mặc!” Thượng Quan Hạo cúi đầu tiếng nói từ một chỗ khác ngay lập tức vang lên, trầm thấp dịu dàng: “Cùng cục cùng nói chuyện.”

Một câu nói, làm cho cô chấn động tại chỗ toàn thân cứng ngắc, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống.

Làm sao có thể? Làm sao có thể là anh?

Tiếp theo di động đến bên tai của Tiểu Mặc, bàn tay nhỏ bé của cậu bé cầm lấy điện thoại, nhỏ giọng kêu lên: “Mẹ!”

“Tiểu Mặc!” Nhất thời nước mắt của Tần Mộc Ngữ rơi như mưa.

Cô bịt kín ống nghe, cố gắng xoa dịu nỗi chua xót đột nhiên mãnh liệt ập đến trong lồng ngực, đợi đến khi thanh âm không còn nghẹn ngào, mới nhẹ nhàng buông ra, giọng nói khàn khàn: “Tiểu Mặc, tại sao con còn chưa ngủ? Chú... Chú làm sao có thể ở bên cạnh con?”

Tiểu Mặc không còn tinh lực để quan tâm tới vấn đề của cô, vội vàng hỏi: “Mẹ, mẹ đang ở đâu vậy? Có phải mẹ bị cảnh sát bắt cho nên hôm nay mới không đến xem Tiểu Mặc? Tiểu Mặc nhìn thấy mẹ ở trong tivi...”

Cậu bé nói xong liền nức nở khóc.

Trái tim Tần Mộc Ngữ run lên, đôi mắt hàm chứa lệ cười cười, “Đứa bé ngốc, cảnh sát tại sao lại có thể bắt mẹ đi, mẹ rất tốt, bây giờ đang ở công ty cùng chú Lam, bởi vì công ty có nhiều việc quá cho nên không thể thăm Tiểu Mặc được, Tiểu Mặc tức giận sao?”

Đôi mắt to của Tiểu Mặc sáng lên, khiếp sợ nhìn khuôn mặt của Thượng Quan Hạo, cái miệng nhỏ nhắn mở ra không thể khép lại được.

“Nhưng Tiểu Mặc rõ ràng đã nhìn thấy mẹ...”

“Tiểu Mặc nhìn nhầm rồi, mẹ sẽ không lừa Tiểu Mặc, đúng không?” Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng mỉm cười, run giọng nói.

“Vâng.” Tiểu Mặc nặng nề mà gật đầu, đối với lời nói của cô là hoàn toàn tin tưởng.

“Tiểu Mặc không cần lo lắng, mẹ không có việc gì, con hãy nghỉ ngơi cho tốt, xong việc mẹ nhất định sẽ đến thăm con, được không?”

Tiểu Mặc nắm chặt điện thoại, mồ hôi làm ướt lòng bàn tay cậu bé, lại “Vâng” một tiếng, nhỏ giọng nói “Tiểu Mặc sẽ nghe lời.”

“Tiểu Mặc...” Khuôn mặt cô dán sát vào điện thoại, giọng nói khàn khàn: “Con để cho chú nghe điện thoại.”

Đôi mắt Tiểu Mặc sáng lấp lánh, dùng hai tay đưa điện thoại di động cho Thượng Quan Hạo: “Chú!”

Thượng Quan Hạo nhìn thật kỹ mười giây ngắn ngủi trong biến hoá cảm xúc của Tiểu Mặc, tay nhận lấy điện thoại, đặt ở bên tai: “Alo.”

“Thượng Quan Hạo anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Trong mắt của Tần Mộc Ngự tràn ngập oán hận cùng dè phòng, nước mắt chực trào nhưng cố gắng áp chế, run giọng nói “Tôi đã ở trong này rồi, anh muốn hỏi cái gì, kết quả có tệ ra sao, tất cả chỉ nói cho mình tôi là được rồi! Nếu cảnh sát xử lý không khiến anh hài lòng, thì tùy anh muốn làm gì tôi cũng được, anh giải được hận là tốt rồi!... Nhưng anh không nên đụng vào con của tôi.. Thằng bé không làm gì sai, tôi cầu xin anh đừng nhằm vào nó, tôi cầu xin anh!!!”

Ngón tay trắng nõn gắt gao nắm lấy điện thoại, cô cố gắng duy trì tinh thần, bỏ xuống tự trọng để cầu xin anh! Giống như trong đêm mưa năm đó mà cầu xin anh.

Thượng Quan Hạo nghe giọng nói run run của cô, trái tim giống như bị lãng trì.

Anh nhớ rõ lúc cô hỏi anh, lúc ấy cô còn chưa sinh ra đứa nhỏ, lúc ấy cô còn đang bị anh khống chế không thể nhúc nhích, cô đã hỏi rất rõ ràng, Thượng Quan Hạo, anh sẽ đối xử tốt với đứa nhỏ sao?

“Tần Mộc Ngự... Thằng bé rốt cuộc có phải con của tôi hay không?” Anh nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt của Tần Mộc Ngự run rẩy một chút, thật không ngờ tới anh sẽ hỏi vấn đề này.

Thượng Quan Hạo cố nén đau đớn trong lòng, “Tôi có thể đối tốt với thằng bé hay không, là do đáp án của em quyết định... Em thành thật nói cho tôi biết, thằng bé có phải con của tôi hay không? Trả lời thành thật một chút không nên trả lời sai... Nếu không hậu quả, em sẽ không thể gánh vác nổi.”

Ngón tay nhỏ bé và yếu ớt hung hăng nắm chặt, móng tay khảm sâu vào thịt trong lòng bàn tay, một trận đau nhức truyền tới!

Sắc mặt Tần Mộc Ngự tái nhợt không còn chút máu, gắt gao nắm chặt tay, chua xót cùng oán hận cố gắng đè nén rốt cuộc cũng bộc phát ra, nghẹn ngào hét lên một câu: “Thượng Quan Hạo, anh khốn nạn!!!!”

Tiếng hét to bén nhọn này, làm kinh động đến tiểu cảnh viên bên cạnh, hăm nhú mi, không biết chuyện này có phải gọi điện báo cáo hay không?

Cả người cô run run giống như lá khô rơi, gắt gao cắn môi, cắn đến khi chảy máu, một giọt nước mắt rơi trên mặt bàn.

Tiểu cảnh viên cảnh giác đứng lên, đi qua đột nhiên đoạt lấy điện thoại trong tay cô, “Không phải nói là con trai của cô sao? Nói cho cô biết đừng nên vi phạm, thời điểm này cô không thể cùng người ở bên ngoài nói chuyện, vì thấy cô đáng thương cho nên mới cho cô cùng con trai nói vài câu.”

Thượng Quan Hạo hơi hơi nhú mi.

“Anh chờ một chút, tôi chỉ nói một câu thôi, một câu thôi là tốt rồi!” Cô chặt vật nắm lấy tay của Tiểu cảnh viên, dùng tư thế hèn mọn nhất để cầu xin, nước mắt chảy dài đến tận cằm, run giọng nói.

Tiểu cảnh viên trẻ tuổi nhăn mặt, tay vẫn không chịu buông điện thoại ra.

“Tôi nói cho anh... Tôi là nói thật... Thằng bé là con của anh...” Cô hét vào ống nghe, nước mắt làm mờ hai mắt, sự chua xót thổi quét toàn bộ lồng ngực cô, “Anh đừng động vào thằng bé...”

Tiểu cảnh viên cảm thấy sự nhân từ của mình đã đến cực hạn, nhú mi cắt đứt cuộc gọi. Đẩy ngã cô lên trên bàn, lạnh nhạt xoay người đi ra ngoài.

“Tút TUT TUT...” Trong đêm khuya âm thanh kinh khủng phát ra.

Mắt Tiểu Mặc mở thật to, ở khoảng cách gần như vậy, cậu mơ hồ có thể nghe thấy giọng của mẹ ở bên trong điện thoại, cậu nghe hỏi hiểu chuyện mà hai người nói với nhau, nhưng có một câu cậu nghe hiểu, chủ kia nhìn cậu sau đó hỏi mẹ, thằng bé có phải con của tôi hay không?

Người đàn ông trước mặt này, chẳng lẽ không phải là bạn của mẹ, mà là cha của Tiểu Mặc?

Trong nháy mắt Tiểu Mặc hít thở không thông, hai bàn tay nhỏ bé rất nhanh đan vào nhau, ánh mắt khát vọng lại dè phòng nhìn về phía di động, rất muốn biết câu cuối cùng của mẹ là gì. Rốt cuộc có phải hay không?

Nhưng người chủ đang ngồi trước mặt này... Mặt thật trắng, trắng bệch giống quỷ, thê lương làm cho người khác sợ hãi.

“Tiên sinh, tiên sinh?”

Người trông trẻ gọi anh vài câu, thấy anh không phản ứng thì tiếp tục nói: “Thật kỳ lạ, tại sao anh gọi lại được?” Sau đó chuyển hướng tới đứa nhỏ đang ở trên giường, “Tiểu Mặc bây giờ đã yên tâm chưa? Không nên chạy loạn nữa mà phải ngoan ngoãn ngủ, chân em còn không đi giày? Chẳng lẽ lại muốn phát sốt một lần nữa? Mau lên, chui vào trong chăn đi...”

Nói xong cô liền ôm Tiểu Mặc để vào trong chăn, lại bị một bàn tay bắt lấy, kịch liệt ngăn cản, không cho phép kháng cự.

“Chờ một chút...” Giọng nói của Thượng Quan Hạo thật nhỏ hơi run nhẹ, nâng đôi mắt thâm trầm đầy tơ máu lên, nhìn cậu bé xinh xắn trước mặt, tiếp tục nói, “Đợi một chút đã... Để cho tôi nhìn thằng bé một lúc.”

Tiểu Mặc không biết nên làm gì, chớp chớp đôi mắt to trong sáng, nhưng cũng không đơn thuần chút nào.

Cậu cảm thấy chú này thật kỳ quái, nhất là thái độ với mẹ, ác liệt, bài xích. Cậu có điểm nghi ngờ mục đích thật sự của chú này, nhưng cũng không dám hỏi rõ.

Bàn tay to lớn vuốt ve trên khuôn mặt nhỏ bé hơi lạnh của đứa nhỏ, da thịt mềm như vậy, giống như chạm đến chỗ mềm mại nhất trong lòng, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, khắc sâu hình dáng cậu bé ở trong lòng, ánh mắt, cái mũi, miệng... Còn có toàn bộ hình dáng đáng yêu này, đều khắc ra từ hình dáng của cô và anh, cặp mắt kia rất giống cô, từ ánh mắt rồi tất cả, đều không khác gì anh.

Trong lòng đau đến kịch liệt, khiến cho hít thở không thông, anh không thể chống cự được.

“Tiên sinh, ngài có chuyện gì không?” Người trông trẻ nhận thấy anh bất thường, hỏi một câu.

“Tôi không sao.” Thượng Quan Hạo nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Chúng Ta Sẽ Ra Ngoài Ngay Lập Tức

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng tựa chán mình vào chán của Tiểu Mặc, cảm thụ được hô hấp và sự tồn tại của đứa nhỏ, sự ám áp từ ngực lan tràn ra khắp toàn thân. Anh chặt vật cố gắng an ủi sự áy náy trong lòng mình, run giọng nói: “Tôi không sao... Tôi chỉ là, quá vui mừng... Không cần lo cho tôi.”

Nước mắt ám áp dâng lên trong hốc mắt, anh hưng hăng nắm chặt bàn tay, khớp xương nổi trắng cả lên, thật lâu sau mới buông đứa nhỏ trong lòng ra.

Tiểu Mặc không hiểu rõ sự việc, ánh mắt vô cùng trong suốt, cậu bé đơn thuần như trang giấy trắng không bị hận thù và vận mệnh không công bằng nhuộm màu...

Điều này đã là quá đủ.

Thượng đế cũng đã đủ nhân từ.

Dễ dàng Tiểu Mặc đến khi ngủ, mí mắt của tiểu hộ công đã muốn dính vào nhau, bóng dáng cao ngất của Thượng Quan Hạo đi ra khỏi phòng, ở góc khuất của cầu thang, bàn tay anh lướt trên bàn phím, nhìn thật kỹ tin nhất vừa soạn xong, suy nghĩ một lúc, mới gửi đi.

Anh biết, trong cuộc đời anh đã làm sai quá nhiều, đã sắp không thể vãn hồi được.

*****

Từ khu nhà cao cấp tư nhân đuổi đến sở cảnh sát đã là hai ba giờ đêm.

Xe dừng ở cửa của sở cảnh sát, một tiếng “Kít...!” Bén nhọn vang lên.

Sắc mặt Lam Từ Kỳ lạnh nhạt, ổn trọng, con ngươi mang theo chút tia máu, tay gắt gao nắm chặt tay lái. Nhớ lại một hồi giả dối ở trên tầng cao kia, hấn vừa đầm vừa xoa, từ bỏ vài phần tự trọng, nhìn ông ta cầm điện thoại lên thật sự gọi đi thì mới an lòng một chút. Di động của hấn sắp bị người khác gọi đến làm cho hòng.

Cầm lên xem, cái tên “Lisa” sắp nhồi đầy lịch sử cuộc gọi.

Lam Từ Kỳ hừ lạnh một tiếng, đem di động để lại trên xe.

Xuống xe, bóng dáng cô đơn đi về phía sở cảnh sát.

Bên trong chỉ có hai cảnh vệ đang làm nhiệm vụ, thời điểm nghe thấy tiếng bước chân thì một hơi thở lạnh lẽo lập tức bao trùm, còn không kịp mở miệng thì đã nhìn thấy bóng dáng lãnh đạm của người đàn ông, cả người anh ta mang theo sự kiêu căng vô cùng tiêu sái, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía hai cảnh vệ, trầm giọng hỏi: “Người đâu?”

“Vị tiên sinh này cho hỏi ngài tìm ai? Chỗ như sở cảnh sát không phải là nơi đêm hôm khuya khoắt ai cũng có thể tùy tiện đến...” Một cảnh vệ nhíu mày, còn chưa nói xong đã bị vỗ vào vai, ra dấu cho người kia bằng ánh mắt, hấn lập tức hiểu ra, kinh ngạc nói: “Ngài là người Lưu cục trưởng nói tới, Lam tiên sinh!”

“Cô ấy thế nào? Đang ở đâu?” Giọng nói của Lam Từ Kỳ lạnh như băng.

“Ồ trong phòng nghỉ, đã ngủ từ lâu,... nhưng mà...” Người cảnh vệ vẫn tiếp tục nói, “Nhưng mà đang trong thời gian tạm giữ nên không ai được vào thăm, chúng tôi...A...”

Lam Từ Kỳ hung hăng nắm cổ áo của hắn kéo sang một bên, sải bước vào trong.

“Haiz! Cái người này!”

Hắn mở cửa thật cẩn thận để không phát ra âm thanh, thời điểm cánh cửa mở ra có thể cảm thấy không khí bên trong thật lạnh lẽo rất giống với nhà xác, ở bên trong là một chiếc giường vô cùng đơn giản, là loại giường có thể thu gọn lại được. Trên ga trải màu tím là một cô gái yếu ớt, cô vẫn chưa thay quần áo, sườn mặt và tóc đều bị nước làm cho ướt nhẹp, tóc dán chặt trên mặt trông vô cùng thê lương.

Cánh tay của Lam Từ Kỳ bị nắm lấy.

“Lam tiên sinh, ngài làm thế này quả thật không được, tuy rằng ngài đã chào hỏi Lưu cục trưởng, nhưng quy tắc vẫn là quy tắc...” Người cảnh vệ nói được hai câu, khi đụng phải ánh mắt lạnh lẽo của hắn thì lập tức dừng lại, ngập ngừng nói tiếp, “Việc này... Tôi, chúng tôi chỉ có thể cho anh gặp một lúc.”

Lam Từ Kỳ đi vào, đóng sầm cửa thật mạnh.

Người con gái trước mặt đã quá mệt mỏi, âm thanh lớn như vậy cũng chỉ khiến cô nhú mi, miệng khẽ mấp máy một chút sau đó liền không có động đậy.

Lam Từ Kỳ bước tới, không nào lời nào, hạ thấp người xuống thử độ cứng mềm của chiếc giường, sắc mặt lập tức xấu đi một chút. Con mẹ nó thật ghê tởm, chỗ này mà cũng dành cho người.

Hắn nhìn vào mặt cô, nhưng sắc mặt của Lam Từ Kỳ không dụ đi, nếu Tần Mộc Ngữ tỉnh lại, sẽ biết giờ phút này khuôn mặt của hắn đáng sợ đến mức nào. Hắn chậm rãi ngồi xuống, bàn tay to lớn xoa đầu cô, động tác không hề nhẹ nhàng.

Đôi mắt đầy tơ máu, cuối cùng hắn cũng mở miệng.

“Tần Mộc Ngữ, em vẫn không muốn nói cho tôi biết, phải không?” Giọng nói lạnh như băng, mơ hồ quanh quẩn trong không khí.

Lực ở bàn tay lại tăng thêm một chút, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm vào mặt cô, ôm nỗi hận cắn răng nói: “Bốn năm, con mẹ nó tôi đã hỏi em rất nhiều, em ngay cả một chút cũng không chịu nói... Em là sợ cái gì? Sợ sau khi tôi biết chuyện này sẽ giống tên khốn nạn nào đó nghĩ rằng em đã giết chết Tần Cẩm Lan sao? Lam Từ Kỳ, tôi là cái gì? Em ngay cả một chút tin tưởng đó cũng không cho tôi?”

Mãi cho đến hôm nay, khi cảnh sát ập tới, con mẹ nó tôi mới biết được thì ra trên lưng em mang theo một án tử đâm máu như vậy!

Mắt của Lam Từ Kỳ càng thêm đỏ, trong lồng ngực dâng lên cảm xúc phức tạp, đau đớn nhiều hơn là oán hận. Bây giờ hắn đã biết rõ ràng mối quan hệ của cô và Thượng Quan Hạo, vì sao năm đó Hạo lại làm chuyện tàn nhẫn như vậy với cô, hắn cuối cùng cũng hiểu. A... Thực tàn nhẫn... Ngay cả con của mình cũng có thể xuống tay...

Lam Từ Kỳ cười lạnh, ở trong đêm khuya yên tĩnh có vẻ thê lương đến đáng sợ.

Vì chuyện đấu thầu nên đã mất ngủ mấy hôm, cho dù không phải thức trắng đêm thì cũng là ngủ ít hơn người bình thường, bây giờ lại thức quá nửa đêm, Lam Từ Kỳ cảm thấy có một trận choáng váng ập tới, không còn khí lực để trách cô bất cứ việc gì, hôm nay trong phòng nghỉ nhìn thấy cô bị áp giải lên xe cảnh sát cũng đã đủ lắm rồi.

“Người phụ nữ ngu ngốc...” Hắn nhỏ giọng mắng một câu, tay hạ xuống, cảm bàn tay mềm mại của cô.

Trong lòng bàn tay cô lạnh lạnh, hắn lấy hai tay bưng kín tay cô, nhủ chặt mày, để tay lên trán, cho mình quyền được nghỉ ngơi một chút, ngày hôm nay quả thật quá hỗn loạn. Mọi chuyện cứ nối đuôi nhau kéo đến, hắn ngay cả chút thời gian bàn bạc với nhân viên của mình cũng không có. Họp thì cũng có thể thay đổi cái gì? Người phụ nữ Lisa đó, sẽ có thêm lý do để ghét bỏ cô mà thôi.

Tần Mộc Ngữ bị hành động của hắn làm cho thức giấc.

Lông mi thật dài rung động, cô mơ hồ chớp mắt hai cái, lúc này mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt là ai.

“Lam Từ Kỳ...” Cô nhỏ giọng kêu lên.

Lam Từ Kỳ đơ ra một lúc, lúc này mới phát hiện cô đã tỉnh.

Đôi mắt lạnh lùng nâng lên, nhìn cô, bạc môi nhẹ nhàng mở ra: “Thoái mái sao? Ngủ một đêm ở trong này, có phải thoái mái hơn ở khách sạn đúng không?”

Cô không ngốc, cho dù là đã thống khổ và mệt mỏi đến cực điểm, cũng vẫn nghe ra được ý châm chọc trong lời nói của hắn.

Lông mi cụp xuống một chút, lúc này mới phát hiện ra tay của mình đang bị hắn nắm trong lòng bàn tay, mặc kệ cô đã tỉnh hắn cũng không buông ra.

“Nơi này chắc là không cho phép người khác ra vào, anh vào đây bằng cách nào?” Cô chậm rãi hỏi.

“VẬY còn em, đã vào đây bằng cách nào?” Lam Từ Kỳ vẫn nói chuyện lạnh lùng như trước, không cho người khác đường lui, “Em cảm thấy lý do mình phải vào đây là đầy đủ, là thật bình thường sao? Tần Mộc Ngữ, thà rằng trước đây em nói cho tôi biết chuyện này, thà rằng em từng chút một nói rõ, Lam Từ Kỳ tôi đã không để em phải chật vật như hôm nay! Em có biết em ngu ngốc đến thế nào không?”

Câu cuối cùng, hần là đang nghiêng răng để nói.

Tần Mộc Ngữ nhắm hai mắt lại, nước mắt ẩm áp đọng đầy hốc mắt, cô không cần hỏi cũng xác định được hần đã biết hết mọi chuyện. Kỳ thật không riêng gì hần, mà tất cả mọi người trên thế giới này đều đã biết.

Nhiều chặt mị, giống như là đang cố gắng chịu một chút thống khổ, nhưng không thể. Cô run run đứng lên, một giọt nước mắt chảy xuống từ hốc mắt, run giọng nói: “Ồ đây rất lạnh, anh có thể hỏi bọn họ một chút không... Tôi khi nào thì có thể được ra ngoài?”

Thanh âm của cô mang theo sự ghen ngào.

Nơi này thật ra không hề lạnh, lạnh là do bầu không khí, thứ lạnh là lòng người, cô ở trong này không có chút cảm giác lo lắng. Chỉ có nghi ngờ, chỉ bởi vì trên hồ sơ ghi rằng cô là nghi can. Cho nên cô bị đối đãi như tội phạm, nơi này thật sự lạnh như băng.

Lãnh khốc như Lam Từ Kỳ, vậy mà giờ phút này lòng cũng nhói đau một chút.

Thấp giọng nguyên rủa một chút, hần nắm thật chặt tay cô, sau một lúc đột ngột kéo cô lại gần, cô kinh ngạc, mở to đôi mắt còn vương nước mắt, tay còn lại bám vào giường, không biết hần định làm gì.

“Không muốn ở đây phải không? Vậy chúng ta ra ngoài, chúng ta lập tức đi ra ngoài.” Lam Từ Kỳ xoa đầu cô một cái, tay di chuyển xuống thắt lưng, lần đầu tiên không thể dùng giọng điệu châm chọc, chỉ là thân nhiên nói với cô.

Tần Mộc Ngữ sợ run, hai tròng mắt phẫn hồng, bộ dạng mê mang này của cô làm cho lòng hần nổi lên đau đớn.

Lam Từ Kỳ nói xong liền kéo cô đi ra ngoài, bộ âu phục tinh xảo cô mặc trên người có chút lộn xộn, bị hần túm đi hai bước thì liền dừng lại, run giọng nói: “Anh chờ một chút!”

Cô đột nhiên nhớ ra cuộc điện thoại vừa nãy của Thượng Quan Hạo.

“Tiểu Mặc đang ở trong tay anh ta... Chúng tôi vừa mới nói chuyện điện thoại...” Tần Mộc Ngữ run run cắn môi, nước mắt rung rung, nhìn Lam Từ Kỳ, “Anh ta đã đến bệnh viện, tôi không biết anh ta có đem Tiểu Mặc đi không...”

Mắt của Lam Từ Kỳ sáng lên, sau đó ánh mắt trở nên u ám, cười lạnh một chút, oán hận mà nghiêng răng nhìn sang phía khác.

“Tôi đã quên... Quên rằng sinh mệnh của em vẫn ở trong bệnh viện...” Hần nhỏ giọng thừa nhận bản thân mình đã sơ sẩy, nhưng không nghĩ sẽ thay đổi quyết định hiện giờ, đột nhiên dùng sức kéo Tần Mộc Ngữ vào trong lòng, ôm lấy cơ thể hơi lão đạo của cô, cúi đầu nói, “Tôi cam đoan sẽ tìm về cho em? Bình yên vô sự mà trở về... Bây giờ em hãy theo tôi ra ngoài, nơi quý quái này, tôi không cho phép em vào lần thứ hai...”

Ánh mắt cô có chút giây dụa.

“Tần Mộc Ngữ, em hãy tin tưởng tôi một lần!” Mắt hần đỏ au, suýt nữa bị ánh mắt do dự của cô làm cho hét lên.

Bên trong phòng trực ban, đã bị kinh động.

“Lam tiên sinh! Lam tiên sinh!” Tiểu cảnh vệ vội vàng đuổi theo, tâm tình nặng nề, “Ngài hãy nghe tôi nói, chuyện này không phải do chúng tôi không muốn thả người, sau 48 tiếng ngài có thể nộp tiền bảo lãnh! Nhưng...”

“Anh tốt nhất cầm miệng cho tôi!” Lam Từ Kỳ nắm chặt bàn tay mềm mại trong tay, ánh mắt lãnh liệt nhìn về phía tiểu cảnh vệ, “Có vấn đề gì xảy ra các anh hãy báo Lưu cục trưởng gọi cho tôi, đến thời gian nộp tiền bảo lãnh tôi tự khắc sẽ nộp, một đồng cũng sẽ không thiếu! Anh cũng nhìn rõ ràng cho tôi, hôm nay người phá vỡ quy tắc của các anh chính là Lam Từ Kỳ tôi... Ai có ý kiến có thể trực tiếp đến tìm tôi, bao gồm cả Thượng Quan Hạo, đã hiểu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Thượng Quan Hạo Anh Là Ma Quỷ, Từ Lâu Đã Không Thể Bị Trừng Trị (1)

Cảnh vệ bị ghen nói không nên lời, mặt đỏ gấc, giống như không thể kiềm chế.

Không có quan tâm đến hậu quả, Lam Từ Kỳ trực tiếp kéo cô gái phía sau lưng ra khỏi sở cảnh sát, cô đi rất chậm, cả bàn tay đều đang run, Lam Từ Kỳ nhủ mày, bất ngờ kéo cô lại gần, ôm ngang người.

Cô thì ra là gầy đến vậy, ôm cô như vậy cũng không cảm thấy chút sức nặng nào cả.

Một chiếc xe bugatti màu bạc vững vàng đỗ ở bên đường, hần đi nhanh tới trước cửa xe, buông cô ra, nhìn cô lao đảo nắm lấy áo của mình, trong lòng hơi run hơi, lập tức mở cửa xe nhét cô vào trong.

Ngang lúc này một luồng ánh sáng chói mắt quét ngang qua cửa của sở cảnh sát.

Âm thanh bén nhọn của tiếng phanh xe, kéo đến!

Thân xe màu đen kéo ra sự mê muội, mang theo sự xa hoa cùng cảm giác áp bách trong đêm tối kéo nhau đến.

Tần Mộc Ngữ 'umr một tiếng, Lam Từ Kỳ bị ánh sáng của chiếc xe kia làm cho không mở nổi mắt, nhẹ nhàng nghiêng mặt đi né tránh, không một chút để ý chủ nhân của chiếc xe kia một chút nào, biểu tình của Thượng Quan Hạo là sự mệt mỏi khiếp người, khuôn mặt tuần tú tái nhợt.

Đã là hai ba giờ đêm, anh không nghĩ tới, Lam Từ Kỳ sẽ xuất hiện ở nơi này.

Không ngờ lại còn có thể mang cô đi.

Khoảng cách của hai chiếc xe vô cùng gần.

Thượng Quan Hạo đi xuống xe, đôi mắt thâm trầm trên khuôn mặt tuần tú sâu thẳm, nhìn vào khuôn mặt của Tần Mộc Ngữ. Mới có vài giờ ngắn ngủi mà thôi, cô đã tiêu tụy đến như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ mệt mỏi và sợ hãi, ánh mắt đề phòng nhìn anh.

Hai cảnh vệ cũng đi theo ra, nhìn thấy cảnh tượng này cũng hoảng sợ không ít.

“Thượng Quan tiên sinh, chúng tôi... Lưu cục trưởng đã gọi điện cho chúng tôi, nói rằng nếu Lam tiên sinh đến đây yêu cầu thả người thì có thể thả người trước, thủ tục bảo lãnh có thể làm sau cũng được...” Người cảnh vệ lắp bắp giải thích.

Trong mắt của Thượng Quan Hạo là sự tuyệt vọng cùng đau đớn, môi không còn chút máu, giọng nói lạnh như băng, thần nhiên mở miệng: “Nộp tiền bảo lãnh?... Điều kiện để có thể nộp tiền bảo lãnh là cái gì? Người đàn ông này có quan hệ gì với cô ấy? Rốt cuộc anh ta có đủ tư cách nộp tiền bảo lãnh hay không?”

Chỉ vài câu ngắn ngủi, nhưng có thể nhận thấy sự thần nhiên cùng khiêu khích ở trong đó.

Ánh mắt Lam Từ Kỳ lạnh như băng, khéo môi dẫn ra một nụ cười lạnh, buông Tần Mộc Ngữ đang ở trong lòng ra, thông thả bước đến trước mặt Thượng Quan Hạo, cúi đầu nói: “Đúng, tôi không có tư cách, nhưng anh có... Anh là cha của con cô ấy, hay nói cách khác, cô ấy từng là người phụ nữ của anh... Hạo, trước kia tôi cũng chỉ biết anh ra tay rất ngoan độc không chút nể mặt mà thôi, nhưng thật sự không nghĩ tới anh có thể làm đến như vậy... tự tay giết chết con của chính mình, lại còn bảo cảnh sát đưa người phụ nữ của mình vào nhà giam, chỉ bởi vì nghe nói cô ấy chính là người đã giết vợ anh?” Hần chậm rãi nói, có sự khiêu khích và hận ý, “Anh không sợ bị trời trừng phạt sao? Anh vẫn suy nghĩ giống trước đây, thị phi đúng sai, xanh đỏ đen trắng, cái gì cũng đều có thể mặc kệ, khắp thiên hạ cũng chỉ có Tần Cẩm Lan là quan trọng nhất? Còn những người phụ nữ khác đều là đồ bỏ đi?”

“Lam Từ Kỳ...” Tần Mộc Ngữ run giọng nói.

“Em im miệng cho tôi.” Lam Từ Kỳ lạnh giọng đánh gãy lời của cô, thuy chung vẫn nhìn vào mặt Thượng Quan Hạo, “Tôi đối với cô gái này là cảm giác gì, có thật lòng hay không, anh biết rõ. Cho nên không sợ tôi không có tư cách, có thể bảo hộ bao lâu thì tôi sẽ bảo hộ bấy lâu, tên khốn nạn này anh đã rõ rồi chứ?”

Tay Thượng Quan Hạo đã hung hăng túm lấy áo của Lam Từ Kỳ! Rất nhanh đã siết chặt nắm tay, trong đôi mắt thâm trầm phát ra sát khí muốn giết người.

“Tôi có coi cô ấy là đồ bỏ đi hay không, không phải do anh định đoạt...” Bạc môi thần nhiên gằn từng chữ, khuôn mặt tuất tú nhưng không có một chút huyết sắc, “Cô ấy hận, cô ấy oán... Đều là chuyện của tôi và cô ấy, nếu không nghĩ đến chuyện chọc giận tôi thì cút xa ra một chút, không cần nhúng tay vào.”

Suòn mặt của Lam Từ Kỳ lệch sang một bên, trong nháy mắt khoé môi tuần dật nở một nụ cười lạnh, giọng nói khàn khàn, chuyển mắt nhìn về Thượng Quan Hạo: “Vậy anh tại sao không đi hỏi cô ấy một chút, cuộc sống của cô ấy, có nghĩ đến sẽ có liên quan gì tới Thượng Quan Hạo anh...”

“Bộp!” Nắm đấm của Thượng Quan Hạo hung hăng hạ trên mặt Lam Từ Kỳ.

Một đấm kia lực đạo thật sự mạnh, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh xương vỡ vụn, ở trong đêm tối rõ ràng một cách dị thường! Lam Từ Kỳ chống tay được vào bãi cỏ mới không lao đảo ngã sấp xuống, trên mặt một trận đau đớn tràn ra, huyết tinh bốn phía.

“Thượng Quan Hạo, anh làm cái gì?” Tần Mộc Ngữ cúi đầu hét lên, trừng lớn mắt nhìn tình hình trước mặt, mang theo oán hận sâu đậm và sự lo âu, hét to về phía anh.

Phản ứng lớn của cô, làm cho trái tim của Thượng Quan Hạo bị xé rách, đau nhức vô cùng.

Lam Từ Kỳ chạm vào khoeo miệng, máu nhuộm đỏ cả ngón tay hắn, cười lạnh rồi đứng dậy, nhìn Thượng Quan Hạo: “Muốn đánh nhau đúng không? Được... Đến đi... Tôi nhớ rõ anh là đai đen taekwondo có phải không? Hãy cho tôi nhìn xem anh cuối cùng có lùi bước hay không?”

Đêm khuya trước sở cảnh sát, một trận đánh nhau ác liệt có thể sẽ xảy ra, hai cảnh vệ đều cảnh giác, sợ rằng họ thật sự sẽ đánh nhau, thì không thể ngăn lại kịp thời!

“A...!” Tần Mộc Ngữ hét lên một tiếng, nhưng không thể ngăn cảnh bọn họ đang kịch liệt xông về phía nhau! Một đòn tàn ác lại tiếp tục hạ xuống bụng của Lam Từ Kỳ, Thượng Quan Hạo hung hăng nắm chặt bờ vai của hắn, mắt đỏ au, giọng nói khàn khàn: “Lam Từ Kỳ, tôi đã cảnh báo anh ngay từ lần đầu tiên, chuyện của tôi tốt nhất đừng xen vào... Hôm nay tôi sẽ nói lại lần nữa, tôi thiếu nợ cô ấy... Nếu cô ấy hận, có thể trực tiếp dùng dao đâm tôi, nhưng không tới phiên anh thay cô ấy tìm lại công bằng

Sắc mặt Lam Từ Kỳ tái nhợt, nghiêm nhiên hắn cũng đã bị ép đến tận cùng.

Hung hăng chế trụ cánh tay đang ở trên vai hắn, dùng lực lớn để gạt nó ra, một cái khuỷu tay thúc mạnh vào lưng Lam Từ Kỳ! Lại lần nữa lão đảo hung hăng buông ra! Hắn thờ dõc, cười lạnh liên tục: “Thật khiến anh thất vọng rồi, tôi giúp cô ấy suốt bốn năm, là tôi che chở cô ấy để anh không tìm được! Cô ấy có thể biến mất một lần, thì cũng có thể biến mất lần thứ hai...”

Hai người bị chọc giận đều giống như dã thú, mắt Thượng Quan Hạo đục ngầu, nắm tay lại lần nữa siết chặt vào.

“Cái anh không nên đánh nhau nữa... Có nghe hay không, không nên đánh nữa!” Tần Mộc Ngữ bịt chặt hai tai, cố gắng chống đỡ tinh thần đã mệt mỏi cực độ, thân thể nhỏ bé và yếu ớt của cô xông lên phía trước, liều mạng muốn tách hai người kia ra, nhưng mà nắm đấm của Thượng Quan Hạo đang trực tiếp hạ xuống, cô liều mạng chạy về phía Lam Từ Kỳ, ôm lấy thắt lưng hắn, “Bốp!” Một tiếng, lực đạo của nắm đấm kia liền hung hăng nện vào tấm lưng nhỏ bé và yếu ớt của cô!

“...” Tần Mộc Ngữ rên một tiếng, đau đến nỗi sắc mặt trắng bệch, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngón tay tái nhợt nắm chặt quần áo ở phía sau lưng của Lam Từ Kỳ, một chữ cũng không thể nói ra thành tiếng.

Lam Từ Kỳ nhất thời sợ ngây người, lực đạo to lớn kia khiến hắn lùi về phía sau vài bước, thế này mới cảm giác được độ ấm và sự mềm mại ở trong lòng, cô run rẩy, thân thể trong nháy mắt trượt xuống. Lam Từ Kỳ giữ chặt thắt lưng cô, hô một tiếng: “Tần Mộc Ngữ!”

Mà giờ phút này Thượng Quan Hạo cũng đang giật mình, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, bây giờ mới thấy rõ là đã xảy ra chuyện gì.

Một quyền hung hăng kia, thế nhưng lại nện vào người cô!

Đau nhức ở xương sườn lan ra toàn thân, xương cốt giống như là muốn gãy ra, Tần Mộc Ngữ thờ hồn hển, ở trong lòng Lam Từ Kỳ xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt giống như bị mưa làm ướt, chặt vật ướt đẫm, giọng nói khàn khàn: “Tôi gọi bảo anh không nên đánh nữa... Thượng Quan Hạo, tôi biết anh hận tôi, tôi cũng biết anh hận không thể khiến cho tôi chết ngay lập tức để đền mạng cho Tần Cẩm Lan! Nhưng mà trên thế giới này không phải tất cả mọi người đều giống anh... Anh có thể không buông tha cho tôi nhưng không nên đến mức độ không buông tha cho bất cứ ai đối tốt với tôi!”

Mắt cô ngập nước, câu cuối cùng là run run hét lên!

“Tôi đã nói với anh rồi chỉ cần nhảm vào một mình tôi thôi, tôi có thể không đi, tôi cũng có thể tiếp tục ở lại chỗ này, anh muốn cho tôi nhận tội danh gì cũng được, tôi đều chịu trách nhiệm! Nhưng anh có thể thả Tiểu Mặc ra hay không? Là tôi ngốc, tôi không nên trở lại Trung Quốc để anh có cơ hội khiến tôi suy sụp một lần nữa, tôi càng ngu ngốc hơn khi để cho anh biết chuyện về Tiểu Mặc! Để anh có cơ hội tổn thương thằng bé!” Cô đứng không vững, nắm chặt lấy bàn tay của Lam Từ Kỳ đang để trên lưng, run giọng nói: “Anh thắng... Tiểu Mặc là điểm yếu của tôi, có thằng bé, anh muốn tôi thừa nhận chuyện gì cũng được... Tôi chỉ xin anh hãy buông tha cho Tiểu Mặc, thằng bé đã không còn là thai nhi trong bụng tôi, thằng bé cũng là người, anh động vào thằng bé cũng là phạm pháp! Phải ngồi tù! Thằng bé đang ở đâu? Anh đưa thằng bé đi nơi nào?”

Sở cảnh sát thật vắng vẻ, có chút thê lương, trên mặt đất có chút máu, là kết quả của trận đánh nhau kịch liệt vừa rồi.

Thượng Quan Hạo giống như bị thương nặng, đôi mắt thâm trầm nhìn lên, đầy tơ máu, ánh mắt cô đơn tuyệt vọng.

“Em nghĩ như vậy sao?” Giọng nói nhẹ nhàng, từ nơi sâu nhất trong lồng ngực truyền ra, mang theo cảm giác đau đến tê tâm liệt phế, âm cuối nhẹ nhàng băng quơ, hơi thở mong manh.

“Là tôi đã báo cảnh sát, muốn em phải đền mạng, còn muốn thương tổn con của em, đúng không?” Thượng Quan Hạo thông thả nói xong một câu này, trong đôi mắt chỉ có hình bóng của cô, không thể dung nạp thứ gì khác, “Tần Mộc Ngữ, tôi ở trong mắt, trong lòng của em, tồn tại đáng sợ như vậy, có đúng hay không?”

Mắt Thượng Quan Hạo đỏ au, chậm rãi hỏi, mỗi tiếng phát ra đều đau đến tê tâm liệt phế, hao hết khí lực.

Anh không cần đáp án.

Khi anh nhìn thấy ánh mắt của cô, trong đó là cừ hận, là sự tuyệt vọng và thê lương, thì anh đã rõ đáp án. Thượng Quan Hạo anh là ma quỷ, đã không còn cách để trừng trị.

Khuôn mặt tuấn tú của anh trắng bệch như tờ giấy, tay chống vào xe, toàn thân đau đến mức không còn cảm giác.

“Tốt... Tốt...” Thượng Quan Hạo nhỏ giọng lầm bầm, dùng ngón tay dính máu mở cửa xe, không muốn nhìn thấy hình ảnh bọn họ ôm chặt lấy nhau, đem chút sức lực cuối cùng để đi vào trong xe, ngón tay phát run, run run nắm lấy tay lái, khởi động xe rời đi.

Anh cũng không nhìn đường, chính chân đạp mạnh chân ga lên vận tốc cao nhất, nhanh như điên phóng ra ngoài, trong đôi mắt thâm trầm tơ máu như muốn nứt ra, bị hơi nước trong mắt là cho ẩm ướt.

Đêm lạnh như nước.

Tần Mộc Ngữ nhìn anh lái xe đi xa, tâm bị đũa nhỏ hành hạ đến phát đau, muốn đuổi theo, nhưng bị Lam Từ Kỳ giữ lại.

Ánh mắt hấn phức tạp, giọng nói khàn khàn: “Em còn dám đi chuyển! Không muốn sống nữa có phải hay không?”

Trong đầu hiện ra hình ảnh cô vừa mới ôm thắt lưng hắn lúc nãy, Lam Từ Kỳ run nhè nhẹ, không biết là do cảm động hay bất ngờ, cánh tay gắt gao ôm chặt thắt lưng cô, cúi người mở cửa xe, tựa vào chán cô, “Ngoan, trước tiên tôi đưa em đi xem vết thương trên người, em yên tâm đi đũa nhỏ sẽ không có chuyện gì, tôi cam đoan với em...”

Nói xong hắn đã đưa cô vào trong xe.

Hắn nói như vậy không phải là vô căn cứ, cho dù là vừa đánh nhau một trận không anh chết thì tôi chết, nhưng hắn hiểu rõ, Thượng Quan Hạo là tên khốn nạn cũng sẽ không xuống tay với con của mình. Nếu không, trước đây anh ta đã không vì Tiểu Mặc mà sắp xếp nhiều thứ ở bệnh viện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Thượng Quan Hạo Anh Là Ma Quỷ, Đã Không Thể Bị Trừng Phạt (2)

Trong đại sảnh của biệt thự, vô cùng vắng lặng.

Người giúp việc đều đã đi nghỉ ngơi, Giang Đình nắm chặt điện thoại di động, đôi mắt đỏ au nhưng không phải đang đợi Thượng Quan Hạo trở về. Cô không dám gọi điện một lần nữa, chính là nhớ lại những lời Lục Sâm đã nói với cô.

“Những người biết được thân phận của Tần Mộc Ngữ không nhiều, phần hồ sơ đó cũng chỉ có cô và tôi biết cô đã đọc, Thượng Quan Hạo không phải người ngốc, nếu anh ta điều tra, thì sẽ tìm ra chỗ của tôi đầu tiên.” Ánh mắt lạnh lùng của Lục Sâm sau mắt kính liếc sang, giọng nói sạch sẽ thuần túy, “Giang tiểu thư, mong cô hiểu rõ, là muốn tôi khai cô ra hay là chính bản thân cô tự khai ra?”

Lúc đó cả người Giang Đình lạnh như băng, lại cười lạnh nói: “Anh muốn làm tôi sợ sao? Tôi đã làm cái gì không đúng sao? Cho dù chỉ là một người công dân tốt của thành phố Z, khi tôi nhìn thấy hành động trái pháp luật thì cũng sẽ báo cảnh sát, huống chi là nghi can giết người? Được rồi, cho dù tôi không được sự đồng ý mà đã đọc tập hồ sơ kia, thì cũng có sao đâu? Chỉ là vài năm trước cô ta sinh cho anh ấy một đứa con, anh ấy cũng không quá để ý.”

Lục Sâm cười cười, thần nhiên mở miệng: “Vấn đề này tôi không có tư cách bình luận, không bằng, để anh ta dùng hành động nói cho cô biết, hừ?”

Giang Đình nổi giận: “Lục Sâm, tôi ghét nhất chính là loại người nói chuyện hay cường điệu lên. Chuyện do tôi làm tôi sẽ không phủ nhận! Thời điểm anh đưa hồ sơ cho tôi cũng chỉ trong một ngày, cho nên bây giờ tôi không cần anh lo lắng cho tôi, anh nên tự lo lắng cho bản thân mình đi, chuyện này anh cũng có phần!”

Tiếng cười ở trong buổi tiệc chúc mừng của Tín Viễn lan tràn ra, Lục Sâm đẩy mắt kính, yếu ớt nói: “Vây cũng tốt, có thể cùng bị trách tội với cô, tôi đây quả là vinh hạnh.”

Giống như có xe đi vào cổng.

Giang Đình đổ người vào ghế sofa, vốn dĩ đang buồn ngủ cho nên một chút khí lực cũng không có, mí mắt như dính chặt vào, thế nhưng khi nghe thấy tiếng động lại đột nhiên giật mình. Cô cúi đầu thật nhanh nhìn bản thân mình, cô vẫn mặc bộ quần áo lúc sáng, vẫn chưa tắm rửa, bộ dạng cô lúc này có chút chật vật, nhưng...

Cô cần môi, cái gì cũng không nói, lặng chờ anh đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Chỉ Là Tôi Không Thương Cô Mà Thôi!

Bóng đêm dày đặc có chút khác thường.

Bóng dáng cao ngất của Thượng Quan Hạo tiến vào trong nhà, cả người mặc bộ âu phục màu đen như hoà vào trong bóng đêm, trong không khí phảng phất mùi tanh của máu, anh hạ bàn tay còn lưu lại máu tươi xuống, từng giọt máu rơi xuống sàn nhà.

“Anh đã trở về?”

Giang Đình thử gọi một chút để thăm dò, thấy anh trầm mặc không đáp lại, lúc này mới tiến lại gần, đôi mắt có chút buồn bã nhìn anh, nhẹ nhàng ôm chặt thắt lưng anh: “Anh làm em sợ muốn chết, buổi tối sau khi gọi điện cho anh xong em cứ nghĩ anh sẽ về nhà ngay, không ngờ rằng khi em về nhà lại không thấy bóng dáng của anh. Anh đến sở cảnh sát có đúng không? Bên đó có chuyện phát sinh sao? Có đúng không...”

Sau khi nói xong cô cảm giác giống như mình vừa chạm phải cái gì đó, lông mi run run hạ xuống, lúc này mới để ý thấy tay anh đầy máu, nhất thời hoảng sợ.

“Hạo! Anh... Anh đã xảy chuyện gì? Anh đánh nhau với người ta sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà anh lại chảy máu thế này?” Giang Đình cố gắng bình tĩnh, cần môi, “Anh đợi em một chút, em lập tức đi lấy hộp cứu thương.”

Nói xong cô liền chạy lên lầu, vốn đã vô cùng lo lắng hốt hoảng cho nên lòng càng thêm rối bời, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ là vì Tần Mộc Ngữ, anh đúng là đã xô sát với người ở sở cảnh sát!

Mắt Thượng Quan Hạo đục ngầu đầy tơ máu, giống như sắp có một trận phong ba nổi lên, nhấc ngón tay thon dài, đem chìa khoá trong lòng bàn tay ném lên trên bàn, mắt đảo qua chiếc di động màu hồng nhạt của Giang Đình ở trên ghế sofa, ánh mắt bỗng trầm xuống.

Giang Đình cầm hộp cứu thương xuống, đã nhìn thấy anh ngồi ở trên sofa, tư thế vô cùng tùy hứng, cánh tay chống trên ghế, ngón tay thon dài đỡ lấy cái trán, ánh mắt lơ đãng khi thể khiếp người, khiến người khác run sợ.

Giang Đình nghẹn lời, đi qua ngồi xổm bên cạnh anh.

“Rốt cuộc anh đã làm cái gì? Vừa trở về đã bày ra bộ mặt khó ưa, cho dù là ở bên ngoài anh cùng người khác đánh nhau, nhưng cũng không nên trở về trút lên đầu em, có đúng không?” Cô ôn nhu nói xong, cầm lấy miếng bông dính còn xử lý vết thương trên tay anh, “Em thấy anh không chỉ là xô sát với người ta, khẳng định anh còn ra tay không không hề nhẹ, người khác có thể không biết rõ thân thù của anh, anh...”

“Là cô báo cảnh sát?” Bạc môi sắc bén của anh bỗng nhiên phát ra một câu, làm cho bầu không khí trong lành nhưng lạnh lùng tịch liêu có chút nguy hiểm.

Tay Giang Đình đột nhiên run lên một chút.

“Hạo, anh...”

“Cô báo cảnh sát, nói rằng đã tìm được nghi can giết người trông vụ án giết Tần Cẩm Lan, gọi bọn họ đúng thời gian mà tôi bắt người, đó là buổi chiều ngày hôm nay, tại toà thị chính...” Ánh mắt Thượng Quan Hạo u lãnh đầy nguy hiểm, bên trong nổi lên sát ý nồng đậm, thanh âm trầm thấp thông thả, gần gũi nhìn mặt cô: “Có đúng không?”

Giang Đình bị ánh mắt của anh dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, cả người run run.

Cần môi, cô mặc kệ mồ hôi chảy nhẹ giọng nói, “Kỳ thật anh cũng biết, Tín Viễn còn rất nhiều nguyên lão cổ đông của Tần thị, rất nhiều người trong số đó biết về vụ án, khi nhìn thấy Tần Mộc Ngữ, tất nhiên họ sẽ có động tĩnh...”

“Muốn tôi nghi ngờ bọn họ để làm gì?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng nói, nắm lấy cằm cô bằng ngón tay vừa được sát trùng, ánh mắt như nhìn vào chỗ sâu nhất của tâm hồn cô, “Giang Đình, tôi chỉ cần dùng một chiếc di động là có thể điều tra ra những việc cô đã làm... Là cô xem nhẹ tôi, hay là do cô quá tự tin vào khả năng che giấu của bản thân?”

Cả người Giang Đình đều toát mồ hôi lạnh, còn chạm vào làn da, có cảm giác mát lạnh.

Lông mi thật dài khẽ cụp xuống rồi lại lập tức nâng lên, cô dùng giọng điệu nhẹ nhàng thư thái đáp lại “Được rồi, em sẽ nói, là em làm...”

Thượng Quan Hạo mìn mìn, mìn thật chặt thành một đường thẳng.

“Nhưng mà lúc đó...” Giọng cô run nhẹ, lại cố gắng đè nén xuống, nhỏ giọng giải thích, “Đó là lúc em vừa mới biết về vụ án của Tần Cẩm Lan, nhiều năm như vậy nhưng anh vẫn luôn tưởng niệm cô ấy ở trong lòng, anh làm sao có thể không hy vọng hung thủ giết cô ấy bị trừng phạt? Em cảm thấy... Em cảm thấy làm như vậy không hề sai, nhiều lần cũng chỉ trách em vì đã xen vào chuyện không phải việc của mình!”

Ngước mắt lên, bên trong mắt là sự áy náy và khát vọng, cô nhẹ giọng nói: “Anh hãy tin em, em và cô ta mới gặp mặt nhau có hai lần, em hại cô ta để làm gì? Em làm tất cả những chuyện này cũng chỉ bởi vì em nghĩ anh muốn vậy! Giang Đình em không hề thích quản chuyện của người khác, trừ phi là vì muốn lấy lòng anh, bằng không em nhúng tay vào vụ án giết người này làm gì! Hơn nữa... Hơn nữa từ lúc dự án đầu thầu của chúng ta bắt đầu, em đã đáp ứng phải giúp anh thật tốt, em đã là những gì có thể, nhưng vẫn không thể đánh bại dự án của bọn họ!”

Trong mắt Giang Đình dâng lên oán khí: “Hạo rốt cuộc là anh muốn làm cái gì? Anh rõ ràng đã biết bên trong dự án của chúng ta có lỗ hổng, nhưng cũng không có nhắc em, nếu không có chuyện xảy ra hôm nay, công ty bị đào thải sẽ là Tín Viễn chứ không phải Dringewapen! Em không thể đứng nhìn anh như vậy...”

“Tôi như thế nào?” Thượng Quan Hạo lạnh lùng lên tiếng đánh gãy lời của Giang Đình, nắm lấy cái cầm đoan trang của cô, kéo lại gần làm cho khoảng cách giữa hai người ngày càng ít, âm trầm nói, “Cuộc đời của Thượng Quan Hạo tôi, cần cô quyết định thay tôi, có phải không?”

Ở dưới cảm truyền đến một trận đau nhức, Giang Đình bị ép phải ngẩng đầu, thần kinh đã căng thẳng tới cực điểm.

“Hạo, em... Không phải có ý này...” Cô run giọng nói.

“Vậy thì cô có ý gì?” Ánh mắt Thượng Quan Hạo càng lạnh hơn, tơ máu bên trong mắt che đi sát khí, hơi thở lạnh như băng cùng hô hấp có chút khó khăn hỗn loạn giao nhau, giọng anh khàn khàn, “Ý của cô là làm cho cô ấy hiểu lầm người báo cảnh sát là tôi, người muốn tôn trọng cô ấy chính là tôi... Cô có biết tôi đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian và sức lực để tìm cô ấy, ai đã nói với cô, là tôi muốn đưa cô ấy vào nhà giam, muốn cô ấy vì Tần Cẩm Lan phải trả giá đại giới?”

Giang Đình nghẹn lời, hô hấp khó khăn, một chữ cũng không nói được. “... Chẳng lẽ không đúng sao?” Trong lòng cô đầy áp uý khuất, đôi mắt đầy nước chăm chú nhìn anh, “Vài năm nay tinh thần anh lúc nào cũng sa sút, cho dù Tín Viễn trở nên lớn mạnh anh cũng vẫn không vui! Em nghĩ là do anh vẫn không bỏ xuống được chuyện cái chết của vợ cũ! Có lẽ là em đã sai rồi, em không nên nhúng tay vào chuyện của anh, nhưng rõ ràng là cô ta đã giết người, cô ta không chịu thừa nhận thì để cho cảnh sát đến bức cô ta nói ra sự thật thì có sao chứ?”

Giang Đình cười lạnh, nước mắt léo lên: “Không phải chỉ là tình nhân sao? Không phải chỉ là mang thai con của anh thôi sao? Thượng Quan Hạo anh mà muốn có tình nhân thì chỉ cần nói một câu là có cả tá! Có người phụ nữ nào lại không muốn sinh con cho anh? Anh cảm thấy em không bằng cô ta sao? Em làm sao có thể không bằng! Lúc trước ở Anh, em biết là anh đã kết hôn, em có chết cũng không đến quấy rầy anh, chính là cho đến khi vợ anh chết em mới chạy hơn nửa vòng trái đất để đến đây tìm anh! Nhưng người đàn bà đó thì sao? Cô ta chính là loại sinh ra đã tiện! Biết anh đã kết hôn còn không biết xấu hổ bò lên giường của anh để muốn leo lên làm tình nhân, lại còn lấy đứa nhỏ ra để giữ lấy anh! Cô ta quả thật tiện từ trong xương tủy!”

“Bốp!” Một tiếng vang lên giòn tan, sau đó một tiếng rên khẽ phát ra, vang vọng khắp biệt thự.

“...” Nửa người của Giang Đình ngã trên mặt đất, cảm giác đau buốt thấm vào tận xương, sau một lúc cô mới có phản ứng rằng thứ gì vừa giáng xuống mặt mình, tay run run che mặt.

Anh đánh cô...

Anh thật sự đã đánh cô...

Một bên mặt Giang Đình đỏ rực đau nhức, còn một bên lại tái nhợt như tờ giấy, run run nâng mắt, hô hấp hỗn loạn, nhìn người đàn ông đang tức giận ở trước mặt.

Thượng Quan Hạo đứng lên, đi đến trước mặt cô sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, ánh mắt đầy lãnh khí, tay chạm vào đầu cô, giọng nói khàn khàn: “Tôi cho phép cô được làm càn... Ở trong thế giới của Thượng Quan Hạo tôi, cô muốn làm càn như thế nào cũng đều được... Nhưng cô hãy nhớ kỹ cho tôi, không được dùng giọng điệu này nhắc đến cô ấy ở trước mặt tôi.”

“Ngay cả tôi cũng không có tư cách nói như vậy, cô thì có tư cách gì để nhắc đến cô ấy?” Sắc mặt Thượng Quan Hạo xanh mét, mắt đỏ kiếp người, nghiêm trọng nói.

Nói xong anh liền lạnh lùng buông Giang Đình ra.

Chai còn trên sàn bị đá, cồn chảy ra ngoài, mùi cồn tán ra vô cùng gay mũi.

Giấy da bóng loáng dẫm vào cồn, tạo ra những dấu giày.

Đau đớn bóng rọi trên mặt còn chưa rút đi, Giang Đình thất thần nửa nằm nửa ngồi trên sàn nhà, ôm mặt không biết nên làm gì. Sau một lúc lâu cô mới có phản ứng, vừa rồi là chính bản thân mình đã nói những lời kích thích anh thật mạnh, thế nhưng anh... Thế nhưng...

Từng hàng nước mắt chảy dọc xuống má, hô hấp của Giang Đình dồn dập, muốn hét lên thật to nhưng có cố thế nào cũng không ra tiếng.

Vì sao?

Ai có thể nói cho cô rõ vì sao kết quả lại thành ra như vậy?

Chẳng qua chỉ là báo cảnh sát mà thôi... Chẳng qua là mắng người phụ nữ đó vài câu mà thôi, vì sao lại đòi lấy sự tuyệt tình của anh như vậy! Cô và anh đã quen biết nhiều năm, cô luôn là người ở bên cạnh anh, cho dù là bị đối xử ra sao cũng không oán không hờn, thế nhưng lại nhận được một cái tát tàn nhẫn! Cái tát kia giống như đã đánh nát lòng cô rồi!

Thân thể mảnh mai của cô dựa vào cạnh bàn, người giúp việc ở bên cạnh phòng khách cũng bị đánh thức. Tiếng bước chân đi tới, người giúp việc bị dọa không ít: “Giang tiểu thư? Sao cô còn ở dưới này! Có chuyện gì vậy? Tôi giúp cô đứng dậy...”

Nói xong người giúp việc liền lại gần nâng Giang Đình dậy, nhưng lại bị Giang Đình nắm chặt tay áo, hai tròng mắt đỏ hoe, giọng nói khàn khàn: “Không cần.”

“Cô không cần giúp tôi. Tôi có thể tự đứng dậy.”

Bóng đêm dày đặc, trong phòng khách ánh đèn sáng trưng, trên mặt Giang Đình in dấu tay đỏ bầm, cô biết rõ bản thân mình lúc này mất mặt đến thế nào, nhưng cô không cam tâm, có chết cũng không cam tâm!

Cho tới bây giờ cô mới biết thì ra người phụ nữ đó có vị trí quan trọng như vậy trong lòng Thượng Quan Hạo, là vị trí không phải ai cũng có thể chạm vào!

Nhưng cũng chẳng sao cả!

Dù cho trước kia không biết, thì bây giờ cô cũng đã biết.

Nắm lấy tay người giúp việc, ánh mắt Giang Đình mờ mịt nhìn về phía cô ta, hơi thở mong manh: “Cô hãy đi dặn chị Trương, bữa sáng ngày mai chị ta không cần chuẩn bị, chỉ cần đứng giờ lên gọi tiên sinh là được, bữa sáng tôi sẽ tự chuẩn bị.”

“Nhưng... Nhưng Giang tiểu thư, hiện tại đã hơn ba giờ đêm, cô hẳn là nên nghỉ ngơi nhiều một chút, bữa sáng cứ để cho bọn em...”

“Cô không cần tranh giành với tôi.” Giọng Giang Đình lạnh đi một chút, giống như là đang lườm, “Tôi nói cho cô biết, chuyện ngày hôm nay một chút tôi cũng không hối hận. Cô không nên nhìn bộ dạng chật vật của tôi ngày hôm nay, cuối cùng thì tôi cũng sẽ trở lại là tôi, một chút cũng không thiếu.”

Nói xong Giang Đình liền bám vào thành bàn đứng lên, nửa bên mặt sưng tấy đỏ bầm, ánh mắt lạnh lẽo khinh người.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Chỉ Là Tôi Không Thương Cô Mà Thôi! (2)

Sáng sớm ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào bên trong ngôi biệt thự xa hoa, mang theo chút ấm áp.

“Tiên sinh... Tiên sinh...”

Người giúp việc gõ vài cái vào cửa phòng nhưng không thấy bất cứ động tĩnh gì, không khỏi nổi lên nghi hoặc, bình thường đều không cần phải gọi tiên sinh, hôm nay không biết vì sao lại như vậy. Người giúp việc vừa mới xoay người định đi khỏi, thì đột nhiên lại thấy bóng người trong phòng khách ở tầng hai. Hàng lông mi dày của anh khép lại, góc cạnh của sườn mặt rõ ràng vô cùng, trán tựa vào nắm tay, chiếc khuy măng sét bằng kim loại ở cổ tay áo sáng loáng lộ ra sự xa hoa, dĩ nhiên là đêm qua anh không ngủ, cứ ngồi yên như vậy ở trong này cả một đêm.

“Tiên sinh!” Người giúp việc hoảng sợ nhẹ nhàng lay người anh, “Tiên sinh... tiên sinh, Giang tiểu thư đã chuẩn bị xong bữa sáng, ngài tranh thủ thời gian, đi xuống dưới ăn một chút rồi hãy đi làm.”

Thượng Quan Hạo nhẹ nhàng mở mắt.

Suốt mấy tiếng, anh không chớp mắt, chỉ ngồi ở chỗ này, ngồi đợi màn đêm lui đi.

Cho dù tinh thần mệt mỏi, anh vẫn có thể nghe được từng quan trọng trong lời nói của người giúp việc.

Giang Đình...

Anh không tiếp tục ngồi nữa, rửa mặt rồi đi xuống lầu, quả nhiên ở trong phòng khách có một bóng dáng mảnh khảnh đang bận rộn, tóc cô lộn xộn rơi xuống dưới, trên người mặc bộ quần áo ngủ, đem bát canh cuối cùng đặt lên bàn.

Giang Đình nhìn thấy anh cũng dờ ra, ánh mắt loé lên, nhìn xuống dưới chân: “Em biết anh không thích ăn sáng theo kiểu Âu, cho nên em đều làm đồ ăn Trung Quốc, sau đó sẽ hâm nóng lại sữa, anh có muốn ăn một chút không?”

Bóng dáng cao ngất của Thượng Quan Hạo đứng ở giữa cầu thang, vô cùng mỉa mai, không hề nhìn xem trên bàn ăn có những gì, chỉ lãnh đạm nhìn về phía Giang Đình.

“Còn nữa...” Cô tiếp tục nói, “Hôm nay, em sẽ không tiếp tục tới công ty làm việc, em cảm thấy anh không thích, cho nên đột đầu thầu tiếp theo đều giao lại cho mọi người, anh... Có trách em không?”

Cô nâng tầm mắt lên, nửa bên mặt vẫn còn sưng, bởi vì đã dùng phấn che đi, dấu vết màu đỏ cũng nhạt đi không ít.

Thượng Quan Hạo đi xuống, ngón tay thon dài bám vào thành ghế, nhưng không ngồi xuống.

“Hôm nay tôi không có khẩu vị, cô tự mình ăn đi, hoặc là tìm chị Trương đến ăn cùng cô.” Anh lạnh nhạt nói xong, xoay người đi qua cầm lấy chiếc chìa khoá trên bàn trà, “Tôi đi trước.”

Bàn tay Giang Đình đang bê bát canh bỗng run một chút, nước canh đổ một ít lên tay cô, rất nóng.

Anh thật sự muốn đi.

Khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia sắp đi ra khỏi biệt thự, Giang Đình nhẹ giọng kêu lên: “Hạo!”

Bóng dáng của Thượng Quan Hạo dừng lại.

Giang Đình hít sâu một hơi, cố gắng áp chế nước mắt sắp rơi, ôn nhu khẩn cầu: “Em xin anh, đừng đối xử như vậy với em có được không? Em biết em sai rồi, bây giờ em sẽ lập tức gọi cho Từ Kỳ, bảo hai người ra ngoài, trước mặt mọi người em sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy, sau đó xin lỗi cô ấy, được không? Anh nhất định phải trừng phạt em như thế này mới được sao?”

Thượng Quan Hạo vẫn đứng im tại chỗ, thản nhiên mở miệng, “Cô sai rồi.”

Anh xoay người, trong ánh sáng mặt trời, bộ âu phục màu đen tản ra hơi thở nặng nề, lạnh lẽo mùi phẫn, “Trong lúc đó cô với tôi đều không phát sinh chuyện gì, tôi cũng không hững hờ với những sai lầm rối rắm của cô... Nói cho rõ ràng, chỉ là tôi không thương cô mà thôi, ngoài ra, cái gì cũng không có.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Vì Sao Không Thể Ở Trước Mặt Anh?

Lông mày thật đậm hạ xuống, anh thản nhiên nói: “Nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Nói xong, bóng dáng cao lớn của anh không hề dừng lại, rào bước tiến về phía ánh sáng ấm áp.

Bên ngoài đại sảnh biệt thự, truyền đến tiếng xe anh rời đi, vô cùng vững vàng, một chút cũng không dừng lại.

Giang Đình đứng bất động tại chỗ, đôi mắt bị nước mắt nóng hổi làm cho ướt át, nỗi chua xót và thống khổ đè nén trong ngực không có chỗ để trút ra, tay run run nắm lấy giấy ăn, lau sạch sẽ chỗ nước canh rây ra, nhưng không thể tẩy được nỗi đau trong lòng.

“Giang tiểu thư, cô không cần phải đau lòng, nếu tiên sinh không đối xử tốt với cô thì đã không dặn dò cô nghỉ ngơi, tiên sinh nhất định là có quan tâm cô.” Người giúp việc lại gần khuyên giải an ủi, “Cô muốn ngồi xuống ăn chút gì đó, hay là lên lầu nghỉ ngơi?”

Giang Đình đem tờ giấy ăn ném sang một bên, hít vào một hơi thật sâu rồi lại thở ra, giọng nói khàn khàn: “Cái gì tôi cũng không muốn làm.”

Dừng một lúc, cô cầm lấy di động, gọi điện thoại cho Lục Sâm.

Điện thoại vang lên đúng ba tiếng sau đó liền có người nghe, “Alo.” Giọng nói tiêu chuẩn của Lục Sâm qua sóng âm truyền tới, giống như hán đã biết trước cô sẽ gọi điện tới, một chút ngạc nhiên cũng không có.

Giang Đình cười lạnh: “Giống như anh mong muốn, hiện tại tôi vô cùng chật vật. Cho nên tôi nghĩ tới việc tìm anh, hỏi một chút chuyện, liên quan đến Tàn Mộc Ngự.”

Giọng nói Lục Sâm đậm đặc: “Tôi không biết rõ về cô ấy.”

“Thời gian anh làm việc cho Tần Chiêu Vân thì cô ta vẫn là nhị tiểu thư của Tần gia, anh nghĩ rằng tôi sẽ tin anh không biết gì?” Giang Đình không còn kiên nhẫn để cùng hắn vòng vo, giọng nói mang theo sự tức giận, “Tôi không có biệt pháp nào khác, tôi nhất định phải biết, vì sao Hạo lại để ý cô ta như vậy?”

Ánh mắt Lục Sâm sâu xa, hẹn cô thời gian và địa điểm, lúc này mới cắt đứt cuộc gọi.

Thật không biết, nói cho cô ta mọi chuyện, có phải là cách hay.

*****

“Không có vấn đề gì lớn, yên tâm đi, không cần thương đến xương cốt.” Bác sỹ kiểm tra xong kéo áo của cô lại như cũ, vừa viết đơn thuốc vừa nói, “Tôi thấy tinh thần của cô không được tốt, có phải do việc thiếu ngủ nghiêm trọng gây nên? Đầu có đau không? Có phải toàn thân đều mệt mỏi, cước bộ nhũn ra?”

Tần Mộc Ngữ có chút thất thần, sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy chính mình, sau một lúc mới gật gật đầu.

“Cái này là đúng rồi!” Bác sỹ liếc cô một cái, “Cô cho rằng bản thân mình là sắt đá sao nên có thể hành hạ như vậy? Cho dù còn đang trẻ tuổi cũng không nên như vậy.” Đưa cho cô đơn thuốc, “Bên ngoài là bạn trai cô sao? Cùng anh ta thương lượng xem nên nghỉ ngơi một chút ở đây hay là về nhà nghỉ ngơi, cô nhớ kỹ không nên ép bản thân không ngủ nữa!”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ liếc một cái ra phía ngoài, biểu hiện trên mặt hơi hơi xấu hổ.

“Cám ơn, tôi sẽ chú ý.” Cô cầm đơn thuốc đi ra ngoài.

Lam Từ Kỳ đứng bên cạnh cửa sổ, biểu tình trầm mặc mà lạnh lùng, ánh mắt mang theo sự không kiên nhẫn, đang nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh.

Tần Mộc Ngữ đoán được, là người ở công ty gọi điện tới.

Nhìn thấy cô đi ra, ánh mắt Lam Từ Kỳ chuyên chú nhìn cô, nói hai câu đơn giản, không cho đối phương cơ hội phân trần liền lập tức cắt đứt cuộc gọi. Bóng dáng cao lớn đi về phía cô, bàn tay trực tiếp phủ lên gáy của cô, cúi đầu nói: “Có vấn đề gì không? Bác sỹ nói như thế nào?”

Không thể quen với việc cùng hắn thân thiết như vậy, Tần Mộc Ngữ ăn nói lộn xộn, “Không có gì, chỉ giống như bị thương do ngã, xương cốt không bị ảnh hưởng. Anh... Khoé miệng còn có máu, không định đi xử lý một chút sao?”

Khoé miệng Lam Từ Kỳ gật gật, cười lạnh, nhẹ nhàng vuốt về tóc của cô: “Đàn ông xô xát với nhau không cần để ý.”

Hắn hạ tay xuống nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô: “Đi thôi.”

Nhưng cô không hề động đậy.

Lam Từ Kỳ xoay người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt của Tần Mộc Ngữ trong suốt: “Tiểu Mặc cũng ở bệnh viện này, tôi muốn đi xem thằng bé còn ở đây hay không, nếu không còn ở đây, thì tôi sẽ đến chỗ người đàn ông khôn nạn kia đòi người.”

Lúc này Lam Từ Kỳ mới nhớ ra chuyện này.

“Lúc trước không phải em nói rằng muốn gọi điện cho người giữ trẻ sao?” Hắn nhún mày.

Cô lắc đầu, ánh mắt yếu ớt: “Đi động của tôi vẫn còn ở sở cảnh sát, lúc được thả ra cũng không lấy lại, tại tôi quên mất.”

Lam Từ Kỳ nắm chặt tay cô, nhún mày một lúc lâu, cúi đầu nói: “Đi, tôi đi xem cùng em.”

“Lam Từ Kỳ, bây giờ chỉ còn có 30 phút nữa, nếu anh còn muốn đi làm thì hãy đi nhanh đi may ra còn kịp, chuyện này...” Theo bản năng bước chân của cô dừng lại, chăm chú nhìn vào mắt hắn, “Nếu Tiểu Mặc không có trong phòng bệnh, thì anh cũng không giúp được gì.”

Lam Từ Kỳ cũng chậm rãi dừng lại.

Đặt bàn tay lên vai cô, sau một lúc lâu mới vỗ mạnh vài cái, mắt hắn nhìn chăm chăm vào cô: “Em thử đoán xem Lisa vừa mới nói với tôi cái gì? Vụ đầu thầu lần này, xem như không phải do sai lầm nghiêm trọng của em, thì cũng là vì em nên mới bỏ lỡ mất cơ hội, suốt hơn nửa năm, công trình lớn nhất thành phố Z không ở trong tay chúng ta, cho dù chúng ta có tiếp tục bỏ ra nhiều tiền, cũng không thể nào loại bỏ được đường lui của Tín Viễn, trong vòng nửa năm muốn vượt qua được bọn họ hay thậm chí là theo kịp bọn họ cũng đều là ảo tưởng. Em có biết không? Lam Từ Kỳ tôi không để ý nửa năm này... Cũng không thêm quan tâm tới các cổ đông của Dringlewopen.”

Bóng dáng nhỏ nhắn của cô, bị hai cánh tay hắn chống vào lan can vây kín ở trong ngực, cúi đầu tựa vào vai cô, nhỏ giọng nói: “Tần Mộc Ngữ, Lam Từ Kỳ tôi chưa từng đối xử tốt với người phụ nữ nào, có lẽ vấn đề tôi đã không hiểu đối xử tốt là như thế nào, nhưng tôi đã nói sẽ bảo vệ em thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Em thật sự muốn cảm ơn tôi, thì đừng có chuyện gì cũng cự tuyệt tôi... Vì sao không cho tôi đi cùng em đến chỗ của Tiểu Mặc?”

Chẳng qua là em sợ tôi sẽ nhìn thấy gương mặt yếu ớt của em”

Tay nắm chặt cằm của cô, “Em có thể ở trước mặt hần ta khóc lóc thảm thiết vậy, còn có thể cùng hần giải quyết chuyện tình cảm sao? Tại sao không thể ở trước mặt tôi làm giống như vậy?”

“Lam Từ Kỳ...” Tàn Mộc Ngữ nắm chặt bàn tay hần, cố gắng áp chế sự khản trương, ánh mắt trong suốt, “Tôi không phải có ý đó... Anh không nên hiểu lầm, được không?”

Cô chính là không có thói quen.

Đã nhiều năm, cô không có thói quen với việc người khác đối xử tốt với mình, là vì người thật lòng đối xử tốt với cô, thật sự quá ít.

Cô không thể mở rộng lòng mình để yêu một ai đó, vì cô không xác định được thứ tình yêu này có khiến con người ta bị tổn thương và phải trả giá bằng máu hay không. Liệu có phải chỉ cần một chút hiểu lầm cũng có thể trở thành kẻ thù, từ yêu thành hận, cách nhau rất gần.

Lam Từ Kỳ chăm chú nhìn cô một lúc lâu, hần hôn một cái lên chán cô, giống như là đánh dấu chủ quyền.

“Được rồi, chúng ta cùng đi.” Hần nói.

“Tần tiểu thư?” Một giọng nói mang theo sự kinh ngạc vang lên ở bên cạnh.

Hai người đang đắm chìm trong thế giới riêng bỗng bừng tỉnh, mặt Tàn Mộc Ngữ đỏ lên, theo bản năng nhẹ nhàng đẩy Lam Từ Kỳ ra, lúc này mới thấy rõ người trước mặt là người trông trẻ cô đã thuê, cô có chút khiếp sợ.

“Cô... Làm sao có thể ở đây?” Tàn Mộc Ngữ nhíu mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Một Chút Tôi Cũng Chưa Quên

“A...” Cô giữ trẻ đột nhiên đỏ mặt, trong tay cầm tờ giấy xét nghiệm, rất nhanh chóng nhét vào trong túi, cuống quýt giải thích: “Xin lỗi Tần tiểu thư, không phải tôi bỏ việc giữa chừng, tôi đã cho Tiểu Mặc ngủ rồi mới tới đây, mấy tháng nay kinh nguyệt của tôi không tới, cho nên tôi mới đến đây...”

Trong lòng, trong đầu cô đang gào thét, đừng trừ lương, trăm ngàn lần đừng trừ lương.

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tàn Mộc Ngữ tái đi, môi run run: “Cô nói là Tiểu Mặc vẫn ở trong bệnh viện?”

Người giữ trẻ ngần ra, hoảng hốt gật đầu: “Đúng vậy, Tiểu Mặc vẫn luôn ở trong bệnh viện, nhưng mà tối hôm qua thằng bé chạy loạn khắp nơi tìm cô suýt chút nữa là mất tích, làm tôi sợ muốn chết, may mắn là vị tiên sinh thường xuyên đến thăm Tiểu Mặc lại xuất hiện, cho nên Tiểu Mặc mới không có chuyện gì, ngày hôm qua không phải hai người đã nói chuyện điện thoại cùng nhau? Cô nói cô ở lại công ty làm thêm giờ! Làm thế nào mà bây giờ lại...”

“Anh ta không dẫn Tiểu Mặc đi sao? Sau khi gọi điện xong, anh ta không làm chuyện gì à?” Tàn Mộc Ngữ nóng vội cắt đứt lời của người giữ trẻ.

“Anh ta...” Người giữ trẻ cẩn thận nghĩ lại, vẫn quyết định nói đúng sự thật, “Sau khi anh ta đi rồi đúng là có vài người đã đến đây, mặc âu phục đen khiến người khác sợ hãi, họ bảo là đến để dẫn Tiểu Mặc đi khuyên tôi đừng nên nhúng tay vào chuyện của người khác.”

“Vậy...” Tâm Tàn Mộc Ngữ trùng xuống, bàn tay nhỏ bé và yếu ớt vịn vào lan can, đôi mi thanh tú run run.

“Nhưng sau đó lại không có việc gì!” Người giữ trẻ vội vàng giải thích, “Mấy người kia nghe điện thoại, người trong điện thoại bảo là không được động thủ, bọn họ xin lỗi tôi rồi rời đi ngay.” Người giữ trẻ ngượng ngùng cười, than vãn không ngừng, “Tôi đều nói sự thật, tối hôm qua tôi thật sự mệt muốn chết, từ khi làm nghề giữ trẻ đến nay chưa từng mệt như vậy, phải thức đến tận quá nửa đêm. Tần tiểu thư, cô sẽ không trừ lương của tôi chứ?”

“...” Tàn Mộc Ngữ cắn môi, trong mắt lóe ra ánh sáng, bỏ qua người giữ trẻ đi thẳng về phía phòng bệnh của Tiểu Mặc.

Lam Từ Kỳ nhíu mi, đi theo sau.

Vết thương trên lưng cô rất đau, đi một chút là tác động đến vết thương, sự đau đớn ấy nhắc nhở cô đêm qua người đàn ông đó đã dùng bao nhiêu khí lực, nhưng trong lòng cô như đang bị lửa đốt, nhanh chóng đi đến cửa phòng bệnh, hô hấp dồn dập.

Cô mở cửa, nhìn phòng bệnh vẫn như cũ, Tiểu Mặc ngủ vô cùng an tĩnh, trong lòng còn ôm một chú gấu bông.

Trong khoảnh khắc này, giống như hòn đá nặng hàng nghìn cân đè xuống ngực cô nay đã được bỏ xuống, trái tim trong lồng ngực cô đập thành thịch,

nước mắt ẩm áp đọng đầy khoé mắt.

“Tần tiểu thư, Tiểu Mặc vẫn còn đang ngủ, không bằng tranh thủ lúc này cô vào nói vài lời tạm biệt thằng bé?” Người giữ trẻ thật sự nghĩ cho Tiểu Mặc, quay đầu tò mò nhìn Tần Mộc Ngữ, “Cô hôm nay không phải đi làm sao? Tại sao giờ này vẫn còn ở trong bệnh viện?”

Trong mắt Tần Mộc Ngữ toàn là nước mắt, nói không nên lời, môi mở ra lại khép chặt lại.

Đôi mắt hẹp dài của Lam Từ Kỳ đảo qua phía trong phòng bệnh, sắc mặt không chút thay đổi.

Nhẹ nhàng xoa đầu cô, giọng hân hoan lạnh: “Bây giờ tôi sẽ quay về công ty, em có thể đi cùng tôi, hoặc là quay về nhà trọ nghỉ ngơi.”

Tần Mộc Ngữ sau một lúc lâu mới từ tâm trạng hoảng sợ cùng cảm động bùng tình, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, đem nước mắt chưa xót áp chế đi.

“Tôi với anh cùng quay lại công ty.” Cô nhỏ giọng nói, ánh mắt nhìn sang người giữ trẻ, “Phiền cô chăm sóc thằng bé giúp tôi, buổi chiều sau khi xong việc tôi lập tức trở về với thằng bé.”

Người giữ trẻ gật gật đầu, tay ra dấu OK, cười tươi để lộ hàm răng trắng, thật cẩn thận hỏi: “Tần tiểu thư, sẽ không trừ tiền lương của tôi đúng không? Tôi thật sự đã tận tâm hết sức, không hề bỏ bê trọng trách.”

Tay Tần Mộc Ngữ vươn tới vuốt khuôn mặt trẻ tuổi của người giữ trẻ, ánh mắt dịu dàng: “Tôi sẽ không trừ lương của cô, cô không cần lo lắng. Nếu sau này người đó còn đến thăm Tiểu Mặc, cô phải lập tức báo cho tôi.”

Người giữ trẻ vội vàng gật đầu, “Được! Chuyện này không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Một Chút Tôi Cũng Chưa Quên (2)

Hiện tại trong lòng của Tần Mộc Ngữ không phải không khiếp sợ, bên trong đôi mắt trong suốt có một vệt tơ máu đỏ au, đó là kết quả của việc thay đổi tâm trạng một cách nhanh chóng. Nhưng đến bây giờ cô vẫn không thể hiểu rõ ràng, hành động tối qua của Thượng Quan Hạo, anh ta rõ ràng là muốn bắt Tiểu Mặc để uy hiếp cô không phải sao? Vì sao đột nhiên lại dừng lại?

Nếu ngay từ đầu anh ta đã không có loại ý nghĩ làm tổn thương Tiểu Mặc, vậy thì tại sao tối hôm qua lại nói qua điện thoại những lời như vậy?

Cho đến tận lúc ngồi lên xe của Lam Từ Kỳ để trở về công ty, trong đầu cô vẫn còn suy nghĩ về vấn đề này, trong lòng không yên.

Cuối cùng là nghĩ đến mệt là người, đầu dựa vào cửa xe lẳng lặng ngủ, Lam Từ Kỳ lái xe không phải quá êm, chiếc xe đi qua rất nhiều đoạn mấp mô, mỗi lần đi qua đoạn đường không bằng phẳng là tốc độ xe lại tăng, người Tần Mộc Ngữ nảy lên một chút, đột ngột tỉnh giấc.

Cô nghiêng mặt, nhìn chằm chằm khuôn mặt của người đàn ông.

“Trong lòng em không phải là đang thấy biết ơn đấy chứ?” Giọng nói của Lam Từ Kỳ có chút lạnh, lúc cô tận mắt thấy Tiểu Mặc bình an vô sự thì trong mắt đã ngăn ngán nước, đến tận bây giờ về mặt đó vẫn không thay đổi, “Em nghĩ rằng anh ta không động vào con của em, chính là không dùng đứa bé để uy hiếp em, thì liền cảm thấy anh ta không phải là cảm thú?”

Tần Mộc Ngữ hơi kinh ngạc, đôi mắt trong suốt nhìn hẩn, không nói câu gì.

Lam Từ Kỳ cười lạnh, ngón tay thon dài gõ gõ trên vô lăng, tiếp tục nói: “Tần Mộc Ngữ, biểu hiện của em bây giờ thật giống người nông dân bản cùng bị áp bức, chỉ cần được nói lòng một chút, thì sẽ vui vẻ cả ngay, đến cả họ tên của mình cũng quên.”

Lam Từ Kỳ nhìn cô trong mắt không có một chút âu yếm nào, và mọi thứ nên dừng lại ở đây.

Tần Mộc Ngữ im lặng, có lẽ đã hiểu những gì Lam Từ Kỳ nói.

Người đàn ông này, tính khí vẫn luôn như vậy, lời nói lúc nào cũng vô cùng khó nghe, hoàn toàn đã không còn sự ôn nhu tối qua. Khó khăn đã đi qua, cô dựa vào cửa xe nhẹ nhàng nở nụ cười, giống như là tìm thấy chuyện khiến lòng cô bớt đi đau đớn đang đè nén.

Lam Từ Kỳ bị sự trầm mặc của cô làm cho phát điên, suốt đường đến công ty, sắc mặt hẩn dần dần trở nên khó coi.

“Xuống xe.” Hẩn ra lệnh.

Một bàn tay nhẹ nhàng vươn qua, nắm được tay áo sơ mi của hẩn, cách một lớp quần áo nắm lấy cổ tay hẩn, “Lam Từ Kỳ.” Không khí đột nhiên trở nên

ngột ngạt.

“Anh không cần phải tức giận, cũng không cần phải ghét tôi. Người bị áp bức lâu ngày nếu nhận được ân huệ, chắc chắn là sẽ giống như nắng hạn gặp mưa rào, nhưng mà tôi không hề quên...” Khuôn mặt thanh tú của Tần Mộc Ngữ quay qua, nhìn hần, “Tất cả những chuyện đã qua, tôi một chút cũng không quên.”

Ngồi trên xe, đầu cô nhẹ nhàng tựa vào ghế, mắt nhìn ra ngoài khoảng không của bãi đỗ xe, tiếng nói phát ra trong sự im lặng.

“Tôi vẫn còn chuyện chưa nói với anh, tôi là con riêng của ba tôi, sau khi 18 tuổi thì tôi mới từ nước ngoài trở về, đến thành phố Z, tôi mới biết mặt ba và chị gái, và... Thượng Quan Hạo.”

“Anh có thể đã biết, cái chết của chị tôi khiến anh ta đau khổ nên mới chút hết lên đầu tôi và muốn bóp chết đứa nhỏ của tôi mà thôi, anh cũng rõ tôi cũng vì thế mà hận anh ta thấu xương. Nhưng mà Lam Từ Kỳ, những chuyện tôi cất giấu trong lòng không chỉ có từng này.”

Còn rất nhiều. Rất nhiều... Rất nhiều chuyện.

Mọi chuyện bắt đầu từ việc Tần Cẩm Lan bị ngộ độc, sau đó là liên tiếp hiểu lầm, trừng phạt, cho đến lúc cô bị hần giam cầm rồi hành hạ, bị bắt cóc, đến cuối cùng là ba chết thảm trong bệnh viện dưới tay của chị gái, việc này, không một ai biết, chỉ có mình bản thân cô biết.

“Tôi sẽ không biết ơn một con quỷ, vĩnh viễn sẽ không có chuyện đó.”

Cô nhẹ nhàng nhấn mạnh từng từ, đôi môi nhợt nhạt dưới ánh sáng bình minh lại toát lên vẻ đẹp mê người.

Lam Từ Kỳ cảm thấy cổ tay mình cứng ngắc, có một loại cảm giác khó nói ra được dâng lên. Hần không phải chưa từng chạm vào phụ nữ, vài năm trước ở nước ngoài, có loại phụ nữ nào hần chưa gặp qua? Vì sao vào giây phút này, cô chỉ nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hần, nhẹ nhàng nói chuyện, lại có thể khiến hần không thể không chế cảm xúc?

Bàn tay hần bao lấy bàn tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay vuốt ve một lúc, hần cúi đầu nói: “Đi thôi, quay lại công ty.”

Cả đêm trải qua nhiều chuyện khiến tinh thần và thể xác cả hai người mệt mỏi, nhưng vào giờ phút này lại không có loại suy nghĩ là sẽ nghỉ ngơi. Bọn họ sống vai đi vào công ty, cô ở phía sau hần sửa sang lại trang phục, dùng giấy ướt lau qua khuôn mặt, không trang điểm, cứ để mặt mộc ra trận.

Thứ phía trước nghênh đón bọn họ, có lẽ còn kinh khủng hơn tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Một Chút Tôi Cũng Chưa Quên (3)

Suốt một buổi sáng, Tần Mộc Ngữ sắp bị ánh mắt tò mò nghiên cứu của mọi người xung quanh giết chết.

Ngay sau khi cô vừa đi quay quắt lễ tân, thì những cô gái ở đó lại bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Tần Mộc Ngữ cúi đầu, lòng nặng nề đến cực điểm, cô biết cho dù chuyện này có được điều tra rõ ràng và cô được thả ra vì vô tội, thì ánh mắt của họ vĩnh viễn đều vẫn như vậy.

Tò mò, ghê tởm, đầy ác cảm.

Cuộc họp diễn ra vào buổi chiều, suốt một buổi sáng buồn bực Lisa không thể không đưa ra vấn đề, cô dùng từ ngữ nặng nề để thể hiện sự tức giận của bản thân, đối với chuyện đầu thầu lần này không ai dám làm báo cáo tổng kết, vì mọi người ai cũng biết, làm báo cáo tổng kết tương đương với việc mở cuộc họp phê bình. (đoạn này mình không hiểu lắm((((

Sắc mặt Lam Từ Kỳ vô cùng khó coi, nhưng lại cố gắng tỏ ra bình tĩnh, đợi mọi người phát tiết xong.

“Được rồi, tôi sẽ nói kết luận của tôi...”Lisa nghiêm mặt, tay nắm chặt cố gắng ổn định cảm xúc, “Anglia, việc riêng của cô tôi không có hứng thú, nếu cô muốn đòi công bằng cho bản thân thì hãy đến gặp cảnh sát, không cần nói với chúng tôi! Nhưng chuyện đầu thầu lần này cô không thể thoát khỏi có liên quan, tất cả đều là lỗi của cô! Trước kia có rất nhiều chuyện là edwiin che chở cô nên không ai dám nói gì, nhưng chuyện lần này thì khác. Cô tốt nhất là nên giải thích cho rõ ràng!”

Tần Mộc Ngữ nhẹ nhàng hít sâu một hơi, nâng mắt, đôi mắt trong suốt, cô lắc đầu: “Tôi không có gì để giải thích!”

Bây giờ cô có giải thích cũng đều uổng công.

“Ok!” Lisa đứng thẳng dậy, nhìn tất cả mọi người nói, “Chúng tôi đã có quyết định rồi! Edwiin, tôi không có ý vượt quyền hành, nếu chuyện này không được xử lý nghiêm minh, tôi nghĩ tất cả mọi người sẽ không an tâm làm việc! Tôi muốn Anglia nghỉ phép không lương, thời gian ít nhất là ba tháng! Chờ cô ấy tự xử lý xong xuôi chuyện cá nhân, hoặc là cô ấy phải viết giấy cam đoan sẽ không tạo cho công ty bất cứ thất nào, chỉ cần như vậy là cô ấy có thể quay lại làm việc! Trợ lý của chủ tịch Dringlewapen, không có ai dám nghỉ ngơi năng lực của cô ấy!”

Lúc Lisa nói những lời này, cả hội trường im lặng không một tiếng động.

Những tiếng nói nhỏ bắt đầu vang lên, nhân viên đang bắt đầu thảo luận, đều nhìn về phía cô và Lam Từ Kỳ.

Không nghĩ lại khiến cho Lam Từ Kỳ phải khó xử, Tần Mộc Ngữ đứng lên, nhẹ giọng nói: “Tôi đồng ý.”

Toàn hội trường ồ lên.

Đôi mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ không có chút tỳ vết, cánh môi nhợt nhạt khẽ mở ra, chậm rãi nói: “Bởi vì chuyện riêng của tôi mà vụ đấu thầu thất bại, là tôi đã sai, tôi có trách nhiệm phải gánh vác. Việc nghỉ phép không lương tôi đồng ý, nhưng nếu trong công ty có bất cứ chuyện gì cần đến tôi, tôi sẽ trở về tiếp tục làm việc. Tôi hy vọng mọi người có thể tin tưởng tôi dù chỉ là một chút, nhân cách của tôi không có vấn đề, sự trung thành đối với công ty cũng không có vấn đề.”

Mắt Lam Từ Kỳ nhìn xuống, khuôn mặt anh tuấn không đổi sắc cuối cùng cũng nâng lên.

“Hai tháng...” Cánh môi sắc bén của hắn nói ra vài chữ, đây là quyết định cuối cùng, không ai có thể thay đổi, “Hai tháng sau, cô quay trở về làm việc. Tan họp.”

“Edwiin!” Lisa nhìn bóng dáng hắn đứng dậy đi ra phía cửa, nhú mày kêu lên.

“Từ phi cô có thể làm thay vị trí của cô ấy ở Dringlewapen.” Lam Từ Kỳ nâng ngón tay thon dài lên, cách một khoảng không chỉ vào mặt Lisa, sắc mặt lạnh lùng trầm tĩnh, u lãnh nói, “Nếu không ngay lập tức câm miệng.”

Nói xong ngón tay đang giơ lên của hắn lập tức hạ xuống, mang theo sự lạnh lẽo, nhắc chân, bước ra khỏi phòng họp.

Trong tiếng bước chân rầm rập, ánh mắt sắc bén của Lisa rời đến, nhìn trực diện vào Tần Mộc Ngữ, cười lạnh một tiếng, thu thập đồ đạc sau đó đi theo dòng người đang đi ra ngoài.

Tay Tần Mộc Ngữ chống trên mặt bàn, ánh mắt nhìn ra ngoài tựa hồ có thể chạm đến trời cao, thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Một Chút Tôi Cũng Chưa Quên (4)

Lần này vậy là không cần phải đi làm nữa.

Tần Mộc Ngữ mặc bộ đồng phục đi bộ ở ven đường, lúc đi ngang qua một tòa nhà toàn cửa kính sáng loáng cô dừng lại một chút, nhìn bộ dạng của chính mình trên cửa kính, áo vest đen lộ ra bên trong là áo sơ mi màu trắng, cô trước kia thích mặc nhất là loại váy dài mềm mại màu trắng, nhưng từ sau khi đi làm cô dường như ít có cơ hội để mặc.

Ngay lúc này, cô rất muốn tới bệnh viện chăm sóc Tiểu Mặc.

Đầu vô cùng đau nhức, miệng vết thương trên lưng chỉ cần hơi khẽ cử động là lại đau, cô đi đến sát ven đường, vẫy taxi.

Đi đến trước cửa phòng bệnh cô lo sợ Tiểu Mặc còn đang ngủ, động tác vô cùng nhẹ nhàng, không nghĩ rằng bên trong lại có tiếng nói chuyện.

"Chú, cao thêm một chút nữa, cao thêm một chút nữa!"

Tiểu Mặc vui vẻ nói, mặt hơi đỏ, ngồi trên cổ một người đàn ông bàn tay nhỏ bé cố gắng chạm vào quả bóng bay. Thượng Quan Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của đứa nhỏ, nhẹ nhàng nói: "Lại đây, thả lỏng người một chút."

Tiểu Mặc trở mặt, đột nhiên hiểu ra ý của Thượng Quan Hạo, anh muốn ôm hai chân của đứa nhỏ hướng lên trên như vậy là có thể với tới. Tiểu Mặc kêu một tiếng, nhanh chóng ôm chặt lấy đầu Thượng Quan Hạo: "Không, rất cao!"

Cậu bé rất ít khi hoạt động mạnh, lại càng không bao giờ dám nghĩ tới những động tác nguy hiểm.

"Sợ sao?" Khóe môi tuấn dật cả Thượng Quan Hạo khẽ hiện lên nụ cười, thấp giọng nói: "Chú cam đoan sẽ không làm Tiểu Mặc bị thương, nhưng nếu

Tiểu Mặc thật sợ hãi thì bỏ đi, chú sẽ đặt con xuống dưới."

Tiểu Mặc giật mình, mặt buồn bĩnh của đứa nhỏ bộ phát ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên lác đàu: "Không, Tiểu Mặc muốn tự mình với tới! Chú người mau làm đi, Tiểu Mặc sẵn sàng rồi."

Người giữ trẻ ở phía dưới cũng dang hai cánh tay ra đỡ lấy, giống như gà mẹ đang bảo vệ gà con.

Thượng Quan Hạo túm hai chân của Tiểu Mặc, trong đôi mắt động lại chút ánh sáng, ném đứa trẻ về phía trước một chút, tay Tiểu Mặc bắt được sợi dây, hét lên một tiếng vì phát hiện bản thân đang rơi xuống, trong tích tắc liền rơi vào một vòng tay rộng lớn ấm áp, vô cùng vững vàng, ngay cả một chút lung lay cũng không có. Tiểu Mặc cười rộ lên, ở trong lòng Thượng Quan Hạo mà phát ra âm thanh khanh khách như tiếng chuông đồng.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: 185-1: Không Thể Từ Bỏ Tiểu Mặc (1)

Khuôn mặt lạnh lùng của Thượng Quan Hạo lộ ra một nụ cười thư thái nhẹ nhàng hiếm có, mị hoặc bức người, ôm đứa nhỏ phần điều ngọc mài (giương mặt đẹp tựa điều khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa), đứa nhỏ vô cùng cao hứng, ôm quả bóng bay cười đến ngửa tới ngửa lui, miệng không ngừng nói.

Tần Mộc Ngữ cho đến bây giờ chưa từng nghĩ sẽ nhìn thấy tình cảnh này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên tái nhợt, bàn tay nhỏ bé và yếu ớt đặt trên cửa quên mất việc phải đẩy cánh cửa ra.

Cô chưa từng nhìn thấy Tiểu Mặc cười vui vẻ như vậy, cho dù là tại lễ Giáng sinh ở Manchester, Lam Từ Kỳ dẫn hai mẹ con cô cùng mọi người trong công ty đến Natividade (một đô thị thuộc bang Rio de Janeiro, Brasil), Tiểu Mặc trời sinh tính tình đã yên lặng, cho nên dù vui vẻ vô cùng cũng sẽ không đến mức huyền ảo như lúc này, Tiểu Mặc luôn biết rõ tình trạng sức khỏe của bản thân, cũng không bao giờ để tâm trạng của bản thân quá kích động.

Lòng ngực đột nhiên đau nhức giống như bị một bàn tay bóp chặt, Tần Mộc Ngữ không hiểu, người đàn ông này vì sao lại suốt hiện ở đây?

Cánh tay Thượng Quan Hạo vững chắc, ôm đứa nhỏ ở trong lòng, thật cẩn thận che chở không để đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, Tiểu Mặc lúc đầu còn đề phòng, lo sợ ngã xuống đất, đến cuối cùng liền hoàn toàn thả lỏng, ôm cổ Thượng Quan Hạo cười đáng yêu vô cùng, trong phòng tràn ngập tiếng cười.

Ngón tay xanh xao của Tần Mộc Ngữ run run nắm chặt, nước mắt đọng đầy nơi khóe mắt.

"Ai vậy? Tần tiểu thư!" Người giữ trẻ thấy được bóng dáng bên ngoài cửa phòng bệnh bằng thủy tinh, sợ hãi kêu lên một tiếng, "Tần tiểu thư, cô tại sao lại xuất hiện ở đây? Đây không phải thời gian cô rảnh rỗi mới đứng, cô tại sao..."

Người giữ trẻ vội vàng chạy tới mở cửa, không khí vừa rồi còn vui vẻ bên trong rõ ràng trước mắt cô, cô nhỏ bé và yếu ớt bóng dáng luôn đơn bạc, trên khuôn mặt nhỏ nhất trong sáng có một chút hoảng hốt, chống lại ánh mắt của Thượng Quan Hạo, trong ánh mắt tựa hồ là biển sâu.

"A..." Người giữ trẻ đột nhiên nhớ tới lời lần trước cô đã dặn dò, sắc mặt đỏ lên xấu hổ nhìn thoáng qua Thượng Quan Hạo, "Chuyện này... chuyện này thật xin lỗi! Tần tiểu thư thật xin lỗi cô! Vị tiên sinh này vừa đến đây chưa lâu, tôi vốn là đã định gọi điện báo cho cô, nhưng mà tôi thấy Tiểu Mặc vô cùng vui vẻ, tôi sợ lại làm cho Tiểu Mặc không vui nên không có gọi điện, tôi..."

"Mẹ!" Tiểu Mặc cười gọi cô một tiếng, Tiểu Mặc đùa nghịch trên giường dường như muốn đem quả bóng phóng lên thật cao, "Mẹ, người xem! Chú mua cho con bóng bay này, nó bay cao lắm!"

Thanh âm của đứa nhỏ vô cùng vui vẻ, khiến Tần Mộc Ngữ đang đắm chìm trong cảm xúc cực đoan, phức tạp bưng bình.

Trong đôi mắt thâm trầm của Thượng Quan Hạo hiện lên một tia sáng, ôm chặt lấy Tiểu Mặc, nhẹ nhàng xoa đầu đứa nhỏ an ủi, đặt đứa nhỏ lên giường. "Tôi có chút thời gian rảnh nên tới thăm thằng bé... Em không phải đi làm sao?" Thượng Quan Hạo không ngừng đầu, khuôn mặt lạnh lùng khiến không khí xung quanh anh tản ra khí lạnh lại ôn nhu mị hoặc, giọng nói mang theo từ tính.

"Mẹ..." Tiểu Mặc ngạc nhiên, có chút luống cuống ôm chặt quả bóng, "Mẹ không vui sao? Có phải Tiểu Mặc đã làm sai chuyện gì không?" Trái tim Tần Mộc Ngữ đột nhiên run lên.

Lúc cảm thấy nước mắt chua xót và oán hận trong mắt sắp không kìm nén được, cô lại cười rộ lên, yên bình ấm áp, nhẹ nhàng đi tới, cúi người xuống vuốt ve khuôn mặt Tiểu Mặc: "Không đâu, mẹ không phải không vui, mẹ chính là... chính là rất ít nhìn thấy Tiểu Mặc vui vẻ như vậy, cho nên thiếu chút nữa còn nghĩ mình vào nhầm phòng. Hôm nay con cảm thấy thế nào? Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?"

"Ừm..." Tiểu Mặc lác đàu, thần thái trên khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo lại bắt đầu vui vẻ trở lại, "Tiểu Mặc hôm nay rất vui! Mẹ, bóng bay này là chú mua..." bàn tay nhỏ bé chỉ về phía Thượng Quan Hạo, lúc nhìn vào mắt cô đứa nhỏ có chút sợ, "Con không thể nhận nó sao?"

Tần Mộc Ngữ cúi đầu nhìn thoáng qua, cảm thấy hốc mắt ướt át, đó là quả bóng bay hình bọt biển, Tiểu Mặc ôm chặt quả bóng trong lòng giống như bảo bối, cô hít sâu một hơi, khoe miệng giật giật: "Có thể, Tiểu Mặc thích thì cứ lấy."

Thứ cô có thể cho Tiểu Mặc vô cùng ít, cho nên cô không thể nhẫn tâm lấy đi quyền được vui vẻ của thằng bé.

"Thật tốt quá!" Tiểu Mặc đứng dậy hoan hô, thân thể nhỏ bé bắt đầu chạy loạn trên giường.

Tần Mộc Ngữ hoảng sợ, vội vàng dơ tay ra che chở, lại không nghĩ rằng có một cánh tay đập vào tay cô, động tác của Thượng Quan Hạo nhanh hơn cô, theo bản năng liền vòng xung quanh đứa nhỏ, Tiểu Mặc không cần thân tề ngã trên giường bệnh, lại như trước cười toe toét.

"Tần tiểu thư..." Người giữ trẻ ở phía sau vụng trộm nắm lấy bả vai cô, lúc cô quay đầu lại thì lập tức hai tay tạo thành hình chữ thập, ánh mắt cầu xin: "Tôi không phải cô ý không báo cho cô, tại vì anh ta đã đến đây rất nhiều lần, cũng không làm chuyện gì xấu với Tiểu Mặc, nên tôi mới cho anh ta vào, cô xem Tiểu Mặc thực sự rất vui vẻ, tôi và cô cũng chưa từng khiến Tiểu Mặc vui như vậy không phải sao?" Người giữ trẻ ngượng ngùng cười, "Tôi cam đoan, lần sau nhất định sẽ báo cho cô đầu tiên, được không?"

Khỏe mắt Tần Mộc Ngữ vẫn ẩm ướt như trước, hạ tầm nhìn xuống, không buồn để tâm tới, chỉ đem quần áo đang rải rác ở trên giường của Tiểu Mặc cất đi, nhìn Thượng Quan Hạo tiến lên ôm lấy Tiểu Mặc, ghé vào lỗ tai thằng bé nhẹ nhàng nói mấy câu, Tiểu Mặc nhu thuận gật đầu, nghiêng cái đầu nhỏ bé hạ xuống mặt anh một nụ hôn.

Một hành động đó làm cho ngón tay của Tần Mộc Ngữ run lên, trái tim giống như bị một cây đao chém vào.

Bóng dáng cao lớn của Thượng Quan Hạo đi qua cô một chút, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô: "Chúng ta nói chuyện một chút."

Tần Mộc Ngữ hít thở không thông trong lòng đau đớn, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt nắm thành quyền, hốc mắt ẩm ướt bóng rât.

Bọn họ, đúng là nên nói chuyện rõ ràng một lần.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Không Thể Từ Bỏ Tiểu Mặc (2)

Đầu mùa đông gió gào thét ở phía cuối hành lang, bên ngoài lan can lạnh thấu xương.

Tần Mộc Ngữ chưa hề thay quần áo, vẫn là bộ đồ công sở mặc trong vụ đầu thầu ngày hôm qua, ở sở cảnh sát ngủ vài tiếng, khiến khủy tay áo có chút nhăn nhúm, lưng cô rất thẳng, phần eo tinh tế có chút gầy yếu, bên trong chất chứa những tổn thương mà Thượng Quan Hạo không thể nhìn thấy.

"Bao nhiêu lần?"

Giọng nói run run của cô bị gió thổi bay, ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Hạo, đôi mắt cô ướt át, lạnh lùng và u oán, nhẹ nhàng nói: "Thượng Quan Hạo, anh rốt cuộc đã tới đây bao nhiêu lần?"

Thân hình cao lớn của người đàn ông tĩnh lặng trong gió, sườn mặt anh tuấn giống như được điêu khắc.

"Không đếm được..." Một lúc lâu sau giọng anh mới truyền đến, thanh âm trầm thấp lộ ra sự dịu dàng, thì thầm đáp lại "Chỉ cần có thời gian tôi sẽ tới đây. Thằng bé rất cô đơn, chỉ cần có người ở bên cạnh là nó vô cùng vui vẻ, không còn cần mỗi ngày đều làm bạn với sách vở. Tiểu Mặc không phải thật sự thích đọc sách, mà đó là thói quen của thằng bé..."

"Anh đang trách tôi sao?" Bóng dáng nhỏ bé của cô kiên định đứng trước mặt anh, gió thổi tung mái tóc của cô, viền mắt cô hồng hồng, ánh mắt trong suốt lấp lánh, hung hăng áp chế nỗi đau trong lòng, "Anh trách tôi chỉ biết làm việc, không dành thời gian bên thằng bé, trách tôi không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, nên mới phải thuê người làm thay phần trách nhiệm của tôi? Thượng Quan Hạo, anh đã nói cho thằng bé biết anh là ai rồi sao? Anh cảm thấy thằng bé còn nhỏ thì sẽ không hiểu chuyện, anh nói cho nó cái gì thì nó sẽ tin đó là sự thật đúng không?"

Bàn tay của Thượng Quan Hạo hung hăng nắm lấy lan can, càng lúc càng siết chặt, nghe những lời cô nói trái tim giống như bị lãng trì.

"Anh yên tâm đi, về sau sẽ không như thế này..." Tần Mộc Ngữ hít sâu một hơi rồi tiếp tục nói, mặc cho nước mắt càng lúc càng nhiều nơi khỏe mắt, ánh mắt cô kiên định động lòng người, "Sau này tôi sẽ dành thời gian làm bạn với thằng bé, không để nó cảm thấy cô đơn nữa, anh chắc cũng rõ ràng nếu không phải quá cô đơn thì làm sao một đứa nhỏ lại có thể thân thiết với người xa lạ như vậy? Tiểu Mặc thiếu thốn, tôi sẽ lo bù đắp, không cần phiền anh bận tâm."

Câu cuối cùng của cô, lúc nói hơi thở thật mong manh, vô cùng nhẹ nhàng vô định.

Sự nhẫn nại của Thượng Quan Hạo đã đến giới hạn cuối cùng.

Ánh mắt thâm trầm của anh chuyển động, đối diện với ánh mắt trong suốt như nước của cô. Đôi mắt u tối đầy tơ máu, giống như muốn nhìn vào sâu trong lòng cô, để xem cô rốt cuộc là đang nghĩ điều gì, cho dù suy nghĩ của cô có thể khiến anh bị thương đến máu chảy đầm đìa, nhưng anh vẫn muốn biết rõ ràng.

"Tần Mộc Ngữ, em muốn tôi làm thế nào để bù đắp cho em?" Giọng anh khàn khàn, từ trong lồng ngực phát ra. Bắt được cánh tay nhỏ bé và yếu ớt của cô, muốn nắm thật chặt nhưng lại sợ làm cô đau, ngón tay Thượng Quan Hạo run nhẹ, kéo toàn bộ bóng người mảnh khảnh của cô vào trong lòng anh, thấy cô lao đảo một chút nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng trong trẻo đầy u oán, anh nhỏ giọng hỏi: "Nói chuyện với tôi... Nói em hi vọng tôi sẽ làm những gì, tôi sẽ làm tất cả... Em muốn tôi phải làm gì, hả?"

Tần Mộc Ngữ trừng mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh tựa hàn băng.

Thượng Quan Hạo và cô nhìn nhau thật lâu, cuối cùng là bị ánh mắt của cô đánh bại, chuyển tầm mắt đi chỗ khác, đồng thời cũng nới lỏng vòng tay, cố gắng làm dịu đi cảm xúc của chính bản thân mình. Vì sao trong các cuộc đàm phán làm ăn anh đều vô cùng bình tĩnh và kiên định, nhưng chỉ cần vài lời nói của cô là có thể khiến lòng anh rối loạn, anh nắm chặt lan can, hồi lâu mới khiến bản thân mình bình tĩnh trở lại.

"Em nói rằng tôi đã nói cho thằng bé rằng nói là con của tôi... Tôi không có năng lực đó, cái gì cũng chưa nói." Hồi lâu, anh mới nhỏ giọng nói.

Ánh mắt anh thâm trầm, cố gắng áp chế đau nhức, âm ỉ mà nặng nề.

Tần Mộc Ngữ tròn to đôi mắt nhìn anh, giống như hơi thở cũng bị cướp mất.

Mặt cô tái nhợt, nhớ một hồi giằng co qua điện thoại tối hôm qua, cô ở phía bên kia đầu dây, trái tim giống như bị một bàn tay hung hăng bóp lấy, cảm giác rằng chỉ cần nói sai một chữ là sẽ chết mà không có chỗ chôn, đó là thứ cảm giác anh đã cho cô.

Ánh mắt lạnh như băng, nước mắt dâng lên, cô lắc đầu, giọng nói khàn đi: "Tôi không cần."

"Cho dù anh có làm mọi thứ cho Tiểu Mặc, tôi cũng không cần." Cô nói xong một câu này liền xoay người rời đi.

Cổ tay đột nhiên bị giữ chặt, Thượng Quan Hạo đã thật nhanh nắm lấy tay cô, lực đạo mạnh mẽ làm cho cô không thể đi về phía trước. Mắt anh đỏ au, cúi đầu nói: "Không thể... Tôi không thể từ bỏ thằng bé..."

Một câu nói, khiến cho tất cả những oán hận Tần Mộc Ngữ thật khó khăn mới áp chế được nay lại cuộn cuộn đứng lên, trong lồng ngực oán hận mãnh liệt.

"Thượng Quan Hạo, anh không thể nhân từ một chút sao?" Mắt cô lóe lên lệ quang, toàn bộ thân thể nhỏ bé và yếu ớt run run đứng lên, "Anh cho thằng bé là cái gì? Anh đã muốn thì nhất định phải có, còn đã không cần thì cho dù tôi có liều mạng che chở thằng bé anh cũng nhất định phải hủy diệt!..Anh muốn như thế nào thì mới chịu từ bỏ? Muốn nói cho thằng bé biết anh là cha nó sao? Anh thử đi hỏi thằng bé xem nó có muốn nhận anh hay không... Anh có dám nói cho thằng bé biết tại sao lúc trước hai mẹ con tôi phải chạy trốn ra nước ngoài suốt bốn năm? Anh có gan đi nói cho nó không?"

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Em Không Cần Rời Đi, Tôi Đi.

Hít sâu một hơi, đem nước mắt đọng đầy trong hốc mắt chảy ngược vào trong.

Tần Mộc Ngữ run giọng nói, "Tôi sẽ coi như hôm chưa từng gặp anh, sau này anh không cần đến đây nữa, càng không được nói chuyện với con của tôi! Thượng Quan Hạo, cho dù anh có làm chuyện gì cũng được, nhưng tuyệt đối đừng động đến con tôi... nếu không tôi sẽ lấy mạng của anh!"

Cô lại một lần nữa muốn rút bàn tay mình ra.

Nhưng anh lại nhanh chóng bắt được bàn tay cô, cho dù cô có cố thế nào cũng không thể rút tay ra, đôi mi thanh tú nhú lại một chỗ.

Thượng Quan Hạo nắm chặt đôi môi tái nhợt, không để cho cô thoát khỏi bàn tay anh, nhưng cô là muốn kiên trì tới cùng, sau khi gãy giữa mà không thoát được cô oán hận trừng anh bằng ánh mắt đầy sát khí, anh bỗng giật mình buông lỏng bàn tay, cả người cô đang trong tư thế gãy giữa muốn thoát ra ngoài, không có phòng bị, đập vào cửa.

"Uỳnh!" một tiếng, cánh cửa đổ trên mặt đất, vết thương trên lưng của cô bị đụng trúng, khẽ rên một tiếng.

Thượng Quan Hạo đột nhiên nhú chặt mi, tiến lên ôm lấy cô.

Anh biết rõ tối hôm qua bản thân mình đã gây ra nhưng chuyện gì, cô cả đêm chưa ngủ, toàn bộ vết thương trên lưng đều do anh tạo thành.

“... Đau không?” Anh run run ôm chặt cô, ánh mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của cô, nhỏ giọng hỏi.

Tần Mộc Ngữ nhú mày đợi cho con đau dịu đi, khẽ di chuyển tầm mắt lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn dật của anh, đẩy anh ra muốn tiếp tục đi về phía trước, Thượng Quan Hạo nắm chặt lấy cổ tay không cho cô rời đi, sau một hồi dây dưa, trong lúc cô đang phản kháng anh nhanh chóng nắm lấy bả vai cô, một phần là muốn làm dịu đi sự kích động của cô còn một phần là cường ngạnh ấn cô ngồi xuống ghế.

“Thượng Quan Hạo, anh buông tay!” Tần Mộc Ngữ trừng mắt nhìn anh, “Nơi này là bệnh viện, anh cho dù có muốn trả thù tôi đến cỡ nào thì cũng nên chú ý hoàn cảnh một chút, đừng có mà ở trước mặt thằng bé giả vờ làm người tốt rồi lại hiện nguyên hình khi có mình tôi nữa! Con của tôi còn nhỏ, còn rất đơn thuần, như vậy cũng không có nghĩa là tôi cũng giống thằng bé, không biết Thượng Quan Hạo anh là loại người gì!”

Hơi thở rối loạn của cô cùng hơi thở của anh hoà vào nhau, anh cúi người, chăm chú nhìn cô ở khoảng cách thật gần, ánh mắt cô di chuyển, bên trong là lửa giận đủ để thiêu đốt anh đến tro cốt cũng không còn.

“Nếu hận một người mà có thể bị hao tổn sức lực thì không lẽ em sẽ lâm vào tình trạng kiệt sức?” Đôi mắt đầy tơ máu của anh nhìn cô, đôi môi khẽ mở, giọng nói vô cùng trầm thấp.

Mắt Tần Mộc Ngữ trong suốt động lòng người, trong ánh mắt có một chút yếu đuối, run giọng nói: “Nhưng tôi không có thời gian cho việc mệt mỏi... Bởi vì Thượng Quan Hạo, anh luôn dùng đủ mọi phương pháp khiến tôi tiếp tục hận anh, tôi đã từng nghĩ sẽ dừng lại, nhưng tôi làm không được... Mỗi lần tôi nhìn Tiểu Mặc là sẽ nhớ tới những chuyện trước kia, anh có thể tìm cách nào đó lấy hết những kí ức đau khổ này ra khỏi đầu tôi, có lẽ lúc đó tôi sẽ không còn hận anh nữa.”

Mọi người đi lại tấp nập bên trong hành lang dài, nhưng xung quanh hai người đều là sự im lặng, cảm giác giống như thế giới này vốn yên tĩnh như vậy, làm cho con người ta hít thở không thông.

Thượng Quan Hạo im lặng thật lâu.

Anh nhớ lại rất nhiều thứ lần đầu tiên, gồm cả truyện bốn năm sau gặp lại cô và lần đầu nhìn thấy Tiểu Mặc. Đứa nhỏ như là thiên thần ấy đã chia bàn tay ra đưa khăn cho anh, nói với anh bằng giọng vô cùng trong trẻo “Chú, chú đang chảy máu.” Nếu anh có thể tưởng ra đứa bé của mình sẽ giống như vậy, liệu lúc đó có thể nhẫn tâm xuống tay không? Kí ức về đêm mưa bốn năm về trước, không chỉ dẫn dắt một mình cô.

Trong hành lang đông người qua lại, khuôn mặt Thượng Quan Hạo tái nhợt, anh chậm rãi quỳ một gối xuống, công bằng mà quỳ gối xuống trước mặt cô, động tác chậm rãi giống như trong phim nhưng lại vô cùng chân thật khiến người khác không thể kháng cự.

Khuôn mặt nhỏ nhất của Tần Mộc Ngữ dần dần thay đổi sắc thái.

“...Anh làm cái gì vậy?” Khuôn mặt cô tái nhợt, run giọng hỏi anh, “Thượng Quan Hạo anh đang làm cái gì?”

Ánh mắt của mọi người trong hành lang đều nhìn về phía hai người, ai cũng tò mò và khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Tay cô vội vàng kéo lấy tay áo anh, bị mọi người xung quanh nhìn cô cảm giác mình như đang ngồi trên đồng lửa, cô run giọng nói: “Tôi cảnh cáo anh không được làm loạn, nơi này nhiều người như vậy, anh rốt cuộc muốn bày trò gì?”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo thâm trầm, bên trong đầy tơ máu, tay anh tao nhã mà hồ hững nắm chặt lấy bàn tay cô, giọng nói khàn khàn: “Từ nay có đủ không?... Có đủ để em bớt hận tôi dù chỉ là một chút?”

Như thế này có đủ bù đắp lại một chút những tội ác mà tôi đã gây ra trong lòng em?

Khuôn mặt tuấn tú của anh u ám, đôi mắt hắc diệu thạch bị màu đỏ bao trùm, bên trong mắt là nỗi đau bị đè nén suốt bốn năm qua, đôi mắt ấy đang nhìn thẳng vào mắt cô, muốn nhìn thấu lòng cô, gắt gao nắm chặt bàn tay bé nhỏ của cô có chết cũng không chịu buông. Chỉ có như vậy anh mới cảm nhận được độ ấm của cô, cảm thấy cô chân thật tồn tại.

Người cao ngạo như anh quan trọng nhất là lòng tự tôn, làm thế này có đủ để đổi lấy một chút tin tưởng nơi cô?

Trong lồng ngực Tần Mộc Ngữ chứa đựng nỗi khiếp sợ cùng oán hận, thân thể nhỏ bé và yếu ớt run nhè nhẹ, nước mắt mạnh liệt dần dâng lên khoe mặt. Cô lạnh lùng quay mặt đi, không muốn để anh nhìn thấy hốc mắt phỉếm hồng của mình, run giọng nói: “Anh đứng lên, giữ lại sự tôn nghiêm của anh mà đi làm cho một cô gái khác cảm động, tôi nhận không nổi đâu.”

Đôi mắt thâm sâu như biển đột nhiên rung rung, môi Thượng Quan Hạo tái nhợt, giống như bị thương rất nặng.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Mộc Ngữ lại một lần nữa di chuyển, run giọng nói: “Anh không đứng lên phải không?... Được... Tôi đi!”

Cô muốn đứng lên, lại đột nhiên nhớ ra chuyện khác, ánh mắt dừng trên người anh, “Phòng bệnh của Tiểu Mặc là do anh sắp xếp có đúng không? Tôi thực sự cảm ơn, tôi không hi vọng anh lại gặp con tôi... Tôi sẽ thu xếp chuyển viện cho thằng bé, tôi xin anh, đừng đến quấy rầy thằng bé nữa.”

Cô nói xong liền thật sự muốn đứng dậy rời đi, nhưng Thượng Quan Hạo lại nắm lấy tay cô, đôi môi tái nhợt như tờ giấy, cùng đôi mắt đỏ au đầy tơ máu hình thật sự tương phản thật lớn, anh mím chặt môi, im lặng, thần trí đã bị dồn ép đến mức cực hạn.

Những lời nói đó thật lạnh lùng, sự đau đớn lan tràn từ tim, chảy xuôi xuống khắp cơ thể, anh cảm thấy thật lạnh giống như đang ở trong hầm băng.

Anh cũng không biết rằng thì ra cô có thể tuyệt tình đến mức này.

Anh cũng không biết rằng bản thân mình sẽ vô dụng như vậy, vô dụng đến mức không biết nên làm gì, mới có thể khiến cô mềm lòng, cho dù một chút cũng được.

“Đừng đi...” Giọng nói anh trầm thấp từ lồng ngực phát ra, vẫn là sự sắc bén của ngày thường.

“Tần Mộc Ngữ... Em không cần rời đi... Tôi sẽ đi...”

Thân thể cao ngất của anh đứng lên, đầy tao nhã nhưng lại có sự thô lương, ngón tay thon dài của anh vẫn còn nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của cô, tham luyến một chút ảm áp cuối cùng của cô, nắm thật chặt rồi lại chậm rãi buông ra.

Không gian yên tĩnh trong hành lang trở lại sự ồn ào, bóng dáng cao lớn lạnh lùng ấy đi về phía cuối hành lang, đi đến phòng bệnh của đứa nhỏ.

Anh nhìn thoáng qua.

Bên trong là đứa bé có đôi mắt trong suốt, đen láy, bàn tay nhỏ bé phấn nộn không ngừng bắt lấy quả bóng bay ở đầu giường, người giữ trẻ phải đáp chân lại liên tục do thằng bé đạp ra. Đứa nhỏ vui vẻ cười, chui vào trong chăn chơi trốn tìm cùng người lớn, quyển sách toán học rơi trên sàn nhà.

Trong mắt anh đều là sự đau đớn, chăm chú nhìn một lúc lâu rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Quan Hệ Hiện Tại Là Gì? Là Người Yêu?

Tần Mộc Mộc chỉ cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, nhìn viên cảnh sát hỏi: “Anh ta đến đây ký lúc nào?”

Viên cảnh sát nhìn đồng đeo tay, “Vừa mới đây thôi, đại khái là đến sớm hơn cô khoảng mười phút.”

Không khí trở nên quỷ dị, viên cảnh sát cảm thấy chuyện này không có gì bất thường, cảm tập văn kiện rời đi.

Mặt trời ngả về phía Tây.

Lúc đi ra khỏi sở cảnh sát cô còn nghe thấy tiếng dặn dò của viên cảnh sát ở đằng sau, “Nếu vụ án có biến chuyển gì chúng tôi sẽ triệu tập cô, mong cô hợp tác, kỳ thật chúng tôi đã nói trước với cô rồi chỉ cần cô thừa nhận là cô ngộ sát thì việc khép lại vụ án cũng không khó khăn gì, nhưng cô lại không chịu nghe.” Viên cảnh sát nói tiếp, “Hi vọng việc tìm người đến bảo lãnh sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống của cô.”

Giọng điệu của viên cảnh sát, tuy rằng hơi châm chọc, nhưng lại toàn là lời chân thật.

Công việc của cô, cuộc sống của cô, kỳ thật đã bị đảo lộn từ sớm vì chuyện này rồi.

Tần Mộc Ngữ đi ra khỏi sở cảnh sát, nhìn thấy một chiếc xe đang đỗ ở cửa.

Cơ thể cô trở nên cứng ngắc, trong lòng từ sớm đã đoán được, anh chưa hề rời đi.

Chiếc xe đó chậm rãi đi đến trước mặt cô.

“Quay về nhà hay là đi đâu? Tôi đưa em đi.” Thượng Quan Hạo không hề nhìn cô, sườn mặt góc cạnh lộ ra sự phiền muộn, thản nhiên nói.

“Vi sao anh lại nộp tiền bảo lãnh cho tôi?” Ánh mắt cô lạnh như băng, nhẹ giọng hỏi.

“Thượng Quan Hạo, anh không biết rằng làm vậy rất mực cười sao? Đầu tiên là báo cảnh sát để cho tất cả mọi người đều biết, đến lúc tra không ra kết quả, lại động lòng từ bị bảo lãnh cho tôi. Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Muốn tất cả mọi người biết tôi là Tần Mộc Ngữ, trước đây tôi và anh có thâm thù đại hận, đúng không? Nếu anh muốn hủy hoại cuộc sống của tôi, như vậy thì chúc mừng anh, anh đã làm được... Tôi sẽ có một khoảng thời gian rất dài không cần đi làm. Tín Viễn thắng thầu, chiếm thế thượng phong, anh không còn cần phải lo lắng có người ở giữa gây khó dễ, hay là đoạt Tín Viễn từ trong tay anh.”

Trong mắt cô là sự trống trải tuyệt vọng, chỉ có ánh mắt đầy hận ý như thiêu đốt tất cả.

Giương mặt tuần tú của Thượng Quan Hạo tái nhợt, tiếp tục thần nhiên nói: “Mộc Ngữ... Lên xe.”

Trong đôi mắt của Tần Mộc Ngữ ngưng tụ một chút khiếp sợ và chán ghét, lạnh lùng nói: “Không được gọi tôi như vậy, chỉ có ba tôi mới có thể gọi như vậy.” Nói xong cô liền bước đi, bóng dáng gầy yếu đi đến ven đường trước mặt.

Thượng Quan Hạo cả người cứng ngắc ngồi bất động một lúc, sau đó khởi động xe đi phía sau cô, tốc độ không nhanh cũng không chậm.

Bây giờ đang là thời điểm tan tầm, giao thông tắc nghẽn, những chiếc xe không thể di chuyển xếp thành những hàng dài, taxi căn bản là không thể tấp vào lề đường. Tần Mộc Ngữ nhìn tình hình trước mặt, trong lòng vô cùng tuyệt vọng. Cô biết rõ thành phố Z vào giờ tan tầm giao thông vô cùng tắc nghẽn, nếu nghiêm trọng, thì sau hai giờ đồng hồ chưa chắc đã khai thông.

Cổ họng cô hơi nghẹn lại, chiếc bóng đổ xuống trong ánh hoàng hôn có chút cô đơn.

Bây giờ đã không còn phải đi làm nữa, cô không biết những ngày sau này của cô có thể trôi qua ra sao, án tử này có phải sẽ kéo dài cho tới lúc cô chết? Rốt cuộc cô phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi người đàn ông đang ở phía sau?

Một loạt tiếng bước chân vững chắc, từ đằng sau truyền tới.

Tần Mộc Ngữ nâng cao đèn phòng, vừa định quay đầu lại, sau lưng bỗng dưng trở nên ảm áp, tiếp theo là một vòng tay ôm lấy cô từ phía sau. Thượng Quan Hạo cởi áo vest, bao chặt lấy thân thể lạnh run của cô.

Cô nhú mồm, lập tức phản kháng: “Thượng Quan Hạo, anh buông tôi ra!”

Cánh tay Thượng Quan Hạo không hề nói lỏng, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào mái tóc cô, giọng nói khàn khàn: “Với tình hình trước mắt chắc chắn em không thể rời đi, vào trong xe chờ đi, khi nào tình hình khá hơn tôi sẽ để em đi.”

Tần Mộc Ngữ cười lạnh: “Anh lại đang đóng kịch đúng không? Thượng Quan Hạo, anh trừ bỏ cường thế cùng bá đạo ra thì còn gì khác? Đối với phụ nữ anh luôn có hàng vạn cách thức, vì sao anh luôn luôn ép buộc tôi?”

Ánh mắt oán hận của cô đâm vào trái tim khiến anh nói đau, hàng lông mi dày che lấp đi đôi mắt thâm trầm của anh, cúi đầu nói: “Bởi vì tôi không biết làm thế nào để em nghe lời một chút, nên chỉ có thể dùng cách thức của bản thân ép buộc em... Em rất mệt mỏi đúng không? Tôi hôm qua chỉ ngủ được vài tiếng, cả ngày hôm nay lại chạy khắp nơi...”

“Đủ rồi!” Cô đánh gãy lời của anh, “Việc này không cần anh lo!”

Vừa dứt lời cô bỗng cảm thấy dưới chân bắt đầu hư huyền, đầu đột nhiên choáng váng, trước mắt tối sầm làm cho môi cô tái đi, vết thương trên lưng cũng hơi đau.

Thượng Quan Hạo ôm chặt lấy cô, tay áp lên trán cô, kiểm tra tình hình của cô.

“Đừng cử động mạnh, em bị hạ huyết áp.” Anh cúi đầu nói, hơi thở ảm áp phả vào mặt cô.

Tần Mộc Ngữ cắn môi, lòng mơ thật dài run run, nắm chặt quần áo anh: “Đồ cầm thú... Anh cách xa tôi một chút...”

“Cho dù tôi có là cầm thú...” Giọng nói khàn khàn của Thượng Quan Hạo vang lên bên tai cô: “Em cũng nên chờ bản thân có khí lực thì lại mắng tiếp. Nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, em hãy vào trong xe đợi, chỉ cần nơi này khai thông tôi lập tức để em đi, được không?”

Khuôn mặt tuần tú của anh cúi xuống, không thể thấy rõ cảm xúc trên mặt anh. Nhưng Tần Mộc Ngữ biết, nếu là bốn năm trước, để có thể nghe thấy những lời nhún nhường của người đàn ông này còn khó hơn lên trời.

Cô không biết bản thân mình đã lên xe như thế nào, đợi đến khi cô lấy lại ý thức, cả người đã bị hơi thở ảm áp bao lấy, trên chiếc áo vest có mùi thuốc lá nhàn nhạt, hoà lẫn với mùi nước hoa dịu nhẹ.

Phía ngoài cửa xe, bóng đêm đã dần buông xuống.

Chiếc xe này, rất quen thuộc.

Sau khi cô 18 tuổi, đã rất nhiều lần ngồi chiếc xe này để đến học viện England, chiếc đàn violin của cô luôn luôn đặt ở ghế sau, thỉnh thoảng cô sẽ đặt nó trên đùi, chớp mắt đã nhiều năm trôi qua, giống như bản thân đã già rồi, vì đã trải qua quá nhiều chuyện, khiến cô cảm thấy sự đơn thuần và non nớt khi đó đã cách cô cả vạn năm ánh sáng.

Di động trong túi sách, kêu lên.

“Bây giờ em đang ở đâu?” Giọng Lam Từ Kỳ truyền tới, “Hiện tại bên ngoài đông kinh khủng, tôi chỉ làm thêm giờ có một lúc mà thành ra như vậy. Nhưng xem ra sẽ không kéo dài lâu nữa, em nói vị trí đi, tôi đến đón em đi ăn, sau đó đưa em về nhà.”

Ánh mắt Tần Mộc Ngữ run lên, nhìn bên ngoài cửa kính xe.

“Tôi... Tôi vừa mới ra khỏi phòng bệnh của Tiểu Mặc, anh không cần phải đến đón tôi, tôi sẽ tự tới khách sạn, được không?” Cô theo bản năng nói dối, nhỏ giọng hỏi.

Lam Từ Kỳ ở đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu.

“... Được, tôi chờ em ở khách sạn.” Giọng hần lạnh nhạt, đột ngột ngắt điện thoại.

Chiếc xe phía trước di chuyển chậm chạp, không biết đến bao giờ đường mới hết tắc nghẽn.

“Vì sao phải nói dối anh ta, sao không nói cho anh ta biết em đang ở cùng tôi?” Ánh mắt Thượng Quan Hạo trầm tĩnh, thần nhiên hỏi.

“Đây là chuyện của tôi, không cần phải giải thích với anh.”

“Hai người hiện giờ là loại quan hệ gì?... Người yêu sao?” Giọng nói của anh vẫn thần nhiên như trước, không đoán được cảm xúc của anh, có điều bàn tay đang nắm vô lăng siết lại rất nhanh, động tác rất nhỏ, không dễ phát hiện.

“Tôi nói lại lần nữa, chuyện này không liên quan đến anh.” Cô nhủ mi nói, vừa dứt lời đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, sắc mặt tái nhợt, nâng mắt lên nhìn anh, “Anh đang lo sợ cái gì vậy? Anh sợ tôi có người đàn ông khác sao? Thượng Quan Hạo, anh không cần để mắt đến tôi vậy đâu, tôi biết Lam Từ Kỳ vĩ đại đến nhường nào và tôi cũng biết bản thân mình ti tiện đến mức nào, cho tới bây giờ vấn đề không phải là chuyện anh ấy có muốn tôi hay không mà vấn đề ở đây là tôi không xứng với anh ấy. Anh yên tâm đi, tôi không có tư cách để yêu một ai đó... Tôi từ sớm đã không còn rồi.”

Thân thể của cô không sạch sẽ, linh hồn cũng không sạch sẽ, từ trước khi chạy trốn ra nước ngoài cô đã hiểu rõ, Thượng Quan Hạo giống như một lời nguyện rủa, cả đời này, cô sẽ không có cơ hội hạnh phúc, cũng không có quyền tái sinh.

“Ừnh!” Một tiếng va đập vang lên, anh phanh lại không kịp, đụng trúng xe đằng trước.

Tần Mộc Ngữ khẽ rên, dây an toàn đập vào ngực khiến cô đau.

Thượng Quan Hạo mím môi, ánh mắt chắt chứa cảm xúc phức tạp.

Phía trước có chút hỗn loạn, chủ xe phía trước thò đầu ra khỏi cửa xe mắng to vài câu, rẽ xe sang hướng khác để đi.

“Thật xin lỗi.” Anh nhỏ giọng nói, ngón tay thon dài lại một lần nữa nắm lấy tay lái, có điều đôi môi hơi tái nhợt.

Dòng xe lại tiếp tục di chuyển một cách chậm chạp.

Tay Tần Mộc Ngữ giữ lấy vô lăng, “Được rồi, bây giờ giao thông có vẻ thông thoáng hơn rồi, tôi có thể bắt xe về khách sạn, không phiền anh nữa.”

Nói xong cô thò tay ra mở cửa xe, lại không nghĩ đến cửa xe đã bị khoá, cô căn bản là không thể mở.

Nhiều chật mày, cô phóng ánh mắt oán hận về phía Thượng Quan Hạo.

Anh trầm mặc, một câu cũng không nói, thân thể cao lớn cũng không hề nhúc nhích.

“Anh không thả tôi ra đúng không?” Đâu mắt trong suốt của Tần Mộc Ngữ nhìn về phía anh, cười lạnh một tiếng, bàn tay cô nắm chặt khuôn mặt tràn ra sự lạnh diêm tuyệt vọng, “Đây đúng là phong cách của anh, cả thế giới đều bị anh nắm trong lòng bàn tay mà đùa giỡn. Nhưng mà Thượng Quan Hạo, chuyện anh không thể nắm giữ có nhiều lắm, ví dụ như lúc trước anh không thể che dấu chuyện mình đã kết hôn rồi mà còn ra ngoài làm chuyện vô si, anh cho rằng bây giờ cửa xe đóng kín, không ai có thể nghe thấy hay nhìn thấy, thì anh có thể muốn làm gì cũng được, đúng không?”

Hốc mắt cô phấp phồng, ánh mắt đầy hận ý, nghiêng răng hạ thấp thanh âm, lẩm bẩm: “Bảo ứng của anh vì sao mà vẫn chưa đến...”

Thượng Quan Hạo rốt cuộc cũng nhúc nhích, giống như là bị chọc giận, càng giống như là bị một áp lực lớn đè nén, anh nắm lấy cổ tay như bé và yếu ớt của cô, thân mình cao lớn áp chặt cơ thể cô vào ghế ngồi, anh cách cô mấy milimet ồ ồ thở dốc, ở trong không gian nhỏ hẹp, anh giống như là con thú bị ép đến đường cùng, chỉ chờ cơ hội để bộc phát.

“Tần Mộc Ngữ, tôi nói cho em rõ, em muốn cái gì cũng được, nhưng phải nhớ kỹ, không được đem tình cảm của bản thân ra nói giỡn...” Anh dùng một lực lớn đặt ở gáy cô, ngón tay thon dài vuốt ve mái tóc mềm mại, mặt anh tới gần mặt cô, đôi mắt đỏ au, bức bách nói: “Vì em và đứa nhỏ, tôi cái gì cũng có thể làm, chuyện gì cũng có thể bao dung, chỉ trừ một chuyện...”

“Không nên tùy tiện giao tâm của em cho người khác... Nếu không tôi cũng không rõ mình sẽ làm ra những chuyện gì nữa... Em có hiểu không?” Hơi thở nóng bỏng của anh bao lấy cô, anh cố gắng kìm chế lực đạo đã lên tới cực điểm khiến các đốt xương ở mu bàn tay các nhô trắng ra, nhưng anh không dám bộc phát, sợ sẽ làm đau cô, nhưng cũng lo xuống tay không đủ mạnh, không thể uy hiếp, không thể ép buộc, không đủ để cô biết chuyện này quan trọng đến thế nào trong lòng anh!

Về mặt Tần Mộc Ngữ vô cùng lạnh nhạt, chẳng sợ thân thể sẽ bị thương, không hề sợ hãi.

“Anh đang quan tâm tôi sao?” Mắt cô đỏ au, lạnh lùng nói, “Thượng Quan Hạo, anh hãy tự hỏi lòng mình đi, anh đang để ý tôi sao? Anh ấy này, bởi vì anh biết đứa nhỏ là vô tội, thằng bé không nên gánh vác sự hận thù của anh thay cho tôi! Ở trong lòng anh, người anh thật sự muốn tạt tội là thằng bé!”

Cô hít thở khó khăn, hơi thở mong manh, nhưng lại rõ ràng hỏi, “Anh có bao giờ vì chuyện trước đây mà cảm thấy áy náy với tôi dù chỉ là một chút? Hay cho tới tận bây giờ, anh vẫn cảm thấy đối xử với tôi như vậy là lẽ đương nhiên? Ở trong lòng anh, vẫn như trước kia nghĩ là tôi giết Tần Cẩm Lan, cho nên những chuyện chị ta gây ra cho tôi, cho ba tôi, tất cả đều có thể bỏ qua, không cần truy cứu!”

Sự đau đớn can quết trái tim cô, cô run giọng nói: “Anh đối xử không lý lẽ với tôi... Cũng vì tôi đã từng là phụ nữ của anh.”

“Cút xa ra một chút...” Mắt cô đỏ au ướt át, đôi môi tái nhợt như tờ giấy, run giọng nói: “Không cần đối xử tử tế với tôi... Tôi không cần.”

Nói xong cô lập tức nhún người ra, thò tay qua khuỷu tay anh ấn nút mở khoá, sau đó kéo áo vest trên người mình xuống, hung hăng ném trả lại cho anh, một mình xuống xe.

Gió đêm thật lạnh, lạnh thấu xương, cô vừa ra khỏi xe là lập tức run rẩy, tự ôm lấy chính mình, chạy đến ven đường, vẫy taxi, không hề quay đầu nhìn lại lập tức lên xe, rời đi.

Xe của Thượng Quan Hạo lẳng lặng đỗ ở ven đường, gây hỗn loạn, mãi cho đến khi xe phía sau bấm còi, khuôn mặt tái nhợt của anh mới hoảng hốt phản ứng lại, chậm rãi điều khiển xe đi về phía trước, mắt cứ nhìn mãi vào nơi cô vừa rời đi.

Đêm đầu đông chậm rãi buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hào Môn 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.